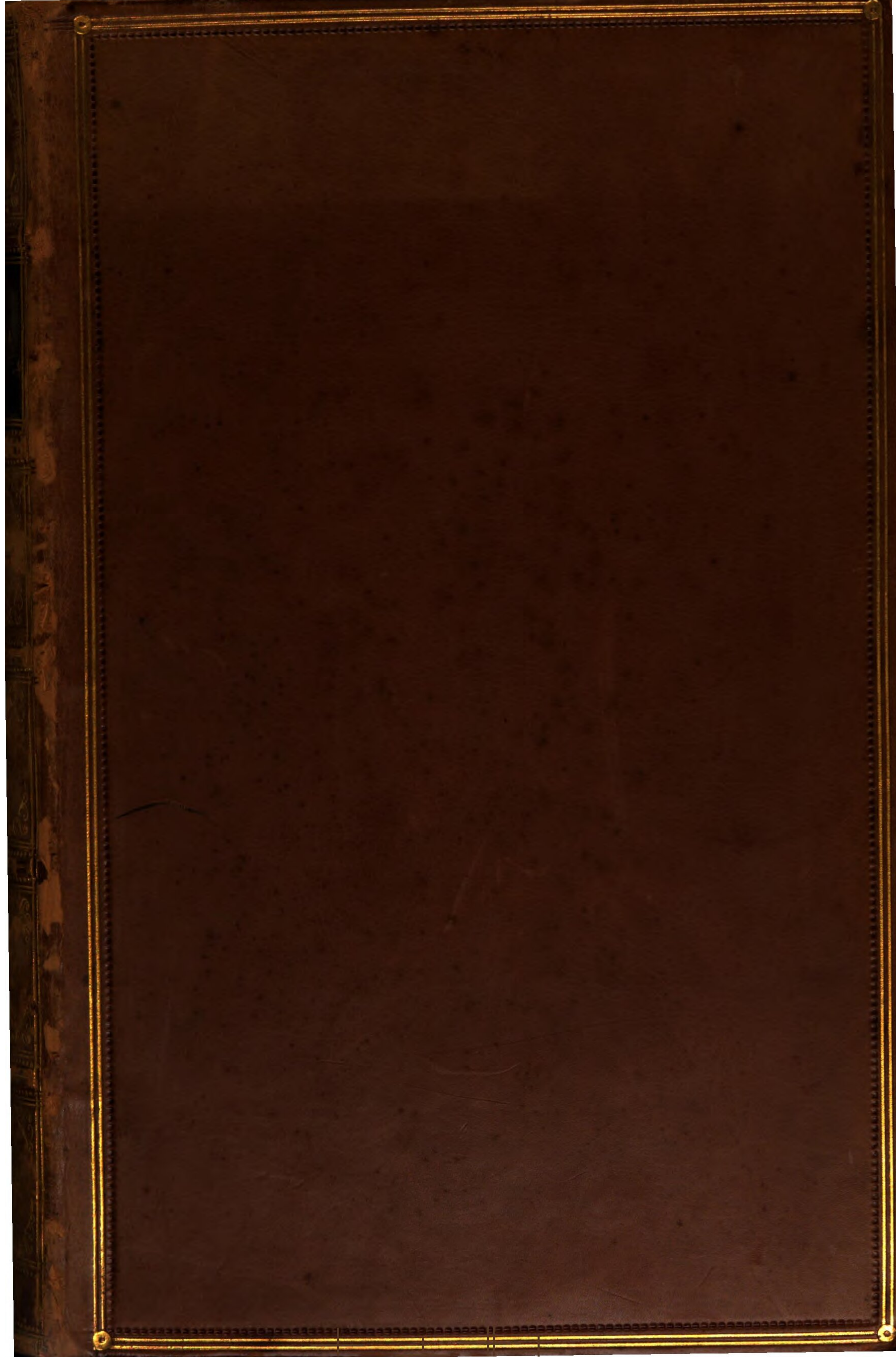
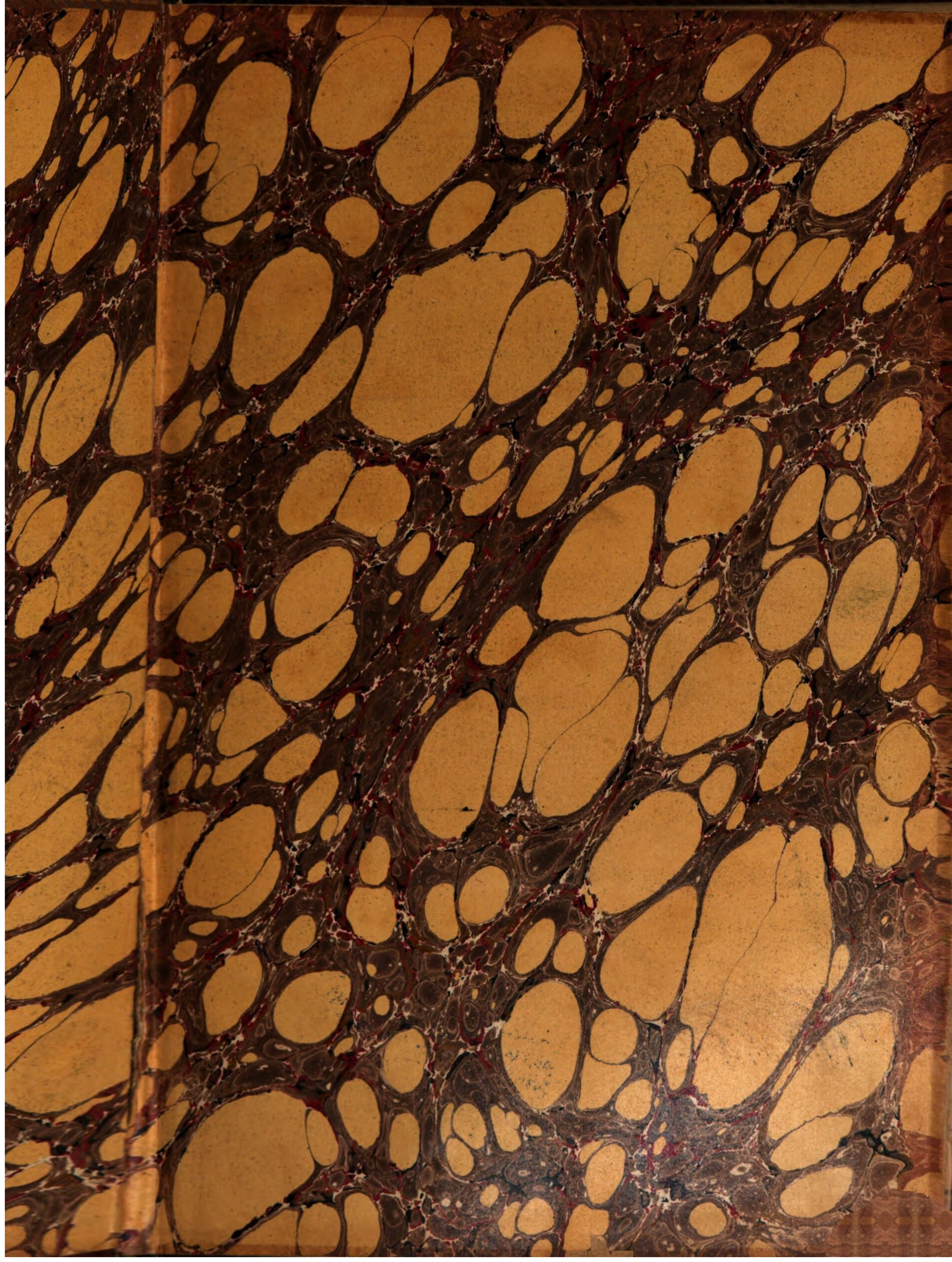

J. W. Middleton Berry,
Ballynegall.

214

Philol. 316 h

^C
RICARDI DAWESII

MISCELLANEA CRITICA

TYPIS QUINQUIES EXCUSA PRODEUNT

EX RECENSIONE

ET CUM NOTIS ALIQUANTO AUCTIONIBUS

THOMÆ KIDD, A.M.

E COLL. S. S. TRIN.

ET LUDO LITERARIO APUD WYMONDAMENSES IN COMITATU NORFOLCIENSI PRÆFECTUS.

ACCEDUNT APPENDICIS LOCO

DAWESII LUSUS JUVENILES: MILTONI P. A. GRÆCÆ METAPHRASEOS

SPECIMEN INTEGRUM: ET EXCERPTA E LIBELLO ANGLICE

SCRIPTO, "TITTLE-TATTLE-MONGERS."

EDITIO SECUNDA.

ol

LONDINI:

IMPENSIS J. ET J. J. DEIGHTON, CANTABRIGIÆ,

ET G. B. WHITTAKER, LONDINI.

MDCCCXVII.

H616512768

RICARDI DAWESI

MISCELLANEA CRITICA

TYPIS QUINGUIS EXCUSA PRODEUNT

EX RECENSIONE

ET CUM NOTIS ALIQUANTO AUCTORIBUS

LONDINI:

EXCUDIT R. GILBERT,

ST. JOHN'S SQUARE.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

DAWESI LUSUS JUVENILES: MINTON F. A. GRACE METAPHRASOS

SPICERIN INTEGRUM: ET EXCERPTA F. LIBELLO ANGLICE

SCHITO "TITTLE TATTLE MONGERS."

EDITIO SECUNDA.

LONDINI:

IMPENSIS J. ET J. L. BRIGHTON, CANTABRIGIE.

ET G. R. WHITTAKER, LONDINI.

MCCCXVII.

VIRO HUMANISSIMO

THOMÆ TYRWHITTO

EQUITI AURATO

HOSTIARIO REGIS AB ATRA VIRGA NUNCUPATO

AUGUSTISSIMI

GEORGII WALLIARUM PRINCIPIS

BRITANNIARUM REGENTIS

TITULO CORNUBIÆ DUCIS

E CONCILIO

CRITICI FELICI JUDICANDI SOLERTIA PRÆCLARI

THOMÆ TYRWHITTI

FRATRIS FILIO

ET

LITTERARUM GRÆCARUM PATRONO

THOMAS KIDD

VOLUMEN HOC

GRATI ET OBSEQUENTIS ANIMI

PIGNUS ET MONIMENTUM

D. D. D.

"VIRO ORNATISSIMO

THOMÆ TYRWHITT

HANC DAWESII

MISCELLANEORUM CRITICORUM

ALTERAM EDITIONEM

HONORIS CAUSA

ET GRATI ANIMI TESTIMONIO

D. D. D.

THOMAS BURGESS."

PRÆFATIO.

DE *Miscellaneorum Criticorum* utilitate dicturo, non abs re erit exiguum vitæ curriculum *Dawesio* nostro datum, quantum mihi compertum est, et summam ejus ingenii indolem, quam potero, brevissime interserere.

RICARDUS DAWESIUS vico Anglice dicto *Market-Bosworth* in Agro Leicestrensi Anno sacro 1708 oriundus potius ingenio quam proavorum stemmate inclaruit. Primis litteris sub tutela *Antonii Blackwell*¹, magistri fidelis, imbuebatur; sed ad majora indies enixus anno 1725. culturæ caussa Collegium Emanuelense apud Cantabrigienses *Dawesium* inter alumnos suos cooptarunt. Anno 1727, Idyllium, quod inter “Academiæ Cantabrigiensis *Luctus ob obitum Augustissimi Regis, Georgii I. et Gaudia ob accessum Georgii II.*” adservatur, juvenis adhuc scite et commode compegit; sin volventibus annis quispiam e discipulis ejus vocabulum λῦπης ita decurtatum usurpasset, sub ferula Orbilii plagosi certe trepidasset. Quom ipso audiente librum legeres, si unam peccavisses syllabam, Fieret corium tam maculosum, quam est nutricis pallium. Hunc Dawesii lapsum quovis pretio sibi monstratum optavisset *Toupius*. Vide App. p. 618. n. 1.

1. Vide *Carlisle on endowed Grammar Schools*, Vol. II. pp. 752—766.

Anno 1729. gradum Baccalaurei in Artibus subiit.

1731. in Collegii sui socios adscriptus est.

1733. ad gradum Magistri in Artibus escendit.

1734. honorem *Bedelli armigeri*, ut vocant, in hac Academia petebat, ambiebat: sed repulsam tulit.

1736. “*Gratulationem* Academiæ Cantabrigiæ *auspicatissimas* Frederici Walliæ Principis et Augustæ Principissæ Saxo-Gothæ *nuptias celebrantis*” carminibus Græcis ditavit. Eodem anno Specimen lib. I. *Paradisi Amissi* Græca versione donati edidit; quod in hoc volumen, tanquam Appendicem quandam, contuli. Exemplar hujus opusculi mihi concessum fuit e locupletissima Bibliotheca Viri Reverendi et eruditissimi, *Martini Josephi Routh*, S. T. P. et Collegii S. Magdalænæ apud Oxonienses Præsidis rogatu Viri summi et singularis, *Samuelis Parrii*, “qui quanquam matura et ætate et gloria decessit, tamen a nobis, velut ante diem raptus, lugetur.”—Hac tempestate studiosum otium inter sylvas Academi consecrabatur BENTLEIUS septuagenarius, qui juvenem laudis cupidum ad sui imitationem indidem succenderat. Sed in virum summum, proh dolor, odio inexorabili, partim e studio partium, partim aliis de caussis suscepto, flagrabat *Dawesius*.

10. Jul. 1738. Ludo litterario apud *Novocastrenses* præpositus est, et per decennium exstitit Magister ornatissimus.

31. Maii, 1744. Epistolam ad *J. Taylorum* optimæ sane frugis plenissimam, et humanitatis, officii,

benevolentiae, amabile indicium dedit. Hæc ipsa, nisi esset unius *Burneii*, Viri Clarissimi, ope vindicata, ut aliae fortasse multæ, reticentia posterorum insepulta esset. Vide Append. ad *Ricardi Bentleyi* *Commerc. Epist.* pp. 319—330. Hæc epistola, quam in Appendice exhibemus, anni, quo data fuerit, nullam notam præfert.

1745. *Miscellanea Critica* Cantabrigiæ, typis Academicis excusa in medium attulit ope *Henrici Hubbard*, A.M. Coll. Eman., et *Caroli Mason*, A.M. S. S. Trin. Coll., Sociorum, qui in operarum vitiis corrigendis mutuo sibi opitulabantur. Hac de re me certiores fecit vir eruditissimus, RICARDUS FARMER, Coll. Eman. quondam Magister celeberrimus.

Dawesium, acuto et perspicaci iudicio præditum, sese Bentleyi inimicis addixisse, et in “hoc aureo libello” “*Britanniæ decus immortale*” inspersisse, sine luctu commemorare non possum. “Huc enim referre soleo, quod in *Miscellaneis Criticis* occasionem qualemcunque arripiat de laudibus Bentleyianis detrahendi, illumque etiam *Dissertationis Phalarideæ* auctorem, nihil in Græcis cognovisse, nisi ex Indicibus petito. Indicibus quidem vel aliorum, vel a se ipso ex sua *Adversariorum* supellectile confectis usum fuisse, probabile est. Et quidni usus fuerit? In re subtili, ubi maxime omnium fallax esse solet memoria, cur exprobetur, quod memoriæ adjumento sit, omnino nescio. Hanc vero indicum opem nemo minus desideret, quam Bentleyus. Et qui dicat auctorem *Phalarideæ Dissertationis* omnes doctrinæ suæ copias ab istis adminiculis vel hausisse, vel potuisse etiam; ne

eum plane iniquum fecerint partium studia.” *Burgessius*.

1747. Libellum horis subsecivis conscriptum, et *Tittle-tattle-mongers* nuncupatum, in viros, qui municipii sui rebus civilibus præfuerunt, inconsulto emisit. Particulam ex hoc libello maxime memorabilem et scitu dignam ad calcem hujus operis conjeci.

25. Sept. 1749. rude emeritus otio sine dignitate fruebatur vico Anglice dicto *Heworth-shore*; et, quod vitæ reliquum erat, in lectiunculis atque pulsu remorum flumen finitimum *Tyne* subigendo ægre trahebat.

21. Martii, 1766. mortem cum vita commutavit, et in Περιβόλῳ Ecclesiæ de *Heworth-shore* ex voluntate sua mortales exuviæ requiescunt. In cippo non valde operoso exarata est laudatio viri, cujus nomen nulla unquam delebit vetustas, ne rectitudine quidem scribendi, nedum verborum lenociniis exornata; “In memory of Richard Dawes, late head master of the grammer school at Newcastle, who died the 21st of March 1766, aged 57 years.” Praxiteles nescio quis Famæ signum ambas buccas inflantis, et tubæ clangore totam viciniam jamjam tremefacturæ sepulcro imposuit: sed, quod neque inutile nec injucundum cognitu sit, non cuivis contigit tubæ os inspicienti gulam tubicinis immensam explorare. Opus autem hoc simul aspectum, et probatum erat². “Nonnulla reliquit nondum edita.”

2. At suum cuique decus posteritas rependere solet. Enimvero anno MDCCCXXIII aut —XXIV. leviozem cippum ex Basalta con-

Quo autem ejus scrinia jamdudum pervenerint, aut ubi terrarum delitescant, plane ignoro; vide pp. 154. 287. 606.

Utrum Ludo suo litterario præfectum minus officiose et peramanter observarint Novocastrenses, an in hoc honore tuendo sibi ipse deesset, mihi saltem non constat. Constat inter omnes vitam illum amarissimam vixisse. Isti fortasse, quibus omnia jura

fectum ad discernendum mortales Dawesii exuvias suo sumtu constituit Vir humanissimus, et lamina ærea duro lapide septa et inclusa hanc inscriptionem, quæ antiquitatem redolet, honoris causa incidendam voluit;

THE BURIAL PLACE OF RICHARD DAWES M.A.
AUTHOR OF THE CELEBRATED WORK INTITULED
MISCELLANEA CRITICA.
LET NO MAN MOOVE HIS BONES.

Ingrediendi etiam adnuebant fausta et felicia tempora: etenim binos abhinc annos Vir Reverendus, *Jacobus Tate*, Ludi litterarii Richmondiae in Comitatu Eboracensi Magister—in adolescentia feliciter informanda et moribus ornandis nemini secundus,—hortatu potissimum et consilio amici doctissimi et Reverendi *Henrici Hodgson*, e pecuniis hanc ad rem collatis Tabulam magis præclaram, sed ex eadem materia conflata in Ecclesia (seu potius Capella) *de Heworth Shore* ponendam, et titulum metallo impensa cura ei infixum exarandum curavit:

IN CÆMETERIO HUIUS ECCLESIAE SEPULTUS JACET
RICARDUS DAWES. A.M.
COLL. EMMAN. APUD CANTABRIGIENSES OLIM SOCIUS,
LUDOQUE LITERARIO ET GERONTOCOMIO APUD NOVOCASTRENSES ANNOS X PRÆFECTUS,
ACERRIMO VIR INGENIO,
ET SERMONIS ATTICI JUDEX PERITISSIMUS,
CUI MISCELLANEA CRITICA UNO LIBRO EDITA
ÆTERNUM HONOREM APUD GRAMMATICOS PEPERERUNT.
NATUS EST A. C. MDCCVIII, DECESSIT MDCCLXVI.

dominandi causa violanda sunt, summi viri laces-
sendi potestatem sibi arrogabant, et petulanti sæ-
vitia *μυχθίζοντες καὶ διαψιθυρίζοντες* angoribus eum
consumeabant; sed iracundiæ, invidiæ, simultati
litare virum quantumvis præcellentem non decet.
Mores parum circumspecte compositi oblecta-
tionis malignæ materiem præbebant: quicquid a
ludi magistro cavillationum spinis ac retibus im-
pedito minus honeste dictum excideret, in dete-
rius detorquebant inaniter garruli et pervicaces.
Veruntamen nihil illi tot tantisque dotibus præ-
dito condonare, nihil ignoscere; dignitatem etiam
suis ipsius meritis partam despicatu habere, hoc
sane adeo luctuosum est, ut, si nihil quidquam
aliud esset, animi de munere suo deflectentis proba-
bilem rationem reddere posset. Quid plura? Ini-
quum suæ ætatis iudicium spei quidem extremum,
et tamen commune solatium, graviter imminuit, et
cum morbi cruciatu confligentem, ut fertur, de
sanitate ac mente tandem deturbavit. Utrum in fide
Servatoris sui quodammodo esset infirmus, iudex
esto Deus, sapientissimus et maxime benignus pec-
toris humani scrutator.

Ad hanc sacratissimam Musarum sedem accedens
erat moribus placidis et mansuetis. "Sunt qui se
ipsi sua gravitate et castimonia, et cum disciplina
domestica, tum etiam naturali bono defendunt;"
sed adolescentiæ inest maxima imbecillitas consilii;
præceptoris auctoritate et leni suasu amicorum de-
stitutus sociis minime optimis et probatissimis sese
implicuit. Si Dawesium in omni vita sua satis
sane morigerum, et egregie moratum exhiberem,

nonne manes critici tam veri tenacis me reum mendacii agerent, et in temeritate gloriantem, tanquam impudentissimum, æqui et jurati judices pronunciarent? Immo illi in Dawesium potius sæviant, qui se nulla corruptela irretitos sentiunt.

In hac Academia, quam *Camogephyram* appellare solebat, annos duodenos commoratus est; et quoties ab aliis curis aut illecebris sese abduci pateretur, Atticorum poetarum consuetudini se totum dedidit; Aristophanem suum nocturna versavit manu, versavit diurna. At “sibi ipse parum diffidit:” fateor equidem; et cancellos nimium angustos sibi ipsum circumdedisse summopere doleo. Revera non multos, sed multum et cum molestia legit; singula pedetentim exploravit, quævis minutissima diligenter et accurate perlustravit; nec nisi liquido probatis assensus est.

Ut otio abundavit, et aures ejus semper fuerunt teretes et religiosæ, Dawesius cum sodalitate etiam honesta et non prorsus ἀπούσῳ gratiam iniit, qui dictis diebus æneas machinas fastigio Templi Beatæ Mariæ suspensas, et ad divini numinis cultum Christi professores plerumque advocantes, exercent atque in numerum pulsan. Illis sese ductorem libentissime præbuit; et, quod multi impugnarint, exercitatione defatigatus dono, quod testamento legaverat Domina *Margareta*, cum toto choro sese recreare ac reficere non nolebat; accedebant eodem sal quoddam facetiæque libero ac remisso homine digna.

Hanc qualemcumque de Dawesio notitiam acceptam refero auctori in hac re certe gravissimo, Re-

verendo GULIELMO PALEY, qui multa narrare de Dawesio memoriter et jucunde solebat. Te, τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, Τὸν τροφέα³, summo in honore perpetuo habebo. Ille Ecclesiæ *de Helpeston* per annos LXIV vicarius erat; et Ludi litterarii apud Gigglesvicenses in comitatu Eboracensi Archididasculus fidissimus ingenuos animos ad industriam et famæ æmulationem omnibus, quæ vel caritas vel auctoritas suppeditabat argumentis, per annos LIV. erigebat acuebatque: annos LXXXVIII. feliciter vixit; Σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβὴς ἀνὴρ. Is Dawesii estimationem peracri suo iudicio demeruerat, quicum, dum Cantabrigiæ fuit, integerrima illi intercessit consuetudo. Terentium cum *R. D.* omni diligentia pervolutavit, et Bentleii ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ minutatim et singulatim perlegit et quodammodo expendit.

De Dawesii Latine scribendi facultate non est quod verba faciam; inest incorrupta quædam sermonis integritas; accurata et cum molestia diligens elegantia; sed mihi saltem nimis curiosus, atque tortuosus, et subinde paullo obscurior esse videtur⁴. “Sed erit fortasse tempus, cum magis veritati, quam consuetudini servietur, et, quod insolens modo habetur, erit tum usitatum, nostræque fortasse nimiae verecundiæ posterorum potior audacia succedet.”

3. Vide Theophilum in *Bekkeri* Anecd. Gr. p. 724.

4. De HEMSTERHUSII stylo verissime dictum est: “Una orationi facilitas deest, non comparanda illa, nisi sæpe multumque scribendo: cujus rei facultatem raro dabat Græcarum literarum Professio.”

Atque hæc quidem hactenus. Nunc hunc Dawesii libellum, “quem dignum” censuit *Brunckius*, “qui omnium has literas colentium manibus teratur⁵,” strictim percurramus.

I. Quam licentiam in hac sectione ejuravit Dawesius, in ea *Maurum* assentientem habet. Quæ optimus Latinitatis arbiter de *Prisciano* prædicavit, eadem ad Maurum haud injuria applicemus: “Recentiores quidem grammatici, non qui plus quam *Maurus* scirent, sed qui sibi plus scire viderentur, plusque auderent atque confiderent, *Maurum* in eo ipso deceptum esse affirmarunt; nec nisi consuetudinem ab eo damnatam esse optimis poetis probatam sine ulla dubitatione statuerunt: Atqui dubitandi satis justa, ac magna illa quidem, causa est, quod *Maurus*, tantæ antiquitatis doctrinæque grammaticus, quique, vetustiores se doctissimique grammatici de ea re quid senserint, multo melius quam isti antiquitatis correctores, scire potuit, non consuetudinem sed licentiam esse poetis indignam statuerit.” Sed missis grammaticorum præceptis Latinorum exempla in hujusmodi controversiis ac certaminibus pollent. “Equidem grammaticorum auctoritatem magni facio, semperque feci, neque tamen pluris, quam eam fieri a nobis ipsi volunt; volunt autem, aut certe velle debent, sibi ut eatenus credamus, quoad ea, quæ præcipiunt, bonorum Latinorum auctoritate exemplisque nitantur; neque enim se Latini sermonis conditores, at tan-

5. Ad Aristoph. Equit. 1311.; conf. ad Ach. 238. Ran. 1405. Lys. 16.

tummodo animadversores atque enarratores profitentur, nec nisi ex illorum diligenti observatione præcepta ipsi sua sibi nobisque instituunt." Num ea de re recte statuerit *Maurus*, penes lectorem esto judicium.

II. Hac sectione palmaria nihil invenit res Critica solertius; animadversiones suas tam dilucide, et succincte, et tam nullo negotio concinnavit, ut, si ad Pindari editionem animum suum appulisset, votis omnium cumulate satisfecisse jure suspicaremur.

III. Hæc particula, quamvis rebus criticis sit minus uberior, illam tamen gravitatem habet, quæ legentes afficiet et tenebit. Ad eam ubi deveneris, alia quædam, quæ latius cogitandi materiam fortasse aliis sufficere queant, a me commemorata reperies.

IV. De Homero, qui linguæ Græcæ late diffusam ditionem gremio suo complectitur, præcipue agitur. Quicunque collapsas hujus ruinas excitare aggreditur, maxime claudicat. Æolismus, qui totus ferme e Mæonio fonte defluxit, angustissimis inclusus cancellis ad nos pervenit; et ejus ditissima Soror et discipula, quæ puro et gravi enitet eloquio, adminicula perquam exilia subministrat, unde aliquid dubiis et vacillantibus firmamenti accedat. Sed quærat aliquis, si plurima spissa caligine circumfusa latent, cur gladium ad tam levia defendenda destringis? Hoc temere dictum; "*an si omnia ad intelligendum non habeo quæ habere vellem; ne his quidem, quæ habeo, mihi per te uti licebit?*" Etsi perpaucae atque exiguae ex ingenti, quod antiquæ literæ fecerunt, naufragio supersunt tabulæ; plura

tamen indies ad claustra reseranda in apricum afferuntur; et multum lucis e monumentis in terra adhuc abditis tandem aliquando poetæ impartietur; tempora tamen fausta et soles fortunatos non sine suspiratu desideramus. Verum enimvero ut, quod sentio, libere loquar, de hac re altius insedit error, quam ut convelli unquam queat, nisi concurrant adulescentiæ celeberrimi ductores et eruditorum molimini adspirent. Ceterum vis et pulcritudo poetæ, quamvis diu et multum obscurata, lectores delinire et percutere nunquam desinent: arbor annosus *exuvias veteres populi, sacrataque gestans Dona* adhucdum vegetus spirat, amplissimos ramos pro tendens, et mellitissimo fructuum proventu gaudens. Objici nempe potest me paullo loquentem liberius de characterē scabra robigine exeso ipsum Homeréo carmini per omnia haudquaquam addixisse; *fateor; sumpsi non ab illo modo, Sed ut quisque habuit quod conveniret mihi; Quod me non posse melius facere credidi, Etiam a LATINO.* E gazophylacio ditissimo, et lautissima illa Inscriptionum antiquarum supellectile a præclaro *A. Bockhio* inchoata, quædam demum addidi quæ aliquid ad veræ scripturæ indagacionem commoditatis afferant. “Hujusmodi rudera sicut sacros vetustate lucos adoremus, in quibus grandia et antiqua robora jam non tantam habent speciem, quantam religionem.” Primorum etiam virorum, qui dumos inter et aspera laborem provocarunt, conjecturas meis notulis leviter adsutas commemoravi: et *Georgio Burges*, amico certo, atque rarissimo cum probitatis tum solertiæ industriæque documento, gra-

tias et agere et habere debeo propter literas suas de metricis viribus inceptivæ Pō, quas meis usibus ultro obtulit. Vide infra pp. 292—94. De disputationibus, quæ ex hac sectione exoriantur, alias fortasse dicam; interea totum me in gravium probatorumque Criticorum clientelam ac disciplinam addico, qui secuti sunt probabilia et auctoritate munita, nec ultra progredi potuerunt. In omnibus hujusmodi rebus *Ammonio*, tanquam duci, tuto obsequamur; *de Categor. f. 9. Venet. 1546. 8o.* Ὁ δὲ τούτων ἐξηγούμενος ὀφείλει μήτε κατ' εὐνοίαν ἐπιχειρεῖν τὰ κακῶς λεγόμενα συνιστᾶν, καὶ ὡς ἀπὸ τρίποδος ταῦτα δεχεσθαι, μήτε τὰ καλὰ κακοτρόπως δέχεσθαι κατ' ἀπέχθειαν, ἀλλὰ κριτῆς ἀπαθῆς τῶν λεγομένων ὑπάρχειν· καὶ πρῶτα μὲν τὴν διανοίαν τοῦ ἀρχαίου σαφηνίζειν, καὶ ἐρμηνεύειν τὰ αὐτῷ δοκοῦντα· ἔπειτα τὴν παρ' ἑαυτῷ ἐπιφέρειν κρίσιν.

V. Quisquis Atticæ dictionis sanitatem addiscere cogitat, hanc sectionem legat; qui mentem ea imbutam percupit, hanc sectionem relegat. Nullibi apparent commenta ista, quæ eruditos distrahunt, et palantes huc illuc agunt; sed leges quadamtenus in ipsa linguæ indole fundatæ; sed canones stabiles ac perennes, qui disquisitioni acerrimæ fideliter subjecti se viris in hac palæstra desudantibus facile probarunt. Leges divinitus præscriptæ, quibus mundi fabrica cohæret, rerum vox est, naturæ vestigium, veritatis nota. Eæ, qualescunque sunt, maneant immutabiles necesse est. Iis profecto mortalia cuncta longissime cedunt; quod si magnis componere perparva mihi liceat, critice regulas suas ex illis scriptoribus, *qui incorrupta sanitate sunt, quod est proprium Atticorum*, haurit, repertasque

perscrutatur, trutinat, elimat; ex his archetypis earum certitudinem firmat determinatque; et addam fidenter, si temporis serie ab iis deflectatur, prout sua quemque fert libido, et easdem desuetudine labi atque concidere facile patiamur, omnem paullatim antiquitatis colorem esse perituum.—Hæc sectio ad scenæ Atticæ fragmenta PORSONI aditum præmunivit, et ad præstantiora duxit; ut ex ejus emendationibus ad Aristophanem viro amicissimo demandatis brevi satis comparebit⁶. De Tragicis verbum non addam; *quales vos dicam bonos Antehac fuisse; tales cum sint reliquæ?* Sed Attici sermonis sanitatem pervestigare, et venustates diu abditas in lucem depromere—hic labor, hoc opus est: Σὺ μὲν (Studiose lector) βάδιζε τὰς ἐπὶ Ἰνάρχου ῥοάς, Σὺ δ' ἀμφὶ Θῆβας στείχε τὰς Καδμηΐας. Quid de Comico in argumentis admodum vitioso, sed ingenio et facundia nobilissimo, qui omnia tam sancta quam profana sententiis inquinatissimis conspurcasse gloriatur? Fabulæ adeo poesi et sapientia, velut stellulis quibusdam hic illic emicantibus insterstinctæ, subinde effulgent, ut illas Platonis admiratione dignas quis denegaret? Nullus equidem dubito quin multi apud Athenienses, “qui nihil nisi pudicum, nihil nisi ex optimo more et sanctissima disciplina” exercebant, qui vitas suas ad nobilem illam ac pæne divinam exhortationem ab

6. Brevi postea in manus eruditorum venerunt RICARDI PORSONI *Notæ in Aristophanem, quibus Plutum comædiam partim ex ejusdem recensione, partim e manuscriptis emendatam et variis lectionibus instructam præmisit, et Collationum appendicem adjecit*

Aristotele⁷ conservatam exigere enixe studebant, animos acerrima contentione defessos sui Comici sale recrearent. “CHRYSTOMUS uberrimis Aristophanis pollens viribus admirantem Constantinopolin movebat eloquio;” sunt-quos apud nostrates etiam Theologiæ laude præstantes, quorum τῷ ὄντι τὰ σώματα ἐν τῇ πολεὶ αὐτῶν κεῖται καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ultra mundi mœnia escendere enititur, hic sermonis Attici canon tantopere delectare et devincire solet. Quisquis igitur etiam Aristophanis soccum ætate paullisper detritum aut graviter mutilatum digne resarciat, favorem doctis speratum merito adipiscetur.

Pro utilitate ex hujusmodi studiis quæ dicenda essent, ea satis accurate ab *Epicteto* explicata arbitror: Vol. iv. xlvī, p. 54. Ὡστε εἰς περὶ θεωρήματος τινος ἐμπέση λόγος ἐν ἰδιώταις, σιώπα τὸ πολὺ. Μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος εὐθὺς ἐξεμέσαι ἂν οὐκ ἔπεψας. Καὶ ὅταν εἴπῃ σοί τις, ὅτι οὐδὲν οἶσθα, καὶ σὺ μὴ δηχθῆς, τοτ' ἴσθι, ὅτι ἤρξω τοῦ ἔργου. Ἐπεὶ καὶ τὰ πρόβατα οὐ τὸν χόρτου ἐξεμέσαντα τοῖς ποιμέσιν ἐπιδεικνύει, πόσον ἔφαγεν· ἀλλὰ τὴν νομὴν ἔσω πέψαντα, ἔριον ἔξω φέρει καὶ γάλα. Καὶ σὺ τοίνυν μὴ τὰ θεωρήματα τοῖς ἰδιώταις ἐπιδείκνυε, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν πεφθέντων τὰ ἔργα.

PETRUS PAULUS DOBREE, A.M. Collegii SS. Trinitatis Socio. Cantab. 1820.”

7. Εἰ δὴ θεῖον ὁ νοῦς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὁ κατὰ τοῦτον βίος, θεῖος πρὸς τὸν ἀνθρώπινον βίον. Χρὴ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινοῦντας ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἄνθρωπον ὄντα, οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητόν· ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται ἈΠΑΘΑΝΑΤΙΖΕΙΝ, καὶ ἅπαντα ποιεῖν πρὸς τὸ ζῆν κατὰ τὸ κράτιστον τῶν ἐν αὐτῷ. εἰ γὰρ καὶ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι, δυνάμει καὶ τιμιότητι πολὺ μᾶλλον ὑπερέχει πάντων. Aristot. Eth. Nicom. lib. x, vii, pp. 437, 8.

Quærentibus, quid exteris inter gentes eruditissimis de *Dawesio* senserint, responsum dare temporis ratione adhibita mihi proposueram; sed hoc labore frustra suscepto commode supersedeam. Apud nostrates *Musgravium*, *Tyrwhittum*, et *Porsonum* compellarem, quos gravissima *Valckenærii*, *Piersoni*, *Koenii*, et *Ruhnkenii*, firmarent testimonia: nisi in re non dubia testibus non necessariis uti viderer. Et tamen hic est *Dawesius*, quem vafer iste *Reiskius* præ se contemnit, sugillat, conculcat. Sed, oro, parumper attendas, ut ipsum ex suo narrantis ore audiamus: “De cetero,” inquit, “intelligas et ex isto conatu” [*Miltoni vertendi*] “et ex ipso, quem lustrabimus, libro *Miscellaneorum Criticorum*, Autori natura ingenium ludimagistræ contigisse. Regnat in eo grammaticarum minutiarum immodicum studium, sæpe inutiliter collocata sedulitas, fastus immanis et intolerabilis, in ceteros passim desæviens maximi nominis viros, sed præcipue in *Richardum* et *Thomam Bentleios*, et *Jos. Barnesium*, vehemens in re minimi momenti commotio, novarumque opinionum, haud raro perquam improbabiliū, saltem incertarum, denique usu carentium, affectatio et impotens jactatio⁸.” Quisquamne hoc de *Dawesio* dictum credat? Ne quis catum istum censorem minus bona fide loquen-

8. Acta Lips. 1750. pp. 411, 12. “Hujus recensionis auctorem se professus est in Animadversionibus ad Aristoph. Plut. 886” [et in Præf. oppido luculentissima ad Animadversiones in Sophoclem]. *Burgessius*. Conf. quoque *Burmann* ad Aristophanem *Bergleri* p. 16.

tem deprehendat, “ commodam sibi ex his dumetis erependi viam” excogitavit. Voces scilicet incertas tanquam tendiculas identidem iniecit, et caute pudenterque laudes suas spargendo odium effugit. Veruntamen omnes aperte confitebuntur istum mira solertia rem administrasse, si perspectum haberent *R.* idcirco *Dawesio* sese perinfensum acerbumque præbuisse, ut *Misc. Crit.* spolia opima in suum usum tacite congereret: “ nobis liberalis et ingenui hominis videtur, laudare per quos profecerit; impudentis et protervi, insultare iis, quos compilaverit:”—Sed antequam ulterius pergo, observes, velim, lector benigne, quas *Dawesius* idoneis rationibus confirmat emendationes, eas apud *Reiskium* plane inermes et nudas prodire.

DAWESII *Miscellanea Critica a Reiskio ad examen revocata in Actis Erudit. Jul. 1750. pp. 411—420. Jo. Jacobi Reiske animadversiones ad Sophoclem. Lipsiæ 1753.* *Miscellanea Critica in sectiones quinque dispertita. Scripsit RICHARDUS DAWES, A. M. Cantabrigiæ 1745.*

AD SOPHOCLEM.

Œd. Tyr. 1519. περιόδης. p. 23. ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ. p. 268 (492).

[Vitio memoriæ actum egit *Reiskius*; quamvis exemplaris copiam haud ita pridem ab amico nactus in *Actis Eruditorum* opus illud aureum recensuerit: animus tamen inter scribendum a *Misc. Crit.* acerbius disjunctus hujus correctionis tactu quasi coloratur.]

Reiskius.

Ant. 610. κόπις. p. 27.

Jo. Jacobi Reiske *ad Euripidam et Aristophanem animadversiones*. Lipsiæ 1754. [Hoc tempore omnia *Reiskio* bene cedunt; occasione enim operis hujus de novo inspiciendi oblata vir doctus, "qui omnem inventionis laudem primis auctoribus lubenter transcribere et a plagii invidia se longissime abesse et abhorrere," nimis callide fatetur, *Davesii* emendationes notulis suis non parca manu infercit.]

DAWESIUS.

[Pro voce *κόνις* conjeceram equidem *κόπις*, *mucro*, vel *falx*; sed de hoc loco mecum reputanti mutatione nihil opus esse videtur. *Jortini* emendationem *Reiskio* tribuit *Valckenærius* in *Diatr.* ad Eurip. p. 225.]

AD EURIPIDEM.

Herc. Fur. 207. τί σ' (id est σε)	Τι Σ ΟΙΑ εδρασαν—p. 343
οἷδ' ἔδρασαν,—ad Eurip. p. 163.	(610).
313. ἦν τίς σ' ὑβρίζων p. 166.	Ἦν τις Σ ὑβρίζων—p. 344
	(612).
Electr. 1019. γειναίμην. p. 183.	ΓΕΙΝΑΙΜΗΝ p. 346 (615).

AD ARISTOPHANEM.

Nub. 422. οὐδέν. Constructio	ΟΥΔΕΝ. p. 227 (416).
est οὐδέν τι ἄλλο οὐ νομιεῖς θεόν.	
p. 191.	
Ran. 920. ξύνεσι in vocativo.	ΞΥΝΕΣΙ. p. 242 (446).
p. 193.	
1335. ιερόν. p. 194.	ιερόν p. 83 (137).
Acharn. 144. ἔγραφ' Ἀθην—	ἔγραφ, Ἀθηναῖοι p. 254 (466).

Reiskius.

scribat (nempe *Sitalces*). p. 198.

270. πολλῶ *multo jucundius est* — quam scilicet pugnae et tumultus. p. 198.

479. f. ἐκπορευτέα p. 199.

Vesp. 168. δρασεῖει. vid. Pac. 62. p. 201. “Elegans autem et certum est δρασεῖει”—Act. Erudit. supra nominata, p. 419.

264. ἂν ᾄδων Φρυνίχου. p. 202.

354. ἴεις *demittebas* ibid.

Av. 387. τῷ τε τρυβλίῳ p. 209. “Felix etiam illud inventum,” Acta Erudit. ibid. p. 420.

660. μούσαις. vid. tamen vs. 738. p. 211.

1157. πελεκώντων p. 212. et Acta Erud. ibid. p. 420.

1730. Ἡρα ποτ’ Ὀλυμπίᾳ.—

1733. ξυνεκοίμισαν p. 213. “Præclare quoque emendat locum v. 1730. sic.—” Acta Erud. ibid.

Pac. 117. εἴ τι φιλεῖς p. 205. et Acta Erud. p. 419.

1284. ταῦτ’ ᾗδε *hæc cane*. p. 208. “Acutum vidit”—Acta Erud.

1290. εἴης ibid.

Eccles. 70. τὸν καλὸν p. 214.

153. locum hunc aliquando suspectum habebam, et pro μίαν conjiciebam βίαν. Ibid. Nempe *Reiskius* in Actis Erud. obser-

DAWESIUS.

Rescribe vero cum Scaligero Πολλῶ. p. 254 (467).

εκπορευτέα, p. 256 (471).

ΔΡΑΣΕΙΕΙ. p. 263 (482).

ΑΝ ΑΙΔΩΝ Φρυνίχου, p. 267 (486).

Ιεις p. 323 (582).

τῷ τε τρυβλίῳ p. 296 (542).

μουσῆς p. 162 (298).

ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ — p. 301 (548).

ΗΡΑΙ ποτ’ ΟΛΥΜΠΙΑΙ

* * *

ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ p. 306 (556).

ΕΙ ΤΙ φιλεῖς p. 279 (511).

Ταυτ’ ᾗδε, pp. 286, 7 (530).

ΕΙΗΣ p. 290 (533).

ΤΟΝ καλὸν p. 307 (558).

ΒΙΑΝ. p. 309 (560).

Reiskius.

DAWESIUS.

varat, “Novimus quibus id ipsum quoque dudum visum fuit. Sed incidebat tamen illis ille scrupulus, vocem βία non idem omnino atque δύναμις significare; et apud nullum scriptorem existare phrasin κατά γε τὴν ἐμὴν δύναμιν.”

512. f. συμμίξας (id est συμμίξασα) p. 215.

659. τὰς αἰκίας p. 216.

949. τὴν εὐφρόνην ibid. et

Acta Erudit.

Thesm. 502. ἵν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιών. p. 218.

660. οἰχήσεται. p. 219.

941. ὀλίγον ibid.

ξύμμιξας. p. 317 (569).

τας αικιας,—p. 318 (574).

Τὴν ΕΥΦΡΟΝΗΝ p. 319 (575).

Ἰν ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ p. 328 (589).

ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. p. 329 (ibid.).

ΟΛΙΓΟΥ p. 331 (592).

Male quoque ab altero audiebat *Dawesius*, qui doctrinæ commodis plerumque invigilavit, et estimationem suam magni habuit. *D'Orvillius*, vir ceteroquin egregius, præter jus et fas Criticum nostrum insectabatur, emendationes ejus acervatim repudiabat, et in eum omni severitate animadvertebat. “Huic viro,” inquit *Reiskius*, “quum aliquando meas quasdam in Sophoclem conjecturas judicatum exhiberem—memini, quam supercilioso fastidio eas abjecerit, quam acerba convitia mihi, appendici familiæ nempe, coram, et per literas, quas servo, ingesserit.”—Hunc jure et merito reprehendit, illius famam temere et perinique maculavit *Charitonis Editor*. Sed hæc insequi vetat magnitudo *D'Orvillii* meritorum in literas, quæ videar convellere.

Mihi haud injuria lætandum esse video, quod occasio mihi oblata est, in qua de laudibus duorum virorum præstantium suoapte ingenio quæsitis caste et integre dicendum est. Inimicitiiis dudum silentio sepultis, Dawesius non conviciis, sed rationum momentis; verum non vincendi, sed inveniendi potius gratia cum Aristarcho Cantabrigiensi strenuam eo usque navat operam, ut quos viventes prava partium studia divorce abstraxerant, in litterarum communione tandem fiant concordes et artissimo fœdere consocientur. Nolo plura, ne imminuam gloriam illorum qui vigiliis suis et juventuti utilitatem, et nomini Britannorum honorem attulerunt.

ACHARNENSES.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

146. Εν τοις τοίχοις ΕΓΡΑΦ,
Αθηναῖοι καλοὶ p. 466.

633. Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν
ἀγαθῶν Αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής.
472.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

P. 267. l. 12. 'Εν τοῖσι τοίχοις
ἔγραφεν, 'Αθηναῖοι καλοί. leg.
ἔγραφ'. Suidas in καλοὶ habet
ἔγραφον.

p. 287. l. 1. φασὶ δ' εἶναι πολ-
λῶν ἀγαθῶν ἄξιος ἡμῖν ὁ ποιη-
τής,—αἴτιος ὑμῖν—*Nimirum* φη-
σὶν *reposuerat* Kusterus.

EQUITES.

435. Ως οὗτος ἤδη ΚΑΙΚΙΑΣ
p. 458.

p. 214. l. 3. 'Ως οὗτος ἤδη
κακίας—Leg. Κακίας. Sch. stulte
interpretatur Νότον· nam Cæsias
a solstitio æstivo flat; "Ελκων
ἐφ' αὐτὸν ὡς ὁ Κακίας νέφη. Hinc
autem Κακίας παρωδεῖ poeta;
Salmasii error arguitur, qui καϊ-
κίας scribit τετρασυλλαβῶς in
notis ad Solinum.

RICARDUS DAWESIIUS.

Ed. Kuster.

713. ΚΑΙΘ ΩΣΠΕΡ p. 459.

789. —ΤΑΙΣ ΠΙΘΑΚΝΑΙ-
ΣΙΝ. p. 372.

VESPÆ.

168. —μεγα τι ΔΡΑΣΕΙΕΙ
κακόν p. 482.185. ΟΥΤΙΣ σν; ποδαπος;—
p. 484.271. Αιδοντας αυτον ΕΚΚΑ-
ΛΕΙΝ—ibid.422. Ξυσταλεις, ευτακτος, ορ-
γης και μενους ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ.
p. 600.889. Ακουετ' ηδη της γραφης
ΕΓΡΑΨΑΤΟ p. 507.

NUBES.

411. Ω της μεγαλης ΕΠΙΘΥ-
ΜΗΣΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ανθρωπε ΠΑΡ
ΗΜΩΝ. p. 547.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 229. l. 18. Καθώσπερ αί
τίτθαι γε σιτίζεις κακῶς. Leg.
καθ' ὥσπερ.p. 234. l. 7. Καὶ πῶς σὺ φιλεῖς
ὅς τοῦτον ὀρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι
πιθάκναισιν, lege, ταῖς.p. 316. l. 11. "Ανθρωπος οὔτος
μέγα τι δράσειε κακόν. leg. δρα-
σεῖει.Ibid. l. 28. Οὔτος σὺ ποδαπός.
leg. Οὔτις σύ; ποδ.p. 320. l. 8. "Αιδοντας αὐτὸν ἐκ-
βαλεῖν, leg. ἐκκαλεῖν.p. 325. l. 21. Ξυσταλεις εὐτακ-
τος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος.
Kusterus apud Suid. probab.
πεπλησμένος. Sed recte ἐμπλή-
μενος ab ἐμπλημαι· sic et Hesychius in "Εμπλημ.p. 343. l. 41. 'Ακούετ' ἡδη τῆς
γραφῆς ἧς ἐγράψατο—ἧς del.p. 84. l. 12. Ὡ τῆς μεγάλης
σοφίας² ἐπιθυμήσας¹ ἄνθρωπε παρ'
ἡμῶν. 1. 2. Laërtius: recte. Kus-
ter. ad Bentleium in Mus. Crit.
N^o. vii. p. 416. Nub. " 411.
Cæsura caret: Ὡ τῆς μεγάλης
σοφίας ἐπιθυμήσας. etc. Quare
lege, transpositis tantum vocibus,
ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σο-
φίας, ut recte apud Laërtium in
Socrate, sect. 27." Ibid. p. 416.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

480. Ἡδη πῖ τουτοις—. p. 141.

1031. Εἶπερ τον ἀνδρ ὙΠΕΡ-
ΒΑΛΕΙ, καὶ μὴ γέλωτ ΟΦΛΗ-
ΣΕΙΣ. p. 460.187. Ουτοι μα την γην ΕΣΘ
ΟΠΩΣ οὐκ ἀποθανεῖ. p. 514.628. — ἦν ἐγὼ ΦΥΤΕΥΣΑ
ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ. p. 524.744. — σκώψας αὐτοῦ τὰς πλη-
γὰς Εἴτ ἀνέροιτο. p. 525.1119. ΠΑΙ, παιε, παιε τον
Βακιν—p. 527.

1283. του πολέμου κατ ἡσθιον

1284. Ταυτ ᾄδε—p. 531.

1332. Ὑμην, Ὑμεναι Ὑμην,
Ὑμην Ὑμεναιε. p. 535.1334. Ω τρισμάκαρ, ὡς ΔΙ-
ΚΑΙΩΣ ταγαθα. p. 536.1338. ΑΛΛ' ἀραμενοι φέρωμεν
Οἱ ΠΡΟΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙ Τον
νυμφιον ὧνδρες. Ibid.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

“ recte ex *Laërtio* verborum or-
dinem permutas.” BENTLEIUS.p. 87. l. 24. “Ἡδ' ἡπὶ τούτοις—
“Ἡδη πῖ τ.p. 111. l. 16. Εἶπερ τὸν ἀνδρ'
ὑπερβαλεῖ καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης.
leg. ὀφλήσεις.

PAX.

p. 440. l. 20. Οὔτοι μὰ τὴν γῆν
ἔσσεθ' ὡς οὐκ ἀποθανεῖ, leg. ἔσθ'
ὅπως Suidas v. μιαιοί.p. 457. l. 11. Ἐξέκοψαν, ἦν
ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. vel
leg. ἐξέκοψαν, ἦν φυτεύσας ἐξε-
θρεψάμην ἐγὼ vel, quod verius
est, ἐξέκοψαν, ἦν ἐγὼ 'φύτευσα
κᾷξεθρεψάμην.p. 462. l. 11. “Ἴν' ὁ σύνδουλος
σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς ἐπανέ-
ροιτο. leg. ἔξαν. vel εἴτ' ἄν.p. 477. l. 1. Παῖε παῖε τὸν Βά-
κιν. leg. ὦ vel παῖ, π. π.p. 482. l. 40, 1. τοῦ πολέμου
κατήσθιον. Ταυτὰ δέ. ταῦθ' ὡς
ἡσθιον. leg. κᾷτ' ἡσθιον. leg. ταυτὶ
δέ. Immo leg. ταῦτ' ᾄδε, τηῦθ'.p. 483. l. 44. Ὑμην ὑμέναι' Ω
ὕμην ὑμέναι' ὦ. leg. ἰὼ vi. *Catul-*
lum. sic p. 484. l. 3. 12. 16. 21.p. 484. l. 1. Ω τρισμάκαρ ὡς
δικαί | ὡς—Τάγαθα—Ibid. l. 9—11. Ἀλλ' ἀράμενοι
φέρω | μεν,—οἱ ΠΡΟΣΤΕταγμέ-
νοι [οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες]
Τὸν νυμφίον ὧνδρες. lege προτε—

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

1344. Ον πραγματ έχοντες,
ΑΛΛΑ συκολογούντες. Ibid.

1350. ΦΗΣΕΙΣ Γ' ΟΤΑΝ εσ-
θίης. Ibid.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

Ibid. l. 14, 15. Ού πράγματ'
έχοντες Ἀλλὰ συκολογοῦντες.
leg. ἀλ-Λὰ συ—

Ibid. l. 20. Φήσεις γοῦν ὅταν
έσθίης, leg. φήσεις γ' ὅταν

AVES.

319. Ανδρε γαρ ΛΕΠΤΩ ΣΟ-
ΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ εις εμε. p.
541.

386. ήμιν. pp. 356. 541.

394. ΚΑΤΟΥΥΓΗΣΟΜΕΣΘΑ
ΠΟΥ ΓΗΣ; p. 537.

660. Ἀριστισον ευ την δ' ήδυ-
μελη συμφωνον αηδονα ΜΟΥ-
ΣΗΣ p. 294.

1157. —ην δ' ὁ κτυπος Αυτων
ΠΕΔΕΚΩΝΤΩΝ. p. 548.

1629. Ει ΤΟΙ δοκει σφων ταυτα,
καμοι συνδοκει p. 554.

1730. ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ,
p. 556.

1733. Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙ-
ΣΑΝ Τοιφδ ύμεναιφ. Ibid.

p. 381. l. 8. Ἀνδρε γὰρ λεπ-
τολογιστὰ—λεπτῶ λογιστά—.

p. 383. l. 23. Ἡμῖν leg. Ἡμίν.
Ibid. l. 31. κατορυχθησόμεσθα.
κατορυγησόμεσθα.

p. 394. l. 11. Ἀρίστησον. τήν
—Ἀριστίσον εὔ τήν—

p. 413. l. 7. Αὐτῶν πελεκάν-
των l. πελεκώντων

p. 428. l. 38. Εἴ τιμι δοκεῖ
σφῶϊν, ταῦτα κάμοι συνδοκεῖ. leg.
εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, κ. νί. p. 544.

p. 431. l. 35. ἩρΑ ποτ' ὀλυμ-
πίΑ p. 432. sic leg. —α —α.

Ibid. l. 38. ξυνεκόμισαν leg.
ξυνεκοίμισαν.

THESMOPHORIAZUSÆ.

484. Ξυνοιδ εμαυτη πολλα
ΔΕΙΝ, εκεινο δ ουν Δεινοτατον—
aut Ξυνοιδ εμαυτη πολλα ΔΡΩΣ,
εκεινο δ ουν, p. 585.

501. Την νυχθ εωθεν ΣΚΟ-
ΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ,

502. Ιν ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ ανηρ
απο του τειχους ΙΩΝ. p. 589.

p. 523. l. 2. Ξύνοιδ' έμαντη
πόλλ' έκεῖνο δ' οὖν forte δεινά
πο.

Ibid. l. 19. Τήν νύχθ' έωθεν
σκορόδια μασώμεθα. leg. σκόροδα
διαμ.

Ibid. l. 20. Ἰν' ὀσφραινόμενος
άνηρ ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιών. leg.
ὀσφρόμενος. p. 339. τοῦ del.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

660. Καλως, ὅπως μὴ διαφυ-
γῶν ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. Ibid.144. —τας γὰρ εἰράνας ΜΕ-
ΛΕΙ. p. 599.488. Οτι βουλομεναι την πολιν
ἡμῶν ἀπεκλείσατε ΤΟΙΣΙ ΜΟΧ-
ΛΟΙΣΙΝ. p. 376.530. —καὶ ταῦτα καλυμμα
ΦΟΡΟΥΣΗΙ. p. 126.1095. Εἰ σωφρονεῖτε ΘΑΙΜΑ-
ΤΙΑ λήψεσθ— p. 423.1169. Ἐτερον γ' ἀπαιτεῖτ ἀντι-
τουτου ΧΩΡΙΟΝ. p. 558.

400. ΑἶΡΟΙ ἀν αὐθις—p. 437.

633. Στρεβλων, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ
τας ῥίνας ὅξος ἐγχεων. p. 438.854. Οὐκ ἀν ΜΕΘΕΙΜΗΝ του
θρόνου. p. 439.1138. Λεγετον, επιτον, ΑΝΑ-
ΔΙΑΙΡΕΤΟΝ. pp. 446, 7.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 526. l. ult. Καλῶς ὅπως
μὴ διαφυγῶν οἴχεται. leg. οἰχή-
σεται.

LYSISTRATA.

p. 544. l. 22. "Ὅμως γέ μ' ἄν
δεῖ. τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ. γε
μὰν MS. fo. γὰ μὰν δεῖ τὰς—
μέλει MS. recte.p. 552. l. 21. "Ὅτι βουλόμεναι
τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε—
Τοῖς μοχλοῖς ἀπεκλείσατε μοχλοῖς
MS. l. τοῖσι μοχλοῖσιν.p. 553. l. 21. Σίγ' ὧ κατάρατε.
πρ. σιωπῶ ἔγω; λυ. καὶ ταῦτα κα-
λύμματα φέρε. MS. ΠΡΟΒ. Σοί
γ, ὧ κ., σιωπῶ ἔγω—φορούσηp. 566. l. 6. Εἰ σωφρονεῖτε
θοιμάτια λήψεσθ' leg. θαί—Suid.
τὰ ἰ—p. 567. l. 35. Ἐτερόν γ' ἀπαι-
τεῖτ' ἀντί τούτου τοῦ χωρίου. leg.
χωρίου. τοῦ del.

RANÆ.

p. 148. l. 2. Αἶροις ἂν αὐθις
αὐγε παῖ τὰ στρώματα. αἶροι' ἂν
MS. pp. 150. 154.p. 155. l. 13. Στρεβλῶν. ἐπὶ
τε τὰς ῥίνας ὅξος ἐγχεων. ἔτι δ'
εἰς—ἔτι δ' ἐς.p. 163. l. 14. Οὐκ ἂν μεθείην
τοῦ θρόνου. μεθείμην MS.p. 173. l. 24. Λέγετον. ἔπιτον.
ἀναδαίρετον. Leg. ἀναδάζεσθον.
—Sed tertia syllaba brevis esse
debet; leg. ἀναδιαίρετον.

RICARDUS DAWESIIUS.

Ed. Kuster.

1335. Λειμῶνα Μουσῶν ἹΕ-
ΡΟΝ ΟΦΘΕΙΗΝ δρέπων. p. 137.

ECCLESIAZUSÆ.

[155. Ἐν τοῖς καπηλίοισι λακ-
κούς ἐμποιεῖν ὑδατος—p. 559.]

290. Ὁ θεσμοθέτης, ὉΣ ἀν. p.
563.

291. Ἡκὴ ΚΕΚΟΝΙΜΕΝΟΣ,
ibid.

292. Στεργῶν σκοροδάλμη· [ΜΗ
ΔΩΣΕΙΝ ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ.] ibid.

295. Μηδὲν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ
p. 564.

384. Ὅσος ΟΥΔΕΠΩΠΟΤ
ἦλθ ἀθρόως εἰς τὴν Πνύκα—p.
374.

512. Οὐδεμίᾳ γὰρ δεινότερα
σου ξυμμίξας οἶδα γυναικί. p.
569.

948. προσελθε, καὶ ζυνευνός
μοι τὴν ΕΥΦΡΟΝΗΝ ὅπως εσσεῖ.
p. 575.

PLUTUS.

90. ὁ δὲ μ ΕΠΟΙΗΣΕΝ p. 137.

256. Ἀλλ' ἐστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκ-
μῆς, ἢ δει παρόντ' ἀμύνειν. p.
355.

306. Μιμήσομαι πάντας τρό-
πους. p. 374.

707. Μετὰ ταῦτα γ' εὐθύς

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 180. l. 17. Λειμῶνα μου-
σῶν ἱερῶν ὀφθείην δρέπων. ἱερὸν
MS.

[p. 488. l. antepen. Ἐν τοῖσι
καπηλίοισι λάκκους ἐμποιεῖν τοῖς.]

p. 491. l. ult. Ὁ θεσμοθέτης
ὥς ἀν—ὁς Fab.

p. 492. l. 1. Ἡκὴ κεκονισμένοις
—κεκονιμένος.

Ibid. l. 2. Στέργῶν σκοροδάλμη
[μὴ δώσειν τριώβολον.]

Ibid. l. 5. Μηδὲν παραχορδιῆς—
παραχορδιεῖς. Sed conf. Daw. pp.
363, 4.

p. 494. l. 4. Ὅσος οὐδέποτ'
ἦλθεν ἀθρόως εἰς τὴν Πνύκα. Lege,
ἦλθ' et οὐδεπώποτε.

p. 496. l. 4. a calce, Οὐδεμιᾷ
γὰρ δεινότερα σου ξυμμίξας οἶδα
γυναικί. ξυμμίξας Ald. Suidas
ξυμμίξασα.

p. 506. l. 28, 9. Πρόσελθε καὶ
ζύνευνός μοι τὴν εὐφροσύνην ὅπως
ἔσει. leg. εὐφρόνην—

p. 6. l. 11. ὁ δὲ μ' ἐποίησε—
ἐποίησεν.

p. 14. l. 9. Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς
τῆς ἀκμῆς ἢ δεῖ παρόντας ἀμύνειν,
παρόντ'

p. 18. l. antepen. Μιμήσομαι
πάντα τρόπον. πάντας τρόπους
Ald.

p. 37. l. 11. Μετὰ ταῦτά γ'
d

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ. p.
389.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλυψάμην.
ἐνεκαλυψάμην. In Mus. Crit. N^o.
vii, p. 422. "Corrigendum, ἐνε-
καλυπτόμην; ut mox (714), "Ὅς
ἐγκεκαλύφθαι φής." *Nimirum vi-
tio memoriæ συνεκαλυπτόμην ci-
taverat vir summus.*

Est in sequentibus ex exemplaris *Bentleiani* mar-
gine allatis quibus aliquatenus firme insistere possis :
atque "ubi errat et audacior etiam est, docte errat
et feliciter sæpe audet."

ACHARNENSES.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

519. Κειπου σικνον ΙΔΟΙΕΝ η
λαγωδιον p. 472.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 282. l. 26. Κεῖπου σίκνον
εἶδεν, ἢ λαγώδιον. Κεῖπου γε :
Suidas in σίκνον habet ἴδοιεν :
fo. ἂν εἶδεν.

VESPÆ.

574. Δευτερον αυ σου τουτι
γραφομαι, την του πλουτου κατα-
χηνην.—malim Δευτερον αυ τουτο
γραφωμαι γω, sive γραφωμαγω.
Per me licebit, Δευτερον αυ τουτι
γραφομαγω—p. 504.

p. 330. l. 20. Δεύτερον ἂν σου
τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου
καταχήνη; lego, Δεύτερον αὖ
τουτὶ γράψω μοι, τὴν τοῦ πλούτου
καταχήνην. vide vers. 3.

NUBES.

422. ΑΛΛ ΕΤΙ δητ ου νομεις
ειναι θεον ΟΥΔΕΝ, πλην ἀπερ
ἡμεις, p. 416.

p. 85. l. 1. "Ἄλλο τι δῆτ' οὐ
νομιεῖς εἶναι θεὸν οὐδένα, πλην
ἄπερ ἡμεῖς. Ἄλλὰ ed. vet., οὖν
Ald.; εἶναι *suprascriptum* ἥδη
*reliquit, et leg. οὐδέν. Olim ten-
taverat Vir summus, ἀλλ' ὅτι δῆτ'
οὐ νομιεῖς ἥδη—quod postea de-
levit. Sed vide ad l.*

THESMOPHORIAZUSÆ.

RICARDUS DAWESIUS.

Ed. Kuster.

224. Η ΜΗΠΙΔΟΥΝΑΜΑΥ-
TON ωφελον ποτε p. 585.497. ταυτ' ουδεπωποτ ΕΙΦ,
ΟΡΑΙΣ, Ευριπιδης. p. 586.

Addere liceat

Catullus Epithal. 192. *Uxor*
in thalamo tibi est. p. 60.*Terentian. Maur*, "edit. *Sanc-*
tand. 1584. pag. 16. l. 9."*Addita styli* levaret *siccioris*
tædium: p. 2.

Quater consentiunt p. 53.

*Ricardus Dawesius*p. 98. l. 10. *Sunt hæc carmen*
i tem dabunt. p. 55.

RICARDUS BENTLEIUS.

Ed. Basil. 1547.

p. 517. l. 9. Η μὴ διδόναι γ'
αὐτὸν ὥφελόν ποτε. l. ἐμαυτόν.p. 523. l. 15. Ταῦτ' οὐδεπώποτ'
ἐφωρᾷτ' εὐριπίδης. leg. εἴφ', ορᾷτ',
εὐρ.*Uxor in thalamo* tibi est.*Addita styli* levaret *siccioris*
tædium:et *Ricardus Bentleius*.*Sunt hæc carmen item dabunt.*

Quascunque ipsa etiam Ravennas, cui primæ sine controversia deferentur, emendationes auctoritate sua tuetur, et *Dawesii* sollertiam perspicacem vindicat, brevi recensebo. Lectiones, in quibus vetus codex cum Dawesio conspirasse videtur, ut ex *Invernixii* silentio colligere licet, uncinis includendas curavi. Utrum reapse ex eo aliquid firmamenti his accesserit, id vero tacente editore neque negare nec præstare possum.

ACHARNENSES.

RICARDUS DAWESIUS.

146. Εν τοισι τοιχοις ΕΓΡΑΦ,
Αθηναῖοι καλοί. p. 466.235. Ως εγω βαλλων εκεινον
ουκ αν ΕΜΠΑΛΗΜΗΝ λιθοις.
p. 601.

CODEX RAVENNAS.

[144. Ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ·
Ἀθηναῖοι καλοί.](236.) Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον
οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

RICARDUS DAWESIIUS.

CODEX RAVENNAS.

270. Πολλῶ γὰρ ΕΣΘ ἡδιον,
ω φαλης, φαλης. p. 469.

489. Παρασχές, ειπουσ ἄττ αν
αυτη σοι ΔΟΚΗΙ. p. 470, 1.

519. ΚΕΙΠΟΥ σικνον ΙΔΟΙΕΝ
η λαγωδιον—p. 472.

640. ΕΥΡΕΤΟ ΠΑΝ αν δια
τας λιπαρας.—p. 477.

816. ΕΡΜΗ ΜΠΟΛΑΙΕ, ταν
γυναικα ταν εμαν. p. 450.

1174. ΥΔΩΡ ὑδωρ εν ΧΥΤΡΙ-
ΔΙΩΙ θερμαινετε. p. 382.

(271.) Πολλῶ γὰρ ἔσθ' ἡδιον,
ῶ φαλῆς, φαλῆς.

[494. Παράσχές, εἰποῦσ' ἄττ'
ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.]

(525.) κεῖ που σίκνον ἴδοιεν, ἡ
λαγώδιον.

(647.) Εὔρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς
λιπαράς—

[823. Ἑρμᾶ ἔμπολαῖε, τὰν γυ-
ναῖκα τὰν ἐμάν.]

(1190.) Ὑδωρ, ὑδωρ ἐν χυτρι-
δίῳ θερμαίνετε.

EQUITES.

159. Ω των ΑΘΗΝΩΝ ταγε
των ευδαιμονων. p. 456.

713. ΚΑΙΘ ΩΣΠΕΡ αί τιτθαι
γε σιτιζεις κακως. p. 459.

886. ΑΛΛ ουχ ὙΠΕΡΒΑΛΕΙ
με θωπειαις—p. 460.

1367. Ουδεις κατα σπουδας
ΜΕΤΕΓΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙ. p. 374.

[— Ω τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν
εὐδαιμόνων.]

[724. Κᾶθ, ὥσπερ αἰ τίτθαι
γε, σιτίζεις κακῶς.]

[900. Ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με
θωπείαις.—]

[1381. Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς
μετεγγραφήσεται.]

VESPÆ.

168. Ανθρωπος ουτος μεγα τι
ΔΡΑΣΕΙΕΙ κακον. p. 482.

184. Τις ει ποτ ΩΝΘΡΩΠ ετε-
ον; ΦΙ. Ουτις, νη Δια. p. 484.

185. ΒΔ. ΟΥΤΙΣ συ; ποδαπος;
ΦΙ. Ιθακος απο Δρασιππιδου. Ib.

269. ΗΓΕΙΤ ΑΝ ΑΙΔΩΝ Φρυ-
νιχου, p. 486.

347. Τις αν ουν ειη; ζητειθ
υμεις· ως ΠΑΝ ΑΝ εγωγε ποιοι-
μην. p. 477.

357. Κουδεις μ ΕΦΥΛΑΤΤ αλλ
εξην μοι. p. 160.

(169.) Ἀνθρωπος οὗτος μέγα
τι δρασείει κακόν.

[— Τίς εἶ ποτ', ῶ ἄνθρωπ',
ἐτεόν; ΦΙ. Οὔτις, νῆ Δία.]

— ΒΔ. Οὔτις συ; ποδαπός;
ΦΙ. Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.

— ἡγεῖτ' ἂν ἄδων Φρυνίχου·

[367. Τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ'
ὑμεῖς· ὥς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοί-
μην.]

[377. Κούδεις μ' ἐφύλαττ', ἀλλ'
ἐξῆν μοι]

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

358. Φευγειν ἀδεως· νυν δε
ΞΥΝ ΟΠΛΟΙΣ. p. 372, 3.

422. Ξυσταλεις, ευτακτος, ορ-
γης και μενους ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ.
p. 600.

889. Ακουετ ηδη της γραφης·
ΕΓΡΑΨΑΤΟ. p. 507.

[378. Φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ
ξὺν ὅπλοις.]

[443. Ξυσταλεις, εὐτακτος, ὀρ-
γῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος.]

[929. 'Ακούετ' ἥδη τῆς γραφῆς·
ἐγράψατο.]

NUBES.

7. ΟΤ ουδε ΚΟΛΑΣΑΞΕΣΤΙ
[vel ΚΟΛΑΣΑΙ ΞΕΣΤΙ] μοι
τους οικετας. p. 497.

42. Ητις με ΓΗΜΑΠΗΙΡΕ
[vel ΓΗΜΑΙ ΠΗΙΡΕ] την σην
μητερα. Ibid.

58. Δευρ ελθ ινα κλαης. ΔΙΑ
ΤΙ ΔΗΤΑ κλαυσομαι; p. 154.

366. Ποιος Ζευς; ου μη ΛΗ-
ΡΗΣΕΙΣ—p. 411.

371. Νη τον Απολλω, ΤΟΥΤΟ
γε τοι τῷ νυνι λογῷ ευ προσε-
φυσας. p. 415.

411. Ω της μεγαλης ΕΠΙΘΥ-
ΜΗΣΑΣ ΣΟΦΙΑΣ ανθρωπε ΠΑΡ
ΗΜΩΝ, p. 547.

415. Μητε ριγων αχθει λιαν,
μητ αρισταν επιθυμεις. p. 290.

505. Ου μη ΛΑΛΗΣΕΙΣ, αλλ
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ εμοι. p. 412.

992. Μηδ εις ορχηστριδος ΕΙΣ-
ΑΙΤΤΕΙΝ, ινα μη προς ταυτα
κεχηνω. p. 425.

1031. Ειπερ τον ανδρ ΥΠΕΡ-
ΒΑΛΕΙ, και μη γελωτ ΟΦΛΗ-
ΣΕΙΣ. p. 460.

1350. Ως οὔτος, ει μη τῷ ΠΕ-
ΠΟΙΘΕΙΝ, ουκ αν ην ουτως ακο-
λαστος. p. 426.

[— "Οτι οὐδὲ κολάσαι "ξεστί
μοι τοὺς οἰκέτας.]

[— "Ητις με γῆμαι 'πῆρε τὴν
σὴν μητέρα.]

— Δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάῃς. διατί
δῆτα κλαύσομαι;

[— Ποῖος Ζεὺς δ'; οὐ μὴ λη-
ρήσεις—.]

[— Νῆ τὸν 'Απόλλω, τοῦτό γέ
τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυ-
σας.]

— Ω τῆς μεγάλης ἐπιθυμή-
σας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,

— μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν,
μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς.

[— οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκο-
λουθήσεις ἐμοί.]

(990.) μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος
εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα
κεχηνῶς,

(1025.) εἵπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερ-
βαλεῖ, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.

(1337.) ὥς οὔτος, εἰ μὴ τῷ
πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν οὕτως ἀκό-
λαστος.

PAX.

RICARDUS DAWESIIUS.

117. Εστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἰπ,
ω πατερ, ΕΙ ΤΙ φιλεῖς με. p. 511.

187. Ουτοι μα την γην ΕΣΘ
ΟΠΩΣ ουκ αποθανει, p. 514.

600. Αλλα που ποτ' ην αφ' ημων
τον πολυν τουτον χρονον 'ΗΔΕ;
τουθ' ημας διδαξον.—p. 523.

698. Κερδους ἑκατι καν επι
ρίπος πλεοι. p. 290.

1283. Ειεν; εκορεσθεν του πο-
λεμον, ΚΑΙΤ' ΗΣΘΙΟΝ. p. 531.

1290. Και γαρ εγω θαυμαζον
ακουων, ει συ μη ΕΙΗΣ. p. 533.

1334. Ω τρισμακαρ, ως δικαι—
ως ταγαθα νυν εχεις. p. 536.

1351. φησεις γ' ὅταν εσθίης
οινον τε πίης πολύν. Ib.

CODEX RAVENNAS.

[118. ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως;
εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.]

(188.) οὐ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ'
ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,

[602. ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ'
ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
"Ἡδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον,]

(700.) κερδους ἑκατι κᾶν ἐπὶ
ρίπος πλέοι.

1282. εἴεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πο-
λέμον, κᾶτ' ἥσθιον.]

(1289.) ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον
ακούων, εἰ σὺ μὴ εἴης.

(1330.) ὦ τρισμάκαρ, ὥς δικαί—
ως τὰγαθὰ νῦν ἔχεις.

(1350.) φήσεις γ' ὅταν ἐσθίης,
οἶνόν τε πίης πολύν.

AVES.

48. Ειπον τοιαυτην ΕΙΔΕ πο-
λιν ἢ ΠΕΠΤΕΤΟ. p. 538.

163. Και δυναμιν, ἡ γενοιτ' αν,
ει ΠΙΘΟΙΣΘΕ μοι. p. 403.

388. Τω τε τρυβλιω καθιει.
pp. 541, 2.

394. ΚΑΤΟΥΥΓΗΣΟΜΕΣΘΑ
που γης; p. 537.

511. τουτι τοινυν γ' ουκ ἤδη
'γω· καὶ δῆτα μ' ἐλάβανε Θαυμα.
p. 427.

660. Αριστισον ευ την δ' ἡδυ-
μελη συμφωνον αηδονα μουσης,
p. 294.

998. Υμιν, διέλειν τε κατα
γυιας [vel γυας]. Προς των θεων
p. 543.

— εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν,
ἢ πέπτετο.

— Καὶ δύναμιν, ἢ γένοιτ' ἂν,
εἰ πίθοισθ' ἐμοί.

(387.) Τῷ τε τρυβλίῳ καθίει·

[— κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς;]

[— τουτὶ τοίνυν οὐκ ἤδη 'γώ·
καὶ δῆτά μ' ἐλάβανε Θαῦμα,]

[659. ἀρίστισον εὖ· τὴν δ' ἡδυ-
μελῇ ξύμφωνον αἰδόνα Μούσης.]

(996.) ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ
γύας. Πρὸς τῶν θεῶν,

RICARDUS DAWESIUS.

1103. ΟΣ αγαθ, ην κρινωσιν
 ἡμας πασιν αυτοις δωσομεν. p.
 545.

1156, 7. — ην δ ὁ κτυπος
 Αυτων ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ, ὡσπερ
 εν ναυπηγιω. pp. 547, 8.

1629. Ει ΤΟΙ δοκει σφῶν ταυ-
 τα, καμοι συνδοκει. p. 554.

1730. ΗΡΑΙ ποτ ΟΛΥΜΠΙΑΙ
 p. 556.

1733. Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙ-
 ΣΑΝ. Ibid.

CODEX RAVENNAS.

— ὅσ' ἀγάθ', ἣν κρίνωσιν ἡμᾶς,
 πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,

— — ἣν δ ὁ κτύπος Αὐτῶν
 πελεκώντων, ὡσπερ ἐν ναυπηγίῳ.]

(1637.) εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦ-
 τα, καμοὶ συνδοκεῖ.

[1738. Ἦρα ποτ' Ὀλυμπίᾳ.]

(1741.) Μοῖραι ξυνεκοίμισαν.

THESMOPHORIAZUSÆ.

106. Μυρμηκος ατραπους, η τι
 ΔΙΑΜΙΝΥΡΕΤΑΙ. p. 584.

501. Την νυχθ εωθεν ΣΚΟ-
 ΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ, p.
 589.

660. Καλως, ὅπως μη διαφυ-
 γων ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ. Ibid.

[— μύρμηκος ἀτραπούς, ἥ τί
 διαμινύρεται.]

(500.) τὴν νύχθ', ἔωθεν σκό-
 ροδα διαμασώμεθα,

[659. καλῶς, ὅπως μὴ διαφυ-
 γὼν οἰχήσεται.]

LYSISTRATA.

113. Εγω δε γ αν, καν ει με
 χρειη, τουγκυκλον. p. 598.

143. Γυναικας ΕΣΘ ΥΠΝΩΝ
 ανευ ψωλας μονας. p. 589.

144. Ομως γα μαν δει— p.
 599.

197. Ομοσωμεν εις την κυλικα
 μη πιχειν ὕδωρ. Ibid.

209. Λαζυσθε πασαι της κυλι-
 κος, ω Λαμπιτοι. p. 600.

530. — και ταυτα καλυμμα
 φορουση. p. 126.

1094. Ει σωφρονειτε ΘΑΙΜΑ-
 ΤΙΑ ληψεσθ, οπως. p. 423.

[— ἐγὼ δέ γ' ἂν, κᾶν εἴ με
 χρεΐη τοῦγκυκλον.]

[— γυναικας ἔσθ' ὑπνῶν, ἄνευ
 ψωλᾶς, μόνας.]

— ὅμως γὰ μὰν δεῖ—

— ὁμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ
 ᾽πιχεῖν ὕδωρ.

— λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος,
 ὦ Λαμπιτοῖ.

— — καὶ ταῦτα κάλυμμα
 φορούση.

[1096. εἰ σωφρονεῖτε, θαιμάτια
 λήψεσθ', ὅπως.]

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

1169. Ἐτερον γ' απαιτεῖται ἀντὶ
τούτου ΧΩΡΙΟΝ. p. 558.

(1171.) ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖται ἀντὶ
τούτου χωρίον.

RANÆ.

32. Ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον
ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ φέρε. p. 437.

— ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀρά-
νος φέρε.

365. Ἡ ΠΡΟΔΙΔΩΣΙΝ φρου-
ριον ἢ ναὺς ἢ ταπόρρητ' ἀποπέμ-
πει. p. 569.

(364.) ἡ προδίδωσιν φρούριον ἢ
ναῦς, ἢ τὰπόρρητ' ἀποπέμπει.

440. ΑΙΡΟΙ ἂν αὐθις ἂν γε,
παί, τὰ στρώματα. p. 437.

— αἶριοι ἂν αὐθις, ὧ παῖ, τὰ
στρώματα.

505. Φέρε νυν ἐγὼ τὰ στρώματ'
ΑΙΡΩΜΑΙ ταδε. Ibid.

— φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ'
αἶρωμαι ταδί.

528. ΑΛΛ ΑΙΡΑΜΕΝΟΣ οἷσεις
παλιν τὰ στρώματα. Ibid.

— ἀλλ' ἀράμενός γ' οἷσεις πάλιν
τὰ στρώματα.

633. Στρεβλῶν, ἔτι Δ εἰς
τὰς ῥίνας ὄξος ἐγχείων. p. 437.

(632.) στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς
ῥίνας ὄξος ἐγχείων.

920. Ω ΞΥΝΕΣΙ, καὶ μυκτῆρες
οσφραντήριοι. p. 446.

— καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὁσ-
φραντήριοι.

1266. ΑΛΛ ὦ γὰρ ἐτι καὶ νυν
ΑΠΟΔΟΥ πάση τέχνῃ. p. 448.

(1259.) ἀλλ', ὦ γὰρ, ἔτι καὶ
νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ.

1267. Λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ
καλὴν ΤΕ καγαθήν. p. 451.

(1260.) λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ
καλήν τε καγαθήν.

1335. Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν
ὀφθείην δρέπων. p. 137.

(1327.) λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν
ὀφθείην δρέπων.

ECCLESIAZUSÆ.

290. Ο Θεσμοθέτης, ὅς ἂν
563.

(292.) ὁ Θεσμοθέτης, ὅς ἂν

299. Μηδὲν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ.
p. 564.

(302.) μηδὲν παραχορδιεῖς.

313. Καθῆντο λαλοῦντες. Ibid.

(317.) καθῆντο λαλοῦντες.

384. Ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθ-
ρώως εἰς τὴν Πύκνα. p. 374.

[407. ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ'
ἀθρόος ἐς τὴν Πύκνα.]

512. Οὐδεμιᾶ γὰρ δεινότερα
σου ξυμμίξας οἶδα γυναικί. p. 569.

[540. οὐδεμιᾶ γὰρ δεινότερα
σου ξυμμίξας οἶδα γυναικί.]

949. Τὴν ΕΥΦΡΟΝΗΝ ὅπως
ἔσει. p. 575.

[992. τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.]

PLUTUS.

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

256. ΑΛΛ' ΕΣΤ' ΕΠ' ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ — ἄλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκ-
 ακμης, ἢ δει παροντ' ἀμύνειν. p. 355. μῆς, ἢ δει παρόντ' ἀμύνειν.]

306. Μιμήσομαι πάντας τρό- — μιμήσομαι πάντας τρόπους.
 πους. p. 374.

392. Ἐχω· Σὺ Πλούτον; Ποιον; — ἔχω· Σὺ Πλούτον; Ποῖον;
 Αὐτὸν τὸν θεόν. p. 547. Αὐτὸν τὸν θεόν.

449. Ποίοις ὀπλοῖσιν ἡ δυνά- — ποίοις ὀπλοῖσιν ἡ δυνάμει
 μει πεποιθοτε; p. 374. πεποιθότες;]

816. Οὐδ' ἵπνος γέγον' ἡμῖν ἐξα- — ὁ δ' ἵπνός γέγον' ἡμῖν ἐξα-
 πίνης ἐλεφάντινος. p. 376. πίνης ἐλεφάντινος.

860. Πάλιν αὖθις, ἡν μὲν ΛΑΙ- — πάλιν αὖθις, ἡν μὲν μὴ
 ΠΩΣΙΝ αἱ δίκαι. p. 391. ἄλλ' ἵπνωσιν αἱ δίκαι;]

965. Φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἐνδο- — φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἐνδοθεν
 θεν καλέσω τινά. p. 393. καλέσω τινά.

1066. Οὔψι καταδήλα τοῦ προσ- — ὄψι καταδήλα τοῦ προσώ-
 ωπου τὰ ῥάκη. p. 291. που τὰ ῥάκη.]

1142. Ὑφέλοι, ἐγὼ σε λαν- — [1141. ὕφέλοι, ἐγὼ σε λανθά-
 θανειν ἐποιοῦν αἰ. p. 401. νειν ἐποιοῦν αἰ.]

Aliis proculdubio quamplurimis in locis palmam
 tam BENTLEIO quam DAWESIO præripuerat Raven-
 nas; sed jampridem tibi, *Dawesi*, hunc honorem
 invidet bonus *Invernizius*. Suffulcit aut propemo-
 dum, aut aliquantulum Dawesio favet Codex præ-
 stantissimus ad

EQUITES.

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

789. καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὅς του- (802.) καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὅρων
 τον ὅρων οἰκοῦντ' ἐν ταῖς πιθακ- οἰκοῦντα τοῦτον ἐν ταῖς πιθάκ-
 ναισιν. p. 372. ναισι,

VESPAS.

55. Ολίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν προτε- — ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον
 ρον αὐτοῖσιν ταδί. p. 550. αὐτοῖσιν ταδί.

NUBES.

RICARDUS DAWESIUS.

CODEX RAVENNAS.

87. Ω παι πιθου. Τι ουν ΠΙΘΩ-
ΜΑΙ δῆτα σοι; p. 403.

— ὦ παῖ, πιθοῦ μοι. τ' οὖν πί-
θωμαι δῆτά σοι;

PACEM.

1119. ΠΑΙ, παιε, παιε τον Βα-
κιν. p. 527.

(1118). ὦ παῖε, παῖε τὸν Βά-
κιν.

1284. ΤΑΥΤ ΑΙΔΕ, ταυθ ως
ησθιον ΚΕΚΟΡΕΣΜΕΝΟΙ. p.
531.

[1283. ταῦτ' αἶδε, ταῦθ', ὡς ἡσ-
θιον κεκορημένοι.]

AVES.

164. ΤΙ ΣΟΙ ΠΙΘΩΜΕΘ;
ΠΕΙ. Οτι ΠΙΘΗΣΘΕ; πρωτα
μεν. p. 403.

— τί σοι πιθώμεσθ'; ΠΕΙ. ὅτι
πίθοισθε; πρῶτα μὲν.

319. Ανδρε γαρ ΛΕΠΤΩ ΣΟ-
ΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ' εις εμε. p.
541.

— ἄνδρε γὰρ λεπτῶ λογιστὰ
δεῦρ' ἀφίχθον ὡς ἐμέ.

387. Ημιν· ὥστε την χυτραν
τε. p. 541.

(386.) — ὥστε τὴν χύτραν.

THESMOPHORIAZUSAS.

497. Ταυτ ουδεπωποτ ΕΙΦ,
ΟΡΑΙΣ, Ευριπιδης. p. 586.

(496) ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ',
ὀράτ', Εὐριπίδης.

942. ΟΛΙΓΟΥ μ αφειλετ αυτον
οιστιοράφος. p. 592.

(941) ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν
ἱστιορράφος.

LYSISTRATAM.

679. Κωυκ [vel potius Κωυδ]
ΑΝ ΑΠΟΛΙΣΘΟΙ τρεχοντος. p.
602.

— οὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος.

PLUTUM B'.

166. Ο δε γναφενει γ' οδε γε
πλυνει κωδια.

— ὁ δὲ κναφεύει γ' ὁ δέ γε
πλύνει κώδια.

438. Αναξ Απολλον και θεοι
ποι τις ΦΥΓΗΙ; p. 397.

— ἄναξ' Απολλον· ὦ θεοὶ, ποῖ
τις φύγη;

707. Μετα ταυτα γ ευθυς εγω
μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ. p. 389.

— μετὰ ταῦτ' εὐθύς ἐγὼ μὲν
ἐνεκαλυψάμην,

Nunc ad supellectilem meam, nimis fortasse exilem, in *Miscellanea Critica* devenio. Inprimis gratias, quas possum maximas, ago Reverendo admodum cultissimoque Viro mihi in hoc curriculo præeunte, qui doctrinam puro quodam et candido dicendi genere conjunxit. Multa seu minuta, seu recondita et perutilia stylo perspicuo, simplici, nitido evolvit*. Sed HEMSTERHUSII rationem Originum Græcarum, quibus redundant viri doctissimi notæ, et quasi extra ripas diffluunt, prætereundam omnino mihi duxi. Ab illius placitis in hac re summa cum reverentia abscedo. Si mihi loqui liceat, NOMEN (utrum *substantivum*, an *adjectivum*, ut aiunt, nil mea refert,) ut alii, esse *radicem* dixerim, unde densa illa orationis silva succrevit, et cui succinne satis læta illa propaginum soboles revocari possunt†. Cogitanti sane cuivis, quam fecunda sit nominum materies, suborietur suspicio *voces sensusque illo*

* “THOMAS BURGESSIUS,” quem honoris caussa nominatum volo, “vir etiam apud exteras gentes eruditionis laude insignis, nunc episcopus Menevensis” (hodie Sarisburiensis) “dignissimus.” *Routh. ad Reliq. SS. Vol. 1. pp. 139, 40.* Non possum non recordari qua modestia suam editionem viris eruditis judicandam proposuerit: “Fortasse vero nonnunquam incaute nimis et festinanter, ut juvenis, a viris longe doctioribus dissentio: quibus hæc Antilochi verba me excusent velim [Il. ψ, 587.],” *Ἀνσχεο νῦν πολλὸν γὰρ ἔγωγε*

νεώτερός εἰμι Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων. Οἷσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι· Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.”

† “Si grammaticos audis, κόπος a κόπτω· ita quidem τύπος a τύπτω. Imo vero, quod pace eorum dictum sit, κόπος est radix sive thema, ut τόπος, ψόφος, δόλος, φόνος, δνόφος, κόρος, πόθος, μόγος, κλόνος, λόφος, θόλος, λόχος, et alia multa.” *R. B. Bernardo, p. 159. Conf. Valck. ad Ammon. p. 211. et ad Ph. 397. et Porsonum in Censur. Crit. (June, 1797. pp. 174, 5.).*

solo, si minus ambitiose, nude saltim ac probe *notare* potuisse crescens hominum genus. Hæc sermonis primordia ipsis mundi incunabulis æqualis humani generis genitori divinitus πρωτοπλάστῳ fuere divinitus infusa : vide *Gen.* II. 19, 20. *Est quadam prodire tenus* : Εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτερῶς, κρατεῖτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δ' οὐκ ἐνοχλείτω.—Nunquam hanc mihi fidem extorqueri sinam. Si quis litterarum supra hominem perspicax vigore mentis cuncta penetrantis per omnes loquendi formas permeare, et verba ad ultimam sui generis speciem redigere posset, ILLUM firmamenta cujusque sermonis in primævam, ut vocant, linguam resolvere potuisse mihi saltim probabile fit. *Verum haut facile est te venire illo, ubi sita est sapientia; Spissum est iter, apisci haut possis nisi cum magna miseria*¹⁰. Danais consonantes severæ limæ labore adeo corradere solenne fuit, quo nativam quandam dulcedinem suis vocabulis concilient, ut Attica loquela quibusdam tanquam ΑΥΤΟΧΘΩΝ videatur. Hoc posito, quicunque origines ex profundissimo dialectorum sinu

10. Quam lubrica via insistant ii qui talia aggrediuntur, optime explicuit limati iudicii vir, loco Anglice scripto de cautione illis adhibenda qui rerum naturalium proprietates experiundo rimari tentant : *This, indeed, is the Fatal Point, about which so many of the greatest Wits of all Ages have miscarried; and commonly, the greater the Wit, the more has been the danger: so many wary steps ought to be trodden in this uncertain path: such a multitude of pleasing Errors, false Lights, disguised Lies, deceitful Fancies, must be escap'd; so much care must be taken, to get into the right way at first: so much, to continue in it; and at last, the greatest caution still remaining to be us'd; lest when the treasure is in our view, we undo all, by catching at it too soon, with too greedy and rash a hand.* Sprat's *Hist. of the R. S.* pp. 100, 1.

eruere atque in lucem retrahere nititur, illi metuo ut desint subsidia, quæ ex intimo augurandi artificio nunquam depromet.

Huic alteri editioni *Sanctamandi* observationes in Comicum debeo, et iis quasdam *Matthæi Raperi* exemplari suppeditatas non prorsus temere interposui. Ex eodem fonte TYRWHITTI tam humanitate animi quam comitate morum nemini secundi, necnon exquisita et singulari eruditione inter suæ ætatis ingenuos facile principis, schediasma ad Dawesium hausi. Alias etiam schedas meis usibus humaniter concessit *Thomas Tyrwhittus*, illius propinquus, cui idcirco pro hoc munere debitas ago agamque gratias. Quod dedicationem huic Viro ab amico suo præfixam servandam curaverim, totum hoc, lector benigne, peto atque efflagito, ut observantiæ benevolentiaque potius, quam inanis gloriæ aucupio, acceptum referre velis. Merces quoque pretiosas BENTLEII, qui summum Critices principatum tenet, in meis adnotatiunculis non raro reperies. PORSONUS etiam, qui Bentleio unico fasces submittit, *Dawesio* suo opem auxiliumque contulit; additamenta ex exemplari, quod mihi benevole donavit, descripta suis locis adjeci: accedunt et ejusdem alia, quasi præsidium et ornamentum *Dawesio*, quorum inspectio humanitate viri amicissimi mihi cedebat: Juveniles plerumque notæ, veruntamen PORSONI juvenis, quas extuderat, dum accrescebat potius quam adhuc adoleverat linguæ notitia.

At Vir ille amicissimus, cujus nomen cunctis pietatis officiis prosequor, ἀνεπίληπτον ἡσκηκὼς βίον, ad plures decessit. DOBRÆO majora indies et magis ardua meditati acerba fati vis intercessit. Vidimus

hunc in Græci Professoris Cathedram evectum; sed vidimus tantum; Ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν Σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχοῖ, Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν. Quicquid sit, Numinis ter Optumi Maxumi decretis animo demisso obtemperemus. Professor ὁ μακαρίτης doctrinæ divitiis, ingenii acumine, pervicacissima in quærendo constantia, recta judicii trutina conspicuus; in scriptis quæ in dias luminis oras prodierunt, “ubivis integerrima fides et probitas, tum factorum veritate, tum dictorum simplicitate elucent.” Hic germanus *Porsoni* alumnus, literarum in Academia nostra decus, et literatorum amor, palam exemplo, privatim consiliis culturam sanam promovebat, et publicis literarum commodis liberaliter opitulabatur.—Mortem lentis passibus appropinquantem Christiana fide communitus haud formidavit: quamvis e caduco hoc deversorio evolans ad divinum animorum concilium discessit, qui *immortali ævo summa cum pace fruuntur*; non tamen hoc domicilium omnino omnis deseruit; quicquid ex illo amavimus, quicquid mirati sumus, manet, mansurumque est in pectoribus amicorum, in fama rerum: et ejus amicitiae, quam sancte et constanter excoluimus, recordatio mihi jucundissima erit, *dum memor ipse mei, dum spiritus hos reget artus.* *Elmsleius* quoque sermonis Attici arbiter elegantissimus sui triste nobis desiderium reliquit; tamen nolim dolorem, qui infixus animo hæret, virtutibus ejus commemorandis renovare. Gratiae quoque *Gaisfordio* maximæ referantur, omnibus in confesso est, qui præ ardentissimo Græcas literas promovendi studio Platonis Codicem Clarkio-Bodleianum exactissime contulit, et omnia etiam minutissima quæque

adnotavit. Si eruditissimo et humanissimo Viro, *J. Fr. Boissonadio*, tot tantisque negotiis distento, liceat, ut operam suam in venerandæ antiquitatis membranis Parisiensibus regiis “1807 (olim 94 et 2087)” extra notatis navaret, et variantium lectionum congeriem eadem cura præstitam exinde depromeret, cum bonis omnibus summam inibit gratiam. Videntur hi Codices, quantum conjectura assequi possum, ex uno eodemque fonte derivati atque descripti; ac si Dialogi, Hippias uterque, Io, et Menexenus aut sub finem Clarkio-Bodleiani, aut initio Codicis Parisiensis superfuissent, corpus oppido quam pretiosum lectionum Platoniarum conficeretur.

Quod ad reculas meas attinet, paucis expediam. Scribebam non docendi studio, sed promissi reus factus, quod demum, utcunque potui, sedulo præstiti. Multis et magnis curis distento animus concidebat, torpebat manus: illa bonæ mentis soror, et sæpius contubernalis cogitata perficiendi consilium disjecit, inquam? an potius disperdidit: neque enim occupata opera, nec impedito animo res tanta suscipi potest. Nihilominus hortatoribus amicis nescio quomodo animus sese erigens telam, quam exorsus est, pertexere sustinuit. Initium a quinta sectione, utpote ad Atticarum venerum salubritatem perutili, jampridem feceram; et mea proinde quantulacunque ad typographi usum exscripseram. Sed cum aliis excusis ista quærerem, nusquam apparuere. Quam jacturam, mihi scilicet, non reipublicæ litterariæ, factam, nulla diligentia, quamvis summam adhibuerim, reparare potueram. Opposuit materiem fortuito potius conquisitam quam scite et affabre elaboratam festinata opera. “Quare, Lector benigne,

laboris mei, velim, faveas voto, indulgeas audaciæ.” Illa vero ipsa operis denuo incepti lentitudine fiebat ut multa corrigerem, plura in melius digererem, et rei bene gerendæ succresceret uberior seges. Non gravatus essem quamplurima rescribere, et denuo cusa in ordinem magis lucidum redigere, si tempus mihi aut a pueritiæ disciplina aut ab aliis negotiis vacasset.

Reliquum unum illud est, quod plurimum me *Museo Britannico Præfecti, et Collegii S. S. et Indiv. Trinitatis* apud Cantabrigienses propensæ hac in re voluntati debere profitear. *Sociis Collegii Jesu* ibidem, propter summam animi benignitatem, vota facere nullo unquam tempore desistam: et beneficentiam “Virorum doctissimorum atque humanissimorum, quibus Typographeï nostri cura demandata est,” jucunda et grata recordatione, dum vivam, complectar. Quinetiam pronum animum Reverendi et perdocti viri, *Edvardi Moises*, qui munus a Dawesio olim susceptum hodierno die tam honeste exsequitur feliciterque gubernat, gratus et memor agnosco. Est et alter, egregius sane vir, qui nostra vota pro suo in Dawesium studio humaniter promovit, et cujus laudes sua modestia opprimit.

Dabam m. Nov. MDCCCXVII.; *Wymondami* retractabam m. Maii MDCCCXXVII.

Paginas editionis primæ in margine retinui, et fidelissime expressi; et in iis citandis vocula *infra* designatis, eadem editione usus sum. Quotiescunque Appendicem in notis respicio, lectorem rogatum volo ut paginas ad hanc editionem refingat.

M I S C E L L A N E A

CODICUM ARISTOPHANIS INDEX, QUOS AD
DAWESIUM ADHIBUI.

A. MS. Arundelianus penes Regiam Societatem.

Barocc. 127. omnium vetustissimus; Ranæ a Bentleio, deinde totus a Porsono collatus; "incipit a versu 560. Pluti et desinit in versu 1340. Ranarum."

43. "Huic MSto, qui recentioris manus est, nec tam multa habet scholia, desunt in Pluto versus a 125. ad v. 348. et in Nubibus a 380. ad 545." Hos ambo ad loca a Dawesio tentata contulit *Burgessius*.

C. MS. Bibliothecæ Publicæ Cantabrigiensis, extra notatus Nn. 3. 3. Plutum et Nubes complectitur.

D, E. Duo exempla Pluti, Nubium, et Ranarum in eodem volumine notato Nn. 3. 15. ibidem.

F. MS. signatus Nn. 3. 16. Plutum et Nubes continet; ibidem.

H. MS. Harleianus 5725. in Museo Britannico Plutum et Nubes continet.

I. MS. Harleianus 5664, 6. ibidem. Tres priores fabulas habet; in locis quam plurimis cum Barocc. 127. consentit, atque ab eo describi videtur; hanc conjecturam nuper firmavit vir amicissimus, quem vide ad *R. P.* emendationes in Aristophanem.

T. MS. Harleianus 6307. Tres priores fabulas continet. Brevi prodibit horum MSS. uberior descriptio.

CODICUM ARISTOTELIS INDEX, QUOS AD
DAVIDEM ADDIDIT

- A. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
B. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
C. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
D. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
E. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
F. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
G. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
H. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
I. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
K. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
L. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
M. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
N. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
O. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
P. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
Q. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
R. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
S. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
T. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
U. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
V. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
W. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
X. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
Y. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc
Z. 112. Aristotelis perit. Hic in hunc

M I S C E L L A N E A

CRITICA

IN

SECTIONES QUINQUE

DISPERTITA.

SCRIPTIT

RICHARDUS DAWES, A.M.

COLL. EMMAN. APUD CANTABRIGIENSES
NON ITA PRIDEM SOCIUS; HODIE LUDO
LITERARIO ET GERONTOCOMIO APUD
NOVOCASTRENSES PRÆFECTUS.

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT J. BENTHAM.

VE NEUNT APUD GUL. THURLBOURN CANTAB.
ET JOHAN. BEECROFT LOND.

MDCCXLV.

MISCELLANEA

CRITICA

12

SECTIONES QUINTAE

DISPERITIA

RICHARDUS DAWES A.M.

COLLEGIUM ALEXANDRIANUM
HONORARIUM SOCIUM; HODIE LECTO
LITTEARUM ET GEOMETRIAE
PROFESSOR

CANTABRIGIA

PRINTED AND SOLD BY J. BENTLEY
AT JOHNS HEECHES LONDON

MDCCLX

LECTORI

S.

AT quo tuam hodie nescio quam, si diis placet, far- LECT.
raginem? Aliud scilicet dudum fecisti ut a te —
expectaremus. *Miltoni Græca metaphrasis* cœpit
institui¹; cur *Miscellanea tandem Critica* exeunt?
Profecto tibi non sat commode temporibus hæc
sunt devisa. *At noli quæso, o bone, plus nimio*
sævire. Olim quidem, absoluta Paradisi Amissi libri
primi versione, eruditorum genti rem haud ingratam
præstaturus mihi videbar, si illud operis incepti spe-
cimen publici juris fecissem. Verum enimvero

Οὐ ταυτὸν εἶδος ἐστὶ νῦν τῶν πραγμάτων².

Metaphrasin utique pro ea qua tunc temporis polle-
bam Græci sermonis peritia conscriptam, hodie cum
jam egomet mea vineta³ cedere valeam, solæcismis
scatere comperi. Quod infortunium in cæteros itidem
quosque, qui a sæculis recentioribus Græce scribere
tentarunt, cadere dicendum est. Cujus rei, ut a meis
erroribus initium faciam, insigni exemplo esse poterit
ipsum illud quod olim exhibui versionis specimen:

1. Vide Appendicem, pp. 623 et Fabulas Attico lepore conditas
—627., et *Hor. A. P.* 21. legere quam ex Anglicis bonis

2. *Eur. Ion.* 597. εἶδος φαί- Græcas non bonas facere maluit
νεται τῶν editiones; vide *Stanl. Davesius. Conf. Porsoni Opusc.*
ad *Æschyl. Agam.* 1378.; nimi- p. 53., et *Pr.* xli. xlii.

rum ad saniolem mentem rediit, 3. *Hor. Epist.* II, i, 220.

DAW-
ESIUS

ii

————— *Ζησοιτε τρισολβιοι αγροι
 Χαρματοοικητοι· φοβεραι ⁴ δ επιχαιρετ ερημοι,
 Κοσμος υποχθονιος τε· συ δ αδης ευρυβαθιστος
 Ηγεμον ενδεξαιο ⁵ νεηλυδα, τον γε νοημα
 Ου τοπω ουδε χρονω μετακινητον φορεοντα.
 Αυτοτοπος ⁶ νοος εστι, και αυτοφυεσσ αρετησιν
 Ουρανον αν περιοιδε μεταλλαξαι τε και αδην.
 Αυτοτατος δ αρ εων τιπτ αυ μελετωμι τοποιο,
 Τω μονον ουκ ισος τον υπερμεγαλυνε κεραυνος ;
 Αλλ ωδε προεθηκεν ελευθεριης απολαυσειν
 Αφθονος, αλλ ενθενδ Υψιζυγος ουποτ απειργει·
 Ωδε μεν ησυχιοι βασιλευσομεν, αυταρ εγωγε
 Ενδοξον καν αδη οιομαι εμβασιλευειν·
 Μαλλον αν αδοτυραννος η ουρανοδουλος εσοιμην ⁷.

Primo utique quo verbum ζησοιτε ⁸ hic donatur usus

4. Φοβερώτατον δ' ἐρημία Xe-
 noph. Anab. II. 154. ed. Cant.

5. Soph. Aj. 395—"Ερεβος ὡ
 φαεννότατον ὡς ἐμοί, "Ελεσθ',
 ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα, "Ελεσθέ μ'.

6. Hor. Carm. II, xvi, 19, 20.
 Epist. I, xiv, 13. Cic. in Catil.
 I, xxi. Sallust. Jugurth. I, ii, 3.

7. Eur. Ph. 514. "Αστρων ἄν
 ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολάς, Καὶ
 γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὦν δρᾶσαι
 τάδε, Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ'
 ἔχειν τυραννίδα. Troad. 1177.
 τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Longe
 aliter Achilles Odyss. Λ. 488.
 Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θη-
 τευέμεν ἄλλω Ἄνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ,
 ὃ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἡ πᾶσιν

νεκύεσσι καταφθιμένοισι Φανάσ-
 σειν.

8. ζήσοιτε. Hujus futuri ac-
 tiva forma non comparet. Soph.
 Ph. 1453. χαῖρ', ὃ μέλαθρον
 ξύμφρουρον ἐμοί, 1464. χαῖρ', ὃ
 Λήμνου πέδον ἀμφίαλον—ἀλλὰ
 χαίρετ', ὃ πόλις, Καὶ γαῖ' Ἐρεχ-
 θέως Eur. Hipp. 1097. Monk.
 Έρε. "Babrii Fab. cxlix. 5. X'
 ἡ μεν χελιδων φησι, φιλτατη,
 ζωοις· Exemplum certe desidero,
 in quo ζωοις (in hoc scilicet ora-
 tionis genere) pro formula salu-
 tandi usurpetur. Verisimilius
 igitur arbitror Babrium scrip-
 sisse, φιλτατη, ΧΑΙΡΟΙΣ, et syl-
 labam priorem του ζωοις ex ver-

Græci sermonis ingenio adversatur. Neque enim LECT.
futurum istius formæ, quod tamen ante me nemo
*quod sciam observavit, optanti unquam tribuitur*⁹.
Sed neque istius familiæ quidquam apud scriptores
Græcos valedicendi notionem sortitur. Quod autem
*dixerit poeta Romanus, vivite sylvæ*¹⁰; *nihili plane*
est. Deinde, voculam *αν* *cum verbo* *περιοιδε* *conjugi*
vetat Græcorum scriptorum consuetudo. Nec vero
eam ad infinitum *μεταλλαξαι* *nisi sensu prorsus alieno*
rettuleris. Tertio, verbum *αυτοτατος* *utpote ab*
*Aristophane*¹¹ *licentia comica confictum hujusmodi*
Poematis metaphrasi parum convenit. Quod autem iii
adhuc gravius est, quæ ei ab Aristophane notio tri-
buitur ab hujus orationis indole plus nimio abhorret:
aliud utique est cui æquipollet Plautinum ipsissimus,
aliud quod in hunc locum cadit, idem. Atque hunc
quidem sensum ne ipsi quidem Comico nisi articuli
ope forma superlativa donare licuisset. Nempe qua
ratione ab *αυτος* *ipse confingitur* *αυτοτατος* *ipsissimus,*
eadem plane ab *ὁ αυτος* *idem*¹² *confieri oporteret* *ὁ αυ-*
τοτατος, si ita vis, maxime-idem. Quarto, vitiosa
est loquendi ratio *τιπτ αν μελετωμι.* *Oportet vero* *τιπτ*
αν. *Qua de re vide pag. 207 (387). Quinto, futu-*
rum *απολαυσειν* *nullum est: neque enim nisi forma*

su præcedenti irrepsisse, errore
 librariis familiarissimo." TYR-
 WHITT. p. 37. Meminisse libet
 Plutarch. Vit. Alexandri p. 701.
 D. E. ἐκαλεῖτο δὲ Σφίνης· ἐπεὶ δὲ
 κατ' Ἰνδικὴν γλῶτταν τῷ ΚΑΛ'Ε
 προσαγορεύων ἀντὶ τοῦ ΧΑ'ΙΡΕΙΝ
 τοὺς ἐντυγχανόντας ἡσπάζετο,

Καλανὸς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὠνο-
 μάσθη.

9. Vide infra p. 168.

10. Virg. Æn. iii, 493.

11. Plut. 83. Χρ. ἐκεῖνος αὐτός;
 Πλ. αὐτότατος. Conf. Kusterum
 apud R. P. ad l.

12. Vide infra ad pp. 221. 658.

DAW- *media dicitur απολαυσεσθαι; quanquam aoristus tamen*
ESIUS *activus απελαυσα passim reperiatur, medius vero απε-*
λαυσαμην nusquam extet.

Aristoph. Av. 177.

ΑΠΟΛΑΥΣΟΜΑΙ τι¹³ γει διαστραφησομαι.

13. “*Vulgo deest τί, quod conjecit supplendum Kusterus; idem tamen hujus conjecturæ laudem imminuit, alia subjungenda, in quam se propensioem significavit, γὰρ scilicet pro γ', cum illud τί clare exhibet editio Aldina.*” RICARDUS PORSONUS ad *R. D.* “et ita ex Veneta edidit Berglerus.” Idem apud *P. P. Dobræum*. Equit. 175. Εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι. Istud γε etiam haud exiguo ad sensum discrimine, ad numeros maximo; Atticis enim non licuit γε post jusjurandum continuo ponere, nullo alio vocabulo interjecto: Eccles. 735. Νῆ Δία, μέλαινά γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον, ut crebro cum amicos, tum lectores monuit *R. P.*; conf. *Censur. Crit.* (March, 1805. p. 234.), ad Hec. 399. Ph. 1638. Advers. p. 33. I. ἈΠΟΛΑΨΟΜΑΙ· Ἀπολαύσομαι κάλλιον ἢ ἀπολαύσω, inquit Thomas Magister *Vascosanii*; Plato Phædr. p. 234. Α. ἀπολαύσσονται. Xenoph. Mem. II. ii. 4. ἐπεὶ τούτου γε τῶν ἀπολυσόντων μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοί, μεστὰ δὲ οἰκήματα. ἀπο-

λαυόντων correxit nescio quis in margine exemplaris Herodoti Larcheriani Vol. II. p. 446. ab amico obiter inspecti; sed vide Addend. ad p. 140. col. 1. l. 18. Isocratis Ep. ad Jasonis filios p. 603. l. penult. καὶ τούτων ἀπολαύσεσθαι προσδοκῶσι. Demosth. de Contribut. p. 171, 23. ἀπολαύσειν *Reiskius*; sed vulgata ἀπολαύων retinenda. Eur. Iph. T. 526. Ἀπέλαυσα. sed in Aristoph. Av. 1358. ἀπελαυσάμην e *Reiskio* tacite edidit *Brunckius*; ἀπέλαυσα γὰρ, νῆ τὸν Δι',—editiones veteres; ἀπέλαυσα γὰρ ἂν, νῆ τὸν Δι', cod. RAV., lege igitur, ἀπέλαυσά γ' ἂν, νῆ τὸν Δι',—Demosth. adv. Olympiodor. p. 1279. *Bekker*. καὶ τῆς κοινωνίας τῆς πρὸς τοῦτον ταῦτ' ἐγὼ ἀπέλαυσα. Inscriptio juxta Sphingem Ægyptiacam reperta l. 9, 10. ΑΠΕΛΛΥ-ΞΕ Aristoph. Plut. 1233. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι—conf. *P. P. D.* Addend. p. (122). Thucyd. II, 53. ἀπολαῦσαι. Aristophon in Pythagorista apud Athen. VI, p. 238. C. ἀπολαύσαι θύμων Λαχάωνων τε. II. ἈΙΣΟΜΑΙ· Aris-

toph. Vesp. 1231. ἕτερον ᾄσομαι. 1244. κᾶτ' ᾄσεται. sed vide infra ad pp. 534, 5. Valck. ad Ph. 1651. Markl. ad Suppl. 932 (942. Ox.), qui in altera editione se spreti Dawesiani decreti poenas dedisse callide dissimulat. Pind. Ol. xiii, 1—Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων Οἶκον, ἄμερον ἀστοῖς, Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνῶσομαι Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Lege, θεράπαιναν, "ΑἰΣΟΜΑΙ τὰν ὀ. K.,—et vide Athen. xiii. p. 574. F. Pac. 1279. ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; Plato de Legg. viii. p. 829. D. μηδέ τινα τολμᾶν ᾄδειν ἀδόκιμον μοῦσαν, μὴ κρινάντων τῶν νομοφυλάκων, μηδ' ἂν ἡδίων ἢ τῶν Θαμύρου τε καὶ Ὀρφείων ὕμνων. Pac. 1303. ὅς' ἦσας. Nub. 1375. Ὁ δ' εὐθύς ἦς' Εὐριπίδου ῥῆσιν τιν' — Pac. 1296. ᾄσον, πρὶν εἰσιέναι, τι. Eq. 405. ᾄσαιμι γὰρ τότε ἂν μόνον. An. 489. ὁπόταν νόμον ὀρθριον ᾄσῃ. 408. Βακχέβακχον ᾄσαι. III. 'ΑΚΟ'ΥΣΟΜΑΙ. G. Lecarpeneus p. 56. 'Ακούσομαι δεῖ γράφειν τὸν μέλλοντα κατ' Ἀττικοὺς, καὶ οὐκ ἀκούσω, [ὥσπερ δὴ καὶ θρύνψομαι, καὶ ἀποκρύνψομαι, οὐ μὴν δὲ θρύνψω καὶ ἀποκρύνψω.] "—Ακούσομαι ἀκούσεσθαι quorumvis erant Græcorum in usu; futurum activum ἀκούσω· ἀκούσειν· veteribus erat inusitatum." Valck. in Phalaridea, XXII.; conf. R. P. Advers. p. 130. (Opusc.

p. 33.) Archilochus Herodiani a LECT. Porsono in PRÆF. citatus, Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεώφιλε δ' ἄκουε. Sic Codices Havnien-sis et Marcianus; Λεώφιλος δ' ἄκουε. Parisiensis uterque; Λεωφίλου δ' ἀκούεται Porsonus; Λ. ἀκούσεται Elmsleius. Conf. Æschyl. Septheb. 196. Pers. 712. Eum. 306. 626. Eur. Heracl. 999. Aristoph. Equit. 456. Aristoph. Ach. 321. Δικ. Οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἔτεδον, ὧ ἡχαρνηῖδαι. Tyrwhitt. Conj. p. 42. Thesm. 1178 (1167). scribendum ἀκούσητ' Elmsl. in Addend. ad Ach. 295. Vide Hotib. ad l., et Reisig. Conject. p. 210. Lex. Sangerm. p. 372, 14. 'Ακουσέτην Σοφοκλῆς ἔφη· 'Ακούσεσθαι δὲ 'Αριστοφάνης. " Sed ibid. p. 369, 13. 'Ακουσείων: ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Unde forsán legendum 'Ακουσεῖιν." DOBRÆUS in Addend. ad Thesm. l. c. Nihil verius. [Hippocratis "ΟΡΚΟΣ, "Α δὲ ἂν ἐν θεραπείῃ ἢ ἰδῶ, ἢ ἀκούσω—ἀκ. formæ subjunctivæ.] Thucyd. i, 140. ὡς φόβῳ καὶ τοῦτο ὑπακούσοντες. sed ὑπακούσαντες Codices. et ibid. 143. ὑπακούσεσθε. Demosth. adv. Aristogit. p. 493. Lambin. = p. 795, 15, 16. Reisk. εἰ τοίνυν ἀκούσετε [καὶ Bekker.] τὰς βλασφημίας, ἃς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιῶν καθ' ὑμῶν ἔλεγεν, ἔτι μᾶλλον ἂν αὐτὸν μισήσαιτε, καὶ δικαίως ἀκούσαιτε

DAW-
ESIUS *Plut.* 236.

Αγαθον γαρ ΑΠΕΛΛΑΥΣ ουδεν αυτου πωποτε

Similiter a verbis αδω, ακουω, *usurpantur* ασομαι, ακουσομαι; ησα, ηκουσα. *At* ασω, ακουσω *non sunt nisi aoristi subjunctivi*; ησαμην *autem et ηκουσαμην plane nihili. Eandem et alia analogiam haud pauca sequuntur. Nec vero futurum verbo* προεθηκεν *commode subjungitur potest. Sexto, praesenti* απειργει *usus hic tribuitur neutiquam defendendus. Neque enim Homerici illius in Notis laudati,*

iv

14 *Η ρ αυτις πολεμος τε κακος και φυλοπις αινη

Reiskius, et e Codice Antverp. Bekker. Leptin. p. 113. F. A. Wolf. = p. 557. Bekker. οὐτ' ἐνεχθεις αὐτοῖς ἄλλος οὐδεις ἀντιδοῦναι οἷς οὐκ ἀκουστέον, ἂν ἐναντία τόλμῃ λέγειν. Lege, Ὡς οὐκ ἀκ. Aj. 1141. σὺ δ' ἀντάκουσον probabiliter suggestit doctissimus Aristotelei libri interpres p. 201. *Æschyl. Eum. 198. Ἀναξ Ἀπολλον, ἀντάκουσον ἐν μέρει* vide *Æd. Tyr. 544. Eur. Suppl. 569. Sed medelam expectat* *Æschyl. Agam. 1406. καὶ τήνδ' ἀκούσεις ὀρκίων ἐμῶν θέμιν* *Nub. 1005. reponere ex MS. Brunckii ἀποθρέξει.*

14. Ἡ ρ' αὐτις—Hoc interrogative efferendum, *nunquid rursus erit bellum, an turpiter pacem statuet?* non ut vulgo, *aut bellum erit aut pax.* Ἡ ρὰ νῦν, *nunquid, ut mox v. 93. Ἡ ρὰ νύ μοι*

τι πίθοιο, RICARDUS BENTLEIUS.

Qui lectionem edd. non odit, amet perdit vaticinium illud ridiculum Tiresiæ, (Hor. Serm. II, v, 59.) *O Laërtide, quicquid dicam, aut erit, aut non: Divinare etenim magnus mihi donat Apollo.*—Ubi ex codicibus duobus, *mihi magnus*, et tertio, *donavit*, præbente, eruit olim Vir perdoctus, —*O Laërtiade, quicquid dicam, aut erit aut non Divinare mihi magnus donavit Apollo.* Ovid. Met. I, 391. *Aut fallax, ait, est solertia nobis, Aut pia sunt, nullumque nefas oracula suadent. Marklandum in Epistolas ad Brutum p. 349. explosas vulgatum sequi, profecto mirum. Meminisse libet Torrentii verbum dico BENTLEIO juveni placuisse, ut patet e Prælect. Boyleiana III. 104.*

Εσσεται, η φιλοτητα μετ αμφοτεροισι ΤΙΘΗΣΙ

LECT.

Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων¹⁵ ταμῆς πολέμοιο τετυκται,

ea est indoles ut verbum τιθησι, uti olim mihi visum est, futuri loco usurpetur. Valet utique φιλοτητα τιθησι quod Anglice dicimus is bringing about a peace¹⁶. Hunc autem qualemcunque errorem cum eruditorum plerorumque omnium doctrinæ, tum præcipue cujusdam auctoritati¹⁷ acceptum refero, a quo hujusmodi aliosque haud paucos barbarismos elegantiarum nomine insignire didiceram. Septimo, μάλλον αν εσοιμην locutio est Græcis ignota. Futurum utique formæ optativæ nihilo rectius cum particula αν conjungitur¹⁸, quam optanti tribuitur. Adi autem sis pag. 103 (168)¹⁹. Vocem porro ἀδης, (accuratius ἀδης²⁰, nam Iones dicunt αωιδης) quæ locum hic

15. Non placent duo illi generativi. Unus Harleianus, Ζεὺς ὅστ' ἀνθρώποις—atque eadem varietas Il. T. 224. R. B.

16. Æschyl. P. V. 846. Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα.

17. Fortasse, Antonio Blackwall; vide (*Sacred Classics defended and illustrated*, Vol. I. pp. 83. 100.) ed. nov. Jacobus Tate.

18. Philetærus Athenæi VII, 280. C, D. Εἰς αὐριον δὲ μηδὲ φροντίζειν, τί ἂν ἔσται. *Grotius*; εἴη legendum conjecit *Walpole*.

19. Æschyl. Agam. 589. γυναιῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὐροι

μολών. vide *Blomfield*. ad I. Soph. Aj. 550. ὦ παῖ, γένοιο πατρός εὐτυχέστερος. 821. ποῦ Τεῦκρος; ὥς ἀκμάϊος, εἰ βαίη, μόλοι. *Elmsleius* in *Mus. Crit.* N°. III. pp. 366, 7. *Æd. Col.* 421. Ἄλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην ἔριν κατασβέσειεν, ἐν δ' ἔμοι τέλος Αὐτοῖν γένοιτο τῇσδε τῆς μάχης πέρι. Eur. Ph. 586. μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος Τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.

20. ἈΨΙΔΗΣ — ἈΨδης — Ἀιδης sed vide *R. P.* ad Eur. Suppl. 75. in *Advss.* p. 227. et ad Hec. 1010. et infra pp. 245.

513. Soph. Aj. 517. *Musgr.* ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με Καθεῖλεν

DAW-
ESIUS
— *quater denotat, perperam toties adhiberi non jam de
plano assevero; id vero a scriptorum vere Græcorum
nemine unquam factum esse mihi persuasum est.
Illud denique non immerito reprehenderis, quod
verba hic occurrant analogiam partim Atticam par-
tim Ionicam referentia. Diversas utique Græciæ
dialectos neminem unquam serio confudisse credi-
derim, nisi qui nullam accurate intellexerit²¹. Cujus
rei argumento est quod apud Aristophanem legitur
Pac. 928.*

TP. Τι δαι²² δοκει σοι δητα των λοιπων; XO. OWI.

"Αιδου θανασίμους οικήτορας.
" Sic Euripides—λαδς οικήτωρ
θεοῦ, Androm. 1092."

21. Append. p. 632. " Qui
existimant Homerum dialectos
pro re et occasione immiscuisse,
non cogitant, quod tamen verum
esse videtur, dialectos nihil aliud
esse nisi unius et ejusdem lin-
guæ mutationes inter progrediendum a rudibus suis principiis ad elegantiam factas. Græcam linguam antiquissimam putem a vetere Æolica haud ita diversam fuisse; et linguam Græciæ, florente Æolica, ut postea vocabatur, nondum illo dialectorum discrimine insignitam; itaque nondum nomina Αιολιδος, Ιαδος, Ατθιδος, innotuisse; verum hasce dialectos ab antiquissima lingua, et deinde adeo ab Æolica, profectas et va-

riatas, tot esse mutationum et progressionis indicia, quot loquendi characteras constituent. In dialectorum progressionem quæque superior dialectus sequutæ principia continebat. Namque linguarum innovationes, quæ deinceps ita valerent, ut majores characteras sive dialectos facerent, non subito factæ sunt. Verum enim dum nova aliqua usu veniant, multa vetera nondum exolescunt: nec fieri potuit quin multa adeo necessitudinem haberent etiam in plurimis diversissimæ dialecti. Quot Æolicæ cum Ionica, quot Ionicæ cum vetere Attica sunt communia?"
BURGESS. PR. XIX—XXI.; conf. Quintil. VIII, iii, 59, 60.

22. " τί δὴ Ald. Kuster. et Junt. 1. τῷ δὴ Junt. 2." R. P. et P. P. D.

TP. OWI. XO. Ναι μα Δι. TP. Αλλα τουτο γ εστ LECT.
ΙΩΝΙΚΟΝ

*Το ῥήμα γ²³. XO. Επιτηδες γ, ἰν εν τηκκλησια

v

23. Dele istud ineptum γέ, et γε ex Iph. Aul. 1141. πάντ' οἶδα, corrige partim e codice RAV. καὶ πεπύσμεθ' ἅν μέλλης με δρᾶν. partim e Reiskio; τὸ ῥήμ'. XO. R. P.—ἅ σὺ μέλλεις με δρᾶν. 'Επιτηδές γ' ἴν', ἐὰν ἐν τῇ 'κκλη- Elmsleius in Censur. Trimest. (Q. Rev. No. XIV. p. 458.) σία, 'Ὡς χρὴ πολεμεῖν ΛΕΓΗι τις, Hec. 242. ΟΔ. Οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας οἱ καθήμενοι—Voculæ γε et τε καρδίας ἔψανσέ μου. 244. ΟΔ. utcunque nugæ videantur, tamen Μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες seria ducent in mala, ubi fuerint μέγαν. 1. De transitione a singu- neglectæ: Eur. Alcest. 662. ed. lari ad pluralem vide Soph. Ant. Wakef. Κἀγὼ τ' ἂν ἔζων, χ' ἥδε 1194, 5. Ph. 497—9. Eur. Hec. τὸν λοιπὸν χρόνον,—sed Pierso- 277, 8. Or. 910. Ph. 982. αὐτὸς num ad Moer. p. 149. versum ab δ' ἐν ὥραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ. Etymol. Mag. 413. l. 8. citatum, ἕσταμεν "Flor. A. 10. 2. Vict." κἀγὼ γ' ἂν ἔζην, καὶ σὺ τὸν λοι- Matthiæ Iph. T. 78. Troad. 897. πὸν χρόνον pro illo incuria vendi- Aristoph. Lys. 516, 7. Herodot. tantem W. secutus est, et ἔζην pro vii, 203.: 2. et a plurali ad singu- ἔζων, Piersono suadente, tanquam larem; R. P. PRÆF. P. xli. Med. rariorem formam prætulit; quod 222. Hipp. 79. Ar. Vesp. 565, 6. si aliis vocibus hodierno die nobis Herodot. i, 195. 197. Plato. Pro- ferme peregrinis idem accidisset, tag. p. 345. D. 5. οὐ γὰρ οὕτως vocabula sermoni propiora fie- ἀπαίδευτος ἦν Σιμωνίδης, ὥστε rent sua vice prorsus incognita. τούτους φάναι ἐπαινεῖν, ὃς ἂν Versus scilicet apud Etymolo- ἐκὼν μηδὲν κακὸν ποιῇ. Vide gum est 302. editionis Wakef., Heindorf. ad Gorg. §. 75. Phædo. in quo γε suum locum occupat, §. 17. Protag. §. 28. Perrara et in v. 662. τε apte inserta vim hujus variatæ constructionis ex- claram retinet. Particulam hanc emplā, sed ab hoc loco aliena, præclare restituit Sophocli Ant. attigit Bentleius in Præf. ad 456. Οὐ γάρ τι νῦν ΤΕ κἀχθές,— Dissert. de Phalarid. P. lxxi. [Edinb. Rev. No. XIV. 306.] Virg. Æn. III, 83. Jungimus hos- corrigit etiam τοῦτο—φανῇ [Tr. pitio dextras, et tecta subimus. 251. Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.] Adverss. 171. Furcillis expulit Templā dei saxo venerabar structa

DAW-
ESIUS

(Ὡς χρη πολέμειν λέγει τις;) οἱ καθημενοὶ

Ὑπο τοῦ δέουσι λέγῳσ ΙΩΝΙΚΩΣ, ΟΩΙ.

Nimirum cum Chorus OWI (unde Latinorum ovis) protulerit, objicit Trygæus vocem istam esse Ionicam: Chorus autem ita respondet, ut consulto joci solius causa eam a se usurpatam suggerat. Unde colligo Ionicum OWI homini Attico serio adhibere non licuisse. Alioqui enim objectioni a Trygæo allatæ nullus fuisset locus. Hæc autem de meis tam ingenue dicta (neque enim eorum quidquam ab alio quovis objectum cognovi) facient opinor ut quotiescunque a viris eruditissimis dissentiam, atque eorum itidem (verbo absit invidia) errores coarguam; id non jam de eorum

vetusto; veneramur R. B. Personarum etiam mutationem nonnunquam librariis imputandam censeo; Demosth. adv. Euerg. et Mnesib. p. 1150. Reisk. = 1255. Bekker. ἔτυχεν γὰρ ἡ θύρα ἀνεωγμένη, ὥς ἦλθεν ὁ Θεόφημος, καὶ ἔτι ἤμελλεν εἰσιέναι· καὶ ἐπεπύσμεν αὐτὸν ὅτι οὐκ εἴη γεγαμηκός. εἰσιόντος δέ μου—lege et distingue,—καὶ ἔτι ἤμελλον εἰσιέναι, καὶ ἐπεπύσμεν—. In CEd. Col. 1634. lege, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν Μέλλης φρονεῖν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς αἰεί. 1773. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅπρ' ἂν Μέλλω πράσσειν—Æschyl. Agam. 983. μέλοι δέ τοι σοὶ τῶν περ ἂν μέλλης τελεῖν. Tr. 285. χωροῦσι [ἤκουσι R. P. ad Or. 1645.] πρὸς σε· ταῦ-

τα γὰρ πόσις θ' ὁ σὸς Ἐφεῖτ', ἐγὼ δέ, πιστὸς ὦν κείνῳ, τελεῖν. τε MS. Harl. Or. 73. κασίγνητός θ' ὁ σός. R. P.; vide Markland. ad Suppl. 1181 = 1191. Il. E. 878. Σοὶ τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα Φέκαστος. Σοὶ γ' MS. Harl. Soph. CEd. Col. 1109. Δυσμόρου γε δύσμορα optime TYRWHITTUS, quem tacite sequitur Brunckius. Vide R. P. ad Aj. 1087 = 1068. Ut vero “hujus effectus perceptio ex usu diuturno Græci sermonis, ex diligenti lectione, ex attenta meditatione pendeat,” e cathedra sedulo nos monuit summus Prælector. — Xenoph. Hellen. p. 263. l. 37. εἰ μὴ ἀφῶσι τὴν ἐκκλησίαν,—Lege, τὴν κλήσιν.

laudibus derogandi, sed veræ eruditionis excolendæ LECT.
studio unice fieri videatur.

At quidni *Metaphrasin* pro accuratiori quam hodie præ te fers linguæ præstantissimæ cognitione refingendam in te recipias? *Reciperem sane, ni otium, quo non ita abunde utor, in emaculandis veterum poetarum operibus magis e re literaria mihi viderer conlocaturus. Immo recepturum me polliceor, si eruditorum gentem mecum non itidem sentire intellexero. Sciendum est utique, si cujus forte id scire intersit, poetarum me Atticorum, uti et Homeri Pindarique editionem moliri; ab Aristophane, cujus unius in scriptis loca ut minimum bis *mille emendaturus mihi videor, brevi exorsurum. Ea autem in provincia administranda quid tandem a me fas sit expectare, τεκμηριῶ utentur eruditi subjectis studiorum meorum primitiis. Nostras porro qualescunque curas alia itidem emendationum suppellectile quam suppeditarunt cum viri doctissimi tum præcipue Scaliger alter, lucidissimum illud cœli literarii decus²⁴; pro judicii certe nostri modulo exornandas curabimus.*

Expectabunt fortasse nonnulli, ut Miscellaneorum Criticorum auctor ipsam Critices virtutem contra convitia a quibusdam hominibus jactari solita defensum eam. Ii vero mihi ignoscant velim, si otium forte meum plaris æstimem, quam quod istiusmodi homini-

24. *Hor. Carm. Sæc. 2.* Hujus etiam posteri, ut te et τὸν πάνυ emendationes calci ed. Lugd. *Spanhemium*, geminos hujus ævi Bat. 1624. subjectas reperiet *Dioscuros*, lucida *Literarum* lector. “Sciunt enim omnes, sidera, semper prædicaverim, qui me norunt; et, si vitam mihi semper veneratus sim.” *Grævio* Deus O. M. prorogaverit, scient *BENTLEIUS*, p. 98.

DAW-
ESIUS

*bus, præsertim cum Latine scribam, impendendum censeam. Immo pergant festiva capita, ingenii quo destituuntur loco, frontis qua egregie pollent perfrictæ ope niti; pergant quas beata stoliditatis, malignitatis, atque invidiæ conjuratio abunde suggerit ineptias apud imperitos sui que adeo similes deblaterare: pergant literarum humaniorum contemptum præ se ferendo ignorantiae suæ velum obtendere conari: pergant divinam quam vocat præstantissimus Casaubonus Criticen²⁵, quibus solis possunt, convitiis cohonestare. Cum vero noster qualis qualis libellus in emendationibus potissimum versetur, ipsi emendatoris provinciæ, quam infra primum quem in arte critica locum obtinere debet, ab eruditis *quibusdam deprimi video; honorem suum atque ordinem vindicare aggrediar. Nempe in critica palæstra palmarium esse volunt scripta supposititia a genuinis dignoscere, primasque adeo non jam emendationum scriptori, sed antisophistæ²⁶ deferunt. Verum enim-*

25. "Isti sunt, partim Democriti populares et Arcades terceptam. Vide ep. ejus 211. βαλανηφάγοι, partim vitiligatores et 266. et Mericum Casaub. in literas perverse docti, divinæ Critices (legitimam intelligo, non pietate adversus paterni nominis istam volvivagam, et, ut loquitur p. 161." Casauboniana, p. 249.

Tertullianus, passivam) hostes et 26. "Fuit olim præcipua provincia criticorum, qua imprimis contemptores; quorum fatuitatem aut κακοήθειαν tot locis magnus Galenus tam acriter est insectatus." CASAUBONUS ad Lectorem Athenæi. "Ipse quoque virtutes et vitia, sed etiam unum- Casaubonus aliquando commentarii de Critica et Criticis spem quodque eorum proprio auctori assignarent." BENTLEIUS in dis-

vero satis festinanter ac temere hoc fieri videtur. LECT.
 Quippe ad antisophistæ provinciam exornandam nil
 quidquam requiritur, nisi quod emendatori perinde
 sit necessarium. At quæ in hujus munere præcipuam
 partem constituunt, illi sine incommodo deesse pote-
 runt. Quid enim? Unam locorum classem adversus
 germanam loquendi normam; alteram adversus indu-
 bitatæ historiæ fidem peccare; tertiam auctorem
 suum recte ratiocinandi imperitum arguere; quartam
 denique, si in pseudo-poetæ scriptis verseris, legibus
 prosoediacis adversari extra omnem controversiæ
 aleam posuisti. Euge! Antisophistæ munus laute

sertatione immortalis de Phala-
 ride, p. 9 = p. 4. *Lennepe*. Etsi
 fortunas suas, qui loca depravata
 tam nullo molimine expediat,
 merito ac jure laudat; quicun-
 que tamen censendi judicandique
 munus ita sustinet, ut vera a
 falsis et supposititiis discernat,
 fraudes suis vestigiis odoretur et
 demonstret, illum πολλῆς πείρας
 τελευταῖον ἐπιγέννημα attigisse
 prædicant eruditi; et qui illam
 BENTLEII ἀγχινοίαν hac in pa-
 læstra imitari certatim conten-
 dunt, omnes eandem assequi des-
 perant. Verba autem, quibus ad
 deterendas summi Critici laudes
 abutitur *Davesius*, acerrimæ in
 Aristarchum nostrum et inimi-
 citiis incensæ contentioni jure
 tribuamus; et *Ruhnkenio*, qui
 in Græciæ Latiique monumentis
 habitare solebat, mitem aurem

accommodemus; “Omne critici
 officium tribus partibus absolvi
 constat, vel obscuris illustrandis,
 vel corrigendis pravis, vel sin-
 ceris ab adulterinis secernendis.
 Ultimum munus ut nobilissimum,
 ita difficillimum semper existi-
 matum est; quo nemo fungi cum
 aliqua laude possit, nisi acerrimam,
 quam a natura nactus sit,
 judicandi facultatem assidua ve-
 terum Auctorum lectione sub-
 egerit.” *Ep. Cr.* 1, p. 4. Recte
 quoque *Schraderus*, quem hæc
 ipsa ars nobilitavit, eandem Cri-
 tices partem unam esse omnium
 difficillimam pronunciavit. “Nam
 cum tota constet ex variis studiis
 et artibus, in quibus singulis ex-
 cellere difficile est, tum in hac
 præsertim sagacitas, et quædam
 divinatio, nec mediocris prudentia
 requiruntur.” *Emendat.* p. 200.

DAW-
ESIUS

*administrasti: nisi forte quis usque adeo incommodus
 ——— atque importunus reperiatur, ut aliqua insuper τεκμη-
 ρια poscat, quibus sophistarum et librariorum, ut cri-
 ticorum mittam, flagitia internosci possint. At enim
 quam arduum insuper restet emendatori opus, mille
 argumentorum instar esse poterunt inconditæ erudi-
 torum complurium conjecturæ, quos tamen ipsi vitio-
 rum indoli commonstrandæ pares fuisse constet.
 Unum Kusterum in Notis ad Aristophanem videre
 est metrum claudicans centies crepantem, cum tamen
 viii tot locorum ne * in uno quidem Viro Cl. conjectura
 feliciter cesserit. Ut de hac provincia non immerito
 quis hodie dixerit, quod olim de κωμωδοδιδασκαλία
 Aristophanes*

————— ειναι χαλεπωτατον εργον ἀπαντων·

Πολλων γαρ δη πειρασαντων αυτην ολιγοις χαρισασθαι, ²⁷

27. Equit. 513. Vide R. P. sequar; ut sibi quivis Speret
 apud P. P. D. ad l. Herodot. i, idem; sudet multum, frustra que
 9. μή φοβεῦ μήτε ἐμὲ, ὥς σέο πει- labore Ausus idem. Similiter
 ρώμενος λέγω λόγον τόνδε. Æn. “Lucian. in Πῶς δεῖ ἱστορίαν
 iv, 533. rursusne procos inrisa συγγράφειν [ii, 13.]. Καὶ τοί-
 priores Experiar? Sprat. Hist. νυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ
 Soc. Reg. p. 124. Whoever will τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολ-
 make a right and fortunate court- λούς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαι-
 ship to Nature, he cannot enter- το. MSS. ἐραστάς.” R. B., qui
 prise, or attempt too much. Iso- alicubi apud Scholiasten Aristo-
 crates in Panathen. ii, p. 182. ed. phanis ἐραστάς pro ἐργάτας re-
 Battie. ἀλλὰ, ὥς ἅπαντες μὲν posuit. VALCK. ad Ph. 1637. “In
 ἂν ἐλπίσειαν, ἢ βουληθεῖεν, οὐ- hac etiam arte (critica) nihil
 δεῖς δ’ ἂν δυνηθείη ραδίως, πλὴν difficilior, quam id, quod se dic-
 τῶν πονεῖν ἐθελόντων, καὶ σφόδρα tuos fuisse omnes putant, post-
 προσεχόντων τὸν νοῦν. Hor. A. P. quam audierunt.” Drydenus nos-
 240. Ex noto fictum carmen tras (in his ded. pr. to Juvenal,

esse rem omnium difficillimam : quippe quam multi LECT.
cum jam ambierint, paucis tamen gratificatam esse. —
*Et criticorum profecto hoc nomine infelicium, serio
mihi sum gratulaturus, si numerum jam satis super-
que amplum non adauxisse me cognovero.*

P. XIV.) ;—when you have fi- cannot but acknowledge, that it is
nish'd all, and it appears in its the Perfect Work of Art and Na-
full Lustre, when the Diamond is ture : and every one will be so
not only found, but the roughness vain, to think he himself could
smooth'd, when it is cut into a have perform'd the like, till he
Form, and set in Gold, then we attempts it.

CORRIGENDA.

- P. xiii*. l. penult. corrige, Apud nostrates, et P. xiv*. l. 2. lege,
enititur, sunt-quos
P. xx*. Ordina sic ; Ed. Kuster. et Ed. Basil.
146. &c. P. 267. l. 12. &c.
P. xxvii*. l. 20. deferuntur.
P. xxix*. col. 2. l. 21. corrige, ἀλλ'
P. xxxv*. l. 5. corrige, præeunti

SECTIONUM TITULI.

- I. EMENDATIONES selectæ in Terentianum Maurum, p. 1.
- II. Oxoniensium Pindari editorum desideratæ ακριβείας specimen, p. 33 = 62.
- III. Vera sermonis Græci enunciatio. Futurorum Atticorum ab Ionicis variantium analogia et consilium. Diversus modorum subjunctivi et optativi usus. Errores a nupero Callimachi editore in syllabica quarundam vocum quantitate admissi. Emendationes in Callimachum, p. 69 = 109.
- IV. Consonantis sive adspirationis VAU, prout in sermone Homérico obtinebat, virtutis cum prosoediacæ tum analogicæ specimen, p. 110 = 177.
- V. Ictuum sive accentuum ratio a poetis Atticis servata. Emendationes selectæ in singulas Aristophanis fabulas. Emendantur in transcurso Euripides, Sophocles, Æschylus, p. 188 = 353.

APPENDIX, p. 617.

SECTIO I.

Emendationes selectæ in Terentianum Maurum.

TERENTIANO usu venisse comperimus, ut fortunam SECT. I.
Hesychianæ quam maxime gemellam fuerit ex-
pertus¹. Tantum non adeo totus uterque intercidit,
ut unicum utriusque exemplar aliquando superfuerit.
Neque igitur mirari subest illius perinde atque hujus
reliquias mendis haud levibus scatere. Quod si in
Hesychio longe major quam pro majori etiam mole
locorum corruptorum numerus conspiciatur, id vero
exinde contigisse censendum est, quod a multis jam
sæculis sermonis Romani longe majore quam Græci
peritia usi sint non solum librarii sed et humaniores
plerique omnes. Fecit quidem eruditorum cura ut
in Hesychio ingens mendorum cumulus partem haud
exiguam decreverit: fecit itidem ut Terentianus
haud paulo emaculatiores evaserit. Sed necdum tamen
perfecit, quin restet adhuc in utroque satis superque
ampla materies, in qua se exercere possit Criticorum
genti quicquid est ingenii. Eos ad utramque Spartam
adornandam * studiorum suorum aliquantulum certe 2
conlaturos speramus. Interim vero libet et nobis,
qualicunque successu in re critica versatis, eorum

1. *Hesychii* Codex unicus adhuc superest in Bibliotheca Marciana Venetiis adservatus, ad quem summa cum religione, ut mihi quidem videtur, editionem Albertinam exegit, veteris scripturæ quantumvis perversæ vestigia bona fide eruit, et curas suas

magno literarum emolumento in lucem protulit *N. Schoni*, Lipsiæ 1792. Utinam quispiam hodie rem litterariam locupletaret isto Mauri codice olim Bobii in Cœnobio, ex quo effluxit Editio prima.

SECT. quæ in Terentiano haud plane poenitenda videmur
 I. occupasse, partem hic aliquam secernendam curare.
 Edit. Sanctand. 1584. ² pag. 16. l. 9. [= v. 282. ed.
 L. Santenii.]

Addita styli sublevaret siccioris tædium]

Circumfertur hæc linea plane ἀμετρος versus trochaici loco. Quicquid autem vitii hic deprehenditur, imperitam industriam sapit. Nempe a Terentiani manu profectum est,

Addita styli levaret ³ siccioris tædium :

corrector autem nescio quis, ultimam vocis *addita* hoc pacto produci ægre ferens, verbo *levaret* infausta manu voculam *sub* præfecit, eo scilicet consilio ut pes secundus anapæstus evaderet; nescius interim pedem illum revera, juxta regulam ab ipso Terentiano traditam, hac mutatione creticum effici. Is utique de elemento ἀρκτικῷ S agens pag. 42. l. 15. [= 1058.] hæc habet:

*Quæ sibi tres tantum poterit subjungere mutas,
 Si quando scutum, spumas, vel stamina dico,
 [1060] Hæc sola efficiet nudo ut remanente trochæo
 Spondeum geminæ possint firmare sonoræ.
 3 *Exemplis an prava sequar, vel recta, probabo:
 Quisque scire cupit, vel quisque scribere curat:
 Ante stare decet quum dico et separo verbum:
 [1065] Ante Stesichorum vatem natura creavit:
 Ultima vocalis remanens in fine trochæi
 Excipitur geminis quis proximus exoritur pes;
 Quæ, quanquam capite alterius verbi teneantur,
 Sufficiant retro vires et tempus oportet.*

Deinde lin. ult. [=1073, 4.]

*Incipe si dicas et scire aut scribere jungas
 Creticus efficitur* —

2. EDITIO HIERONYNI COMME-
 LINI, R. B.

3. *levaret* Aldi Manutii Inst.

Grammat. p. 336. ed. Steph. et
 in exemplari suo R. B.

Eandem etiam rem pluribus exemplis illustrat, p. 44. SECT. I.
 [= 1104,—] Ex quibus abunde constat emenda-
 tionis nostræ veritas. Cæterum hanc Terentiani re-
 gulam, cui etiam succinit Victorinus, in celebrioribus
 quibusque temporum recentiorum poematis solem-
 niter neglectam videre est, uti in istis :

⁴ *Læta nunc magnas habitare stellas :*

⁵ *Dissimulat variatque scenam :*

⁶ *Catã spissos super imbres equitare :*

⁷ *Regasque sceptro sempiternum ferreo :*

⁸ *Alter frugibus horrea stipat.*

Quod ne malum latius serpat, ludorum magistris ca-
 nonem modo traditum discipulis inculcandum sedulo
 commendo. Vix enim quisquam nunc * dierum est, 4
 quin istud quod pag. 44. [= 1122.] damnat Teren-
 tianus,

Ante supinatas Aquiloni ostendere strages,

versum probe heroicum existimet. Hinc etiam mo-
 nendi veniunt futuri Poetarum Latinorum editores,
 ut siqua forte adversus hanc veterum magistrorum
 regulam peccantia deprehenderint, emendanda pro
 modulo certe suo curent. Verbi gratia, qui veteres
 magistros satis audiet, illud Ovidii Metam. I. 38. sic
 deinceps refingendum statuet :

Addidit et fontes, immensa et stagna, lacusque. ⁹

4. Casimir. Carm. i. xviii. 6.

5. *Ibid.* ii. xvi, 72.

6. *Ibid.* xxviii, 5.

7. Buchanani Ps. ii, 18.

8. *Ibid.* iv, 30.—*stipet* edd.

9. “*Aut etiam, immensa stag-
 na,*” R. D. *Curæ sec. et stagna
 immensa*, MSS. Bodleian. unus
 Cantab., et editiones veteres,
 Parm. 1489. Venet. 1493. Paris.
 1496. Venet. 1498. Ald. 1504.
 Ven. 1513.—“Consultus vero a
 me vir doctissimus, THOMAS TYR-

WHITT, per literas libere et amicis-
 sime, ut solet, respondit ‘*copulam
 ad soni numerique integritatem re-
 quiri.*’ Ad hæc vero subdit, quod
 memoria omnium, qui hæc sacra
 tractant, omnino dignum est:
 scilicet, ‘*non opus esse ad genera-
 lem aliquam metri aut gramma-
 ticæ regulam stabiliendam, ut con-
 vincatur, neminem poetam præ-
 properum aut incuriosum contra
 eam unquam peccasse.*’ Alterum
 deinde exemplum ex eodem Ovi-

SECT. Ubi vulgo perperam habetur *immensaquē stagna*.
 I. Noli tamen hanc ἀκριβειαν in Comicorum fabulis expectare. Nec vero mirari subest eam minus integram servari in illis Horatii scriptis, quæ *sermoni propiora*¹⁰ ipse est professus. Illud porro monendum est hanc ἀκριβειαν, quæ apud Græcos perpetua est, apud Latinos non nisi post Lucretii tempora obtinuisse. Virgiliani illius, Ponitē: spes sibi quisque, peculiarem rationem exposuit Victorinus, pag. 95. Ibi tamen forte legendum:

*Ponite: quisque sibi spes, sed quam angusta videtis.*¹¹

dio addidit, Pont. II. 4. 6. *Ante meos oculos tua stat, tua semper imago est.* Burgessius. Pene excidit monere *Numerosaque stagna* admittere cultissimum *Santenium* ad Hieron. Balbum, p. . . . De Ovidii versu e Met. quam rotunda sit lectio codicum Moreti, Medicæi, et unius Heinsii secundum Burmannum, non disputo; sed aio retinendam esse vulgatam lectionem vetustis editionibus, (nempe Parm. 1489. Ven. 1493, 1498. Paris. 1496. Ald. 1504. Ven. 1513.) ante Heinsii tempora innixam et firmatam. In altero ex Ponto, *præsto est tua* edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533.; *oculos restat tua semper imago*, mihi haud displiceret, nisi *adstat* dudum restitisset R. BENTLEIUS. Virg. Buc. VII. 31. *levi de marmore tota Puniceo stabis suras evincta cothurno.* Geo. III. 34. *Stabunt et Parii lapides spirantia signa*,—in Lucretio II. 24. mallet, *Si non aurea STANT juvenum simulacra per ædes*, Odyss. H. 100. Χρῦσσοι δ' ἄρα κοῦροι ἐὺδμήτων ἐπὶ βωμῶν ἑστάσαν. Sed non idem jus sua ætate Virgilio, quod olim Lucretio monuit Dawesius.

Sen. Thyest. 744. *Exhorruistis? hactenus sistat nefas*, Pius est. *si stat* sagacissime restituit N. Heins. ad Sil. Ital. II. 639. *tu stas*—Edinb. Rev. No. xxxv. 388.

10. Serm. I. iv, 42.

11. “*sic scriptum puta: Virgiliano quidem in isto Æn. XI. 309. Ponite: spes sibi quisque; sed hæc quam angusta videtis, docet Victorinus pag. 95. primum pedem non esse creticum duabus de causis: primo utique quod pars orationis compleatur cum pede; deinde quod sequens vocabulum spes alium inchoet sensum. Atqui utrumque nihili plane esse argumento est alter ejusdem Poetæ locus Æn. IX. 37. Ferte citi ferrum; date telā: scandite muros. Ibi utique pars orationis tela non minus quam in altero Ponite completur cum pede; et quod subsequitur scandite alium inchoat sensum; utrumque tamen neutiquam facit ut tela non jam spondeum sed trochæum constituat. Accedit quod priori commento adversentur etiam exempla ex Terentio [1063.] laudata: quisquē scire, quisquē scribere &c. Hodie autem fecerunt αὶ δευτεραὶ φροντίδες [Eurip.*

Hippol. 438. *Monk.* et alibi] *ut nullus dubitem quin sic scripserit Virgilius: Spem si quam accitis Ætolum habuistis in armis, Ponite.*

Cætera qua rerum &c.

Versus autem complendi consilium ab imperito nescio quo susceptum reliquis istis spes sibi quisque &c. ortum dedisse. Quid enim? Unicamne obsecro spem sibi quemque fuisse dicendum est, an vero aliquam tantum? Atqui hoc ineptum est, illud falsum. Porro, ut vere dici posset unicam sibi quemque spem fuisse, neque ullam ex toto sociorum numero oriri potuisse: quantæ futilitatis esset tam serio monere istiusmodi spem esse angustam!" R.D. Add. et Corr.]*

* Sic exemplaria, a quibus temere mihi videtur recessisse *Harlesius*: omnino dederit mallet; quod certe ad optimorum Latinorum rationem maxime accedit; *dedisset* non displiceret; ferri certe potest, et sic fortasse *Davesius* scripsit. Eadem chorda oberravit librarius Codicis Mediolan. qui Scholiastam veterem ex Cic. Orat. pro Plancio ita citantem exhibet p. 112.; *Admonefecisti etiam quod in Creta fuisse, dictum aliquod in petitione tum dici potuisse.* et Schol. ipsum eadem macula inpersit, p. 101.; *quas ideo vel maxime senatus edi voluisse.* Locum utrumque resarcit doctissimus Editor. In *dedisse* ego mendum non agnosco. Transiit *R. D.* a subunctivo cum *quin* ad infinitivum; et maxime probati auctores modos diversos data opera permiscere videntur: *Liv. xxxix. 14.* "Consules ædilibus curulibus imperarunt, ut sacer-

dotes ejus sacri omnes conqui- SECT. I.
rerent, comprehensosque libero
conclavi ad quæstionem serva-
rent, ædiles plebis videre, ne qua
sacra in operto fierent." Vide
Drakenborch. ad l. et ad xli.
24. *R. B.* ad *Ter. Andr.* iv. v. 2.
Oudendorp. ad *Cæsar.* de B. G.
ii. 5. *Ruhnken.* ad *Rut. Lup.*
p. 95. et in *Ep. Cr.* I. p. 58. Ab
infinitivo ad optativum transit
Homerus Od. P. 354, 5. ab in-
finitivo ad imperativum *Aristo-
phanes Ach.* 436—438. Si quid
R. D. humanitus acciderit, cum
Latii heroe Ernesto, qui veluti
leni placidoque flumine in scri-
bendo defluit, errorem erravit,
qui ad *Callimachi Fr. x.* dilu-
cide enotavit: "Quos [viros
eruditos] ridet *J. Gronovius* ad
Steph. Fr. de Dodone p. 33.
quod Latina verba non potuerint
e libro Græco *Callimachi* ducta
esse, quem probari non posse,
Latinam linguam cognitam ha-
buisse, aut in istis libris de ver-
bis tradidisse." Vide *R. B. Mil-
lio*, p. 62. Si *R. D.*, nimis ex-
quisitum atque ingeniosum La-
tinæ scriptiois artificem, senten-
tiis cum molestia contortis ali-
quid aliquando minus Latine
scripsisse confitear, in hoc neque
linguæ Latinæ, nec *R. D.* salu-
tem sitam esse existimo: nam
"Lælio et Scipioni, Latine lo-
quentibus, aliqua aliquando non
Latina minus attentis excidere
potuerunt; quod *M. Terentio*
Varroni, ipsique adeo *M. Tullio*
Ciceroni contigisse non ignora-
mus." His igitur in rebus edi-
toris est verecunde et timide,
immo fidissime, agere: maneat
R. D. lectio inconcussa; et me
potius non idoneum existimato-
rem, quam *R. D.* Latini sermonis
et elegantiae minus gnarum præ-

SECT. dicem.—Quoniam vero licentiæ
I. hujus perditæ amantes eam nimis
— mihi præfracte videntur defen-
dere, rem arduam et periculosæ
plenam aleæ timide aggrediar.

Littera τὸ σὰν seu σίγμα, quam
postea Dores et Bœoti tantopere
refugiebant, in prisca Hellade
formam veterrimam e sinuoso
serpentis volumine derivasse vi-
detur; et paulatim in lineam
aculeate tornatam, aut in curva-
turam eodem styli ductu utrim-
que leniter deflexam, vergebat,
prout materia, in qua exarata
est, vel dura, ut marmor et la-
mina, vel mollis et cerea extitit.
Ejusdem characteris figura, nes-
cio quando, certe Euripidis ætate,
molles aut tortiles capillos, ἐλικο-
βοστρύχους, imitabatur, ut e ter-
tia littera nominis ΘΗΨΕΥΨ seu
ΘΗ\ΕΥ\ patet; Τρίτον δὲ βόσ-
τρυχός τις ὡς εἰλιγμένος, quam
R. P., teste amicissimo P. P.
Dobræo, perite digito ab occipitio
ad imam colli vertebram sensim
delabente illustravit. De virtute
metrica retro acta, qua vocalis
brevis ante σκ, σμ, σπ, στ, “syl-
labam brevem nunquam termi-
nat, sed in eadem cum sequenti-
bus consonis, quæ proinde longa
evadet, effertur,” hisce tempori-
bus nulli dubitamus. “Ante σκ,”
inquit Heynius, “nec Homerus
brevem servare dubitavit, ut ἐν
λειμῶνι Σκαμανδρίῳ” ad *Æn* xi.
309. Immo, docte Professor,
ante σκ Homerus brevem sem-
per producit, et Καμανδρίῳ ex-
hibent MSS. olim TOWNLEIANUS,
et duo Harleiani; conf. *Theogon*.
345. In initio nominum Σ as-
pirationi subinde morigera fuit;
nec injuria: καὶ γὰρ δὴ, ὦ Σώκ-
ρατες, πό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων
ἐστὶ, φόφος τις μόνον, οἷον συρισ-

σούσης τῆς γλώσσης. Plato *Theæt.*
203. B. Hinc Σαχκηνοὶ Ἀκχηνοὶ
Σαλμυδησσὸς Ἀλμυδησσός. Σαν-
δράκοττος Ἀνδράκοττος. Σαρδιαῖοι
Ἀρδιαῖοι. Σαλμαντικά Ἀλμαν-
τικά sive Ἐλμαντικά. Σέλλας
Ἑλλας. Σεξιτανία Ἐξιτανία. Σερ-
μύλιοι Ἐρμύλιοι. Σίλλος Ἴλλος.
Σίμυρα Ἴμυρα. Συρίσκος ὕρίσκος
Συσπιδάτις Ὑσπιδάτις. etc. et in
medio nominum; ut, Θεστίδειον,
πόλις Θεσσαλονίκης, Ἑλλάνικος
δὲ δίχα τοῦ σ φησὶν, ἀπὸ Θέτιδος
Steph. Byz.; et L. Holst. ad l.
citat Suidam v. Θύστιον πόλις
τῆς Αἰτωλίας, τινὲς ἄνευ τοῦ σ, ut
dudum nos monuerunt *Casaubonus*,
Berkelius et *T. Hemsterh.*
Ennius in fragmento ex Hectoris
Lystri, *Constitit, credo, Scamander*;
arbores vento vacant. “Corrupte
Nonius legit, *vagant.* Illum vide:
nam *Macrobius* vi. 2. citat ex
Satiris Ennii, *Constitere amnes perennes*;
arbores vento vacant.” R. BENTLEIUS.
Catullus LXIII. 357 = P. 53, 9. *Scal.*
ed. alt. Testis erit magnis virtutibus
unda Scamandri, — Lege, *Kamandri*—
R. B. ad *Lucret.* v. 1348. *Sil. Ital.*
xiv, 259. *Mille Agathyrna dedit, perflataque Strongylos*
austris, ed. Bas. 1522. *Trogilos*
MS. Bodl. Ed. PR. Mediolanensis,
N. Heinsio et Drakenborchio
adstipulantibus: *Strongylos* citat
Vossius. In *Soph.* Fr. xl. στρογ-
γύλον apud Eustath. ad *Il.* p.
104, 49. et p. 769, 3. Bas.
γογγύλων *Lex. Sang.* p. 361,
21. γογγύλον *Athen.* ii, 51. D.
—Ovid. *Met.* vii. 440. *Occidit*
ille Scinis magnis male viribus
usus, Sinis MS. uno Cant., altero
apud *Zingerlingium*, et Plutarcho
in *Thes.* p. 4. C. [*Pausan.* ii. i. p.
iii.] *postulantibus. [male magnis*
viribus usus; MS. Cant.] Sed non
credes fortasse illi *Zingerlingio*.

“*Utinam meliores nunquam Grammaticos haberemus, modo omnium pædagogulorum barbariem a nobis amoliri liceret.*” Sed age alium ἐχέγγυον tibi dabo. Xen. Memorab. II. i. 14. τοὺς γὰρ ξένους, ἐξ οὗ, ὃ, τε Σίνις καὶ ὁ Σκείρων, καὶ ὁ Προκρούστης ἀπέθανον, οὐδεὶς ἔτι ἀδικεῖ. Conf. T. H. ad Lucian. I. 36. Valck. ad Hipp. 977. N. Heins. Adverss. p. 281. Severus in Ætna; *Sollicitant magna te circum, Tantale, pœna, Sollicitantque siti.* “Nihil clarius hac lectione. Tamen nuper mutarunt in *Sollicitantque Scinim.* Quod, malum, nos tantum immutandi cacoëthes habet, ut quæ scimus, nescire velimus?” Scaliger ad I. p. 353=92. Met. IV, 280. *Ambiguus fuerit modo vir, modo femina, Scythion. Sython* MS. Bodl. et R. B. conf. Amor. III. XII. 28. Hinc colligamus τοὺς τῆς Κάδμου τέχνης δημιουργοὺς parvam potestati τοῦ S fidem habentes, vel de pristina possessione migrare, aut, ne quid titubet, securam manere, jubent. Idem aliis vocibus accidit; “*Gneus* prænomen varia scriptura notatur; alii enim *Neum*, alii *Gneum*, alii *Cneum* scribunt.” V. Probus apud Robortell. Emendat. I. xxx. GNAVUS. et NAVUS; hoc reposuisset R. B. Hor. Epist. I, vi. 20. si Flaccum suum quater recudisset; Ovid. Pont. I. x. 12. *Det mihi formosa NAVA juventa manu;* Trist. v. III. 37. *Sic tibi cum Bacchis Satyrorum NAVA juventus.* “Sic codex Petri Servii.” N. Heins. Sil. Ital. v, 13. *Laurigeris decus illud avis, NAVAque juventa Florebat*—“ita vetustissimus Codex Coloniensis.” Heins. Herc. Cæt. 567. *In tempore ipso gnavus occurrit Lichas. novus* Med. i. e. navus. “De gnavus quoque ob-

servandum est, quod tradunt SECT. I. Romani Grammatici, nempe Romanos litera G caruisse, usque dum annum U. C. 520. plus minus; de qua re vide Taylor. ad S. C. Marcianum, p. 557. atque adeo gnavus scriptum fuit cnavus, ut acna, lece, etc.” Burgess. ad R. D. p. 429. In Col. Duil. LECIONES. MACISTRATOS. PUCNANDOD. Conf. Festus in vv. *Orcum, Prodigia*; Victorinus col. 2459; oculnius Spanhem. de præst. numm. p. 102.; apud Parutam 1. CEΛA 2. ΓEΛA 3. ΓEΛ. 9. 13. CEΛAΣ 11. ΖΑΛEΩ 17. AKPAC .ZOTNA

In H. St. Lex. Latino-Gr. inveniuntur Gras, Grassum, Sugululæ (Sukulæ.) U. C. DXXVI. Spurius Carvilius G litteram ceteris inventam addidit: Plutarch. II. p. 277. D. Diomed. pp. 417, 18. Shaksperius in Joan. Tyr. A. V. Sc. II. *And grapple thee unto a pagan shore—cripple* Edd. vet. neque abest suspicio quin aliud hoc loco verbum usurpaverit poeta tragicus, quod homunculus periclitari nolo. Quidni statuamus Latii nepotes quandoque S in quibusdam vocabulis sine suo contubernali enunciasse? Vide SALMAS. Plin. Exercit. pp. 40. b. 733. a. B. et de Homonymis p. 9. a. I. Voss. ad Melam p. 26. ad Catull. p. 321. et in Epist. quam Grævius in Addend. ad Hesiod. pp. 136, 7. inseruit. T. H. ad Lucian. T. I. p. 94. ad Hesych. v. μῶδιξ. Valck. in Ep. ad Hebr. I, 13. Piers. ad Moer. pp. 311, 12. (Month. Rev. June, 1785. pp. 426—431.) Σκίλλα: κίλλα Philemon Lex. p. 39. T. H. ad Plut. p. 244. Sed hoc nil moror. Ciris, 130. Nec fuerat;

SECT. nisi Scylla novo concepta furore.

I. In proclivi est *ni*; Geo. i. 177.

— *Ni refugis*, — Sed vix dubitat Schraderus, “quin, Culice jam scripto, carmen illud, primis annis exorsum, in Epicuri horto detexuerit, antequam componeret Eclogas.” Ad *Martian. Minuc. Capell.* p. 205., Grotius bellissime citat — κραταιὴν μητέρα σκύλλης [Odyss. M, 125.], et eodem loco Cod. MS. a R. B. inspectus, “*quæ Scyllæ mater*” —habet. Propert. xvii. 21. *Tuque o Minoa* venumdata, *Scylla, figura, Tondens purpuream, regna paterna, comam.* Sic in versu priori unus MS. *Harl. Scilla* alter, *Sylla* tertius et ed. 1472., *Minoaa — Sylla* quartus; Met. viii. 53. *Fassaque me flammisque meas, qua dote, rogarem, Vellet emi.* Reliquis conjecturis accedat mea, *venalis, Scylla, sagitta, Tondes purpuream*—Ciris, 131. *Scylla patris miseri patricæque inventa sepulcrum, O nimium cupidis Minoi inhiasset ocellis.* Æschyl. P. V. 649. Ζεὺς γὰρ ἰμέρου βέλει Πρὸς σοῦ τέθαλπται, Agam. 743. μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος, Suppl. 1001. πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον Τόξευμ’ ἔπεμψεν, Xen. Mem. i. iii. 13. οὐκ οἶσθ’ ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον, ὃ καλοῦσι καλὸν καὶ ὠραῖον, τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἀψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ’ ἀπτόμενον, εἴαν τις αὐτὸ θεᾶται, ἐνίησι καὶ πάνυ πόρρωθεν τοσοῦτον [βέλος] ὥστε μαίνεσθαι ποιεῖν ἴσως δὲ καὶ οἱ ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πόρρωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. Vide Toup. ad Suid. ii. 568, 9.; “nec dubito” (ut Marklandi verbis utar) “quin Propertius, qui Græcus est poëta, potius quam Latinus, ad eorum

normam, data occasione, ita locutus fuisset.” Tota vero elegia ex membris disjectis componi videtur, et Propertio parum digna . . ix, 59 = p. 228. *Nunc ubi Scipiadæ classes? ubi signa Camilli? Aut modo Pompei Bosphora capta manu? Scipiade—u* (sic) unus MS. *Harl.*, *Scipiade* duo alii, *Scipiadæ* quartus et ed. 1472. Versus duo 68. subjectos huc revocarunt docti editores. Transpone, *Scipiadæ*, heu! *ubi nunc classes?* Sil. Ital. vii. 106. En, ubi nunc Gracchi, atque ubi nunc duo fulmina belli Scipiadæ? Conf. Ovid. Heroid. iv, 150. xii, 103. Petron. Satyr. cxv. p. 534.

Nunc ad alia pergamus. Hesiod. 589 = 550. Br. εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ βίβλινος οἶνος Cod. Gal. apud Gaisford τε omittit; anne legendum κίη pro σκιῇ an εἴη πέτρῃ τε σκιερῇ, ut vir eruditissimus coniecit (*M. Rev. June, 1785. p. 428.*). Hesiodi Fragm. xvii. Αἰθίοπας τε Λιγυστὶ δὲ, Σκύθας ἱππημολγούς. Corrigit Heynius ad II. N, 6. Αἰθίοπες, Λίβυες τ’, ἡδὲ Σκύθαι ἱππημολγοί. Mallem, Λίβυες τε, **Fiδὲ Σκ.** Simonides περὶ γυναικῶν apud Stob. p. 43. Τὴν δ’ ἐκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου—τὴν δ’ ἐκ σποδιῆς τε καὶ corrigat Br. ad Gn. poet. Gr. p. 312. Postea τὴν δ’ ἐκ τεφρῆς τε καὶ—reponere vult ad *Soph. Col.* 371.

Pindarus βοιωτιάζων τῇ φωνῇ—Σὰν κίβδαλον nuncupasse fertur: “et Lacones literam Σ inter duas vacales in aspiratam mutare solebant.” *Kæn.* ad Greg. p. 137.

De Æschylo vide Bentleyi dissertationem de Pseudo-Phalaride,

p. 135. ad T. H. p. 96=298. et *Blomf.* gl. ad Pers. 68.

Soph. Tr. 291. ἀνασσα, νῦν σοι
τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ. Τῶν μὲν,
παρόντων· τῶν δὲ, πεπυσμένη λό-
γῳ. Aldus; λόγων in margine
Turnebi, πεπυσμένη in textu
Brubrachii; hanc e curis pos-
terioribus secundæ in textum ter-
tiæ editionis infercit Brunckius.
—τὰ δὲ π. Scaligero, Heathio,
et Porsono arrisit: delere δὲ ma-
luit *M. Raper.* Si loco satis-
fieret emendatione, facile esset
commodam lectionem præbere;
τῶν μὲν παρόντες, τῶν πεπύσμεθ'
ἐν λόγῳ. Choragus ait, *partim*
rerum ab Hercule gestarum ad-
stantes audivimus, partim fama
accepimus. Sed abeant ejusmodi
nugæ; totus versiculus spurius
est: ut lætitiæ causam explicaret,
in margine adscripsit festivum
caput, τῶν μὲν παρόντων i. e.,
ut sibi visum est, Licha et capti-
vis, quas miserat tanquam sui
reditus pignus Hercules, præ-
sentibus:—quod “nasutus qui-
dam alterius versus initium esse
ratus, senarium hunc qualem-
cunque edolavit.” El. 21, 2. ξυν-
άπτετον λόγοισιν· ὡς ἐνταυθ'
ἐμὲν, “Ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς,
ἀλλ' ἔργων ἀκμή. Aldus, et edd.;
ὑπάρχομεν,
ἐσμεν MS. Dorv. ἐσμε (ν scal-
pello erasa) MS. Harl. “ἐμὲν
προέσμεν,” monet Dawesius, “ne
Ionibus quidem, nedum Atheni-
ensibus, uti permissum est.” Vox
ἐμὲν, occurrit in fragmento Calli-
machi, ccxciv. haud alibi facile
reperiundum. Quis nescit hunc
poetam, et discipulum ejus, Apol-
lonium Rhodium, fuisse vetusta-
tis amantissimos? In scolio ve-
tusto apud Athen. xv. 695. A.
Εὐθὺν χρὴ τὸν ἐταῖρον ἔμεν καὶ

μὴ σκολιὰ φρονεῖν. sed hoc est SECT.
litem lite dirimere. Dawesii vero I.
ἴμεν lubricæ fidei est. Scriben-
dum, ὡς ἐνταυθα μὲν—docet *M.*
Raper.; verbum autem deside-
ramus; Aristoph. Pac. 204. εἴτ'
ἐνταυθα μὲν, “Ἴν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν
πόλεμον κατῴκισαν. Ne quis
Toupium [ad Suid. i, 87=114.
et *R. P.* ad l.] defensurus illud
Sosipatri apud Athen. ix, 378.
A. arripiat, lege cum Casaubono,
τρεῖς ἡμεῖς [μόνοι] Ἑσμεν sive
mavis τρεῖς ἐσμεν [μόνον] Ἡμεῖς
—Hotchkisius apud Gaisford. ad
Hephæstion. p. 218., ὡς ἐνταυθ',
ἵνα Οὐκ ἔστιν ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ'
ἔργων ἀκμή. Optime citavit Tou-
pius *Soph.* Ph. 429.—Ὀδυσσεὺς
δ' ἐστὶν αὖ κἀνταυθ', ἵνα Χρῆν
ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκ-
ρόν· et Euripidem in Sysipho,
Εἶναι δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταυθ',
ἵνα—conf. *Æd.* C. 503. 1545.
Melius autem *R. P.* Opusc. p.
221. ὡς ἐνταυθ', ἵνα Οὐ καιρὸς
ὀκνεῖν, ἐσμεν—hac enim positione
nulla mutatio fit, et syllaba finalis
adeo in thesi latitat, ut celeri
tragedi eloquio vix subaudiri
queat. *Aj.* 1320. οὐ γὰρ κλύοντες
ἐσμεν αἰσχίστους λόγους *Æschyl.*
P. V. 796. τίς οὖν ὁ λύσων σ'
ἐστὶν ἄκοντος Διὸς; *Eur.* Med.
885. ἀλλ' ἐσμεν οἶον ἐσμεν, οὐκ
ἐρῶ κακόν. 1275. ὡς ἐγγύς ἤδη γ'
ἐσμεν ἀρκύων ξίφους· apud *Stob.*
p. 590=477. *Grot.* Γέροντες οὐ-
δὲν ἐσμεν ἄλλο, πλὴν ὄχλος.—
De *Sophoclis* Fr. xl. vide *R. P.*
Adverss. pp. 55. 216. Opusc. p.
212. In *PRÆF.* ad *Mœrin* P.
xliv. in *Eur.* Fr. apud *Liban.*
digerend· leviter titubavit vir
præstantissimus: transpone, ψυ-
χῆς δὲ φθείρεις ὧδε γενναίαν
φύσιν.

“*Eur.* Ion. 1198. Οἶνηρά σκεῖη

SECT. *σμικρά*—Tu vero repone *Οἰνηρὰ*

I. *ΤΕΥΧΗ* *σμικρά*—Alterum enim

— est vulgi verbum, a Tragicis nunquam adhibitum; alterum vero probum et Euripidi familiare: Hec. 609. (613=607.) Androm. 167. Iph. Taur. 168. Cycl. 88. 208. 226. Ion. 146. 283. 1203. Electr. 140. 362. 499." R. P. Adverss. 270. *ἀγγεῖον* in textum secundæ editionis Hec., nescio quo casu, irrepsit in tertia sublatum; est enim verbum Comicis usitatum. Eubulus apud Athen. II. 36. D. *πολὺς γὰρ εἰς ἐν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεῖς*,—*Τεύχεα*. *σκεύη*. Hesychius. Eur. Ph. 790. *προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω, Εκφέρετε τεύχη*,—sed *ἀπόφερε τὰ σκεύη* Aristoph. Pac. 287.; conf. Ach. 552. 887. 1056. 1067. Eupol. apud Polluc. X. §. 10. Xenoph. Anab. VI. pp. 459. 461. Ter. Andr. init. *Vos istæc intro auferte*:—Thesm. 761. *δός μοι τὸ σφαγεῖον* "In schedis, Dele τό." R. P. apud P. P. D. et Ach. 1177. *περισφυρὸν* corrigit R. B. Antiphanis fr. apud Athen. III. 112. D. a Koppiersio bene inchoatum, totum feliciter persanavit R. P. *πῶς γὰρ ἂν τις εὐγενὴς γεγῶς Δύναιτ' ἂν ἐξελθεῖν ποτ' ἐκ τῆσδε στέγης*; vide Walpole Com. Gr. Fr. p. 12. Opusc. p. 178.

"Philodemi epigramma spurium esse docet Villoisonus apud *Char-don De la Rochette*, II. 337." P. P. D. Vide An. Gr. II, 85, ix. Toup. ad Suid. I, 238. "qui nulla de re disputat doctius" quam de huiusmodi quisquiliis; Foster. de Acc. et Quant. p. 234. ed. alt.; R. B. ad Horat. Serm. I. II, 121. D. Heins. de Sat. Horat. pp. 136, 7. ed. 1612. Reiskius "carmen venustissimum," quod forte Gisb. Cuperus vafre com-

pilarat, e schedis La Crozii in lucem protulit.

Hæc hactenus. Nunc de Latinis agamus. Mesallæ Corvini liber de S litera, nisi jactura sane tristi atque acerba periisset, cetera persequendi necessitate me facile liberasset. De Comicis, qui subinde "in metra peccant, arte, non inscitia," Dawesius me plura loqui vetat. Illud porro monet "hanc *ακριβειαν* apud Latinos non nisi post Lucretii tempora obtinuisse." Unde in versibus infra positis, "excusanda omnia, non omnia tamen imitanda." IV, 477. 774. 850. V, 48. 80. VI, 195. 944. 1187. Istos idcirco enotavi, ut unum et alterum in Dawesium vulgo allatum e numero exscindamus. II, 805. *Inter curalium virides miscere smaragdos*. IV, 1122. *Scilicet; ut grandeis viridi cum luce smaragdi*. In priori, *Inter beryllum virides* R. B. apud Wakefield.; et *miscere pyropos*—inveni in margine exemplaris a me obiter inspecti: sed excessit medicina modum. Omnibus innotuit *maragdon* æque ac *smaragdon* seu *zmaragdon* poetis placere; si utraque forma pari jure uti potuerint, certe eam prælaturi sunt, quæ metrum adjuvaret. Ovid. Met. II, 24. *In solio Phæbus claris lucente maragdis*—sic MS. Cantab.; conf. Amor. II. VI, 21. Tibull. I. I, 51. II. IV, 27. Propert. II. XIII, 43. Statii Theb. II, 276. Herodot. I, 48. *ἐς Ἀβας* pro *ἐς Σάβας*—IV, 33. *τοὺς οὐρούς* pro *τοὺς σούρους*. Et horum contraria; IV, 86. *τῆς Σινδικῆς* pro *Ἰνδικῆς*. IX, 15. *ἐς Σκῶλον* pro *ἐς Κῶλον*. Diod. Sic. XIV, 32. *Θρασύβουλος ὁ Στειριεύς* pro *Θ. ὁ Τυριεύς* reposuerunt eruditiss-

simi Editores; uti ad Eur. Bacch. 1098. στόχον pro τ' ὄχον et Aristoph. Av. 215. "L. μίλακος ex Ald. et Schol." R. P. apud P. P. D. quem conf. ad Nub. 1002. Dio Cassius, xi. p. 232. Ταλύμενος Εἰλακῆς—quis novus hic hospes? quis fando audivit? Suspicionem equidem auctorem dedisse, Ταχὺ μὲν ὁ Σειλάκης. Σμέρδης quoque, ut σμικρὸς, ex dialecti consuetudine apud Herodotum; Μέρδης Æschyl. Pers. 773.; vide *Salmas.* Plin. Exercit. pp. 33. b. C. et 124. a. C., et T. H. ad Polluc. ix, §. 148. Suid. T. III, p. 76. Πέος. "Imo σπέος." Kuster: sed laterem lavat, si Schol. ad Aristoph. Equit. 1007. fidem tribuamus. Idem T. I, p. 869. Ἐσκουδονδία. "In Glossis Basilicorum legitur, Σεσκουπόνδια." Kuster: hoc est, *Sesquipondia*. Addere libet ex Lucretio non nolente Dawesio, I, 389, 90. *Confluat, haud poterit tamen uno tempore totum Compleri spatium*; "Sc. (i. e. Scaliger) complere." R. B. VI, 697. *Ex hoc usque mare speluncæ montis ad altas Perveniant subter fauces*:—Lucretius semel atque iterum jus suum tenuit, et dixit audacius; recentiores vero consuetudine prohibebantur.

"Dicet aliquis: Quid? tu contemnis *Virgilium, Flaccum, et Ovidium*, quos licentiæ locupletissimos habemus auctores? Ego vero poëtas eximios non contemno; veruntamen exemplis, quæ prolata sunt, non moveor. Cur autem non movear, paucis docebo." In *Eclogis* Flaccus ad severas artis regulas versus suos exigere non curiose studebat; et venia, modica sane illa, quam Pisonum proavi Comicis tenui oratione patienter ferebant, sibi

prudenter sumpta, illas propius ad SECT. consuetudinem accedentes ideo I.

Sermonum nomine inscribere voluit. Serm. I. ii, 30. quem citavit R. B. ad Manil. III, 364. Ibid. 71. iii, 44. v, 35. x, 72. II, ii, 22. *tu protenus, unde Divitias, ærisque ruam, dic, augur, acervos.*—*struam* restituit Schraderus Em. p. 72. "Quem locum viri docti profecto" addidissent, "si J. Schraderi verissimam correctionem cognitam habuissent." D. R. PRÆF. ad Scheller. xiv. = 22. Æn. II, 498. *Fertur in arva furens cumulo, —ruens* R. B. Potestatem activam verbi *corruo* defendit *Santenius* ad Catull. El. in Manl. 52. Ibid. 36. III, 43. 296. At I. iii, 140. *Ignoscent, si quid peccavero stultus, amici*; Editiones: *peccato* MS. Grævianus; sed alia manu ex *peccavero*; *peccaro* MSS. septem; *peccabo* MSS. quatuordecim, si fides Valartio, quam in MSS. collatione perspectam habeo: et "quid refert, a qua parte veniat, modo venerit, veritas? Eadem est Dea, sive a me vel Cruceo, sive ab Heinsio et Gronovio in lucem proferatur." Audimagnus Bentleium; "Hoc a priscis editionibus propagatum in omnibus hodie circumfertur. Perperam: neque enim O finale in verbis invenies correptum, apud ejus ævi scriptores; et adhuc durius est, ubi sequens vocabulum a duabus mutis consonantibus inchoatur." Epist. I. xv, 30. *Quælibet in quemvis opprobria fingere sævus* Edd.; N. Heinsius, antiquum obtinens, legendum suspicabatur *stringere*—Cunninghamius, *figere*; sed Latini sermonis consuetudine non probarunt: Schraderus Emen. p. 74. *fundere* restituit, et rationibus firmavit. Sed

SECT. non necesse est hanc licentiam
I. ultra terminos expandamus, et
— quam *Flacco* usui obtemperanti
veniam concedimus, eandem ad
poetas, toto stylo et colore a
communi sermone discretos, ex-
tendamus.

Catullus XVII, 24. *Si pote stolidum repente excitare veterum*—recte emendavit Victorius, cum antea legeretur, *Si potest olidum*; Muretus ad l. f. 23. b. ed. 1554 = II, 743. XLI, 18 = p. 23. Scal. *Nec deprecor jam, si nefaria scripta*—LX, 53. *Ut apud nivem, et ferarum gelida stabula forem*—“noster liber liquido habet, *Ut apud (miser) ferarum*—quod retinemus;” Scaliger ad l.—LXIV, 32. *Brixia Chinæa* supposita specula. xc, 4. In pede stans *fixo carmina ructat hians*. In veteribus membranis lacuna comparet. Parthenius, homo lepidus, pentameterum a se confictum Catulli versibus immiscuit; operæ pretium est audire ejus jocularē audaciam: “versum meum, hoc in loco, quousque suum poeta inveniet, mutuabo: imo etiam, si poetæ placuerit, benigne donabo.” “Apagē ista officia, Partheni; non placent. Nemo, opinor, sanus bonos libros isto modo juvari velit. Ut in signis, ita in scriptis quoque veteribus, si quam labem importaverit vetustas, mutila potius ipsa nos, quam a recenti aliquo artifice interpolata, delectant.” MURETUS ad l. f. 126. b. = Opp. II, 862. Conf. Scaliger. de altero Parthenii somnio pp. 523 = 62.

“Ut incitata semel audacia non novit modum: multisque ut iterum peccare audeant, satis argumenti est semel peccasse.” VIRGILIUS,

magnæ spes altera Romæ, hanc offensionem in versibus, haud operosus fugiebat; mirum profecto: in *Æn.* XI, 309. reconcinnavit improba manus, et ad hanc e conjectura licentiam stabilendam;—“*Ponite: spes*”—tanquam testem idoneum advocavit R. B. ad Manil. III, 364. Codices manu exarati nihil succurrunt; *Ponite spes quisque* in textu, et sibi in margine exhibet MS. Cantab.; *Ponite s' quisque* (sic) codex alter Cant. Martianus Minucius Capella III, p. 56. l. 15. citat, *Ponite spes quisque suas*—ubi *spes* sibi præbet, et *suas* omittit probæ notæ MS. Cantab. Dawesius istum inficetum panniculum primus dissuit: sed laudem illo sublatam prudens sciensque Burgessio V. C. transtulit Heynius, Dawesii iniquissimus iudex. Nil mirum; Correctiones, utilissimas sane, quas raras suggererat Vir præstantissimus ad Virgilium Londini editum, delendas censebat Germaniæ decus in notis suis novissimis. “Sed aquila non captat muscas, et critici majorum gentium adeo rebus intenti, hærent aliquando, ut verba negligant.” Vide R. P. Opusc. pp. 103, 4. Fuere tamen quibus hoc debile sensus supplementum valde arriiserit; et “in hac sententia veteres semper ludunt cum acumine quodam.” *Joannes Sarisburiensis*, qui tot veterum lacinias suis operibus intexuit, in Policrat. VI, XIV. “*Est enim interdum una salus victis nullam sperare salutem, si non moriantur inulti.*” Sed sibi habeant hasce elegantias, modo, enixe rogo, ne adhibeant *Æn.* VII, 707. *Agmen agens Clausus*, magnique ipse agminis instar, Ter. Phorm. I. II, 89. in me omnis spes mihi est,—Sallust.

de B. Jug. mihi spes omnes in memet sitæ, *quas necesse est et virtute, et innocentia tutari: nam alia infirma sunt.* "each on himself rely'd, As only in his arm *the moment lay Of victory.*" Milton. P. A. vi, 238—Nos duo turba sumus Ovid. Met. i. 355. Subjiciam ex oratione in Curia Britanica habita, quæ, credo, hoc membrum elangue et tanquam spiritu carens quodammodo suffulciant*. Nollem optimo Boissonado aliquid humanitus accidisset, qui ad Philostrat. Heroic. p. 38. ὁρᾷς ὧς ὀλίγα—illustrat ex hoc loco—*sed hæc* quam angusta, videtis—qualecunque autem illud est, præclaris emendationibus redemit B. ad Philostrat. p. 662. et ad Athen. v. 219. A.; et, quod dolendum est, hæc durities L. Santenium defensorem habet ad Mureti Carmina, iv. P. xxx. et ad Hieron. Balb..... Quid si legamus, *Ponite: opes sibi quisque*—Nunquid vis? Corippus iii, 374. *Cujus spe fruimur*—ubi reposuit Withofius, *Cujus ope fruimur*—in Spec. Gunther. p. 134. *Nostram omnium vitam, in quo nostræ spes opesque omnes sitæ?* habet Comicus Adelph. iii. ii, 33. Revera hunc versum ex v. 411. edolavit nescio quis, et ad explendam hanc Maronis lacunam omnino sex septemve versus desideramus. Æn. i. 174. *Ac primum silice scintillam excudit Achates*

—De Æn. iv, 136. non est quod SECT. dicam propter i, 496. ii, 40. 370. I. quamvis, *Et nunc magna mei sub terras ibit imago* iv, 654. ad defendendum speciem aliquam præbeat: vide Xenoph. Mem. ii. i, 22. Cyrop. v, initio; Odyss. O, 416. Σ, 194. 248. Υ, 70. Ad Æn. v, 143. (viii, 690.), properabo: *Convolsum remis rostrisque tridentibus æquor. rostrisque stridentibus* Virgilii codices duo Cantab., et unus penes Coll. Jesus Cant.; *rostrisque tridentibus* Priscianus f. ii. b. Ald. *rostris stridentibus* p. 562. ed. Putsch.; in Codice uno Cantab. quem inspexi, *rostrisque stridentibus*—in altero, *rostris remisque str.* in tertio versus abest. In iii. 561. primusque rudentem *Contorsit lævas proram Palinurus ad undas.* "Fortasse, *tridentem*, vid. Pierius ad v, 143." R. B.; et v. 208. *Ferratasque trudes*—pro vulgata *sudes* Idem vir summus; conf. Tacit. Annal. iii, xlvi.; *trudes* MS. Coll. Jes. Peto tantummodo ne Latinorum poetarum consuetudinem oppugnarent licentiæ hujus patroni cum illo, *Priamæia sceptrâ*, quæ e Æn. xvii, 252. R. B. ad Hor. Carm. iii. xvi, 51. aut *scrupea spelunca* ad Cic. Tusc. iv, xiv. sic citavit. viii, 424. Brontesque, Steropesque, *et nudus membra Pyracmon*, ut in Theogon. 285. 845. 854. A. Rhod. i, 511.—Æn. vi, 686. "sane Vir-

* — "one man; *at ille leo est.* I wish I could get a look at this extraordinary man. He must be a very Hercules. He is an extraordinary recruit indeed! This reminds me of the story of Lord Donegal's troop of light horse. When a certain general asked where * * * *s troop of light horse were, a man rode up to him and said, 'I am * * * *s troop.' So if you ask where the * * * * are, out steps a man from the * * * * and says, 'Here I am.'

"After the American war, the troops being one day on muster and review, the commanding officer called aloud—'Ninety-fifth regiment, advance and come forward from the line on the parade;' upon which a little drummer-boy came marching forth with due gravity,—'Who are you?' demanded the general,—'I am the ninety-fifth regiment,' replied the boy * * * *."

SECT. gilius scripsit:—*Venisti tandem*

I. tuaque spectata parenti *Vicit iter*
 ——— *durum pietas*—Ovidius [Met. xiv.
 109.]: *Hinc satus Æneas* [Immo,
Dextera per ferrum] *pietas spec-*
tata per ignes. Magistelli spinosi
expectata [et Virgilii codices
 duo Cantab. et MS. Coll. Jes.]
 legunt, propter syllabam, quam
 nolunt positione sequenti produci.
 Alii vero magistelli zelotypi di-
 cunt palam in suis suggestis
 veteres quoque *expectata* pro
spectata dixisse. quid tum postea?
 ostendant mihi *expectatum* apud
 Virgilium esse pro *spectatum*.
 Alioquin scimus verum esse eo
 quoque modo posse dici. Sed
 quid facerent pædagogi si nihil
 haberent, quod latrarent? Scalig.
 ad Catull. p. 103 = 116. Nemo
 vulgatam ex Æn. ii. 282. tutatum
 ibit. Æn. vii, 150. *sunt animi,*
et rebus spectata Juventus. ix, 235.
neve hæc nostris spectentur ab
annis. Hor. Epist. ii. i, 230. *belli*
spectata domique Virtus, Ovid.
 Trist. i. v, 25. *Scilicet ut fulvum*
spectatur in ignibus aurum. Ovid.
 Met. xii, 184. Nestor—*Multaque*
me fugiant primis spectata sub
annis. Sed in Stat. Theb. 760.
 “*inepte Pyliæ senectæ*: quippe
 tum temporis *nondum nota Pylas,*
juvenisque ætate secunda Nestor,
 iv, 127.” R. B. Vocabulum hoc
 crebro de sua sede detrudebant
 librarii: Lucret. i, 141. Sed tua
me virtus tamen et sperata volup-
tas—spectata voluntas R. B.; Sed
 in epistola ad Millium p. 2. jam-
 pridem citaverat *sperata volup-*
tas; et Carm. i. xxvii, 13. *volup-*
tas MS. Grævianus. De *tendere*
 et *extendere* vide R. B. ad Hor.
 Epist. i. v, 11. et T. Maur. 1591.;
 de *expecto* et *expeto* ad Ter. Eun.
 iv. vi. 5. Muret. Opp. ii, 415.
 “*magnam fuisse multitudinem*

eorum qui fanorum ornamenta ex-
spectarent.” “Muretus scripse-
 rat: m. f. multitudinem eorum, qui
 fanorum ornamenta *spectarent.*”
 D. R. ad l. Statii Theb. i, 655.
sed quid fando tua tela manusque
Demoror? *expectant matres, su-*
premaque fundunt Vota mihi. MS.
 Cant. tua demoror arma Atque
 manus: *spectant*—Achill. ii, 411.
Iipse sedens vasto facta exspecta-
bat ab antro,—num *spectabat* R. B.
 Cic. Orat. in Cæcil. 7. *accusandi*
voluntas ad viros fortes, specta-
tosque homines, translata sit. de
 Orat. ii. lxxviii. — *quanto hoc*
magis in oratione exspectandum,
in qua non vis potius, sed delectatio
postulatur. Wytttenbachius, vel
 omnibus libris invitis, *est spec-*
tandum reponi vult. Bibl. Crit. i,
 21, 2. Ibid. iii, ii. *Illa tanquam*
cycnea fuit divini hominis vox et
oratio, quam quasi exspectantes
post ejus interitum veniebamur in
curiam, ut vestigium illud ipsum,
in quo ille postremum institisset,
contueremur. Gesnerus vere et
 eleganter corrigit, *exceptantes*.
 At correctionem non memorat
 Ernestus. Wytttenb. ibid. P. i,
 26. Contrarium autem subinde
 occurrit; et Plautum in Men.
 v. iii, 6., me saltim iudice, recte
 instauravit Brunckius ad Ar.
 Thesm. 846. Sen. Herc. Fur.
 765. *Pavidosque manes squallidus*
gestat senex—emendat Withofius,
validus exspectat senex, ut, *cruda*
deo viridisque senectus. Æn. vi,
 304. *valido—nec turpem senectam*.
 Hor. Carm. i. xxxi, 17—19.
durus senio Navita crudo. Sen.
 CEd. 166. Withof. Præmet. p. 61.
 Sed, pace summi viri, R. B. *vectat*
malle; Æn. vi, 391. *Stygia*
vectare carina; CEd. 173. *Fessum*
turbam vectare novam; vectat
 quoque D. Heraldus. Nunc ad

Withofium propendeo: "Cum mox dicatur, Charontem applicuisse navim litori, ut manes reciperet, dii boni, quomodo jam ante tempus *gestare*, seu *vectare* illos, nararri potest?" Præmet. p. 60. Hor. Carm. II, II, 24. *Quisquis ingentes oculo irretorto Spectat acervos.* Muretus Opp. II, 582. interpretando nihil agit; Withofius, SPERNIT acervos, "id est, prætereundo nec oculos eo retorquendo contemnit, adspernatur"—ad Disticha, p. 531. Non est quod *sperno* queratur; ditionem enim alieni sæpius invasit; Ovid. Fast. III. 827. *Nec vos turba feri census fraudate, magistri Spernite—ocyus repone, N., v., turiferi census fraudate, magistri*, Termite: i. e. "Nec vos, o magistri, licet tenues sint vobis opes, fraudate Minervam saltem *termite* quodam, vel virga turis. Gratianus Cyneg. 132. *Termes ab Eois descendens virga Sabæis*" Withofius Præmet. p. 135. Sen. Her. Fur. 156. *Aut suspensus spectat pressa Præmia dextra. Lege, sperat et conf.* Phœn. 516. R. B. Immo, "Aut sua gaudens spectat—oppositio est inter *deceptos* et *spectat*, non autem *sperat*. Nam *sperans* decipi potest, *spectans* jam præmia non potest." Withof. Pr. p. 42. ibid. 1256. *semper absentis pater Fructum tui, tactumque et aspectum peto. Vultum tuum et affatum corrigit* R. B. et conf. Med. 187. Statii Thebaid. I, 18. *nec Arctos ausim sperare triumphos.* Sic duo Codices Cantab.; *spectare* alii; forte *spirare* R. B. Æn. x, 251. *Tum breviter supera spectans convexa precatur.* Maronem hac licentia temperasse argumento est, quod Æn. VI, 540. *scindit* impune intexere potuerat, si hæc positio

cordi esset: *findit* vero codices SECT. omnes, et plurimæ editiones; I. quod ad Symb. Apost. p. 483. adhibet PEARSONUS. Immo, ducit in textu, et findit in margine Cod. Coll. Jes. a manu recenti.

In Horatii carminibus hæc licentia nusquam elucet; nec quæ huic canoni obsistat auctoritas, nulla comparet. Quid tum? Nunquamne hodie concedes Mauro? *Urguet diem nox, et dies noctem: neque est Levare tenta spiritu præcordia.* Nihil opus fuit Horatii iudicio de hoc canone. Sapienter quidem dictum, "quod usu non veniebat, de eo si quis legem aut iudicium constitueret, non tam prohibere videretur, quam admonere:" vide Cic. pro Roscio Am. xxv. Si rectitudo scribendi hujus temporibus per vias certissimas investigari queat, exemplum forte ad hanc regulam stabiliendam e latebris suis protrahere poterimus. Ernestus ad Cic. de Orat. XLVI. antiquam formam *slitibus*, reclamantibus optimis codicibus, delendam censet, quod Ciceronis ætate inoleverat. "Immo," inquit Heusinger, "post Ciceronem adhuc, Augustorum ævo, ita exhibere solitos testatur Lurenburg. antiquar. in STLITEM ex decreto, quo Sodalium Augustalium mentionem factam videmus." Conf. Spalding. ad Quintil. Inst. Or. I. IV. 6. Hinc Carm. III. v. 53. mallet; *Quam si clientum longa negotia Dijudicata stlite relinqueret, aut saltim slite.* Anne hisce aureæ antiquitatis ruderibus, et hoc sigmatismo Venusinum poetam resarciendum existimas? Sententiam meam nullam interpono: pertinacius contendenti illud Ciceronis occinam, "*scientiam mihi reservabo,*

SECT. *usum scribendi populo concedam.*"

I. A. Gell. VII. iii.,—*quod plebiscito*
— *Colonis prohibitum fuit*,—Legendum, *Stolonis*—Gell. XX. i. de Legg. XII. tabb. Quid salubrius visum est *rogatione* illa *Stolonis* jugerum de numero præfinito? Markl. Ep. Cr. p. 148. plaudente R. B., qui eandem emendationem dudum occupaverat.

In *Propertii* reliquiis multa manu medica indigent: pleraque vitia, præsertim graviora, MSS. superstitibus sunt vetustiora. Si enim prosapiam lectionis, per codices et præcipuas editiones deductam, remeare velles, nil nisi ineptiarum farraginem assequeris; omnes, qui etiamnum in lucem prodierunt, ex eodem fonte, pervertusto licet, lutulenti fluere videntur. Haud me latet SCALIGERUM, virum, si quis alius, acerrimum, suspicari antiquissimum *Propertii* codicem aliquot pagellis a bibliopecto nescio quo transpositis turbatum fuisse, ipsumque ideo poetam usque adeo dilacerasse, ut, iis ignoratis, de quopiam loco satis exploratum ac firmum certumque ferri iudicium nequeat. Ne multa: in *Propertii* exemplaribus tetrius grassata est librariorum nequitia, et in hanc licentiam, tanquam in facinus, omnes jurasse putes, quibus, vereor, ut critici remedium tulerint, III. ix. 53. *Brachia spectavi sacris admorsa colubris*: Sic MSS. et ed. princeps. *Pectora sp.*—N. Heinsius ad *Patercul.* II. lxxxvii.; "*spectasti* conjecerat Marklandus, propter præcedentia *fugisti*, et *tuæ manus*." Lege, *sensisti*—audax, inquires, facinus: et est profecto: non tamen improbabile, et necessitudo etiam timidos fortes facit. Epigr. apud

Drakenborch. ad *Sil. Ital.* II. 417., *O quam vivit opus, quam pene figura dolorem Sentit, et ex ipso moritur pictura veneno.* B. Castilioni *Cleopatra, Marmore quisquis in hoc sævis admorsa colubris Brachia, et æterna torpentia lumina nocte Aspicias*,—*Lucan.* *Phars.* IV, 317. *si quos palmite crudo Arboris aut tenera succos pressere medulla. sensere optime restituit WITHOFIUS* *Encaen.* p. 52.; vide R. B. ad l.—IV, i. 41. *Jam bene spondebant tunc omina, quod nihil illam*—*oia* (sic) unus MS., *omnia* alter, et ed. 1472. *illam* omnes. "At certo certius est *Propertium* scripsisse:—quod nihil illos—hoc est *Penates* vv. 39. et 48. memoratos:" *Schrad.* *Emend.* p. 166. Lege, *Digna spondebant*—*Sponde digna tuis ingentibus omina cæptis.* *Æn.* IX. 296.—IV. 46. *Tu cave spinosi rorida terga jugi. cape sp.* MSS. edd. PR. Ven. 1500, et Scaliger in edd. 1577, et 1600; sed *terra* pro *terga* 1582; *spinos* ed. 1472. Corrige, *Tu cape dumosi*—*Virg. Buc.* I, 76. *Dumoso pendere procul de rupe videbo.*—V, 17. *Consuluitque striges nostro de sanguine, et in me*—Sic MSS. et ed. pr.; *consuluit striges*—metro invito, nonnulli; *ulcus latere quis non videt? Consulitur strigibus* *verecundiæ* fines in mutando transiret; sed *lex carminis* non prohibet: et quidvis potius tentandum, quam ut cum scribis suaviter aberremus: veritatis autem quam contentio- nis cupidior malim a codicibus medicinam expectare.

Ad *Ovidium* deveniamus. Temeritatis hujus in *Ovidio* signifer fuit N. HEINSIUS. Non deerunt qui virum artis metricæ peritissimum

obnitentibus frustra vetustis editionibus, hujusmodi mendas e conjectura inculcare demirentur; sed mirari desinent, cum eum in hac parte nimis securum, ista, quæ non tulerint Augustei ævi aures, studio, non inscitia, amplexari atque approbare cognoverint, et omnia eum posthabuisse, dummodo suo S P inserviret. Ex hac metrices theoria numeros, quos carmina supra soccum assurgentia repudiant, prodigus iterum iterumque ingerere, quam bonis e suis codicibus oblatis uti, maluit; et ab illo, tanquam fonte, portenta in omnes deinceps editiones dimanarunt, et etiamnum adeo adhærent, ut penitus necesse sit *Multa diu concreta modis inolescere miris*, quæ certatim abstergeremus. SCALIGERI vestigia adorabat "Ovidii sospitator;" dolet ergo illum suis codicibus plerumque adversantem hanc licentiam cum duce Scaligero non ejurasse, et omnia sua bona sibi met quodammodo invidisse. Nec tamen ideo virum in omni humaniorum litterarum genere præstantissimum acrius insector: N. HEINS. "Poetarum Latinorum unicum sospitatore;"—"Musarum delicias et Parnasi decus;"—"verum Phœbi alumnum et Calliopes sinu innutritum"—laudare nunquam cessabo. R. B. ad Hor. Carm. I, xxxiv, 5. D. R. Elog. T. H. p. 14. Noris ad Cenotaph. Pis. p. 430. Markland. PR. ad Stat. Sylv. P. xv. Sed ex diverticulo ad rem. Heroid. v. 2. *Ista Mycenæa litera scripta manu.* Corrige, *facta*, suadente utroque

MSS. apud Zingerling. in Pro-
muls. p. 189, et edd. Ald. 1515, 1533. Sed possunt talia similibus exemplis defendi. Possunt sane, sed similiter quoque corruptis, et emendationem flagitantibus. Mox v. 26, *Est in qua nostri litera scripta memor. scripta* MSS. Bodleiani; "*facta multi codices.*" Burmann. ad l. Trist. v, xii, 35. Carmina scripta *mihi sunt nulla, aut qualia cernis; "an coepta"*—Burmann.; lege, *facta*. Ex Ponto, I, v, 15. *Cum relego, scripsisse pudet, quia plurima cerno, Me quoque, qui feci, iudice, digna lini.* "*scripsi* Regius, et tres." Burmann.; *feci* edd. Parm. 1489, Ven. 1498, Ald. 1533.*—x, 106. *Strataque Cretæam bellua stravit humum. Strata non tango; Amor. I, 7. Stravit deprensos lata per arva greges.* Stat. Theb. II, 644. *Menæum Proterrebat agens,—Prosternebat* R. B.; *tinxit* quidam legunt, testibus Ubertino, Grutero, Reinsio; *lavit* Zingerlingius, *planxit* in margine adscripserat R. B.; qui ad VII, 169. *Nota mihi freta sunt Afrum frangientia litus,—plangientia* suggestit. Si mei res arbitrii foret, maluissem *tinxit* propter IX, 368. *Ipse suo melius sanguine tinxit humum: et Her. Œt. 1119. Discedet via Tartari, Stratis ut pateat polis? Fractis* Cod. Flor. probante Benteio: 1136. *uterque debuit frangi polus;* conf. 710. 1150. Fast. VI, 82. *Cacus Aventinam sanguine tinxit humum. 461. Fecit, et Hispanam sanguine tinxit humum. Met. v. 293. Tundit humum mo-*

* Lector benivulus mihi facile ignoscet, si versus oppido bellissimos, hoc nævo, prohi dolor! inspersos, afferam: *Gulermus Brito Philipp.* IV, 309. de RICARDO I. *θυμολέοντι*—"mittebat enim Saladino, Et Saladinus ei varia vice *scripta*, sibi que Pacificabat eum Saladinus munere crebro." Hunc locum, non monito lectore, mire enodavit Jacksonus nostras. (*Account of Marocco*, p. 200.)

SECT. *riens, scelerato sanguine tinctum;*

1. conf. Heroid. iv, 72. Pont. iv,

— vi. 34. Ibis. 370. Propert. iv,

vii, 10. Sen. Hipp. 652. *et ora*

tenuis flava tingebat rubor MS.

Ovid. Heroid. iv. 72. *Flava vere-*

cundus tinxerat ora rubor. Elegia

in Mæcenatis obitum, quam Pe-

doni Albinovano asserere cona-

tur Scaliger, v. 96. *Membra nec*

in strata sternere discat humo.

trita præstiterit. Propert. iv, ix,

40. *Et nunquam ad natas irrita*

tela feras: stratas conjecerat

Heinsius; *vastas* e cod. Voss.

confirmavit Schrader. Emend. p.

91.—xv. 213. *Solve ratem. Ve-*

nus orta mari mare sternet eunti;

vid. Met. x, 342. et Schrad.

Emend. p. 194. In Nasone ni-

mium repetitionibus, in aliis par-

cus, indulgebant librarii; Met.

xiv, 800. *strata est tellus Romana*

Sabinis Corporibus, strata estque

suis; simul atque suis R. B.;

Met. vi, 640. *Et mater mater,*

clamantem, et colla prementem.

“In Bernegg. inter utrumque

mater tres literæ erant erasæ. *et*

vel eja fuisse videbatur.” N.

HEINS. “cantandi positor, can-

tati egregius in multis repertor.”

Hinc præclare emendavit WI-

THOFIUS, *Et mea, ter, mater, cla-*

mantem—“Id est, Procne ferit

puerum ense, dum manus tende-

bat, dum *ter* clamabat *mea mater*.

Sic ipse Heroid. viii, 91. Terent.

Hecyr. iii, ii, 18. 23.” Præmet.

p. 180. Manil. i, 245. *Nos in*

nocte sumus, somnosque in mem-

bra locamus. somno sic Scaliger;

somnosque in membra vocamus

Burman. ad Phædr. somnos in

membra l. Codex Gemblacensis;

τὸ in lacunæ tantum explendæ

causa a librario adjunctum:

lege, somno nos m. l. Withof. in

Spec. Gunther. p. 85. Tibull. i,

vii, (viii,) 49. *Huc ades, et cen-*

tum ludis, Geniumque choreis

Concelebra; ludos Codd. et edd.

vet. ludis Statius: emenda, *Huc*

ades, et GENIUM ludo, Geniumque

choreis Markland. de Epist. p.

68., cui favet perelegans repe-

titio poetæ propria, et quam cal-

lide sublegit Heynius. Imo Ovid.

ipse in Niobes mandato aliquid

hujusmodi passus est 196. *Ite*

sacris, properate sacris, laurum-

que capillis Ponite; deponunt, in-

fectaque sacra relinquunt. Quid

plura? Infectis *properate*—repo-

suit Withofius notis ad Orat. Sec.

p. 81. quam cum stylo, mente, et

more Ovidiano consentit. In v.

supra notato dudum somniavi,

placet; Æn. i, 142. dicto citius

tumida æquora *placat:* sed *præ-*

stat, vel potius *præstet*, verbo

sternet, quod in Bersmanni mar-

gine comparet, e textu doctissimi

poetarum cedere non debet. Met.

xi. 749. *præstatque nepotibus*

æquor: id est, ἀκύμονα Πόντου

τλῆθσι νῶτα. Iph. T. 1445. Valck.

ad Herodot. vii, 191. Ut Græcis

παρέχειν, χαρίζεσθαι, sic Latinis

præbere, præstare hujusmodi de

rebus solennia sunt. [Seneca

Pater T. iii, p. 352. Ille Passieno,

prima ejus syllaba in Græcum

mutata, obscœnum nomen impo-

suit. “Sc. παρεχίνῳ” primo

tentavit R. B. Postea “Ranco-

netus Grassienum: inepte. Nem-

pe vocavit Paschienum; syllaba

in Græcum mutata, a πάσχειν.”

R. B. Pudet pigetque tam in-

fanda referre.]—xx, 213. *Ne ta-*

men ignoret quæ sit sententia

scripto, N. Heinsius; *scripti sen-*

tentia quæ sit, editiones perve-

tustæ Parm. 1489. cum com-

mentariis A. Volsci et Ubertini,

Ven. 1498. Mediol. 1510. Ald.

1533. Amor. iii, iii, 6. *Can-*

didā candorem niveo suffusa rubore Ante stetit: *niveo* lucet in ore rubor. N. Heinsius; *fuit* MS. Bodl. et edd. Parm. 1489. Ven. 1498, Ald. 1533. quam in margine notaverat R. B., qui pro *lucet* legit *nunc et*. Art. Am. 332, 3. jure submovit "Aristarchus Batavus," quem vide.—II, 659. *Si qua straba est, Veneri similis; si rava Minervæ.* N. Heinsius: quem laudat Larcherus Mem. sur Venus p. 131.; metrum integrat R. B. corrigendo, *Si straba, sit Veneri*—ad Hor. Serm. I, iii, 47. Conf. Censuram Crit. (June 1803, p. 127.). Toupius in exemplari suo T. Fabri Epist. p. 176. tentavit, "*Si flava est, Veneri similis, si pæta Minervæ.*" Lucretius, IV, 1157. *Cæsia*, Παλλάδιον Hom. II, x, 470. χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,—"Flavus fere a poetis expellere conatus est R. B.; *Credula nec ravis* Hor. Epod. xvi, 33. *ravæ* Ovid. Amor. I, 7. *rava* ibid. 8. *ravæ* Fast. III, 693. *rava* ibid. VI, 652. *furvam* Sil. Ital. v, 220.—671. *Aut mare remigiis, aut vomere scindite terras; findite* memb. in ora ed. Bersmanni, et in textu Heinsii. Heroid. xvii, 139. *Quid bibulum curvo proscindere litus arato—profindere* MSS. Her. XII, 94. *Et solidam jusso vomere findis humum.* Trist. I, iv, 3. *Nos tamen Ionium non nostra findimus æquor.* Conf. xi, 48. v, ii. 62. *Et Scythicum profuga findere puppe fretum.* Propert. III, vii, 35. *Non ego velifera tumidum mare findo carina.* Sen. Her. Fur. 336. *Et bina findens Isthmos exilis freta.* Æn. v, 143. *Infundunt pariter sulcos*—Claudian. in Eutrop. I, 454. *Elysias findis, Serrane, novales.* Statius Theb. x. 507. *gementes Profundunt inarata diu Pangæa*

juvenci—Profingunt, p fringunt, SECT. I. et *Proscindunt* MSS. Cantab.; ultima R. B. placuit.—Lucret. I, 71. *confringere* editiones; *confringere* unus MS. Harl.; *effringere* duo alii, et Priscianus x. f. 123. b. Aldi=col. 879. Putsch.; *perfringere* Nonius Marc. x, 16. v. *Cupiret*. Sen. Controv. I, 2. T. III, p. 96. 4. *confringitur—confringitur*, R. B. Idem de Constant. Sapient. T. I. c. iv. pp. 395, 396. *aut demissis in profundum catenis Neptunum potuisse contingi? constringi*, R. B.—III, 289. *Illa sonat raucum, quiddamque inamabile stridet—ridet* MS. Bodl., Edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533. et in ed. characteribus Gothicis impressa, sine loco aut anno. Pausan. Attic. I, 40. ῥεῖ δὲ καὶ Κωκυτὸς ὕδωρ ἀτερπέστατον. *tristique palus inamabilis unda.* Æn. VI, 438. *tardaque*—Geo. IV, 479. *inlætabilis ora.* Æn. III, 707. Stat. Theb. III, 706. *illætabile munus*; intolerabile MS. Coll. Eman. ἀγελάστοις συμφοραῖς Æschyl. Choëph. 28. φρὴν ἀγέλαστος. Idem in Lex. Sangerm. 337. apud D. R. ad h. in Cer. 200. ἀνίας ἀνθος Sophocles ibid. p. 385. vide Valck. Diatr. p. 179. Fortasse, *murmur*—librarios vero, haud poetam ipsum erroris insimulans *ridet* tantisper retinebo dum melius aliquid alius proferat. Valeat tandem *inamabile ridet; inamabile*, quod negat redire quenquam, et omnia illic tristia: *ridet*, quod Styx tacite defluit, unde etiam eam trajicere solebat Charon: vide Sen. Herc. Fur. 712. Lucret. I, 18. *tibi rident æquora ponti.* II, 560. *ridet placidi pella-cia ponti.* v, 1003. *ridentibus undis*: conf. Catull. LXI, 273. Eur. Fr. [ccviii.] apud Phrynichum Σ. Π. p. 6. Ἀκύματος δὲ πορθμὸς

SECT. ἐν φρίκη γελαῖ. Æschyl. P. V. 90.

I. ποντίων δὲ κυμάτων Ἀνήριθμον

—— γελασμα. “Scholiastes in hæc:

Καλῶς εἶπε το γελασμα— ἐκ με-

ταφορας των γελωντων καὶ δια-

χειομενων. Hoc autem durius est

quam quod vel ab Æschylo pro-

fectum crediderim. Malim igitur

scribere αγελασμα congregatio

fluctuum.” TYRWHITTUS. Hoc,

quodcunque est, acceptum refero

eruditissimo M. C. Editori, cui

maximas gratias ob summa in me

officia ago.—726. Oraq̃ue fontana

fervida spargit aqua—pulsat aqua

MSS. apud Zing. p. 188., Bodl.

et ED. PR. lavit duo codices, ut

Rem. Amor. 230. Arida nec si-

tiens ora levabis aqua—lavabis

MS. Coll. S. S. Trin. Cantab.

“Forte purgat” Burmann.; tergit

mallem: Catal. Petron. 58. Suf-

fit et pura limina tergit aqua;

spargit Heinsius. Æn. iv, 635.

fluviali spargere corpora lymp̃ha

—“aspergere Ven. mergere alter

Menag.” Heynius. conf. Fast. v,

676. Ad Ovidii locum citat Hein-

sius Fast. iv, 728. Virgaque ro-

rantes laurea spargit aquas, rora-

tas plerique codices, misit omnes;

de hoc dubitare non debuerat

“felicissimus Latinorum poeta-

rum restitutor.” Stat. Sylv. v,

iv, 10. Præterit et gelido spargit

miserata flagello. tangit Mark-

land. ad l.—741. Nomine sus-

pectas mihi spiritus exit in auras—

suspectas jam spiritus MS. apud

Zingerling. Met. iii, 66. fixum

lentæ curvamine spinæ—lentæ

spinæ curvamine fixum in optimis

codicibus, inquit Zingerlingius;

quem confirmant MSS. Cant.

Bodl.; edd. Parm. 1489. Ven.

1493. 1498. 1513. Lugd. Ald.

1533. —xii, 436.—Molle fluit,

veluti concretum vimine querno

Lac solet; utve liquor rari sub

pondere cribri Manat, et expri-

mitur per densa foramina spissus;

Verum ita scripsisse Ovidium,

non vero Ovidii librarios, præ-

stare quis possit? in MSS. hunc

locum ita contaminatum inveni-

mus, ut nihil extundere queamus.

præli in textu, et cribri in mar-

gine cod. Cantab., qui spissus loco

coli præbet. Cod. MS. penes Col-

legium S. S. Trin. Cantab., qui

fessis oculis negotium facessit,

insignem lectionis varietatem ex-

hibet; molle fugit, quam vulgatæ

præponerem; Hor. Serm. i, vi,

13. fuit editiones; fugit ex opti-

mis Codicibus R. B. lumine pro

vimine a manu recenti: q r n o

textus et virgula superimposita

a manu antiqua, puncta duo infra

et c supra exarata a recenti; in

textu versus, de quo lis est, ra-

rur et per dempsa [densa] fora-

mina spissus (sic). Pro spissus,

succus Ald. 1533. et per multa f.

densus, unus Cod. Bodl.; in altero

neque vola nec vestigium. Ne-

que id mea quicquam refert; si

totum locum inter claustrum addi-

tamenta recensuero, quo tandem

testimonio revincar? Etenim in

quorundam codicum textu inter-

cisus et diffractus emergit, in

aliorum margine compareret, in

paucis deest. At in notis ad Lu-

can. Phars. ix, 808. hoc loco,

tanquam genuino Ovidii partu,

nititur R. B.; sed illas mutilas,

obscuras, et omni errorum genere

scatentes editori, pie quidem, sed

incaute patruī manibus paren-

tanti debemus. Plauti Cas. iii, v,

18. Nam nisi ex te scio, quicquid

hoc scit, cito jam tibi istuc Cere-

brum dispercutiam, Execrata;

scito —et dispertiam excreta MS.

Hinc scito reposuit, et dispertiam

excetra e MS. exsculpsit R. B. Hor. Epod. xvi, 18. execrata Cod. Græv.—Fast. vi. 305. *Ante focos olim longis considerare scamnis Mos erat—scamnis considerare longis* Edd. Parm. 1489. Ven. 1497, 1498, 1499.; Ald. 1533. Ennius apud Cic. de Divinatione, i, 48.; *Auspicio regni stabilita scamna solumque*. Obiter meminisse libet, vi, 140. *Causa, quod horrenda stridere nocte solent*, sic edd.; “Illustrissimus Heinsius contra libros scriptos horrenda—voce legit;” Drakenb. ad Sil. Ital. ix, 575.—Trist. iv, ii, 20. *Cumque ducum titulis oppida scripta leget: capta leget olim editum; mœnia capta* Vossii excerpta, quod reponendum. Propert. iii, iii, 16. Incipiam, et titulis oppida *capta* legam.—v, i, 7. *Integer et lætus læta et juvenilia scripsi,—lusi*, “Criticorum Latinorum princeps.” *Carmina cum primum populo juvenilia legi*; iv, 57. *adhuc sine crimine vixi*; *lusi* R. B. Heroid. xvii, 17.—Ex Ponto i, v, 2. *Ut sua scripta legas, Maxime, Naso rogat, verba* Zingerling. et Heinsius; *dicta* melius; El. iv, i, 61. *Ennius hirsuta cingat sua dicta corona*, Conf. R. B. ad Hor. Carm. i, vii, 9.—ii, ii, 34. *Sæpe creat molles aspera spina rosas*. Vide Zingerling. pp. 138, 139. versus 33—36., jam dudum cingulis circumdedit Heinsius, “qui unus plus præstitit, quam cæteri omnes;” et, his demtis, carmen apte cohæret. JOANNES HILDEBRANDUS WITHOFIUS, qui in summis criticis jure habendus est, versus istos adeo reformavit et recoxit, ut Ovidium in Ovidio frustra quæreres. “Ego subirascor hominis obstinationi. Quis enim, nisi plumbeus sit in Criticis, dubitet,

quin nebulo prius distichon e posteriore conflaverit? quis autem credat librarios e verbis, I. *Sæpe licet multis aspera visa locis, fecisse, Sæpe creat molles aspera spina rosas?*” δεινὸν πάλαισμα.—Fast. ii, 27. *Februa poscenti pinea virga data est*; spinea N. Heinsius; quod τῶι male notavit R. B. Melius profecto ad Sen. Ph. 126. *sacra quo Dirce latet*; verbum *sratet* revocarunt Gronovius et Withofius. Sed ad rem.—x, 27. *Hennæosque lacus et olentia stagna Palici*,—OLENTIS *stagna Palici* membranæ, edd. Parm. 1489, Ven. 1498, quam certo judicio eruerat R. B. *Hæc fontis stagna Numici* Æn. vii, 150.—iii, vii, 7. *Ergo mutetur nostri sententia scripti—scripti sententia nostri* Edd. Parm. 1489. Ven. 1498. Ald. 1533.

Unam nunc et alteram emendationem apponam, quæ terrore hujus canonis exulasse videntur. Quicquid id est, illas allegabo. Heroid. iv, 147. *Tolle moras tantum, properataque fœdera jungere*. In Scriveriano, *Tolle moras, oro,—sperataque fœdera jungere*, feliciter supplevit Burmannus. Virg. Buc. viii, 26. *quid non speremus amantes?* Æn. iv, 291. *tantos rumpi non speret amores*. Art. Amat. i, 343. *Ergo age, ne dubita cunctas superare puellas; sperare codex Alb. Rubenii*.—ix, 20. *notitia est misero quæsitâ pudori, Si macula stupri facta priora notas?* Lege, *notitia est vestro quæsitâ pudori, Si maculas turpi facta priora nota*. 79. *Irruit, et nostrum vulgat clamore pudorem*; sed alibi misero. R. B. Leni remedio, credo, ac vero poetam sanasse Virum summum, ecquis dubitet? Incertus apud Chari-

SECT. sium col. 252. *Cur te dedecoras,*

L. *famam cur maculas tuam?* Æn.

x, 851. *Idem ego, nate, tuum*
maculavi crimine nomen. Ibid. 35.

Ipsa domo vidua, votis operata
pudicis, sic Viri ceteroquin sa-
gacissimi citarunt, R. B. ad Hor.

Carm. III, xiv, 6. et Schrader.

Emend. p. 202.; conf. Æn. iv,

82. A. Rhod. i, 285. Æschyl.

Agam. 863. Illud Sapphus ne-

minem eludet. Sed illum consilii

poenitebat, qui *studiis operata pu-*

dicis in margine exemplaris ad-

scripsit. Conf. Met. vii, 746. viii,

865. Ter. Heauton. II, iii, 38.

Hinc sciri potuit, aut nusquam

alibi, Clinia, Quo studio, vitam

suam, te absente, exegerit; In-

scriptio apud Spon. Misc. Erudit.

Antiq. §. iv, p. 151. LANIFICA

PIA PVDICA FRVGI CASTA DOMI-

SEDA. CEd. Col. 343. κατ' οἶκον

οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι Phintis

apud Stob. p. 444. 3. ἴδια δὲ

γυναικὸς, τὸ οἰκουρὲν, καὶ ἔνδον

μένειν,—quas vafre deridet atque

contemnit Soph. Electra tanquam

περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὄν

ἀεί. Sed redeat illuc oratio unde

deflexit. Quamvis cum acutis-

simo et eruditissimo Critico ab

hæresi Withofiana, primario licet

Viro, prorsus equidem abhorreo;

et post Heinsii, Bentleyi, Schra-

deri maximas curas multo plures

nebulonum versus inter Ovidia-

nos adhuc latere censeo: "Nihil

tamen necesse est disticha omnia

(in Trist. etc.) propter eam, quam

continent, *barbariem* Ovidio ab-

judicari." Βεβαρβάρωσαι, dul-

cissime poeta, χρόνιος ὢν ἐν

βαρβάροις*. "Sint sane Ovidii,

sed exsulantis, sed inter barbaras

gentes jamdiu versantis, sed la-

tinæ linguæ usum atque elegan-

tiam longa ejus usurpandæ de-

suetudine pæne obliti. id; quod

ipse de se et sæpe alias, et libro

v, eorundem Trist. el. 7. con-

fessus est illis versibus: *Ille ego*

romanus vates (ignoscite Musæ)

Sarmatico cogor plurima more

loqui. Et pudet, et fateor: jam

desuetudine longa Vix subeunt ipsi

verba latina mihi. Nec dubito

quin sint et in hoc non pauca

libello BARBARA—Non hominis

culpa, sed ista loci." Lagomarsi-

nus ad Pogiani Epist. iv, 167.—

cum quo flebiliter conspirat Sen.

de Consol. p. 380. "Cogita quam

non facile Latina ei verba succur-

rant, quem barbarorum incon-

ditus gravisque fremitus circum-

sonat." Conf. Aristoxenus apud

Athen. xiv, 632. A. B.

Stattius Theb. III, 586. *Hi teretes*

galeas, magnorumque ærea suta,

scuta MS., sed suta infra iv, 131.

Ferrea suta tegunt—R. B.; vi,

551. Præceleres, agile studium,

et tenuissima virtus—vii, 733.

Quercus alumna vadi. fas et mihi

spernere Phæbum, me sp. MSS.

apud Zingerling.; Achilleid. i,

348. *Diducit, sparsosque studet*

componere crines. Lege, sparsos-

que juvat componere crines.

Manilius III, 364. *Sed teretem*

inclini mundum comitantia semper.

Sic edd.; *spira* R. B. "præclare

de Manilio meritis."—604. *Ter-*

tia forma stetit summo jam proxima

cælo, fuit edd., est et R. B.

Lucani Phars. v, 118. *Aut pre-*

tium: quippe stimulo fluctuque

furoris.

* Sic invertit Apollon. Tyan. Ep. 34. Ἐβαρβαρώθην χρόνιος ὢν ἐν Ἑλλάδι. quod in ἀφ' Ἑλλάδος subtilius emolliit celeberrimus TYRWHITTUS.

Silius Ital. Punic. III, 111. *Primitiæque tori, gelidosve scandere tecum Deficiam montes—gelidos* ut e MS. Barthius, cui suffragatur Drakenborch. IV, 575. Immane stridens agitur, crebroque coacta XVII, 546. *duxit in arva Diversa spatio procul a certamine pugnae.*

C. V. Flaccus VI, 229. *Vidit eques, densa spargens hastilia dextra;*

Juvenalis Sat. VI, 109. *Gibbus et acre malum sæpe stillantis ocelli.*

Martialis II, LXVI, 8. *Ut digna speculo fiat imago tuo.* V, LXXI, 3. = LIX, 3. *Scriverii. Quid gladium demens aliena stringis in ora? Romana tacite emendavit Scriverius.*

Claudianus in Ruffin. II, 230. *Quisnam audet ferro leges imponere stricto?* editiones veteres: quam maculam facillime abstergas trajiciendo *Quisnam audet stricto leges imp.,* nisi Heinsius edidisset, I. vibrato imponere ferro? *Vibranti gladio* Æn. IX, 709. *Quam [hastam] P. Sulla cum vibrasset,* Cic. de Offic. II, VIII, 12. *Claud. de VI. Cons. Honor. 629. In latus allisis clypeis, aut rursus in altum Vibratis; recte quoque Ovid. Met. III, 34. Tres vibrant linguæ, triplici stant ordine dentes:—Sen. Thyest. 290. Hac spe minanti fulmen occurret Jovi: vibranti* R. B. Hipp. 156. sed in Senecæ Phœn. 437. *Vibrata dextra tela suspensa tenent. librata* optime reponit R. B.; et Geo. IV, 196. *his sese per inania nubila librant.* Stil. I, 141. *Sic Hercule quondam Sustentante polum, melius librata pependit Machina.* Sen. Herc. Fur. 18. *stabo,*

et, ut certo exeant, Emissa nervo SECT. I. *tela librabo. De bello Gildon.*

136.—*recissæ vestes, et spicea* sparsim *Serta jacent.* Edd. veteres; *passim,* “Vossii duo Oxon. Leid. et Lovan. et Barthii codices; eadem varietas in *Eutrop.* II, 421. ubi Heinsius *sparsim* præferebat; male.” Burmann.

Seneca Phœn. 448. *Hæc membra sparsim spargite, ac divellite: passim* nostræ et Palat. membranæ. Lipsius. J. Taylorus in margine exemplaris de Jure Civili p. 270. e veteri glossario exscripsit “*Σποράδην vagerassim: lege, vage, passim.* Sil. Ital. XIII, 376. *viritim* editiones; lege, *viri sim.* Æn. x, 864. Hor. Epod. xv, 12. Serm. I, vi, 55. *Withofius.* In Elegia de obitu Mæcenatis, v. 93.—*victor potiatur in umbra. Membrana patiatur, unde spatietur* Scaliger. Statius Theb. IX, 213. *non jam Ætolo satiabere campo, Gaudentemyue jubam per stagna Acheloia solves.* lege, *spatiabere* R. B. Herc. Fur. 950. *Hiemsque gelido frigida spatia refert—totum locum* R. B. legisse videtur, *effusam jubam Cervice jactans, quicquid autumnus gravis, Hiemsque gemino frigida spatio ferunt, Uno impetu transiliet: fulgidum* Withofius infercire sustinuit, cogitans “hic de astris et sideribus hiemali potissimum tempore fulgentibus sermonem esse.” Præmet. p. 82. l. 17. recte vero defendit lectionem codicis Flor. verbo tenus vir sagacissimus, J. H. W., rutilans jubam *cervice jactat: posteriora probabiliter e vulgatæ lectionis vestigiis recuperavit* R. B.; nec amplius friget “*vox frigida satis.*”—Troas. 31. *Tuosque manes, quodque stetit ante Ilion;—quo stetit*

SECT. *stante Ilion* e veteri libro Lipsius.

I. —Herc. Œt. 725—728. e ruderi-
bus lectionum variarum elicuit
Withofius—*facem Qua tincta fue-
rat palla, vestisque illita. Abjecta
inhorret lana, et a Phœbo coma
Tepefacta stridet*—Præm. pp.
206, 7.

*Ausonius; Furca tricornigera
specie penultima sum* ψ.

*Prudentius; Apotheosis, 295.
Fonte vetustatis; percurre scrinia
primi 351. Sed sacer in pecude.
Stultum est sic credere sacrum;
418. Nate Deo, nate sceptris et
germine David. 708. Non revo-
cante fame, stipabant undique
septum, 760. Aura refert, oculos
sanie stillante solutos; conf. 833.
Harmatigenie, 47. naturæ scin-
dere vires—exscindere MSS. Pu-
tean. et Thuan. 268. Pingere
scutilibus redimitæ frontis in arce.
—sutilibus MSS.; vide supra ad
Stat. Theb. III, 586. Psychom.
41. 481. 760. Nascatur conflata
odüs; quia scissa voluntas—fissa
membranæ Vat. 902. Cessisse
stomacho! fervent bella horrida,
fervent.—At Prudentius, inquires,
“syllabam natura brevem, dua-
bus consonis subsecutis, perpetuo
producit; ut Psychom. 99. Morte
Pudicitia gladium Jordanis in
undis. 454. Fertur Avaritia gre-
mio præcincta capaci.” Sed hujus
canonis fundamentum in aqua
positum labitur; Apotheosis, 434.
Dedere crinitos ad Christi altaria
regis. 540. Terrarum pelagique
plagas tua membra feruntur—
727. 753. 765. 787. 789. etc.
Psychomachia, 252. Imbuere et
fragili vires foedare triumpho—*

*Capella, p. 306. Crinale spicum
pharetris deprome Cupido—Crina-*

*lem H. Grotius. Sed bibliopolæ
in gratiam vela contraham, et la-
bore, utilissimo scilicet, conge-
rendi e Tertulliano, Paulino, For-
tunato, Theodulfo, Rabano Mauro,
Corippo, Roswita, Luitprando,
Gualdone, Theodulo, Alano, Gun-
thero, Viterbiensi, Geissensi, Mar-
lanensi, et omni illo scriptorum
genere, suavissimis profecto poe-
tis, supersedebo: corollas quoque
e florilegiis poetarum Italorum,
Gallorum, Scotorum, Anglorum,
Danorum, dulce spirantes nectant
belluli censores, et exinde novas
regulas fingant, quæ Terentiani
canonas penitus subruent. Si ad
hodierna poematia, in quibus ni-
tent quam plurima, descenderem,
et hujus licentiæ exempla sex-
centa constiparem, notæ breves
ad Dawesium in ingens volumen
excrescerent, et veritas odium
pareret. Nimirum illis “venia,
præsertim hodie, lingua jamdu-
dum emortua, facile conceditur;
nisi culpam quis defendendo fe-
cerit majorem.” Ejus rei exempla
utinam ne tam multa suppete-
rent! Pudet pigetque *Andreæ
Marvelli* versus ad Christinam
Suecorum Reginam tam debili
positione laborare: *Bellipotens
virgo, septem regina trionum,
Christina, Arctoi lucida stella
poli.* Si plura ex N. Heinsio abri-
pisset, saltem hanc labem evi-
tasset; *Sidus inocciduum septem,
Regina, Trionum, Faxque Ly-
caoniæ clarior igne facis,* Sylv. I,
139. Sed carmen fuisset minus
rotundum. Quid tum? In mediis,
ut aiunt, sæculis Lucanum in
ludis literariis ac cœnobis præ-
ceteris omnibus ob versus rotun-
dos, sonoros, numerosos prælegere
solebant doctores; equis vero
hodiedum Lucani plaustra uno
Varronis Atacini libro, si in dias*

Cæterum exempla nonnulla in magistrorum regulam SECT.
I.
cadentia ex Poetis Latinis adducere non gravabor:

*Virgil. Æneid. ix. 37.

5

*Ferte citi flammam,*¹² *date telā, scandite muros.*

Juv. viii. 107.

Occultā spolia et plures de pace triumphos:

Catull. lxi. 186.

Nulla fugæ ratio, nullā spes: omnia muta.

luminis oras exoriretur, libenter redimeret? Sed ultra cancellos mihi præscriptos provehor. Vobis, animæ candidæ, haud affirmarem per genium Catulli, per cineres Propertii et Ovidii, canonem Terentiani a Dawesio recidivum ex perpetua Latinorum consuetudine defluxisse; sed, *Corrigenda si qua sane visa vobis hinc erunt, Non ero stulte repugnans, aut amans prave mea, Quin, statim culpanda delens, præbeam rectis locum.*

12. *Ferrum* in addendis reposuit R. D. Meminisse satis sit Vossium de Grammatica pp. 203, 4, 5 = et R. B. de Pseudo-Phalaride p. 135. in idem ἀμάρτημα μνημονικὸν incidisse. Nimirum animo obversabatur Æn. iv, 594. *Ferte citi flammam; ferte sciti* MS. Coll. Jes.—“Virgilius solitus erat iisdem verbis bis uti, sic ut sæpe unam aut alteram vocem mutaret.” Schrad. Em. p. 54. Quid dicam de illis, qui ex uno et altero MS. *adscendite, escendite, inscendite, et scandite* infercire annituntur? *ascendite* MSS. unus Cantab. et alter Coll. Jes. *et scandite* MS. alter melioris notæ, et Macrob. Saturn. vi, vi, etc. Ut ut est, pisce sanior est vulgata lectio, et verbum *scandite* difficultatem et laborem cum fes-

tionatione optime exprimit: conf. Æn. ii. 237. Hor. Carm. ii, xvi, 21. xix, 22. iii, i, 38. Stat. Theb. v, 361. Capella, p. 28. Cic. Cato Maj. v. *cum alii malos scandant.* Sen. Hipp. 4.—*Quæ saxoso loca Parnethi Subjecta jacent; quæ Thriasiis Vallibus amnis rapida currens Verberat unda; scandite colles Semper canos nive Ripæa.* Sil. Ital. iii, 111. *gelidosne scandere tecum Deficior muros conjux tua?* Sed *gelidos* ut sc. ed. Parmensis. Si huic canonis infensissimi talia effutire pergant, copulam Et in Juv. Sat. viii, 107. obtrusam mire deperibunt, *Occulta et spolia et plures de pace triumphos.* Quam vere nihil ad rem; “in hoc enim genere nescio quo pacto magis quam in aliis suum cuique pulcrum est.” Ita scilicet Manil. i, 782. Et *spolia, et nomen, qui gestat in alite Phœbum.* Tibull. i, v, 28. *Pro segete et spicas, pro grege ferre dapem.* Propert. iii, ix, 46. *Jura dare et statuas inter et arma Marî:* “quo remedio Joannes Livineius itidem laboranti poetæ subvenendum putabat.” Schrad. Em. pp. 88. 91.; tribus MSS. Harl. particula abest, unus eam supplet. “Ἐχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ’ οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς Φαῦλοι, παρ’ ὅχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.

SECT. Tibull. i. 5. 28. [= ix. 46. secundum recensionem
I. Scaligeri.]

Pro segetē spicas, pro grege ferre dapem:

Propert. iii. 2. 46.

Jura darē statuas inter et arma Marī.

Pag. 17. l. 24 [= 319, 320.]

————— *sed morosa intentio*

Tam legentis debet esse, quam fuit nobis quoque.]

Rescribendum est *legenti*.¹³ *Tam legenti quam nobis.*

13. PR. p. 5. *Postquam accedere lividum Virtutis senium videt:* —P. a. l. *Virtuti senium ex Barthii Adverss. xv, 2. reposuit Taylorus.* “In venerabili Pandectorum exemplari, quod Florentiæ adservatur, i, §. 5. D. *Nautæ, Caupones, ait Prætor, QVODCVJVSALVVMFORECEPERINT* —id est, *Quod* cujus salvum fore receperint — Idem. Hor. Epist. ii, i, 160. *hodieque manent vestigia ruris.* Littera S demta, omnia expedit Editor Paris. 1770.; emendationem equidem Valartio neque tribuo, neque abjudico. Virgiliomastix M. *Dic mihi, Damæta, cujum pecus? anne Latinum?* D. *Non; verum Ægonis: nostri sic RVRE loquuntur.* Extra dubium videtur in Italiæ oppidis, in quibus Latine linguæ usus invaluit, plures incorruptæ antiquitatis voces fuisse conservatas quas urbanæ munitiæ pepulerant, et voces asperæ scabræque rus commigrarunt. Nimirum dum illa veteris disciplinæ severitas et morum integritas vigeant, “sua reipublicæ constabat majestas, sua patriæ sanctitas,” et sua sermoni Latino gravitas. Post imperium latius

promotum plurimi inquinate loquentes ex diversis gentibus Romam confluxerunt; in Romulidas asperæ libertatis oblitos peregrina et perdita luxuria irrupit, et vocabula illa nuda ac virilia pene interciderunt. Ut primi ordinis mulieres apud Athenienses *μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι*, sic Cornelia Gracchorum mater et Lælia C. F. Latina simplicitate loqui, et *ἐννοίας ἀφελεῖς καὶ καθαρὰς γεωργῶν ἀγροίκων, καὶ ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων*, sermone quibusdam subrustico, expromere consueverunt. Apud nostrates, septentrionem versus, audies etiam verba quædam non trita Londini, quibus utebatur linguæ nostræ canon, *Shaksperius*, et quibus Britannos mire delectat. Sed hæc missa faciamus. *Statius* Theb. iv, 851. *Ab Jove primus honos; bellis modo lætus ovantes Accipias.* Edd. *belli R. B.* vii, 634. *juvenis* vulgo; *juveni R. B.* Æn. viii, 212. *Quærenti* reposuit N. *Heinsius.* Pacuvius in *Atalanta* apud Non. Marcell. p. 382. *Quum incultos investigans inrimare sinus* —*rimare* MS.; exinde *rimares* eruit *R. B.*; *Stat. Theb.* i, 572.

Pag. 23. l. 26 [= 502.]

Edat ut diphthongon unam de duabus vocalibus]

SECT.
I.

Versus in nimiam longitudinem excurrit. Pro *vocalibus* lege *voculis*¹⁴ juxta usum quem hæc vox alibi apud Terentianum sortitur. Pag. 10. l. 22 [= 116.]

E, quæ sequitur, vocula dissona est priori.

Pag. 24. l. 22 [= 528.]

Quando sic Græce notatur ut sit OY et Y simul;

Ιωτα queis si prælocetur, tres videmus voculas,

E quibus constare supra syllabam negavimus.

*Pag. 25. l. 12 [= 548, 549.]

6

*Namque si momenta quæ sint literarum examines
Consonantum, aut quas necesse est consonantes effici;]*

Ita locum hunc emendavimus ipsa sententiæ vi adducti. Vulgo *Consonantem* legitur, et post *examines* distinguitur; hanc autem scripturam deceptis librarii scribentis auribus acceptam refero.

Mira decore pio servabat nata penates—Edd. *pios R. B.* conf. *R. P.* ad Ph. 1521. *Lucan.* Phars. I, 176. *hinc leges et plebiscita coactæ*; *PLEBIS SCITA coactæ* e codice Puteano et tribus suis *R. B.* *Sil. Ital.* XI, 187. *mortis* edd. *morti R. B.* *Seneca Herc. Fur.* 842. *Cum longæ redit hora noctis, nocti.* *R. B. T.* I, p. 47. l. 15. *crudelitatis* edd. *crudelitati.* p. 623. l. 2, 3. *ignorantis vulgo, ignorant* *R. B. T.* II, p. 731. l. 8. *multa—multas R. B. M. Capell.* p. 213. *Naxo "Leg. Naxos."* *R. B. Macrob. Sat.* II, p. 287. *Laberii Prol. v. ult. Sepulcri—sepulcris.* *R. B.* VII, p. 378. *indutus Achillis—Achilli.* *R. B.* VI, p. 455. ed. Pontan. *Virtuti is par. "l. sis."* *R. B. Conf. ad Hor.* Carm. I, xvi. 5, 6. IV, ii, 6. Serm. I, iii, 36. V. *Paterc.* II, xxii. *neque licentia immediocri sævitum.* Bene

Acidalius scripsit: *in mediocris.* *D. R. Cic. in Lucullo Vol. II,* cxliii, p. 55. ed. *Verburg.* *Hic igitur neutri assentiens, si nunquam, uter est prudentior.* Sic forte scribendum est; *hic igitur neutri assentiatis; sin unquam, uter est prudentior.* Sed vid. infra ad p. 301. "Franciscus de Verulamio vicecomes O.S.T. Albani Almæ Matri Incl. Academiæ Cantabrigiensi S. *Affuerit proculdubio et Affulserit divini luminis gratia, si humiliatâ et submissâ Religioni Philosophiâ, Clavibus Sensûs legitime et dextrè utamini,*"—Sic in autographa quadam epistola, quam ipse vidi; *submissâ Religionis Philosophiâ,*—nullo sensu, obsidet editiones omnes, quarum mihi copia obtigit.

14. "Eadem confusa erant v. 139." et *voculam* e conjectura restituit *Santenius.*

SECT. Pag. 27. l. 18 [= 614, 615.]

I.

*Ita vacabit, ut vacabunt quando plures consonæ
Sponte productam sequentur non egent subsidii]*

Duobus his verbis *egent subsidii* adversus syntaxin et prosoediam peccatum est: alterum, quod nihil orationi insit quo verbum plurale *egent* ita referri possit, ut ulla exoriatur sententia: alterum quod *subsidii* secundam producat. Monet quidam (quem Commelinum esse nuper didici) legisse Mycillum, *non egent quia subsidii*.¹⁵ Atque hoc quidem pacto

15. "Veteres in nominibus substantivis exeuntibus in *ius* vel *ium*, semper Genitivos casus *i* simplici efferebant; nunquam *Auxilii*, *Consilii*, *Imperii*, *Negotii*; sed *Auxili* [Hor. Epod. i, 21.] *Consili* [Carm. iii, iv. 65.] *Imperi* [i, ii, 26. iv, xv, 14. Noris. ad Cenotaph. Pis. pp. 454, 5. 477.] *Negoti* [Serm. i, ii, 80. x, 6.] Sic in Virgilio legas *Peculi* [Buc. i, 32. A.P. 330.] *Tuguri* [69.] *Patavi* [Æn. i, 247.] *Lavini* [258. 276. vi, 84.] *Mezenti* [xi, 7.] *Capitoli* [ix, 445.] Si quid aliter apud Virgilium, aut Horatium, aut priorum poetarum quemquam feratur, mendosum esse de plano affirmat BENTLEIUS; sicut Ennii illud apud Ciceronem de Senectute, *O Tite, si quid ego adjuro curamve levasso, Ecquid erit pretii?* Codices quippe alii *præmi* habent, quæ vera lectio est:" quamvis *Ecquid erit* pretii sine suspitione usus est R. B. die Julii xxiiii, M.DCC.VIII; vide Epist. ad Kuster. in Mus. Cant. No. vii, p. 426:— et in editione tertia Horatii sui Serm. i, iv, 70. *Capri* reposuit, ut, vineta sua cædens, docuit ad Ter. Andr. ii, i, 20. vir summus. *Capri* autem dudum legerat

SALMAS. in Plin. Exercit. p. 860. a. C. Bono oblato uti aut nescivit aut noluit *Tunstallus* ad Middletonum p. 191. In Æn. v, 117. *Memmi* nominativus est pluralis; et in Æn. ix, 151. *Palladii* a Virgilio esse non potest: sinceram formam *Palladi*, pedem nempe Creticum, metri lex respuit: in castris Trojanorum nec *arx* erat *summa*, nec *Palladium*. Versum adleverat margini librarius e libro ii, *Palladium* cæsis *summæ custodibus arcis*,—"Primus ex Poetis, qui hodie extant, Propertius bis vel ter, Ovidius sæpissime, et post eum alii omnes geminum *i* usurpant. Sub Augusti scilicet senescentis ætate mutatio ista facta est." R. B. ad Ter. Andr. ii, i, 20. nepotis Pr. ad Manil. xiii. et Brunckii præf. ad Virg. vi. Auctoritatibus a Brunckio allatis adde, *Acci* Hor. Serm. i, x, 53. A. P. 258. *Ædifici* apud Noris l. c. *Ærari* apud Gruter. Inscript. 2. 26. 214. 396. 408. *Afrani* A. P. 59. Epist. ii, i, 48. *Albi* Serm. i. iv, 109. *Albuci* ii, i, 48. ii, 67. *Antoni* Serm. i, v, 33. Juv. Sat. x, 123. *Appi* Serm. i, v, 3. Cic. de Offic. ii, xvi, 11. et Comm. Mediol. ad fr. or. in Clod. pp. 19. 22. *Appuli* Epod.

ii, 42. *Arbitri* Sen. Med. 137. *Arri* Serm. II, iii, 86. 243. *Bari* Serm. I, v, 97. *Birri* iv, 69. *Canusi* I, v, 91. II, iii, 168. *Cassi* Serm. I, x, 62. Comm. Mediol. ad Cic. or. pro Sylla p. 81. *Caudi* Serm. I, v, 51. [*Clarii* consulto omisi; vide Homeridas passim, Callim. h. ad Apoll. 69. Apoll. Rhod. I, 308. Nicandri Theriac. 958.] *Claudi* Fr. Mediol. ad Cic. or. pro Scauro, p. 8. *Clodi* Comm. Mediol. ad fr. Cic. or. in Clod. pp. 9. 14. et pro Plancio p. 110. *Clusi* Æn. x, 167. *Cæli* Serm. I, iv, 69. et Virg. Buc. III, 104. si sit Mantuani cujusdam nomen. *Congiari* apud Noris l. c. *Conjugi* Sen. Med. 481. Agam. 155. *Coronari* apud Noris l. c. *Dauni* Carm. I, xiv, 26. *Desideri* Epod. xvi, 80. *Dionysi* Serm. I, vi, 38. [*Edonii* Boreæ Æn. XII, 365. codices fere omnes; *Edoni* B. reposuit *Brunckius*: Statius Theb. v, 78. *Dulcius* Edonias hyemes, *Arctonque frementem*: Servius autem ad Æn. l. c. Tristius Edonas hyemes Hebrumque nivalem.] *Enni* Serm. x, 54. A. P. 56. 259. [ad Carm. I, xxix, 13. formam *Ennii*, ut *Panæti*, suo Ser-mone consulto immiscuit R. B.] *Fabi* Serm. I, vi, 72. Cic. or. fr. pro Tullio, p. 24. *Favoni* Catull. de Nupt. Pel. et Thetid. 282. Carm. I, iv, 1. *Flavi* Serm. I, vi, 72. *Fluvii* Æn. iii, 702. [immo *Fluvio* in R. P. Opusc. p. 309. et Cens. menstr. (Month. Rev. May, 1811. p. 112. *Correspondence*;) eandem emendationem Vir eruditissimus, S. PARRIUS, jamdudum suggesserat; sed postea versiculum totum quasi spurium aut a Virgilio tantum inchoatum, obelo notavit; cui libenter accedo: Thucyd. vi, 4. καὶ τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τοῦνομα ἐγένετο. R. B. quidem in

Resp. ad C. Boyle p. 95. versum SECT. I. sine suspicione citavit; sed hujusmodi formas nondum [1699] exculpserat vir summus; nam [1709] in Ennii fr. apud Cic. Tusc. III, xix. *exili* ob metri rationem maluit, in qua D. R. ad Rut. Lup. p. 97. sequentem habet; et *Furi Davisium* idcirco voluisse ad iv, xiv. innuit.] *Gai* Carm. iv, vi, 44. Noris. l. c. *Galloni* Serm. II, ii, 47. *Imperi* Carm. I, ii, 26. Sen. Thyest. 526. Hipp. 268. Pseudo-Sen. Phœn. 296. 661. Octav. 483. 601. et Cod. Vat. Fr. Cic. de Republica. *Ingeni* Carm. I, vi, 12. II, xviii, 9. *Laberi* Serm. I, x, 6. *Livi* Epist. II, i, 62. 69. *Luci* Noris. l. c. *Lucili* Serm. I, x, 2. bis. 56. II, i, 29. 75. Quintil. Inst. Orat. I, vii, 19. Cod. Guelf. *Lucreti* Pseudo-Sen. Octav. 302. *Mari* Propert. III, ix, 46. *Messi* Serm. I, v, 52. 54. *Meti* A. P. 387. *Minuti* Lucan. Phars. vi, 126. Sil. Ital. VII, 386. 523. [MINUCI fortasse pro Minei (nomine apud Romanos inaudito) initio MS. Cantab. M. M. Capellæ. R. B.] *Negoti* Serm. II, i, 80. Cic. fr. pro Scauro p. 19. pro Tullio pp. 28, 9. *Numici* Æn. VII, 797. *Orbi* Epist. II, ii, 160. *Oti* Serm. I, iv, 138. et Cod. Vat. Cic. Fr. de Republica. *Panæti* Carm. I. xxix, 14. *Patrimoni* Serm. II, iii, 90. 226. *Perilli* I, iv, 94. x, 26. *Planci* Comm. Mediol. ad Cic. or. pro Plancio pp. 94, 5. *Pompei* Heusinger. ad Cic. de Offic. II, xvi, 11.* et fr. or. pro Scauro p. 11.; conf. Comm. Mediol. ad Cic. pro Plancio p. 114. in Vatin. p. 124. pro Marcello p. 132. pro Ligario p. 134. bis. pro rege Deiotaro p. 136. *Pompili* Carm. I, x, 34. *Racili* Cic. fr. or. pro Plancio p. 109. *Rosci* Cic. pro Archia p.

SECT. metricæ integritati consultum est; restat vero sententia plane nulla. Quod si legas, quo modo vix

59. *Rupili* Serm. I, vii, 1. 19. *Silenti* Serm. II, vi, 58. *Somni* Æn. VI, 893. *Staberi* Serm. II, iii, 84. 89. *Sulci* Serm. I, iv, 70. *Supercili* Sen. Hipp. 799. *Tarquini* Carm. I, x, 35. Sed Ennii Annal. fr. p. 54. *Tarquini corpus bona femina lavit et unxit*: Donatus autem ad Terent. Hecyram. *Exin Tarquinius bona femina lavit et unxit*. "Nescio tamen an per synizesin *Tarquinj* producere liceat, cum sic in trisyllaba voce prior *i* consonans fiat." *L. Santen.* in *H. Balb.* p. . Nolle hujusmodi argutiæ e viro in re metrica solertissimo excidissent. *Terenti* Serm. I, ii, 20. Cic. et Cæsar in vita Comici apud Sueton. et in Anthol. Lat. Burmanni I, 410. *Tiberi* C. Gracchi apud Comm. Mediol. ad or. pro Sylla p. 77. *Tigelli* Serm. I, ii, 3. iv, 72. x, 80. *Tulli* Serm. I, vi, 9. Comm. Mediol. ad or. pro Archia pp. 54. 58. *Tyrrhi* Æn. VII, 532. *Valeri* Serm. I, vi, 12. "Nigidius Figulus, Romanorum a Varrone doctissimus, apud Gellium XIII, 24. *Voculatio*, inquit, *qui poterit servari? si non sciemus in nominibus, ut Valeri, interrogandi sint an vocandi. Nam interrogandi secunda syllaba superiore tono est quam prima; deinde novissima dejicitur. At in casu vocandi summo tono est prima, deinde gradatim descendunt.* Explicante ibidem Gellio, *Voculatio* apud Nigidium est, quem *Accentum* nos dicimus; *Casus interrogandi*, quem nos *Genitivum*. Ergo Nigidii ætate, qui post Augustum natum vixit, a Nominibus in *ius* nulla erat distinctio Vocativi et

Genitivi, nisi solo accentu: A recto *Valerius*, Vocativus *Váleri*, Genitivus *Valéri* pronunciabatur." *R. B.* ad l. c. *Valgi* Quintil. III, vi, 17. MS. Goth. *Vatini* Comm. Ant. ad Cic. or. in Vatin. p. 122. *Venefici* Epod. XVII, 58. *Viselli* Serm. I, i, 105. *Volusi* Catull. XXXIII, 1. xc, 7. *Hæc* putavi colligenda, tu sequere, quod voles. Formas "*Enni, Horati, Læli, Mari, Opimi, Pacuvi, Pompili, Tati, Valeri*," in Cod. Vat. fragm. Cic. de Republica plerumque reperiri testatur *A. Mæus*. Conf. quoque *Charisium* coll. 59, 60. 113. Probabilia conjectura sequens ex hac re pertenuè argumentum ad auctoris incerti ætatem stabiliendam attulit *Thomas Bentleius*. Patet enim *Conditorum Astronomicorum*, quæ sub nomine *Manilii* vulgo feruntur, hasce formas sæpissime usurpasse; alteras vero per geminum *i*, quæ non parum commoditatis inter scribendum ei præbuisent, semel modo, si locus sit sanus, comparere; poetamque idcirco ex patris sui præstantissimi monito temporibus Augusti viguisse ei verisimile fit. "Quod si in poetis hoc ubique obtinuit, quis dubitet quin idem obtinuerit in oratione soluta? Cicero itaque sic semper locutus est: quod maxime attendendum est eis, qui numeros oratorios cupiunt intelligere." *R. B.* ad l. c. Hanc aureæ ætatis consuetudinem e *Norisio* didicisse videtur *R. B.* Si quis naviter pertendat, "Cur aliud alio potius rectiusque esse dicas, non sane intelligo.—Noli igitur laborare utrum istorum debeas

dubito quin scripserit Terentianus, *non egentem* SECT. I.
subsidi; uno negotio sanum trochaicum ac senten-
 tiam quam maxime perspicuam habebis: *ut vacabunt*
quando plures consonæ sponte productam syllabam
sequentur, ac proinde *non egentem* vel earum vel
 alius cujuspiam *subsidi*. Cæterum hujus * emenda- 7
 tionis siqua sit laus, ea viro cuidam doctissimo¹⁶ me-
 cum communiter debetur: cui cum in manus quæ
 hic dicta sunt perlegenda tradidissem, ipsum interim
 cognovi eodem modo hunc locum refinxisse.

Ib. l. 22 [= 618.]

I media quum locatur hinc et hinc vocalium]

Pag. sequente l. 4 [= 630.] istud occurrit:

V similiter si conlocetur, ut favor quum scribimus.

Syllaba una *con* perperam locata duos versus con-
 taminavit. In priore utique desideratur; in altero
 redundat. Tu deinceps lege, *I media quum* conlo-
 catur:¹⁷ et, *V similiter si* locetur.

Pag. 31. l. 12 [= 728.]

Namque equos, vel æquor, quæstus, aut aquam
quom scribimus]

Lectio recepta contra metri trochaici rationem in
 sede tertia spondeum præfert. Quod ut deinceps
 evitetur, legendum est,

Namque equos, æquorve, quæstus.——

dicere; nam, cum id genus sis,
 quod video, ut sine jactura tui
 pecces, nihil perdes utrum dixe-
 ris." Gellius XIII, xix.

16. Fortasse, Joanni Taylora,
 L.L.D. Legum Atticarum in-
 stauratori felicissimo.

17. Ibid. p. 17. l. 4. [= 299.]
 sic citat Servius ad Geo. II, 519.

Quos super insidens trapetos
signa gyris temperat—Legendum
 est vero, Quo super sedens tra-
 peto, *signa gyris temperat*—An-
 non tibi cavebis de Servio qui
 unum infelicissimum trochaicum
 tribus infortuniis mactavit? TAY-
 LORUS. *Supersidens* ex Veneto
 assumpsit *Santenius*. qui ad 987.
 observat "Servii ætate Teren-
 tiani exemplaria esse corrupta."

SECT. Pag. 32. l. 5 [= 751.]
I.

— Quando non digammi sumit neque figuram neque sonum]

Huic etiam versui, cum eodem morbo laboret, similis facienda est medicina :

Quando non sumit digammi—

- 8 *Pro altero autem neque malim nec. Quanquam enim in septima trochaici sede tribrachys legitime venire possit, a Terentiano tamen ibi, quod meminerim, nusquam adhibetur.

Pag. 34. l. 19 [= 825.]

Titulus præscribet iste discolor sinopide]

Vox titulus prima producta contra artem hic usurpatur. Repone,

Titulus en! ¹⁸ præscribet iste

Pag. 35. l. 17 [= 852.]

Neu subesse præter istos, quos loquar, casus alios]

Principio, in versu hoc ultima syllaba redundat. Deinde, neque in præcedentibus nec sequentibus quidquam extat, quo referri possit casus alios subesse. Habetur autem in variis lect. casus plures. qua de scriptura male pronunciavit Commelinus. Quasi vero idem male de vulgata itidem dici non posset! At homini profecto bene esse velim, qui alteram

18. "Hodie malim, Titulus, ut"—R. D. Curæ sec. apud Burgess. Catullus de Atty, 68. Egone deum ministra, et Cybeles famula ferar? Egon'ut Cybebes R. B. [Æn. vi, 780. Viden'ut geminæ stant vertice cristæ?] Cybebes Catull. Atys. 9. [typanum, tubam Cybebes, tua, Mater, initia. Cybelles Brunckius in

Append. ad A. Rhod. i, 1139.] 20. 35. Cybebe 84. 91. Virg. Æn. x, 220. [Br. ad l.] Cybeben Sil. Ital. Pun. viii, 365. ix, 293. xvii, 8. Cybebæ Sen. Troad. 72. Cybelæ Æn. III, 111. R. B. Conf. eundem ad Fr. Gacon, p. 218. ad Lucan. Phars. i, 600. et N. Heins. ad Prudent. Peristeph. x, 196.

illam nobis conservavit. Quippe ex ejus vestigiis, SECT.
I.
utcunque ipsa sit vitiosa, veram tamen certissime
instauratum iri confido. Itaque lego,

Neu subesse præter istos, quos loquar, casus putes.
Postquam hæc scripseram à viro doctissimo¹⁹ certior
factus sum in codice MS. *plures* extare.

*Pag. 37. l. 14. [= 909.]

9

*Quæ sonum nobis ministrat, σιγμα quod Græcis
solet.]*

Hoc modo scripsisse Terentianum nemo unquam
mihi persuaserit. Rescribendum vero confirmare
ausim,

*Quæ sonum nobis ministrat, σιγμα quem Græcis
solet.*

Extat autem locus plane gemellus pag. 21. l. 7. [= 423, 424.]

*Αλφα semper atque Ιωτα quem parant Græcis sonum
A et E nobis ministrant: sic enim nos scribimus.*

Quem locum qui continuo excipiunt, versus cum in-
signiter corrupti sint, iis itidem medicam hic manum
libet admove. Ii autem in editione, qua sola utor
Sanctandreana, sic repræsentantur, [425—429.]

*OI similiter O et E fit, Ιωτα quod Græcum fuit.
AU et EU quum copulamur, U secundam jungimus,
In vicem Græcæ: quod υψιλον subdita est vocalis U.
Græca diphthongos OY literis tamen nostris vacat:
Sola vocalis quod U complet hunc satis sonum.*

Versus primi metrum quidem est integrum, senten-
tia vero et constructio nulla. Rescribo,

O similiter Oυ; et E fit, Ιωτα quod Græcum fuit.

* Nempe Oυ literæ Græcæ O nomen accipi volumus, 10
quemadmodum apud veteres obtinebat. Qua de re

19. Joanne Taylora.

SECT. I. Calliæ versus à Cl. Casaubono ad Athenæum²⁰ laudatos libet describere atque emendare :

20. Callias Ἀθηναῖος κωμικός, Ol. LXXXVII, 1. vixit; ἐποίησε τὴν καλουμένην Γραμματικὴν θεωρίαν, X, 453. F. 7. conf. p. 448. B. VII, 276. A. "Calliæ versus, quos alii tanto molimine emendatum iverunt, eosdem facile et simpliciter restituit TYR-WHITTUS. 'Calliæ versus,' inquit vir doctus, 'quosdam a Cl. Casaubono ad Athenæum laudatos describit atque emendat Dawesius. Melius fecisset, si locum ipsum, ut ab Athenæo representatur, simul descripsisset. Is igitur sic se habet. Athen. L. x. p. 453. [F.] Ἀλφα μονον ω γυναικες ειτε δευτερον μονον λεγειν χρη και τριτον μονον γ ρεις ειτ αρα φησω το τεταρτον ταυ μονον ιωτα πεμπτον ον το θ εκτον υ μονον λεγε λοισθιον δε φωνω σοι το ω των ἑπτα φωνων, ἑπτα δ εν μετροις μονον. Hæc autem quicumque sine præiudicio perlegerit, videbit, opinor, Athenæi verba, quæ viri docti in quinque Trochaicos versus omnibus tormentis admotis cogere moliti sunt, in sex versus Iambicos sponte distribui posse. Sic, Ἀλφα μονον, ω γυναικες, ΕΙ τε δευτερον Μονον λεγειν χρη και τριτον μονον γ ρεις ΗΤ αρα φησω και το τεταρτον αυ μονον ΙΩΤΑ πεμπτον ΟΥ, τοθ εκτον Υ μονον Λεγε λοισθιον δε σοι μονον φωνω το Ω Των ἑπτα φωνων ἑπτα δ εν μετροις μονον.

'In his vix litera mutata est, nisi in v. 3. et 5. In quorum primo

'καὶ ex emendatione Casauboni recepi; in altero μονον inserui, tam sensu quam metro postulante. Per μονον autem vocalem, nec simpliciter nominandam ut sonat, cum Casaubono, neque μοσυλλαβον cum Dawesio intelligo, sed solam, per se enunciamdam. In recensendis scilicet vocalibus, unamquamque sigillatim et per se efferendam esse monet qui loquitur, quisquis ille est. Nam duos hic loqui mihi minus probabile videtur: adeoque in v. 3. pro φησω libenter legem φησεις, vel sic φημι σοι το τ.

'Observandum est autem, locum hunc, ut ab Athenæo repræsentatur, ad Dawesii argumentum æque facere ac illa quæ a Casaubono interpolata sunt. Unde verisimile fit Dawesium Casaubono secure nimis fidentem, Athenæum ipsum non satis diligenter inspexisse. Quod sane in homine Critico non probo: Qui, opinor, neque ipse ullas etiam summorum virorum emendationes, quas vocant, ita amplecti debet, ut non eas ad antiquam locorum scripturam exigat, neque aliis tradere, nisi cum antiquis lectionibus simul describitis.' Burgessius." 1. ει τε δεύτ. Cod. Venet. A. 3. ηταρα et τ' αυ Idem; φήσω σοι maluit Schweigh. 4. δν Casaub. operarum errore: οὐ Ald. et Bas.; ου. A. 5. φανῶ Casaub. et A: φωνῶ Ald. et Bas. 6. — ἑπτα δ εν μέτροις μόνον. Recte; Ter. Maur. p. 22. l. 4. = 450—52. Literam namque E videmus esse ad Ἡτα proximam; Sicut O et Ω videntur esse

vicinæ sibi; Temporum momenta distant, non soni nativitas:— Hinc E quidem EI, O autem OY veteres nominasse discant pueri; *Achæus* apud Athen. xi, 466. E.. Inscript. Potidæa l. 7. **ΕΧΟΣΙ ΤΑΦΟΜΕΡΟΣ** i. e. ἔχουσι τάφου μέρος Baudelot. Inscript. i, **ΘΟΚΙΔΙΔΕΣ**, et ii, **ΘΟΚΥΔΙΔΕΣ** epigraphæ II. E et O, quæ sacrum annum, ut arbitror, antecedunt, et Plutarchus in libello περὶ τοῦ Ε τοῦ ἐν Δελφοῖς nos eadem docent. Fragmentum Lex. Gr. apud Hermann. de Gramm. Gr. p. 320. Πάντες οἱ Ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ ὁ στοιχείου τῷ οὐ ἐχρῶντο, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰ τῷ εἰ. καὶ δῆλον κακ τοῦ εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀντὶ τοῦ εἰ λαμβανομένου. *Ausonius* ad Paulinum: Una fuit quondam, qua respondere Lacones, Littera, et irato regi placuere negantes; conf. Quintil. Inst. Orat. i, vii. et Valck. ad Adoniaz. p. 262. Iterum; Ω quod et OY Græcum compensat Romula vox O. Nigidius nimium truculentus in Græcos exarsit, dictans apud A. Gell. xix, xiv., “Græcos non tantæ inscitiae arcesso, qui OY ex O et Y scripserunt, quantæ, qui EI ex E et I. Illud enim inopia fecerunt; hoc nulla re subacti.” Nimirum nomen OY indiderunt, ut illud a vocali longa distinguerent; sed E nominabant EI, ut sonus τοῦ Ἰῶτα, quem medium inter E et Ἥτα occupat, dilucide efferatur.—Nudam vero potestatem vocalium Y et Ω pro nominibus fuisse monet Plato in Cratylo, i, p. 393. D, E. H. St. Apage ergo ista inficeta sæculi decimi et quarti additamenta μικρὸν, ψιλὸν et μέγα, quæ incautam juventutem in errorem trahunt; duo enim priora corruptis tantummodo locis, postremum autem nulla auctoritate

nititur: Iph. Aul. 1580. Ἐμοὶ δὲ SECT. I. τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσῆει φρενὶ, seu φρενὰ, hunc versum reformare nihil aliud esset quam mortui cineres fœdare; vide Valck. ad Ph. 1379. et R. P. Suppl. ad Pr. in Eur. xxiii. Si afferat quispiam Menandri *Aspid.* fr. 3. apud Cler. p. 26. Στρατιώτην καὶ μικρὰν σωτηρίας Ἔστ' ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὐπορον· has vepres, R. B. duce, nullo negotio perrumpamus; Στρατιώτην, Σμικρίνη, σωτηρίας Ἔστ' ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὐπορον. *Deisidaem.* fr. 2. apud Clem. Alexandr. p. 712. ed. pr. = 842. Potter, Εἰκότως γ', ὧ φλήναφε, Σαπρὸς γὰρ ἦν· σὺ δὲ σμικρολόγος οὐ θέλων Καινὰς πρίασθαι. Conf. Grot. Excerpt. p. 715. Cler. p. 40. R. B. N°. 43. et Br. ad Aristoph. Plut. 240. (*Month. Rev.* March, 1806, p. 235.) Ex hujusmodi reliquiis, quæ tantum non perierunt, nihil extundere queo. “Cæterum,” ut Casauboni illud occinam, “integram hujus loci sententiam parati sumus illi aperire, qui integrum Menandri drama nobis exhibuerit. Dura admodum et difficilis conditio, inquires. Nostra longe durior, si ex pauculis et sæpe corruptis [et Patris textu permistis], aut negligenter a Clemente descriptis verbis, integram semper poetæ sententiam divinare necesse habeamus.” Ad Athen. p. 97. Si Sophoclis codex surgeret, qui daret CEd. Col. 880. Τοῖς τοι δίκαιοις χῶ ΜΙΚΡΟΣ νικᾷ μέγαν, aut Eur. qui exhiberet Or. 748. ἦ Θανεῖν ἦ ζῆν· ὁ μῦθος δ' οὐ μικρὸς μικρῶν πέρι. hanc glossam defensum irent librariorum patroni, et nihil temere audendum ingeminarent. Idem Comicus apud Clem.

SECT. Alexandr. iv. 20. p. 524. A. ed.

I.

Paris. = p. 620. Potter, μικροῦ
Μὲν ἀρράβων' εὐθύς μ' ἔπεισε κα-
ταβαλεῖν. Sic "ex trochæis haud
dubiis pessimos fecit senarios"
Clericus p. 282. Digessit Bent-
leius N°. 247. Καὶ μικροῦ μὲν
ἀρράβωνά μ' ἔπεισεν εὐθύς κατα-
βαλεῖν et Verborum ordinem ab
Etym. M. servatum non turbavit
ὁ πάνυ Pearsonus ad Symb. p.
663. Sed "pedem dactylum ante
finale iambum admiserunt Co-
mici raro et pudenter;" R. P.
PRÆF. xlix. et apud Walpole,
p. 112. Sed vide omnino Græ-
carum Literarum apud Cantabri-
gienses Professore[m] [P. P. D.]
in Addend. ad Ar. Plut. 147,
(101).

ἐ-ὕ-ψιλόν. Menander apud Pol-
luc. x, 12. Cler. p. 150. Ὡς
ἔστη μαλακὰ συλλαβῶν Ἐκ τῆς
πόλεως τὸ σύνολον ἐκπῆδα, ψιλός.
In sesquisenario dactylus quar-
tum locum occupat; et illud ψι-
λός e conjectura Kuhnii, "in pro-
sodia plane hospitis," adscivit
bonus Clericus. In vetustis Pol-
lucis editionibus ὅ ἐστι μάλα καὶ
σ. et pro ψιλός, φίλος. Hinc
eruit R. B.—ὅσ' ἐστὶ μαλακὰ συλ-
λαβῶν, Ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνο-
λον ἐκπῆδα, φίλος. R. B. ad T. H.
p. 91=291, et ad Menandr. p.
62.

Ωμέγα In Apoc. D. Joan. xxii,
13. MSS. apud R. B. ἐγὼ τὸ
"Ἄλφα καὶ τὸ Ω. "Ego sum Alpha
et O. nam parvum quidem O vo-
cabant ΟΥ, ultimæ autem litteræ
idem nomen et potestas erat."
Muret. V. L. xviii, 1. Ausonius,
Et suprema notis ascribitur Ar-
golicis Ω. Prudentius Cathem.
hymn. ix, 10. Corde fusus ex
parentis ante mundi exordium,

"Ἄλφα et Ω cognominatus, ipse
fons et clausula Omnium, quæ
sunt, fuerunt, quæque post futura
sunt. et Paulinus de litteris iis-
dem, "Ἄλφα itidem mihi Christus
et Ω, qui summa supremis Finibus
excelsi pariter complexus, et imi,
Victor, et inferna, et pariter cæ-
lestia cepit. Conf. Schol. ad Plat.
p. 44. Scaliger. ad Euseb. p. 120.
Pears. ad Symb. pp. 247, 8, 9.
266. R. B. ad Hor. Carm. i, xxv,
11.—Addere libet, τὸν γράμ-
μα, τὸ Δωριέες μὲν Σὰν καλέουσι,
Ἴωνες δὲ Σίγμα Herodot. i, 139.
quem in Censore Britannico haud
ita pridem citavi (Brit. Crit.
June 1806. p. 662.) De figuris
τῶν Η [ΕΞ] et ω [∞] nimium
excogitando nihil excogitavit vir
eruditissimus l. supra c.: formam
enim jamdudum repertam aspi-
rationis loco usurpabant Attici;
et ante receptam Ionum scribendi
rationem vocales longarum vicem
obeuntes pingebant sic; ē ō. Dio-
medes ad Dionys. Thracem, p.
780. "Ὅτε ἤθελον γράψαι ἔχουσιν
ἐκφώνησιν τοῦ Η λέξιν, ἔγραφον
τὸ Ε, καὶ ἐπάνω τοῦ Ε τὸ σημεῖον
τῆς μακρᾶς. "Ὅτε δὲ τὴν ἐκφώνη-
σιν τοῦ Ω, ἔγραφον τὸ Ο, καὶ ἐπά-
νω τοῦ Ο, τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς.
Idem in Plutarch. de Orac. de-
fectu ii, 426. F. nil proficit.
Hic ago tibi, venerabilis scholæ
Mercatorum-Scissorum juventu-
tis ductor, maximas gratias, pro
tua mansuetudine debitas et de-
latas, qui me olim in hisce rebus
minutis adolescentulos in via co-
mitter monstrata ducentem be-
nigne aspexeris. Reliquas litte-
ras, ut hodierni, plerumque enun-
ciabant Attici; Aristoph. Eccles.
680. Καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ
BHT' ἐπὶ τὴν στωὰν ἀκολουθεῖν
τὴν Βασιλείον δειπνήσοντας τοὺς

A. ΑΛΦΑ πρωτον, ω γυναικες, ΕΙ το δευτερον μονον

Χρη λεγειν· τριτον δε μονον ου χρη λεγειν, αλλ ΗΤ ερεις

B. Αρα φησω και το τεταρτον αυ μονον; A. Ουκ· ΙΩΤΑ γουν.

B. Τι δε το πεμπτον; A. Πεμπτον; ΟΥ. το δ έκτον Υ μονον λεγε.

Λοισθιον Ω των έπτα φωνων, έπτα δ εν μετροις μονον.

Quæ verba sic interpretatur vir præstantissimus. *Prima vocalis Αλφα nominatur: secunda Ει tantum: tertia non per se dicitur Η, sed Ητα. Quid quarta? an simpliciter nominanda est ut sonat? Non: quin potius Ιωτα dicendum. Quid quinta? Quinta Ου. sextam Υ tantum dicito. ultima est Ω septem vocalium: quæ quidem non sono sunt septem, verum τη προσωδια tantum et temporum ratione. At enim videtur vir Cl. verbi μονον notionem minus recte hic cepisse, nempe ut indicet vocalem simpliciter nominandam esse ut sonat. Neque enim istud de vocali Ε dici potest. Ea utique non jam ut sonabat, sed uti hic docemur ΕΙ nominabatur. Itaque per μονον intelligo μονοσυλλαβον. Calliæ autem versus tertium atque ultimum sic refingi velim:*

* Αρα φησω και μονον το τεταρτον;²¹ Ουκ· Ιωτα γουν 11
Λοισθι' Ω.

h. e. λοισθια²² ad φωνη referendum, id quod et ipsa sermonis ratio postulat. Alterum vero istud λοισθιον

Θῆτ' εἰς τὴν παρὰ ταύτην'*****
Τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' εἰς τὴν
στῶαν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτόπωλιν,
Thesm. 788. τουτὶ τὸ ΡΩ μοχ-
θηρόν. Adde, Aratus ap. Br. An.
Gr. i, p. 253. ii. Αἰάζω Διότιμον,
ὃς ἐν πέτραισι κάθηται Γαργα-
ρέων παισὶν Βῆτα καὶ Ἀλφα λέγων.
Conf. Scaliger. ad Euseb. pp. 111
—122. Consulas, si otio frueris,
EDVARDUM WARING, Analytico-
rum, si rite audita recordor, facile
principem in tentamine suo p.
237. de his latibulis disserentem:
adeo verum est quod cecinit Co-

micus Av. 1422. ΕΡΔΟΙ ΤΙΣ,
ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΙΔΕΙΗ ΤΕΧ-
ΝΗΝ. Conf. Hor. Epist. i, xiv.
44. Scaliger ad Propert. p. 206.
Lennep. ad Phalarid. p. 246.

21. "Lege, και μονον τεταρτον.
Pauca autem exempla, quæ dactylum in versibus trochaicis re-
præsentant, alias ad examen re-
vocaturus sum." R. D. Curæ sec.
apud eruditissimum Editorem;
conf. R. D. in Append. p.
21*.

22. Hic λοίσθια ad φωνή, ut
λοίσθιον ad γράμμα referendum

SECT. I. τῶν φωνῶν perinde sonat ac si Latine dicas *ultimum vocalium*. Pro ΟΥΚ· ΙΩΤΑ autem legi etiam potest, quod et facile prætulerim, ΟΥΧΙ· ΙΩΤΑ. ut το Ιωτα disyllabum Yôta²³ efferatur; quo modo ubique enunciandum adhibuit Terentianus. Ad quem nunc redeundum est.

Versus tertius adversus metri rationem peccat. Nempe ψιλον sequente consona sex temporibus constat. Alterum porro istud jure quis reprehenderit, quod vocalis quæ apud Terentianum Υ constanter audit, recentiori hic nomine ψιλον appelletur. Reponendum autem censeo:

In vicem Græcæ quod Υ sic subdita est vocalis U. Quartum, uti a viro doctiss.²⁴ nuper cognovi, repræsentat codex MS.

Græca diphthongus sed ΟΥ literis nostris vacat. Unde liquet voculam tamen retineri neutiquam oportere. Proinde alteram autem sic potius inseruerim:

Græca diphthongus sed autem ΟΥ literis nostris vacat.

12 * Conjunctæ reperiuntur voculæ sed autem Plaut. Rud. II. v. 15.

Sed autem,²⁵ *quid si hanc hinc abstulerit quispiam Sacram urnam Veneris?*

in Eur. Theseo apud Athen. x, 454. D. 1. τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφορές.

23. *Giota* vel *Yota* Taylorus ad Lect. Lys. p. 721. in margine exemplaris Marklandiani, et in Adversariis suis ad Ter. Maur. "Litteræ ιαι in Ἰστιάιαν pro una tantum syllaba sunt habendæ, et sicut nostratium ΥΑΙ pronunciandæ." Heath. in Pers. 954. In cæmeteriis rusticis agri Norfolkensis sæpenumero IEARS et IEARES pro *years* ipse vidi. Apud nostrates in agro Eboracensi *yate* = *gate* more Terentiano

vulgo appellant. Vide virum perspicacem, Gualterum Whiter, in Etymologico suo passim; "Warin. Jovianus lib. 1, de Aspiratione draweth it from Varro. But whereas it was written in all Records Guarinus: It may seem mollified from the Dutch Gerwin, that is, *All-victorious*." Camden's Remains p. 90. "Wiltoniæ comitatus a Guillo, i. e. Willo fluvio, ut perhibet Wigorniensis." H. Spelman. Icenia p. 135.

24. Joanne Tayloro.

25. Sed autem] Sed autem Terentio Andr. 5, 3. 15. restituit

Et Virg. Æn. II. 101.

SECT.
I.

Sed *quid* ego hæc autem *nequicquam* ingrata re-
volvo?

Semidoctus, opinor, aliquis harum vocularum concursu offensus, ac metri interim securus, alteram eliminandam curavit. Extat et alter apud Terentianum locus, pag. 79. l. 1 [= 2072.]. vix nisi simili medicina sanandus:

Spondeus autem metron hoc locatus ante.

Nempe versum hunc ad normam Ionicam exigi oportet. Quod ut fiat, rescribo, *Spondeus at autem.*

Olim hic emendaveram juxta vulg. lectionis fidem:

Græca literis diphthongus OY tamen nostris vacat.

Atque hujus quidem versus de metro non est cur sis sollicitus, ac si tertio loco habeatur spondeus. Nam vox *diphthongus* (licentia quidem vix defendenda), primam alibi apud Terentianum corripit. Infra versum utique secundum legimus, [430.]

* EI deinde Ιωτα *Græca* quod diphthongus EI sonat. 13
et pag. sequ. l. 29. [= 475.]

*Pes tamen non est trochæus, quia*²⁶ *diphthongus extima est.*

Liceat obiter monere Terentianum versu hunc excipiente, [476.]

Dactylus nam pes et ille est nube nati ceu duo,
ad Virgil. Æn. VII. 674. respexisse:

Ceu duo nubigenæ cum vertice montis ab alto.

Qui nisi Virgilii locus lectori in mentem veniat, fieri vix potest, ut quid sibi hic velit Terentianus, intelligat. Nempe dactylus quem dicit est *Ceu duo*; illud autem *nube nati* æquipollet τῷ *nubigenæ*.

Bentleius, adducto Virgilii loco.
Easdem vöculas conjungit idem
Terentius Phorm. 4, 2, 11. R. P.

26. Terentiani sæculo "una
syllaba vocem quia fere pronun-
ciabant." Santen. ad v. 52.

SECT.
I.

Versus quinti metrum sic lubens compleverim :

— *Sola vocalis quod U data complet²⁷ hunc satis sonum.*

Sic pag. 20. l. 13 [= 399.]

Neutra porro de duabus ante tres istas data.

Pag. 39. l. 2 [= 957—964.]

Ast enim Graius locabit quodocunque hanc ultimam, [vocalam E]

Sive in uno comprehensam, sive in verbo pari, Consonam non Ξi jugabit, quia sono levi studet ; malim leni²⁸

** Nam, nisi vocalis adsit, vertit hanc in simplicem :*

Καππα enim solum sonabit ; σιγμα vero excluditur :

Sic et εκπληξαι loquuntur, sic et εκπερσαι πολιν :

Sic et illud εκ στοματος εκκεκωφηται ξιφη :

Sic et εκ παντων solute, sic et εκ νησου facit.]

Versus secundi metrum eo nomine laborat quod *sive* vocali ante alteram non elisa adhibeatur. Deinde ex verbis istis *in verbo pari* nulla elici potest sententia quæ huic loco conveniat. Repono, *sive verborum in pari*, h. e. *sive in duobus verbis*. Aut etiam *sive verborum pari*. Nam codex MS. qui unicus superest, uti a viro doctissimo²⁹ nuper cognovi, *sive verbo pari* absque *in* repræsentat. Cum autem *sive in uno* præcedant, præpositionem repetitam neutiquam oportebit. Nempe *pari* eundem hic usum sortitur quem in isto Horatii, *Nobile par fratrum*³⁰. Nihil

27. "Hodie vero legerim, quod ista complet—h. e. vocalis u modo memorata." R. D. Curæ sec.

28. Conf. R. B. ad Hor. A. P. 26., in Mus. Crit. II, 195., 6. (et in Quintil. Inst. Orat. x, i. p. 892. Burman. lege ex Marklando, lenitasque verborum, et compositionis probabilitas.) Cur. Sec. ad Cic. Tusc. I, xxxviii, xl. et Withofius ad Disticha, p. 541. Cic. de Orat. II, 79. Lege, impelli primo judicem leniter, ut jam inclinato reliqua incumbat oratio.

et conf. supra 15. 29. 43. Sen. T. I, 166. l. penult. transitus lenis. Ib. p. 195. l. 13. vitia in aperto leniora sunt. R. B. Sen. Hipp. 12. Ubi per valles lenis Ilyssos,—levis MS. Æn. II, 782. leni fluit agmine Thybris. Sil. Ital. XII, 639. Sulfureis gelidus qua serpit leniter undis Ad genitorem Anio labens sine murmure Tybrim. Aliter longe Santen. ad Maur. 1652.

29. Joanne Taylora.

30. Serm. II, III, 243.

utique aliud hic agit Terentianus, præterquam ut sect. I.
doceat voculam non jam $\epsilon\zeta$ sed $\epsilon\kappa$ sequente consona
a Græcis usurpari solitam, sive ea (uti loquuntur)
in compositione, sive extra compositionem veniret.
Hujus autem usus exempla adducit $\epsilon\kappa$ παντων et $\epsilon\kappa$
 $\nu\eta\sigma\upsilon\upsilon$; illius $\epsilon\kappa\pi\lambda\eta\zeta\alpha\iota$, $\epsilon\kappa\pi\epsilon\rho\sigma\alpha\iota$, et $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\omega\tau\alpha\iota$, vulgo
minus rectè $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\eta\tau\alpha\iota$. Quarto in versu malim
vertet, cum verbum hoc inter *jugabit* et *sonabit*
intercedat, quanquam postea varietur constructio in
excluditur, *loquuntur* et *facit*. Versui quinto censuit
quidam medicinam * faciendam esse legendo, $\epsilon\kappa$ στο- 15
 $\mu\alpha\tau\omicron\varsigma$ et $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\eta\tau\alpha\iota$. At enim hoc pacto perperam
confunduntur exempla, contra notam Terentiani
 $\alpha\kappa\rho\iota\beta\epsilon\iota\alpha\nu$. Eum certissimum videtur unicum in hoc
versu exemplum, idque voculæ $\epsilon\kappa$ in uno verbo *com-*
prehensæ, dedisse. Sequuntur in proximo ejusdem
solute sive in verborum pari usurpatæ exempla.
Quid multis opus est? Terentiani, opinor, manum
nunc faciam agnoscas:

Sic et illud $\epsilon\iota\varsigma$ το καλλος $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\omega\tau\alpha\iota$ $\xi\iota\phi\eta$; ³¹
Nempe ad Euripideum istud Orest. 1287. respexit
grammaticus:

$\alpha\rho$ $\epsilon\iota\varsigma$ το καλλος $\epsilon\kappa\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\omega\tau\alpha\iota$ $\xi\iota\phi\eta$;

Pag. 58. l. 18 [= 1520.]

Καταληκτικά quos syllaba terminat frequenter]

Latet in hoc versu error ex nimia librarii nescio
cujus eruditione profectus. Nempe homini paulo
sagaciori suboluit verbi *Catalectica*, quod literis
Latinis exaravit Terentianus, Græcam esse originem.
Isque adeo pro eo quo pollebat judicio Græcas literas
curavit invehendas. Id quod tamen neutiquam fe-
cisset, si Græci sermonis vel majore vel minore usus
esset peritia. Si verbi utique originem ignorasset,
ipsam ob hanc causam integra mansisset Latina
scriptura. Nec vero mutata esset, si homini inno-

31. "Terentianus Maurus op- Dawesio." R. P. ad Eur. Or.
time ex hoc loco emendatus a 1279.

SECT. I. ^{L.} tuisset vocem καταληκτικά ultima * correpta, numeri
 16 esse non nisi pluralis, nec generis nisi neutrius.
 Dores quidem et Æoles καταληκτικά scribebant pro
 καταληκτική. Atque hinc, opinor, in fraudem inductus
 est homo infelix, nescius interim Doricum vel Æoli-
 cum καταληκτικά ultimam perinde producere atque
 Ionicum καταληκτική.

Pag. 62. l. 9 [= 1620, 1621.]

*Post spondeum autem veniens sic mutet oportet,
 Ut iste versus jam docet, legem metri.*³²

Agit hic Terentianus de anapæsti in versu heroico
 post spondeum venientis incommodo. At cujusmodi
 incommodum suggerere voluerit, quotus quisque,
 obsecro, ex vulgata lectione divinare poterit? Ni me
 omnia fallunt, totidem verbis sic scripsit Gramma-
 ticus:

*Post spondeum autem sic veniens, mutet oportet,
 Ut iste versus jam docet, legem metri.*

Nempe ex hac lectione discimus anapæstum spondeo
 subjectum illud in se vitii habere, quod *legem metri*
immutet; hoc est, metrum heroicum in anapæsticum
 convertat.³³ Cujus rei exemplum versus prior, uti a

32. "Lectio vulgata sic se ha-
 bet: Post spondeum autem ve-
 niens, sic mutet oportet, Ut iste
 versus jam docet legem metri.
Equidem divinare nequeo quid
tantum in typographum commise-
rim, ut in versu priore τῷ veniens
anapæsti notas superscribendo,
atque in altero post docet distin-
guendo, emendationis alioqui neuti-
quam obviæ laudem qualemcunque
mihi inviderit. Sed enim fato
nescio quo ab annis aliquot mihi
perquam solemniter usu venit ut
ab hominibus, de quibus bene
quodammodo meritis sim, male
vicissim habear." R. D. Addend.
 et Corrigend.

33. Erotianus: Κενέβρεια, τὰ
 νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται
 ὡς Ἀριστοφάνης, οὐκ ἔσθω κενέ-
 βρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. *
 Οὐκ ἔσθω κενέβρει, ὁπόταν δὲ
 θύῃς τι, κάλει με. "haberi hæc
 possunt pro Anapæstico Aristo-
 phaneo," inquit Heringa Obs.
 p. 165., "cui ab initio sesquipes
 deest:" Minime, Medice eruditis-
 sime, potest esse pars tetrametri
 anapæstici in primo pede manci;
 prior enim syllaba θύειν nusquam
 corripitur, et anap. Aristoph.
 cæsuram post quartum pedem
 exigit. R. P. ad Toup. 464. 506.
 κενέβρειον, ὅταν—legit R. B. sed
 cum κενέβρειον, morticina, me ob-

nobis restitutus est, luculentissimum exhibet. Nunc SECT.
I.
vides, quo sensu ac jure simul dicatur, *Ut iste*
(proxime præcedens) *versus jam docet.*

*Pag. 65. l. 4 [= 1705, 1706.]

17

*Sed fortasse putes nullum contingere versum,
Quin ullam earum in regulam non incidat.*

In variis Lectt. habetur *Qui nullam*.³⁴ Quæ quidem dictio paullo accuratior est. Sed utrovis demum modo legeris, sententiam habebis auctoris menti plane contrariam. Locum autem unius literulæ additamento sic refingi jubeo:

Quin nullam earum in regulam non incidat.

Cujus cum subtilior ac reconditior constructio librariorum fefellerit, inde factum videtur ut *nullam* in *ullam* fuerit immutatum.³⁵ Est autem *quin non incidat in*

servasse haud meminerim, abeat particula δὲ, et habebimus hexametrum, quo usus est Comicus: vide Brunckii Addend. ad Fr. inc. Aristoph. cXLIII, p. 170. Xen. Mem. II, III, 11. λέγε δή μοι, ἔφη, εἴ τινα τῶν γνωρίμων βούλοιο κατεργάζασθαι, ὅποτε θύοι, καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, τί ἂν ποιήης; IX, 4. καὶ ὅποτε θύοι, ἐκάλει. Conf. Orig. in Cels. p. 74. ed. Spenc. Aristoph. Av. 538. κενεβρείων. Polluc. VI, 55. τὰ μέντοι θνησεῖδια κρέα KENEBPEIA ἐκάλουν. Hesychius, Κενέβρεια, τὰ θνησεῖδια καὶ νεκριμαῖα κτήνη. Morticinæ apud Latinos dicuntur, quæ de pecudibus sua sponte mortuis fiebant, inquit Servius ad Æn. IV, 518. In aliquot sacris ac sacellis scriptum habemus, *ne quid scortum adhibeatur, ideo ne morticinum quid adsit.* Varro de L. L. VI, p. 79. Mortuæ pecudis corio calceos, aut soleas fieri Flamini-bus nefas habetur, sed aut occisæ alioqui, aut immolatae, quoniam

sua morte extincta omine funesta sunt. Festus vv. Mortuæ pecudis — *Scortea non illi fas est inferre sacello, Ne violent puros exanimata Deos. focos* Codices nonnulli. Ovid. Fast. I, 629. Hinc de cadaverosa facie Plautus, *Non hercle, si os perciderim tibi, metuum, morticine.* Pers. II, IV, 12. “Emendandus et castigandus Suidas in vv. Νεβρείην et Νέβρος, hæc Babrii citans [apud Tyrwhitt, p. 42.] Πεινῶσα κερδὼ καρδίην δὲ νεβρείην, λάπτει πεσοῦσαν, ἀρπάσασα λαθραίως. quid sibi illud δέ; lege sine dubio, καρδίην κενεβρείην. Kusterus non vidit.” R. B. Propendebat R. P.

34. Quam prætulit Taylorus.

35. “*Sicui autem forte displiceat triplex negatio, Quin nullam — non, is legat velim subjectum Virgilii locum Georg. I, 83. Nec nulla interea est inaratæ gratia terræ.*” R. D. Add. et Corr. Non. Marcell. v. Spicæ. Varro Lege Mænia: Neque in bonam segetem

SECT. *nullum est spicum nequam, neque*
 I. *in mala non aliquod bonum.* Ar.

— Plut. 522. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον
 πάντων, οὐδεὶς οὐδ' ἀνδραποδισ-
 τής. Plato de Legg. II, xi, p. 935.
 B. ἐν μὲν ἱερῷ τὸ παράπαν οὐδεὶς
 τοιοῦτον φθέγγεται μηδέποτε μηδὲν
 μηδ' ἐν τισὶ δημοτελέσι θυσίαις,
 μηδ' αὖ ἐν ἄθλοις, μηδ' ἐν ἀγορᾷ,
 μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλ-
 λόγῳ κοινῷ μηδενί. Phædr. III.
 p. 236. E. μηδέποτε σοὶ ἕτερον
 λόγον μηδένα μηδενὸς μήτε ἐπι-
 δείξειν μήτ' ἐξαγγελεῖν. Quoniam
 in usurpandis hujusmodi formulis
 a consuetudine Latina sæpius
 discedimus, videtur mihi in his
 paulisper immorari: Virg. Buc.
 IV, 55. *Non me carminibus vincet*
nec Thracius Orpheus, Nec Linus.
 Ter. Andr. III, iii, 31. *at ego non*
posse arbitror, Neque illum hanc
perpetuo habere, neque me perpeti.
 Virg. Geo. IV, 453. *Non te nullius*
exercent numinis iræ. Cic. in
 Anton. II. *nec enim ab homine*
nunquam sobrio postulanda pru-
dentia. Cic. fr. Orat. pro Scauro
 p. 11. *Neque ego Sardorum que-*
rellis moveri nos nunquam oport-
tere. Cic. Cato, xv. *quæ nec nulla*
impediuntur senectute. Cic. de
 Legg. II, 10. *animi labes nec diu-*
turnitate evanescere, nec amnibus
ullis elui potest, lege, nullis. Virg.
 Buc. v, 60. 1. *Nec lupo insidias*
pecori, nec retia cervis Ulla do-
lum meditantur: L. Nulla. R. B.
 x, 12, 13. *Nam neque Parnasi*
vobis juga, nam neque Pindi Ulla
moram fecere: Utrobique lege,
Nulla. R. B. Ovid. ex Pont. IV,
 v, 15. *Copia nec vobis ullo pro-*
hibente videndi Consul, ut limen
contigeritis, erit. Lege, nullo. R. B.
 Virgilius autem veniam poetis
 parce concessam haud repudiavit
 in Buc. VI, 11.—*nec Phæbo gra-*
tior ulla est. Vitium contrarium

perraro reperitur; Ter. Maurus
 514, 515. *I magis Romana lingua*
non potest præmittere, Edat ut
diphthongon, nulli nexilis voca-
lium. ulli revocavit L. Santenius.
 Cic. Fr. pro Scauro, p. 14. *Neque*
ego, cum de vitiis gentis loquor,
neminem excipio. Cic. Tusc. v,
 v, p. 318. *nullumque recusent nec*
supplicium nec dolorem? Cic. in
 Anton. II, xii. *deinde cum calceis et*
toga, nullis nec gallicis, nec lucer-
na. Virg. Buc. v, 25, 6. *nulla neque*
amnem Libavit quadrupes, nec
graminis attigit herbam. Propert.
 II, xv, 5, 6. *Nulla neque ante tuas*
orietur rixa fenestras, Nec tibi
clamatae somnus amarus erit. Hor.
 Carm. II, xiv, 22. *neque harum*
 — *Ulla brevem dominum sequetur.*
 Lege, *Nulla.* Tibull. IV, i, 127,
 8. *Ulla nec æerias volucris perla-*
bitur auras, Nec quadrupes densas
depascitur aspera sylvas. Lege,
Nulla. Æn. XI, 354.—nec te ul-
lius violentia vincat, sub judicio
revocarit, si illi vita longior con-
tigisset. Cic. Cato M. xvi. *nil*
potest esse nec usu uberius, nec
specie ornatus. de Divinat. I, ii,
 nihil publice sine auspiciis nec
 domi nec militiæ gerebatur. Virg.
 Geo. I, 118. *Nec tamen hæc*
quom sint hominum boumque la-
bores Versando terram experti,
nihil improbus anser, Strymonicæ-
que grues, et amaris intuba fibris
Officiunt, aut umbra nocet:—
 “ One should think, that after the
 present method of laying out
 arable land, the corn was in no
 danger of being hurt by the shade.
 But a book of travels, I think
 Wright's, informs me, that in
 Italy at this day they often plant
 rows of trees intermixed with their
 corn; and the same practice was
 probably more general in Virgil's
 time.” TYRWHITTUS. Buc. x, 76.

nullam tantundem quod quin incidat in nonnullam. SECT. I.
 Vel sic: *quin nullam tantundem valet quod qui non nullam.* Proinde habemus quod æquipollet τὴν *qui in nonnullam non incidat.* Vel deinceps sic: *Quin = Qui non.* Proinde *Quin nullam, &c. = Qui non nullam earum in regulam non incidat.* Dele geminum *non*; et restabit *Qui nullam earum in regulam incidat.* Id quod luce clarius est Terentianum voluisse. Cæterum pergit grammaticus [= 1707—1710.]

Rarum concedam; fieri non posse negabo:

Apud Maronem talis incurrit mihi,

Magnanimi Iovis ingratum ascendere cubile:

Species in istum nulla prædicta incidit.

Verum haud leviter erravit bonus Magister. Nam
 *in hunc Virgilii versum ex prædictis speciebus duæ 18
 incidunt; nempe τομὴ πενθημιμέρης in vocem *in* | *gratum* et ἐφθημιμέρης in *ad* | *scendere*. Pari profecto jure ex Terentiano [p. 54. l. 19 = 1411.] quivis adducere poterit trochaicum istum,

Pes erit βακχειος, αντιβακχος autem tunc erit.

contra regulam quam ipse sibi servandam statuisset
 profitetur his verbis utens [p. 17. l. 13, 14. = 308, 309]:

Regulam servans ubique, finis ut quarti pedis

Nominis verbive fine comma primum terminet: ³⁶

nocent et frugibus umbræ. Cic. pro Archia iv. *Me autem quid pudeat, qui tot annos ita vivo, Judices, ut ab illis nullo me nunquam tempore aut commodo—*Liv.

. Nulla nunquam respublica nec major, nec sanctior, nec bonis exemplis ditior fuit. Sueton. Nero, xxvii. *Ac ne Augusti quidem nomen, quanquam hereditarium, ullis, nisi ad reges ac dynastas, epistolis addidit. nullis* MS. recte. R. B. Cic. Tusc. v, vi. *nulla ne minima quidem aura fructus commovente,* Cic. de Orat.

ii, i. *omnium autem ineptiarum, quæ sunt innumerabiles, haud scio, an nulla sit major.* Lucan. Phars. ix, 569. *An noceat vis nulla bono?* Conf. D. R. ad Muret. Vol. i. p. 341. Cic. de Claris Orat. 126. *Eloquentia quidem nescio an habuisset* [C. Gracchus] *parem neminem.* Hæc est loquendi forma apud illos qui Latina lingua dominante ac vigente scripserunt.

36. Conf. R. D. infra pp. 298. 341. Ter. Maur. p. 21. l. 1. = v. 417. Ὅτις ut dicunt, ἀειλογία

SECT. cum tamen revera neque hoc Terentiani versu ipsius
 I. regula, nec vero illo Virgilii magistrorum leges vio-
 lentur. Nam in commatum ratione præpositiones,
 etiamsi verborum initio adhæreant, tanquam singulæ
 tamen voces haberi possunt. Qua de re adi sis
 Cl. Bentleium ad Horat. Carm. iv. 8. 17. Similia
 autem apud Lucretium exempla legimus: III. 630.

Sic animas intro | duxerunt sensibus auctas.

IV. 400.

Apparent; et longe di | volsi licet, ingens ³⁷

Nec vero sine artificio ita locatur vox *divolsi*, ut in
 versus ratione ipsius partes sint divellendæ: similiter
 etiam apud Æschylum pag. 132. l. ult. [Pers. 165.]
 edit. Stephan. in primam vocis ἀφραστος in trochaico
 isto cæsura cadere videmus

Ταῦτα μοι διπλῆ μεριμνῶ | φραστος ἐστὶν ἐν φρεσὶ. ³⁸

μῦθα et talia. ed. Commelin. ex
 Brissæi recensione; “ Veneta :
 Ὑῖες ut dicunt, ἀηλοτγῦῖα, μῦῖα.
 Parrhas. ἀηλογγῦῖα. Petrecinus :
 Ὑῖες ut dicunt, ἄκυλα, γῦῖα, μῦῖα.
 Schottus: Ὑῖες ut dicunt ἄοιδοι,
 γῦῖα, μῦῖα, et talia.” Santenius.
 Fortasse, ἀγῦῖαι, γῦῖα R. B.—
 ACHÆI, ΓΥΙΑ, μῦῖα, et talia.
 Taylor. Lect. Lys. p. 721.
 quam teste Santenio præclaram
 et certam emendationem vocabat
 Burmannus S. Atqui Mallem—
 ἀγῦῖα, γῦῖα,—v. 1329. Quinta
 quæ vocalis est, longam creabunt
 syllabam; nominis finis quartum
 pedem non claudit; “metrum
 quidem constabit, monente ele-
 gantissimo Santenio, si legas:
 Quinta quæ vocalis audit, sylla-
 bam longam creant.” Mauri ves-
 tigiis inhærens potuisset modes-
 tius refingere: L. jugatis singulis,
 Quinta quæ vocalis exstat, longa
 crescet syllaba. Equidem de hoc
 versu mihi necdum liquere fateor;

et dum bonus codex viam mon-
 stret, expectandum arbitror.—
 Soph. Ph. 1402. Εἰ δοκεῖ, στεῖχω-
 μεν, ὃ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος, quem
 corruptum esse viderunt Heathius
 P. VIII. et Herman, de metris, 114,
 282.; divinitus expedit R. P.
 N. στεῖχωμεν. Φ. ὃ γενναῖον
 εἰρηκῶς ἔπος. 1407. N. πῶς
 λέγεις; Φ. εἰρῶ πελάζειν τῆς
 πάτρας. N. ἀλλ’ εἰ δοκεῖ Ταῦτα
 δρᾶν, ὅπως περ αὐδᾶς, στεῖχε
 προσκύσας χθόνα. Opusc. p. 197.
 ἀλλ’, εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, 526. ἀλλ’,
 εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, 645.

37. Versum hunc “non ag-
 noscunt codices apud Lambinum
 et multi et antiquiores, nec apud
 me duo Vossiani.” Santenius ad
 Ter. M. 1709, 10.

38. “Æschyli locum sanum
 esse sibi persuasisse Dawesium
 vehementer miror. Lege, Ταῦτά
 μοι μέριμν’ ἀφραστος ἐστὶν ἐν
 φρεσὶν διπλῇ. Non solum enim in
 Trochaici Tragici cæsura non

*Cæterum cum versus heroici τομης πενθημιμερους mentio inciderit, libet hac occasione quandam Varronis circa hanc τομην observationem contra Cl. Bentleium defendendam in me recipere. Scribit Romanorum doctissimus apud Gellium XVIII. 15. *observasse se in versu hexametro quod omnimodo quintus semipes* (id est, prima pedis tertii syllaba) *verbum finiret*. Contra vir Cl. "Mirum, inquit, quod *omnimodo* dixerit; cum Lucretius³⁹ jam tum *variaverit* [l. 54.]

SECT.
I.
19

" *Reddenda in ratione vocare et semina rerum*
" et Catullus [de nupt. Pel. et Thet. 405.]

dissecari potest verbum compositum, quale ἄφραστος, sed ne articulus quidem, nec præpositio quartum pedem terminare." R. P. PRÆF. ad Eur. xliii = xlv, vii. μέριμνα φρακτός, hariolatur Reising. Conject. p. 128.

39. Testimonia in Varronem tutius ex Ennii Lucilique fragmentis expiscaretur; Ennius p. 124. Hessel. *Corde capessere: se | mita nulla viam stabilibit* [conf. Il. Z, 2.]: et Lucilius p. 34. ed. Dous. *Assequitur nec opimantem in caput insilit ipsum*. Conf. Muret. V. L. xi, vi, (Opp. II. pp. 256, 7.) Nollem talia a me injuria excidissent: Mauri enim ratione probata, non necesse erit ut cum Mureto, Bentleio, et Davesio, viris primariis, Varronem perstringamus: summa enim cum utilitate docet, vss. 1685, 6. *Horum si nihil est, specta, ne forte Trochæus Sit tertius, finemque det vocabulo*: Idem vss. 1695, 6. *Et quartum tradunt simili ratione Trochæum: Exemplum at ejus vix et ipsi collocant*. Trochaicæ hujus artificium, vereor, ut satis intellexerint magistri posteriores; versus

certe plurimos, quos ipsi fere silentio præterierunt, trita Trochaica fulcire solet. Conf. omnino Santenium, optimum Mauri arbitrum, ad vss. 1674. 1685, 6. 1695. Revera ex versibus heroicis, qui unam alteramve e quatuor tomis desiderare videantur, illos eximere debemus, quorum verba aut "elisionibus connectuntur," aut in quibus "enclitica medios pedes ligant;" aut quandam ob causam cæsura impune vacant. Rarissimi comparent heroici qui Gellii canoni adversantur N. A. XVIII, xv. "In longis versibus, qui Hexametri vocantur, item in Senariis, animadverterunt Metrici, duos primos pedes, item extremos duos, habere posse singulos integras partes orationis, medios haud unquam posse: sed constare eos semper ex verbis aut divis, aut mixtis atque confusis." Doctrinæ de Senariis accedit auctoritas PORSONI qui in immortalis sua præfatione PP. xxviii. hanc regulam a Tragicis plerumque esse servatam monstravit, et eam vetustate Musis devota tanquam saxo immobili stabilivit.

SECT.
I.“ *Omnia fanda nefanda malo permissa furore.*”m. *permista* cum ed. Cant.

Σχ_{εδ}. de Met. Terent. Atqui pace viri Cl. nil quidquam faciunt adducta exempla contra quod observavit Romanus. Velim utique scire undenam constare possit prius in publicum prodiisse vel Catulli vel Lucretii poemata, quam Varronis libros disciplinarum, in quibus locum, in quo versamur, repperit Gellius. Hoc utique ni alicunde constet, frustra prorsus erit Vir Cl. Enimvero natus est Varro annos ante Lucretium haud paucos, ante Catullum adhuc plures. Quod ut præstemus, liceat data sumere de quibus inter alios convenit. 1mo. Catullum anno ante Salustium, hoc est V. C. 667 natum esse: 2do. Lucretium vita functum * anno 702, ætate integra, quum paucos supra quadraginta annos implevisset: 3^{tio}. Varronem ad plures abiisse anno 726. Jam igitur paucos istos, quos supra quadraginta implevit annos Lucretius, demus fuisse 5. Hinc natum eum habebimus anno 657. De anno, quo natus fuerit Varro, nunc dispiciendum. Ipse autem de se, primi de re rustica libri initio, hæc habet. “Annus enim *octogessimus* admonet me ut sarcinas colligam ante quam proficiscar e vita.” Demus jam eum e vita profectum esse ipso illo *octogesimo*, quo jam tum scribebat, anno. Inde natum habebimus anno 646. hoc est ante natum Catullum 21mo. ante Lucretium 11mo. Fraudem videtur fecisse viro Cl. quod ante Varronem obierit Lucretius annos 24, Catullus 22. ⁴⁰

40. “Varro anno octuagessimus et octavo ætatis suæ adhuc libros scribebat, teste Plinio lib. XXIX. iv. et obiisse creditur A. U. C. DCCXXVII.” Foggini PRÆF. ad Verr. Flacc. V. “Lucretius, aurei sæculi scriptor, obiit eo ipso die quo Virgilius virilem togam induit, Pompeio ac Crasso utroque iterum Coss. U. C. 699.” Noris. ad Cenotaph. Pis. p. 468; U. C. 703.

Hieronymus. De Catulli obitu dubius hæreo: Ovid. Amor. III, ix, 6. *Obvius huic venias hedera juvenilia cinctus Tempora cum Calvo, docte Catulle, tuo.* “unde patet Catullum obiisse juvenem.” Sed vir πολυῖστωρ, Edvardus Gibbon, in Misc. V. i. pp. 357—362. omnem dubitationem hac de re exemit.—Varro quidem tradit apud Censorin. de D. N. cap. 14. *juvenes*

Pag. 77. l. ult. [= 2050.]

SECT.
I.

Nil autem officiet temporibus vicissitudo]

At enim *temporibus* usque adeo officit *vocula autem*, ut lectio hæc in nullam metri speciem cadat. Tu vero istam voculam, quæ ad sententiam nil quidquam confert, deinceps delendam, ac versum adeo ad normam ionicam exigendum curabis :

Nil officiet temporibus vicissitudo.

Siquis tamen nobiscum parum sentiens retinere malit *voculam autem*, is non incommode legere poterit :

**Nil autem oberit temporibus vicissitudo.*

21

Pag. 80. l. 17 [= 2116—2118.]

Hic quoque tetrameter similis remanere videtur :

Sed differt illo, versus quod portio prima est,

Ille sequens ; aliaque simul quod lege tenetur.]

Agit hic Terentianus de duobus tetrametris heroicis, quorum alter habetur versui hexametro priores duos pedes demendo, cujusmodi est [2121.],

Damoetas et Lyctius Ægon :

Alter contra ultimos duos resecando, sicuti [2133.],

Dic mihi, Damoeta, cujum Pecus ?

Non est, opinor, cur pluribus ostendere conemur loci, quam exhibuimus, scripturam huic auctoris menti quam optime convenire. Neque vero, quin pro germana habenda sit, fas videtur dubitare. Vulgo nulla plane sententia legitur,

Sed refert illo, versus quo portio prima est :

usquam ad XLV. annum dictos esse :”—*Schrad.* Emend. pp. 43. 47. Conf. *Taylor.* de Jure Civili, p. 255. *Aristoph.* Acharn. 601. et *Sallust.* Catil. 49. apud *Elmsl.* ad l. Pompeius apud *Dion. Cass.* xxxvi, 8. enarrat—ὅσα μὲν ἐν

τῷ πρὸς Κίνναν πολέμῳ ἑταλαι-
πώρησα, καίτοι κομιδῇ νέος ὢν.
sed tunc temporis annos viginti
natus est, aut plus : inferius
paulo, μὴ γὰρ ὅτι νέος ἔτ' εἰμὶ—
annum fere quadragesimum ex-
plebat Pompeius.

SECT. Pag. 84. l. 7 [= 2214—2217.]

I.

*Est : sed trochæo longa prior EST syllaba,
Brevis autem iambo ; longa post : cui non potest
Longam trochæus subdere et brevem suas,
Brevi sequente ; quia fit hoc ionicum]*

22 Ita refingendum hunc locum censemus. Vulgo desideratur in primo versu alterum *est*. In tertio * *suas* maluimus quam *suam*, loco simillimo adducti pag. 86. l. 19 [= 2286, 2287.]

—— qui brevem et longam suas
Jungens priori ——

In ultimo legitur *sequentis, qua, et iambicum. Ionicum* ex variis lectionibus restituimus. Sed ne hoc quidem ad pristinam sedem revocato ulla haberi potuit sententia, ni *sequentis* itidem in *sequente* mutata esset. Quia autem commodius esse quam vulgatum *qua* nemo, opinor, inficias ibit. ⁴¹

Pag. 89. l. 13 [= 2367—2370.]

*Utrasque quando solveris, nil læditur :
Quod agis agere beatus ille qui procul negotiis :
Auctore tanto credo me tutum fore ;
Et pro iambo nemo culpet tribrachyn.]*

Versus ultimus suis non constat numeris. Deinde quid sibi vult, obsecro, *pro iambo tribrachyn* ? De versu hic *trochaico* agit Terentianus. In hoc autem nullum esse *iambo* locum non est ut quenquam edoceam, nisi qui his in studiis plane sit hospes ; neque adeo ut pluribus præstare satagam rescribi hic oportere,

Et pro trochæo nemo culpet tribrachyn.

Pag. 96. l. 9 [= 2555.]

Cui nomen quoque Phalæco dederunt] ⁴²

41. Contrarium vitium e Terentiano sustulit Tyrwhittus apud Cleaver. de Rhythm. Gr. p. 149. 1343. Ictibus qui fit duobus, non

gemello tempore : quia exhibent editiones omnes.

42. Phalico Ald. Manut. Inst. Grammat. p. 336. phallico R. B.

Dedisse quidem video librarios atque editores tam SECT.
I.
*hic quam alias non semel; sed imperite atque ab-
surde ubique. Nempe pag. 97. l. 18 [= 2593.] 23
legitur

Conjungit sibi phalæcos⁴³ trochæos.

Rursus pag. ejusdem l. 25 [= 2600.]

Post hoc phalæca de tribus trochæis.

Denique pag. 109. l. 16 [= 2942.]

In fine versum phalæcis sonantem.

Verum enim vero confirmare ausim vocem *phalæcus* esse plane nihili. Meminit quidem Terentianus de duobus versuum *Phalæciorum* generibus, docetque a *Phalæcio* nomen inditum pag. 71. l. 16 [= 1883, 1884.]

Hoc Cereri metro cantasse Phalæcius⁴⁴ hymnos

Dicitur: hinc metron dixere Phalæcion istud.

43. *phallicos* l. 7. *phallica* l. 9. *phallicis*. R. B. Proinde Atilio Fortunatiano pro *Phalæcio Phallico* in Libb. de Metr. p. 402.; et de-
nuo *Phallicon* vice τοῦ *Phalæcium* in Elem. Doctr. Metr. p. 611. re-
posuit, “eundemque errorem in Mario Victorino corrigendum”
monuit doctissimus Hermannus.

44. *Phalæcion* R. B. Immo,
“quæ *Philica* Marius Sacerdos
appellat in libro de metris, a
Philico Corcyræo poëta τῆς πλειά-
δος, qui sub Ptolemæo Phila-
delpho vixit,—non quod primus
invenerit hoc metri genus, nam
Simmias longe illo antiquior,
heic [in Alis] et in Securi hoc
genere usus est: sed quod totum
poëma isto numero conscripserit,
cujus initium refertur apud He-
phæstionem (p. 53. Gaisford.):
Τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δήμητρί τε
καὶ Περσεφόνῃ, καὶ Κλυμένῳ, τὰ

δῶρα. Ipse tamen Philicus hujus
metri inventionem sibi adscribit
hoc versu, qui in eodem Hephæ-
stione legitur: Καινογραφῆς συν-
θέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί,
δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.” [“Καινογ-
ραφοῦς MSS.” καινογραφοῦ Ed.
Rev. No. xxxiv. p. 386.] “Quod
igitur hoc genere metri plurimum
usus sit, Philicum ab ipso appel-
latum est: ὅτι πρῶτος τούτῳ τῷ
μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα ἔγραψεν.
Salmas. ad Simmiæ Alas, p. 185.
Et ibid. p. 244. addit Vir sum-
mus; “Perperam apud Atilium
Fortunatianum in arte, *Phalæcium*
metrum pro *Philicium* scriptum
est. sed et *Phalæcus* apud eundem
male pro *Philicus* legitur, ubi dicit
Phalæcum conscripsisse hymnos
Cereri et Liberæ tali genere metri.
Philicus enim non Phalæcus hoc
metro carmen in honorem Cereris
et Liberæ composuerat, cujus ini-

SECT. I. At enim vetat analogia quo minus a *Phalæcio* fluxerit adjectivum *Phalæcus*. *Phalæcius* vero non hic solum, verum etiam pagg. 74. [l. 3 = 1946.] et 106. [l. 4 = 2845.] reperitur :

Namque hic de genere est Phalæciorum :

Idcirco genus hoc Phalæciorum.

24 Video quidem Thesauri Stephaniani editionem Londinensem, Fabri ut videtur auctoritate fretam, habere "*Phalæcus*. Poetæ nomen unde genus carminum "*Phalæcium* appellatum. V. Terent. Maur." Rursus in V. *Phalæcius* "*Phalæcium* carmen [φαλαικιον μετρον] a *Phalæco* inventore dictum : *Alio nomine "*dicitur hendecasyllabum, a numero scilicet syllabarum.*" Atqui Terentianum auctorem, quantum ad poetæ nomen attinet, frustra laudavit qui hanc doctrinam commentus est. Apud eum utique poeta, uti vides, non jam *Phalæcus*, sed *Phalæcius* audit. Idem minus recte censuit unicum esse Phalæciorum genus. Nam apud Terentianum alterum occurrit pag. 71. [l. 6 = 1873.]

Nulla meo jam sedeatur turba profana luco.

Atque hoc quidem bini versus supra laudati respiciunt. Sed hoc obiter. Deinde autem, versuum, in

tium paulo ante retulimus ex Hephæstione, Τῇ χθονίῃ μυστικὰ Δ. etc. quem versum sic ibidem Latine reddidit, aut imitatus est Fortunatianus, *Frugiferæ sacra deæ quæ colitis mystica, junctæque Jovi nefasto. Frugifera dea est Δημήτηρ. Jupiter nefastus, ὁ κλύμενος, hoc est Pluto, juncta Jovi nefasto, Proserpina.* Hoc testimonium vir eruditissimus ad l. c. apposuit. De verbis Terentiani supra alatis sic doctissimus Professor : "*Mihi quidem minime dubium est quin in priori versu Philiscus, in posteriori reponi debeat Phi-*

liscion." [*Philicium* J. G. Vossius de poët. Gr. p. 65. si rite memini] p. 298. Has formas Suidæ auctoritate optime munivit, et leni transpositione rem confecit ; Dicitur hoc *Cereri m. c. Philiscus Hymnos ; h. m. d. Philiscion istud.* Nimirum idem *Philicus* ac *Philiscus* ; ut νεανικὸς νεανισκός. Σωφρονικός (si sanum) Σωφρονίσκος differunt paulum Σώπατρος Σωσίπατρος Ναυκράτης Ναυσικράτης. *Philiscius et Philiscion* inchoavit cultissimus *Santenius* ; sed ad meum saltem sensum præstat *Gaisfordii* instauratio.

quibus versamur, tres priores oportet esse hendeca-
syllabos Phalæcios, cujusmodi est, [Catull. i. i, 1.] SECT.
I.

Quoi dono lepidum novum libellum :

ultimum autem istius similem [Hor. Carm. I. iv. 2.]

Trahuntque siccæ machinæ carinas :

cum tamen eorum, prout hodie repræsentantur, nullus in quamlibet metri speciem cadat. Denique quotiescunque occurrit portentum *Phalæcus*, loquitur ubique Terentianus non jam de integro Phalæcio, sed de metro ex tribus trochæis constante, quod hendecasyllabi Phalæcii partem duntaxat constituit. Hoc autem metri genus nunquam *Phalæcium*, nedum *Phalæcum* appellatum est. Sat, opinor, jam dictum est unde constare possit versus, de quibus, agitur, medica manu indigere. *Nunc tibi nullam
hæerere aquam velim, quin simplicissimam medicinam adhibeas, adeoque securus omnino rescribas : 25

1. *Cui nomen quoque phallico dederunt :*

2. *Conjungit sibi phallicos trochæos :*

3. *Post hoc phallica de tribus trochæis :*

4. *In fine versum phallicis sonantem.*

Aristoph. Acharn. 260.

Εγώ δ ακολουθῶν ἄσομαι το ΦΑΛΛΙΚΟΝ ^{45 46}

Vides jam uno negotio quatuor versus portento simul liberatos ac numeris suis restitutos. Metrum autem, de quo ubique agit Terentianus, utpote ex tribus, uti diximus, trochæis constans, *phallicum* recte appellari palam est ex iis quæ apud ipsum leguntur pag. 69. [l. 25 = 1839—1848.]

45. Herodot. II, 48. προηγέεται δὲ αὐλός· αἱ δὲ ἔπονται αἰείδουσαι τὸν Διόνυσον. Infra 1847. *phello*, Santenius.

46. Vide Scaligeri App. ad Virg. p. 483 = 219. Ἀνάγετ',

ἀνάγετε, κῶμον εὐρυχωρίαν τῷ θεῷ ποιεῖτε· Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσον βαδίζειν. Tyrwhitt. ad Aristot.

Poet. IX, p. 126. ed. 3. R. P. Adverss. pp. 140, et 60.

SECT.
I.

*Alias tamen hæc eadem pars,
Quotiens ithyphallicon addit
Metrum sibi, tale fit unum:*

Mea tibia dicere versus | destitit latinos :
Iamdudum saucia cura | deserit pudorem :
Priamique evertere gentem | fata jam parabant.
Ithyphallica porro dicarunt | musici poetæ,
Qui ludicra carmina Baccho | versibus petulcis
Graio cum cortice phallo | tres dabant trochæos ;
Ut nomine fit sonus ipso, | Bacche, Bacche, Bacche.

- 26 *Metrum utique *ithyphallicum* et *phallicum* eodem recidere nemo, opinor, inficias ibit. Immo vero quod de versu *ithyphallico* hic tradit Terentianus, eum scilicet in Bacchi honorem cantari solitum, id ipsum apud Scholiasten ad laudatum Aristophanis locum, et Suidam in V. φαλλοι, de *phallico* dictum reperire est.

Pag. 97. l. penult. [= 2602.]

Exin tertia melius patescit

Versum hunc oportet esse hendecasyllabum Phalæcium, cujusmodi sunt cum præcedentes tum sequentes. Atqui syllabæ *meli* trochæi loco pyrrhichium temporibus inæqualem exhibent. Pro *melius* vero reponendum censeo *planius*, nam hanc vocem Terentiano solemnem esse video.

Pag. 18. l. 25 [= 350.] *quo probarem planius.*

Pag. 20. l. 5 [= 390.] *Planus quo fiat istud.*

Pag. 25. l. 25 [= 561.] *videbis esse planum.*

Pag. 26. l. 8 [= 574.] *quo sit planius.*

Pag. 40. l. 21 [= 1006.] *plana ratione patentes.*

Pag. 66. l. 1 [= 1729.] *quo fiat planius istud.*

Pag. 104. l. 15 [= 2798.] *tibi fiet regula plana.*

Pag. 109. l. 2 [= 2928.] *utrumque planius probaret.*

Sed neque displiceret *clarius*.

- 27 *Pag. 51. l. ult. [= 1336.]

Hoc ut exemplis probemus, resque ut omnis clara sit

Pag. 98. l. 10 [= 2613.]

SECT.
I.

Sunt hæc carmen itidem dabunt]

Emenda *item*.⁴⁷ Nam versus choriambicorum in numero venit, qualis est [Hor. Carm. I. VI, 4.]

Miles te duce gesserit

Extat autem locus plane gemellus pag. seq. l. 14 [= 2648.]

Sic carmen prius est ; finis ITEM dabunt.

Pag. 109. l. 21 [= 2947—2951.]

*Et quanquam iambum Flaccus antemisit,
Trahuntque siccas :*

*Magis putandum est tres datos trochæos,
Quam post iampos ultimum antibacchum,
Uterque finis lege ut esset una :*

Ita ex var. lectt. locum refingendum curavimus et metri et sententiæ ratione adducti. Vulgo legitur *Quanquam iambicum*; quod ad nullius metri normam exigi potest: et mox, *Quam petat iambum*, sententia omnino nulla. Vocem *iambicum* correctori nescio cui rei metricæ imperito acceptam refero. Nempe credidit vir bonus *iambum* non nisi *pedem* denotare: cum tamen apud ipsum * Terentianum pag. præced. 28 [l. 25. = 2924.] vox ista de *versu* usurpetur:

Cum parte iambi tres habet trochæos

Ibi [p. 109, l. 4. = 2930.] utique loquitur de epodo Horatiano

Trahuntque siccas machinæ carinas:

illud autem, *Trahuntque siccas*, partem *iambi* appellat. Rursus ipsa hac pag. l. 7 [= 2933.]

Trahuntque siccas portio est iambi.

Pag. 110. l. 17 [= 2973, 2974.]

Ad hoc dimetron perspicis, amore perculsum gravi]

SECT. I. Nimirum hoc venditant editores pro iambico tetrametro. Atqui hoc metri genus soli videntur comici iique non nisi Latini adhibuisse.⁴⁸ Nec vero recepta lectio verum iambicum præfert. Quippe in quarta sede iambi loco venit pyrrhichius. Verba in duos dimetros divisa oportuit:

*Ad hoc dimetron perspicis,
Amore perculsum gravi.*⁴⁹

Cujusmodi est qui continuo sequitur [= 2975.]

Semelque et istud functus est.

29 Cæterum hic observare libet licentiam, qua utitur Terentianus iambici dimetri in fine, quatenus scilicet syllabam ibi brevem producit a voce * sequente neuti-quam adjunctam;⁵⁰ poetas Græcos nunquam sibi permisisse. Ab omni etiam licentia iidem temperabant

48. Iambicos tetrametros acatalecticos Græca comœdia non admittit. Cratetis verba [apud Harpocratonem et Suidam v. Παρουσία] "ita disponenda sunt, ἔχοντες εὐπαθῆ βίον, Παρουσίαν τε χρημάτων. In eundem scopulum impexit [Toupius] ad Longinum §. xxxviii. ubi Comici verba ita disponenda erant:—ἄγρον ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς Λακωνικῆς." R. P. ad Toup. pp. 454, 5. quem conf. in PR. ad Eur. PP. xl—ii—xliii—vi. Hoc metrum est Latinæ Comœdiæ proprium; vide R. B. ad Cic. Tusc. pp. 425. 428. 441. et Cur. sec. p. 21. Incertus apud Non. Marcell. p. 508. *Hominem beatum, quod illæ pervenibunt divitiæ.* Lege, *O hominem beatum, quo illæ pervenibunt divitiæ*: est Trochaicus. R. B. *Adest, adest fas obvoluta sanguine atque flammis.* Trag. incert. fr. apud Voss. p. 162. lege, *Multos annos latuit;*

cives ferte opem et restinguite. vel potius, *vos referte o.*

49. *Percussum*, Hor. Epod. xi, 2. R. B. et Valck. ad Hipp. 1303. Recte. sic, *Quarum sacra fero magno percussus amore* Geo. ii, 476. Æn. ix, 197. *perculsus autem citavit Graius* nostras p. 319. ed. Eborac. M. Capella p. 147. l. 7. *in eum qui pertulit*—"qui omittit MS.; leg. in eum quem perculit—vide v. 12." R. B.

50. Conf. Maur. 1641. Santen. ad l. et ad p. 273.; et 2048, 9. —Apud Græcos constat "ultimam in dimetris non esse indifferentem, sed, si brevis sit, metro longam requirente, adjuvari eam debere consonantibus sequentem versum inchoantibus." Br. Addend. ad Lysistr. 278. conf. ad Ran. 984. Ach. 1194. Eq. 443. Heath. xiv. Hermann. de metris 108. 145. Schol. Cruq. ad Hor. l. c. "Synapheia vocatur, quia non pedum, sed sensus fine concluditur."

in dimetris (prout jam dudum dispertiri solent) cum SECT.
I.
anapæsticis tum trochaicis. Nempe dimetri cujus-
cunque generis continuo carmine per *συναφειαν* de-
currunt, usque dum ad versum catalecticum, quo
omne systema claudatur, deventum sit. Hanc *συνα-
φειαν* in anapæsticis locum habere primus docuit,
non jam, uti ipse ad Hor. Carm. III. 12. 6. asseverat,
Cl. Bentleius;⁵¹ sed Terentianus. Is utique pag. 58.
[l. 9 = 1511—1517.], hæc habet:

51. Vide R. B. Millio, p. 23. de Pseudo Phalaride, pp. 132—144. inter omnes fabulas, quas ejus “[*Senecæ*]” esse periti judices arbitrantur, ne quidem unquam *tribrachyn*, aut *creticum*, in extremo *anapæsto*, observavi: nec *trochæum* inveni, nisi verbis finita sententia, præterquam in duobus his locis: *Herc. Fur.* 170. et *Med.* 344. Quæ unica, ut opinor, exempla sunt:—“Est quidem unum et alterum exemplum versus in longam vocalem cadentis, cum subsequens ab alia vocali incipiat; ut *Thyest.* 946. Sed, hic numerus observationi convenit nostræ; si modo vocales distincte efferantur, ut sæpe fieri oportet, in Virgilio: *Geo.* I, 437. *Ciris* 474. et *Æn.* III, 74.—in *Agamemn.* in numero, lapsa consuetudo quater deflexit de via; v. 79. 89. 356. 380. in *Herc. Æt.* (vide p. 138 = 77.) sexies; v. 181. 594. 1210. 1282. 1876. 1988. et, in *Octavia*, undecies; v. 27. 62. 93. 289. [Postea e MSS. prætulit, *Post fata ducis, cujus stirpem Prodimus*] 306. 315. [*Resonant remis pulsata freta*; et R. B.] 318. 331. 336. 809. 899. Quod novo argumento esse potest, *Senecam* non scripsisse istas fabulas.” R. B. l. supra c. = p. 81. *Lennep.* Sed annis volventibus,

mitius de Agamemnone judicabat R. B.; vide schediasma de R. P. P. XII, †; et ad calcem *Herc. Æt.* enarravit summus criticus; “Vel hinc scias hanc Tragoediam non Senecæ esse; quia choro finitur: quod non fit in *Hercule Fur. Thyesta, Hippolyto, Ædipode, Troadibus, Medea, Agamemnone.*” *Thyest.* 881—884. aliter ordinavit R. B. *Seu perdidimus solem miseri, Sive expulimus! Abeant questus. Discede timor: Vitæ est avidus, quisquis non vult, Mundo secum pereunte, mori.* Et Pseudo-Sen. *Octavia*, 659—670, [cujus verum tamen auctorem fuisse *Luc. Ann. Florum* historicum alibi manifeste docuimus. *Withof. Encæn. Cr.* pp. 270. 323. et *Præmet. Crit.* pp. 85—90. vid. Add.] *Absint tantum tristes pænæ, Letique metus. Cho. Scelerum diri, miseranda, viri Potes hæc, demens, sperare memor? Hos ad thalamos servata diu, Victima tandem funesta cades. Sed quid patrios sæpe penates Respicias udis confusa genis? Propera tectis efferre gradus: Linque cruentam principis aulam.* En illuxit **** *Herc. Fur.* 1133—1137. “ut hæc omnino mendosa sunt, ita dispositio horum Anapæsticorum pessime turbata est. Neque *Tribrachys*, et *Choræus* usquam hoc

SECT.
I.

Ἀπ' ελασσονος autem cui nomen indiderunt
In nomine sic est δι' ὁμῆδης : metron autem
Non versibus istud numero aut pedum coarctant ;
Sed continuo carmine, quia pedes gemelli
Urgent brevibus tot numero jugando longas :
Idcirco vocari voluerunt συναφειαν.
Anapæstica fiunt itidem per συναφειαν.

Eodem itidem recidunt quæ pag. 54. [l. 11. = 1403, 1404.] legimus:

Is erit ἀναπαιστος; vides quot iste pes sit temporum :
Versus hic nunquam⁵² vacillat —

Monet quidem Terentianus anapæsticum systema
syllaba catalectica non semper claudi [pag. 58. l. 18.
1520, 1521.] :

————— frequenter

Solet integer anapæstus et in fine locari :

- 30 *Verum hæc observatio de versibus non nisi Latinis
prædicari potest. Cæterum quo magis mireris Cl.
Bentleium συναφειας anapæsticæ rationem primum
se docuisse profitentem, ipse ad eundem Horatii
locum Terentiani de συναφεια ionica versus laudavit :
quos, uti vides, continuo sequitur ejusdem de metro
anapæstico doctrina. Similem autem συναφειαν in
dimetris itidem cum iambicis tum trochaicis apud
Græcos poetas perpetuam servari, nos primi monuisse
videmur. Extant et alia duo (quod et nobis itidem
primis observare contigit) apud Aristophanem ver-

in Genere locum habent, nisi forte
in fine versuum.—Ne quidem
dubitandum est, quin omnia ita
emendanda ac disponenda sint :
Limine vitæ scelus oppressit, Pa-
triusque furor. Ite infaustum ge-
nus, o pueri, Noti per iter triste
tenebris : Tuti iratos visite reges.
Catull. Epigr. iv. *Et nunc it per*
iter tenebricosum. In eo itinere
noti poterant debebantque esse

pueri audito nomine Herculis pa-
rentis. Deinceps vovetur, ut *tuti*
adeant Plutonem et Proserpinam,
nec ob id, quod pater peccaverat,
ullam immerentes vindictam ex-
periantur. Hipp. 946. *Non cernat*
ultra lucidum Hippolytus diem,
Adeatque manes juvenis iratos pa-
tri." Withofius Præm. Cr. p. 101.

52. Nunquam Aldi Inst. Gramm.
p. 293. ed. R. Steph.

suum genera, quorum ultimis syllabis nulla permissa SECT. I:
 est licentia præterquam in clausula catalectica. Horum autem utrumque ad metrum vel choriambicum vel ionicum exigere potest. Prioris generis duo apud Catullum carmina leguntur. Atque is etiam Græcorum ἀκριβειαν in ultimis syllabis servavit. In altero quidem carmine, Juliæ scilicet et Manlii epithalamio ⁵³, versibus 235 constante repræsentat Editio Cantabr. quinque adversus ultimarum syllabarum rationem peccata, ea vero facili negotio corrigenda:

1. vers. 46. *Quis deus magis ah magis*
Est ⁵⁴ *petendus amantibus?*

Passerat. Marcil. et Voss. teste editore Catabr. *magis ac magis*. Quæ lectio ad versum perinde est. Rescribo autem:

* *Quis deus magis ah magisque*

31

Vel *magis ô magisque*,

2. Vers. 87. *Flere desine: non tibi,*
Aurunculeia, periculum est,

Fecit hic prava syllabarum distributio ut uterque versus laboret. Tu vero protinus repone:

- Flere desine: non tibi Aurunculeia* ⁵⁵, *periculum est,*

3. Vers. 136. *Sordebam tibi, villice* ⁵⁶
Concubine, hodie atque heri.

Hoc pacto non solum versum neutiquam sincerum habemus, sed sententiam itidem adeo ineptam ut nihil supra. In var. lectt. optime repræsentatur,

Sordebant tibi villicæ,

4. Vers. 192. *Uxor in thalamo est tibi*
Ore floridulo nitens.

53. Vide infra p. 305. nupta, (si Jam videtur) ut audias
 54. Sit et v. 48. colant. R. B. —109. pro complexum collulum
 55. Aurunculeia R. B. —R. B.
 56. Villicus 96. Prodeas, nova

SECT.
I.

Repone,

*Uxor in thalamo tibi est*⁵⁷.

5. Vers. 222. *Manlio, et facile insciis*
Noscitur ab omnibus,
Et pudicitiam suæ

Verborum *insciis* et *omnibus* sedes intermutandæ
 sunt:

32

* ————— *facile omnibus*
Noscitur ab insciis *Et*

Ne quis autem in locis cujusmodi est V. 163.

Omnia omnibus annuit.

*Io Hymen Hymenæe Io*⁵⁸.

licentiam exerceri putet, monendum est voculam *Jo*,
 quotiescunque in hoc carmine, (versus certe initio)
 legatur, *μονοσυλλαβως* enunciandam esse⁵⁹, primæque

57. *tibi est.* R. B.

58. Theocr. Id. XVIII, 58.
 Ὑμᾶν, ὦ Ὑμέναιε, γάμφ' ἐπὶ τῷδε
 χαρείης.

59. Conf. pp. 297, 8. Heath,
 XIV, *Abjegnæ* Propert. III. xvii,
 12. *Abjete* seu *abyete* Æn. II, 16.
 v, 663. *Abjetibus* IX, 674. *Arjete*
 Æn. II, 492. VII, 175. XII, 706.
Arjetat II, 890. *Bavyum* Buc. III,
 90. *Consiljum* Hor. Carm. III, iv,
 41. *Jule* disyllabon IV, ii, 2.
Fluvj-orum Geo. I, 482. [R. B.
 ad Hor. Serm. II, viii, 1.; postea
Fluvjorum maluit.] (*Genva* Æn.
 XII, 905. conf. Knight. Proleg.
 ad Homer, cx.) *Grandyuscula*
 Ter. Andr. IV, v, 19. *Nasidjeni*
 Hor. Serm. II, viii, 1. *Parjetibus*
 Geo. IV, 297. Æn. v, 589. *Pitvita*
 Epist. I, ii, 108. *Principjum* Hor.
 Carm. III, vi, 6. *Semyanimisque*—
 Varro Atacinus apud Serv. ad
 Æn. x, 396. R. B. ad Cic. Tusc.
 I, xlv. *Semyustum* Æn. III, 578.
Semyusta Æn. v, 697. (*Sinvatis*
 Sil. Ital. vi, 226.) *Stellyo* Geo. IV,

242. *Stellyoninus* Ter. Eun. IV, iv,
 22. *Tennis* et *Tenvia* Lucret. I,
 874. II, 232. III, 233. IV, 809. 902.
 Virg. Geo. I, 397. II, 121. 180.
Vindemjator Hor. Serm. I, vii, 30.
 R. B. ad Hor. Serm. II, viii, 1.
 Schediasma de Metr. Ter. et ad
 Eun. IV, iv, 22. cui accedit censor
 ὁ γόνιμος (*in Monthly Rev. Jan.*
 1798. p. 15.) Dissentit vero
 Schraderus, et irridens quærit,
 “Quis est, qui nescire possit, *iō*,
 iambum esse? Dawesius voculam
 putat una syllaba pronuntiari
 in noto Catulli carmine—Sed
 Achilles Tatius [‘Lusitanus vir
 doctissimus, qui tres MSS. Catulli
 codices versaverat’] aliique versus
 aliter disponunt, quos sequi ma-
 lim.” PR. ad Em. P. xlv. exem-
 plum ex Æn. VII, 789., fateor,
 ab hac re alienum est; sed ad
 quale metri genus referret vir
 μετρικώτατος illud Luciani ne-
 quam (quem inter Latinos poetas
 numeremus) Tragop. 173. Ἰου-
 δαίος ἕτερον μῶρον ἐξάδει λαβών.

adeo literæ consonantis potestatem tribuendam. SECT. I.
 Neque enim aliter constabit ipsorum versuum ratio,
 in quibus vocula ista conspicitur. Sectioni huic
 finem imponemus monendo, quotiescunque *variarum*
 in Terentiano *lectionum* mentio incidit, designari
 ubique variam (quæ appellatur) scripturam editioni
 Sanctandreanæ subjectam.

*Oxoniensium Pindari¹ Editorum desideratæ ακριβείας
specimen.*

SECT. II. INSEdit jam olim eruditorum animis opinio, ultimis quibusque versuum Pindaricorum syllabis quantita-
tem tribuendam esse *αδιαφορον*. Nec vero secus se rem habere vel suspicatus quisquam videtur. At enim ex Pindari carminibus ad examen revocatis confirmare ausim adeo levi mutatione subinde facta perpetuam servatum iri harum syllabarum proportionem, ut nullus ambigendi debeat esse locus, earumne poeta non minus accuratam quam mediarum rationem habuerit. Cujus rei in exemplum accipe vitam Pyth-
ionicων Oeden, si non pristinae integritati restitutam, at certe plus vice simplici emendatam :

1. ∪ — ∪ — ∪ ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ — —
2. ∪ — ∪ — ∪ ∪ — ∪ ∪ ∪ — ∪ ∪
3. — ∪ ∪ ∪ — ∪ — ∪ ∪
4. — — — ∪ — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — ∪
5. — — ∪ — ∪ — ∪ ∪ —
6. ∪ ∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ — — ∪ ∪ ∪ —
7. ∪ — ∪ — —
8. — — ∪ — ∪ ∪ — —
9. ∪ — — ∪ — ∪ — — — ∪ —

1. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ
NEMEA ΠΥΘΙΑ ΙΣΘΜΙΑ. &c.
[cura Ric. West. et Rob. Welsted.
Coll. Magdalen.] fol. Oxonii, e
Theatro Sheldoniano Aug. 6.
1697. Codices, quos aut ab aliis
aut a se inspectos adhibuerunt

editores; Bodl. MS.; C. 71.
olim *Laudii* Arch. Cant.; a. MS.
alter in eadem classe; β. γ. MSS.
duo Barocciani; Pal. A. B. C. tres
MSS., quos contulerat Schmidius
in Bibliotheca Palatina; Gl. glos-
sæ MSS.

ΣΤΡΟΦΗ α.

SECT.
II.

34

1. *ΑΚΟΥΣΑΤ· η γαρ ἑλικωπιδος Αφροδιτας
2. Αρουραν, η Χαριτων αναπολιζομεν,
3. Ομφαλον εριβρομου χθονος,
4. Ες ναον παροιχομενοι· Πυθιονικος
5. Ενθ ολβιοισιν Εμμενιδαις
6. Ποταμια τ Ακραγαντι, και μαν Ξενοκρατει
7. Ετοιμος ὕμνων
8. Θησαυρος εν πολυχρουσῳ
9. Απολλωνια τετειχισται ναπα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ α.

1. Τον ουτε χειμεριος ομβρος επακτος ελθων,
2. Εριβρομου νεφελας στρατος αμειλιχος,
3. Ουτ ανεμος ες μυχους ἄλος
4. Αξει παμφορῳ χειραδει τυπτομενον· φα-
5. ει δε προσωπον εν καθαρω
6. Πατρι τεῳ, Θρασυβουλε, κοιναν τε γενεα,
7. Λογοισι θνατων,

Audite: aut enim *blande*-inquietis-oculis Veneris aruum, aut Charitum versamus, umbilicum horrisonæ terræ, ad templum euntes: Pythicam-victoriam-celebrans, ubi felicibus Emmenidis fluvialique Agrigento, atque etiam Xenocrati paratus hymnorum thesaurus Apollineo *quasi* muro-asservatus est luco. Quem neque hybernus imber cum impetu veniens, horrisonæ nubis exercitus immitis, neque ventus in recessus maris rapiet promiscuæ glareæ ictus-patientem: sed luce vultus in serena patri tuo, Thrasybule, generique communem,

1. ἦ e MSS. Gott. Guelph. adsciverunt Heynius, et Pindari doctissimus editor, *Augustus Boeckius*, cujus varias lectiones e MSS. annotatas fideliter descripsi. In ἦ libenter Dawesio accedo.

2. ἀναπολιζομεν *versare solemus*. Conf. Aristoph. Plut. 817. et R. P. ad Hec. 294. Eur. Herc. Fur. 679. Menander. apud Athen. iv, p. 132. F.

3. Pyth. iv, 131. Eur. Med. 666.

4. Ἐς ναὸν—Vide VALCK. ad Herodot. viii, 71. 134. *Hemsterh.* ad Schol. in Plut. p. 456. et infra ad p. 245.

7. ἔτοιμος Pal. C. ἔτυμος Guelph.

10. οὐ scholiastæ cod. Gott. Guelph. Ven. B.; οὐχὶ Par. B.

15. κοινᾷ aut κοινὰ Bodl. γ. Par. A. B. Ven. B. D. F. Gott. Ald.

SECT.
II.

35

8. *Ευδοξον ἄρματι νικαν
9. Κρισαιαῖσιν ἐν πτυχαῖσιν ἀπαγγελεῖ.

ΣΤΡΟΦΗ β.

1. Σὺ τοι σχεθὼν νιν ἐπιδέξια χεῖρος, ὀρθαν
2. Ἀγεις ἐφημοσυναν, ταν ποτ ἐν ὄρεσι 20
3. Φαντι μεγαλοσθενεὶ Φίλυ-
4. ρας υἱὸν ὀρφανίζομενῳ Πηλεΐδα παρ-
5. αῖνεῖν· μαλιστα μὲν Κρονίδα, 25
6. Βαρυοπαν στεροπαν κεραυνῶν τε πρυτανιν,
7. Θεῶν σεβέσθαι·
8. Ταύτας δὲ μὴ ποτε τιμας
9. Ἀμείρειν γόνεων βίον πεπρωμένον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ β.

1. Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντιλοχὸς βίατας
2. Νοῆμα τοῦτο φέρων, ὅς ὑπερεφθίτο
3. Πατρός, ἐναριμβροτῶν ἀνα- 30

sermonibus mortalium, inclytam curru partam victoriam Crisæis in vallibus prædicabit. Tu utique tenens eum [patrem] dextra manu rectam refers admonitionem, quam olim in montibus aiunt Philyræ filium robustissimo Pelidæ seorsum-a-parentibus-agenti commendare-solitus: ut præcipue quidem Saturnium, gravisonum fulgurum fulminumque præsidem, inter-deos coleret; hoc autem nunquam honore privaret parentum vitam fatis-concessam. Fuit et antea Antilochus fortis mente hac præditus, qui occubuit pro patre, homicidarum cum sustinisset ducem Æthiopum Memnona.

17. ἄρματονίκαν Coll. Eman. Cantab. Bodl. γ. ἄρματινίκαν alii.

18. Κρισαίαις ἐνὶ Coll. Eman. Bodl. γ.

19. νυν Scholiastes; ἐπὶ δέξια Ven. D. F. Ald.

22. Πηλεΐδα ut in Scolio per- antiquo apud Athen. xv. 695.

B. 3. Τυδεΐδην τε φασὶν Διομήδεα. Hinc Eccles. 940. "Ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα. Ineptum γὰρ a Brunckio illatum ejecit Hermann. de Metr. p. 416. Vide

infra ad p. 323. Πελεΐδα Pal. C. Bodl. γ.

23. — δὲ Κρονίδα Ven. D. F.

24. βαρυοπᾶν Coll. Eman. Bodl. γ. Ven. D. F. στεροπᾶ in marg. Gott.

25. θεὸν prætulit Heynius.

26. ταύτας Hermannus.

28. ἔγεντο Par. B. et Schmidius, germana Pindari forma; Pyth. III, 87 = 154. πρότερος Par. B.

4. μεινας αρχον Αιθιοπων Μεινονα· Νεστο-
 5. ρειον γαρ ἵππος ἄρμ' επεδα
 6. *Παριος εκ βελεων δαΐχθεις· ὁ δ' εφεπε
 7. Κραταιον εγχος·
 8. Μεσσανιου δε γεροντος
 9. Δοναθεισα φρην βρασειν παιδα ὄν.

35

ΣΤΡΟΦΗ γ.

1. Χαμαιπετες δ' αρ' επος ουκ απεριψεν αὐτου·
 2. Μενων δ' ὁ θειος ανηρ πριατο μεν θανα-
 3. τοιο κομιδαν πατερος· εδο-
 4. κησε δε των παλαι γενεα ὀπλοτεροισιν,
 5. Εργον πελωριον τελεσας,
 6. Υπατος αμφι τοκευσιν εμμεν προς αρεταν.
 7. Τα μεν παρήκεν·
 8. Των νυν δε και Θρασυβουλος
 9. Πατρων μαλιστα προς σταθμαν εβα,
 40
 45

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ γ.

1. Πατρωι τ' επερχομενος αγλαϊαν εδειξεν.
 2. Νοω δε πλουτον αγει, ουτ' αδικον ουθ' ὑπερ-

Nestoreum enim equus currum remorabatur, Paridis a telis saucius; at ille vibrabat validam hastam: Messenii vero senis percussa mens inclamavit filium suum. Irritum autem verbum non emisit a-se: sed permanens divinus ille vir redemit morte sua salutem patris: visusque est natu junioribus, facinore ingente effecto, veterum supremus fuisse virtute erga parentes. Hæc quidem olim-facta-sunt. At ex iis qui nunc sunt etiam Thrasybulus paternam maxime ad normam incedit, patruoque ad-auxilium-veniens splendorem ostendit. Prudentia autem divitias regit neque injustam nec insolentem pubertatem

33. ἔφεπεν Par. B.

36. δονηθεῖσα Bodl. γ. Gott.
Guelph. Ven. B. D. F.37, 8. αὐτοῦ Gott. Guelph.
Ald. μένων δὲ Θεῖος Gott. αὐτοῦ
μένων δ' ὁ Θ. Heynius. Eur. An-
drom. 955. αὐτοῦ μενεῖς Alcest.
491. Ion. 1038. αὐθι μένων Il.
A, 492. Γ, 291. Boeckius.39, 40. ἐδόκησε τῶν Ald. ἐδό-
κησε τε τῶν MSS. Hermannus.

41. τελέσας et τελέσας MSS.

43. παρήκεν Reiskius; male:
intromisit enim denotat, atque
eadem est quæ παρεῖκε, a παρήμι.
Vide Herodot. III, 77. IV, 146.
ἔσ.46. πατρῷ τ' ἐρχ. Par. B.
πάτρῳ τ' ἐπερχ. Hermann. et
Boeckius; ἔδειξεν ἅπασαν ante
Schmidium; ᾧ. omittunt Par B.,
et Schol.

SECT.

II.

37

3. ὄπλον ἦβαν δρεπων, σοφι-
 4. αν δε μυχοισι Πιεριδων. Τιν δ, ελελιχθον,
 5. *Ευρες θ ὅς ἰππίαν εσοδον,
 6. Μαλα ἄδοντι νόῳ, Ποσειδαν, προσεχεται.
 7. Γλυκεια δε φρην,
 8. Και ξυμποταισιν ὀμιλειν,
 9. Μελισσαν αμειβεται τρητον πονον.

50

decerpens, sed sapientiam in recessibus Pieridum. Et tibi, terræ percussor, qui et invenisti equestrem introitum, valde lubente animo, Neptune, adhæret. Dulcis autem mens, et cum convivis conversatio, apum instar-est cancellati operis.

Vides jam per singulas strophas et antistrophas versus secundum, tertium, et quartum in syllabam brevem; reliquos vero omnes in longam exire. Quod tamen ut effectum daremus unum duntaxat locum, eumque altero insuper nomine corruptum, immutavimus. Is autem in editt. Oxon. et vulgg. ita exhibetur: V. 30, 31.

Πατρος, εναριμβροτον αμει-
 νας στραταρχον Αιθιοπων Μεμνονα.

38 Quo pacto κωλου posterioris initium ditrochæum præfert. Atque illo quidem in loco haberi oportere ditrochæum censuit Erasm. Schmidius. Quod tamen ut præstaret, eo angustiarum usque redactus est, ut in στροφην primam pro ναον receperit νεων vocabulum scriptoribus non nisi Atticis * usurpatum. Sed ut ut a vero aberraverit vir doctus, metrica tamen quam voluit ratio ei quam commenti sunt editores Oxonn. hoc certe nomine anteferenda venit, quod

49. τιν τ' Ἑλ. Hermann. p. 287. τινδ' Ἑλ. Guelph. Schol. Boeckius. τίνη = σοὶ Lacones.

50. ὅς εὐρες Schol. ἰππείαν ἐς ὁδὸν Par. A. ὀργαῖς πάσαις ὅς ἰππεῖαν ἔσοδον Gott. Guelph. Ven. B. D. ὀργεῖν Ven. F. πασαῖς Ald. εἴσοδον Rom. εὐρες θ' ὅς ἰππίαν ἔσοδον MS. Bodl. γ. ἰππέαν Coll. Eman. ὀργαῖς ἐς ἰππεῖαν

ἔσοδον μάλα ἀδῶντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέρχεται ex Falkenburgio Hermannus. τιν τ', Ἑλέλιχθον, ὀργαῖς ἐς ἰππίαν ἔσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. Tibi, Neptune, suopte ingenio ductus ad equestria studia lubenter se dedit. Boeckius.

53. συμπότασιν Coll. Eman.

————— *servetur ad imum*

Qualis ab incepto processerit, et¹ sibi constet.

SECT.
II.

Hi contra primum pedem modo ditrochæum, modo epitritum quartum repræsentant:² id quod tamen ne ex ea quidem quam ipsi sibi finxere pedum *ισοχρονια* sive *ισοδυναμια* (de qua mox dicemus) defendi poterit. Ditrochæus enim — ∪ — ∪ sex duntaxat temporibus constat, epitritus vero quartus — — — ∪ septem. Schmidio placuit,

————— *εναριμβροτων αμν-
νας στραταρχον* —————

Vidit utique vir doctus vulgatæ lectionis syllabas antepenult. et penult. in versu priore *τον αμν* trochæi loco iambum constituere; qua tamen in olea editoribus Oxonn. nil intra duri³ fuit. Minus recte habere ditrochæum *νας στραταρχον* jam diximus. Alterum etiam illud cum editoribus Oxonn. communiter peccavit vir eruditus, quod ultimæ prioris *κωλου* syllabæ securus fuerit. Nos epitritum quartum

1. Hor. A. P. 127. *aut* conje-
cit Hurd. ad l. p. 104., probante
viro eruditissimo, S. PARRIO, ad
Horat. Londini edit. 1793. p. 77.
et alibi; vulgatam defendit homo
in omni judicio elegantissimus, T.
Twining, ad Aristot. Poët. pp.
335—8. Aristot. Poët. §. xxviii.
"Εστι δὲ παράδειγμα—τοῦ ἀνωμά-
λου, ἢ ἐν Αὐλίδι Ἰφιγένεια. οὐδὲν
γὰρ ἔοικεν ἢ ἱκετεύουσα τῇ ὑστέρα.
Proclus apud TYRWHITT. ad l.
Κάλχαντος δὲ εἰποντος τὴν τῆς
θεοῦ μῆνιν, καὶ Ἰφιγένειαν κελεύ-
σαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὥς ἐπὶ
γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμ-
ψάμενοι θύειν ἐπιχειροῦσιν." Ἀρτε-
μις δὲ αὐτὴν ἐξαρπάσασα εἰς
Ταύρους μετακομίζει, καὶ ἀθάνα-
τον ποιεῖ· ἔλαφον δὲ ἀντὶ τῆς κό-
ρης παράστησι τῷ βωμῷ. Conf.
Ælian. apud R. P. in PR. ad

Eur. xxii=xxiii. Virg. Geo. I,
419. *Denset, erant quæ raro
modo, et, quæ densa, relaxat.* *aut*
Edv. King. Cic. de Offic. I,
XL, 6. *Talis est igitur ordo ac-
tionum adhibendus, ut, quemadmo-
dum in oratione constanti, sic in
vita omnia sint apta inter se et
convenientia.* "Lege, constantia,
i. e. congruentia. III, viii, 2. *recta
enim, et convenientia, et constantia
natura desiderat, aspernaturque
contraria.*" Toup.

2. "Vide Musgravii Exercitat.
pp. 55, 6. ubi exempla sunt plu-
rima Ditrochæi et Epitriti quarti
sine discrimine adhibitorum."
Burgessius. Sed subsidia e cho-
ricis metris tragicorum ad Pin-
darum emendandum parce et
pudenter afferamus.

3. Hor. Epist. II. i, 31.

SECT. in κωλον alterius initio, dactylum autem alterius in
 II. fine uno negotio constituendum curavimus :

39

_____ * εναριβροτῶν⁴ ἀνά-

Μεῖνᾱς³ ἀρχὸν Αἰθιοπῶν Μεμνονα—

Eandem metri rationem servabit, qui leget εναριβροτον γ ανα. atque ita quidem per me cuiquam legere licebit. Cæterum vox στραταρχον, quæ tantas turbas dedit, videtur huc irrepsisse ex Isthm. V. 50.

Και ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΝ ΑΙΘΙΟΠΩΝ αφοβον
 MEMNONA — — — — —

Sed ad alia nunc pergendum est.

V. 1. — — — ἐλικωπιδος] Verba apud Homerum passim occurrentia, uti hodie moris est scribere, ἐλικωψ et ἐλικωπις⁵ constanter vertunt interpretes *nigros-habens-oculos*.⁶ Quamnam ii sibi finxerint horum verborum originem, equidem neutiquam divinare possum. Ea de re ipsi viderint. Interim vero compertum videor habere germanam eorum potestatem esse *ωελικωψ* et *ωελικωπις*, ac proinde ad verbum Homericum *ωελισσω* (vulgo *ελισσω*) tanquam fontem suum referri oportere; recteque adeo doctissimum Grævium ad Hesiodi Theogon. V. 16. ista adnotasse—“ *Ελικοβλεφαροι*⁷ et *ελικωπιδες* puellæ Græcis “ dicuntur, *quæ sunt mobili oculorum petulantia*, ut “ Petron.⁸ loquitur; sive *quæ habent*, ut idem dicit,

4. *ἐναριμβρότων* Par. B. apud Boeck.; sed *ἀμμείνας* Rom. Gott. Guelph. Par. A. Ven. B. D. F. apud eundem. Mallem *ὀλεσιμβρότων*, si fuisset vox Pindarica.

5. H. Γ, 190. ὅσοι *Φελίκωπες* Ἀχαιοί. et 234. ὁρῶ *Φέλικωπας* Ἀχαιοί.

6. Fortasse ex Horatio; Carm. i, xxxii, 11. *Et Lycum nigris oculis, nigroque Crine decorum* A. P. 37. *Spectandum nigris oculis, nigroque capillo*. Plaut. Poenul. v, ii, 153. *Specie venusta,*

ore æque ac oculis pernigris. Lege, *crine atque oculis* p. R. B.

7. *ἐλικογλέφαρος* forma Pindarica; vide Boeck. PRÆF. ad Pind. xxxiv, et ad Pyth. iv, 171 = 305. Köen. ad Greg. p. 17. Salmas. Plin. Exercit. p. 46. b. B. C. E contrario apud Hesych. *Βάννα Γυνή, ὑπὸ Βοιωτῶν*. Π. A, 98—*δόμεναι Φελικώπιδα κούρην*. Conf. Muret. ii, 778. iv, 426, 7.

8. Immo *Alcimi* poetæ ignobilis fragmentum, quod inter alia

“ ——— *blandos oculos et inquietos,*

“ *Et quadam propria nota loquaces.*

SECT.
II.

40

“ * Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*.⁹ Aliter plerique sentiunt, et exponunt: *nigros-oculos-habentes*. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis [accuratius dixisset *harum vocum*] notio, quam facile pluribus confirmarem, nisi res ipsa loqueretur.” Nos illam notionem ex vera verborum origine confirmare non sumus gravati. Eamque in Versione ex Petronio exprimendam curavimus.

ejusdem notæ Petronio vulgo subjecta comparet in ed. Amstel. 1669. “Petulantia et lascivia adeo propria sunt oculis, ut Sere. Sammon. 663. non dubitarit *mobilem lasciviam* absolute dicere, quam Petron. cap. 126. [v. 1. p. 772. Burmann.] vocat *oculorum mobilem petulantiam*, et cap. 138. *petulantes oculos*; conf. Justin. i, 3. Quintilian. xi. p. 574.” D. R. ad Rutil. Lup. p. 60. Hor. Carm. iv, xiii, 21. *Felix post Cinaram Notaque et artium gratarum facies*—i. e. *Quæ motu oculorum, superciliorum, cervicis placet*. Schol. BLANDINI codicis. Plin. Hist. Nat. xi, xxxvii. “Neque ulla ex parte majora animi indicia, cunctis animantibus, sed homini maxime; id est moderationis, clementiæ, misericordiæ, odii, amoris, tristitiæ, lætitiæ; contuitu quoque multiformes, truces, torvi, flagrantes, graves, transversi, limi, summissi, BLANDI; profecto in oculis animus inhabitat. Ardent, intenduntur, humectant, connivent: hinc illæ misericordiæ lacrymæ.” Euripides in Cresphont. fr. iii. Αἰδώς τ' ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον. Ed. Col. 319. παιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προστείχουσα. Æschyli Suppl. 206. Τὸ μὴ μά-

ταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων Ἰτω προσώπων ὀμματος παρ' ἡσύχον. Statius Sylv. ii. 1, 43. *Et castigatæ collecta modestia frontis*. Plato Phædr. p. 346. F. δεξάμενος τὴν τοῦ κάλλους ἀπορρόην διὰ τῶν ὀμμάτων, ἐθερμάνθη. Soph. Cnomoao, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει. Ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ, Æschyl. Agam. 419. ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις Ἐρῶρε πᾶς Ἀφροδίτα. Eur. Hipp. 527. Ἐρως, Ἐρως, ὁ κατ' ὀμμάτων Στάζεις πόθον, Soph. Ant. 795. νικᾷ δ' ἐναργὲς βλεφάρων Ἰμερος—Gray,

When Love could teach a monarch to be wise,
And Gospel light first dawn'd from BULLEN'S eyes.

Xenoph. Mem. ii, i, 22. τὰ δὲ ὀμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα, vide D. R. ad l. et conf. Charit. Aphrod. p. 92. l. 3. Xenoph. Ephes. i, p. 6. l. 8. Heliodor. iii, 149. et in Xen. Anab. i, 106. reponē, αἰτόν τινα χουσοῦν ἐπὶ πέλτης ἀναπεπταμένον — ἀνατεταμένον editiones, quas vidi, omnes.

9. Amor. iii, ii, 83. et iii, 9. Aristoph. Nub. 1178. ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.

SECT. V. 2. — αναπολιζομεν] “Αναπολουμεν, si cui placet,
 II. retineat. Agnoscit enim Scholiastes.” *Editorr.*
Oxon. At enim nemini placere poterit, nisi cui
 quatuor temporibus tria æqualia videbuntur. Sed
agnoscit, si diis placet, *Scholiastes*. Nempe apud
 Scholiasten ista habentur: η χαριτων αρουραν αναπολου-
 μεν εις την Πυθω παριοντες. Mirum vero quod viri boni
 non perrexerint: Παριοντες etiam, *si cui placet, reti-*
neat. Agnoscit enim Scholiastes.

V. 4. Ες ναον¹⁰ παροιχομενοι] Vidimus jam eruditos

10. ἀένναον προσοιχόμενοι con-
 jecit Hermann. de metris Pind.
 p. 285. quam probavit Boeckius
 ad l.; παρερχόμενοι Wakefield.
 Sylv. Crit. II. p. 134. Lex. Rhet.
 p. 289. Παριών; παρερχόμενος.
 (Babrius apud R. B. ad Phædr.
 III. XX, 4. apud Tyrwhitt. p. 39.
 Οὔτοι δὲ κύκλοι πᾶσαν ἐξ ἔθους
 κώμην Περιϊόντες ἐλέγοντο. ΠΑ-
 ΡΙΟΝΤΕΣ inepte corrigit *Harius*
 in R. B. p. 107.; vide R. P. apud
 P. P. D. ad Vesp. 1020.) Æs-
 chyl. Choëph. 846. Ἠκούσαμεν
 μὲν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων Ἔσω
 παρελθών. Soph. Œd. Tyr. 1241.
 Ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ’
 ἔσω Θυρῶνος Tr. 900. Ἐπεὶ πα-
 ρῆλθε δωμάτων ἔσω μόνῃ El.
 1337. Ἔσω παρέλθεθ’—Eur. Ion.
 1171. Σκηνῆς παρελθὼν πρέσ-
 βυς ἐς μέσον πέδον, Suppl. 478.
 Ἀδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παριέ-
 ναι Heraclid. 154. τούσδε τ’ εἰς
 γαῖαν παρῆς, Hel. 458. Οὐκ,
 ἀλλ’ ἔσω πάρειμι Ion. 228, 9.
 Πάριτ’ εἰς Θυμέλας—δόμων μὴ
 πάριτ’ εἰς μυχόν. Herodot. I, 35.
 παρελθὼν δὲ οὗτος ἐς τὰ Κροίσου
 οἰκία,—Thucyd. VII, 50. παρῆ-
 σαν ἐς τὰς Συρακούσας. Xen.
 Anab. I, II, 2. παρῆσαν εἰς Σάρ-
 δεις. Plutarch. etiam in Agesi-
 lao, T. I, p. 615. E. ὥραν δὲ, ἐν
 ᾗ τὸ ἡδιστον ἀνθοῦσιν ἀνθρωποι

παριόντες εἰς ἄνδρας ἐκ παίδων,
 εἶχε. VII. 208. ὥς δὲ προσέλασεν
 ὁ ἱππεὺς ἐς τὸ στρατόπεδον, πρὸς
 e MSS. Arch. Ask. V. reposuit
 Wesselingius. Xenoph. Anab. VII.
 p. 506. ὥχετο εἰς τὸ τεῖχος. πρὸς
 ed. Isingrina, probante Porsono.
 Παρελθεῖν significat *intrare*, non
præterire, ut monuit *Bastius* ep.
 cr. p. 146. “vide plura, quæ
 emendationem firmant, apud
Abresch. ad N. T. p. 585.” *Bur-*
gess. Postea sententiam mutavit
 vir doctissimus. Conf. Davis ad
 Max. Tyr. XXI, 3. VALCK. ad
 Herodot. I, 21. T. H. ad Lucian.
 I, 33. Dawesii regula apud pro-
 batos scriptores plerumque vera
 est; parcius obtinet verbo mo-
 tum haud significante, aut aliis
 vocibus verbo et prædicato, ut
 aiunt logici, interpositis; Soph.
 El. 436. ἐνθα μήποτ’ εἰς εὐνὴν
 πατρὸς Τούτων πρόσσεισι μηδέν.
 Thucyd. II, 12. οἱ δὲ οὐ προσεδέ-
 ξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν, οὐδ’
 ἐπὶ τὸ κοινόν. Ne hilum repug-
 nant Ant. 1236. Ἐς δ’ ὑγρὸν
 Ἀγκῶν ἔτ’ ἔμφρων παρθένον προσ-
 πτύσσεται vide T. H. ad Lucian.
 I, 414. Valck. ad Ph. 1665.
 (1685.). Boissonad. ad Philo-
 strat. Heroic. p. 352. Heindorf.
 ad Plat. Phædon. pp. 123, 4.;
 Eur. Or. 705, οὐ γάρ ποτ’ Ἀρ-

editores Scholiastæ verbis nimium tribuentes. Nunc SECT. II.
 eosdem videre est illud quicquid est vitii contrario
 compensatum euntes. Hic utique commiserunt ut
 ejusdem Scholiastæ interpretamento non satis tri-
 buerint. Nempe apud Pindarum, prout hodie re-
 præsentatur, habemus Ες ναον ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ,
 apud Scholiasten autem εις την Πυθω ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ.
 Vestram vero, Critici, fidem! * Scripsissetne, obsecro, 41
 Scholiastes ΠΑΡΙΟΝΤΕΣ, si apud Poetam legisset
 ΠΡΟΣΟΙΧΟΜΕΝΟΙ; an vero ΠΡΟΣΙΟΝΤΕΣ? Mihi
 profecto nulla hæret aqua, quin exemplar, quo usus
 sit Scholiastes, ΠΑΡΟΙΧΟΜΕΝΟΙ repræsentasse cen-
 seam. Et præ hac quidem scriptura alteram plane
 sordere fidenter pronunciare ausim. Immo etiam in
 altera præpositionum usus ΠΡΟΣ—ΕΣ—Græci ser-
 monis indoli adeo non congruit, ut ne ferendus
 quidem videatur. Pindaricæ autem locutioni, prout
 a nobis jam tandem instaurata est, gemellam plane
 apud Aristophanem non semel reperimus.

Nub. 850. — — — ταυτ εμαθες τα δεξια
 ΕΙΣΩ ΠΑΡΕΛΘΩΝ — — —

Equ. 505. — — — ΕΙΣ το θεατρον ΠΑΡΑΒΗΝΑΙ.

Acharn. 43. ΠΑΡΙΤ ΕΙΣ το προσθεν.

γους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν Προσ-
 ηγόμεσθα. Suppl. 697. leviter
 mutarem, τὴν εἰς οὐρανὸν Κόνιν
 τ' ἐπαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ πα-
 ρῆν, ἢ—Nihil Plato Sympos.
 III, 193. D. εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας
 μεγίστας παρέχεται, ἡμῶν παρε-
 χομένων πρὸς θεοὺς εὐσεβείαν,
 καταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν
 φύσιν, καὶ ἰασάμενος, μακαρίους
 καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι. Politic.
 II, 262. ἐπιχειρητέον δέ τι καὶ
 σμικρῷ πλεον αὐτὸ προσαγαγεῖν
 εἰς τὸ πρόσθεν, σαφηνείας ἕνεκα.
 Ad Nub. 850. “ἐμαθες Ald. et
 Suid. v. Γηγενεῖς. ἔλαθες ed.
 Bas. 2.” R. B. Eq. 505. πρὸς τὸ
 Θέατρον — certatim reposuerunt

R. B. et R. P.; vide (*Pr. ad
 Opusc.* P. xci.). At Valckenæ-
 rius ad Hipp. 921. “*Laberium*
Cæsar ἠνάγκαζεν-εἰς τὸ θέατρον
παραβῆναι.” Hoc R. D. minime
 interest. Si exoriatur aliquis,
 qui talia objiciat, Thucyd. V. 66.
 ἀπὸ τοῦ ὕδατος ΠΡΟΣ τὸ Ἡρά-
 κλειον πάλιν ΕΣ τὸ αὐτὸ στρατό-
 πεδον ἰόντες—haud cunctanter
 regeram sermonem esse cultio-
 rem, sed οὐδὲν πρὸς Dawesium.
 Il. I, 381. Οὐδ' ὅς' εἰς Ὀρχομενὸν
 ποτινίσσεται—lege. Οὐδ' ὅς' ἀν'
 Ὀρ. “Rarius est illud Jamblichi
 de V. P. §. 61. εἰς τὸ οὖς, προσ-
 ψιθυρίσας τῷ ταύρῳ.” Valck. ad
 Schol. in Eur. Ph. 96. p. 715.

SECT. V. 13. Αξει παμφόρῳ χεραδι τυπτομενος] Αξοι Edd.
 II. Oxonn. ex MS. uti videtur γ. Nempe cum ex omnibus codd. sive scriptis sive impressis solus ille pravam atque absurdam lectionem repræsentet, eam pro suo iudicio viri docti arripuere. In cæteris omnibus optime constat, quæ hoc pacto violatur, modorum ratio: ουτε ανεμος¹¹ αξει—απαγγελει δε.

42 Alterum cum aliis editoribus communiter peccarunt Oxonienses, quod χεραδι ultima producta adhibuerint. Nec vero χερας χεραδος Græcis vel *notum fuisse crediderim: quæ enim hac super re afferuntur, fidei videntur plane perditæ. Scholiastes quidem ad Hom. Ιλ. Φ. 319.

——— ——— ἀλις χεραδος περιχευσας
 Μυριον ———

hæc habet: “χεραδος] Της ὑπο ποταμων αθροιζομενης “ψαμμον ἔσ.” Unde constat eum vocem χεραδος genitivum a recto χερας cepisse. Contra vero Etymol. M. [p. 808, 40.] χεραδος Homericum neutrum esse statuit, Pindarumque χεραδει dativum usurpasse testatur: “χέραδος Ιλιαδος Φ ὡς κιναδος, ουδέτερον γαρ εστι—και Πινδαρος την δοτικην ειπε, ΧΕΡΑΔΕΙ ΣΠΟΔΕΩΝ.” [Fr. cxxxι.]. Multum abest ut cum Barnesio existimem etymologum hunc, in quo versamur,

11. ἀνεμοι scholiastes; ἄξοισι Schol. Guelph. Par. A. Gott. Guelph. Ven. B. D. F. πολυφθόρῳ χεράδι injuria mutavit Hermann. p. 285. Aristoph. Av. 1065. pro πολυφάγοις παμφάγοις optime restituit. P. P. D.: τυπτόμενοι Coll. Eman. Gott. Ven. B. Guelph. Schol. τυπτόμενος editiones omnes; χεράδι Ald. Rom. Bodl. γ. Gott. Guelph. Schol. χεράδει Heynius, et Boeckius ex Etym. M. χέραδος Cod. Ven. Schol. A. et Apollon. Lex.; περιχεύας MSS. plurimi et editiones; περιχεύσας Schol. Gott.

Pindari secundum Heynium. χεράδει Pindarum donavit Schol. Townl. nisi vehementer fallor. ad l. c.; vide Philem. Lex. p. 119. In Etym. Magn. lege, χεράδει σποδοϋμενον. Hesychius, Σποδούμενος. τυπτόμενος. Eur. Andr. 1129. Πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος. Conf. Hipp. 1236. (1233.). Valck. quem vid. in Diatr. p. 65. Æschyl. Septheb. 809. Ag. 672. De vocibus Φάλις Φόν Φάδοντι Φοιδώς Φαγνόν παρφειπών ἔσ. conf. ad sect. iv.

Pindari locum respexisse. Neque enim leve est dis-
crimen inter σποδεων, quod laudat etymologus, et
τυπτομενος quod hic legitur. Commodius profecto
hunc locum adducere potuisset; quippe illud χεραδει
σποδεων rectene scribatur an potius χεραδι oporteat,
sileat necesse est versus mensura, quæ χεραδει hic
scribendum esse clamat. Porro quod metri apud
Pindarum, idem syntaxeos apud Homerum ratio
confirmat. Etenim ne semel quidem apud hunc
construitur vox ἄλις cum genitivo¹². Accedit quo
minus χεραδος Homericum sit casus genitivi, quod
sequatur in eadem sententia vox μυριον, quæ neque
*adverbium adhiberi nec cum genitivo conjungi
potest. 43

Denique illud ανεμος χεραδι τυπτομενος, quod cum
vulgg. repræsentat editio Oxon. quid, obsecro, por-
tenti est? Exponunt quidem *ventus glarea percussus*.
Hoc vero quotusquisque intelligit? Alii *ventus col-
lurie tundens*, ac si τυπτομενος idem valere possit
quod τυπτων: quam etiam in sententiam utcunque
absurdam concessisse videtur Scholiastes: ουτε ανεμοι
ταις πνοαις ΤΥΠΤΟΝΤΕΣ και στρεφοντες τη πολυφορω
χεραδι. Monent editores Oxonn. in MS. γ. haberi
τυπτομενοι. Cui verbo si unicam lineam ita adjeceris,
ut τυπτομενον evadat¹³, nullus dubito quin germanam
scripturam restitueris. Erit autem hoc verbum ad
τον [των ὕμνων θησαυρον] referendum: Τον ουτε ομβρος
ουτε ανεμος αζει τυπτομενον χεραδει: *Quem neque imber
nec ventus rapiet glareæ ictus-patientem*¹⁴.

12. Eur. Or. 234. Il. Φ, 540.
Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψη-
λοῖο, — M, 429. πολλοὶ δὲ διαμπε-
ρὲς ἀσπίδος αὐτῆς. Υ, 362. Ἀλλὰ
μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, —
Eur. Bacch. 950. φονεύουσα λαι-
μῶν διαμπὰξ Τὸν ἄθεον ex emen-
datione TYRWHITTI, quem
vide ad l. “*Mirum*,” inquit He-
ringa in Observat. p. 134., “*Vi-
truvium toties cum genitivo con-
struere supra, super, insuper.*”

13. Quam facile ν in ι com-
mutetur, nihil attinet dicere; conf.
pp. 47. 56. 58. 345. et R. P. ad
Hec. 788=782. Ph. 1413. Med.
264. 952. “*Vel forte interpreta-
mentum germanæ scripturæ σπεν-
δομενον*” — R. D. Cur. sec.

14. Omnino ad R. D. textum,
et partim ad Boeckhii interpre-
tationem, accedo; *quem neque
imber nec ventus rapiet glareæ
ictus-patientem, et eam* (i. e.

SECT.
II.

Ibid. φα-ει δε προσωπον εν καθαρω. νικαν-απαγγελει] Vertunt editores Oxonn. *sed luce quoad faciem in serena* constitutus. Nempe Scholiastæ patientem nimis aurem accommodarunt. Is utique monet ad orationem plenam extrinsecus assumendum esse εχων: εξωθεν προσληπτεον το ΕΧΩΝ, εν η' ΕΧΩΝ το προσωπον εν φωτι καθαρω. Eandem etiam cantilenam canit
44 Benedictus. Sane miror *viros facetos non itidem operam navasse ut lunam de cœlo in auxilium deducerent¹⁵. Tu vero, quisquis hæc legis, illud προσωπον nominativum accipe, atque ad verbum απαγγελει refer: προσωπον δε [του των υμνων θησαυρου] εν φαι καθαρω νικαν απαγγελει: *vultus autem [hymnorum thesauri] luce in pura victoriam prædicabit*. Vides, opinor, omnia pura jam in luce refulgentia, neque quidquam antehac desiderari præter interpretum iudicium.

V. 18. — εν πτυχαισιν απαγγελει¹⁶] Editt. Oxon. et Vulgg. εν πτυχαις απαγγελει. Quo pacto habetur ditrochæus εν πτυχαῖς ἅπ contra numerorum rationem pro epitrito secundo — ∪ — —. qua de re viri eruditi ουδε γρυ¹⁷. Schmidius metro consuluit legendo εξαγγελει. Nos a recepta lectione minus discessimus.

V. 20. Αγεις εφημοσυναν ταν ποτ εν ορεσι.] Ita editt. pleræque omnes. Nempe pæoni primo ταν ποτ εν ο responds in cæteris strophis et antistrophis quartus ∪ ∪ ∪ —. Quod cum ferri possit, insolentius licet factum sit, nihil mutandum duximus. Maluit

glaream) *invicem verberantem*. Hanc constructionem exhibendam, non refellendam censeret Reiskius. Bene est, quod aliis negotiis districtus Pindari manes non violasset vir bonus.

15. Virg. Buc. viii, 69.

16. πτυχαῖσι Par. A. ενι πτυχαῖσιν Gott. Guelph. Ven. B. D. F.

Ald. ἀπαγγέλλει Gott. Guelph. ἀπαγγελῶ Mingarellus, ἀπαγγελεῖς Heynius. Aristoph. Nub. 17.

17. οὐδὲ γρύ. Ar. Plut. 17. Sic οὐδ' ἔγκαφος· οὐδ' ἀκαρῇ scriptores Attici: Alexandrini autem οὐδὲ βῆμα ποδός. Deut. ii, 5. Vide Herodian. Piersoni, p. 436. et Valck. ad Ammon. lib. i. c. iv.

Schmidius τα¹⁸ ποτ εν ουρεσι. Non deerunt, opinor, SECT.
II.
quibus placebit, quod et mihi neutiquam displicet,

18. τὰ Par. B. Hermannus; εν οὔρεσι Coll. Eman. εὐφημοσύ-
ναν idem codex, consilio an casu,
nescio. Certe εν et ε in MSS.
perraro mutantur: Æschyl. Pers.
877. ἐχόμεναι—ἀνχόμεναι Ro-
bortellus; Soph. El. 1172. εὐ-
φημοσύνα, ἐφημοσύνα MS. Harl.
Ph. 467. σε δαίμονες, σ' εὐδαί-
μονες MS. Harl. El. 890. τὸ λοι-
πὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ—τ. λ. μ' εὖ
φρονοῦσαν, ἢ—MS. Harl. quam
mallem: τὸ λοιπὸν ἴν' ἢ φρονοῦ-
σαν MS. Hunter. Æschyl. Sep-
theb. 492. Τάχ' ἂν γένοιτο μάν-
τις ᾧ ἢ νοία τινί. Quibusdam
ἄνοια, quasi δύσνοια, placet, aliis
ἡύνοια arrideat: Tyrwhittus cor-
rigit, "ἡ'νοια, i. e. ἔννοια, notio,
cogitatio. Nos diceremus: *The
conceit may prove prophetic.*"
Conj. p. 5. In Blomfieldium
ἐννοία reponentem propendeo. εν
et α sæpissime: εὐπαλαίστους
pro ἀπαλαίστους Epicharmo re-
vocavit Tour. ad Longin. p. 347.
Æschyl. P. V. 578. εὐρὼν—ἀρὼν
Ald. 584. εὐγμάτων—ἀγμάτων
Ald. 1056. εὐτυχῇ—ἀτυχῇ Cod.
Guelph. conf. R. P. ad Eur.
Med. 553. Agam. 730. εὐ φιλό-
παιδα, καὶ φιλόπαιδα MS. Bigot.
Et contra, Eum. 887. ἔξεστι γάρ
σοι τῇδε γ' εὐμοίρου χθονός. δ'
ἀμοίρου (sic) Rob. γ' ἀμοίρου
Ald. γ' εὐμοίρου Turneb. Lege,
ΤΗΣΔΕ ΓΑΜΟΡΩΙ χθ. P. P. D.
in *Class. Journ.* No. III. p. 654.
896. εὐσθενεῖν Ald. ἀθενεῖν Rob.
εὐθενεῖν R. P. Equit. 1272.
"ἀλογίζεται pro εὖ λ. Suid. MS.
in v. Λοιδορεῖσθαι." R. P. apud
P. P. D. Mosch. Id. IV, 98. εὐ-
μίτροιο. ἀμίτροιο in margine ex-
emplaris Aldini, quod inspexi.

Pseudo-Phal. Ep. L. τύχην Boyl.
ψυχὴν MS. Reg. Ep. cxxx.
τυχὴν — ψυχὴν correxit R. B.
Conf. Valck. ad Phalaridea, P.
xvi. *T. H.* Obs. Misc. III. p. 422.,
et infra ad p. 281. Hæc obiter.
Or. 404. εὐπαίδευτα—ἀπαίδευτα
"Ald. et plerique MSS." et vice
versa, Æschyl. Suppl. 317. ἀφώ-
νῳ Ald., ἀφθόνῳ Robortellus;
εὐφώνῳ Turnebus, Canterus, et
H. Stephanus. Eur. Ph. 217.
ἀκαρπίστων "D. K." Hæphæst.
p. 98. Εὐπολις δὲ Ἀστρατεύτοις
—Εὐστρατεύτοις "in aliis codi-
cibus;" Theocr. Idyl. II, 24. καπ-
πυρίσασα, καππυρὸς εὖσα emenda-
tam a Valck. ad Röver. LVI. in
textum intulit Brunckius; atque
in Ruhnkenii dissert. de Anti-
phonte p. 41. ἀπειρος—forte, εὐ-
πορος. "Ephrem. Syr. p. 21. ὁ
κριτὴς ἰσχυρὸς καὶ τὸ δικαστήριον
ἀδυσώπητον [*quod exorari se non
patitur*]: ideo Suidas interpreta-
tur ἀπροσωπόληπτον: sententiæ
repugnat hoc vocabulum, pra-
vamque interpretationem peperit
apud Joseph. de B. J. VI, 2. § 10.
nam quod MSS. præbent εὐδυ-
σώπητον, omnino probandum."
T. H. apud Raphaël. ad N. T.
T. II. p. 79. Origen. de Orat.
p. 100. = T. I. p. 229. ἀσεβεῖν—
εὐσεβεῖν Ashtonius et BENTLEIUS.
Xenoph. Memorab. II. i, 26. In
Prodicti fabella Hercules, nomen
mulieri quod sit, quærit; Ἡ δὲ,
οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με
Εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με,
ὑποκοριζόμενοι, ὀνομάζουσίν με
Κακίαν. Sic codices, e quibus
MS. in Mus. Brit., et editiones
omnes. *D. R.* apud Piers. ad Mœr.
p. 381. transpositione locum sa-

SECT. ορεσι ταν ποτε. Nam vocula εν sat commode abesse
 II. potest; sicuti ΙΑ. N. 390.

— — την τ ουρεσι τεκτονες ανδρες.

nare conatur; οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, ὑποκοριζόμενοι καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν,—et, cæteris paribus, transpositio remedium lenissimum est. Sed εὐδαιμονία, honestum et grave nomen, patrocinium nequitiae prætexere nescit. “Xenocrates εὐδαίμονας dicebat esse eos, quibus bona et virtute prædita mens esset.” Muret. ad Aristot. Eth. Vol. III. p. 163.; * Valckenærius l. c. ὑποκορίζεσθαι eliminandum censet; sed hoc est ferro et igni sanare, non pristinos lepores restituere: quinetiam eclogarium sententiam, quæ ei tantopere placuit, verbo parum usitato in margine designatam velle haud probabile fit. *Toupius ad Suid.* Vol. II, p. 316. resarciendum jubet, ΜΗ ὑποκοριζόμενοι,—sed ubinam, quæso, particula ista *neutiquam* significat? Xenoph. Anab. II. p. 148. ed. Cantab. perspicaci vir ingenio, *Spelmannus* μὴ, *Larcherus* melius paulo οὐ, ex conjectura addiderunt; μὴ οἱ Ἕλληνες [ΟΥ] διελθόντες τὴν γέφυραν—neuter vero mihi satisfacit. Si loco *Mem.* οὐδὲν infercias, constructio esset Herodotea, sed quomodo hæc forma clanculum e textu exciderit, non constat. Quorsumnam istuc? Utere vero, si libet; et Vitiositatem, non modo σκληρὰ μαλθακῶς λέγουσαν, sed etiam se *scelus* profitentem habebis. Olim suspicabar Xenophontem dedisse εὐψυχίαν,

et isto Juv. Sat. VI, 194. Ζωὴ καὶ ψυχὴ — firmare tentabam. Re autem perpensa vocabulum εὐψυχίαν non esse dulcibus alloquiis magnopere blandientium ocyus comperi: Eur. Med. 404. “Ἐρπ’ εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας. Nunc D. R. ope legerem; οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι με ΔΑΙΜΟΝΙΑΝ, hoc est lenitate verbi turpitudinem rei mitigare. Aristoph. Lys. 883. κατὰβηθ’, ὧ δαιμονία, τῷ παιδίῳ· conf. 945. Herodot. III, 155. ὧ σχετλιώτατε ἀνδρῶν, ἔργῳ τῷ αἰσχίστῳ οὐνομα τὸ κάλλιστον ἔθεν. *And call her Angel! Goddess! Garth.* Quomodo hæc mali labes evenerit, paucis expediam. Librarius videlicet aliud agens litteram primam duplicavit; postea alter scriba e priori δ particulam εν elicuit; nam “adeo similes sunt literarum Ω et Λ ductus, ut facile altera in alterius locum irrepere potuerit.” R. P. ad Toup. p. 465. Conf. Piers. ad Mœr. p. 218. et Dobræus ad Ar. Plut. 959. Æschyl. Agam. 344. ὡς δυσδαίμονες, ὧ εὐδαίμονες MS. Bigot. et Soph. Aj. 613. πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ Aldus; πρὶν εὐ π. θ. Turnebus et H. Stephanus. Alia via ἰσοδαίμων vice εὐδαίμων bis reposuit R. P. PRÆF. ad Eur. xxxii.; et R. B. e Venusino suo Ροῖτον et *Rhetus*, loco Εὐρυτον et *Eurytus* in Apollodoro et Hygino rescribenda docet. “οἱ

* Vir præstantissimus, non monito lectore, citat Eur. Or. 659. ὅταν δ’ ὁ δαίμων εὐ δίδῃ, τί δέῃ φίλων;—quam margini exemplaris Or. illitam præterii; adde ergo, in R. P. Opusc. p. 33. l. 8., *[Muret. Opp. III, 163.]

*V. 22. — ρας υἱον ορφανίζομενω] Vox υἱον priorem hic corripit; id quod etiam apud Homerum¹⁹ non semel factum videre est. Schmidius nulla necessitate adductus *vi*, hoc est, *via* legit.

SECT.
II.

45

V. 36. — βοασε παιδα ὄν] Lectorem versum ult. adire jubent editt. Oxonn. Ubi monent quidem Aret. legisse *τριτον πονον*: ipsi tamen *τρητον* in contextu repræsentant. Cui ut hic versus responderet, βοασεν²⁰ scriptum oportuit. Cæterum pro vulg. ὄν, ut versus constaret, rescripsimus ὄν; id quod juxta potestatem apud Homerum perpetuam enunciari volumus *won*.

V. 39. — κομιδαν πατρος εδο-] Habemus hic iambi loco πατρος vel pyrrhichium temporibus inæqualem,

et *v* apud Græcos eodem sono proferebantur. Pro Ροῖτον igitur scriptum erat Ρύτον, inde correctores dederunt Εὔρυτον." In Pausan. II. 182, 3. pro Οἰλίδαν Αἰολίδαν et ibidem 246, 2. pro Οἴτην Δεοίτην restituit Porsonus. Ὑποκορισμοῦ definitionem, quam ex Aristot. Rhet. III. 569. citat Dounæus in Præl. ad Demosth. p. 118., ne D. R. quidem ad Tim. p. 266., nedum Ernestus ad l. c. acu tetigisse videntur. Sed de hoc alias. Errores interim, qui nescio qua ἀβλεψία exciderunt (Crit. Rev. June, 1803. p. 127. l. 24, 5.), hunc in modum corrigito; Plato Polit. v. p. 466. E. F. Læmar. = T. II. p. 474. E. H. St. Plutarch. Vol. II. p. 56. C. D. Xyland.: et dele [Vol. II. p. 48. ed. Bryan.]. Meminisse libet hoc verbum in Schol. Ven. B. ad Il. Θ, 373. corruptum latere; ἠθικῶς [πάνυ] τῶν φιλοφρονησέων τοῦ πατρὸς μέμνηται, αὐτὰ τὰ ὀνόματα εἰποῦσα οἷς παρακαλῶν αὐτήν ὁ Ζεὺς, πρὸς τὰς ἰδίας εἰσεπορίζετο χρείας. Legendum e Codice olim TOWNLEIANO,

ταυτὰ τὰ ὄν. εἰπ. οἷς ὑπεκορίζετο αὐτήν ὁ Ζεὺς, πρὸς τὰς ἰδίας χρείας παρακαλῶν. Seneca pater T. I. p. 866. *Quædam nomina bona lentus et sapiens conditor fecit: lege, creditor.* Contrarium illi dicto fœneratoris Alfii, *Bona nomina non appellando mala fieri.* BENTLEIUS.

19. Conf. Odyss. Θ, 476. Ξ, 8. 423, 438. Ο, 396. 555. Υ, 410. Φ, 363. Il. Δ, 473. Ξc. ΥΟΣ *filius*, ex quo Latinum HVIJS defluxisse videtur, si rite memini, exhibet Inscriptio Elgeniana. Nunc demum rescribo istud priscum ΥΟ pro υἱοῦ in illa nimirum 41. apud Visconti, et XIV. Sylloges Inscript. Gr. ab Osanno concinnatæ bis comparere. Eadem quoque forma, ni animi fallor, apud Donium p. . occurrit. Conf. Ruhnkenium ad Tim. p. 262. Porsonum ad Nub. 997. et Osann. ad Marmor. Elgen. p. 92.

20. βοασε Gott. Guelph. Par. A. B. Ven. B. D. F. βοασεν Coll. Eman.

SECT. II. vel, qui nihilo magis ferendus est, trochæum. Nos πατέρος exhibendo temporum rationem integram servavimus. Sequentem autem in versu voculæ τε anteferendam censuimus, quæ in Benedicti edit. reperitur, δε.

46

V. 43. Τα μὲν παρήκει.] Interpretes: *Atque hæc quidem olim facta sunt.* Ad sententiam quidem rectissime. Verum hoc neutiquam valet verbum παρήκει. Est enim temporis vel præsentis imperfecti, vel præteriti perfecti, quod vulgo plusquamperfectum audit: adeoque vel *prætereunt*, vel *præterierant*, exponendum est. Atqui horum neutrum sensu æquipollet τῷ *olim facta sunt.* Æquipollet vero *præterierunt*, cui respondet quod restituimus παρήκεν²¹.

21. Quæ de verbo παρήκει dixi p. 45. indicta esse velim. Accuratori utique examine instituto comperi verbi ἦκω*, si formam quidem spectes, præsentis infecti; eum tamen esse usum ut sensu æquipolleat Latino non jam venio, sed veni, sive adsum. Cujus rei exemplum exhibet primus Hecubæ Euripideæ versus, ΗΚΩ νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκοτοῦ πυλᾶς Λιπῶν — Veni sive Adsum, Ὡς. non cum interpretibus Venio, I am coming: hoc enim sententiam parum aptam efficit. Alterum porro et tertium ex eodem Poeta describam Med. 932 [= 929]. ΑΛΛ ὧν περ οὐνεκ εἰς ἐμὸνς ΗΚΕΙΣ λόγους, Τα μὲν λελεχται, τῶνδ' [l. ΤΩΝ Δ] ἐγὼ μνησθησομαι. Ubi interpretes ipsa orationis vi cogente: Cæterum quorum causa mecum in colloquium venisti, ea partim quidem dicta sunt, partim vero dicentur. Orest. 86. Σὺ δ' εἰ μακάρια, μακάριος θοσος ποσις, ΗΚΕΤΟΝ ἐφ' ἡμᾶς ἀθλιῶς πεπραγῶτας. Ubi itidem interpretes: Tu es beata, et tuus maritus beatus,

venistis ad nos miserrimos. Ii vero non satis fidi Σὺ δ' εἰ μακάρια reddiderunt Τὺ es beata. Sensisse nimirum videntur Tu vero es beata, et maritus tuus beatus, venistis, Ὡς. orationem quam maxime impeditam constituere; ac proinde quo expeditior evaderet, voculæ δε notionem consulto prætermisisse. Sed ne sic quidem ferenda videntur Latina, nedum, in quibus δε reperitur, Græca. Tu vero lege Σὺ δ' ἡ μακάρια μακάριος θοσος ποσις ΗΚΕΤΟΝ — Tu vero beata beatusque tuus maritus venistis — [Σὺ δ' ἡ μ. Brubach. conf. Valck. ad Eur. Ph. 1637.] Ex hoc verbi simplicis ἦκω significatu colligo compositum παρήκει apud Pindarum non incommode denotare præterierunt, h. e. olim facta sunt. R. D. Add. et Corr. **Hæc se non capere fatetur Dorvillius ad Chariton. p. 37.* R. P. ad R. D. Conf. Æschyl. Agam. 259. Choëph. 3. 836. Eum. 235. Soph. El. 1201. Œd. Col. 287. cum Æschyl. Septheb. 40.; et e Soph.

V. 47. — αγει, αδικον ουτε] Minus recte hic pro-
ducitur syllaba ει sequente vocali. Nos voculam
ουτ, quæ in recepta lectione subauditur, inseruimus.
Sunt autem syllabæ ει ου in scansione versus per
crasin ita efferendæ, ut in unam coeant.

Ibid. — ουτε υ-πειροπλον ηβαν] Pro pæone primo
Polyxena fr. 11. cum Æschyl. Eumen. 9—11. Photius, "Ηκω: ηλθον. — Ηκονδέ: έληλύθειν. Schol. ad Hec. 1. Οί 'Αττικοί αντί του είπειν ηκον, ηκω λέγουσιν. ρέπει δέ τουτο προς τὸ παρεληλυθός, καθόσον τὸ είμι προς τὸ μέλλον. Huic accedit Blomfieldius ad Æschyl. Pers. 511. Composito apud Sophoclem prætereundi significatio adhærere videtur; Aj. 741. τὸν ἄνδρ' ἀπηνύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης Μηΐζω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχη. Xen. An. V. p. 374. Ὅποσα δὲ καὶ ἄλλα παρήεσαν χωρία τῶν ξὺν τοῖς πολεμίοις ὄντων,— cum Hec. l. c. conf. Agam. 1067. Eur. Troad. 1. Androm. 309. 1232. Bacch. 650. et denuo Valck. ad Ph. 80. 210. Οἰχομαι quoque de iis qui e medio discesserunt, verbum solenne est. CEd. Col. 293. Hec. 137. Ph. 990. Or. 415. Suppl. 532. Aristoph. Ach. 208. Xen. K. II. v, iv, 11. vii. iii, 8. Anab. I. p. 37.; excerpta e Grammat. Lecapeni p. 72. et Bergler. ad Alciph. I, xxxviii. Hoc loco παρίκει Par. A. Pyth. iv, 224. ἵκειν Coll. Eman. "Jam cum apud Homerum constanter scribatur ἵκω, isque formam ηκω statuatur ignorasse, Pindari autem dialectus ex HomERICA magna ex parte sit derivata, ac potior codicum familia suppeditet vetustiore scripturam, consentaneum est per universum Pindarum reponendum esse ἵκειν pro recentiorum voce
ηκειν, quæ præposteræ criticorum debetur diligentiae." Verissime Boeck. ad Ol. iv, 11. Hanc formam ignorant Attici. Τοῦ ηκω τὰ μὲν ἐνεργητικὰ διὰ τοῦ η, τὰ δὲ παθητικὰ διὰ τοῦ ἰῶτα. Herodiani epim. MS. apud Bast. Ep. Cr. p. 232. Ad Med. I. supra c. "μνησθήσομαι edd. MSS. X. II. 835. Sed μεμνήσομαι pro var. lect. A. recte. Hac forma hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Iliad. x. 390. semper utuntur Tragici, illa nunquam. Idem dici potest de κληθήσομαι et κεκλήσομαι." R. P. ad l. Æsch. P. V. 838. Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται, MSS. et Scaliger ad Euseb. p. 18., κληθήσεται tres primariæ edd. et R. B. Millio, p. 50. De his futuri formis adi H. St. de dial. Att. p. 146. Valck. ad Herodot. vi, 9 (M. Rev. July 1789, p. 13.). R. P. ad Hec. 857. Or. 26. 1662. Ph. 576. Coray ad Heliodor. pp. 67, 8. μνησθήσομαι, ἀναμνησθήσομαι, ἐπιμνησθήσομαι plerumque apud Oratorem Græcum et Æschinem; μεμνήσομαι librariis forte tribuendum in hoc de fals. leg. p. 242, l. 8. ed. Tayl. μνησθήσομαι Athen. xv. 677. A. 7. Sed Thucydidi, Platoni, et Xenophonti μεμνήσομαι cordi fuit. Or. l. c. "perite corrigit" R. D. VALCK. ad Ph. 1637. Burgess. ad l.; "quod confirmant tres Musgravii MSS. unus Brunckii ex correctione et K. R. P. ad l. Pro ηκετον dat ηκεις Eustathius," quod R. P. arrisit.

SECT.
II.

Nem. vi. 44. Ταμῖαν στεφανῶν ΜΥΧΩΙ Ἑλλάδος²⁴
 Pyth. viii. 113. ΜΥΧΩΙ τ' Ἐν Μαραθῶνος·
 Olymp. x. 40. ΜΥΧΟΙΣ ἄμενον²⁵ Ἀλιδος·
 Nem. x. 78. ————— Κορινθίου τ' Ἐν ΜΥΧΟΙΣ.

SECT.
II.

Cæterum emendandum hic sese ultro offert corruptus apud Hesiodum locus. Extat autem Theogon. v. 1013.

Οἱ δὲ τοὶ μάλα τῆλε μυχῶν νησῶν ἱεράων.

Qui quidem nullam interpretibus moram iniecit, quin constructionis securi verterint: *Qui sane valde procul in recessu insularum sacrarum.* Verum enimvero ista τῆλε μυχῶν adeo non *procul in recessu* valent, ut notione plane contraria significant *procul a recessibus*. Reponendum est ΜΥΧΩΙ νησῶν ἱεράων²⁶. Cui lectioni respondet interpretum expositio.

24. μυχῶ δ' Ἑλλ. Par. B. Med. A.

25. μυχοῖς ἄμενον Rom. ἄμμενον Hermann. de dial. Pind. P. xii. ἄμενον Ald. Pal. B. Bodl. a. β. γ. Aug. A. Leid. A. B. Lips. Ciz. Uratisl. A. cum glossemate διαγοντα. Mosc. A. B. cum glossa καθήμενον et Guelph. In Mosc. B. suprascriptum η. At αμαι Pindaricum non est, sed ημαι sic ἡμένους Nem. x, 62 = 116. καθήμενος Ol. i, 83. ἡμένα Fr. apud Hermann. de dial. Pind. P. xii. Restitui igitur ἡμενον ex Pal. C. Gott. Aug. B. Par. Vat. optimis libris. Malim tamen ἡμενοί, ut ad Molionas referatur in insidiis latentes.—Boeckhius. Sic θησεῖ, κελάδημα, δῆλος, semper apud Pindarum, Theocritum, et Dorica Pythagoræ discipulorum fragmenta. Vide Brunck. ad An. Gr. p. 106. A etiam in H rarius mutant Dores, ut e tertia persona singulari præsentis

et imperfecti verborum in ἄω constat; ὀρῆς, κοιμῆ, ἐκοίμη. R. P.

26. In MS. Paris. sic scribitur: Οἱ δὲ τοὶ μάλα τῆλε μυχῶν εἴσω ἱεράων. Sed bene Gujetus correxit: μυχῶι νησῶν ἱεράων. ut Homer. Il. Δ, 152. Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἀργεος ἵπποβότοιο. Conf. Odys. Γ, 263. Δ, 304. D. R. Ep. Cr. i. p. 102. Solo Fr. xv, 29. Εἴ κε τις ἦ φεύγων ἐν μυχῶ ἢ θαλάμῳ. Theocritus, seu Alcæus xxix, 4, Κήγων μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ. Eur. Io. 493. Καὶ παρανλίζουσα πέτρα Μυχῶδεσι μακράϊς. Æn. viii, 192. Hic spelunca fuit vasto submota recessu. Æschyl. P. V. 457. Μύρμηκες ἀντρῶν ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. Soph. Ant. 1293. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι. Eur. Suppl. 545=555.—ἢ τέκν' ἐν μυχοῖς χθονὸς Φύσωσιν, Helen. 826. Ion. 229.—apud Æschin. in Timarch. p. 57. φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχοῖς δείκνυσιν γῆς Me-

SECT. II. Ibid. — ελελιχθον] Exponunt interpretes *terræ quassator*. Verum ea neutiquam est vera hujus verbi notio. Accuratus interpretaberis *terræ percussor*, juxta istud Virg. Georgic. i. 12.

48 * — — — — — *tuque o cui prima frementem
Fudit equum magno tellus percussa tridente.*

Nempe hic locus est Pindarici paraphrasis. Simili sensu adhibetur ελελιζομενη Pyth. i. 7. Nempe ad φορμιγξ refertur, cui nihil melius convenire potest quam *percussa*. Legitur etiam Olymp. ix. 21. φορμιγγ ελελιζων *Citharam feriens*. Annon vero, dicet nonnemo, verbum ελελιζειν *quassare* apud ipsum Poetarum principem denotat? Nempe apud eum legimus, Ιλ. Α. 530. μεγαν δ ελελιζειν Ολυμπαν: atque inde apud Virgilium, *et totum nutu²⁷ tremefecit Olympum*. At enim neque ελελιζειν, neque quidquam aliud exinde formatum adhibuisse Homerum confirmare ausim. Germanam autem verbi supra scripti potestatem εωελιζειν statuo, a ωελισσω, *contorqueo, circumroto*. Unde HomERICA dictio majus multo sonabit quam Virgiliana²⁸.

nander apud Stob. Serm. lxx, p. 438, 25. Λίαν φυλάσσειν ἄλοχον ἐν μυχοῖς δόμων. Xen. Anab. iv. p. 251. Cant. εἰς τὰς κόμας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Conf. Theog. 119. et Oripian. Cyn. iii, 12.

27. "Clarius, opinor, potentiam Jovis indicat; si *nutu* solo, quam si quantovis *strepitu, crepitu, sonitu, tonitru* coelum concutiat." R. B. ad Ter. Eun. iii, v, 42. et ad Milton. P. A. ii, 352.

28. Æn. ix, 105. x, 115. *torquet* iv, 269. ix, 93. In profatu verbi *ωελισσω* a vetustate repetiti nihil tetrum aut insuave; et analogiam confirmant veteres grammatici. Quisquis vero omnia linguæ Græcæ diverticula excutere, for-

mas nascentes pandere, et dialectorum analogiam pervestigare aggrederetur, vereor equidem ut perantiquas quidem vocabulorum figuras, quæ apud *Archilochum, Tyrtæum, Solonem* et *Stesichorum* in honore erant, nedum Homericas, e situ informi nulla machinarum vel annorum serie eruendas pro comperto haberet; et ingentia Nomadum plaustra MSS. codicibus onusta parum aut nihil succurrerent. "Orthographia enim," uti præmonuit Quintilianus, "consuetudini servit, ideoque sæpe mutata est;" ut unda supervenit undam, sic ex usu loquendi mutatio mutationem protrudere solet. Textum ad priscos optimæ fidei atque auctoritatis scriptores

V. 51. Μαλα ἄδοντι νοῶ, Ποσειδαν, προσέρχεται] SECT. II.
 Melius etiam ad sententiam Schmidius προσέχεται²⁹.
 Τιν προσέχεται, *Tibi adhæret*. h. e. *Tui cultor est observantissimus*. Vulg. lectionem metricæ leges respuunt. Cæterum pro ἄδοντι scribendum est ἄδοντι,

emendare, et species nominum, quas ætatis robigo infuscaverat, ὥσπερ νόμισμα ἀρχαῖον, recusas quidem, proba autem nota signatas, expromere, — *hoc opus, hic labor est*; nec mortalibus ultra trepidare datur: τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις. Si acerimus Poetæ defensor Massilianum, aut Platonis saltem, exemplar in apricum proferret certis antiquitatis vestigiis stabilitum, et ex eodem Homerum formis nondum cognitis locupletaret; quid alii sentirent, nescio; certe me probantem plaudentemque habebit; vide PR. ad D. R. Opusc. xv, vi,* et adde, apud Porphyrium de Abstinencia II, §. 27. Θυμὸν ἀπορραίσαντας ἐέδμεναι ἦϊα γυνῖα—ἀπορρήξαντας incaute conjecit illustris Ruhnkenius. II. II, 133. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε Ποικίλον, ἀστερόεντα ποδώκεος Αἰακίδαο. Schol. TOWNL. f. 173. ἀστερόεντα: ἄστρον μορφαῖς πεποικιλμένον: ποδώκεος αἰακίδαο: τινὲς κακῶν βελέων ἀλεωρήν:—καὶ γὰρ, ξεῖνος γὰρ Φοῖ ἔδωκε [Φάναξ ἀνδρῶν Εὐφύτης Ἔς πόλεμον φορέειν,] δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν: II. O, 532, 3. et M, 57. Eadem e Schol. Vict. laudat Heynius, et verbum non amplius addit. Conf. Scut. Herc. 124, 5. 128, 9. Xen. Mem. III, x, 14. Soph. Tr. 883. τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ Ξυνεῖλε. Aristophanes, qui Mæonidem παρωδεῖν adamabat, hunc textum, Minervæ peplo intexendum, e suo exemplari

nobis servavit: Vesp. 615. Τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν. Vocem σκευὴν apte atque concinne e proprio penu interseruit Comicus. Simile quid habet Hybriæ Cretensis scolion apud Athen. xv. 696. A. Ἔστι μοι πλοῦτος μέγα δόρυ, καὶ ξίφος, καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός. Sil. Ital. II, 402. nulli tegumen penetrabile ferro. Callim. Fr. CXLII. νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυσμα. Ideo corrige quantocyus, Ποικίλον, ἀστερόεντα, κακῶν βελέων ἀλεωρήν. II. M, 57. O, 533. δηῖων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. Hesiod. Ἔργ. 402. λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Conf. 542. Scut. Herc. 128. Theocr. Id. xxiv, 278. Hæc lacinia, quam ineunte anno 1802. memoriola mihi suggestit, sese Porsono probavit. Soph. Œd. Col. 699. ἐγχείων φόβημα δαῖτων, Lege, πρόβλημα Æschyl. Sept. 540. σάκει, κυκλωτῇ σώματος προβλήματι, 675. φέρ' ὡς τάχος Κνημῖδας, αἰχμὴν, καὶ πετρῶν προβλήματα. Soph. Aj. 1212. Δείματος ἦν μοι προβολὰ Καὶ βελέων θούριος Αἴας. Eur. Suppl. 220. χείματος Προβλήματα, in Meleagri fr. vi. Τελαμῶν δὲ χρυσοῦν ἀετὸν πέλτης ἔπι, Πρόβλημα Θηρὸς,—.

29. προσέχεται Ven. B. D. F. ex schol. restituit Schmidius; προσέρχεται Coll. Eman. Pro προσερχόμενος reposuit προσεχόμενος Toupius ad Schol. in Theocrit. Idyl. v, 116. μάλ' ἄδόντι Rom.; ἀδῶν, ἀδόντι, ἀδόντα constanter edidit Αἰολοκιστὶ Boeckhius.

SECT. h. e. *ωαδοντι*; quo modo apud Homerum perpetuo
II. enunciandum venit.

Pergamus porro ex reliqua, qua sumus instructi,
supellectile emendatrice³⁰ alios etiam nonnullos in
49 *Pindaro locos haud leviter jam olim corruptos
instauratum ire.

Olym. II. 154. ——— Σοφος ὁ πολ-

λα οἶδω³¹ φυα.

Μαθοντες δε λαβροι

Παγγλωσσια, κορακες ὡς,

Ακραντα γαρυετον.]

Hunc ad locum monet Scholiastes alter ista *μαθοντες γαρυετον* adversus numerorum rationem peccare. Recte. Neque enim audiendi sunt ii, in quibus Barnesius, perpetuus iste nugarum consarcinator, nomen profitetur suum, qui verbum duale ad nominativum circa res plures quam duas versantem legitime referri posse voluerunt. Video quidem Eustathium in istam etiam sententiam concessisse. Sed neque apud eum nugas raro est invenire. Is utique huc facere existimavit illud Homericum *Ιλ. A. 566.*

Μη νυ τοι ου χραισμωνσιν, ὅσοι θεοι εισ εν Ολυμπω,
Ασσον ιονθ, οτε κεν τοι αάπτους χειρας εφειω.

At enim ibi vocem *ιονθ*, non jam, uti somniavit Eustathius, *ιοντε*, sed *ιοντα*³² accipi oportere abunde

30. Conf. Append. p. 21*.

31. *ειδως* Edd. et Muretus V. L. VIII, i. [Opp. II, 170.]. Soph. Tr. 403. *ἐξειδως* MS. Harl. *ἐξειδως*.

32. “*Ίόντε* duale qui comprehendere potest omnes deos quotquot in cœlo? Hoc et ratio et ipse usus prohibet. Corrigo, *Μή νύ τοι ου χραίσμωνσιν, ὅσοι θεοί εισ' ἐν' Ολύμπω ἄσσον ἸΟΝΤΕΣ, ὍΤ' ἌΝ τοι ἀάπτους χεῖρας*

ἐφείω. ὅτ' ἂν id ipsum est, quod *ὅτε κεν*. ἄσσον ἰοντες numero plurali, *cominus pugnantes*, ut *Ιλ. O, 105.* ubi Juno ipsa loquitur, *Νήπιοι, οἱ Ζηνὶ μενεαίνεμεν ἀφραδέοντες* (sic) *Ἡε τι μιν μέμαμεν καταπανσέμεν ἄσσον ἰοντες, Ἡ Φέπει ἦε βίη*. Ceterum Eustathius ad locum, [p. 113. l. 39, et 41. ed. Bas.] *Ἀρίσταρχος ἀάπτους Ἀριστοφάνης ἀέπτους*. At Scholiastes MS. [Lips.] *ἀάπτους αἱ*

demonstravit doctiss. Clarkius. Hac autem super re, quo efficacius motam dirimamus litem, quendam Euripidæ locum, quo nihil disertius excogitari potest, libet describere. Is autem extat, Suppl. 142.

SECT.
II.

50

ΑΔ. ΕΛΘΟΝΤΕ ΦΥΓΑΔΕ νυκτος εις εμας πυλας·

ΦΗ. Τις, και τις ; ειπε· ΔΥΟ γαρ εξαυδας αμα.

AD. *Profecti* Φυγαδε noctu ad meas portas: ΤΗ. *Quis, et quis? effare: cum enim* φυγαδε dicis, de duobus³³ *simul loqueris.* Satis jam, opinor, de morbo

πάσαι ἀέπτους ἔχουσι. Sic Hesychius, "Αεπτον, ισχυρόν, ἀνίκητον. Ergo ubi plus decies venit, ἀάπτοι χεῖρες, cæteræ editiones habebant ἀέπτοι· fieri potest, ut utrumque mendosum sit." R. B. Perpendet animus; facilius est ὅτε κέν τοι in ὅτ' ἄν τοι· quam ὅτ' ἄν τοι in ὅτε κέν τοι recoquere: sed de hoc alias. Theogon. 748.—ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρα ἄσσον ἰοῦσαι ἀλλήλας προσέειπον, et 649. Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους.

33. Aristoph. Plut. 788. καὶ σὺ καὶ σὺ χαίρετον. Xen. Anab. II. p. 175. Ἀγίας δὲ ὁ Ἀρκάς, καὶ Σωκράτης ὁ Ἀχαιοὺς, καὶ τούτῳ ἀπεθανέτην.—ἥστην δὲ ἄμφω—Plato Lys. p. 205. F. ed. Frf.=T. II. p. 212. D. τότε μὲν γὰρ [ἔδοξεν], εἰ ὁ ἕτερος φιλεῖ, φίλω εἶναι ἄμφω—Hec. 890. ὥς τῷδ' ἀδελφῷ πλησίον μιᾷ φλογί, Δισσὴ μέριμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί. Or. 1570. ἤκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια Δισσοῖν λεόντοιν, οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτῷ καλῷ. "γαρύετον agnoscunt cum libri omnes, tum Aristid. T. II, pp. 28. 378. Theophyl. Bulg, Ep. VI, p. 12." Koen. ad Greg. p. 98. et Boeckhius ad I.: "et vanam fuisse Viri doctissimi religionem docebunt vel hujus enallages exempla a

Cl. Ernestio ad Homeri II. A. 566. prolata," quibus ostendit, omnino etiam duali usos esse, ubi de pluribus ageretur. Koen. l. c. et Tyrwhittus ad PseudOrph. de Lapid. 77. Recte vero colligit R. D., invito et repugnante Boeckhio, scholiastem γαρνέμεν suo calculo probasse. Plato Theætet. T. I. p. 152. E. καὶ περὶ τούτου πάντες ἐξῆς οἱ σοφοί, πλὴν Παρμενείδου, ξυμφέρεσθον,—ξυμφέρονται Stobæi lectionem prætulit doctissimus Heindorfius. Sæpenumero duales formas obliterasse librariorum non inficiandum est; II. Y, 371, 2. instaure, Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρε **Φέοικεν**, Εἰ πυρὶ χεῖρε **Φέοικε**,—Æschyl. Agam. 1561. Περὶ χεῖρε* βαλοῦσα φιλήσει, Eur. Androm. 114. πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκετὶς περὶ χεῖρε βαλοῦσα, conf. Ag. 1149. Septheb. 871. Theognis. 265. "Ενθα μέσσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα Δειρήν, — Cod. Mut. παρὰ edd. Plato Gorgia p. 332. Bas.=313. A. Læmar.=I. 524. A. H. St.=291. Routh. καὶ τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ῥαδάμανθυς κρινεῖ, τοὺς δ' ἐκ τῆς Εὐρώπης Αἰακός. Μίνω δὲ πρεσβεῖα δώσω, ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ᾗ ἀπόρρητόν τι τῷ ἐτέρῳ ἵνα ὥς δικαιοτάτη ἡ

SECT. II. quo laborat Pindari locus. De medicina nunc cogitandum est. Ea autem quo melius ministretur,

afferenda sunt verba Scholiastæ: οἱ φύσει χρωμενοὶ λαμπροὶ, οἱ δὲ μαθόντες ακραντα ΓΑΡΥΕΙΝ ἥσσονες εἰσι τῶν καθ' αὐτοὺς ὅτι δηποτε μαθόντων καὶ [ἢ ed. OX.] ἐπισταμενων· το δὲ ΓΑΡΥΕΤΟΝ κακῶς· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ δυικοῦ

κρίσις ἢ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις. ἐὰν ἢ ἀπορόν τι legere maluit *D. R.* ad *Tim.* p. 44. ἐὰν ἢ ἀπορόρητον τι τῷ ἐ. *Cod. Reg. Paris.* ἐὰν ἀπορόρητον τῷ ἐ. *Cod. Aug.* ἐὰν ἀπορόρητόντι τῷ ἐτέρῳ *Cod.* haud ita pridem *CLARK.*; veram lectionem ἐὰν ἀπορητόν [τι] τῷ ἐτέρῳ exhibet *Cod. Meermann.* apud *Findeisen.* p. 250. Cujusmodi errore liberavit *Heindorfius* optimus *Phædr.* p. 265. *E.* et de *Rep.* iv, p. 442. *B.* Conf. si lubet, (*Month. Rev. March, 1797.* p. 360. *Crit. Rev. April, 1804.* pp. 460, 1.) *Æschyl. Choëph.* 490. ἐκαινέτην *Valck.* ad *Ph.* 1310. probante *R. P.* (apud *C. J.* No. xix, 114.) *Aristoph. Av.* 844. Κήρυκε *Markland* ad *Eur. Iph. T.* 112. "recte." *R. P.* apud *P. P. D.* *Eur. Hipp.* 188. ab *R. P.* ad *Equit.* 823. emendatur, λύπη τε φρενῶν, χειροῖν τε πόνος. Nominativum pluralem cum verbo duali subinde jungunt Poetæ; *Schol. B.* ad *Il. Δ,* 452. ἔστιν ἀκοῦσαι δύο ποταμῶν ἤχους [ἤχου *TOWNL.*]. *Apol. Rhod.* i, 211. Ζήτης δ' αὖ Καλαῖς τε, βορήϊοι νῆες, ἵκοντο ed. *Br.* "Lege, ἰκέσθην ex *Ety-mologo* p. 411, 5. qui particulam omittit." *R. P.* apud *P. P. D.* Crebrius vero forma dualis cum verbo plurali gaudet; *Scut. Herc.* 402. Ὡς δὲ λέοντες δύω — κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοισι κροτέοντες ἐπὶ σφᾶς ὀρμήσωσι. *Il. Δ,* 287. "Lege, Αὐτῶ γὰρ μάλα λαὸν

ἀνώγετε *Ἔφι* μάχεσθαι." et vice versa *E,* 12. τῷ *Φοί* ἀποκρινθέντες ἐναντίῳ ὀρμηθήτην. "Codices aliquot ἐναντίον omnes fere cum ed. *Flor.* ὀρμηθήτην. *Lego,* τῷ *Φοί* ἀποκρινθέντες ἐναντίον ὀρμήθητην. Sic ἀποκρινθέντες *Eustath.* in notis [p. 389. l. pen.] pro varia lectione." *R. B.* Et codex *Harleianus Odys.* N. 296. Ἄλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, *Φειδότες* ἄμφω — εἰδότε *Schol. MS. Harl.* cum glossa ἐγώ τε καὶ σὺ. *R. P.* *Hesiod.* "Εργ. 437.— Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντες ἐν αὐλακι καμμέν ἄροτρον" *Ἀξειαν,* τὸ δὲ *Φέργον* ἐτώσιον αὐθι λίποιεν. *Callim. h. ad Del.* 64. τῷ δὲ οἱ ἵππῳ Ἐπτάμυχον βορέας παρὰ σπέος ἠνλίζοντο. Vid. *Hemsterh.* ad *Plut.* p. 32. "Pluralem nominum femininorum cum verbo singulari, veteres Grammatici Boeotismum, aut Thebanum, Pindaricum, τὸ σχῆμα appellabant; *Ol. viii,* 10. Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβέων ἀνδρῶν λιταί. Hæc est *Asclepiadis* lectio, quam libri scripti confirmant. Idem *Ol. xi.* 5. μελιγάρνες ὕμνοι Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται. *Il. P,* 387. Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμενοῖο." *D. R.* ad *h.* in *Cer.* 499.; aliter judicat *Boeckhius.* *Eur. Ion.* 1165. ἐνῆν δ' ὕφανται γράμμασιν τοιαῖδ' ὕφαί. In *Act. D. D.* *Apost.* ii, 3. ἐκάθισε τε [haud γλώσσαι· sed ἐκάστη τῶν γλώσσων] ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν. Conf. *Valck.* ad l.

βουλεται ἡ λέξις Ἑ. Hinc luce clarius est olim SECT. II.
circumferri duplicem hujus loci lectionem, alteram,
quam probat scholiastes, γαρνεῖν vel quæ ei æqui-
polleret; alteram, quam damnat, γαρνετον. Atque
illam quidem nos, forma duntaxat in γαρνεμεν mu-
tata, omnino restituendam censemus. Ejus vero
constructionem Scholiastes minus recte ordinavit;
μαθοντες ακραντα γαρνεῖν Ἑ. Nam vocem μαθοντες
liquido constat opponi τοις πολλοις οἶδοσι φησὶ, ac
proinde absolute sumendam esse juxta interpretes,
discendo-rem-assecuti, non autem ad γαρνεμεν referen-
dam. Nos loci syntaxin ita constituimus, ut γαρνε-
μεν ad λαβροι referatur: Μαθοντες δε λαβροι [εἰσιν] ακ-
ραντα γαρνεμεν Ἑ. Similiter autem dicta *re- 51
periuntur apud Aristophanem δεινος λεγειν, δεινος
εὔρειν, δεινη φαγειν³⁴, atque alia alibi quam plurima.

34. Aristoph. Acharn. 429.
χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δει-
νὸς λέγειν. Equit. 113. δεινοτά-
τους εἶναι λέγειν. Æschyl. apud
Schol. ad Aristoph. Nub. 1128.
δεινοὶ πλέκειν τοὶ μηχανὰς Αἰγύπ-
τιοι. Soph. Œd. Tyr. 1169. οἵμοι
πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
Eur. Med. 585. λέγειν τε δεινὸς
Conf. Plato. Menex. II, 236. A.
Polit. II, 259. A. Sympos. III,
198. C. Xenoph. Anab. II, 156.
ed. Cantab. V, 380. Demosth. or.
Leptin. §. 129. et Prœm. Deme-
gor. p. 1442, 20. δεινὸς εἰπεῖν,
quam firmat Heindorf. ad Plato.
Protag. p. 533.—Æschyl. P. V.
59. δεινὸς γὰρ εὔρειν καὶ ἀμηχά-
νων πόρους. Aristoph. Equit. 759.
καὶ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμή-
χανος πορίζειν. ut Eccles. 236.
R. B. Conf. Iph. A. 356. Med.
1415. Xenoph. Œconom. IV, 1.
Virg. Æn. III, 395. X, 113. IV, 478.
VII, 297. XII, 305. Apoll. Rhod. IV,
1538. πόρον τ' ἀπετεκμαίροντο—
πόρους tacite Brunckius. Propert.
II. XXXIV. 27. Quid tua Socra-

tis tibi nunc sapientia libris Pro-
derit, aut rerum dicere posse VIAS?
In Augeæ stabulo, Herc. Œt.
43. *nec meos lux prosequi Potuit*
triumphos. Solis excessi VIAS.
Æn. VI, 797. *Extra anni solisque*
VIAS, R. B. et Drakenborch. ad
Sil. Ital. XV, 812. In climes
beyond the solar road. Gray.
Aristarchus apud Stob. LXI. p.
387. 28. Οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ
τὸν ἀσθενῆ σθένειν Τίθησιν καὶ
τὸν ἀπορον εὔρίσκειν πόρον. —
Over floods that are deepest,
Which Neptune obey; Over rocks
that are steepest, Love will find
out the way. Eur. Androm. V.
pen. τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὔρειν
θεός.—Nub. 243. Νόσος μ' ἐπέ-
τρίψεν ἱππικῇ, δεινὴ φαγεῖν.
Xenoph. Anab. VII, p. 522. Ἀρ-
κὰς δέ τις, Ἀρύστας ὄνομα, φα-
γεῖν δεινός,—Eur. Hipp. 1239.
δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν. Solo Fr.
V, 6. δεινὸν ἰδεῖν. conf. Œd. Tyr.
1267. Theocr. Id. XXII, 45. Plato
de Legg. I. p. 334. A. ἀργύριον
δεινὸς φυλάττειν καὶ δεινὸς κλέπ-

SECT. II. Hanc etiam constructionem Latini cum plerique omnes, tum præcipue Horatius passim imitatus est. At enim, dicet forte nonnemo, quidni reponendum est ipsum illud, quod apud Scholiasten habetur, γαρνεῖν, cum pæoni primo creticus temporibus æquipolleat? Respondemus neque creticum nec pæona primum huic loco convenire, sed choriambum oportere, ut isti καὶ στεφανοῖς in 4ta ἀντιστροφή aliisque consimilibus sit ἰσοδυναμος. *Negandumne igitur est ultimæ της στροφης syllabæ quantitatem esse adiaφορον?* Negandum vero. Quippe syllaba ista ob pausam της στροφης in fine necessariam pro longa semper est habenda.

VII. 109.

Καὶ ῥα μιν χωρὰς ἀκλαρω-
τον λιπονθ' ἀγνον θεον.]

“Ald. et MSS. Bodl. a. et Pal. A. B. C. λιπον ἀγνον³⁵.”

τειν. de Rep. iv, p. 430. A. δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν· ἢ, τε ἡδονὴ παντὸς χαλαστραίου δεινότερα οὔσα τοῦτο δρᾶν καὶ κορίας· Conf. Hor. Carm. i, iii, 25. xix. 8. iv, ii, 59. et Lambin. ad iv, viii, 8. Propert. iv, x, 42.

35. Λίπον habent quoque Gott. Par. A. Vatic. Mosc. A. Guelph. Aug. B. Lips. Leid. A. B. et Cod. Ciz. apud Hermann. ep. ad Heyn. p. 402. λίπονθ' Aug. A. addito τὸν in margine ἔλιπον. Boeckhius.—1. II. E, 696. τὸν δὲ λίπε ψυχῇ. Hec. 1066. τέκν' ἔρημα λιπὼν, sed recte vir doctissimus [in Q. Rev. No. xxix. p. 123.] legit Eur. Alcest. 953. ἔθανε δάμαρ, ἔλιπε φιλία. Odyss. Γ, 196. ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι Ἄνδρός· Thucyd. i, 144. ὧν [πατέρων] οὐ χρὴ λείπεσθαι. II. Ψ, 523. 529. Herodot. vii, 86. ἡλαυνον δὲ πάντες καμήλους ταχυτήτα οὐ λειπομένας ἵππων. i. e. καμήλους ἵππων οὐχ ἡσσονας ταχυτήτα. Soph. El.

473. γνώμας λειπομένα σοφᾶς, Eur. Iph, T. 573. Plato Menex. p. 246. E. εἰδότες ὅτι τούτου λειπομένα πάντα τὰ κτήματα καὶ ἐπιτηδεύματα αἰσχρὰ καὶ κακά. Soph. Aj. 543. ἔρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένω λόγον; Herodot. vii, 59. Οἱ δὲ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανεῦνται. Plutarch. Nicias p. 524. E. ἐνίκησε πολλάκις χορηγήσας, ἐλείφθη δ' οὐδέποτε. Hor. A. P. 417. mihi turpe relinqui est. Ovid. Met. vii, 41. poenæ Medea relinquit? 2. Plato Euthydem. p. 282. E. ὅθεν ἐγὼ ἀπέλειπον, ἀπέλειπον Codex Clarkio-Bodl.; minus recte. Plato Gorg. p. 497. C. 5. Ὅθεν οὖν ἀπέλειπες, ἀποκρίνου. ἀπέλιπες Codex Clarkio-Bodl. et alii. Pausan. iii, 77, 9. ὅσοι γένους καβειριτῶν ἐλίποντο—ἐλείποντο· et ibid. p. 230, 13. pro κατελίποντο—κατελείποντο restituit Porsonus. Xen. Anab. ii. p. 170. πολλοὶ αὐτὸν ἀπέλειπον. Plato Meno. p. 77. A. 2. ἀλλὰ

sensu quidem eodem manente, non metro." Ita Editt. Oxonn. Immo vero vestræ lectionis sensus neque idem est nec ullus. Neque enim verbi medii λιπεσθαι is est usus, ut accusativum post se patiatur: nec vero *relinquere* communiter cum activo λιπειν unquam significat. Video quidem ab Homeri interpretibus hoc sensu non semel acceptum: sed frustra ubique. † Quin etiam Isth. viii, 125.

SECT.
II.

*Τον μὲν οὐτε θανόντ' αἰοῖται
ἔλιποντ'. ἀλλὰ οἱ

52

Ibi vero si res postularet nullo negotio emendari posset, ἔλιπον γ.³⁶ uti et οὐδε pro οὐτε; nam illud

μὴν προθυμίας γε οὐδὲν ἀπολείψω,—Ar. Plut. 495. κοῦκ ἀπολείψει. Plato Phædo, p. 69. D. 3. οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ. Euthydem. p. 288. C. 10. ὅθεν γὰρ τοπρότερον ἀπέλιπον, τὸ ἐξῆς τούτοις πειράσομαι, ὅπως ἂν δύναμαι, διελθεῖν,—ἀπελίποντο editiones veteres; ἀπέλιπον, τὸ ἐξῆς dextre conjecit amicus apud doctissimum virum, Robertum Josephum Routh ad l. p. 46, 6.—3. Plato Phileb. p. 52. D. 9. Μηδὲν, ὦ Πρώταρχε, ἐπιλείπειν. Ar. Av. 1106. γλαῦκες ὑμᾶς οὐποτ' ἐπιλείψουσι Λαυρικωτικάι. Ar. Plut. 833. ἦπου σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα. Conf. omnino *Dobæum desideratissimum* ad l. Herodot. vii, 28. ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον—ἐπελίπετο ῥέεθρον Arch. vulgata autem sana; Demosth. adv. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλιπεν. Plato Prolag. p. 310. E. ὡς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποιμι οὐδέν. Pausan. T. iii, 220, 10. *Facii*. ἀπόνοια τοὺς ἔτι ἐμπνέοντας ἀπέλιπεν,—ἐπέλιπεν reposuerunt *Tyrwhittus* et *Porsonus*. Eubulus apud Athen. xiii. p. 559. C. Ταχέως γέ μ' αἱ χρησταὶ γυναῖκες ἐπέλιπον. Vide

infra ad p. 210. 4. — Plato Theætet. p. 144. C. antepen. καὶ μέντοι καὶ οὐσίαν μάλα πολλὴν κατέλιπεν. de Legg. iv, p. 716. A. ult. Pausan. i, 318, 12. pro ὑπελείποντο, ὑπέλειπον τὸ—ut ii, 88, 14. ὑπέλιπε δὲ [κεραυνὸς] τὸν κίονα ἐξ ἀπάσης [οἰκίας] μόνον. Ar. Plut. 104. καὶ μή μ' ἀπολίπης 446-7. εἰ τὸν θεὸν ἔρημον ἀπολίπόντε. Plato de Rep. v. p. 475. D. 8. περιθέουσι τοῖς Διονυσίοις, οὐτε τῶν κατὰ πόλεις οὐτε τῶν κατὰ κώμας ἀπολειπόμενοι. de Legg. iv. p. 716. A. 2. τῷ δὲ ξυνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός. καταλείπεται ἔρημος θεοῦ, καταλειφθεὶς δὲ, καὶ ἔτι ἄλλους τοιούτους προσλαβὼν, σκιρτᾷ, ταρασσὼν πάνθ' ἅμα. Ἔς.

† Il. E, 154. Ἔς.

36. ἔλιποντ' Ald. Rom. ἔλιπον Par. C. Med. A. B. "Dele γε." Hermann.; ἀ. γ' ἔλιπον hodie mavult de dial. Pind. P. vii.; "erat cum οὐδὲ conjicerem," inquit *Boeckhius*. R. P. sine ulla suspitione hanc odam citat ad Or. 5. et eam ut genuinam hoc modo vendicat *Boeckhius*; "Thebanum se profitetur auctor v. 15.

SECT. II. sermonis Græci ratio postulat. Verum ut istam
 II. Œden Pindaro abjudicem inter alia me adducit,
 quod ibi vox Αἶγινα media bis correpta verss. scil.
 36. et 122. adhibeatur, cum tamen syllaba ista apud
 Pindarum 14 in locis aliosque ubique poetas produ-
 catur. Voci αἶγος Æoles nonnunquam adspiratio-
 nem Vau præfecisse exinde colligo, quod Lacones,
 teste Hesychio, βαγίος scriberent: sive istud βαγίος
 concipiendum sit wayίος, seu ubi Æoles w, ibi La-
 cones β adhiberent³⁷. Proinde rescribo λιπον αἶγνον
 h. e. wayνον.

= 35. Persicique belli ætate
 vixisse; num vero putabis, qui
 tam eximium carmen procudere
 posset, alienam personam menti-
 tum fuisse? Ac quis, quæso, ejus-
 modi odam componere poterat?
 Non Apollonius, non Callima-
 chus, non Theocritus, qui metra
 Pindarica non magis intelligebant,
 quam Aristarchus. Verum quid
 opera abutar in re perspicua?
 Lege modo, Pindarum agnosces.”
 Itane tandem, Boeckhi eruditis-
 sime, te ad defendendum Dir-
 cæum tuum ipse accingis! Va-
 cillat profecto et ab omni parte
 corruit tuus acervus. Probra in
 Dawesium congerere non est ar-
 gumentando coarguere: una re-
 fellendi ratio est aut lectionem
 vulgatam idoneis exemplis mu-
 nire, vel nævos a critico censoria
 virgula notatos certa aut proba-
 bili medela expellere. Nihil dicam
 de officinis falsariorum, qui Pto-
 lemæorum ætate ineptias suas auc-
 toribus probatis affricabant, et
 quæstus causa totos libros confin-
 gebant; sed fuerunt Pindari tem-
 poribus qui Homeri et melicorum
 personas satis astute agerent, et
 voluptatem, stultam et caducam
 quidem dolis quæsitam, honestæ
 posterorum commendationi, felici

imitandi studio partæ, præpone-
 rent. Odæ pulcritudo perinde
 me allicit, oblectat, detinet; ora-
 tionis porro ac styli forma et
 lineamenta Pindarum, ni nos om-
 nia fallunt, certe sapiunt; sed
 sui omnino dissimilis fuisset si
 ita Αἶγινα usus esset.

37. Lacones, Cretenses, et
 Pamphylii B vocibus, in quibus
 suo digammate utebantur Æoles,
 præfigere aut mediis inserere
 solebant: Ἀάβατοι apud Hesych.
 idem quod Ἀάατοι inserto digam-
 mate, monuit PEARSONUS: vide
 SALMAS. Plin. Exerc. p. 41.
 b. A. B. p. 576. c. b. B. de He-
 rode Infanticida p. 69.; et infra
 ad pp. 181, 2. Hesychius, βαίκα:
 εἶαν. Κρητες. Ex emendatione
 Heringæ apud Valck. ad Hero-
 dot. 1, 22. Ἀβέλιον vel ἀβελίην
 (βαβέλιον recentiores, teste He-
 raclide apud Eustath. ad Od. K,
 1654, =), ἥλιον. Κρητες. Βέλα.
 ἥλιος, καὶ αὐγή. ὑπὸ Λακόνων.
 Κιέλλη. φέγγος, αὐγή, φῶς, πᾶχ-
 νη, ὁμίχλη. “ubi primum β
 ex dialecto præpositum, so-
 lemni errore in κ abiit. Tum,
 ut fit, transpositæ sunt literæ ε
 et ι. Vera igitur lectio est; Βεί-
 λη· φέγγος, αὐγή, Ἔς. Explica-
 tionem πᾶχνη ad Siculum γέλα

vel βέλα, Latinum *gelu*, pertinere ostendit *Lenner*. ad *Phalarid.* Ep. cvi. p. 308." *D. R.* ad *Tim.* p. 96. *Tyrwhitt.* ad *Strab.* p. 12. "Pausan. in *Lacon.* xix. §. 4. ἄγαλμα Βίριδος i. e. *Φίριδος.*" *Knight.* Βίτυς i. e. *Φίτυς* *Ter. Maur.* B ex dialecto adhæret *ibid.* et *Add.*; Βλίδες· Βοαδεῖ· Βράδιον· Βραθυμήσαντες· Βρέττανα· Βρύματα. *Diodor.* Sic. ii, xxx. ἰδίᾳ δὲ τὸν νῦν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Κρόνον ὀνομαζόμενον—καλοῦσιν Ἡλίον. Pro Ἡλ. Βῆ. seu Ἡλον conjicit *Wesselingius*, et *Damascium* in *Photii Bibl.* p. 1050. citat; conf., si otio abundes, *Eichstadt* *Præf.* xxxiv, v. Varro apud *Non. Marcell.* p. 40, 2. *Quid est? quid lateras? quid rabis? latras vel blateras? R. B.* Hinc Βείλη, Βειλαρμωστής, Βειλάρχης apud *Hesychium*, Ἀβηδόνα, ἀηδόνα. Ἀβώ, πρωῒ. Λάκωνες. Αἰβετός, αἰετός, αἰετός. Περγαῖοι. Ἀκροβαῖσθαι [ἀκροᾶσθαι]. Βάδομαι, ἀγάπω (Βάδδομαι *Lex. Reg. MS.*). Βαδὺ, ἡδύ. Ἡλεῖοι. Βαλικιώτης. Βασκαρίζειν. *Valek.* ad *Ph.* 1422. *Piers.* ad *Mæer.* p. 36. Βαστραχηλίζει. Βεβραμένων. Βέδος, ἔδος. Βείρακες. Βεκὰς, ἐκάς. Βισχὺς, ἰσχὺς. Βραδανίζει. Βράκετρον. Δαβεῖ, κάθεται. Λάκωνες. Δάβελος, δάλος. Λάκωνες. Ἔβα (ἔα). Ἔβασον, ἔασον. Συρακούσιοι—καὶ Λάκωνες addit *Etymol. Mag.* p. 308, 26. et *Κρήτες*, *Jo. Grammaticus* apud *Ald.* in *Hort.* *Adonid.* f. 243. b. Ἐντριβάσαι. ἐναντίαν τύψαι. *Lege*, ἀντιτριβάσαι *D. R.* Ἀποτριάσαι, vel ἀποτριάξαι, τρεῖς πληγὰς δοῦναι *Koën.* ad *Greg.* p. 163. ἐπεβαλλομένη, ἐνθεαζομένη. ἐπηβ. series literarum postulat; hinc ἐπεναδδομένα eruit *Valek.* ad *Röver.* lxxviii. et ad *Adoniaz.* pp. 275. 289. Ἐρβως,

ἔρως. Θάβακον, Θάκον, ἢ Θρόνον SECT. II. —elicit ὁ πᾶν *HEMSTERHUSIUS.* Οὐαί, φυλαί. Ὡαὶ *Dorum*, Ὡβαὶ *Laconum.* Ρόδον, Βρόδον. Σαπφὼ in *Orion.* *Theban.* apud *Koën.* ad *Greg.* p. 270. citata. Ρωγαλέος. antiquitus ῥαγαλέος et ῥηγαλέος, *Laconice* βρηγαλέος, et *Æolice* φρηγαλέος. *Jo. Gramm.* f. 244. b. τὰ δὲ ἀρχόμενα παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ρ, αὐτοὶ [*Αἰολεῖς*] προτιθέασιν τὸ β, ἵνα ψιλὸν γένηται—ῥαδάμανθους, βραδάμανθους. ῥυτῆρες, βρυτῆρες. *Miltonus P. A.* vi, 231. *The ridges of grim war.* "I presume the author gave it, *The BRIDGES of grim war*; from his Master *Homer*, Πολέμοιο γεφύρας." *BENTLEY.* Fremant, per me licet, *Pearcii* fautores; *Ridges* et *Bridges* ejusdem vocis sunt formæ diversæ; et B ex dialecto adhæsit. *Æschyl.* *Suppl.* 15. κυμβαλέον. κῦμ' ἄλιον *R. P.* *Aristoph.* *Ach.* 534. βάδην. "Fortasse αδην." *Tyrwhittus.* Ὑπερβώϊοις (ὑπερώϊοις) in *Fœdere* apud *Hierapytnios* et *Priansienes* inter *Marm.* *Oxon.* p. 116. ed. *Prideaux.* *Valck.* ad *Adoniaz.* p. 272. C. Ὡβεα, τὰ ὦα. Ἀργεῖοι. Litteræ B et V in *Pandectis Florentiæ* etiamnum sanctissime custoditis sine ullo discrimine usurpantur: vid. quoque *Scaliger.* in *App.* ad *Virg.* p. 527. *Hor. Carm.* ii, viii, 2. *Pœna*, *BARINE*, *Cod. Grævianus*; *Varine*, *MSS.* plures. "Latet certe mendum." *R. B. Lege*, *Pœna*, *IBERINE*,—In vetustissimis exemplaribus litera I paulo remotius a reliquis posita in prænomēnæ fæminæ a *Julia* familia migravit. *Juv. Sat.* vi, 53, 4. ad hanc *Horatianam* *IBERINEN* respexisse videtur. *Withof.* in *Spec. Gunther.* pp. 51, 2. *Carm.* i, xxv, 20. *Ebro* pro *Euro* præ-

SECT. bent nonnulli codices; Virg.
 II. Buc. II, 15. SUPERVA MS. antiquissimus: "BENIT pro VENIT, et BITTATIS pro VITTATIS exhibent tabellæ incorruptæ," teste Giovenazzio ad Livii fragm. P. LIV. "Imperiti librarii inter B et digamma nullum discrimen faciebant." Scaliger in App. p. 527. "Quod minus mirandum est; quoniam B et V consonans (quod idem ac F Æolicum) ambo litteræ labiales essent atque inter se affines; ita ut, in Laconum dialecto, usus τοῦ B pro F solennis esset. Idem mos, in Pamphyliæ quoque civitatibus, atque apud alias fortasse gentes cum Doricas tum Æolicas obtinuisse videtur; itemque inter Latinos etiam recentiores, sic ut LIVERTUS pro LIBERTUS, BOTUM SOLBIT pro VOTUM SOLVIT, in titulis sepulcralibus ac votivis, sub Cæsarum imperio incisis, satis testantur." Knight. Proleg. cxxxv. Conf. Gorii Inscript. Ant. T. I, p. 172. cXLVII. et Muratorii Thes. Nov. Inscr. T. I, p. 479. Juv. Sat. II, 160. Illuc, heu, miseri traducimur, arma quidem ultra Litora Jubernæ promovimus, Edd. "Fortasse, Illos heu miseri traducimus; VIII, 17. Squalentes traducit avos, producit MS. Reg. 700. annorum." R. B. Juvenæ (sic) MS.; Juvernæ revocavit editor novissimus e MSS. quam plurimis, Mel. III, 6. et Ptolem. Cod. Palat. qui habet Ἰουονερνία, quibus adde Scaliger. ad Euseb. p. 190. et ad Tibull. p. 181. Avieris pro abieris MS. Vat. Cic. Philipp. apud Muretum. Hinc litterarum B et V permutationes in pervetustis et recentioribus Romanorum monumentis neque casui nec errori tribuendæ, sed affinium inter se litterarum pronuncia-

tioni, diversæ diversis temporibus: in H. St. Lex. s. c. 1. Abena, Abersus, Abiarium, Bacca (vacca), Benenum, Berbex, Bicani, Bilis χολὴ μέλαινα καὶ εὐτελής. i. e. Bilis et Vilis. Bibium, Batillum, (Fructuvis, Quæstuvivis) Pabiculæ, Pabo, Prolubium, Bicissim, Bietum, Bilitas, Binacia, Bitiosus, Bomer. 2. Civum, Puves, Scavia, Vatillum, Venavulum, Vitumen, Vivices, Uverosum. B subinde a contubernali suo dissiluit; Jul. Frontin. Oudendorpii II, v, 19. p. 269. "bello petitus ab Ardie Illyrio,"—Ibi optimam H. Valesii emendationem a Bardylie Illyrico præterviderat editor. R. P. Litteræ G et V rarius commutantur; Plautus Menæchm. III. Ut ego hunc proteram leonem Getulum, olentem, edentulum, vetulum emendavit R. B. V et B; Plauti Pers. II, v, 21. Dominus me vobis mercatum Eretriam misit: boves reposuerunt VV. DD. Seneca T. II. p. 471. l. 4. jactavimus—jactabimus Lipsius et Bentleius. P. Syrus apud Macrob. Saturn. II. vii. Pars benefici est, quod petitur, si cito neges. velle neges A. Gell. N. A. XVII. xiv. l. belle n. BENTLEIUS. Martial. Epigr. XII, lii, 14. conciliavit—Editiones. conciliabit R. B. Manil. IV, 180. Hoc habet, hoc studium. Hic labor, hoc studium, correxit Bentleius: Hoc avet, hoc studium est—restituit Heringa in Obs. c. ix. p. 71. Addere libet "φ Macedonum lingua vulgo mutari in B solere: ita loco κεφαλὴ κεβλή dicebatur; loco Φίλιππος Βίλιππος, Φαλακρὸς Βαλακρὸς, Φερενίκη Βερενίκη." R. B. de Pseudo-Socrat. Epist. p. 105.=73. Lennep. φονάδδαι βονάδδαι Valck. ad Röver. P. LXXVII. Vide Plutarch. II. 292.

Pyth. i. 147. ——— Αἰρεομαι SECT.
II.
 Παρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
 Μισθον· ἐν Σπάρτῃ δ³⁸ ἐρέω]

Monent Editt. Oxonn. satis superque securi *ai* in verbo *αἰρεομαι* esse brevem syllabam. Quod tamen si res esse posset, de metricis plane legibus conclamatum foret. Nimis profecto certum est syllabam istam brevis locum occupare. Atque huic quidem incommodo ut subveniretur, Schmidius legit *ἐλεομαι*. Verum hoc pacto vir eruditus non sine sermonis dispendio versui consuluit. Nam verbum istud non tam Græcum est quam Scythicum³⁹. Tu vero Pindari 53
 manum tandem agnosce: *Ἀρεομαι* ἔσ.⁴⁰ Nempe hoc futurum apud Ionas et Æoles Attico *αρουμαι* respon-

E. Stephanus Byzan. Βρίγες, ἔθνος Θρακικόν· Ἡρόδοτος ἐβδόμη (73. conf. vi, 45.) οἱ δὲ φύγες, ὡς Μακεδόνες λέγουσι, ἐκαλέοντο. Βρίγες—Diod. Sic. ii, 221, 26. Κεβάλων, et 275, 93. Κεβαλῖνον reponenda censet *Valck.* ad *Calimachea* p. 39. et *Herodot.* vi, 45. Z pro B Arcadum est: R.P. ad Ph. 45.; et D pro B in vocum Latinarum primordiis, ut *Duilius Bilius*; *Duellona Bellona*; [*duellum* *Hor. Epist.* i. ii, 7. ii. i, 254. ii, 98.] *Duonus Bonus*; *Duis Bis*, ἔσ. Sed ejusdemmodi formæ non sunt hujus temporis, neque loci.

38. Σπάρτῃ δ' αὖ ἐρέω *Coll. Eman.* et *Bodl.* γ. ἐρέων *Boeck.*

39. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Σκύθης, βάρβαρος ἐλληνίζων τῇ φωνῇ. *Æschines adv. Ctesiphont.* p. 432. *D. R.* ad *Rut. Lup.* p. 117.

40. “*ἀρέομαι* profecto eleganter.” *Reiskius Act. Erudit.* 1750, eam quoque laudat *Hermannus* ad l. p. 265. *αἰρέομαι* *Guelph. a m. pr.* *ἀρέομαι* *Leid. B. Ald.* *De R. D.* suaviter delirat

Vauvill. ad *Soph. Aj.* 77. II. A, 159. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω, E, 273. ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν. 552. Τιμὴν Ἀτρεΐδῃσ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάω, Ἀρνυμένω· Z, 446. Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος, Δ, 95. Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, E, 4. κλέος ἐσθλόν ἄροιτο, II, 84. Ὡς κεν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι. *Æschyl. Septheb.* 315. Καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν Ἐμβαλόντες, ἄροισθε Κῦδος. *Soph. Tr.* 711. ὅτ' οὐκετ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρῃμαι. *Plato de Legg.* iii, 944. C. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ κάκης μάλλον, ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον 969. A. Κλέος ἀρεῖ μέγιστον κατασκευάσας αὐτὴν ὀρθῶς. *Conf. Muret.* ii, 226. iii, 336. *D. R.* ad *Tim.* pp. 49, 50. *Schol.* ad *Plat.* 148. μισθαρνεῖν et μεμισθάρνηκε apud *Oratorem* solennia sunt. In *Soph. Œd. C.* l. c. τῇδε τῇ π. *Ald.* et *edd.* usque ad *Turneb.* qui τῇδε μὲν π. in textum invexit. Ἀθηναίων *Par. A. Guelph. Ven. B. D. F.*

SECT. II. debat, non secus atque φανεομαι, θανεομαι ἔς. τοῖς φανουμαι, θανουμαι, ἔς. Αρουνται autem quid valeat, docebunt subjecta Sophoclis loca: Œd. Tyr. 1247. (1224.).

Οἱ ἐργ' ἀκουσεσθ, οἷα δ' εἰσοψεσθ, ὅσον δ' ΑΡΕΙΣΘΕ πενθος!

Œd. Col. 471. (459.).

————— τῇδε μὲν πολὺν μέγαν
Σωτήρ ΑΡΕΙΣΘΕ, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.

Si quodnam ad thema referendum sit hoc futurum scire gestias, sic colligas velim: δεικνυμι et, ἄγνυμι in futurorum analogia æquipollent τοῖς δεικω et ἄγω; media autem δεικνυμαι et ἄγνυμαι, τοῖς δεικομαι et ἄγομαι; ac proinde futura ex iis formantur δειξω, ἄξω; δειξομαι, ἄξομαι. Consimiliter ἀρνυμαι idem futurum formare oportet, quod ab ἀρομαι fluere. Hoc autem non est apud Atticos nisi ἀρουνται, cuius vicem, uti jam diximus atque in sectione proxime sequente [p. 74.] uberius exponemus, apud Ionas et Æoles ἀρεομαι supplebat. Eodem fonte derivatum ἀρηται apud Homerum cum μισθον itidem conjunctum legitur ΙΑ. XII. 435. — ἵνα παισιν αἰκεῖα ΜΙΣΘΟΝ ΑΡΗΤΑΙ. Illud autem ἀρεομαι μισθον juxta laudata exempla interpretaberis *consequar* sive *reportabo mercedem*, præ qua *etiam sententia sordet quam unicam sup-
54 peditat lectio vulgata, *eligo mercedem*. Mitto ipsam loci constructionem ἀρεομαι μὲν — ἐρεω δὲ — melius procedere.

Pyth. IV. 6. Ἐνθα ποτὲ χρυσεῶν
Διὸς αἰητῶν παρῆδρος]

“Αἰετῶν commune habent plerique. Ald. vero nobiscum legit.” *Editt. Oxonn.* Versus nimirum fulciendi gratia vocabulum viri eruditi ex ultima barbarie accersendum judicarunt. Ecquis enim unquam, obsecro, Græcus αἰητος pro αἰετος usurpatum patienter tulisset? Certissimum quidem est vulgatum αἰετῶν, uti senserunt viri docti, metricæ rationi plane adversari. Huic utique versui respondent:

[21 = 12.]	αντ. α.	σόνος αιχμηταό ⁴¹ ναυταις.	SECT. II. —
[48 = 27.]	στρο. β.	δεσιν ανσπασσαντες ⁴² άμοις.	
[62 = 35.]	αντ. β.	Ξενιον μαστευσε δουναι.	
[89 = 50.]	στρο. γ.	Κριτον εύρησει γυναικων.	
[103 = 58.]	αντ. γ.	Πυκιναν μητιν κλυοντες.	

In his porro bis desideratur editorum Oxonn. aliorumque ακριβεια, qui ανσπασσαντες et Ξενιον⁴³ repræsentant. Cum autem neque αιητων sermonis indoles, nec vero αιετων metri ratio stare hic patiatur; cogitandum restat de altera aliqua lectione neque in orationis nec versus normam peccatura. *Hujus- 55
modi autem esse quam nunc commendamus lubens, opinor, fateberis: Διος OPNIXΩΝ⁴⁴ παρέδρος. Sic Olymp. II. 159.

41. αιχμηταό ex Aldo et Gott. Heynius et Boeck. Sic MS. Vat. n. 121. Sæc. XII. Pap. vide Pyth. I, 8.

42. δεσ ανσπάσαντες Coll. Eman. άμοις, quod dicitur Æolicum, Boeckhius.

43. Ol. IV, 25 = 17. ξεινίαις Ald. ξεινίοις Leid. A. ξενίαις Gott. Par. A. Vat. Ciz.

44. Διος OPNIXΩΝ] "probante Valckenærio ad Theocrit. p. 402." R. P. Isthm. VI, 77. καί νιν ὄρνιχος φανέντος—E Theocr. Id. VII, 47. Μουσᾶν ὄρνιχες et XII, 7. αἰδοτάτῃ πετεηνῶν conflatum esse istum hymni versum autumavit Valck. ad Ph. 321. Reiskius R. D. emendationem magnum ausum pronunciat; Hermannus de metris p. 89. et Boeckhius lectionem vulgatam defendunt. αἰετῶν Ζηνὸς παρέδρος, quod conjecit Mingarellus, habet Par. B. Æn. XII, 247. in æthra edd. et Brunckius; sed v, 254. præpes ab æthra—[Aristid. T. I. p. 196. αἰτόν τε ἐν νεφέλαις αὐτὴν ὁ θεὸς καλεῖ. Aristidis animo obversabantur Ar. Av. 973. αἰετὸς

ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι] M. Capella v, 136. raucusque per æthram Cantus, et ignoto cœlum clangore remugit. Ovid. Trist. v, v, 32. Consilium fugiunt cetera pene meum. tuum octo veteres. Heins. Consilio fugiunt æthera forte tuum. R. B.; æthera, Ponte, tuum, felicissime persanavit Withofius; "sensus, inquit, habent hæ nebulæ, hic fumus; nam fertur in Italiam consilio et data opera; consilio et de industria, o Ponte, tuum æthera evitare conatur. Romanum cœlum et Romana respicit palatia; te vero, o barbarâ tellus, odit fugitque." Misc. Obs. Nov. T. I. p. 137. Sen. H. Fur. 1110. Et, qui melius tua tela tamen Senserat, aer, æther prætulit R. B. et citat Hipp. 817. Cæt. 15., "quæ fabula Senecæ non est, quemadmodum, octoginta abhinc annis, jam probavit doctissimus ille Daniel Heinsius." R. B. de Pseudo-Phal. p. 138=77. Lennep. Antiphanis fragmentum apud Burgess. ad I., quod cum Koppiersio communicavit Claris-

SECT.
II.

ΔΙΟΣ πρὸς ΟΡΝΙΧΑ θεῖον.

— Similiter Virg. *Æn.* i. 394.

*Ætherea quos lapsa plaga Jovis ales aperto
Turbabat cælo* —

XII. 247,

Namque volans rubra fulvus Jovis ales ab æthra

Ovid. *Metam.* vi. 517.

Deposuit nido leporem Jovis ales in alto.

Pari modo Callimachus cynos appellat Μουσαων
ορνιθας. Hymn. in Del. 251.

ΜΟΥΣΑΩΝ ΟΡΝΙΘΕΣ αοιδότατοι πετεηνων.

Scripserat, opinor, aliquis alicujus codicis vel in mar-
gine vel inter lineas vocem αἰετων tanquam interpre-
tamentum τοῦ ΔΙΟΣ ΟΡΝΙΧΩΝ, non secus atque in
scholiis τῶν νεωτέρων hodie legitur ad Olymp. ii. 159.
τοῦ θεῖου ΟΡΝΙΧΑ τοῦ ΔΙΟΣ, ἡγουν τοῦ Αἰετον.
Inde factum ut nescio quis syllabicae τοῦ ΟΡΝΙΧΩΝ
quantitatis ignarus alterum istud αἰετων infausta
manu in contextum invexerit. Nec vero Διος αἰετος,
sive *Jovis aquila*, sat commode appellari potuisse
videtur, præterquam unica illa quam Jovi adsidere
veteres fingeant⁴⁵.

Pyth. ix. 193. Καρπον ανθησαντ αποδρεψαι εθελον.]

56 * Principio contra temporum syllabiorum rationem
verbi αποδρεψαι ultima sequente vocali producitur.
Deinde autem ne sermonis quidem integritati satis
consultum est. Ea utique verbum medium απο-
δρεψασθαι postulat; quo modo apud Hesiodum
Theogon. 30. legimus — δαφνης εριθηλεος οζον ΔΡΕ-

simus *D. R.*, sic emendat *R. P.*
Adverss. p. 47.; "Εξω, μακρὰν,
παρ' αὐτὸν, ὑπὲρ αὐτὸν, κάτω,
"Ἀνω βραχεῖαν ἀπόδοσιν κατασ-
τρέφει. In Lycurgi fragmento a
Rutilio Latinum factum, et a doc-

tissimo *Burgessio* tentato pro re-
misse paratis, remissi esse paratis,
in margine exemplaris sui reli-
quit *Toupius*.

45. Pyth. i, 10=6.

ΨΑΣΘΑΙ θηήτον — Itaque utraque re conjurante SECT. II.
omnino rescribendum est ΑΠΟΔΡΕΨΑΣΘ⁴⁶ εθελον.
Atque ita quidem legisse videtur Scholiastes qui in
loci expositione ista habet: της γαρ εντιμου αυτης
νεοτητος καρπον ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ εβουλοντο.

Nemeon. I. 11. Αρχαι δε βεβληνται θεων

Κεινου συν ανδρος δαιμονιαις αρεταις]

Multum hic sudarunt interpretes frustra labora-
runt. Neque enim sententiam nisi ineptam ex-
tundere valuerunt. Constructionem ita ordinat Scho-

46. ἀποδρέψαι citavit Valck.
ad Röver. LXVI. Nem. II, 13.
Θαυμά μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι
Κάλλιστον ἄωτον Apud Athen.
XIII, 574. Α. ἀπὸ καρπὸν δρέπεσ-
θαι. Æschyl. Septheb. 718. Ἄλλ'
αὐτάδελφον αἶμα δρέψασθαι θέ-
λεις; conf. Suppl. 658—Theocr.
Id. XVIII, 40. στεφάνως δρεψεύ-
μεναι ἀδὺ πνέοντας Demosth.
Olynth. I. p. 10, 6. τὴν ἀπουσίαν
τὴν ἡμετέραν δρέψηται. Inscriptio
apud Pausan. Bœot. IX, XV.
Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν
ἐκείρατο δόξαν. Æschyl. P. V.
849. ὅς καρπώσεται Ὀσὴν πλατύρ-
ρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα. Ag.
511. αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν
ἀμαρτίαν. Conf. Demosth. ad
Leptin. § 56. 128. 138. Xenoph.
Mem. I, I, 8. οὔτε γὰρ τῷ καλῶς
ἀγρὸν φυτευσαμένῳ δῆλον ὅστις
καρπώσεται. Cic. Cato vii. *Serit
arbores quæ alteri sæculo prosint,*
ut ait Statius noster in Synephe-
bis. Virg. Buc. I, 71. *En, quis
consevimus agros? Shall we sow
for strangers?* indignabundus
quærit Nomadum quispiam apud
Buckhardt. in Itineribus oppido
quam jucundis p. 299. Aristoph.
Plut. 515. καρπὸν Διῶς θερίσασ-
θαι. Schol. τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέ-
σης κωμωδίας ὅζει. Pers. 953.
νυχίαν πλάκα κερσάμενος Choëph.

187. Ἄλλ' οὐδὲ μὴν νιν ἡ κτα-
νοῦσ' ἐκείρατο,—Nossis apud Br.
An. Gr. I, 196. φλυάκων Ἐκ
τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.
Hippocrat. de Flat. T. I. p. 295.
ὁ μὲν γὰρ ἰητρὸς, ὁρᾷ τὰ δεινὰ,
θιγγάνει τε ἀηδέων, καὶ ἐπ' ἀλ-
λοτρίῃσιν ξυμφορῇσιν ἰδίας καρ-
ποῦται λύπας. Conf. Dem. Ol. I.
p. 4. F. et p. 5. B. Philo Judæus
de Caino I, 153. ed. Mangey. a
Kustero de verb. med. p. 121.
laudatus; Ὡς περ τὸ κείρεσθαι
διττόν· τὸ μὲν ὡς ἀντιπεπονθὸς,
κατ' ἀντέρεισιν· τὸ δὲ ὡς ὑπεῖκον,
καθ' ὑπόπτωσιν· πρόβατον μὲν
γὰρ, οὐδὲν ἐνεργοῦν ἐξ αὐτοῦ,
πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου, κεί-
ρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν,
καὶ σχηματίζων, καὶ ἐπιτήδειον
παρέχων ἑαυτὸν, ἀνακρινὰς τῷ
πάσχειν τὸ ποιεῖν. Origines con-
tra Celsum p. 315. Ἐπειδὴ τὸ
πείθεσθαι ὥσπερ εἰ τῶν καλουμένων
ἀντιπεπονθότων ἐστίν, ἀνάλογον
τῷ κείρεσθαι ἄνθρωπον, ἐνεργοῦν-
τα τὸ παρέχειν ἑαυτὸν τῷ κείροντι.
E pura pagina exemplaris olim
Bentleiani. Sic Herc. Fur. 1393.
εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θεβῶν ἀπο-
mittam meipsum; i. e. veniam.
In vulgata Theogoniæ lectione
nihil est quod Jortinum et Wol-
fium, viros Græce doctissimos,
offendere debeat.

SECT. II. **liastes:** αἱ γὰρ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις καὶ θείαις ἀρεταῖς
 ————— ἐκείνου τοῦ ἀνδρός ἐκ θεῶν βεβλήνται. Quo pacto θεῶν
 βεβλήνται æquipollet τῷ ἐκ θεῶν βεβλήνται. Deinde
 redundat vocula συν. Utrumque contra Græci ser-
 monis indolem. Aretius istum in modum: ἀρχαὶ
 [ἀγωνισμάτων] βεβλήνται δαιμονίαις ἀρεταῖς θεῶν συν κείνου
 ἀνδρός. Hæc vero quotusquisque, obsecro, vel in-
 telligit? Unius non jam literæ sed lineolæ addita-
 mentum quas turbas dedit! Eam tu vicissim deme,
 ac lege θεῶι sive uti hodie moris est scribere θεῷ⁴⁷, ut
 57 constructio sit ἀρχαὶ δὲ * συν θεῷ βεβλήνται δαιμονίαις
 κείνου ἀνδρός ἀρεταῖς. Συν θεῷ *deo favente*: Sic Ne-
 meon. VIII. 28.

ΣΥΝ ΘΕΩΙ γὰρ τοὶ φυτευθεὶς
 Ὀλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος.

Isth. IV. 6. Αἰσι Κλεωννυμίδαι θαλλόντες αἰεὶ
 ΣΥΝ ΘΕΩΙ, θάνατον διέρχον-
 ται τοῦ βίου τέλος.

Similiter apud Homerum συν δαιμονι legimus ΙΑ. [Ο,
 403.]

Τίς οἶδ' εἰ κεν οἱ ΣΥΝ ΔΑΙΜΟΝΙ θυμὸν ὀρίνω
 Παρεῖπων; —

Nec vero cuiquam displicere debet ista vocalæ συν
 utcunque insolens collocatio, quippe quam ni ad
 θεῷ referendam accipias nulla exoritura est sententia,
 ac proinde nullus est ambiguitati locus. Alioqui
 versus initium transpositis duabus vocibus constitui
 posset, Συν κείνου ἀνδρός. Quo pacto haberetur θεῷ
 συν pro συν θεῷ: cujusmodi exempla passim extant.
 Sed Pindari opinor auribus alterum illud magis
 placuit.

47. Conf. Heindorf. ad Plat.
 Theæt. p. 311. "Horribilis et
 inaudita ordinis convulsio." Reis-
 kius. Mallem conjecturam felici-
 ter audacem dixisset. Si Pin-
 dario in altos nubium tractus cum
 impetu rapto confragosas senten-

tias denegares, Sophoclis saltim
 tortuosum dicendi genus enodare
 non destitisses; El. 725. πῶλοι
 βία φοροῦσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
 Τελοῦντες ἕκτον ἔβδομόν τ' ἤδη
 δρόμον,—Infra Τίς Φοῖδ' Homero
 restituit R. D. Vide ad sect. IV.

Eadem itidem emendatione restituenda venit germana alterius loci forma. SECT.
II.

Pyth. iv. 461. — Ενθεν δ υμμι Λατοιδας
επορεν Λιβυας πεδιον
Συν θεων τιμαις οφελ-
λειν⁴⁸, αστυ χρυσοθρονου
Διανεμειν θειον Κυρανας]

* Quem sic interpretantur H. Stephanus, Benedictus, 58
aliique: *Inde vobis Latoides dedit Libyæ campum
cum deorum honoribus augere, urbem divinam aureo-
throno-insidentis Cyrenes gubernare.* Et recte qui-
dem, quod ad veram verborum notionem. Atqui
scire impense velim quid sit *Libyæ campum augere.*
Arctos credo *continentis limites latius extendere.*
Videtur quidem hoc editoribus Oxonn. uti oportuit
displicuisse. Atque ii proinde pro *augere* vagæ
notionis verbum *excolere* eo opinor consilio adhi-
buere, ut alio sensu ad *Libyæ campum*, alio ad
deorum honores referretur. Verum in eo minus
feliciter rem ministrarunt, quod verbum Græcum
οφελλειν diversorum itidem sensuum non sit capax,
sed *augere*, vel quod tantundem sit, unice denotet⁴⁹.
Tu vero iterum pro ΘΕΩΝ lege ΘΕΩΙ, ac mecum
interpretare: *Libyæ campum, deo* [etiam κατ' ἐξοχην,
h. e. deorum summo] *favente, honoribus augere.*
Ecce autem simillimam apud Homerum locutionem:

ΙΑ. Α. 509. — — οφρ' αν Αχαιοί
Υιον εμον τίσωσιν, ΟΦΕΛΛΩΣΙΝ τε ε' ΤΙΜΗΙ⁵⁰.

Similiter etiam Latini dicebant *honore aliquem au-*

48. τὸ omittunt Par. C. Med.
A. B. Ald.; agnoscunt Rom.
et Schol. ἄστυ τε Guelph.
Boeckhius.

49. Vide T. H. ad Callim. fr.
cxxxvi. et Valck. ad Callimachea
p. 14. καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ κέ-
χρηται τῷ ὀφέλλειν. ἔστι δὲ τοῦτο

τοῦ αὐξεῖν καὶ ποιεῖν ἐπωνυμία.
Plato Cratyl. i, 417. C.

μη
50. οἱ τίμην (sic) MS. C.C.C.
Cant. H. St. in Thes. Gr. v. Τίω.
ut Il. Θ, 225. ἔσχατοι νῆας εἴσας,
Ed. PR. ἔσχατα idem MS. Vid.
R. P. ad Med. 44. et conf. ad Ph.
1358. Med. 675.

SECT. *gere*, uti ex Stephani thesauro liquet. Nec vero
II. hæc emendatio sola rationis vi, sed Scholiastæ etiam

59

auctoritate nititur: Εντευθεν δε, φησιν, εκ της *Θηρας
τω σω γενει, Αρκεσιλα, ὁ Απολλων χρησμοις και μαντειαῖς
δεδωκε συν ΘΕΩΙ, το της Λιβυης πεδιον τιμαιοσιν αυξειν το
θειον πολισμα, και διοικειν, της τιμιου εχουσης θρονον Κυρη-
νης. Hunc utique in modum Scholiastæ verba a
viris eruditis ordinantur ac distinguuntur. Ex quibus
tamen ita ordinatis frustra plane erit qui sententiam
vel commodam vel ullam elicere sataget. Tu vero
tandem voculam και ad pristinam sedem revoces,
locum autem sic distinguas velim: το της Λιβυης
πεδιον τιμαιοσιν αυξειν, και το θειον πολισμα διοικειν της τιμιου
εχουσης θρονον Κυρηνης. Cæterum si cui forte displic-
eat, quod et non immerito fieri possit, ασυνδετος ista
oratio—πεδιον τιμαιοσιν οφελλειν, αστυ διανεμειν—ei pro
αστυ non incommode legere licebit καστυ, h. e. και
αστυ. Nam similis apud Pindarum crasis Olymp.
III. ult. in κασοφοις conspicitur.

Nem. v. 17. Ταν ποτ ευανδρον τε και ναυ-
σι κλυταν⁵¹ θεσσαντο —]

Pro voce nihili θεσσαντο reponendum est εσσαντο;
auctore ipso Pindaro Pyth. IV. 363.

— Ποσειδαωνος ΕΣ-
ΣΑΝΤ εἰναλιου τεμενος.

Utrobique certe scribere oportet vel εσσαντο vel cum
Atheniensibus εἰσαντο. Corrige obiter Euripiden
Hippol. 31.

60

* — ναον Κυπριδος ΕΓΚΑΘΕΙΣΑΤΟ⁵².

51. ναυσικλυτὰν optime Boeck-
hiius: hoc compositum ejusdem
est generis cujus Pyth. 140.
ναυσίστονον ὕβριν ιδών. 64. ναυ-
σιφορήτοις δ' ἀνδράσι. Æschyl.
Septheb. 864. νεκυόστολον θεω-
ρίδα, quam palmariam emenda-
tionem Butlero debemus. Eur.
Ph. 1727. ναυσίπομπαν αὔραν.

Iph. A. 172. πλάτας ναυσιπόρους.
Aristoph. Eccles. 426. ἵνα τοῦτ'
ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τὰ γαθόν.
conf. Xen. Mem. I, vii, 6. ναυσι-
κλυτὸς decies in Odyssea.

52. Non dubitat Valckenærius
quin dederit Euripides ναῶ K. ἐ.,
ἐγκαθείσατο quoque a quatuor
codicibus oblatum accepit Mus-

Ubi vulgo itidem habetur vox nihili *εγκαθισατο*. SECT. II.
 Sed Hesychium nimirum laudant editores Oxonn. *Θεσσαντο*] *εκαθισαν*. uti et Pind. Lex. “pro *εθηκαντο* vel *εθεντο*. a *θεω*, *θεσω* et *θεσσω*, *εθεσσαμην*.” Lexici Pindarici ineptias nihil moror. Hesychium quod attinet, monere libet elementum Θ verbi initio non hic solum perperam præfici, sed alibi etiam ubi sic scriptum legimus: *Θεασατο*] *Ενεδυσατο*. Pro *Θεασατο*, quod non nisi a *θεασμαι* vel tyronibus familiari profluere potest, reponendum est *έεσατο*, vel quod apud Homerum non semel legitur, *έεσσατο*, a verbo *έννυμι* formatum, ac proinde τῷ *ενεδυσατο* notione *ισοδυναμον*⁵³. Quinetiam pro *Θεσσαντο* apud Hesychium concipi oportere *έσσαντο* vel certe *έεσσαντο* sive *έεσαντο* argumentorum mille instar erit alterum istud interpretamentum *ενεδυσαντο*. Nempe apud eundem Hesychium leguntur *Έσσαμενος*. *ενδυσαμενος*. *Έσσασθαι*. *περιβαλεσθαι*. *Έσσειν*. *ενεδυσειν*. *Έσσο*. *ενεδυσο*. leg. cum Cl. Bentleio ad Callim. [h. in Cer. 48.] *ενεδυσω*: qui etiam monuit *ενεδυσαντο*, uti et alterum *εκαθισαν*, apud Hesychium interpretamentum esse verbi non jam *θεσσαντο* sed *έσσαντο*. Est autem *έσσαντο* in sermone Homérico *έσσαντο* idem quod *έεσσαντο* dempto duntaxat augmento. Cæterum ista *έννυμι*, *έεσσατο*, *έσσαντο* enuncianda sunt *Wεννυμι*, *εWεσσατο*, *Wεσσαντο*.

gravius; (*εγκαθείσατο* cum gl. *εκτισε* in MS. apud Longmann, a me obiter inspecto 17 Jan. 1820.) *καθείσατο* mox timide proposuit, quam perite defendit Vir doctissimus, J. H. Monk. “Εστι δέ τις Νέμεσις, μεγάλη θεός, ἥ τὰδε πάντα Πρὸς μακάρων ἔλαχεν· βωμόν δέ οἱ εἶσατο πρῶτος” *Αδρηστος*, *ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο*, “*Ενθα τετίμηται τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται*. Aristoph. *Danaisin Fr. xii*. *Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἐρκείου χύτρας*, *Παρ’ οἷς ὁ βωμὸς οὗτος ἰδρύνθη ποτέ*.—Antimachus in Lex. Sangerm. v. *Ἀδράστεια* p. 342., et Strab.

xiii. p. 848. Oxon. Apud Homerum identidem occurrit activa forma; apud Tragicos parcius: *Æd. Col. 713*. ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς Τόδ’ εἶσας αὐχμη’ ἀναξ Ποσειδάν.

53. “*θεάσατο*, *ένεδύσατο*. Ex ipsa literarum serie constat, legendum *θέσατο*. Id vero depravatam est similiter, pro “*Εσατο*.” R. B. ad Callim. h. in Cer. 48. conf. T. H. ad Hesych. v. *Ἐπιέσασθαι γῆν* [“literarum series, non raro sinceræ lectionis, frequenter etiam errorum Hesychii fidelis index.” Valck. ad Röver, xxxi, ii.]

SECT. Nunc *vides quo tandem recidat portentum istud
 II. in Homeri editt. conspiciendum *ἐέσσατο*. Locus de-
 61 nique quem sic cum editt. repræsentat Cl. Bentleius
 [II. Ξ, 383.],

Αὐταρ. ἐπεὶ ῥ' ἐέσαντο —

concupiendus est vel, Αὐταρ ἐπεὶ ῥ' ἐΰεσαντο — vel
 eliminata vocula ῥα, Αὐταρ ἐπεὶ ΰεσαντο —⁵⁴

Isthm. II. 32. Τὰν Νικομαχος κατα καιρον
 Νωμε⁵⁵ πασαις ἀνιαις.]

“Νωμα editt. quædam. Νωμα ed. Steph. *Regebat*.

“Nos cum Schmidio legimus Νωμε pro νενωμε Præt.

“Med. *χειρα omnibus habenis distribuit, i. e. seorsum*

“[*seorsim Ox.*] *et distincte applicuit, et quidem tem-*

“*pestive, nunc has nunc illas tractando*” editt.

Oxon. At enim istud quod commentus est Schmi-
 dius νενωμε, nedum νωμε, neque usquam extat nec
 ulla analogia formari potest. Hoc primum. Deinde
 ut νενωμε fuerit præt. quod vocant medium, at sensu
 tamen activo perperam adhibetur. Tertio, ut sensu
 activo legitime adhiberi possit, ne ipsum quidem
 tempus recte se habet. Tempus utique non jam
 revera præteritum est, sed præsens perfectum. valet
 autem unice ipsum νενωμηκε *he has distributed* id
 quod tamen huic orationi parum convenit. oportet
 vero αοριστως *he distributed*. Hoc autem præfinito
 62 denotat, quod et nullus dubito quin a *Pindari manu
 fuerit, Νειμε⁵⁶, aor. I. a νεμω formatus. IΛ. III. 274.

54. II. Γ, 57. λαίνον *ἑέσσο*
χιτῶνα.

55. νωμᾶ πάσαις Med. A. B.
 Ms. Vat. Ald. Rom. νῶμα πάσαις
 Par. C.

56. “Certa emedantio est νεῖμ’
ἀπάσαις ἀνιαις” Hermann. Æsch.
 P.V. 294. Soph. CEd. Col. 1396.
 Aj. 28. 1371. Ph. 393. Eur.
 Ph. 558. 1109. Hanc emenda-
 tionem suspectam habeo propter
 Soph. Ant. 138. εἶχε δ’ ἄλλα τὰ

μὲν ἄλλα, τὰ δ’ ἐπ’ Ἄλλοις ἐπε-
 νῶμα στυφελίζων Μέγας Ἄρης
δεξιόσειρος. CEd. Tyr. 467. ὦρα
 νιν ἀελλάδων ἵππων Σθεναρώτε-
 ρον φυγᾶ πόδα νωμᾶν. Fr. xxiii,
 11. Νωμᾶ δ’ ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης
 πτερὸν, Æschyl. Agam. 783.
 Πᾶν δ’ ἐπὶ τέρμα νωμᾶ. Hinc de
 formis quæ animum varie sub-
 eunt, aut eum divorce trahunt;
 Septh. 25. ἐν ὥσὶ ΝΩΜΩΝ καὶ
 φρεσὶν. Plato Cratyl. I, 411. D.

Κηρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν NEIMAN ἀριστοῖς.
 IX. 216. Πατροκλὸς μὲν σίτον ἔλων ἐπεNEIME τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανεοῖσιν· ἀταρ κρεᾶ NEIMEN Ἀχιλλεύς.

SECT.
 II:

Proximum, quod in Pindaro strictim hic percur-
 rendum instituimus, circa pedum ἰσοχρονίαν sive ἰσο-
 δυναμίαν, quam commentī sunt editores Oxonienses,
 versabitur. Ac videntur quidem viri eruditi tota via
 errasse, qui pedes in universum ἰσοχρονους sive ἰσο-
 δυναμους statuerint, quorum tota quantitas sit æqua-
 lis. Contra enim mihi persuasum est illos duntaxat
 pedes a veteribus tanquam ἰσοχρονους haberi solitos,
 qui in singulas itidem partes temporibus æquales
 secari possent, ita scilicet ut singulis longis vel sin-
 gulæ itidem longæ, vel certe binæ breves responde-
 rent. En tibi pedum exempla cum ἰσοχρονων tum
 ἀνισοχρονων :

A		B		C	
Iambus	∪ —	Trochæus	— ∪	Spondeus	— —
Tribrachys	∪ ∪ ∪	Tribrachys	∪ ∪ ∪	Dactylus	— ∪ ∪
				Anapæstus	∪ ∪ —
D		E			
Trochæus	— ∪	Spondeus	— —		
Iambus	∪ —	Amphibrachys	{ ∪ — ∪ —		

* Habes utique linearum secantium A, B, et C utraque 63
 ex parte tempora non nisi æqualia, reliquarum vero
 D et E non nisi inæqualia. Percipis jam rationem
 decantati illius, Ὁ τροχαιὸς ἀντιπαθεῖ τῷ ἱαμβῷ †, sive
 ob quam in versu trochaico iambus, in iambico
 vicissim trochæus nusquam locum habeat. Quæ

τὸ γὰρ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν, ταυ-
 τόν. Pyth. iv, 31. 'Ἀνία τ' ἀντ'
 ἔρετμῶν Δίφρους τε νωμάσοισιν
 ἀελλόποδας. Isthm. i, 19. 'Ἀνία
 τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντι.
 Nunc Hermannī emendationem
 lectoribus probandam magnopere

censeo; Ar. Plut. 510. Εἰ γὰρ
 ὁ Πλοῦτος βλέψει πάλιν διανεί-
 μειέν τ' ἴσον αὐτόν. Conf. Plato
 de Legg. iii, 697. A. Xen. Anab.
 vi, p. 486. Mem. iv, vii, 2.
 † Schol. ad Hephæst. p. 45 =
 76. Gaisford.

SECT. II. quidem, utcunque simplex sit, criticos tamen omnes videtur fefellisse. Hinc etiam ratio elucescit, cur amphibrachyn spondeo, adeoque dactylo et anapæsto, pariter ἀντιπαθεῖν videre sit; sive cur pes iste in versu neque anapæstico, neque trochaico, nec denique iambico conspiciatur. Cujus tamen rei non solum rationem a nemine occupatam, sed et ne ipsam quidem rem observatam memini. Est utique luce clarius, si totam pedum quantitatem spectes, trochæo iambum, spondeo adeoque dactylo etiam atque anapæsto amphibrachyn esse ἰσοδυναµον.

64 Observatæ τῆς inter iambum et trochæum ἀντιπαθείας rationem tentavisse quidem sed parum assecutum esse video, multum licet in re metrica, Joannem King, dramatum aliquot Euripideorum editorem. “Quæri (inquit) forsitan potest, cum in
 “temporum paritate tanti sint poetæ, cur trochæus
 “iambo temporibus par ex carmine iambico nihilo
 “minus perpetuo excludatur. Id autem fieri videtur
 “duabus de causis. Primo ipsa syllabarum *dis-
 “positio et rei musicæ necessitas repugnat.”—Profecto si hic substitisset vir eruditus, haud scio annon videri posset id ipsum voluisse quod nos jam monuimus. Verum hactenus felicia parum feliciter pergit explicare. “Iambus initio celer in ultimo subsistit;
 “trochæus e contra primo stat, mox impetu fertur:
 “hic instar rotæ volubilior, ille tardior firmiorque:
 “hic ab alto descendit, ille ex humili insurgit: in
 “omnibus denique sunt dissimillimi; adeo ut facete
 “Hephæston, Τροχαιος ἀντιπαθεῖ τῷ ιαμβῷ. Secundo
 “versum sibi proprium constituit iambus, versum
 “sibi proprium constituit etiam trochæus; et ambo
 “diversis licet in locis eosdem adsciscunt pedes:
 “jam vero si versus iambicus trochæos recepisset;
 “si trochaicus iampos: quî alter ab altero dignosci
 “potuisset? Nonne tanta confusio facta esset,
 “quanta fieri potest maxima?” Hæc ille. Juxta eam quam primo instituit vir eruditus rationem, facile constabit dactylo non minus anapæstum, quam tro-

chæo iambum ἀντιπαθεῖν oportuisse. Quid enim? SECT.
II.
 Anapæstus initio celer in ultimo subsistit; dactylus
 contra primo stat, mox impetu fertur: hic instar
 rotæ volubilior; ille tardior firmiorque: hic ex alto
 descendit, ille ex humili insurgit. Quæ tamen om-
 nia non satis fuisse cur dactylo anapæstus ἀντιπαθοί,
 exinde liquido * constat, quod versus anapæsticus 65
 dactylum non minus quam spondeum commodus ac
 patiens receperit †. Quæ secundo a viro erudito
 allata sunt naturalem inter iambum et trochæum
 ἀντιπαθειαν nihilo magis attingunt, quam fabula, quod
 aiunt, de Remo et Romulo. Nec vero si vel per se
 spectetur, recte se habet viri eruditi argumentatio.
 Facile enim ab invicem dignosci potuissent versus
 iambicus et trochaicus, si vel hic iambo, vel ille
 trochæos exclusisset. Utrumque vero ad commo-
 dum satis discrimen neutiquam fuit necessarium.
 Eccui enim, obsecro, non in proclivi est inter ver-
 sum dactylicum, cuiusmodi est heroicus, et anapæs-
 ticum dignoscere? Atqui versus anapæsticus dac-
 tylum neutiquam excludit.

Terentianum p. 84. [= 2213—2218.] ex emen-
 datione nostra [p. 21. = 47, 48.] sic disputantem
 reperimus:

*Quid? non trochæus temporum est æque trium?
 Est: sed trochæo longa prior est syllaba,
 Brevis autem iambo; longa post: cui non potest
 Longam trochæus subdere et brevem suas,
 Brevi sequente; quia fit hoc ionicum.
 En cur iambo non trochæus serviat.*

Esto vero ionicum: quid tum postea? Si in versu
 anapæstico vel spondeo vel anapæsto dactylum sub-
 jungas, ionicum itidem ἀπο μείζονος; si dactylo * spon- 66
 deum, ionicum ἀπ' ελασσονος habebis. Idcircone vero
 vel dactylus vel spondeus ex metro anapæstico erit
 excludendus? Immo etiam in ipso versu iambico

† Hor. A. P. 256, 7.

SECT. II. legitime venit utriusque generis ionicus. Alterum utique videre est, quoties vel iambum dactylus, vel spondeum tibrachys; alterum quoties tibrachyn (ut alios casus omittam) spondeus excipiat.

Δουλον γενέσθαι παρ᾽ ἀφρονουντος δεσποτου⁵⁷.

Κρατειν ὁ δαιμῶν ἀλλ᾽ τὸν εὐνημενον⁵⁷.

Κρατειν ὁ δαιμων αλλα τὸν ἔωνῆμενον.

Et jam quidem nobis videmur editorum Oxoniensium ισοχρονια, quam tamen ii rem unicam fere agunt, nervos penitus omnes incidisse.

Coronidis loco ultimæ Olympionicῶν Oedes, quæ αμετρος a multis jam sæculis circumfertur, rationem metricam instaurare aggrediar.

1. — — — —	— — — —	— — — —	10. — — — —	— — — —
2. — — — —	— — — —	— — — —	11. — — — —	— — — —
3. — — — —	— — — —	— — — —	12. — — — —	— — — —
4. — — — —	— — — —	— — — —	13. — — — —	— — — —
5. — — — —	— — — —	— — — —	14. — — — —	— — — —
6. — — — —	— — — —	— — — —	15. — — — —	— — — —
7. — — — —	— — — —	— — — —	16. — — — —	— — — —
8. — — — —	— — — —	— — — —	17. — — — —	— — — —
9. — — — —	— — — —	— — — —	18. — — — —	— — — —

67

*ΣΤΡΟΦΗ.

1. Καφησιων ὕδατων λαχοισαι,
2. Αἰτε ναιετε καλλιπωλον ἔδραν,
3. Ω λιπαρας αοιδιμοι βασιλεια
4. Χαριτες Ορχομενου,
5. Παλαιγονων Μινυαν επισκοποι, 5
6. Κλυτ, επει ευχομαι
7. Σὺν ὑμῖν γὰρ, θεαι, τὰ τε τερπνα τὰ τε

57. Plut. 2. 7.

1. Καφισίων MSS. Bodl. Hermann. p. 406. Boeckhius. Καφισίων quoque hoc loco, et Pyth. xii, 47. Καφισίδος correxit Bentley in margine exemplaris a me inspecti. Καφησιών MS. Ciz. λα-

χοῖσαν Vat. secundum Bekker. quam prætulit Boeckhius. λαχοῖσαι MS. apud Hermann.

2. καλλίβωλον MS. Bodl. γ.

7. σὺν γὰρ ὑμῖν edd. γὰρ abest a Leid. A. agnoscit tamen ejusdem glossa interlinearis δι'

8. Γλυκεα παντα βροτοις γινεται
 9. Ει σοφος, ει καλος, ει τις αγλαος
 10. Ανηρ· ουτε γαρ χαριτων 10
 11. Σεμναν ατερ θεοι
 12. Κοιρανεοντι χορους,
 13. Ουτε δαιτας, αλλα παντων
 14. Ταμιαι έργων εν ουρανῳ,
 15. Χρυσοτοξον θεμεναι καλους 15
 16. Παρ Πυθιον Απολλωνα θρονους,
 17. Αεναον σεβοντι πατρος
 18. Ολυμπιοιο τιμαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1. Ω ποτνι Αγλαϊα, φιλησι-
 2. μολπε τ Ευφροσυνα, θεων κρατιστου 20
 3. Παιδες, επακοοι γενεσθε· Θαλεια τ
 4. Ερασιμολπε, ἴδοι-
 5. σα τονδε κωμον επ ευμενει τυχα
 6. Κουφα βιβωντα, Λυ-
 7. διω γαρ τ εν τροπῳ Ασωπιχον, εν 25
 8. *Τε μελεταισιν αειδων μολον·
 9. Ουνεκ Ολυμπιονικος ἁ Μινυ-
 10. εια σευ ἑκατι· μελαν-
 11. τειχεα νυν ες δομον
 12. Φερσεφονας ιθι, ἁ- 30

68

ὑμῶν γὰρ γίνεται τὰ γλυκέα. τὰ
 τερπνὰ τε καὶ Vat. τὰ τε τερπνὰ
 καὶ Hermann. apud Boeckhium.

9. ἢ τις ἀγλαὰ Bodl. C.

10. χαρίταν Bodl. C. χαρίτων
 “uterque codex” Hermann. θεοὶ
 σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ—vel θ. τι
 σ. χ. Boeckhii.

16. τὸν Πύθιον Mingarellus.

19. ὦ πότνι· Vat.

21. ἐπάκοος γένευ Hermann.
 p. 261. quam inseruit Boeckhii.
 Θαλία τε | Ερασίμολπε MSS.
 Bodl. Vat. n. 40. Sæc. xi. Pap.
 et Hermann.

24, 5. Λύδῳ Hermann. Λυδίῳ
 “uterque Codex:” posthac Λυδίῳ

δ’ H. in litteris ad Boeckhium.
 γὰρ Ἀσ. MS. Bodl. Herm.

26. τε αείδων Vat. n. 40. τ’
 αείδων Vat. alt. μελέταισιν τ’ αεί-
 δων sive μελέταις ἐν τ’ αείδων
 Boeckhii. ἔμολον Vatic. Gott.
 Par. A. Aug. B. Mosc. A. Ciz.
 Bodl. MS. Lips. Guelph. Leid.
 A. B. Cygn. Ald. Μινύεια edd.
 Μινυεία Boeckhii.

28, 9. μ. νῦν δόμον MSS.
 Bodl. Herm. νῦν e Leid. B. casu
 non consilio excidit.

30. ἐλθὲ Pal. C. Gott. Mosc.
 A. Par. A. Ciz. Lips. ἐλθ’ Vat.
 ἐλθὲ ἢ Ἀχῶ Aug. B.

SECT. II.	13.	χοι πατρι κλυταν φεροισ αγ-	
	14.	γελιαν, Κλεοδαμον οφρ, ιδοισ	
	15.	Υιον ειπης, οτι οι νεαν,	
	16.	Κολποισι παρ ευδοξοιο Πισας,	
	17.	Εστεφανωσε κυδιμων α-	35
	18.	εθλων πτεροισι χαιταν.	

Hæc quicunque cum vulgata lectione contulerit, adeoque quam leviter hic ab ea discessum sit, accurate perspexerit; nullus, opinor, dubitabit, quin hæc etiam Oede non secus atque cæteræ a Poetæ manu, si non eo ipso, quo nos refinximus, at aliquo certe modo εμμετρος prodierit.

32. Κλεύδαμον Boeckhius, cui libenter assentior; hujus formæ tanquam firmamenta conjuncte promittit Ἀριστοφάνευσ Nem. III, 39 = 19. Δεινομένευσ Pyth. I, 112 = , 154 = , Ἡρακλεῦς Pyth. x, 4 = 3. Πολυδεύκευσ Isthm. v, 42, 3 = IV, 37. Κλευδίκη Pindari mater; Κλεύβοτος Κλεύνικος· Θευγενίς· Θευδοσία· Θεύδοτος· Θεύδωρος· [Θευδᾶς in Act. DD. Apost. v, 36.] Θευξένια· Θεύπομπος· Θευχάριλας. e VV. DD. ad Hesych. Κοῆν. ad Greg. p. 76., et Valck. ad Theocr. Id. II, 70. Wolf. ad Leptin. p. 255. Boeckhius. His adde, νευμηνία e Monum. Teio VI. Origen. de Orat. p. 162 = 250. οὗ ἡ νεομηνία ἡμέρα σαλπίγγων ἐστὶ, — lege τῇ νεομηνία BENTLEIUS. D. R. apud Heusinger. ad Theod. Mall. p. 2., "A Doribus hæc ratio venit in consuetudinem Latinorum, poetarum imprimis, apud quos occurrunt Theudotus, Theudosius,

Theudulus, ut in Anthol. Lat. II. 117. p. 249. ubi vide Editorem." Crasis Attica erat, "Θουγενίδης Θουκλῆς, Θουκυδίδης, Θουφάνης, Θούφραστος. Θουκρίτου nomen habet Lucian. Dial. Mort. VI. restituendum apud Chishull. p. 90." R. P. ad Or. 393. ed. alt. Aristoph. Equit. 1265. θούμαντιν· vide Schol. ad Av. 1406. et Hermippum apud Athen. XII, 551. A. conf. Elms. ad Med. 1129. et P. P. D. Addend. ad Plut. p. (126), Jo. Grammat. f. 243. b. Κρήτες τὸ Θευκυδίδης· Θευκρίτος· Θεύφραστος ἀντὶ τοῦ Θουκυδίδης· Θεοκρίτος· Θεόφραστος. ὅφρ' ἰδοῖς Bodl. β. γ. et omnes codices apud Boeckhium; vide R. D. infra p. 148.

33. νέον MS. Bodl. C. et a m. pr. Guelph. νέαν plurimi MSS. Boeckhius. Vide infra p. 148.

34. κόλποις Codd. Lips. et Leid. B. κόλποισιν Leid. A. εὐδόξον Boeck., Πίσσας Bodl. C.

* SECTIO III.

69

Vera sermonis Græci enunciatio. Futurorum Atticorum ab Ionicis variantium analogia et consilium. Diversus Modorum subjunctivi et optativi usus. Errores a nupero Callimachi editore¹ in syllabica quarundam vocum quantitate admissi. Emendationes in Callimachum.

ARGUMENTUM, in quo illustrando sumus versaturi, a viro erudito jam antea tractatum videmus, qui novissimam Callimachi editionem procuravit. Is utique, viri cum nobilitate tum eruditione præstantis hortatu², de Græcæ linguæ pronuntiatione, secundumne quantitatem syllabicam an accentuum rationem melius procedat, disserendum quidem in se recepit; sed re tamen vera non tam disseruit, quam declamavit³. Nec vero in hac Sparta adornanda vir eruditus usque adeo felicem operam collocavit, quin nobis etiam nonnulla, atque ea fortassis præcipua, reliquerit occupanda. Quo alacrius autem symbolam qualemcunque nostram conferamus, facit cum summi illius Nobilitatis Anglicanæ decoris, quæ apud nos eadem hodie est quæ et heri fuit, apud alios * utcunque jam minor auctoritas; tum etiam quod diu lateque grassata accentuum barbaries e ludo quodam celeberrimo, Etonensem⁴ dico, jam olim exulaverit.

SECT.
III.

70

1. *Thoma Benteio* Præstantissimi BENTLEII fratris filio; "*Callimachi hymni et epigrammata*: 8°. Londini. 1741."

2. PRÆF. ad Callim. P. vi.

3. Cicero.....

4. Quid huic ludo cultissimo humanissimoque jamdudum acciderit, plane nescio: sed nuper exstitit suus *Fosterus*, qui non intermortuam apud Etonenses accentuum scientiam ostendit; et

SECT.
III.

Dionysium Halicarnassensem in tractatu accuratissimo *περι της των ονοματων συνθεσεως*⁵ instituto videre est istud ex Thucydide describentem: Οι μεν πολλοι των ενθαδε ηδη ειρηκοτων επαινουσι τον προσθεντα τω νομω τον λογον τονδε, ως καλον επι τοις εκ των πολεμων θαπτομενοις αγορευεσθαι αυτον. Deinde autem loci descripti membra ad syllabicam quantitatem singula exigit, docetque magnificam orationis structuram ex pedum ratione ac valore potissimum pendere. Pari modo alterum ex Platone locum, ac tertium ex Demosthene laudat expenditque. Hinc liquido constat ipsos Græcos sermonem non minus pedestrem quam versibus conclusum juxta syllabarum tempora pronunciare solitos. Atqui dicendumne est, o boni accentuum fautores, rectæ rationi consentaneum esse ut hodie pronunciandi regulas ab ipsis Græcis servatas non jam commodi amplectamur, sed aspernabundi conculcemus? Quidni pergatis, obsecro, atque hominem insanire statuatis, qui linguam Gallicam efferat juxta pronunciandi rationem apud ipsos Gallos obtinentem? Porro autem locis ex Thucydide, Platone, et Demosthene laudatis alium *contra

71 *πονηρου κομματος*† subjungit Dionysius ex Hegesia⁶ Sophista petitum; monetque *την των φλυαρηματων ταπεινοτητα* in eo observatam in erubescenda numerorum vilitate, si non omnino, at certe maximam partem consistere. Age igitur; syllabicas verborum quantitates, prout a Dionysio designantur, apud

hodie præstantes earum propugnatores inter suos alumnos recenset. TYRWHITTUS "*Darwesii* sententiam amplexus esse videtur, qui non tantum accentus abjecit, sed etiam asperum spiritum, ubi in præcedente asperata consonante vis abjecti spiritus efferatur: v. c. *εφ' εκατεραν*." Burgess. in *Dedicat. Fasc. II. Mus. Oxon. P. xviii,**. Universam quoque de accentibus doctrinam se non assis facere profi-

tetur *Brunkius* ad *Anal. Gr. p. 13*. "Arcadii hodie extat Biblioth. Regia Parisiensi *περι του των οκτω μερων του λογου, και περι ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΔΙΩΝ*, scriptum, quod litem hanc fortasse dirimere poterit." *Idem* ad *R. D.*

5. Vol. II, p. 17. ed. Sylburg. Thucyd. II, 35.

† Aristoph. *Plut.* 863. 958.

6. *Dion. Hal. l. c.*

Thucydiden habemus, ενθαδε, ειρηκοτων, πολεμων, θαπτομενοις, αγορευεσθαι, ἔς. accentuum contra ratio venditat ενθαδε, ειρηκοτων, πολεμων, θαπτομενοις, αγορευεσθαι ἔς. Apud Hegesiam⁷ syllabarum quantitas exhibet, πολεμῶν, κρατησᾶσιν, εγνωστο, συγκαμφθεις, θωρακος, καιριωτατην, πολυσᾶρκον: accentuum contra patroni enunciant, πολεμῶν, κρατησᾶσιν, εγνωστο, συγκαμφθεις, θωρακος, καιριωτατην, πολυσᾶρκον. Vides hoc pacto in utroque scriptore numerorum naturam ac valorem magna ex parte inverti; χρυσεα in χαλκεια, ac vicissim χαλκεια in χρυσεα migrare⁸. At enim, o boni, recitamine, obsecro, rationem sapere videtur, ut usque adeo deprimatur accuratissimus Thucydides, usque adeo evehatur nugacissimus Hegesias? Quin pergatis itidem coronam capiti Virgiliano jam diu hærentem detrahare, ac Baviano imponere? Quid enim tantum in vos committere potuere vel Græci præ Latinis, vel solutæ orationis scriptores præ poetis?

72

*Sed miram, si diis placet, accentibus virtutem inesse comminiscuntur barbariei plusquam Scythicæ fautores: nempe non nisi eorum ope determinari posse ambiguum quarundam vocum notionem; βασιλειαν⁹, verbi gratia, *regnum*, an vero *reginam*

7. Vide Longin. περὶ Υψ. §. iii., *Ruhnkenii* Hist. Gr. Orat. Græc. xciii, et ad Rut. Lup. pp. 25—27. Excerpta ex Hegesia apud Dionys. Halicarn. Συνθέσ. ὀνομ. T. II, pp. 33, 34. valde corrupta esse videntur. Pro εἰσιῶν fortasse legendum est εἰσιόντι.

8. Il. Z, 236. Muret. Opp. I, 596. 618. Lagomars. ad Pogiani Epist. I, 234. II, 77.

9. PRÆF. ad Callim. P. xvii. R. D. perpugnacem in disputando adversus hodiernam accentuum rationem habemus. Si vero penitus in eam ipsam totius hujus artificii disputationem intimam venisset, et eam subtiliter perscrutatus esset, in eadem

opinionem vix permanserit vir sagacissimus. Plurimi "in Græcis reprehendunt hoc, quod accentus vocum a versuum accentibus discrepent toties: quæ res ingrata visa Latinis etiam poetis scenicis; et his quidem, in tanta metri licentia, merito: Græcis nil gratius hac numeri et vocabulorum in versibus concordia discordi." *Boeck.* de metris Pind. p. 2. Ex hoc sane effato nil confici potest. Vir optime de litteris meritis, *Henricus Gally*, qui disputationis suæ laqueis *Fosterum* irretitum tenebat et per diu torquebat, earum notularum leges curiose magis quam prudenter pensitavit. Hic in tentamine suo

SECT. III. necessitudinem inter quantitatem et accentus intercedentem quadam vi doctrinae tractavit, et ejus sagacitas de acuti usu præclare enituit; sed de ὀρθοτονίας regulis, quæ acerrimis tantummodo studiis, maxima exercitatione cognosci et percipi possunt, altum silentium est. Hoc profecto mirum; etenim "interiora velut sacri hujus adeuntibus apparebit multa rerum subtilitas, quæ non modo acuere ingenia puerilia, sed exercere altissimam quoque eruditionem ac scientiam possit." Insunt nimirum in lingua Græca accentus adeo conglutinati et ratione quadam constricti, ut litteris nascentibus succrevisse, adultis adhæsisse videantur; et nos suo eas concessio et tradito ornatu denudare, quæ tandem amentia est? In illis vero tradendis utilem, eruditam, solidam, et minime fucatam rationem desideramus. Athenienses ab ineunte ætate sic se patrio sermoni dediderunt, nullam ut nosse aliam linguam viderentur. Nuda vocis modulatio in dicendo etiam quidam obscurior cantus fuit; toni flexibiles, "ut chordæ sunt intentæ, quæ ad quemque tactum respondeant; acuta, gravis, cita, tarda, magna, parva:" qui tamen ab exercitatione et consuetudine omnem ad aures aptam varietatem consecuti sunt. Quid istuc tam mirum, si adolescentulis sanctis sub penetralibus enutritis *Quorum præcipue studiis pars Musica constat*, hæ dotes facile obtigerint? *Conditor Iliados et amabilis orsa Menandri Evolvenda tibi: tu flexu et acumine vocis Innumeros numeros*

doctis accentibus effer, *Accentusque impone legens*. Ausonius, 365.* Fortasse, *affectusque impone*. Virgulæ istæ scilicet ab Homero usque ad Athenæum et ultra "*vocabulis scriptis non appingebantur, sed sermone prolatis necessario adhærebant*." TYRWHITT. ad Aristot. Poet. XLVI. Atenim Platonem ipsum, qui in hujusmodi argumentis subinde versari solebat, hac in quæstione testem gravissimum adhibeamus: Cratyl. T. I, p. 399. A. B. Πολ- λάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν—καὶ τὰς ὀξύτη- τας μεταβάλλομεν οἷον Διὶ φίλος. Τοῦτο, ἵνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό τε ἕτερον αὐτὸ- θεν ἰῶτα ἐξείλομεν καὶ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης συλλαβῆς βαρείαν ἐφ- θεγξάμεθα. Laudarem quoque Aristotelem, si in re tam manifesta alterius etiam scriptoris auctoritate uti debuissem; ipse enim de Poet. §. xxxiv. et de Rhet. III, 1. p. 178. Oxon. et alibi ὀξείαν καὶ βαρείαν καὶ μέσην retulit. Equidem vehementer dolemus quemque heroicis illis temporibus in enunciatione eos servasse, in scriptis autem eosdem recentioribus supplendos reliquisse. Græci enim extincta pene Athenarum eloquii et sapientiæ majestate, *barbarorum in usum* eas extuderunt. Quocirca illis, qui sonos ipsos, prout vel intendebantur vel remittebantur, cum lacte materno hauriebant, hæ cogitationem habebant facilem, usum necessarium: nobis vero, qui eas neque nutrici acceptas referimus, nec a populi consuetudine arripuimus, sed apicibus tantummodo ad tradendum

* Hac super re annos abhinc plus minus novendecim declamavi. *Gent. Mag. Oct. 1797.*

rectam pronunciationem exco-
gitatis fidem inviti adhibemus,
omne hoc lubricum et perdiffi-
cile est: occurrunt multa, quæ
ex his figmentis liquido satis
percipi nunc nequeant, et quæ
sola fortassis ex continuo pro-
nunciandi auditu et usu olim
cognosci potuerint. — “*Hodie
quisquis poetæ alicujus versus
recitat, aut accentus tantum ra-
tionem habet, aut solum quanti-
tatis. Veteres, me iudice, longe
aliter, qui utriusque rationem ha-
bebant.*” J. G. Vossius de Art.
Gramm. L. II. c. x. Si quem in
optimorum Græcorum lectione
diu multumque versatum, aures-
que incorrupto illorum sermoni,
tanquam tibiis quibusdam mo-
dulate canentibus, assuefactum,
fragmenta enunciantem audia-
mus, recitatio virilis et cum sua-
vitate quadam gravis haud nos
omnino fugit; vel potius gaudio
ipsos aurium meatus pertentat.
*Quanto magis admiraremur, si
Periclem audissemus ipsum?* Hoc
erat in perorando quod tantopere
ferebatur. Sed tenuem materiam
extendens cur in controversias
inanes abeam? Inter omnes om-
nino convenit apud Græcos ac-
centuum doctrinam ipsam vulga-
rem fuisse et in communibus in-
fixam sensibus; eandem, iudicio
licet vetustatis nixam, etiamnum
apud nos esse nimis debilem, et
typographis valde molestam;
quidni nobis sint a textu prorsus
ablegandæ? Immo aliis potius
enodandas relinquamus. Ecquis
terminos literis Græcis, nec iis
vulgaribus, sed interioribus et
reconditis ponere ausit? quod
hodiernos effugit, id posteris fe-
licius cedat. Nescio autem quo
valeant illæ, quemve usum præ-
beant. Nimirum usus eorum in

perdiscendo gravissimus: qua
de re pauca juvat disserere, e qui-
bus colligamus quam subacto
iudicio hac in re ipsum quoque
vulgus uteretur. I. Quæ enim
sint adjectiva ac nomina, accen-
tus dijudicare solebant; Eur. Or.
221. ὅταν ἀνῆ νόσος Μανίας μ’,
—μανίας Ald. et edd. Ph. 609.
κόμπος εἶ, — Εὐριπίδης Φοίνισ-
σαις· κομπὸς δὲ λόγος, τὸ ἐπίθε-
τον. Etymol. M. p. 527, 47.;
ibid. 1038. φοιτάσι πτεροῖς—φοι-
τᾷσι editiones. In voce βασιλεία
regina antepenultima; in βασι-
λεία regnum penultima clarius
sonabat. “Ἀργος urbis nomen,
et ἀργὸς celer, licet accentu dis-
crepent, eandem versus sedem
tenent; Odyss. Σ, 246. Ἀργὸς
Ἀχαιοί. B, II. ἀργοὶ ἔποντο.” et
hoc non est gloriam aucupari
per circulum argutando; ex im-
potenti enim sermonis natura
aliter evenire non potest: voca-
bulum divorce enunciatur no-
tiones admodum dissimiles inter
se habet. Hæc fallacia operosam
solutionem non exspectat. Vide
Valck. in Diatr. ad Eur. pp. 246,
7. ab eruditissimo Burgessio ci-
tatum. II. Notularum ope eadem
diversorum modorum tempora
discernebant; Hæc 176 = 172.
εἰδῆς — “εἰδῆς King. Musgr.
Brunck. Beck. accentu male po-
sito.” III. Multum valet accen-
tum ratio ad quantitatem sylla-
barum dignoscendam; Hec. 448
= 444. αὔρα—“αὔρα editiones.
Recte mutavit accentum Kingius,
cum secunda hujus vocis produ-
catur.” Il. φ. 292. Ἡγεμόνα κτεί-
νας, ὅς—Ω, 500. ὅν σὺ πρόην
κτεῖνας, ἀμυνόμενον—. Nugæ!
Sed Muretus dicere non dubita-
vit: *Quotidie magis intelligo ve-
rum esse id quod semper existi-
mavi, nullam mendam esse tam*

SECT.
III.

SECT. *pusillam, quam non permagni in-*
 III. *tersit e veterum monumentis tolli*
 — *et corrigi.* IV. Sæpenumero
 depromenda emendatio est ex
 accentuum ratione, et idcirco
 MSS. inspicienti earum peritia
 apprime utilis est. Orest. 630.
 ἔστι δ' οὐ σιγῇ λόγου Κρείσ-
 σων γένοιτ' ἂν, — “κρείσσον habet
 Harl.—Sed librarii errorem esse
 inde liquet, quod acutum pro
 circumflexo posuerit.” Aristoph.
 Ran. 855. κρεῖττον sed acutus
 supra circumflexum, et ω supra
 ο B.” R. P. apud P. P. D. Pind.
 Pyth. I, 164. κρέσσω γ' οἰκτιρῶν
 φθόνος edd.; οἰκτιρμοῦ MSS. Gott.
 Par. B. Guelph. κρέσσον γὰρ οἰκ-
 τιρμοῦ φθ. Stobæus p. 403. ed.
 Francof. Herodot. III, 52. σὺ δὲ μα-
 θὼν ὅσῳ φθονέεσθαι κρέσσον ἔστι ἢ
 οἰκτείρεσθαι. R. P. Advss. p. 312.
 Palladas vero Anal. Gr. II. p.
 433. CXXIV. κρέσσω legisse vide-
 tur; Εἰ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ
 Πίνδαρον, ἔστιν ἀμείνων—Aris-
 toph. Lys. 592. στρατιάς e co-
 dice Brunckius; στρατείας edd.
 pleræque; στρατειάς edd. Junt.
 et Bas. 1532. quæ vocem genui-
 nam quasi digito monstrant.
 Hinc accentus isti magno nobis
 adjumento poterant esse ad loca
 depravata indaganda, et qui de
 more sæculi eos magnifice con-
 temnunt, incogitantiae suæ pœ-
 nas dant. Hymnum Orphicum
 ante aliquot annos a viro docto,
 qui lotis manibus hæc sacra tan-
 git, in lucem prolatum ad acrius
 diligentiusque examen revocavit
Gilbertus Wakefield, Sylv. Crit.
 P. IV. p. 248. N. B. Eundem
 hymnum e codice in suo Catal.
 Bibl. Matrit. I. p. 88. olim edi-
 derat *Joannes Iriarte*. “14. ἐγερ-
 σι βροτων—divisim—MS.” Im-
 mo; ἐγερσιβρότων MS. “16.
 Δημοεργινηνοεσην—βαλλουσα—

MS.” minime; Δημοεργίην νοε-
 ρὴν et βαλοῦσα MS. (“19. μητε-
 ρας—MS.” Male; μητέρα MS.)
 “27. ἀμπλακίημε—MS. conjunc-
 tim” nequaquam; ἀμπλακίη με
 MS. “30. μηδεμεασης—MS.”
 incaute; μὴ δέ μ' ἐάσης MS.
 Conf. R. P. in Mus. Crit. N°. III.
 p. 236. et ad R. D. p. 323. Er-
 rare vero illos non pudet, sed
 pudet errare videri.—Hoc, quan-
 tulumcunque est, materia ipsa
 atque impetu disputationis flagi-
 tante, cum R. P. monitu ad *Eur.*
Med. I. claudam: “Ecce notam
 bene longam de re, si quis ita
 velit, non magni momenti. Ac
 poteram et labori parcere, et
 quieti meæ fortasse consulere
 totam omittendo. Video enim a
 nonnullis, optimis quidem illis,
 sed nec satis eruditis et paullo
 iracundioribus viris omnem ac-
 centuum rationem desplicatu ha-
 beri. Verum ii sunt, opinor,
 ætate jam provectiones, quam ut
 a me vel quicquam pravi dedoce-
 antur, vel recti quicquam addis-
 cant. Vos autem, ADOLESCEN-
 TES, quos solos tutelæ meæ duxi,
 vos nunc alloquor. Aliquoties
 hoc argumentum tetigi, ut ad
 Orest. 631. et alias; iterum, ubi
 opus erit, tacturus. Si quis igitur
 VESTRUM ad accuratam Græca-
 rum literarum scientiam aspirat,
 is probabilem sibi accentuum no-
 titiam, quam maturrime compa-
 ret, in propositoque perstet, scur-
 rarum dicacitate et stultorum irri-
 sione immotus. *Nam risu inepto*
res ineptior nulla est. [Catull.
 xxxvi, 16. Schrad. Em. p. 47.]
 Unum tantummodo in præsentia
 monebo. Quicumque hujus doc-
 trinae expers, codices MSS. con-
 ferendi laborem suscepit, is
 magnam partem fructuum eorum,
 qui ex labore suo in Remp. lite-

denotet. Ac doctissimo quidem Rollino¹⁰, quanquam SECT.
III. in pronunciando syllabarum rationem servari voluerit, accentus tamen, ob istum scilicet usum, retinendi videbantur. At enim, ut iste, quem ostentant, usus paucis in vocabulis revera obtineat; ideone, obsecro, dicendum est immensum cæterorum numerum accentibus etiam notari oportere? Verum enimvero usus ille toties decantatus merum est insomnium ex porta eburnea profectum†. Si utique ullus revera habeatur, vel editorem vel lectorem spectet necesse est: Atqui scire velim, quo tandem editor criterio dignoscere possit scribine oporteat βασιλεια, an vero βασιλεία. *Ipsa contextus indoles atque orationis filum vocis notionem indicabit; hæc autem accentus sedem determinabit.* Rursus: Undenam lectori innotescere poterit rectene scribatur βασιλεια, an per editoris vel imperitiam vel incuriam; ac proinde βασιλεία, et vice versa, oporteat? *Ex orationis filo patebit vera verbi notio; atque hinc determinabitur accentus sedes.* Suavissimi argutatores! Verbi notionem accentus sedes, accentus autem sedem verbi notio *vicissim determinat! Ni hoc sit in circulo, 73 quod aiunt, disputare, quid tandem esse poterit?

Διόριστικου quam crepant accentuum virtutis quidam, in quem forte incidi, grammaticus¹¹, qui et librum suum doctissimo Clarkio examinandum commisisse se profitetur, exemplum venditat futurum

rariam redundare et poterant et debebant, disperdiderit. Qui hanc doctrinam nescit, dum ignorantiam suam candide fatetur, insciitiæ tantum reus; qui vero nescire non contentus, ignorantiae suæ contemptum prætexit, majoris culpæ affinis est. Ἡγώνισται γε πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἱ καὶ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας, τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λαιδορίαν ὧν ἡγνοήκασιν. Synesius Dion. p. 54. B."

10. "Apage Rollinum qui tiro-nibus et indoctis scripsit:" D. R. apud Wyttenb. in Vit. p. 238. "Rollin is so well wrote with respect to style, that with superficial people it passes for sufficient."—"That author has no other merit but a certain facility and sweetness of narration, but has loaded his work with fifty puerilities." Hume to Robertson pp. 60. 246.

† Virg. Æn. vi, 898.

11. Nomen e memoriola mea excidit.

SECT. III. secundum formæ optativæ τυποῖμι, et aoristum τύποιμι. Quæ vero de βασιλεια et βασιλεία jam diximus, de hoc itidem, uti et de alio quocunque exemplo, si res postularet, dici possent. Verum enimvero, pace grammaticorum, in me præstandum recipio futurum secundum formæ vel activæ vel mediæ in Græco sermone nusquam reperiri. Τυπω non est nisi aoristi subjunctivi, nec vero τυποῖμι nisi aoristi optativi exemplum. Τυπouμαι, τυπείσθαι, τυπουμενος, et similia non nisi in grammaticorum scriptis et cerebellis locum usquam habent¹². Hujusmodi autem insomniis ortum dedisse videtur futurorum quod in dialectis Ionica atque Attica obtinet discrimen. Horum natura atque analogia cum non solum grammaticos, sed universam etiam, quantum sciam, criticorum gentem fefellerit; in ea mihi videor exponenda operæ aliquantulum haud inutiliter conlocaturus.

Ionica a quibus Attica discedunt futura formam activam terminant in ἄσω, εσω, εω, ἴσω, et οσω; mediam autem in ἄσομαι, εσομαι, εομαι, ἴσομαι, et οσομαι.

74 * Atque hæc quidem quam dicturi sumus variatio non nisi post syllabam brevem, præterquam in ἴσω et ἴσομαι, servatur¹³. Pro ἄσω, εσω, εω, et οσω, Attici

12. Œd. Col. 300. Ἡ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν Ἡ φροντίδ' ἔξειν, καπόνως ἐλθεῖν πέλας; καπόνως ἐ. editiones Turnebi, Canteri, H. Stephani, Ὡς., ἀπόνως τ' ἐ. Ald. Flor. 1., Colin., Hagan., Brub. 1. Fl. 2. Brub. 4°. et 12°. 1567. Hinc veritatem exiguis radiis scintillantem protulit R. P., αὐτὸν ὥστ' ἐ. "Vocula hæc præcedente futuro construitur cum infinitivo præsentis vel aoristi, non item futuri;" — eandem emendationem occupaverat TYRWHITTUS. 385, 6. Ἡδὲ γὰρ ἔσχεε ἐλπίδ', ὥς ἐμοῦ θεοῦς ὦραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναι ποτε; Æschyl. P. V. 339.

Δώσειν Δι', ὥστε τῶνδ' ἐκλῦσαι πόνων. Hæc emendatio viris eruditissimis, T. Dampier, G. Vincent, et M. Raine sese facile probavit. κατακτενεῖς Eur. Ph. 941. κατακτενεῖ 777. Conf. R. P. ad Or. 929. 1602. ad Med. 788. 1244. Advers. p. 259. Xenoph. Anab. vi, p. 479, 5., et Porsonum in Censura Crit. (Crit. Rev. June, 1797, p. 170.). infra ad R. D. p. 218.

13. Nimirum "futurum ἐπιμελέσομαι contrahi posset in ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμελήσομαι non item:" uti recte monuit Heindorfius ad Plat. Phædo. §. 17.

scribunt ω; pro ἄσομαι, ωμαι; pro εσομαι, εομαι, et SECT. III.
 οσομαι, ουμαι; pro ἴσω denique et ἴσομαι, ιω et ιουμαι.
 Verbi gratia: pro Ionicis ελασω, στορεσω, φανεω, αροσω,
 Attice dicuntur ελω, στορω, φανω, αρω; pro κολασομαι,
 κολωμαι; pro καλεσομαι, φανεομαι, ομοσομαι, καλουμαι,
 φανουμαι, ομουμαι; pro βασανισω denique et αγωνισομαι,
 βασανιω, et αγωνιουμαι. Quod Iones καθεσομαι, id
 Athenienses forma singulari καθεδουμαι scribebant¹⁴.
 At χορτασω, αινεσω, ἄρμοσω, ἄρπασομαι, αιδεσομαι, ἄρμοσο-
 μαι utrique genti erant communia¹⁵.

14. Anti Att. p. 101. Καθίσω: καθεδοῦμαι. et μοχ, καθιζησό-
 μεθα: ἀντὶ τοῦ καθεδούμεθα. Πλά-
 των Φαίδρω. T. III. p. 229. A. 3.
 Δεῦρ' ἐκτραπόμενοι κατὰ τὸν Ἴλισ-
 σὸν ἴωμεν, εἴτα ὅπου ἂν δόξη ἐν
 ἡσυχίᾳ καθιζησόμεθα. Sic. Cod.
 Clarkio-Bodleianus. Conf. Phry-
 nich. p. 269. ed. Lobeck. Moer.
 213. T. Mag. p. 483. καθεδεῖ
 Ran. 200. καθεδεῖται Ach. 841.
 Plato Theætet. p. 146. A. 3.
 ἐγκαθεδεῖται Ran. 1523. καθε-
 δούμεθ' Av. 727. καθεδοῦνται
 Eccles. 617. καθεδοῦνται: καθεσ-
 θήσονται. Photius. καθεδεῖσθαι
 Ran. 792. καθεδούμενον Plut.
 382. καθιεῖν Xen. Anab. II, I, 4.

15. Futura Attica, quæ recen-
 sebat Dawesius noster, proba
 quæque auctoritate munita sub-
 jiciemus: I, 1. — ἄσω — ἄω — ὤ.
 BIBΩ. βιβῶν CEd. Col. 381. conf.
 T. H. ad Ar. Plut. 650. ἀναβιβῶ-
 μαι Æschin. de F. L. p. 436. Bek-
 ker. ἀναβιβᾶται Demosth. de F. L.
 p. 494. sed Andocides vero ἀνα-
 βιβάσομαι de Myster. p. 146.
 Bekker. διαβιβῶ. Moeris. διαβι-
 βᾶτε Demosth. adv. Aristocrat.
 p. 751. sed διαβιβάσοντας Xen.
 Anab. V, II, 10. ἐμβιβῶ Xen.
 Anab. V, VII, 7, 8. προβιβᾶς Ar.
 Av. 1570. προσβιβᾶ Av. 425.
 ΔΙΚΩ. Δικῶν; ἀντὶ τοῦ δικάσειν.

Ἡρόδοτος πρώτῳ οὐ φησι δικῶν
 ἔτι [οὐτ' ἔφη δ. ἔ. I, 97.]. δικάσεις
 Eq. 1089. δικάσονθ' Vesp. 689.
 συνδικάσει Med. 157. ἘΛΩ
 Xen. K. II, I, IV, 20. ἐλῶς Nub.
 1298. Ran. 203. Eq. 603. ἐλῶ
 CEd. Tyr. 418. Aj. 504. 756.
 Eur. Andr. 712. ἐλῶτε Ar. Eq.
 243. ἐλῶσι Æschyl. Eum. 75.
 Eur. Alcest. 972. ἐλῶν Med. 60.
 Ἐγὼ οἶομαι ἐκεῖνον ἢ ἀποθανεῖσ-
 θαι ἢ ὁμοῦ τι τούτῳ ἐλῶν. accessu-
 rum Plat. Theag. p. 129. D. 8.
 γελῶν Cod. Clarkio-Bodl. Ἐλῶν.
 ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν [I. ἐλάσειν],
 Κάνθαρος Μηδείᾳ. Anti Att. p.
 97. ἐλώντων Xen. Anab. I, VIII,
 10. ἀπελῶ Xen. Anab. III, IV, 40.
 ἐξελῶ Eur. Hipp. 889. Hel. 1279.
 Nub. 123. 802. ἐξελῶς Med.
 327. ἐξελῶτε CEd. Col. 823. ἐξε-
 λῶσι Heracl. 192. ἐξελῶν Vesp.
 1230. ἐξελῶν Eur. Ph. 616.
 Vide Pierson. ad Moer. p. 146.
 ἘΞΕΤΩΜΕΝ: ἐξετάσομεν. Lex.
 Rhet. p. 251, 32. ΚΟΛΩ: κο-
 λάσω. Hesychius. Κολῶμαι apud
 Atticos poetas, Porsono monente
 in Opusc. p. 33. κολᾶ Ar. Eq.
 456. κολωμένους Vesp. 244. et
 κολωμένους: κολάσοντας. Hesy-
 chius. Sed κολάσομαι Theopom-
 pus apud Suid. V. Ἄττις. et κο-
 λάσεσθε, si sana sit lectio, Xen.
 Anab. II, V, 13.; et, ne cui sit

SECT. hoc mirum, κολάσεις etiam ibid.

III. VII, vii, 24. κολάσομεν K. II. VII, v, 83. utitur, et κολάσετε Demosth. adv. Androt. p. 676. ΚΡΕΜΩ κρεμῶμεν Ar. Plut. 312. Vide Pierson. ad Moer. pp. 106. 124. 146. κρεμάσω: οὐ μόνον κρεμῶ. Ἀλκαῖος Γανυμήδει. Anti Att. p. 103. ΠΕΛΩ Æschyl. P. V. 283. πελᾶ τε Soph. Ph. 1150. πελῶσι Soph. Œd. Col. 1060. πελᾶν Soph. El. 497. πελάσω Eur. Or. 1700. Helen. 356. El. 1333. πελάσεις Iph. T. 886. ΠΕΡΩ Soph. Aj. 461. περῶσι Soph. Œd. Col. 886. ΣΚΕΔΩ: σκεδᾶ Æschyl. P. V. 25. 961. ἀποσκεδῶ Soph. Œd. Tyr. 138.; Ar. Av. 1053. Vesp. 229. διασκεδῶ Soph. Œd. Col. 1341. Ant. 287. διασκεδᾶς Herodot. VIII, 2. διασκεδῶσιν Œd. Col. 620, διασκεδῶν Ant. 287. συσκεδᾶν Ran. 905. Conf. Piers. ad Moerin. pp. 124, 125. ΣΚΙΑΨΩ: κατασκιῶσι Soph. Œd. Col. 406.—2.—έσω—έω—ῶ. ἘΡΩ [ἘΡΕΨΩ—ψεύσομαι ἢ ἔτυμον Φερέω; II. K, 534.] Æschyl. Eum. 49. έρεΐ Eum. 154. έρεΐτε Suppl. 903. ΚΑΛΩ [ΚΑΛΕΨΩ—Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω Odyss. E, 144.] καλεῖς. Ar. Nub. 632., Av. 850. Ach. 968. Ran. 298. Menandr. Fr. XLVII. apud R. B. καλοῖμ' ἂν αὐτούς. Av. 206. "Schol. καλοῦμεν αὐτούς. recte καλοῦμεν pro καλέσομεν. sequitur enim οἱ δὲ νῶν." R. B. καλοῦσι Nub. 632. 1001. καλῶν Eur. Ion. 1140. καλοῦμαι Eur. Alcest. 403. Nub. 1221. καλεῖ Soph. El. 971. ἔπειτα ἐκεῖ συγκαλοῦμεν τοὺς ἄλλους στρατιώτας. Xen. Anab. III, i, 46. Ἐγκαλέσω et ἐπικαλέσομαι apud oratores comparent. Vide Pierson. ad Moer. p. 17. et Brunck. ad Nub. 298. καλέσω: φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω Soph. Ph. 1452. κ. est formæ

subjunctivæ; come then, let me, walking onward, bid adieu to this land. Vide Elms. ad Heracl. 559. et ad Med. 1242. et de Ar. Lys. 851. 864. conf. virum acerba morte nobis interceptum ad Plut. 965. et in Addend. ΜΑΧΟΥΜΑΙ; μαχεῖ Œd. Col. 836. ξυμμαχοῦνται Xen. Anab. v, iv, 10. ὑπερμαχοῦμαι Œd. Tyr. 265. ὑπερμαχεῖς. Aj. 1346.; ad consuetudinem Homeri qui perpetuo μαχέσομαι aut μαχέσσομαι usurpavit: Schol. Codicis TOWNLEIANI ad Il. A, 298. ὁ μὲν Ἀρίστηρχος διὰ τοῦ Η γράφει· ὁ δὲ Ἡρακλέων τὰ ὀνόματα διὰ τοῦ Η, μαχήμα, μαχητής· τὰ δὲ ῥήματα διὰ τοῦ Ε, [Il. Z, 184.] Σολύμοισι μαχέσατο (sic): sed in textu Cod. hujus μαχήσομαι. Eustath. l. p. 106, 38=80, 19. ed. Bas. κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ Σινωπικὴ ἔκδοσις τῆς Ἰλιάδος τὸ μαχήσομαι ἔχει. Ἡρακλέων δὲ διὰ τοῦ Ε προφέρει,—Conf. Odyss. Θ, 402. Il. Δ, 362. Z, 526. B, 366. Γ, 290. ὈΛΩ: [ὈΛΕΨΩ—Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὈΛΕΨΩ τρίχας, Odyss. N, 399.] ὀλεῖς με Soph. Ph. 1388. ἀπολῶ Ar. Av. 1052. Plut. 68. Sed Πλάτων ἐν Ἑλλάδι συντριαινῶν ἀπολέσω ἀπώλεσα in Schol. MS. ad Il. A, 135. apud Koën. ad Greg. p. 20=49., ἀπολέσω Eustath. ad Il. A, p. 66=p. 50, 16. Idem Comicus apud Athen. III. p. 119. B. 8. Πλάτων Διὶ κακουμένῳ ταρίχους ἀπολέσω. Nescio sane quam veræ sint hæ exceptiones; illud equidem haud cunctanter affirmaverim hujusmodi fragmenta lacera, attrita emendandi conatum detertere. In Eur. Helen. 894. λέξασ' ἀδελφῶ σ' ἐνθάδ' ὄντα διολέσω. δ. est aoristus subjunctivi. ἀπολεῖς Vesp. 1202. ἀπολεῖς

μ', ἀπολεῖς Pac. 165. ἀπό μ' ὀλεῖς
 Soph. Ph. 817. ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις
 Av. 1506. ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις. "L.
 ὀλεῖς" [f.—μ' ὀλεῖς]. ἀπολεῖ Me-
 nander apud Stob. pp. 353. 355.
 et *Walpol. Com. Poet. Fragm.* p.
 39.: ὕμνας ὀλεῖ editiones; ὕμν'
 ἀπολεῖ MS. Mut. Theogn. 1100.
 ΠΡΟΣΑΜΦΙΩ [FΕ'Ω, FΕ'NNY-
 MI: Fείματα δ' ἀμφιFέσω Odyss.
 E, 167.] προσαμφιῶ Ar. Eq. 891.
 ΣΤΟΡΩ: παραστορῶ Equit. 481.
 ΤΕΛΩ [ΤΕΛΕ'Ω: ταῦτα μὲν οὕ-
 τω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις
 Odyss. Δ, 485. τελέεσθαι Il. A,
 204. *Aristarchus.*] τελῶ Soph.
 Œd. Tyr. 222. 232. Tr. 286. τελεῖ
 Æschyl. Septheb. 35. 659. Œd.
 Col. 881. 1079. τελεῖν Œd. Col.
 878. τελοῦσα Œd. Col. 503. τε-
 λεῖται Æschyl. Choëph. 382.
 Eur. Or. 1686.—3.έω—ῶ. [Ἀπο-
 ρεῖς Plat. Phileb. p. 67. A pen.
 Cod. Clarkio-Bodl.; ἀπερεῖς edi-
 tiones Ald. utraque Bas., et Co-
 dices novem apud *Bekker.*; ἀπα-
 ρεῖς editiones Francof., Læmar.,
 et HSt.; et infra in Sympos. p.
 196. E. 6. ἀπορήσω idem Codex
 a prima manu.] ΓΑΜΩ [ΓΑ-
 ΜΕ'Ω—κοῦρην δ' οὐ γαμέω, Il. I,
 388.] γαμεῖς Soph. Ant. 750.
 γαμεῖ Æschyl. P. V. 789. 945.
 Soph. Œd. Tyr. 1500. Hel. 6.
 ὅστις ὦν πένης γαμεῖ Menandr.
 Ploc. apud Stob. Floril. 68. vide
R. P. ad Ar. Pac. 1302. γαμῶν
 Iph. T. 665. γαμοῦμαι Eur. Ph.
 1687. Hel. 833. γαμούμεθα Troad.
 449. ΚΤΕΝΩ [Αὐτός τε ΚΤΕ-
 ΝΕ'Ω. τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώ-
 ξω. Odyss. II, 404.] κτενῶ Soph.
 Ant. 658. ΠΗΜΑΝΩ [ΠΗΜΑ-
 ΝΕ'ΕΙΝ Il. Ω, 781.] πημανεῖ
 Iph. A. 525. ΣΗΜΑΝΩ [ΣΗ-
 ΜΑΝΕ'Ω Odyss. M, 26.] σημα-
 νεῖς Eur. Hec. 985. σημανεῖ Ph.
 632. σημανῶν Soph. Ant. 242.
 σημανοῦσα Œd. Col. 366. ΦΑΝΩ

Soph. Œd. Tyr. 710. 1059. Tr. SECT.
 1160. φανεῖς Aj. 1362.; idcirco III.
 ad v. 336. φανεῖς, lectionem
 Suidæ, ex tragici consuetudine
 præponerem. φανεῖ Œd. Tyr.
 853. Eur. Iph. T. 899. φανοῦ-
 μαι Hec. 348. φανεῖ Heracl. 694.
 φανεῖται Hec. 674. Meminisse
 libet Codicem Clarkio-Bodl. in
 Plat. Ctatylo p. 438. D. 8. ἐμφα-
 νιεῖ exhibere. ἀναφανῶ Eur.
 Bacch. 520. ΧΕ'Ω: vide omnino
 virum eruditissimum, *P. Elms-
 leium*, in Diario (*Class. Journ.*
 N°. xvii. p. 53.).—4.όσω—όω—ῶ.
 ἈΡΩ [Lex. Sangerm. p. 446.
 ἀροῦν, οὐκ ἀροτριᾷν λέγουσιν. ἀρό-
 σομεν, τὸ ἀροτριάσομεν. Conf.
 Lex. Rhet. p. 216, 25. Moëris p.
 22. Aristoph. ἐν Ὠραῖς v. 6. apud
 Athen. ix. p. 374. C. in Plut.
 525.; et *Brunck.* ad Ran. 202.
 Perieritne Attica futuri activi
 forma, an superstes adhuc sit,
 ignoro. ὈΜΟΥΜΑΙ Ar. Nub.
 246. ὀμεῖ Nub. 247. ὀμούμεθα
 Lys. 193. II. "Terminationis
 quidem Atticæ ω eadem est quan-
 titas syllabica quæ et Ionicæ ισω;
 Idem vero de forma itidem media
 ιουμαι dici non potest." ἈΓΚΟ-
 ΝΙΩ. ἐξαγκονιῶ Ar. Eccles. 259.
 ἈΓΝΙΩ Herc. Fur. 940. Conf.
 Monk. ad Eur. Alcest. 77. ἈΓΩ-
 ΝΙΟΥΜΑΙ: ἀγωνιεῖ Andr. 337.
 Heracl. 648. Ar. Ach. 481. Eq.
 688. Plato. Euthyphro p. 3. E.
 antepen. Cod. Clarkio-Bodleia-
 nus. ἀγωνιεῖται Demosth. adv.
 Mid. p. 576. *Bekker.* ἀγωνιού-
 μεθα Eur. Or. 1122. Hel. 843.
 διαγωνιεῖσθε Ar. Ran. 795. ἀγω-
 νιεῖσθαι Xen. Anab. v, ii, 11.
 ἀγωνιούμενος Heracl. 987. ἈΙ-
 ΚΙΩ: καταικιεῖ Eur. Andr.
 812. ἈΚΟΝΤΙΩ: διακοντιού-
 μενος Xen. K. II. i, iv, 4. ἈΚ-
 ΡΑΤΙΩ: ἀκρατιεῖσθε Ar. Plut.
 295. ἈΝΔΡΑΠΟΔΙΟΥΜΑΙ:

SECT. ἑξανδροποδιεύμενοι Herodot. i, III. 66. VI, 9. ἈΠΟΛΩΤΙΩ: ἀπολωτιεῖ Iph. A, 793. Ἀφανιῶ Xen. Anab. III, II, 11. ΒΑΔΙΟΥΜΑΙ Ran. 180. Demosth. de Cor. pp. 266. 346. βαδιεῖ Ar. Eccles. 850. sed βαδίσει Plut. 334. βαδιεῖσθε Demosth. de Calicle. p. 1386. βαδιοῦνται Eccles. 621. ΒΑΣΑΝΙΩ: βασανίσω Ran. 618. ex MS. C. apud Brunckium; R. P. ad Ph. 740. Mallem βασανιῶ propter 1121. Eccles. 748. Ach. 110. βασανιεῖν Ran. 802. ΒΟΛΒΙΩ. ἐκβολβιῶ Pac. 1123. ΒΟΥΒΩΝΙΩ Ran. 1280. ΓΑΛΑΚΤΙΩ: ἀπογαλακτιεῖ Diphilus Athenæi VI. p. 247. C. ΓΝΩΡΙΩ γνωριεῖ El. 630. γνωριεῖν Io. 1567. sed γνωρίσοιμι Soph. Œd. Tyr. 538. ΓΥΝΑΙΚΙΩ. γυναικειεῖς Ar. Thesm. 268. ΚΕΛΗΤΙΩ. παρακελητιεῖ Pac. 900. ΚΟΚΚΙΩ ἐκκοκκιῶ Ar. Lys. 448. ΚΟΜΙΩ: κομιεῖς Ar. Thesm. 1210. e Porsoni emendatione apud P. P. D. κομιεῖ Nub. 1111. κομιοῦσι Eccles. 800. κομιεῖν Thucyd. I. 132. φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα. κ. aoristus est formæ subjunctivæ: Herodot. I, XI. φέρε ἀκούσω τέω τρόπῳ ἐπιχειρήσομεν αὐτῷ. Vide desideratissimum DOBRÆUM ad Ar. Plut. 965. κομιοῦμαι Vesp. 833. κομιεῖται Vesp. 688. Eccles. 671. κομιούμεθα Av. 549. κομιεύμεθα Herodot. VIII, 62. κομιεῖσθαι Xen. Mem. IV, IV, 17. Demosth. adv. Aristocrat. p. 750. Ἀντεκκομιεῖ. ἀντέξει (ἀνθέξει). R. P. Advers. p. 254. ΚΟΥΦΙΩ Ar. Av. 1762. κουφιεῖς Soph. Ant. 43. κουφιεῖν Aj. 1287. ἀνακουφίσω Eur. Or. 212. aoristus est subjunctivi. ΛΑΡΥΓΓΙΩ Ar. Eq. 358. ΛΙΤΑΡΓΙΩ: λιταργιοῦμεν Pac. 562. ΛΟΓΙΟΥΜΑΙ Ran. 1263. De-

mosth. de F. L. p. 395. Λογιεῖται Mœris, p. 252. ΛΟΧΙΩ: προλοχιοῦντας Thucyd. III, 110. ΜΑΘΗΤΙΩ Nub. 182. ΜΑΚΑΡΙΩ: μακαριεῖς Pherecrat. apud Polluc. X. §, 150. BENTL. ad Hemsterhusium pp. 106, 7. μακαριοῦσι ibid. μακαριεῖν Vesp. 429. ΜΕΘΟΡΜΙΩ: μεθορμιεῖ Eur. Alcest. 801. ΜΗΡΙΩ: διαμηριῶ Av. 1254. ΝΕΩΤΕΡΙΩ: νεωτεριεῖν Thucyd. IV, 51. ΝΟΜΙΩ: νομιεῖς Nub. 423. νομιεῖ Xen. Mem. II, VI, 12. νομιοῦμεν Anab. VII, III, 8. νομιοῦσι Ar. Av. 571. Eccles. 637. νομιεῖν Anab. II, V, 39. ΝΟΣΦΙΩ νοσφιεῖς Soph. Phil. 1427. Eur. Alcest. 44. ΝΥΧΙΩ ἀπονυχῶ Eq. 710. ὈΙΚΙΩ: οἰκίουμεθα Eur. Heracl. 46. διοικεῖν Demosth. de Pac. p. 65. κατοικιῶ Œd. Col. 638. κατοικιοῦσιν Æschyl. Pers. 724. Οἰκτιῶ οἰκτιεῖς Æschyl. P. V. 68. κατοικτιεῖ Æschyl. Suppl. 900. κατοικτιοῦσι Œd. Col. 384. κατοικτιεῖν Heracl. 142. Elms. ὈΛΒΙΩ ὀλβιεῖς Eur. Helen. 231. ὈΝΕΙΔΙΩ Eur. Troad. 430. ὄνειδιεῖ Œd. Tyr. 373. ὄνειδιῶν Œd. Tyr. 1423. ὄνειδιεῖσθε Œd. Tyr. 1500. ὈΡΙΩ ὀριεῖται Plato Parmenid. I. p. 135. B. 8, 9. ὈΡΜΙΩ: ὀρμιεῖσθαι Thucyd. VI, 42. μεθορμιεῖ Alcest. 801. προσορμιούμεθα Demosth. Phil. I, p. 58. ὈΥΡΙΩ: οὔριεῖν Æschyl. Pers. 601. ΠΗΛΑΚΙΩ: προπηλακιῶν Thucyd. VI, 54. ΠΗΝΙΟΥΜΑΙ: ἐκπηνιεῖται Ar. Ran. 578. ΠΟΚΙΩ ἐκποκιῶ Ar. Thesm. 567. ΠΟΛΕΜΙΩ: Ἀττικόν, ἀπὸ τοῦ πολεμίζω. Phrynichus Σ. Π. p. 60, 18. ΠΟΡΙΩ Ar. Pac. 938. Eq. 1079. 1101. 1104. ποριεῖν Vesp. 717. ἐκποριοῦσι Xen. Anab. V, VI, 19. ποριεῖται Demosth. Adv. Timocrat. p. 810. ποριεῖσθαι De-

mosth. ad Lacrit. p. 1034. προσ-
ποριεῖ Demosth. Phil. i. p. 53.
ΠΤΕΡΥΓΙΩ : πτερυγιεῖς Ar. Av.
1466. ΣΑΦΗΝΙΩ : Æschyl. P.
V. 227. ΣΙΤΙΩ : ἐπισιτιούμεθα
Xen. Anab. ii, iv, 5. ΣΠΑΝΙΩ :
σπανιεῖ Xen. Anab. ii, ii, 12.
ΣΠΟΓΓΙΩ : σπογγιεῖ Ar. Thesm.
247. ΣΤΟΜΙΩ : ἐπιστομιεῖν
Orat. de Haloneso p. 92. ΤΕΙ-
ΧΙΩ : τειχειεῖ Demosth. Phil. ii.
p. 75. l. ult. τειχειεῖν Demosth.
de F. L. p. 415. ὙΒΡΙΩ :
ὕβριεῖ Soph. Aj. 560. ὕβριεῖται Ar.
Eccles. 666. ὙΣΤΕΡΙΩ : ὕστε-
ριούμεν Demosth. Phil. i. p. 54.
ΦΡΟΝΤΙΩ Ar. Nub. 125. φρον-
τιεῖς 733. φροντιεῖ Eur. Troad.
1234. φροντιούμεθα Iph. T. 343.
ΧΑΡΙΟΥΜΑΙ Ar. Thesm. 756.
Plato Protag. i. p. 360. E, 5.
χαριεῖ Plato Theag. i. p. 127. B,
3. Cratyl. p. 408. E, 4. Cod.
Clarkio-Bodleianus, Menex. ii. p.
236. C. 5. Phædr. iii, p. 274. B.
8. Cod. Clarkio-Bodl. χαριεῖται
Demosth. pro Megalop. p. 220.
χαριούμεθα Pac. 358. χαριεῖσθαι
Demosth. Procem. V. p. 1542. et
Plat. Gorg. p. 458. D. 5. χα-
ριεῖσθαι præbet Codex Clarkio-
Bodl. ΧΕΙΡΙΩ : ἐγχειριῶν De-
mosth. Phil. iv. p. 166. προχει-
ριούμαι Ar. Eccles. 729. ΧΟΡ-
ΔΙΩ : παραχορδιεῖς Ar. Eccles.
295. ΧΡΗΜΑΤΙΩ : χρηματι-
εῖσθαι μάλλον ἢ μαχεῖσθαι Thu-
cyd. vii, 13. ΧΥΤΡΙΩ : ἐγχυτ-
ριεῖς Ar. Vesp. 288. ΨΗΦΙΟΥ-
ΜΑΙ : ψηφιεῖ Ar. Lys. 951.
Vesp. 769. ψηφιεῖσθε Lycurg.
adv. Leocrat. p. 283. ἀποψηφι-
εῖται Demosth. ibid. διαψηφιού-
μαι in Jurejurando apud De-
mosth. adv. Timocrat. p. 833.
καταψηφίσεσθαι editiones Ly-
curg. adv. Leocrat. ante Bekke-
rum qui p. 283. —καταψηφίζεσθαι
e MSS. quatuor restituit. ΨΩ-

ΜΙΩ : ψωμιεῖς Ar. Thesm. 692. SECT.
ὨΡΑΚΙΩ Ar. Ran. 481. ὨΣ- III.
ΤΙΩ : ὥστιεῖ Ach. 844. III. —
*Verba quæ, Dawesio judice, hanc
contractionem repudiantes "utri-
que genti sunt communia."* 1.
ἈΓΟΡΑΣΩ Ar. Lys. 633. Ἀγο-
ράσω λέγομεν τὸ δ' ἀγορῶ βάρ-
βαρον. Lex. Sangerm. p. 334.
ἀγοράσει Ar. Eq. 1373, 4.
ἈΝΑΓΚΑΣΕΙ. Soph. Œd. C.
898. Eur. Hec. 364. Andr. 337.
Προσαναγκάσει. Dem. de Calicle
p. 1387. Bekker. ἈΝΑΣΠΑΣΩ.
Bacch. 947. ξυνασπάσουσι. Iph.
A. 535. παρασπάσει. Œd. C.
1185. ἈΡΠΑΣΩ. ἀναρπάσεις
Eur. Ion. 1302. ὑφαρπάσεις Nub.
490. ἀρπάσομαι Eccles. 866.
Pac. 1118. ἀρπασόμενος Plut.
801. Av. 1460. ἐξαρπάσομαι Eq.
705. ΒΑΣΤΑΣΕΙ. Æschyl. P.
V. 1021. Aj. 920. ΒΙΑΣΟΜΑΙ.
Eur. Fr. Inc. cliv. 3. βιάσεται
Ar. Plut. 1093. βιάσονται. Dem.
de F. L. p. 464. ΓΥΜΝΑΣΩ.
Eur. Hipp. 112. ΔΕΝΝΑΣΩ.
Ant. 759. ΔΟΞΑΣΩ. Æsch.
Suppl. 61. ΕΪΚΑΣΩ. Eum. 46.
προσεικάσω. Choëph. 10. ἘΞΕ-
ΤΑΣΩ. Eur. Troad. 198. Bec-
kiius. Ar. Eccl. 729. ἘΡΓΑΣΟ-
ΜΕΝΟΣ Xen. Anab. ii, iv, 22.
ξυνεργάσομαι Soph. Ant. 41.
ΘΑΥΜΑΣΕΙ. Æschyl. P. V. 481.
ΚΡΕΜΑΣΩ· vide supra ad κρεμῶ.
ΚΥΡΑΣΩ· ἐνεκυράσων Dem. adv.
Euerg. et Alnesib. p. 1268. ΟΥ-
ΤΑΣΩ Rhes. 255. ΠΛΗΣΙΑΣΩ·
πλησιάσεις Plato Crito. p. 53. C.
6. ΣΚΕΥΑΣΩ Ar. Vesp. 1331.
Eq. 371. ΤΙΜΑΣΩ· ἀτιμάσω
Æschyl. Eum. 913. Alc. 374.
Herc. F. 608. ἀτιμάσουσι Soph.
Aj. 98. ΦΡΑΣΩ. Eur. Hec. 1180.
ΦΡΑΣΕΙΣ. Soph. Œd. C. 506.
ΧΟΡΤΑΣΩ Ar. Pac. 139. 176.
2. Αἴδεσεται Il. i, 508. αἰδέσει

SECT.
III.

Ex dictis facile constabit frustra esse Cl. Kusturum, qui ad Aristophanis Plut. 65. ista adnotavit: “—απο σ ολω] Απολω pro απολεσω: præsens pro futuro, quod Atticis est frequentissimum. Sic δρω Comicus noster dixit pro δρασω infra in Plut. V. 222. καλω pro καλεσω, in Nub. V. 632. εξελω pro εξελασω, in eadem fabula V. 123. Scio quidem alios dicere hæc esse futura contracta, sed illi fruuntur suo sensu.” Fruentur sane, si me satis audient, quantum certe ad απολω, καλω, et εξελω attinet. Neque enim vel απολω, vel εξελω, vel ὁμοειδες quodcunque

Med. 327. ΑΙΝΕΨΩ Æschyl. Eum. 468. Choëph. 190. Eur. Or. 492. 513. Alcest. 569. ἐπαινέσω Heracl. 301. Andr. 465. Bacch. 1193. Cycl. 546. ἐπαινῶ Ar. Lys. 198. in dialecto Laconica. ἐπαινέσεις Soph. El. 1044. 1057. παραινέσω Cæd. Col. 1181. El. 943. ἐπαινέσεται Bacch. 1195. Poetis vero Ionicis ΑΙΝΗΣΩ solenne est: Αινήσω Theogn. 1078. A. Rhod. iv, 748. αινήσεις Theogn. 754. αινήσει Theocr. Id. xxviii. 39. αινήσουσιν Odys. II, 403. ἈΡΚΕΨΩ. Soph. Ant. 547. Eur. Or. 1608. Hec. 1094. 1233. Hipp. 524. Heracl. 100. H. F. 500. Xen. K. II. iv, v, 44. 54. ἀρκέσει Soph. Aj. 728. 1242. Tr. 1218. Ant. 308. Eur. Hipp. 524. Xen. Anab. v, iv, 36. ἀρκέσειν Thucyd. i, 93. Xen. Econ. xii. 4. ἐπαρκέσω. Soph. Ant. 612. Aj. 360. Eur. Or. 793. ἐπαρκέσει. Æschyl. Septheb. 93. καταρκέσει. Rhes. 447. ΖΕΨΩ. ἐξαναζέσεις P. V. 372. 3. ἈΡΜΟΨΩ: ἀρμόσει Soph. Cæd. Tyr. 902. Ant. 1318. El. 1293. Ar. Thesm. 260. 263. Dem. de Cor. 262. Bekker. ἐναρμόσω Cycl. 664. προσαρμόσει Iph. A. 296. συναρμόσει. Eum. 495. ΔΕΣΗΟΨΩ. Troad. 710. H. F.

256. δεσπόσειν P. V. 927. 4. ἈΓΙΨΩ. καθαγίσω. Lys. 238. ΔΙΩΡΙΨΩ. Ach. 364. ἙΛΠΙΨΩ Choëph. 185. ΚΟΥΦΙΨΩ ἀνακουφίσω Or. 218. ΚΤΙΨΩ. κτίσει Choëph. 1058. ΟΙΚΤΙΨΩ. κατοικτίσειν. Heracl. 151. ΣΧΙΨΩ. κατασχίσειν Xen. Anab. vii, i, 16. ΦΡΟΝΤΙΨΩ. φροντίσει Eur. Troad. 1234. hujus formæ studiosus: vide *Elmsleium* ad Iph. T. 343.

In quibusdam futuri activi formis plurima est antiquitatis effigies; “sic τυπτησω superest apud Aristophanem in Nubibus v. 1445. ut et τυπτησεις, apud eundem in Pluto, v. 21. a quo ortum futurum passivum τυπτησονται, quod legitur apud eundem in Nubibus v. 1382. Photii Lex. Ined. Bodl. Τυπτησεις· οὕτως λεγούσι τὸ μέλλον. Αριστοφάνης.” Burgess. Vesp. 1491. τάχα βαλλήσεις. 222. “Ἢδὲ ποτ’ αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν. Nub. 562. εὖ φρονεῖν δοκήσετε. Ran. 737. πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε. Odys. E, 98. Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω. Eq. 828. Plut. 64. χαιρήσεις. Equit. 235. χαιρήσετον. Vesp. 186. χαιρήσω. Cetera de genere hoc, longum est, si dicere coner.

præsenti notione unquam adhibetur. Καλω quidem apud Atticos Ionico modo præsenti καλεω, modo futuro καλεσω respondet. At *δρω neque futurum est quod volunt plerique contractum, nec vero quod Vir Cl. præsens indic. futuri loco usurpatum; sed formæ subjunctivæ quæ temporis futuri vi quodammodo non raro gaudet, vel potius significato proprio ad *iva*, sive *χρη iva*, subauditum refertur. Similis est usus verbi ποιω Plut. [1198.]—Εγω δε τι ΠΟΙΩ [ποῶ;]; id quod tantundem est quod Anglice dicimus *But what must I do?* Similis itidem του ΣΙΩΠΩ Ran. 1165. ubi de Euripide Æschylus: Εγω σιωπω τῷδε γ; *Must I hold my tongue for this coxcomb?* Atque hinc quidem mihi suggeritur alter etiam locus jam olim insigniter corruptus, ubi idem verbum similiter usurpatum legitur. Ei autem in transcurso medicam manum libet admovere.

Lysistr. 530.

Σιγ ω καταρατε. ΠΡ. ΣΙΩΠΩ γω; ΑΥ. Και ταυτα
καλυμματα φερε

Περι την κεφαλην. ΠΡ. Μη νυν ζων. ΑΥ. Αλλ ει
τουτ εμποδιον σοι,

Παρ εμου τουτι το καλυμμα λαβων

Εχε και περιθου περι την κεφαλην,

Κατα σιωπα.

In versu primo Musis invitis producitur prior syllaba verbi φερε. Quod qui legitime fieri posse contendunt eos nihil morandos censeo. Atqui ne forte arripiant quod apud Athenæum occurrit [IX.] pag. 408. [E. 8.]

*Και δη δεδειπνηκασιν αι γυναικες, αλλα φερειν

Ωρα στιν ηδη τας τραπεζας, ειτα παρακορησαι.

Monemus ibi legi oportere, postulante cum versus tum sermonis indole, αλλ αφαιρειν¹⁶. Altero nomine

16. Φιλύλλιος δὲ ἐν Αὔγῃ "Sic Cas. 1." Schw. "In Scholiis ad recte MS. cum edd. Ven. Bas. et Plut. 1195, pro φυλλίον legere

SECT. debemus ΦΙΛΥΛΛΙΟΝ et Strat-
 III. tidis loco ΦΙΛΥΛΛΙΟΥ reponere
 debemus. Hanc TYRWHITTI emen-
 ——— dationem in Conj. p. 84. memo-
 ratam dudum occupaverant *Bent-*
leius et *Grayius*. Conf. *D. R.* ad
Rut. Lup. p. 103. ad *Tim.* p. 167.
Piers. ad *Mœr.* p. 17. *R. B.* ad
Schol. Plut. Aristoph. 179. *R. D.*
 correctionem jure adscivit editor
 eruditissimus; vide infra ad p.
 206. "Quoties AI et E permu-
 taverint librarii," exemplis pate-
 bit; I. *AI pro E* *Odyss. N.* 295.
 "παιδόθεν text. et schol. Cod.
Harl. sed schol. πεδόθεν interpre-
 tatur." *R. P.* Alcæus apud *He-*
phæst. p. 35=61. *Gaisford.* πέδ'
 Ἀχιλλέα *Casaubonus*, *Portus*,
Grotius et *R. B.* MSS.; παῖδ'
 Ἀχιλλέα. *Idem* *ibid.* p. 39=67.
 πεδέχοισαν *Stanleius* et *R. B.*
 παῖδ' MSS. plures. Incerti frag-
 mentum apud *Koën.* ad *Greg.* p.
 311. ὥς δὲ πᾶις πέδα ματέρα πεπ-
 τερύγωμαι. πᾶις παῖδα MS. πεπ-
 τερύγωμαι restituit *Etym. M.*
 p. 308. l. 33. *T. H.* in *Misc.*
Obs. iv. 289. II. Γ, 252. τάμη-
 ται editiones; τάμητε tres MSS.
 τάμηαι MSS. duo. *Soph. Tyr.*
 1264. αἰώραις MSS. sex; "Pu-
 tant quidem viri doctissimi, ai ab
Attico poeta, consonante litera
 sequente, potuisse corripī; ego
 ne vocali quidem sequente diph-
 thongum ai a *Sophocle* correptam
 statuo; atque adeo hic ἐώραις
 ab illo scribi debuisse." *Valck.*
 ad *Adonias.* p. 243. *Diodor.*
 Sic. II. 29. οἱ δὲ Ἕλληνες—διχο-
 νοεῖν ποιοῦσι τοὺς μανθάνοντας,
 καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν πλανᾶσθαι,
 τὸν πάντα βίον ἐν αἰώρᾳ γενομέ-
 νας, καὶ μηδενὶ ὅλως δυναμένας
 πιστεῦσαι βεβαίως. Conf. *Wesse-*
ling. ad l. *Crates* apud *Athen.*
 III, 117. C. 3. ἐγκαιῶ τις edi-
 tiones; ἐγκαιῶτις *Schweighæu-*

ser; ἐν Κέῳ τις *R. P.* *Hermes-*
sianax apud *D. R.* v. 52. ἄμμι-
 γαλαῖς βιασιν MS. *Veneto-Paris.*,
 id est, ἄμμιγα Λεσβιάσιν. *Ana-*
creon XXI, 4. ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων
 τε. *Timocles* apud *Athen.* vi,
 223. D. 1. ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς
 Ἀλκμέων' ἐσκέψατο. *Plato* in *Al-*
cib. II. p. 143. C. 9. Ἀλκμεω-
 νὰ Codex *Clarkio-Bodleianus.*
Marm. Sandv. facies aversa, l.
 16. ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣ. *Sueton-*
ius in *Claud. Cæsar.* XXXIX.
 Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμέων, μη-
 τροκτόνοι *Incertus* in *D. Paul.*
 Ὁ μὴ προραίστης καὶ γένους ἀναί-
 ρετης Νέρων ὁ δεινός—, μητροραί-
 στης, quam verissime reposuit
Wesselingius in *Dissert. Herodot.*
 p. 181., exhibet MS. *Harl.*, et
 Ἰλιοραίστας audit *Diomedes* in
Dosiad. Ar. β' 17. *Pausan. T.*
 I. p. 382. l. antepen. κατέσκηψε
 pro κατάσκηψαι restituit *Porso-*
nus. "Hesychius, Παλινδορία.
 τὸ σκῦτος. Πλάτων Σύρφακι καὶ
 Μωμοθῆραι· παλινδορίαν παίσας
 αὐτοῦ καταθήσω. MS. Πλάτων
 συρφακίσαι, μνωμοχθῆραι παλιν-
 δορία π. α. κ. lege, Πλάτων Σύρ-
 φακι. Σὲ μὲν, ὦ μοχθηρὲ, παλιν-
 δορίαν—PR. lvii." II. *E pro*
AI. *Pindari* fragmentum apud
Apollon. ne syntaxi, p. 142, 17.
 αὐτόν με πρότιστα συνοικιστῆρα
 γαίας ἐσδέξεται μενοῦχον. "leg.
 ἐσδεξαι τεμενοῦχον." *E. Bekker.*
 ad l. Hoc modo *D'Orvillius*
 ad sanitatem revocavit locum
 exulceratum *Plutarchi* p. 970.
 D. 5. ἐπεὶ δ' εἰσῆλθεν ὁ Δίων
 κατὰ τὰς Μενιτίδας [vel μενίτιδας
 ut aliæ editiones] πύλας. legen-
 dum, κατὰ ΤΑ'Σ ΤΕ μενίτιδας πύ-
 λας, ad portas Temenitidas."
Sicula, p. 193. *Soph. El.* 1393.
 ἀρχεόπλουτα MS. *Harl.* *Eur.*
Hec. 118=115. συνέπεσε *Ald.*
 ξυνέπαισε e conjectura *Mus-*

vitiosus est Aristophanis locus, quod absque articulo SECT. III.
dicatur ταυτα καλυμματα. Exigit enim comici per-
inde atque pedestris sermonis ratio ταυτα τα καλυμ-
ματα¹⁷. Sic in versu tertio habemus τουτι το κα-
λυμμα. Tertio prava est locutio φερε περι την κεφα-
λην: neque enim is est apud Atticos usus verbi
φερειν, sed φορειν¹⁸. Scire denique velim quid intersit
quod ad sensum attineat inter ταυτα καλυμματα φερε
περι την κεφαλην, et quod mox sequitur παρ εμου τουτι

gravii. D. Matth. vii. 25. for-
tasse, προσέπαισαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ,
— Aeschyl. Pers. 120. Καὶ
το Κίσσινον πόλισμ' Ἀντίδουπον
ἔσσεται ἔσεται Codices Colb. et
Lambeth. ἄσεται reposuit vir
eruditissimus, Carolus Burney,
ad Pers. p. 15. "l. ασεται" in
margine exemplaris sui reliquit
TYRWHITTUS. Lucian. iii, 192.
καὶ οὐκ ἡσχύνετο γέρων ἄνθρω-
πος, παρακαλῶν παρθέλους συνε-
σομένας παιδεραστικά. συνασομέ-
νας, cum viro μετρικωτάτῳ com-
municavit R. P. Lucian. ii, 925.
πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον,
τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.
Legerem, συνασομένους. Plato
Phædo p. 92. C. 2. οὗτος οὖν σοι ὁ

α

λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνέσεται; Sic
codex Clarkio-Bodl. Soph. Œd.
Tyr. 908. ἐξεροῦσιν Scholiastes.
Plato. Phileb. p. 78. Læmar.=
160, 12. Basil. ἀποκνᾶς ἔφης
MS. olim Clark. ἀποκναῖσαι φῆς
R. P. Athen. iii, 94. B. 6. Μέ-
νανδρος ἐν Πεδίῳ MSS. et edd.
pro Παιδίῳ. Anaxandrides apud
eundem vi. 242. F. 6. κενὸς
edd., καινὸς MSS., unde καινεὺς
exsculpsit Casaubonus. Apoll.
Rhod. iii. 976. νεετᾶεσκον Cod.
MS. In commercio Epistolico
Pseudo-Socrat. Ep. xxiv. δια-
τρίβων οὐ μακρὰν Ἐφεστιάδων.

Ἡφαιστιάδων emendavit R. B.
in dissert. de Phalaridis Episto-
lis, Ὑc. p. 103. Pausan. T. i.
p. 361, 17. "Θρασύδεος i. e.
Θρασυδαῖος:" et T. ii. p. 291, 8.
pro διεκπέσαι, διεκπαῖσαι corri-
gere vult PORSONUS. Vide Mu-
ret. Opp. iii, 775., R. B. ad
Menandrum, pp. 2. 63. Millio,
pp. 21. 65., T. H. p. 86=286.,
ad Hor. Carm. iii. xii, 1., R. P.
Advss. pp. 38, 39. et infra ad p.
206.

17. Sed ubi οὐτοσὶ, ὁδὶ, quasi
διὰ μέσου usitata, tantundem so-
nant, quod τὸ ἐν τίβι, ea sine ar-
ticulo adhibent Attici. R. P.
apud amicissimum P. P. D. ad
Ach. 1048. Sic Herodotus i, 75.
οὐ γὰρ δὴ εἶναί κω τοῦτον τὸν
χρόνον τὰς γεφύρας ταύτας. Conf.
Brunck. ad Acharn. 1049. et
alibi.

18. Xenoph. Anab. vii, p. 531.
οἱ Θρᾷκες τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ
ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι Antiphanes
apud Athen. iii. p. 103. F. ἱμάτια
χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ, ῥάκος
φορεῖ. Eur. Hipp. 1219. Lege,
αἱ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῇ
γνάθοις Βίᾳ ΦΟΡΟΥΣΙΝ. Soph.
El. 724. ἄστομοι Πῶλοι βιᾷ φο-
ροῦσιν—. Sic Leopard. Emendat.
i, xix, 17. "φοροῦσιν Plutarch.
Tom. ii. p. 321. C. et ita legen-
dum." R. P. Advers. p. 210.

SECT. τὸ κάλυμμα λαβὼν ἔχε καὶ περιθου περὶ τὴν κεφαλὴν.
III.

Nam si nihil sit discriminis verba intercedentia ἀλλ
εἰ τοῦτ ἐμποδίου σοι adeo importuna sunt atque inepta
ut nihil supra. Percommode profecto accidit quod
Scholiastes lectionem istam conservavit καὶ ταῦτα κα-
λυμμα φορουση. Vox utique φορουση, quanquam ipsa
quidem sit nihili, a vera tamen scriptura uno dun-
taxat puncto discedit; hanc autem sic tandem re-
stituo, φορουση. Est autem loci sententia hoc pacto
non solum integra atque aptissima, sed et per-
quam faceta. Quam Anglice ideo potius declaran-
dam statuimus, quod sermo noster, uti fert fortuna,
multo commodior sit quam Latinus. LYS. *Hold*
77 *your tongue, *sirrah.* PRO. *Must I hold my*
tongue? LYS. And that too for one that wears
a Cap. PRO. *Let me dye sooner.* LYS. *Well,*
well, if that be the only obstacle, here, take my Cap
and put it on, and then hold your tongue — Take
my petticoats too, and my work-basket, &c. The
women, never fear, will conduct the war. Dativus
autem φορουση ad verbum σιωπῶ non secus hic refer-
tur, atque in exemplo ex Ranis laudato τῷδε¹⁹.
Cæterum, ut illud obiter tangam, genti Britannicæ
felicius cessurum fuisse videtur, si alteri cuidam
Προβουλῶ per viginti annorum spatium permagno,
hodie majori simul et minori †, rediviva ab anno jam

19. MS. ΠΡΟΒ. Σοί γ', ὦ κ.,
σιωπῶ ἔγω—φορούση R. B. Ita
quoque MS. Rav. Audi R. P.
ex ephebis vix excessum: "Ex
Schol. optime restituerunt DAW-
ESIUS (Misc. Crit. p. 76.) Mark-
land. (ad Eur. Suppl. 454.)
Taylor. (apud Toup. Cur. Nov.
in Suid. 82.) Σιωπῶ γώ; &c."
"Quorum virorum doctissimorum
sententiam sua porro confirmat
TYRWHITTUS." Burgess. Ibidem
monuit R. P. verbum cum dativo
occurrere Liv. III, 41. Negant
se privato reticere. Phrynichus

Σ. Π. p. 40. Ἐγὼ σιωπῶ τῷδε:
Ἀριστοφάνης ταύτην ἐσχημάτισε
τὴν σύνταξιν. Haud longo post
tempore denuo inculcavit Vir
summus; "Recte locum ex MSS.
constituit Brunckius, quibuscum
concordat MS. Trin. Coll. Can-
tab." R. P. ad Toup. p. 503.
Eur. Suppl. 454. μὴ ζῶην ἔτι
Aristoph. Ran. 579. Acharn.
151. 476. κάκιστ' ἀπολοίμην—.
Ter. Eun. iv, vii, 2. Mori me
satiust.

† Conf. p. 109. l. ult. et p.
110. l. 1. Mox, rediviva—"Re-

sexto Lysistrata capiti circumdandum κάλυμμα tra- SECT.
III.
didisset²⁰.

Kusterianæ observationi gemella est ista doctiss. Hutchinsoni ad Xenoph. Anab. pag. 79 [=77. ed. Cantab.] ἐλώντων και διακοφόντων. Monet utique ἐλώντων eleganter pro ἐλασσόντων adhiberi, laudatque Thom. Magistrum: Ελαω και ελω, αντι του ελαυνω Ελληνες λεγουσι· οι δε Αττικοι, αντι του ελασω. uti et Moerin: Ελω, Αττικως· ελασω, Ελληνικως²¹. At enim glossographorum mentem minus recte cepisse videtur; neque enim eos hic suggerere voluisse censendum est Atticos præsens pro futuro (quod judicavit vir doctiss.) adhibere solitos, sed futurum ελω pro communi ελασω. Cæterum juxta lectionem supra descriptam docet Thom. Magister Atticos tam *ελαω 78 quam ελω pro ελασω usurpare. Id quod nequaquam verum est. Aut igitur erravit Magister, aut aliter scripsit. Istum autem in modum recte procedet locus: οι δε Αττικοι ελω αντι του ελασω²². *At enim de præsente pro futuro vir doctissimus hunc ad locum ουδε γρυ.* Recte. Atqui ea mente scripsisse constat ex iis quæ dixit ad pag. 53 [=51.]. Ibi utique docet verbum præsens συναγειρεσθαι temporis futuri significationem habere, ipsumque hunc, in quo versamur, locum tanquam simile exemplum adducit. Alter autem locus in quo extat συναγειρεσθαι a viro doctiss. sic repræsentatur: νομιζων ὅσω μεν αν θαπτον

divina dicimus quæ post interitum redeunt, *recidiva* quæ ex suo casu restituuntur." Charisius col. 76. Vide Gronov. ad Senec. Troad. 470. N. Heins. ad Prudent. Psychom. 391. contra Symmach. II, 821. Virg. Æn. IV, 344. VII, 322. x, 58.

20. Ne nimis curiosus et valde intemperans esto; mordacissimum dictum, quod tangerenolim. Editoris est non ea modo, quæ sciret, profiteri, sed ea etiam, quæ nesciret, confiteri. Si "hinc li-

quet κάλυμμα fuisse mulierum de plebe, quales hæ supra describuntur 457, 8.," cadit R. D. amaritudo. Verum hoc longe aliter est; conf. Æschyl. Agam. 1180.

21. "Suidas: ἐλών. ἐλάσας. Ἡρόδοτος. Lege, ἐλών. ἐλάσων." Piers. ad Moer. p. 146. Herodot. IX, 89.

22. Huic emendationi suum calculum adjecit D. R. ad Hesychium v. Ἐλῶ.

SECT. III. ελθοι, τοσούτω απαρασκευαστοτέρω βασιλει μαχεσθαι· ὅσω
δε σχολαιότερον, τοσούτω πλεον βασιλει συναγειρεσθαι
στρατευμα.

Equidem† nimis certum est, ni verbo
συναγειρεσθαι temporis futuri notio tribuatur, nullam
ex loco sic scripto haberi posse sententiam. At
enim utcunque frequenter hoc fieri dicat vir doctiss.,
adducat tamen vel unum simile ex Poetis Atticis
indubitatae fidei exemplum, et erit mihi magnus
Apollo²³. Ex Poetis dico: neque enim mendis, qui-
bus singulae singulorum pedestris orationis scripto-
rum paginae scatent, et perpetuo, ni ad Poetarum
sermonem, certam illam normam²⁴, exigantur, scate-
bunt; exemplorum virtutem tribuendam esse com-
modus ac patiens agnoscam. Num igitur inficias
79 *ibis verba* εἰμι, ἀπειμι, *ἐξείμι &c. etiam apud Poetas
temporis futuri notione non raro adhiberi? Ego
vero nihil minus. Contra autem confirmo verba
ista apud Atticos revera (nam formam nihil moror)
futura esse²⁶; neque enim de tempore nisi futuro

† Vide infra p. 294. l. 22, 3.
p. 295. l. 11. et p. 300. l. 13.
Equidem non perpetuo cum pri-
ma persona junctum; Lucan.
Phars. viii, 824. *Haud equidem*
immerito Cumanæ carmine vatis
Cautum, Propertius, ii, xxiii, 5.
Hic equidem Phæbo visus mihi
pulcrrior ipso — Sed lego, *Hic*
Phœbus, Phæbo—vel simile quid.
R. B. Pers. Sat. i, 110. *Per*
me equidem sint omnia protinus
alba :—.

23. Virg. Buc. iii, 104.

24. "Nihil verius est, quam
quod alicubi ait Dawesius, apud
solos poetas certam reperiri ser-
monis Attici normam." *Br.* ad
Eccles. 255. "in oratione prosa
nullæ metri leges mutandi libidi-
nem coërcent." *T. H.* ad Xenoph.
Ephes. in Misc. Obs. iv, 289.
Allatis exemplis, quæ contra cer-
tissimas metri leges turbaverunt

librarii, quæritur, "quid eos fac-
turos censes in solutæ orationis
scriptoribus?" ad Hec. 1149=
1141. Conf. *Piers.* ad Mœr. PR.
xxxv. ad Herodian. p. 439. et
infra p. 232.

25. futura esse] "*negat Dor-*
villius ad Chariton. p. 37." R. P.,
ubi omnia fiunt ne veritas per-
rumpat. "Hoc enim εἶμι ut ut
forma temporis præsentis, notio-
ne tamen futura gaudet. Hesych.
εἶμι, πορεύσομαι." *Pears.* ad
Symb. p. 220. ed. pr. ΕΙ' ΣΟΜΑΙ
Il. Ω, 462. ΕΙΜΙ Il. Γ, 305.
410. E, 256. Æschyl. P. V. 325.
827. Septheb. 672. Pers. 850.
Agam. 959. 1315. Choëph. 779.
Eur. Med. 1020. 1063. Hec.
1186.; EI Hec. 583=572. οὐκ
εἶ τι δώσω—εἶ est *ibis*, non *es*.
R. P. ad Hec. 1169=1161. Ar.
apud Polluc. viii, 17. ΕΙΣΙ
Septheb. 1064. Soph. Œd. Col.

usquam usurpantur. Cæterum veram istorum verborum scripturam esse *ιμι, απιμι, εξιμι*, argumento SECT.
III.

1352. Xen. Anab. vii. p. 511. apud Lex. Sangerm. p. 362. τίσις δ' ἄνωθεν εἴσιν αἵματορρόφος. Eur. Hipp. 449. φοιτᾷ δ' ἐν αἰθέρι, ἔστι δ' ἐν Θαλασσίῳ Κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφν. "Pro ἔστι legendum εἴσι *incedit*. Sic ibidem 1267. Ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν, εὐάχητον θ' ἄλμυρόν ἐπὶ πόντον· θέλγει δ' Ἐρως—φύσιν ὀρεσκόων σκυλάκων, πελαγίων θ', ὅσα τε γὰ τρέφει, τὰν ἄλιος αἰθόμενος δέρκεται, ἄνδρας τε. Vide Ovidii Fast. []." R. B. ad Lucret. i, 4. Si veram hujus formæ significationem tunc temporis pro comperto habuisset, emendationi parum tutæ pepercerat vir summus. Valckenærius ad Ph. 257 (260.). εἴσεται pro futuro verbi εἴμι cepisse videtur. R. P. ad l. Ex Andromeda, ὦ παρθέν', εἰ σῶσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν; "IMEN Septheb. 1069. ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ ξυνθάψομεν Eur. Bacch. 838. ὁδοὺς ἐρήμους ἴμεν.—Καὶ τάχει ἴμεν. καὶ ταχέως πορευσόμεθα. Timæus. "ITE Or. 1447, οὐκ ἐκποδὼν ἴτε; Hec. 1076. ἴτ' ἴτε Aristoph. Av. 1690. ὑμεῖς δ' ἴτε. "ΑΠΕΙΜΙ Æschyl. Pers. 840. Eum. 763. Eur. Hec. 418. 1045. ἄπειμι Aristoph. Eccles. 902. Plut. 70. Nub. 884. "forte ἄπειμι" R. B. Kustero in Mus. Crit. No. vii. p. 443. "ΑΠΕΙ ἀντὶ τοῦ ἀπελεύσει. Σοφοκλῆς. Suidas. CEd. Tyr. 431. Ant. 244. ἄπει—Eccles. 797. "ΑΠΕΙ μ' ἐάσας Tyrwhittus in Conj. p. 80. "ΑΠΕΙΣΙΝ, Ἀττικῶς. ἀπελεύσεται, Ἑλληνικῶς. Mœris, p. 16. CEd. Tyr. 229. ἄπεισιν—ΑΠΙΜΕΝ Aristoph. Vesp. 255. Xenoph. Anab. i. p.

41. ii, p. 124. vi, 478. l. ult. ἄπιμεν. "ΑΠΙΤΕ Soph. Ant. 887. ἄπιτε μόνην ἔρημον. Thucyd. ii, 46. νῦν δὲ ἀπολοφυράμενοι δν προσήκει ἐκάστος ἄπιτε. *discedetis*: ἐκάστος Codices duo Cantab. et Bekker. ΑΠΙΑΣΙΝ· Xen. An. iv. p. 300. τήν τε οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἀπίαςιν. ἈΠΙΩΝ Xenoph. An. ii. 140. ἀπιῶν ἐπὶ τὴν ἑμαυτοῦ ἀρχήν—i, 35. ὡς ἀπιόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν. ΕΙΣΕΙΣΙΝ· Xen. An. vii, 506. εἰ εἴσεισι, συλληφθήσεται.—ΕΞΕΙΜΙ, οὐκ ἐξελεύσομαι, λέγουσιν Ἀττικοί. Suidas. "ΕΞΕΙ CEd. Col. 909. οὐ γάρ ποτ' ἐξει τῆσδε τῆς χώρας. Aristoph. Equit. 760. ὅπως ἐξει—"ΕΞΕΙΣΙΝ Eur. Iph. Aul. 994. "Εξεισιν αἰδοῦς ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον. *exibit misso pudore*; vide supra Ἀντεκκομιεῖ. "ΕΞΙΜΕΝ Soph. El. 75. νὼ δ' ἐξιμεν. "ΕΠΕΙΣΙΝ Æschyl. Pers. 829. "Valckenæer. ad Eurip. Phœniss. 192. probante cl. Heathio, reponit ἔπεισιν." R. P. in Diar. Erudit. (Cl. Journ. N°. xv, 184.). ΕΣΕΙΜΙ Eur. Hipp. 1070. ἔσειμι—ΚΑΤΕΙΣΙΝ Æschyl. Agam. 1285. κάτεισιν. ΜΕΤΕΙΜΙ Choëph. 271. εἰ μὴ μέτειμι. Agam. 1671. μέτειμ' ἔτι editiones; pro qua μετελεύσομαι Codex. Bigot.; conf. Eumen. 231. Nub. 1408. μέτειμι. gl. μετελεύσομαι. ΠΑΡΕΙΜΙ Helen. 459. πάρειμι· vide Bastii Ep. Cr. p. 146. ΠΕΡΙΨΑΣΙ Xenoph. Anab. iv. p. 250. περιΨάσι. ΠΡΟΣΕΙΣΙ Thucyd. i, 40. πρόσσεισι. Vide H. Steph. App. de Dial. Att. pp. 138, 139. Sylburg. ad Clenardi Gramm. p. 431. ad Etym. M. 536. l. 42. Kuster.

SECT. sunt quæ passim leguntur *ιτον, ιμεν, ιτε, ιασι, απιτον, απιμεν &c.* Loci autem Xenophontei lectio a viro doctiss. repræsentata non uno illo solœcismo laborat, quod verbum præsens pro futuro præferat; sed altero etiam, quod ὅσω *αν* cum forma optativa ελθοι conjungantur. Vocula utique ὅσω et similes comite *αν* non nisi cum altera forma ελθῃ construuntur²⁶.

ad Aristoph. Plut. 70. *T. H.* ad Lucian. i. p. 10. ad Aristoph. Plut. 650. ad Thom. Mag. p. 337. *Abresch.* Auctar. Dilucid. Thucyd. p. 373. *Piers.* ad Mœrin, p. 16. *Monk.* ad Eur. Hipp. 804.

26. "Hæc particula conditionem significat ita quidem, ut sententia, cui hæc vocula inhæreat, aut alterius sententiæ conditionem in se contineat, aut ipsa conditioni sit obnoxia." *Fr. Thierschius* in Act. Philol. Monac. T. II. p. 104. *Æschyl.* P. V. 10. ὡς ἂν διδαχθῇ. Eur. apud Grot. pp. 55. 381. κέκτησο δ' ὀρθῶς ὅσ' ἔχῃς *R. P.* Advss. p. 302. Plato Theæt. p. 191. Α. παρέξομεν ὡς ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅτι ἂν βούληται. Xen. Anab. II, 150. "Ὅσον δ' ἂν χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστῇ. III, 206. ὍΠΟΣΩΙ ἂν ἕκαστος βούληται. An. II. p. 157. l. 7. lege, ἐφ' ὧν ἔξεστιν ἡμιν ταμιεύεσθαι ὅποσους ὑμῶν βουλόμεθα μάχεσθαι. Thucyd. VI, 18. οὐκ ἔστιν ἡμιν ταμιεύεσθαι, ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν.—An. VII. p. 513. γῆν ὅποσιν ἂν βούλωνται. P. 517. ὅποσα δὲ ἂν ἀλίσκηται. IV, 260. ὩΣ ἂν δύνωνται. I, 58. ὡς ἂν δύνηται. conf. VII. p. 504, 5. VI, 447. ὩΣΟΝ ἂν δοκῇ. Memorab. II, II, 5. ὅσα ἂν οἴηται—ὡς ἂν δύνηται. IV, 13. ὅσα ἂν ἀκούσῃ ἢ ἴδῃ ἢ μάθῃ. IV,

II, 29. ὅσαι ἂν ἀγνοήσασαι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν κρείσσοσι πολέμῳσιν. *Cyrop.* VII, 80. ὩΣΩΙ ἂν μᾶλλον, προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἀπίῃ—ἀπίοι edd. An. VII, 520. ὅτι ὅσω ἂν μείζω τούτων δωρήσῃ. *Soph.* CEd. Tyr. 77. μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὩΣ' ἂν ΔΗΛΟΙ θεός. Hanc formam, non minus apte subiectivam, *Valckenærium* fugisse miror; *Hoogveenium* elusisse non miror. Vide illum ad Hipp. 469. *Brunck.* Addend. ad Pac. 1112. et ad *R. D.* p. 256. In Xenoph. Anab. III, 213. ἀλλὰ χρώμεθ' ἂν—et Eur. Iph. T. 502. οὐ γελώμεθ' ἂν—esse formas potentiales quis inficias ibit? Pac. 938. ὩΣ' ἂν θεός θέλῃ. *Vesp.* ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἀπλῶς. *Soph.* CEd. Col. 74. ὩΣ' ἂν λέγωμεν. *Aristoph.* Nub. 806., et in *Lex. Sangerm.* v. Ἀγοράσω p. 331. *Ar.* *Æolosc.* fr. 4. [*Br.* T. III. p. 216.]. *R. P.* ad *Toup.* p. 435. ὩΣ' ἂν κελεύῃς. *Athen.* VIII, 336. *F.* *Alexis*, potius *Sotion*, ἔξεις δ' ὩΣ' ἂν φάγῃς τε καὶ πίῃς μόνα. III, 103, *F.* *Antiphanes*, οὐ βέβαιον οὐθέν ἐστι πλὴν ὩΣ' ἂν καθ' ἡμέραν εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ. ὩΣΑΣ ἂν καταβάλω *Menandro* restituit *R. P.* ad *Toup.* p. 435. *Pseudo-Phal.* Ep. LXVIII. ὅσω γὰρ ἂν προσηγεῖται τὸ λαμπρῶς χαρίζεσθαι—οὕτω et προηγῇται *MS. Reg.* Lege, ὅτῳ *R. B.* ὅτῳ et προηγῇ-

Est autem germana loci scriptura: νομιζων αν, ὅσω SECT. III.
 μεν θαττον ελθοι²⁷, τοσουτω απαρασκευαστοτερω βασιλει
 μαχεσθαι· ὅσω δε σχολαιοτερον, τοσουτω πλεον βασιλει
 συναγειρεσθαι στρατευμα. Quam ut in integrum re-
 stitueremus, unius αν voculae sedem duntaxat im-
 mutavimus: nam in aliis editt. habetur μαχεσθαι.
 Vocula autem ista ad verba infinita μαχεσθαι et συν-
 αγειρεσθαι communiter refertur, ac temporis futuri²⁸

ται T. H. Eur. Ion. 440. Ἀρε-
 τὰς δίδωκε· καὶ γὰρ ὅστις ἂν
 βροτῶν κακὸς πεφύκη, ζημιούσιν
 οἱ θεοί. Xen. Anab. VI, p. 482.
 ὅστις ἂν ἡμῖν ἐθέλῃσιν [aut MS.
 Par. ἐθέλῃ] πείθεσθαι. R. P. VII,
 501. ὅστις ἂν ἀλῶ. p. 515.—ὅ,τι
 ἂν ὑμῖν δοκῇ κράτιστον εἶναι.
 VII, p. 513. ὧν ἂν δυνώμεθα κτή-
 σασθαι p. 516. ἃ ἂν δοκῇ κράτιστα
 εἶναι. p. 523. ὃν ἂν ἐθέλῃς.

27. P. 79. l. 15, 6. Porsono
 probante; Xen. Anab. II, 173.
 Καὶ ὅσους μὲν αἰσθάνοιτο ἐπιόρ-
 κους καὶ ἀδίκους—174. ὁπότε τις
 αὐτοῦ ἀφίσταται. III, 184. διαθεώ-
 μενος αὐτῶν ὅσῃ μὲν χώραν καὶ
 οἴαν ἔχοιεν. VII, 512. ὁπόσους δυν-
 νατὸν εἶη ἄνδρας.—II, p. 156. l.
 10. ταῦτα γὰρ γινώσκων, εἴ τι
 ἐμοὶ κακὸν βουλευοίς, ἅμα ἂν δο-
 κῇς καὶ σεαυτῷ κακόνους εἶναι.
 Lege δοκεῖς pro δοκῇς. Similiter
 δοκεῖ Platoni reddendum pro δοκῇ
 de Republ. IV, p. 422. B. 434.
 A. et ex MSS. Regio et Clarkio-
 Bodl. Gorg. p. 514. E. R. P. ad l.
 Alcib. II, p. 150. E. 5. δοκεῖς Cod.
 Clarkio-Bodl.; recte. Sed Mat-
 thiae in Misc. Philol. Vol. II. P. I.
 p. 51. citat ex Xenoph. Anab. VI
 [imo, II.]. 13. 25. (p. 173. ed.
 Cantab.) καὶ ὅσους μὲν ἂν αἰσθά-
 νοιτο ἐπιόρκους καὶ ἀδίκους, ὡς εἴ
 ὠπλισμένους ἐφοβεῖτο· ubi ex
 Dawesii praecepto ἂν expungen-
 dum esset; et omnino omisit vo-
 culam istam Suidas: ἡσθάνετο

exhibent edd.; “αἰσθάνοιτο non
 male MSS. Eton. et Paris. quan-
 quam perperam ἂν addunt.” R. P.
 Addere libet μάχεσθαι exhibere
 MS. Guelf. edd. Junt. et marg.
 H. Stephani.

28. Æschyl. Septheb. 728.
 ὁπόσαν καὶ φθιμένους ἂν κατέ-
 χειν. Soph. Œd. Tyr. 1454, 5.
 μήτε μὲν ἂν νόσον, μήτ’ ἄλλο
 πέρσαι μηδέν. Soph. Ph. 1058.
 ἐγώθ’, ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδέν
 ἂν τούτων κρατύνειν, μηδ’ ἐπιθύ-
 νειν χερί. Ar. Plut. 380. καὶ
 μὴν φίλως γ’ ἂν μοι δοκεῖς, νῆ
 τοὺς θεοὺς, Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας
 λογίσασθαι δώδεκα. conf. Brunck.
 ad l. et Valck. ad Hipp. 1027.
 Herodot. III, 53. δοκέων μιν
 μάλιστα ταύτην ἂν πείθεσθαι.
 Thucyd. II, 18. Ἐδόκουν οἱ Πε-
 λοποννήσιοι ἐπελθόντες ἂν διὰ
 τάχους πάντα ἐτι ἔξω καταλα-
 βεῖν. Conf. Xenoph. Cyrop. VIII,
 i, 16. Anab. II, 115. Καὶ
 ὅπλα μὲν οὖν ἔχοντες, οἴομεθα
 ἂν καὶ τῇ ἀρετῇ χρῆσθαι· πα-
 ραδόντες δ’ ἂν ταῦτα, καὶ τῶν
 σωμάτων στερηθῆναι. Anab. II,
 120, οὗς οὐκ ἂν ἀνασχέσθαι αὐ-
 τοῦ βασιλεύοντος. 152. τὰς οὖν
 τοιαύτας ἀγνωμοσύνας νομίζων
 συνουσίαις μάλιστα ἂν παύεσ-
 θαι. II, 157. l. 3. Ἀλλὰ χωρίων
 ἐπιτηδείων ὑμῖν ἐπιτίθεσθαι ἀπο-
 ρεῖν ἂν σοι δοκοῦμεν; III, 196.
 Οἶμαι γὰρ ἂν ἡμᾶς τοιαῦτα πα-
 θεῖν. 210. ἀναρχία ἂν καὶ ἀταξία

SECT. notionem utrique confert. Similis autem construc-
 III. tionis pauca ex ipso Xenophonte exempla describam:
 — Anab. pag. 200 [= 192.] *πρωτον μεν ΟΙΜΑΙ ΑΝ υμας
 μεγα ΟΝΗΣΑΙ*²⁹ *το στρατευμα, ΕΙ ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΗΤΕ*

ἐνόμιζον ἡμᾶς ἀπολέσθαι. VII, 498.
ἔστι τις οὕτως ἄφρων, ὅστις οἶεται
ἂΝ ἡμᾶς περιγενέσθαι; p. 503.
πάντος ἂΝ προεστάναι τοῦ στρα-
τεύματος. Ibid. *οἰόμενος ἂΝ οἴ-*
καδε μετελθεῖν. p. 504. *ὁπόσους*
ἂΝ εὗροι ἐν Βυζαντίῳ τῶν Κύρου
στρατιωτῶν ὑπολελειμμένους ἀπο-
δόσθαι. Mem. II, I, 4. *οὐκοῦν ὁ*
οὕτω πεπαιδευμένος ἦσσον ἂΝ δο-
κεῖ σοι ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, ἢ τὰ
λοιπὰ ζῶα, ἀλίσκεσθαι; Ibid. 15.
οὐκ ἂΝ οἶει ἀδικηθῆναι; — *δούλος*
ἂΝ οἶει τοιοῦτος εἶναι. III, IX, 8.
τοῦτο δὲ φρονίμῳ μὲν ἀνδρὶ οὐκ
ἂΝ ξυμβῆναι, 13. *πότερον γὰρ*
ἂΝ μάλλον οἶει σώζεσθαι τὸν
ταῦτα ποιῶντα, ἢ οὕτω καὶ τάχ-
ιστ' ἂΝ ἀπολέσθαι; IV, II, 23.
δι' ἧς ἂΝ μάλιστα ἐνόμιζον παι-
δευθῆναι. Plato. Gorg. p. 448.
A. 9. οἶει σὺ κάλλιον ἂΝ Γοργίου
ἀποκρίνασθαι; Phædr. III. p. 227.
B. οὐκ ἂΝ οἶει με κατὰ Πίνδαρον
[Isthm. I, I. —] καὶ ἀσχολίας ὑπέρ-
τερον πρᾶγμα ποιήσασθαι τὸ σὴν
τε καὶ Λυσίου διατριβὴν ἀκοῦσαι;
 “Quæro a te, quem puto Græcæ
 linguæ peritissimum, an unquam
 observaveris Infinitivum Aorist.
 I. usurpatum pro infinitivo fu-
 turi. Ex. gr. *Dico me hoc factu-*
rum esse, an Græce verti possit,
λέγω ἐμὲ τοῦτο ποιῆσαι, pro *ποιή-*
σειν, vel *ἂν ποιῇν*, vel *ἂν ποιῆσαι*.
 Nonnulla exempla video in Lysia,
 et protuli aliquot ex aliis scripto-
 ribus et Joan. XXI, 25. Sed ex
 circumstantiis, aut Græcæ linguæ
 genio, omnia ista suspicor vel
 mutari debere in *σεῖν*, vel *σεσθαι*
 (si Media sint:), vel deesse *ἂν*
 ante Infin. Aoristi primi. Si

quid in hanc rem unquam no-
 taveris, peto certiore me fa-
 cias.” *Markland. D'Orvillio*, pp.
 303, 4.

29. *μεν* deest in MS. Guelph.
 et pro *ὀνῆσαι* gl. *ὠφελῆσαι* MSS.
 in Mus. Brit. Par. Eton. Eur.
 Med. 567. *τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι.*
 Hipp. 314. *Παῖδάς τ' ὀνῆσαι.*
Aliud est ὄνασθαι, aliud ὄνεσθαι.
Odyss. Φ, 427. Οὐχ ὥς με μνη-
στῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. He-
 rodot. II, 168. *ἦκιστα δὲ Κορίνθιοι*
ὄνονται τοὺς χειροτέχνας. Odyss.
 Θ, 239. II. N, 287. *ὄνοιτο*: He-
 sychius *ὄνοιτο. ὁμοίως.* Claudicat
 glossa; “deest enim vox *ὀνοίμην*
cum explicatione sua.” *Pears.*
Vind. Ignat. p. 203. Vox ὄνομα
originem satis honestam habet;
nihil enim aliud proprie denotat
quam rei cujusquam usum, cui
boni aut mali notio sese facile
immiscebat; hinc forma ὀναίμην,
quæ apud veteres Atticos perpe-
tua est, commodi, ὀνοίμην incom-
modi sensu usurpatur. Illius vice
minus probati auctores verbo
χρηματίζειν utuntur; Herodot.
I, 173. καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων
ἑωϋτοὺς, καὶ οὐκὶ ἀπὸ τῶν πατέρων.
Plutarch. II, 248. D. νόμος ἦν
τοῖς Ξανθίοις μὴ πατρόθεν ἀλλ'
ἀπὸ μητέρων χρηματίζειν. Act.
 D. Apost. XI, 26. *χρηματίσαι τε*
πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς
Χριστιανούς. Origen. contra Cels.
 II. p. 56. *Spenc. καὶ Ἑβριωνᾶιοι*
χρηματίζουν οἱ ἀπὸ τῶν Ἰου-
δαίων τὸν Ἰησοῦν, ὥς Χριστὸν,
παραδεξάμενοι. Dum hasce char-
 tas corripo, mihi adstipulari video
 præstantissimum VALCKENÆRIUM

in Schol. ad l. c.; “ χρηματίζειν sic res agere, ut nomen inde adipiscaris; atque sic tandem positum est pro dici, nominari, audire. *Ep. ad Rom.* vii. 3. μοιχαλὶς χρηματίσει,—*Athen.* vi, 252. *E. Posidonius* citatur ὁ Ἀπαμεύς, ὕστερον δὲ Ῥόδιος χρηματίσας,—*X*, 438. *D. Antiochus Rex rarissime* ἐχρημάτιζε νήφων.” ὨΝΑΙΜΗΝ *Theocr. Adoniaz.* 55. Ὠνήμαν μεγάλως, [*Tobit* iii, 8. ἄνδρας ἤδη ἑπτὰ ἔσχες, καὶ ἐνός αὐτῶν οὐκ ὠνάθης (*Cod. Alex.*) sive ὠνάσθης.] ΟΝΑΙΜΗΝ *Sophocles Œd. Tyr.* 644. καὶ νῦν ὀναίμην, *Eur. Hec.* 997. Ἡκιστ’ ὀναίμην. *Suppl.* 256. ἀλλ’ ὡς ὀναίμην. *Helen.* 650. ἀλλ’ ὅμως ὀναίμαν τύχας. *Aristoph. Thesm.* 469. Καὺτὴ γὰρ ἔγωγ’ οὕτως ὀναίμην τέκνων. *D. Paul. Ep. ad Philem.* 20. Ναὶ, ἀδελφε, (ἐγὼ σοῦ ὀναίμην ἐν Κυρίῳ) ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ—. ἐν Χριστῷ *Codices Alex. Ephr. et Chrysostomus*; conf. *L. Bos. Obs. Crit.* xxxii. “et eo verba Græca finiuntur, cetera Latina sola.” ἐγὼ σου ἀπολαύσαιμι ex glossis *Mediceis Pricæus*. “De liberis præcipue rebusque charissimis aut personis hanc loquendi formulam usurpabant veteres Græci, ut constat ex Euripide, [*Hec.* 983. *Or.* 1693. *Iph. A.* 1359. *Iph. T.* 1078.] *Aristophane*, [*Plut.* 1063. *Nub.* 1239.] *Synesio*, necnon ex *Luciano*.” *PEARSON.* in *Addend. ad Vind. Ignat.* ii. p. 204. l. 7. quem vide. *Sic ego te fruar*; *Hilarius Diaconus*.—“hoc est, hanc ex tua amicitia nunc utilitatem capere velim, sc. ut Onesimum recipias et cures.” *PEARSON.* “Voluit nimirum sive ille, sive alius, quem secutus est, vim exprimere optativi ὀναίμην, dixitque, *Sic ego*

te fruar, ut *Horatius* dixerat, *Sic te Diva potens Cypri.*” *De Missy* III. in exemplari T. Gr. penes Mus. Brit. Præclare *HEMSTERHUSIUS*; “*Utique frater*, (sic tu mihi salvus sis in Domino: vel, sic lætitiæ fructum ex te incolumi capiam in Domino) *refocilla viscera mea, per Christum obtestor*: id est, æstum sollicitudinemque de Onesimo mihi deme, meæque petitioni adnue. Apud *Raphel. ad Chrysost. hom. in appen. annot. ad N. T. T.* ii. p. 80. *Ignatius ad Polycarpum* §. 1. καταξιώθεις τοῦ προσώπου σου τοῦ ἀμώμου, οὗ ὀναίμην ἐν θεῷ. ad *Ephes.* §. 2. Ὀναίμην ὑμῶν διὰ παντός, ἕανπερ ἄξιός ᾧ. ad *Magnes.* §. 2. οὗ ἐγὼ ὀναίμην. ad *Rom.* §. 5. Ὀναίμην τῶν θηρίων τῶν ἡτοιμασμένων,—*Valentinian. apud Iren.* l. c. xviii. Ὀναίμην τοῦ ὀνόματός σου,—*Chrysostomus hom.* viii. ἐγὼ τῶν δεσμῶν ὀναίμην ἐκείνων. *Utinam ego istis vinculis fruar.* *PEARSONI Vind. Ignat.* pp. 200, 205. *Alexander ad Alexandrum in fin. Ep. apud Theodoritum, Hist.* i, 3. ὀναίμην ὑμῶν τῆς φιλοχρίστου ψυχῆς. *Theodor. Studita in Catechesi ultima*, ἐφ’ ὅσον ὀναίμην ὑμῶν ἐν Κυρίῳ, ubi vulgatam ὠνέμην mutat in ὠνάμην *Livineius*, in ὀναίμην *Cotelerius* in *Ignat.* col. 448. *Lucian.* i, 424. Νὴ Δία ὀναίμην, iii, 54. Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων. *Synesius* “accuratissimus veterum Atticorum imitator,” *Epist.* xlv. οὕτω τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας ὀναίμην “tuamque dilectionem, lector, sedulus exoro, ut lectioni operam impendas illarum maxime literarum, in quibus nos vitam habere credimus sempiternam.” Quotquot hæc sentiant et pro virili parte conentur, *Deus O. M.* eorum labores fortunet.

SECT. III. [I. ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΙΤΕ³⁰—ΟΙΜΑΙ υμας * πανν AN εν καιρω ΠΟΙΗΣΑΙ ‡. pag. 451 [= 431]. 'ΗΓΗΣΑΝΤΟ ουν, ΕΙ ένα 'ΕΛΟΙΝΤΟ αρχοντα, μαλλον AN ΔΥΝΑΣΘΑΙ - και ΕΙ τι ΔΕΟΙ λανθανειν ‡, μαλλον AN και ‡ ΚΡΥΠΤΕΣΘΑΙ, και ΕΙ τι ΔΕΟΙ φθανειν, ήττον AN 'ΥΣΤΕΡΙΖΕΙΝ. pag. 529 [= 513]. ΕΙ δε μοι ‡ υμεις ΠΑΡΑΓΕΝΟΙΣΘΕ, ΟΙΜΑΙ AN συν τοις θεοις ΚΑΤΑΛΑΒΕΙΝ ‡ την αρχην³¹. Quibus unum illud addam ex Aristophane, Plut. 464.

- - - και τι³² AN NOMIZETON

Κακον ΕΡΓΑΣΑΣΘΑΙ μειζον ανθρωπους; ΧΡ. 'Οτι; ΕΙ τουτο δραν μελλοντες ΕΠΙΛΑΘΟΙΜΕΘΑ.

Hinc abunde constat voculam αν eandem significationem verbis hic infinitis quam alibi optativis conferre. Valet utique οιμαι αν υμας ονησαι tantundem præfinito quod υμεις αν ονησαιτε, ως οιμαι. Eadem porro vocula eandem itidem notionem participiis conferebat. Pag. 363 [= 346]. ως 'ΑΛΟΝΤΟΣ AN³³

30. De forma ἐπιμελήθειτε vide infra ad p. 246.

‡ πονῆσαι ex conjectura *H. St.* ‡ λαμβάνειν MS. Guelph. ‡ και deest in MS. Eton. ‡ μὴ operarum vitio *H. St.* ‡ ἀπολαβεῖν editiones.

31. Plato de Legg. i. p. 639. A. φέρε, "ΕΙ τις αἰγῶν τροφήν καὶ τὸ ζῶον αὐτὸ, κτῆμα ὡς ἔστι καλόν, ἐπαινοῖ,—τὸν τοῦ τοιούτου ψόγον ἡγούμεθα ὑγιές "AN ποτε ψέξαι καὶ ὀτιοῦν; Ibid. ii. p. 658. A. B. "ΕΙ ποτέ τις οὕτως ἀπλῶς ἀγῶνα θείῃ ὀντινοῦν,—τί ποτ' "AN ἡγούμεθα ἐκ ταύτης τῆς προρρήσεως ξυμβαίνειν; Xen. An. i, 65. ἔνιοι δέ, ΕΙ μέμνοιό τε καὶ βούλοιο, δύνασθαι "AN ἀποδοῦναι. ii, 115. οὐδ' ΕΙ παρέχοι ὑμῖν, δύναισθ' "AN ἀποκτεῖναι. 119. ΕΙ μὲν δέοι βασιλεῖ φίλους εἶναι, πλείονος "AN ἄξιοι εἶναι φίλοι,—ΕΙ δέ δέοι πολεμεῖν, ἄμεινον "AN πολεμεῖν. 158. ΕΙ πάνν ἀγαθοὶ εἴητε, μάχεσθαι "AN δύναισθε. Plato in Lyside p. 206. A. Ποῖός

τις οὖν "AN σοι δοκεῖ θηρευτὴς εἶναι, ΕΙ ἀνασοβοῖ θηρεύων καὶ δυσάλωτοτέραν τὴν ἄγραν ποιοῖ; Xen. An. vii, 538. οὐκ "AN, ἔφη, σπείσασθαι, ΕΙ Ξενοφῶν βούλοιο τιμωρῆσασθαι CEd. Col. 271. ὥστ' ΕΙ φρονῶν "Επρασσον, οὐδ' "AN ὥδ' ἐγιγνόμενην κακός. 253. Οὐ γὰρ ἴδοις "AN ἀθρῶν βροτὸν, ὅστις "AN, ΕΙ θεός, ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο. conf. El. 696, 7. Hec. 1101. ΕΙ δὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ἦσμεν Ἑλλήνων δορὶ, Φόβον παρέσχ' "AN οὐ μέσως ὁδε κτύπος. Or. 283. μητέρ' ΕΙ κτεῖναι με χρή, Πολλὰς γενεῖου τοῦδ' "AN ἐκτεῖναι λιτάς. AEn. ii, 54. Et, si fata deum, si mens non læva fuisset, Impulerat ferro Argolicas fœdare latebras. Vide *D. R.* ad Rut. Lup. p. 101. Heusinger. ad Cic. Offic. iii, lvi. p. 379.

32. καὶ τί γ' ἂν *R. B.* conf. infra ad p. 240.

33. Docente *Æ. Porto.* CEd. Col. 761. ὃ πάντα τολμῶν, καπὸ παντὸς "AN φέρων Λόγου δικαίου

του χωριου. quem locum vir doctiss. recte interpre- SECT.
III.
tatur *quasi futurum esset ut caperetur oppidum.*

Exposita jam futurorum in diversis gentibus ob-
tinentium analogia, proximo loco videamus an con-
jectura assequi possimus, quonam consilio gens
Attica in formandis verborum futuris ab Ionica
usque adeo discesserit. Hac autem de re quid
sentiamus paucis exhibebimus. Ionibus in deliciis
erat metrum dactylicum, sive heroicum; Atheni-
* ensibus contra iambicum et trochaicum. Illis pro- 81
inde futura Ionica, his Attica videmus accommodari.
Verbi gratia: ἐξελασω, ἐκκαλεσω, σημανεω, διασκεδασω,
παραστορεσω, προσαμφιέσω: αγωνισομαι, κολασεσθαι, καλε-
σεσθαι, ομοσεσθαι, versus heroici rationi adaptantur:
contra autem ἐξελω, ἐκκαλω, σημανω, διασκεδω, παραστο-
ρω, προσαμφίω, αγωνιουμαι, κολασθαι, καλεισθαι, ομεισθαι,
metris iambico et trochaico. Terminationis quidem
Atticæ *ω* eadem est quantitas syllabica quæ et Ionicæ
ιω: Idem vero de forma *ι* idem media *ιουμαι* dici
non potest. Observatæ in forma activa variationis
id unice erat apud Atticos consilium, ut eadem ser-
varetur inter formam activam et mediam analogia,
quæ in aliis verbis obtineret. Harum variationum,
uti supra monuimus [p. 117.], usus non nisi post
syllabam brevem locum habet. Si post longam
ι idem Athenienses iisdem craseos regulis obtempe-
rassent, ex variis versus iambici et trochaici sedibus
verba innumera penitus exclusissent, quæ forma
Ionica metris istis non minus rite quam heroico
congruunt. Verbi gratia χορτασω, αινεσω, αρμοσω,
in versu senario ita collocari possunt, ut pedem se-
cundum, quartum, vel ultimum terminent; in tro-

μηχάνημα ποικίλον, Eur. Hipp.
521. ed, Monk. πάντ' ἄν φοβη-
θεῖς ἴσθι. Thucyd. i, 21. ἐκ δὲ
τῶν εἰρημένων τεκμηρίων τοιαῦτα
ἄν τις νομίζων, μάλιστα ἂ διηλ-
θον οὐχ ἁμαρτάνοι. Xen. Anab.
i. p. 6. ὥς οὕτω περιγεγόμενος ἄν
τῶν ἀντιστασιωτῶν. Xen. K. II.

i, vi, 23.—ὅτι ὅσα μὲν ἐστὶ μα-
θόντα εἰδέναι, μαθὼν ἄν,—διὰ
μαντικῆς ἄν παρὰ θεῶν πυνθανό-
μενος φρονιμώτερος ἄλλων ἂν εἴης·
—ἐπιμελόμενος ἄν τούτου,—
Memorab. iv, ii, 6. ὥς οὐκ ἄν
ἄλλως ἀξιόλογοι γεγόμενοι—Sed
talìa hodie luce clariora.

SECT. chaico ita ut primum, tertium, quintum, vel septi-
III. mum inchoent: quibus omnibus ex locis excluduntur

- 82 χορτω, αινω, ἄρμω. Rursus: ἄρπασομεθον, ἄρπασεσθον, ἄρπασομεθα, * ἄρπασεσθε, ἄρπασονται; αἰδεσομεθον Ἑρ. ἄρμωσομεθον Ἑρ. variis metrorum iambici et trochaici sedibus conveniunt, quæ ἄρπωμεθον, ἄρπασθον, ἄρπωμεθα, ἄρπασθε, ἄρπωνται; αἰδουμεθον Ἑρ. ἄρμουμεθον Ἑρ. plane respuunt. Cæteras craseων Atticarum species attento siquis animo expendat, idem fuisse omnium consilium nobiscum opinor tandem censebit ³⁴.

Cæterum cum diversi cujusdam formæ verborum subjunctivæ et optativæ usus mentio modo inciderit, libet porro aliquantulum operæ navare, ut distinctas istarum formarum provincias doctissimis juxta cum indoctissimis, quantum sciamus, ignotas plenius exponamus. Jam diu opinor est quod nemo usquam gentium reperitur, quin formas istas cum certis voculis, *iva* puta, *οφρα*, et *μη*, conjunctas tantundem valere, ac pro arbitrio et promiscue a quibusque scriptoribus usurpari existimet. Nos primi monemus diversum harum formarum usum a Græcis quibusque *γονιμοις* perpetuo servari solitum: formam utique quam vocant optativam cum dictis et similibus voculis conjunctam non minus apte subjunctivam dici posse, quam alteram istam quæ subjunctivæ nomine sola hodie insignitur: prioris autem eum esse usum, ut verbis de tempore non nisi præterito usurpatis subjungatur, istique adeo

83 Latinorum tempori * AMAREM respondeat: alteram contra verbis non nisi præsentis vel futuræ significationis subjungitur, atque alteri isti apud Romanos tempori AMEM respondere. Formæ utriusque cum vocula *iva* conjunctæ decem ex Aristophane adducam exempla:

34. "Qua in re me quidem omnino habet adsentientem." *Piers. ad Mær.* p. 125. "Rationem futurorum istorum contractorum quam breviter attigi ad v. 202. plene explicavit Dawe-

sus."—*Brunkius* ad Aristoph. Ran. 298. Conf. quoque Professore doctissimum, *Frid. Thiersch*, in Act. Monac. T. II. pp. 104, 105., qui insignem disserendi subtilitatem exhibet.

[I.] Plut. 90.

----- ὁ δὲ μ ΕΠΟΙΗΣΕΝ³⁵ τυφλον,
 'ΙΝΑ μὴ ΔΙΑΓΙΓΝΩΣΚΟΙΜΙ τουτων μηδενα.

— 721.

ΚΑΤΕΠΛΑΣΣΕΝ³⁶ αυτου τα βλεφαρ εκστρεψας, 'ΙΝΑ
 ΟΔΥΝΩΙΤΟ μαλλον—

Nub. 1192.

ΕΘΗΚΕΝ, ες τε την ἑνὴν τε και νεαν,
 'ΙΝ αἱ θεσεις ΓΙΓΝΟΙΝΤΟ τη νουμηνια.

— 1201.

'ΙΝ ὡς ταχιστα τα πρυτανει 'ΥΦΕΛΟΙΑΤΟ
 Δια τουτο ΠΡΟ'ΥΤΕΝΘΕΥΣΑΝ ἡμερα μια.

Ran. 282.

ΗΛΑΖΟΝΕΥΕΘ 'ΙΝΑ ΦΟΒΗΘΕΙΗΝ εγω.

— 1221.

Χειμωνος οντος ΕΞΕΘΕΣΑΝ εν οστρακω,
 'ΙΝΑ μη κτραφεις ΓΕΝΟΙΤΟ του πατρος φονευς.

— 1334.

ΗΝΕΓΚΟΝ αυθ 'ΙΝΑ μη τον αυτον Φρυνιχω
 Λειμωνα Μουσων ἱερον³⁷ ΟΦΘΕΙΗΝ δρεπων.

Equ. 644. - - - - - καγω ΦΡΑΣΑ

Αυτοις απορ'ητον, ποιησαμενος³⁸ ταχυ,
 * 'ΙΝΑ τας αφνας ΩΝΟΙΝΤΟ πολλας του βολου.

Vesp. 175.

'Οιαν προφασιν ΚΑΘΗΚΕΝ ὡς ειρωνικως,
 'ΙΝΑ θαπτον ΕΚΠΕΜΨΕΙΑΣ. Αλλ ουκ εσπασεν.

35. Sic R. B. mox μὴδ' ἵνα.
 R. P.

36. ΚΑΤΕΠΛΑΣΣΕΝ. Hanc
 scripturam codicis Dorvil. aucto-
 ritate firmari video. Judicavit
 quidem Tib. Hemsterhuisius prae-
 cedens εφλα vulgatam κατέπλασ-
 σεν postulare. Nempe virum
 doctissimum fefellit istiusmodi
 verba apud Atticos temporis esse
 tam aoristi quam praeteriti infecti.
 Et profecto si paulo altius rem
 repetiisset, verbum εφλα ipso hoc

in loco aoristum accipi oportere,
 ex altero, quod in versu proxime
 praecedente extat ἐνεχείρησε, vix
 potuisset non sentire. R. D. Add.
 et Corr. κατέπλασσε D. F. κατέ-
 πλάσεν codices C, E, et quatuor
 apud Brunckium; "recte; si im-
 perfectum adhibeas, κατέπλαττεν
 dicas oportet." R. P. apud P. P. D.

37. ἱερὸν MS. Barocc. D, E,
 I, T, adstipulante Scaligero.

38. "fortassis ποιησαμένοις."
 R. B.

SECT. Vesp. 390.

III.

ΩΙΚΗΣΑΣ γουν επιτηδες ιων ενταυθ' ΙΝΑ ταυτ
ΑΚΡΟΩΙΟ³⁹.

39. I. ΙΝΑ ΜΗ Aristoph. Eq. 1390. Ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ΙΝΑ σὺ ΜΗ λάβοις; Pac. 207. Αὐτοὶ δ' ἀνωκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω, ΙΝΑ ΜΗ βλέποισιν Lys. 488, 9. ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσιν. ΙΝΑ τὰργύριον σῶν παρέχωμεν καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό. "Lege ex MS. Vat. Pal. παρέχοιμεν." R. P. apud P. P. D. Ach. 1051. Ἐκέλευε δὲ ἐγχεῖν σε τῶν κρεῶν χάριν, ΙΝΑ ΜΗ ΣΤΡΑΤΕΥΟΙΤ'. ΟΦΡΑ Odyss. Γ, 174. Δείξει καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν Τέμνειν, ΟΦΡΑ τάχιστα ὑπ' ἐκ κακότητα ΦΥΓΟΙΜΕΝ. Il. Δ, 300. κακοὺς δ' ἐς μέσον ἔλασσε, ΟΦΡΑ καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ ΠΟΛΕΜΙΖΟΙ. Æschyl. Septheb. 55, 6. κληρουμένους δ' ἔλειπον, ΩΣ πάλω λαχὼν Ἐκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ΑΓΟΙ λόχον. ΟΠΩΣ Septheb. 19. Ἐθρέψατ' οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους Πιστοὺς, ΟΠΩΣ ΓΕΝΟΙΣΘΕ πρὸς χρέος τόδε. Eum. 666, 7. Καὶ τόνδ' ἐπεμψα—Ὅπως γένοιτο πιστός Arg. ad CEd. Tyr. 10. Κρέων δὲ πεμφθεὶς—Ὅπως πύθεται, πύθοιτο R. B. El. 55, 57. κεκρυμμένον—ΟΠΩΣ φέροιμεν—Eurip. Heracl. 995. Ὅπως δηώσας καὶ κατακτείνας ἑμὸν ἔχθρὸν τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικίην φόβῳ. Iph. Aul. 55—57. Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδαρέω πατρὶ, Δοῦναι τε, μὴ δοῦναι τε, τῆς τύχης ΟΠΩΣ Αψαιτ' ἀριστα. ἄθραυστα Γ. H. ad Hesych. i. p. 130.; vide R. P. Advss. p. 249. Aristoph. Ach. 536. Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ΟΠΩΣ ΜΕΤΑΣΤΡΑΦΕΙΗ. 755. Ἄνδρες πρόβουλοι

τοῦτ' ἐπρασσον τᾷ πόλει, ΟΠΩΣ τάχιστα καὶ κάκιστ' ΑΠΟΛΟΙΜΕΘΑ. Odyss. Γ, 129. φραζόμεθ' Ἀργείοισιν ΟΠΩΣ ὅχ' ἀριστα ΓΕΝΗΤΑΙ. γένοιτο margini alleverat P. B. Thucyd. i, 55. ἐν θεραπείᾳ εἶχον πολλῇ, ὅπως τὴν Κέρκυραν ἀναχωρήσαντες προσποιήσειαν. vii, 16. δύο προσείλοντο—ὅπως μὴ μόνος ἐν ἀσθενείᾳ τάλαιπωροίῃ. ΙΝΑ. Odyss. i, 52, 53. Ἡέριοι τότε δὴ ῥα κακὴ Διὸς αἴσα ΠΑΡΕΣΤΗ Ἡμῖν αἰνομόροισιν, ΙΝ' ἄλγεα πολλὰ ΠΑΘΩΜΕΝ. "πάθωμεν (in textu Cod. Harl.) et oi super ω." R. P. πάθοιμεν in textu Cod. Vesp. Φειαρηνῇ suggestit R. B.; in Herodot. vii, p. 509. ed. Wesseling. variant codices; in Xenoph. Cyrop. iii, p. 157. ΩΧΟΝΤΟ—ΟΠΩΣ ἂν—ΚΑΤΙΔΩΣΙΝ, Dawesianum discrimen haudquaquam refellit. Soph. Ant. 776. προθεὶς, ΟΠΩΣ μῖασμα πᾶν ὑπεκφύγῃ πόλις, vocola ἂν subaudita. Sed Xenophon tanti non est habendus, ut in illo morandi causas innectamus. Mirum videri non debet, si vir cum peregrinis consuetudinem habens in quibusdam a patria lingua aberret. Sub Cyro minore et Agesilao in Asia militanti cultus nitorque Attici sermonis propemodum conciderat; linguæ suæ indoli non modo litare cessavit, verum etiam eandem Dorismi vestigiis non raro maculavit; ex qua dialecto plurima ad usum communem defluerunt. Veruntamen omnia apud Xenophontem fluunt illaborata; et ea, qua nihil dulcius esse potest oratio, præ se fert tamen

felicissimam facilitatem. Vide infra ad pp. 247. 323. Quousque tandem multi hodie audebunt dicere quidque imitabile, quod non probum? Crediderim equidem *Thucydidem* et *Demosthenem* ne semel quidem ab hac formula consuetudinis suæ abhorruisse. Quod ad *Diodorum Siculum*, *Plutarchum*, *Lucianum*, et *Oppianum* attinet, quisque iudicio suo fruatur. Vide doctissimum virum, *T. Edwards*, ad *Pseudo-Plutarch.* de educ. lib. pp. 111, 171. *Soph. Œd. Tyr.* 1367. Οὐκ οἶδ' "ΟΠΩΣ σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς. οἶδα ponitur significatione perpetui temporis. 920. ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν, "ΟΠΩΣ λύσιν τίν' ἡμῖν εὐανγῇ ΠΟΡΟΙΣ. "Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse Tragici." *R. P.* ad *Ph.* 68. *Soph. El.* 1119. ὦ ξεῖνε, ΔΟ'Σ νυν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν, "ΟΠΩΣ ἐμαντήν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ ξὺν τῇδε ΚΛΑΥ'ΣΩ ΚΑ'ΠΟΔΥ'ΡΩΜΑΙ σποδῶ. *Hec.* 1128, 9=1120, 1. "ΕΔΕΙΞΑ ΜΗ σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς Τροίαν 'ΑΘΡΟΙΣΗ, καὶ ΞΥΝΟΙΚΙΣΗ πόλιν.—II. "INA *Aristoph.* *Acharn.* 727. ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπείσάμην, ΜΕΤΕΙΜ', "INA ΣΤΗΣΩ φανεράν ἐν τὰ γοῶ. 1067. ἀπόφερε τὰς σπονδάς ΦΕΡΕ τὴν οἰνήρυσιν, "IN' οἶνον 'ΕΓΧΕΩ λαβὼν εἰς τοὺς χόας. "ΟΠΩΣ *Æschyl. P. V.* 822, 3. "Ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσα μου,—φράσω. *Agam.* 1650. 'Ορέστης ἄρά που ΒΛΕΠΕΙ φάος, "ΟΠΩΣ κατελθὼν δεῦρο πρενμενεῖ τύχη 'Αμφοῖν ΓΕΝΗΤΑΙ τοῖνδε παγκρατῆς φονεύς; *Soph. Aj.* 3. Καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάς 'ΟΡΩ Αἴαντος,—"ΟΠΩΣ "ΙΔΗΙΣ. 1089. καὶ σοὶ προφωνῶ—ὅπως Μὴ

τόνδε θάπτων, αὐτὸς ἐς ταφὰς SECT. III.
πέσης. *Ph.* 238. γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ. *El.* 1403. φρουρήσουσ' ὅπως Αἰγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ. 1468. ΧΑΛΑΤΕ πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, "ΟΠΩΣ τὸ συγγενές τοι κᾶπ' ἐμοῦ Θρήνων ΤΥΧΗΙ. 760. ἐν βραχεῖ Χαλκῶ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ ΦΕΡΟΥΣΙΝ ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι, "ΟΠΩΣ πατρώας τύμβον 'ΕΚΛΑΧΗ χθονός. ἐκλάχη *Cod. Jen.* apud *Erfurdt.* quod recte reputando exsculpsit *Musgravius.* *Hec.* 26, 7, κτανὼν ἐς οἶδμ' ἄλός ΜΕΘΗΧ', "IN' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις 'ΕΧΗΙ. *Ph.* 67, 8. τὼ δ' εἰς φόβον ΠΕΣΟΝΤΕ, ΜΗ τελεσφόρους εὐχὰς θεοὶ ΚΡΑΙΝΩΣΙΝ,—μεθῆκε et πεσόντε temporis præsentis-perfecti notione haud incommode adhibentur. *Aristoph. Equit.* 470—472. καὶ ταῦτα μ' οὔτ' ἀργύριον, οὔτε χρυσίον Διδούς ἀναπείσεις, οὔτε προπέμπων φίλους, "ΟΠΩΣ ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Αθηναίοις ΦΡΑ'ΣΩ. *Ran.* 23, 24. τοῦτον δ' 'ΟΧΩ, "INA ΜΗ ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΙΤΟ, μήδ' ἄχθος ΦΕΡΟΙ; τάλαιπωρῇ τε, μητ' ἄχθος φέρῃ reponere vult *Brunckius*; sed vocula τε locum non suum occupat; mallet τάλαιπωρῇ τὰ, μήδ' ἄχθος φέρῃ. sed hoc non satisfit. *Eccles.* 116. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε, "ΟΠΩΣ προμελετήσωμεν ἄκεῖ δεῖ λέγειν. *Malluit Brunckius* ὡς ἂν—literæ αι et ω sæpe confunduntur; lege ideo προμελετήσaiμεν. *Herodot.* II, 120. ἀποφαίνομαι,—ὅκως πανωλεθρίῃ ἀπολόμενοι, καταφανές τοῦτο τοῖσι ἀνθρώποισι ποιήσωσι, *Thucyd.* I, 31. ἦλθον αὐτοὶ ἐς τὰς 'Αθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ—ἐμπόδιον γένηται. 57. πέμπων, ὅπως πόλεμος γένηται αὐτοῖς πρὸς Π. *Plato Alcib.* II. p. 150. B. Οὐκοῦν μέμνησαι ἐν πολλῇ ἀπορίᾳ

SECT.
III.

[II.] Plut. 70.

ΑΠΕΙΜ, 'ΙΝ ΕΚΕΙΘΕΝ ΕΚΤΡΑΧΗΛΙΣΘΗΙ πεσών.

— 936. — ΔΟΣ συ μοι το τριβωνιον,
'ΙΝ ΑΜΦΙ'ΕΣΩ τον συκοφαντην τουτονι.

— 959.

Νω δ ΕΙΣΙΩΜΕΝ, 'ΙΝΑ ΠΡΟΣΕΥΞΗΙ τον θεον.

— 1196.

ΑΛΛ ΕΚΔΟΤΩ τις δευρο δαδας ήμενας,
'ΙΝ έχων ΠΡΟ'ΗΓΗΙ τω θεω συ. Πανυ μεν ουν.

Nub. 19.

ΚΑΚΦΕΡΕ το γραμματειον, 'ΙΝ ΑΝΑΓΝΩ λαβων.

— 196. — αλλ ΕΠΙΜΕΙΝΑΝΤΩΝ, 'ΙΝΑ
Αυτοισι ΚΟΙΝΩΣΩ τι πραγματιον εμον.

— 236.

Ιθι νυν ΚΑΤΑΒΗΘ, ω Σωκρατιδιον, ως εμε,
'ΙΝΑ μ ΕΚΔΙΔΑΞΗΙΣ, ώνπερ ουνεκ⁴⁰ εληλυθα.

φάσκων εἶναι, ὅπως μὴ λάθῃς. Polit. p. 266. D. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, ἵνα μὴ μεμφῇς, ἐρωτήσας τὴν βραχυτέραν ὁδὸν, ἣτις τότε ἦν, ἐπὶ τὸν τοῦ βασιλέως ὄρον, αὐτός σοι πρότερον ἔλθω. μεμφθῇς in margine, quam in με φθῇς dis- pertivit H. St. Ib. p. 293. E. σμικρόν γε ἔφθῃς με ἐρόμενος, ὃ Σώκρατες. Xenoph. Anab. i, 42. ὅπως δὲ καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἐπαινέσητε, ἐμοὶ μελήσει p. 79. αὐτῷ μέλοι, ὅπως καλῶς ἔχῃ. vii, p. 490. κελεύει "ΟΠΩΣ ΔΙΑΒΗ", τὸ στράτευμα—Cyrup. vii, v. 82. Ὡν ἔνεκα φημι—ὅπως τῶν τε ἀγαθῶν ἀπολαύσωμεν, καὶ ὅπως—γενώμεθα. Demosth. Olynth. iii, 28, 6. ὅπως μὴ πεισώμεθα αὐτοὶ πρότερον κακῶς, σκέψασθαι δέον. Aristot. Polit. v, x. Βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηθὲν ἀδίκον πάσχωσιν, ὁ δὲ δῆμος μὴ ὑβρίζηται μηθέν. Hanc vero scribendi consuetudinem sibi

perpetuo servandam haud exis- timasse videntur Attici. Septheb. 549. Πύργοις ΑΠΕΙΛΕΙ τοῖσδ' ἃ ΜΗ ΚΡΑΙΝΟΙ θεός. Agam. 622. = 603. οὐκ ἔσθ' "ΟΠΩΣ ΛΕ'ΞΑΙΜΙ — Eur. Hec. 1130. εἰσάγει Δόμους, "ΙΝ' ἄλλος ΜΗ' τις ΕΓ'ΔΕΙ'Η τάδε. Hec. 1122 — 1126. ΓΝΟΝΤΕΣ δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα, φρυγῶν ἐς αἶαν αὔθις ΑΙΡΟΙΕΝ στόλον, Κάπειτα Θρήκης πεδία ΤΡΙΒΟΙ- ΕΝ α τάδε ΛΕΗΛΑΤΟΥΝΤΕΣ· γείτοσιν δ' ΕΙΗ κακὸν Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἀναξ, ἐκάμνομεν. NUNC — Tempus ERAT — Hor. Carm. i, xxxvii, 2, 4. Sed for- tasse, Tempus ADEST — Æn. xii, 96. nunc tempus adest. Me- ministi quoque illud Xenoph. in Anab. ii, p. 172. ἐπιθυμῶν δὲ ἄρχειν, ὅπως πλείω λαμβάνοι· ἐπιθυμῶν δὲ τιμᾶσθαι, ἵνα πλείω κερδαίνοι.

40. Lege, ἔνεκ' R. B. ἵνα με δι- δάξῃς Codd. Rav. et Borg.

Nub. 479.

Αγε δη ΚΑΤΕΙΠΕ μοι συ τον σαυτου τροπον,

ἼΝ αυτον ειδως, ὅστις εστι, μηχανας

Ἡδη πι⁴¹ τουτοις προς σε καινας ΕΙΣΦΕΡΩ.

SECT.
III.

88

— 820.

Ὅμως γε μην ΠΡΟΣΕΛΘ, ἼΝ ΕΙΔΗΙΣ πλειονα.

* Ran. 299.

Ἰερεν, ΔΙΑΦΥΛΑΞΟΝ μ, ἼΝ Ω σοι ξυμποτης.

85

Nunc si forma subjunctiva scripseris διαγιγνωσκω, οδυναται, γιγνωνται, ὑφελωνται, φοβηθω, γενωνται, οφθω, ωνωνται, εκπεμψης, ακροα; sermonis non minus quam metri rationem violaveris. Si vicissim forma optativa εκτραχηλισθειη, αμφιέσαιμι, προσευξαιο, προήγοιο, αναγνοιην, κοινωσαιμι, εκδιδαξειας, εισφεροιμι, ειδειης, ειην; tantundem feceris.

Diversæ hujus verbi subjunctivi et optativi virtutis insigni documento vel certe exemplo est quod apud Platonem legimus, Alcib. II. sub finem [p. 43. E. Læmar.=II, p. 150, D. 7. H. St.]: ὥσπερ τῷ Διομηδεὶ φησι τὴν Ἀθηναν [I. Ἀθάναν] Ὀμηρος ἀπο τῶν ὀφθαλμῶν ΑΦΕΛΕΙΝ τὴν ἀχλύν,

ΟΦΡ εὖ ΓΙΝΩΣΚΟΙ⁴² ἡμεν θεον ηδε και ανδρα.

quemadmodum Diomedis Minervam ait Homerus ab oculis caliginem abstulisse ut bene dignosceret tum Deum tum etiam hominem. Homeri locus [Il. E, 127.] ad quem Plato respexit Minervam repræsentat ista Diomedis verba facientem:

Αχλυν δ αυ τοι απ οφθαλμων ἔλον, ἥ πριν επηεν,

ΟΦΡ εὖ ΓΙΝΩΣΚΗΙΣ⁴³ ἡμεν θεον ηδε και ανδρα.

Caliginem vero tibi ab oculis abstuli, quæ prius inerat, Ut bene dignoscas tum &c. Vides aoristum

41. "Ἡδη 'πὶ R. B.; προσφέρω MSS. C, E, F, H, I, T, et editiones.

42. Γινώσκει Cod. Clarkio-Bodl.; et Schol. apud Cod. MS.

Harl. 5603. in enarrando ὄφρ' εὖ γινώσκει θεόν—recte dat.

43. Initium formæ saltim magis antiquæ γινώσκεις suppeditat Prisciani ed. pervetusta P. ccli. B.

SECT. III. 'ΕΛΟΝ ab Homero temporis præsentis-perfecti no-
 86 tione * adhiberi, atque Anglice valere (nam am-
 biguum est Latinorum istud tempus *abstuli*) *I have removed*, adeoque commodissime subsequi forma subjunctiva οφρα γινωσκης *ut dignoscas, that you may distinguish*. Apud Platonem vero aoristus αφελειν de tempore præterito usurpatur; valet uti-
 88 que φησι την Αθηναν Ομηρος αφελειν, *Homer says that Minerva removed*; cui si subjungas οφρα γινωσκη, *ut dignoscat, that he may distinguish*; in solæcismum incidēs: postulat enim sententia id ipsum, quod apud Platonem subsequitur, οφρα γινωσκοι, *ut dignosceret, that he might distinguish*. Verum enimvero cum formam optativam verbis non nisi de tempore præterito adhibitis subjungi confirmamus, verba indicativa accipi volumus. Nam forma illa alteri verbo optativo, vel comite⁴⁴ vel absente vocula αν usurpato, quod tamen circa tempus præteritum versari nequit, uti et infinito vel participio ad istam voculam relato, non incommode subjicitur.

Homeri quidem pleræque editt. Odyss. III. 76. sic repræsentant:

----- αυτη γαρ ενι φρεσι θαρσος Αθηνη
 ΘΗΧ, 'ΙΝΑ μιν περι πατρος αποιχομενοιο ΕΡΟΙΤΟ,
 Ηδ ινα μιν κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν ΕΧΗΙΣΙΝ.

87 * Quem locum casu nescio quo ita verterunt interpretes, ut nulla non, quam viderim, interpretatio Latina sensu perinde cassa sit atque ipse locus. Habent utique alii: ut *ipsum de patre absente* interrogaret; et ut *ipsum gloria ingens apud homines* consequatur: alii: ut interrogaret, ET ut habeat. Atque hæc quidem sensu plane cassa lectioni exhibitæ ad amussim respondent. Porro autem ut prius

44. Œd. Tyr. 1058. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', "ΟΠΩΣ ἐγὼ λάβων Σημεῖα τοιαῦτ', οὐ ΦΑΝΩ τοῦμόν γένος. 979. εἰκῇ κράτι-

στον ζῆν, "ΟΠΩΣ δύναιτό τις. Cic. Tusc. IV, xi. nec adhibita continuo ratio,—quæ SANET eam cupiditatem.

μιν ad Nestora, posterius ad Telemachum referatur, SECT. III. importunum est atque absurdum. Ut autem hoc ad Ulyssem referatur, quod voluit Eustathius, minus, siquod aliud, ferendum est. Quid multis opus est? Deesse in quibusdam editt. versum istum Ἡδ ἵνα μιν ἔc. testatur H. Stephanus⁴⁵. Et deerit, si me satis audient editores, in futuris quibusque. Huc autem irrepsit ex i. 95. ubi tamen non minus apte quam hic inepte adhibetur:

ΠΕΜΨΩ δ' ες Σπαρτην τε καὶ ες Πυλον ημαθοέντα
 Νοστον πευσομενον πατρος φίλου, ἣν πού ακουση,
 Ἡδ ἸΝΑ μιν κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν ΕΧΗΙΣΙΝ.

Mittam - ut - habeat. Cæterum pro αποιχομενοιο εροιτο vel legendum - νοι [sive - νου] ερεοιτο, vel certe verbo εροιτο præficienda aspiratio Vau, quod tamen ea fere destituitur.

Ad Callimachi editorem nunc revertamur; quem cum in syllabica verborum quorundam * quantitate errare videamus, ne illius apud alios, uti fit, errores propagentur, libet hic singulos paucis perstringere. 88

Pag. ix. "Ergo perperam ille fecit qui primam secundamque vocis ακριβης corripuit, cum utramque producere debuerit." Quod ad secundam quidem, recte se habet viri eruditi observatio: quod ad primam vero non item. Id quod cum ex aliis bene multis exemplis, tum præcipue ex isto liquet, quod vir eruditus ipsius hujusce Præfationis pag. xiv. in alio argumento ipse laudavit [Nub. 130.]:

Λογων ἄκριβων σκινδαλαμους⁴⁶ μαθησομαι.

45. Deest in tribus MSS. Harleianis, et ED. PR.; "77, 79. notantur α, γ, 78. in margine adscriptus, a m. certe antiqua, notatur β et legit ἔχησιν" R. P. Conf. Hermann. de Gramm. Gr. p. 213.

46. σκινδαλαμους ex Hesychio et Suida R. B. Ran. 835. σκινδαλαμων Salmas. ad Solin. p.

735. et Brunckius: σκινδαλαμων R. B. "repugnante Tourpio Ad-dend. in Theocr. xxi, 26. lege, σχινδαλαμων." R. P. apud P. P. D. Conf. Piers. ad Moer. 360, 1. Valck. ad Ph. 1422. D. R. ad Tim. p. 32. Ran. 835. κορυθαίολα ΜΗΚΗ Idem Salmas. ad Solin. p. 735. vide G. Wakefield. ad Herc. Fur. 1005. et P. P. D. ad

SECT. III. Editori profecto mirum in modum infelicitè cessit hoc exemplum. Quippe non solum exinde refellitur quod de prima vocis ἀκριβῆς monuerat, verum etiam ad argumentum, in quo versatur, illustrandum nil quidquam confertur. Docet utique in verbo σκινδαλαμους duas breves unius longæ vicem supplere. Quod tamen res adeo non est, ut si in istarum brevium locum longam substitueris, in versus senarii leges peccaveris. Neque enim in sede quarta⁴⁷ comicus magis quam tragicus senarius spondeum recipit. Atque hoc ipso quidem nomine lectio vulgata σκινδαλμους, quod in ista sede spondeum præferat, neutiquam ferenda est.

89 * Alterum ibidem errorem deprehendimus, qui immensum verborum numerum complectitur. “Quid vero de eo dicemus qui ex voce ὑπεζευξας duas breves et dactylum fecit; cum ε ante ζ semper longa sit; et α in poetico illo αο nullo modo possit corripì? Non potes igitur in fine hexametri, ὑπε-
88 ζευξας ποντον; sed sic, ὑπεζευξας δε ποντον.” Quid audio? α in poetico illo αο nullo modo posse corripì? Immo vero nusquam non corripitur: et correptæ quidem vir eruditus etiam in sua Callimachi editione observare potuisset cum alia haud pauca exemplum præcipue istud Hymn. in Dian. 111.

Εντεα και ζωνη, χρυσειον δ εζευξας διφρον.

Ut nullo demum modo verbum ὑπεζευξας versus hexametri ratio recipiat: non jam quod ε ante ζ longa sit, uti minus accurate locutus est vir eruditus; sed quod vocalis brevis sequente vel ζ (quod est σδ)⁴⁸

R. P. in Aristoph. Ran. 826—853.

47. Conf. infra p. 326.

48. σδ Dorum ritu, δσ vero Æolum more vult Verrius. “Pro Ζ, δσ scribebant. Δσεύς, Ζεύς. Δσιός, Ζιός.” Scaliger ad Euseb. p. 122, et Bentleius de Pseudo-Phalar. p. 241, Jo. Grammaticus f. 244.

Ἀντὶ τοῦ ζ τιθεάσι [Αἰολεῖς] σ καὶ δ· ζεὺς σδεύς. ζυγὸν σδυγόν. μελίζειν μελίσδειν. Sic MS. Harl. f. 107. et Schol. ad Dion. Thrac. p. 815. Bekker. οἱ αἰολεῖς—τὸ ζυγὸς σδυγὸς γράφοντες καὶ τὸ ξίφος σκίφος. τὸ ψέλιον σπέλιον. “Βδεύς agnoscunt Caninius et Urbanus, priscisque comicis usitatum per-

hibent. videndum tamen ne potius scribendum sit Σδεὺς Æolico et Dorico more, ut σδυγὸς iisdem gentibus est ζυγὸς, *jugum* [δυγὸν, ζυγὸν Plato Cratylo, 418. D.]. Goltzius certe in Thesauro rei antiquariæ, nummo inscriptum testatur ΣΔΕΙΣ [i. e. ΣΔΕΥΣ] ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ. ac fieri potest ut librarii propter characterum in veteribus libris similitudinem, B scripserint pro Σ." *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 448. Pro Ζακύνθος mallem cum viro rei numariæ peritissimo, *R. P. Knight*, ΔΑΚΥΝΘΟΣ, et Il. Δ, 103, 121. Φοίκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς Φάστν Δελείης. In vetustissimis enim numis, auctore *R. P. K.*, ΔΑΝΚΛΕ pro ΖΑΝΚΛΗ procusum compareret, τρόπη τοῦ Ζ εἰς Δ Αἰολικῶς, ὥσπερ ΖΥΓΟΣ ΔΥΓΟΣ. *Schol. Ven.* ad Il. B, 191.—τοῦ Ζ καὶ τοῦ Δ ἰσοδυναμοῦντος σχεδόν. κλύζω κλύδων, κνίζω κνίδη, ἔζω ἔδος. *Apollon.* p. 618. *Bekker.* "Zanclæi illi Iones fuere; atque urbs eorum a Messeniis e Peloponneso profugis anno ante Christum natum DCLXVIII. capta est, et Messana in posterum dicta." *Proleg. ad Homer.* clvi. *Conf. [Anal. Ess. on the Gr. Alph. p. 33. Cl. Journ. No. xlv, p. 3.] BENTLEII Dissert. de Pseudo-Phalar. pp. 145—147. Montefalcon. Paleogr. Gr. p. 127., et infra in Auctar. p. 335.* Formæ quoque Ζεὺς et Δεὺς pronunciatione tantum distant: *MS. Harl.* ὁ ζεὺς παρὰ τοῖς λάκωσι Δεὺς λέγεται. καὶ παρὰ βοιωτοῖς τὸ σφάζω διὰ δύο δὲ σφάδδω. καὶ τὸ σαλπίζω σαλπιδδω. Et de more scribendi D pro Z usitato apud Latinos *SALMAS. Plin. Exercit. p. 362. F. b.*; "Z in Δ mutari Latinis tralaticium est, λαζοὶ *ladi*; βάζω *vado*: ὄζω *odo*:

et postea *olo*;" hunc *conf. ad SECT. Hist. Aug. Script. p. 71. C. a. III. Eustath. ad Odyss. A, p. = 14. ult.* Ὁ Ζεὺς πολλαῖς ἐν-θείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποτικίλλεται. ΔΙΣ γὰρ, οὗ γενικὴ ΔΙΟΣ· καὶ ΖΗΝ, καὶ ΖΑΝ, καὶ ΖΑΣ, καὶ ΖΗΣ παρὰ Φερεκύδη, καὶ Βοιωτικῶς ΖΕΥΣ, καὶ ΔΑΝ. Καὶ ὅτι τοῦ ΖΕΥΣ ἔστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ Σοφιστῇ τὸν ΖΕΥΝ. "Priora habet *Eustathius* ex veteri Technico, quod liquet comparanti ejus commentar. in Il. A, p. = 85, 49.: quod ultimum tradit a nominativo Ζεὺς accusativum Ζεῦν reperiri apud *Polycratem Sophistam*, levis error est nimium properantis. Est illud Ζεῦν *Æschri-onis Samii* poetæ, cujus acres iambi in *Polyeratem Sophistam* exstant apud *Athenæum* L. VIII, 335. D. quibus versibus introducitur *Philænis*, se auctorem negans turpis libelli, qui ferebatur sub ejus nomine: Οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζεῦν, οὐ μὰ—" *Valck. Schol. ad Act. D. Apost. xiv, 12. Conf. Sext. Empiric. p. 258. Cornut. de N. D. ii. Eur. Suppl. 532. "Οθενδ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο*, citavit *R. B.* ad *Lucret. III. 984. εἰς τὸ ζῆν Tourpius* in *Suidam* I, 234. conjecit.—"Recte quidem dicitur, εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνεῖσθαι [*Æd. Col. 1530. 1621.*] Sed non ex eo sequitur, recte etiam dici εἰς τὸ ζῆν ἀφικνεῖσθαι. Deinde bona cum venia *Vauvillerii*, sive *Parisinus Professor* libentius audit, τὸ ζῆν pro iambo stare non potest. Pro σῶμ' lege φῶς, ut bene legit in *Hel. 305. Musgr. πρὸς τὸ φῶς Soph. Stob. Grot. p. 509. εἰς τὸ φῶς Alexis Athenæi XI, 463. E. Mox ἀπελθεῖν Gataker. ad M. A. VII. 48. Recte." R. P. ad Tourp. I, 234.*

SECT. et ad Eur. Suppl. 531=541. De
 III. locutione ἐν φάει vide *R. P. Advss.* pp. 230. 315. Valck. ad Ph. 1349. Soph. Ph. 1242. Plato de Republ. II, v, 461. C. προθυμείσθαι μάλιστα μὲν μὴδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κῆμα μὴδέν. Soph. Ph. 624. Πεισθήσομαι γὰρ ὧδε καὶ Αἴδου θανὼν Πρὸς φῶς ἀνελθεῖν Eur. apud Stob. p. 609. τοῦ δὲ ζῆν ἀπειρία Πῶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου; Æn. VII, 771. ab umbris Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ. XII, 871: qua tibi lucem Arte morer? Geo. III. 550. in lucem Stygiis emissa tenebris. Ovid. Met. xv, 221. Editus in lucem jacuit sine viribus infans. Quinetiam Xenoph. Memorab. IV, iii, 4. οὐκοῦν καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν ἥλιος ΦΑΝΟΣ ὦν corrigendum me monuit Vir præstantissimus. Plato Sympos. III, 197. A. ἀλλὰ τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν οὐκ ἴσμεν, ὅτι οὐ μὲν ἂν ὁ θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται, ἐλλογίμος καὶ ΦΑΝΟΣ ἀπέβη; οὐ δ' ἂν Ἐρως μὴ ἐφάπνηται, ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ; Memorab. III, v. 1. καὶ τὰ ΣΚΟΤΕΙΝΑ καὶ τὰ ΦΑΝΑ—*Æconom.* IX, 3. τὰ δὲ ΦΑΝΑ, ὅσα φάους δεόμενα ἔργα τε καὶ σκευὴ ἐστί. Athenæus xv, 700. A. Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου κοβυ† λαβὼν τὸν φανὸν ἄψοις μοι λύχνον. ἄψεις MS. ὡβύ—ὡκύ· οὐκ ὡκὺς Schweighæuser ad l. et in PRÆF. xcv. Sed ὡκὺς scenæ Atticæ plane hospes est, ὡκὺ adverbii loco semel et iterum occurrit: reponere; ἐν Ὑβρῳ ἢ Κοινδύλῳ ex Casaubono; deinde, οὐκ οὐ λαβὼν τὸν φανὸν ἄψεις μοι λύχνον; Vide Advss. p. 148, et Tracts, p. 390. Aristoph. Plut. 640. φᾶνος—φέγγος *R. B.* et Tyrwhitt.; “φέγγος uterque liber,” inquit Invernizius, quibus accedunt quatuor codices apud

Brunck. et edd. duæ primariæ: sed conf. *P. P. D.* ad l. Agam. 275. μέγαν δὲ φανὸν (vel potius πανὸν) ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῶν αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο, Eur. Ion. 195. πανὸν πυρίφλεκτον αἶρει. “Oracula de Glycone Pseudasclepio apud Lucian. Pseudomantis II, 225. Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἶμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.” *R. B.* “Cetum dicebant, quem nunc zetum dicunt.” *M. Capella* III, p. 57. CHΘON pro ZHΘON MS. Cantab. quamvis Scaliger ad Euseb. p. 112. citat ex MS. proculdubio; “ΓΕΤUM dicebant, quem nunc ZETUM dicunt.” Z enim litteram Σ de sua pristina sede detrudere gaudebat; Ζμικρὸς Eustath. ad II. B, pp. 217. 228. Zmyrnam in Catullo *J. Vossii* p. 321. Zmirna *M. Capella* III, 57. Zmyrna Cod. Cantab. Zmyrnæ Cic. de Rep. I, 8.; vid. Spanhem. de præst. numm. p. 61. MS. Harl. τὸ σμύρνα τινὲς καὶ διὰ τοῦ ζμ γράφουσι. Herodian. p. 457. Ζητεῖται πῶς γραπτέον τὸ Ζμύρνα. ἐπειδὴ τινὲς μετὰ τοῦ Ζ γράφουσιν αὐτό. ἕτεροι δὲ μετὰ τοῦ Σ. Διπλοῦν γὰρ ὄν τὸ Ζ, οὐκ ἐγχωρεῖ μετὰ τοῦ Μ γράφεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τρία σύμφωνα ἐν ἀρχῇ τίθεσθαι λέξεως, εἰ μὴ μετὰ τοῦ ρ, ὃ ἔχει τινα οἰκειότητα πρὸς τὰ φωνήεντα. “At nihilominus Iones veteres ZMYRNA [i. e. ΔΣΜΥRNA] omnino scribebant; neque ΣΜΥRNA in nummis ante Cæsarium imperium cuspis occurrit.” *Knight Proleg.* CLVI. Ζμινύη et Σμ. *D. R.* ad Tim. p. 233. Zmilus, vel potius Zmilis Plin. H. N. xxxvi, 13. Zmaragdus Lambin. ad Lucret. IV, 119. p. 357. et ad Horat. Serm. I, ii, 38.; Propert. II, xiii. 43. Priscian. I, p. 564. et Ζάλα, Ζάμβυκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύ-

νη, monente *T. H.* ad *Lucian.* i. 94. Sed hæc litterarum mutatio nil apud *Juvenal.* v, 45. vi, 277. et *Sil. Ital.* ii, 603. valet. “Z littera est una ex iis Græcis duabus, quas a priscis Latinis non adhibitas, Cicero queritur a suis æqualibus adhiberi.” *Lagom.* ad *Pogiani Epist.* i, 193. Proh pudor malus! Præstat audire *Cassiodorum* ex *Annæo Cornuto* disceptantem de Latinis Græcas litteras propter Græca nomina adhibentibus, col. 2286, et 2289.: “Sed viderint illi, qui cum verbis quibusdam integris Græcorum uti in Latina lingua non erubuerint, an erubescendum crediderint litteras Græcas intermiscere. Nobis satius est alienis bene uti, quam ineleganter nostra apponere.”—*Diomedes* ii, col. 420. nos docet duplicem esse x; ante quam inventam g et s, vel c et s veteres scriptitabant; ut *crucs crucis*; *ducs ducis*; *frugs frugis*; *nics* seu *nigs nivis**; antiqui tamen etiam *ninguis* dicebant, teste *Priscian.* vi, f. 69. *Ald.* = 724. *Putsch.*; *Sen. Hipp.* 246. *Per has senectæ* splendidas *supplex comas*: “an *ninguidas*?” *R. B.* “Et *Charisius* col. 71. *nix*, quod contra rationem *nivis*, licet veteres *ninguis* declaraverunt, e quibus est *Lucilius*.” *regs regis*; *senecs senicis* *Plautus* protulit in *Cistellaria*; et *itiner* apud eundem, et *Charisium* col. 63. et 109. In *Columna Duiliana* ante ducentos annos, quam *Cæsar* consul fuit, exarata x visitur, at pro g semper c littera legitur. Ex voce *CLASES* patet id temporis consonantes nondum fuisse geminatas, quas post *Ennium* in

scribendo duplicabant. s post x *SECT.* medio inter *Duili* consulatum et *III.* *Ciceronis* ætatem scripta fuit: —
DEDUXSIT apud *Gruter.* p. 203. *DEIXSISTIS* p. 449, 12. *DIXSERUNT* p. 204. *EXSIGATURVE* — *FAXSIT* — *MAXSUME* p. 202. *PROXSUMEIS* 205, l. 509. 510. 512. *exsecutio* *Comm. Ambros.* ad *Cic. de ære al. Milonis* p. 34. *exsecutione* p. 78. *Prætextam* *MS. Vossian.* *Hor. Serm.* i, v, 36. *VXSOR*, passim. In marmore *Elgeniano* de *Atheniensibus*, qui ad *Potidæam* in prælio ceciderunt, *ΧΣ τοῦ* *Ξ* locum obtinent; v. 5. *ΥΠΕΔΕΧΣΑΤΟ. ΤΙΜΟΧΣΕΝΟΣ* apud *E. D. Clark.* in *Itinerario* Vol. iii. p. 592. Inscriptionis architectonicæ apud *Chandlerum* in Part ii. i. col. i. ll. 55. 70. *ΑΚΑΤΑΧΣΕΣΤΑ.* 58. 69. *ΑΚΑΤΑΧΣΕΣΤΟΝ.* 61. 2. *ΑΚΑΤΑ - ΧΣΕΣΤΟΣ.* 62. *ΕΧΣΟΘΕΝ.* 92. *ΕΧΣΕΛΑΣΑΣΘΑΙ.* 94. *ΕΧΣΕΡΛΑΣΜΕ.* Et in col. ii. ll. 1, 2. 6, 7. 11, 12. *ΕΧΣΕΡΛΑ - ΣΤΑΙ.* 34, 35. *ΕΧΣ - ΙΣ.* 83, 84. *ΕΧΣΕΠΕΠΟΙ - ΣΤΟ* (fortasse, *ΕΧΣΕΠΕΠΟΙΕΤΟ* *TYRWHITTUS.*) Ex inscriptionum rudibus oppido quam pretiosis apud *Spon.* in *Misc. Erudit. Antiq.* pp. 315 — 317. I. *ΑΛΕΧΣΙΑΣ. ΑΝΑΧΣΙΔΟΡΟΣ. ΑΝΑΧΣΙΛΑΣ* bis. *ΧΣΕΝΥΛΛΟΣ. ΚΑΛΛΙΧΣΕΝΟΣ. ΧΣΕΝΟΦΙΛΟΣ. ΠΟΛΥΧΣΕΝΟΣ. ΕΡΧΣΙΜΕΝΕΣ. [ΕΥ] ΔΟΧΣΟΣ.* II. *ΤΟΧΣΟΤΑΙ, ΑΛΕΧΣΙΜΑΧΟΣ. ΑΜΦΙΑΝΑΧΣ. ΧΣΕΝΟΧΑΡΕΣ. ΑΛΕΧΣΙΠΠΟΣ.* III. *ΧΣΕΝΟΚΛΕΣ.* In *Chandleri Inscriptione* II. p. 40. l. 9. *ΧΣΥΝΑΡ-*

* Ab νίφς, νιφός, (νίφα λευκήν *Hesiod.* "Εργ. 533.) venit vox *nifs*, *nifs*=*nivs*, *nivis*=*nix*, *nivis*. *Heberden* apud *Markland*, p. 240. * *Nugæ.*

SECT.
III.

vel duabus quibuscumque consonantibus mutis syllabam nunquam, ne verbi quidem in fine, terminet, præterquam ante propria nomina quæ alioqui in versu stare non possent; cuiusmodi sunt Ζακυνθος Σκαμανδρος. Nam istam scripturam non sollicito, quanquam ab Homeri manu potius fuisse crediderim Ζακυνθος, Καμανδρος †. Ac notatu quidem dignum 90 est Καμανδρος teste Clarkio in codice * Harleiano fere, si non semper, haberi. Illud utique, Il. i. 38.

Κιλλαν τε Ζαθεην, Τενεδοιο τε ἰφι ἀνυσσεις
enunciandum perinde venit ac si scribatur τες δαθεην, vel potius τεςδ αθεην; non uti plerique perperam faciunt, τη Ζαθεην. Similiter et istud 437. cuius vera potestas jam olim ignoratur,

Εκ δε και αυτοι βαινον επι ρήγμινι ⁴⁹ θαλασσης,
efferendum est επιρω ηηγμινι. Pariter desideratur proscædiæ scriptorum ακριβεια qui istas regulas tradidere: *Vocalis brevis ante duas consonantes positura longa est: et: Vocalis brevis ante mutam sequente liquida communis redditur.* Ex priore quidem, uti tulit fortuna, nihil quod sciam in pronunciando peccatum est: neminem utique audimus τηρω pro τερρω efferentem; quod tamen fieri necesse esset, si regula vim obtineret. Verum ex altera jamdudum

ΧΟΣΙ. pro quo in inscript. Acropol. iv, 1. anno Ol. xcv, 2. incisa, l. 14. **ΣΩΚΡΑΤΟΣ ΔΑΜΙ. ΤΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΧ.** Villosionus in Diatr. p. 168. "In Naxi Numismatibus, quorum unum sic profert Peruta **ΝΑΧΙΩΝ.**" Legerem omnino **ΝΑΧΣΙΩΝ.** "Anno primo Olympiadis LXXIII. Hiero Syracusanorum tyrannus veteres incolas Ionas e Naxo in Leontium migrare coegit, et Dores e Peloponneso et Syracusis induxit: quorum nummis nomen, more seriore, **ΝΑΞΙΩΝ** vel **ΝΑΞΙ-**

ΟΝ inscriptum est. Vide Diod. Sic. I. xi. 49." *Knightii* Proleg. CLXII. 3. Etsi imperante Augusto, in verbis simplicibus s post x omitti vulgo cœperit; non defuere tamen postea qui antiquatum scribendi characterem obtruderent. In hac re perstringenda per *Norrisii* Cenotaph. Pis. multum me profecisse gratus profiteor.

† Vide supra pp. 6, 7.

49. "*Lege ρήγμινι*—" *R. D. Cur. sec.* apud doctissimum Editorem: sed Codices nullam auctoritatem afferunt.

passim grassatur prava enunciandi consuetudo, qua scilicet in istis [Il. O, 443.],

SECT.
III.

Τοξον ἔχων ἐν χειρὶ παλιντονον ἠδὲ ΦΑΡΕΤΡΗΝ,

Noctem hyememque ferens et inhorruit unda tenebris, [Æn. III. 195.]

φαρη-τρην et *tenē-bris* efferantur, cum φαρετρ-ην et *tenebr-is* oporteat. Revera ubi vocalem brevem excipiunt duæ consonantes, quarum muta est prior, altera liquida; ita pro arbitrio comparari * potest, ut vocalis ista vel syllabam brevem terminet, vel in eadem cum sequentibus consonis, quæ proinde longa evadet, efferatur⁵⁰. Nempe ista φαρετρην et *tenebris* in syllabas pro arbitrio secari possunt, ut mediæ sint vel ρετρ et *nebr*, ut in exemplis allatis: vel ρε et *ne*, ut in istis [Il. Θ. 323.]:

91

Ἦτοι ὁ μὲν ΦΑΡΕ-ΤΡΗΣ ἐξείλετο πικρὸν οἶστον.

[Geo. III. 401.]

Nocte premunt quod jam tenebris et sole cadente.

Similiter *lacryma* pro arbitrio constituere licebit vel prima producta *lacr-yma*, ut apud Horat. Epist. I. 17. 60.

Lacr-yma per sanctum juratus dicat Osirin:

vel correpta *la-cryma*, uti apud Virg. Æn. II. 196.

Credita res captique dolis la-crymisque coacti.

Hujus autem vocis exempla eo potissimum consilio adduxi, ut litem quam de loco Virgiliano moverint interpretes, legendumne sit uti exhibuimus *lacrymisque coacti* an vero *coactis*, dirimere aggrediar.

50. "Est etiam in dividendis verbis observatio, mediam litteram consonantem priori an sequenti syllabæ adjungas." Quintil. I, vii, 9. Æn. I, 336. *Virginibus mos est Tyriis gestare pharetr-am*, 323. *Succinctam phare-tra et maculosæ tegmine lyncis*, IV, 138. *Cui phare-tra ex auro, crines nodantur in aurum*, Geo. IV, 290. *Quaque pharetr-*

atæ vicinia Persidis urget, Æn. VI, 238. *Scrupea, tuta lacu nigro nemorumque tenebr-is*, Lucret. II, 136. *Trita solo: juvat integros accedere fontes*. Hor. Serm. II, II, 113. IV, 54. Virg. Buc. IV, 5. Geo. IV, 514. *Integrat, et mæstis late loca questibus implet*. Sen. Herc. Fur. 995. *Cæteram prolem eruam, Omnesque latebras. que omittit MS. Florentinus.*

SECT. III. Plerisque adrisit *coacti*. Servius ⁵¹ vero ad locum
 — *Coactis*] Ut Teren. *Quam oculos terendo misere
 vix vi expresserit* ⁵². et Ascensius: *lacrymis coactis*
 i. e. *vi expressis*. Eos secutus eruditus Trappius
 92 posteriorem lectionem omnino amplectendam censet;
 contenditque non minus apte hic a Virgilio adhiberi
lacrymas coactas, quam a Martiali *jussas*, * vel a
 Terentio *expressas*. Verum nescivit cum suis ma-
 gistris vir eruditus *lacrymas coactas* non jam eas
 dici, *quas quis vix vi expresserit*, sed sensu plane
 contrario, *quas invitus fuderit*, nec reprimere quan-
 tumvis conatus valuerit. Id quod ex isto Ovidii
 loco Metam. vi. 628. liquido constabit:

Invitque oculi lacrymis maduere coactis.

Non absimili usu apud Senecam habemus *verba
 coacta*. Œd. 523.

CR. *Tacere liceat. nulla* ⁵³ *libertas minor*

51. *Coacti* MS. Coll. Jes. Cantab. “*Servii* lectionem et interpretationem TYRWHITTUS putat confirmare *Juvenalem*, Sat. XIII. 133.—*Nemo dolorem Fingit in hoc casu, vestem diducere summam Contentus, vexare oculos humore coacto. i. e. vi expresso.*” Et *Servium* recte sequutus est *Heinsius*, *Heynii* iudicio, qui *coactas lacrymas* defendere censet ipsam rerum rationem ac veritatem. *Burgessius*.

52. *Æn.* vii, 509. *Quadrifidam quercum cuneis ut forte coactis Scindebat, Mallem, Findebat,—Scindere* in luctu solenne est; *Lucilius* apud *Nonium* v. *Præficæ*, i. §. 340. *mercede quæ Conductæ flent alieno in funere Præficæ Multom, et capillos scindunt, et laniant genas.* *Hor.* Carm. i, xvii, 27. *Et scindat hærentem coronam Crinibus*, *Æn.* xii, 605. *Filia prima manu flavos*

Lavinia crines Et roseas laniata genas,—Ovid. Trist. iii, iii, 51. Parce tamen lacerare genas; nec scinde capillos. Qui autem lectionem vulgatam defendit, me repugnantem haud habebit. Ovid. Heroid. v, 45. et nostros vidisti flentis ocellos—lege, pressisti: sic ad Liviam, v. 34. Rem. Amor. 235. Adspicis ut pressos urant juga prima juvencos? pressos MS. Coll. SS. Trin. Cantab. Amor. i, ii, 14. Detrectant pressidum juga prima boves. prensi R. B. Heroid. x, 10. movi Thesea pressuras semisupina manus. pressuras R. B. Met. vi, 556. Lucantique loqui compressam forcipe linguam—compressam R. B. Horat. Serm. ii, ix, 64. manus pressare an prensare? Stat. Theb. iv, 492. Nunc humeros, nunc ille manus, nunc vellera pressat.

53. *ulla libertas minor A rege petitur?* R. B.; et infra paulo;

A rege petitur. ÆD. Sæpe vel lingua magis SECT
III.
Regi atque regno muta libertas obest.

CR. *Ubi non licet tacere, quid cuiquam licet?*

ÆD. *Imperia solvit, qui tacet, jussus loqui.*

CR. *Coacta verba placidus accipias precor.*

Cæterum Callimachi editori fraudem, opinor, fecit, quod in *ao* terminatione poetica non jam verborum, sed genitivorum *a* perpetuo producat. Sic Hom. II. I. 75.

Μηνιν Απολλωνος ἑκατηβελετὰο ἀνακτος.

Pag. ead. Virum eruditum ex Aristophane citantem videre est [Ran. 941.],

Εξηπατα μωρους λαβων παρα Φρυνιχω τραφεντας :

At quo consilio? nempe ut ostendat vocem Φρυνιχος primam producere. At enimvero versus laudatus * de syllabæ istius quantitate omnino tacet. Ecquis enim inficias ibit in quinta versus iambici sede tribrachyn commode venire? Vera quidem est, quam præstare frustra aggressus est vir eruditus, syllabæ istius mensura, uti ex isto inter alia exempla liquet, Ran. 13. 93

Ειπερ ποιησω μηδεν ὦνπερ Φρῡνιχος.

Sed nec tamen æque infelicitè cessit viro erudito laudatus ex Aristophane locus ac cuidam Cl.⁵⁴ alter iste apud eundem Poetam, Nub. 58.

Δευρ ελθ̄ ινα κλαης. Δια τι δη κλαυσομαι;

Ibi utique vir Cl. legendum conjecit κεκλαυσομαι, atque emendationem, quam voluit, firmari judicavit a versu 1438.

Ματην εμοι ΚΕΚΛΑΥΣΕΤΑΙ· συ δ̄ εγχανων⁵⁵ τεθνηξει.

“Polymestori subita ira et dolore excandescenti verba coacta condonantur.” R. P. Præl. p. 28.

54. R. B. conf. D. R. ad Tim. p. 222.

55. ἐγχανών: gl. καταγελάσας. Cod. Vict. τεθνήξῃ F, I, T, H in textu et schol., et C cum gl. ἀποθάνῃ. τεθνήξει D, E.; quod nullo negotio sanavit R. D.

SECT. III. Atqui locus hic viri Cl. conjecturam non jam firmat, nec vero de ea silet, sed repudiandum plane esse clamat. Quippe hic tam certum est quam quod certissimum, verbum *κεκλανσεται* notione passiva adhiberi; quæ tamen si in altero loco *τῷ κεκλανσομαι* tribuatur, nulla prorsus habebitur sententia. Virum porro Cl. non secus atque editores fefellit atrox solœcismus, *συ τεθνήξει*; id quod perinde est ac si

94 Latine dicas *tu morietur*⁵⁶. * Futurum utique istud

56. *Brunckius* ad *Acharn.* 590. hanc interpretationem acriter explodit. At in *Platonis Gorgia*, p. 290. B. *Læmar.* = 469. D. 6. H. St. *τεθνήξει* *Codices Parisinus* et *Clarkio-Bodleianus*; et *Schol.* illius in margine, *Ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ, τοῦ τεθνήξεται, καινοπρεπῶς παρελήφθη* — quem laudat *Routhius* ad l. et *Schol.* *Lugd. Bat.* p. 109. *Schol.* quidem *Cod. Clarkio-Bodl.* idem sonant: *τεθνήξει] ἀντὶ τοῦ τεθνήξεται· ἐνέργεια ἀντὶ πάθους ἀπτικῶς.* p. 92. *Gaisford.* *τεθνηζόμενον* usurpat p. 44. *Conf.* p. 245, et *D. R.* ad *Tim.* p. 222. *Anti-Att.* p. 97. *Ζήσει: Πλάτων πολιτείας ἔκτω, οὐ ζήσεται.* *Conf.* *Porsonus* in *Cens. Crit.* (*for June* 1797. p. 170;) et audi virum eruditissimum, *P. Elmsleium*, ad *Acharn.* 590. “*τεθνήσει* C. *Rav.* edd. *τεθνήξει* A. B. *Brunckius.* Illud diserte tuentur *Schol.* et *Suidas* in *Τεθνήση*. Eadem scripturæ diversitas est in *Nub.* 1436. *Vesp.* 654. Activam formam superius v. 325. et in *Æsch. Agam.* 1288. indicavit *Dawesius* p. 96. [ed. B.] Utrobique mediam formam respuit carminis ratio. Hodie apud *Platonem* in *Gorgia* p. 320. D. legitur *τεθνήξεται*, ubi *τεθνήξει* diserte agnoscunt *Schol.* *liastes* a *Ruhnkenio* editus, et

Thomas Magister in *Τεθνήξεται*. Apud *Suidam* in *Ἐπέσειεν*, *Portus* de suo mutavit *τεθνήζοντος* in *τεθνηζόμενους*, *Kusterus* vero veterem scripturam revocavit. Equidem crediderim veteres *Atticos* dixisse *τεθνήξω*, recentiores *τεθνήξομαι*: *τεθνήξω* enim nimis *Attice* dictum videtur *Luciano Solœcista* p. 570. qui alteram formam *Socratis grammatici* auctoritate confirmat. Eandem mutationem subiit futurum *ζήσω*, quod habet noster *Plut.* 263. et in fabula deperdita apud *Clementem Alex.* p. 751, 9. *Plato* de *Rep.* v. p. 660. D. et ix. p. 741. C. Recentiores *ζήσομαι* magno consensu. *Ἐσθήξω* habent *Eur. Iph. Aul.* 675. noster *Lys.* 634. *Thucyd.* iii. 37. 102. *Xenoph.* *Anab.* ii. 4, 5. *Plato* *Conviv.* p. 1205. E. de *Rep.* ix. p. 738. E. *Demosth. adv. Lept.* p. 468. *Ἐσθήξεται* recte legitur in senario *Hegesippi*, infimæ ætatis comici, apud *Athen.* p. 290. D. male apud *Xenoph.* *Pæd.* vi. 2, 17. *Venat.* 10. 9. His consideratis, accedo *Dawesio* activam formam *τεθνήξω* apud nostrum ubique restituenti.” Addere libet, quod *σὺ τεθνήξει, tu morieris*, pluribus scilicet post *Brunckii* tempora tantillum arriserit. Secundas profecto præsentis et fu-

forma non nisi activa usurpatur; sicuti in subjectis SECT.
III.
exemplis: Acharn. 324.

Ως ΤΕΘΝΗΞΩΝ ισθι νυν γε. Δηξομ ἄρ' ὕμας ἐγώ.

Æschyl. Agam. p. 215. V. ult. Edit. H. Steph. [1281.]

Οὐ μὴν αἰτιμοὶ γ' ἐκ θεῶν ΤΕΘΝΗΞΟΜΕΝ.

Præferunt quidem editt.—Δηξομαι γ' ἄρ' ὑμας ἐγώ; verum hoc pacto sextam trochaici sedem creticus dehonestat. Jamdudum autem est quod Nub. 58. sic emendandum conjeci,

turi passivi indicativi personas ne Bentleius quidem, nedum Dawesius nos in *ει* constanter, non in *η*, terminare docuit. Si tenebras penitus discutere, et rem totam otiose aperire non licuit, scintillas quasdam saltim nobis ad aspiciendum reliquit BENTLEIUS. Aristoph. Nub. "p. 103 (v. 833. Br.) πείθειν non est *obtemperare*, sed *persuadere*. Lege sine dubio cum Aldo, "Ωστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν. Atticum quippe est πείθει pro πείθη a πείθομαι." R. B. Kustero in Mus. Crit. N°. VII. p. 442. In Diphili fragmento apud Polluc. x, 12. "ἐκδραμεῖ Atticum pro ἐκδραμῇ" refingit; ep. ad T. H. p. 91=292=63. Phil. Lips. in Clericum; ad Philemonis Fr. cccvi. p. 152. οἶει intactum relinquit; et ad Menandri Fr. CLXX. Ionicum κατόψαι pro κατόψει perstringit. Aristoph. Lys. 600. ὠριόν ἐστιν· σόρον ὠνήσει. "id est, ὠνήση *emes*"—emendat Vir præstantissimus; et Vesp. 526. φανείση ed. 2. Bas., qua usus est, φανήση Scaliger, φανήσει Attice, ut 331. l. ult. (v. 601.), legendum monuerat R. B. et R. P. ad l. Sed ad Philemon. apud Athen. XIII, 595. C. Βασίλισσ' ἔση—

correxit; et ad Menandri fr. CLXXXIV. προσποιεῖ, *fingis*, quod pisce sanius, in προσποιῇ mutare satagit. Clericus προσποιεῖ in προσποιεῖς ob eam causam, qua καταιτιῶ in καταιτιᾶς, CLXI. corripit. Plato Alcib. I. p. 108. E. ult.—καίτοι οὐ προσποιεῖ γε ἰατρὸς εἶναι· περὶ δὲ οὐ προσποιεῖ ἐπιστήμων εἶναι,—Cod. Clarkio-Bodl. Posidippus apud Athen. ix, 376. F. "Οψεῖς δ' ἔχοντι τοῦθ' ἡγούμενον. Lege, "Οψεῖ σχεδόν τι πάντα τοῦθ' ἡγούμενον. conf. p. 416. E., et Soph. Phil. 96. R. P. Advss. p. 110. Cod. MS. olim Clarkianus Platonis *ει* pro *η* fidenter exhibet; et Prisciani editiones vetustæ satis constanter. In Plato. Gorg. 291. G. μορμολύττει Timæi Lexicon præbet, et Platonis Codex Clarkio-Bodleianus. Vide T. H. ad Lucian. T. I. p. 428. Valck. ad Ph. 576. Koen. ad Greg. p. 49.

57. δήξομαι χ' ὕμας—vel δήξομ' ἄρ' ὕμας ἐγώ. R. B. δήξομ' ὕμας ἄρ' ἐγώ. Cod. Rav. δήξομαί γ' ὕμας legit R. P. apud P. P. D. Sic Nub. 1153. βοάσομαί γ' ἄρα MS. Arund.; βοάσομαί γε vel βοάσομ' ἄρα R. P. "Sed recte Elmsleius et alii e Rav. βοάσομαι τᾶρα"—P. P. D. Add. ad l.

SECT. III. Δεῦρ' ἐλθ' ἵνα κλαῖης. Δια τι ΔΗΤΑ κλαύσομαι⁵⁸;

Atque hanc quidem lectionem in MS. Baroc. N°. 127. repræsentari nuper cognovi. Cæterum virum Cl. quod attinet, plura de eo dicendi aliam aliquando occasionem suppeditabunt ipsius in Aristophanem, Menandrum et Philemona Emendationes⁵⁹.

Erravit porro editor eruditus de syllabica quantitate vocis *paracletus*. Monet utique ἀμετρον istius,

*Spirat de patrio corde paracletum*⁶⁰,

58. Δεῦρ' ἵθ' præbent quoque cod. Borgianus et Suidas: et — δὴ γὰρ κλ. vel κλαῦσαι με δεῖ immo κεκλαύσομαι tentaverat R. B. (et Pac. 261. “Forte κεκλαύσομαι.” Raper.). διὰ τι δὴ κλαύσομαι C, F, et T; διατὶ δ. κ. D, E. δεῦρ' ἵθ' (sic quoque cod. Leid.) H, δεῦρ' ἐλθ' I, et διατὶ (vel—τὶ) δῆτα κλαύσομαι H, I. Dorv. et duo apud Brunck. Sed R. D. emendationem extra omnem dubitationis aleam posuerunt Codd. Rav. et Barocc. 127. Eur. Herc. Fur. 1146. Οἶμοι, τί δὴ γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς; τί ΔΗΤΑ optime Schæferus et Hermannus ad l. Eur. Ph. 746. τί δῆτα δράσω; et 752. Conf. P. P. D. ad Lys. 366. et in Addend. p. (148.) Vesp. 121. “Οτε δὴ δὲ edd. “Οτε δῆτα Ravennas.

59. Vide Append. p. 21. * “Intercidisse vero Davesii scripta, quæ hic et alias subinducuntur, (nequicquam certe de iis quæro) in Menandrum et alios Poetas Atticos, maxime est dolendum.” Burgessius ad l. Alibi vero huius desiderii causam satis probabilem reddit humanissimus ille Editor: “Nonnulli alii libri MSSi conservantur in κειμηλίοις ASKEWII, του μακαριτου, qui Dawesii librariam supellectilem

pretio redemit.” PRÆF. iv. — Quam auctoritatem apud æquales obtinuerit hic Æschyli promissor, satis superque patet: “Is porro [ASKEUS] an Æschylum adhuc edere cogitet, non comperi; satis persuasum habeo nunquam editurum.” Musgrav. J. A. Ernesti apud Tittmann. p. 58.—“To be plain with you, I do not think his” (Dr. A.’s) “collection a matter of much consequence—his own remarks, I am certain”—Dr. Barnard to Mr. T. Warton, p. 331.; vide PRÆF. iv. et infra ad p. 341.

60. Prudentii Cathem. v, 160. *paraclitum* N. Heinsius; et sic MSS. Vat.: eadem chorda oberat Peristeph. x, 430. Capiant et ipsum cœlitus *paraclitum*. Nimirum apud Prudentium poesis in rebus sacris suas vires, leporem, venustatemque exercet; sed dimetiendis pedibus et perpendendis syllabis consenescere priscae sanctioniæ viro odiosum esset. Nimirum ex usu sermonis apud Christianos *Paracletus* plerumque comparet; vide τὸν πάνυ PEARSONUM ad Symb. art. VIII. Nimirum “in nominibus cæterisque orationis partibus sua cujusque linguae certa ratio, ac propria ac recepta consuetudo est.” “Apud

Latinos *Forceps* et *Princeps* in casibus obliquis *forcipis*, *principis*; quia *forcepis* et *principis* linguæ natura non ferebat." *Bernardo R. B.* p. 160. In vocibus barbaris, h. e. peregrinis, veteres Latini citra reprehensionem unam aut plures subinde litteras immutarunt. "*Phrenesim* scio Græce dici *φρενῖτιν*, sed in omnibus cuiusque generis latinis veteribus libris scriptum video *phrenesim* et *phreneticus*, non *phreniticus*. Et tamen olim quidam plane *phreneticus*, sive, ut ipse dici malebat, *phreniticus*, cum quendam Varronis versum ita edidissem, ut repereram, *Phrenetici, septem trionum filii*. clamabat, omnes qui ita scriberent, et Græci et Latini sermonis imperitos esse." — *Muret.* ad Senec. de ira, p. 277. *ed. Rom.* = *Opp.* III, 98. Conf. *Salmas.* Epist. pp. 79—87. *Prudentius* Hamart. 125. Immo hæc attoniti *phrenesis* manifesta cerebri. Parcius syllabas longas in linguam Latinam migrantes corripere ausi sunt, ut Horat. Carm. I, xxiii, 4. Parcissime in propriis hominum et locorum nominibus in Latium translatis ex usu sermonis quantitatem violarunt. Fuerunt autem, teste Quintiliano, qui potentiolem facere linguam Latinam studebant, nec alienis egere institutis fatebantur. Inde *Bistones* et *Edonis* media syllaba correpta pronunciarunt, quia primam ictu notatam efferre solenne fuit; Hor. Carm. I, xxv. II, III, xxv, 9. *R. B.*; Lucan. Pharsal. I, 675. VI, 126. Sil. Ital. IV, 778. VII, 386. 523. conf. *R. B.* ad Hor. Carm. II, xvii, 14. *Οψιγγοι*, notante SCALIGERO ad Auson. lib. II, xxi., licentiæ Romuli nepotibus indignæ indulgebant, et "in iisdem Græcis

nominibus non quantitatem, sed SECT. III. accentum spectabant. Quia, ut etiam notat *Servius* in libello de accentibus, Latini eundem accentum, quem Græci habent, efferunt in Græcis nominibus. Verbi gratia, quia Græcis vox hæc *εἰδωλα* habet accentum in prima, Latini quoque eodem accentu extulere, *ídola*. Quæ quidem vox semper est dactylus apud *Prudentium*. [*Apotheos.* 186. *Ecquis in idolio recubans inter sacra mille*, S. II, 79. *Idolium semper feliciter, et pede dextro*, *Psychom.* 379. Quosque viros non ira fremens, non *ídola* bello. conf. Hamart. 405.] Græcis dicitur *Εὐριπίδης* eodem accentu Latini semper extulerunt. Propterea penultimam producit *Sidonius*, non quantitatem, sed accentum Latinum" [Græcum] "secutus. [*Carm.* IX, 235.] *Orchestra quatit alter Euripidis*. Item Græci dicunt *Μαρσύας*. Propterea secundam producit idem [*Carm.* XIII, 38.] *Marsyæque timet manum ac rudentem*. Iidem Græci pronunciant *Ἀπατος*, nomen ejus, qui scripsit *Φαινόμενα*. *Sidonius* contra veterum Latinorum morem, qui mediam semper produxerunt, corripit: [*Carm.* XXIII, 111.]. *Non hic, si voluit, vacante cura, Quis sit sideribus notare cursus, Diversas Arato vias currit*. Denique inspicere totum *Sidonium*, totum *Prudentium*, et alios; invenies semper eos non syllabas Græcas, sed accentum Græcorum esse secutos. Sic *Ausonius* in voce *τρίγωνος* facit; quia accentus non est in media, quæ longa est, propterea eam corripit. *Edyl.* IV, 47. *Per totidem partes trigonorum regula currit*. *Edyl.* XII, 20. *Fulgur tetragono aspectus vitale coruscat*. [*trigōna*

SECT. III. auctorem bis in una illa voce peccasse. In tertia quidem syllaba peccavit, sed in secunda non item: quippe ea non secus produci potest ac prima του *lacryma*, vel secunda του *tenebræ*.

95 Pag. xviii. De verbis Θουκυδιδης Ολορου⁶¹ meminuit vir eruditus tanquam versus pentametri fini * accommodatis. Atque ita quidem in nescio qua epigrammatum⁶² congerie verba ista adhibita, ni

Manil. II, 276. 299. 304, etc.] Quis audebit dicere *Ausonium* ignoratione literarum Græcarum hoc commisisse? Nemo sanus quidem, ut puto. Sed iis temporibus stulte videbatur non ibi producere syllabam, ubi accentus esset, quia is est mos linguæ Latinæ. Adeo ut *Plautus* in hoc secutus sit iudicium vulgi: quia non cum doctis, sed cum plebe sibi rem esse videret. Nam semper apud illum *Phædromus* est dactylus, quia Græce Φαίδρωμος. [Curcul. I, I, 2, 24. etc.] Item quia Φίλιππος dicitur accentu in prima, eodem modo mediam corripit. [Mil. Glor. IV, III, 69—] Et nunquam aliter invenies apud *Plautum*, quin mediam in nomine *Philippus* corripuerit. Quod mirum est in positione. Sed quærenti causam accentum semper prætexet." Mori obtemperans hac prava scribendi norma versus suos politicos inquinavit, et omnem rhythmici gratiam misere trucidavit Io. Tzetzes. Prudentius Cathem. V, 89. Cui jejuna eremi saxa loquacibus Exundant scatebris, Ps. 371. Excidit ergo animis eremitis, excidit ille. Ibid. 711. Cognomento Heresis; Deus est mihi discolor, inquit. S. II, 478. Nec mathesis præscripto aliqua pia vota repellit 893. Involvit mathesi, magicas impellit in artes

Callim Epigr. XXXIX. apud R. B. Grævio 'Ο Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν, "Εθηκε Τῇ, κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην, Σάραπι· τοὺς δ' οἴστους ἔχουσιν Ἑσπερίται. Martial. IX, XXX, 6. Vincerat nec quæ turba Serapim amat—Sed Martian. Capell. II. p. 43. te Serapim Nilus, Memphis veneratur Osirim. Serap:: in in MS. Cantabrigiensi 500 annorum; Prudent. S. II, 531. Nil potuit Serapis Deus, et latrator Anubis. Milton. P. A. I, 719. to enshrine Belus or Serapis their gods, or seat Their kings, Mart. Capella II, p. 43. Ammon et arentis Libyes, ac Biblius Adon. Licentiam in modo prioris syllabæ vidit Grotius. Propert. II, X, 55. Adonem ed. pr. et nonnulli codices. Sed ea scriptura repudiatur, quia Adon non nisi seriori ævo dictus est. Drummond, Or Tmolus, or where boar young Adon slew. E contrario Milton. l. c. 450. While smooth Adonis from his native rock. Aonius apud veteres poetas; Statius vero Theb. VIII, 475. sic Aona saxo, Ense Pholum,—Ita etiam Augusti sæculo nemo Cypris, omnes dixerunt Cypria. Vid. Santen. ad Hieron. Balb. in Comm. S. L. V. II. p. 154.

61. Ορολου, in erratis sublatum, T. Bentleyi erat in Præf. ad Callim. P. xvii.

62. Anthol. H. St. I. p. 66.=

ludit me memoria, aliquando vidi. Verum istud ab homine imperito factum esse mihi persuasum sedet. SECT. III.
 Quippe si vocis Θουκυδίδης analogiam spectes, a θεος et κυδος, quod priorem semper producit, formari facile videbis. Syllaba utique Θου crasi Atticis sollemni⁶³ Ionico θεο æquipollet, non secus atque in Θουφραστος et Θουφανης. Cum analogia conspirat Aristophanis auctoritas, Acharn. 703.

Τῷ γὰρ εἰκος ἀνδρὰ κυφόν, ἡλικόν Θουκυδίδην.
 708. Ὅς μα τὴν Δημητρ ἐκεῖνος ἦνικ ἡν Θουκυδίδης.
 Vesp. 941. Ὅπερ ποτε φευγὼν ἐπαθε καὶ Θουκυδίδης.

Monet in Thucydidis vita Marcellinus [p. 9. ed. Duker.] sepulchrali illius columnæ primitus unice inscriptum fuisse ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ ΟΛΟΡΟΥ ἈΛΙΜΟΥΣΙΟΣ, postea vero a nescio quo adjectum ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ. Hujus opinor additamenti auctor verum se heroicum complevisse arbitratus est, non minus fortasse beatus quam absoluta Homerus Viliade. At quo judicio id factum fuerit, ex ea quam exhibuimus analogia et exemplis abunde constat.

A Callimachi editore ad ipsum nunc Callimachum transeamus. Callimachum inquam: nam de hymnorum Poetæ illius nomine cohonestatorum auctore seu potius auctoribus, quid sentiamus, * hodie tacebimus; cras fortassis re accuratius perpensa exposituri †. 96

An. Gr. III., 265. Θουκυδίδην Ὀλόρου Κεκροπίδην τὸ γένος. IV. p. 376=III, 125. Thomas Scholasticus Σεῖο πόνοιν φιλέω, Δημόσθενες, εἰμὶ δὲ λίην καὶ φιλαριστείδης, καὶ φιλοθουκυδίδης. V. p. 396=II, 470. Θουκυδίδης δ' ἐλέλιζεν ἐὸν νόον, ἣν δὲ νοῆσαι Vide R. P. Opusc. p. 50. "Mihi vero non persuasum sedet, sed mihi persuasum est, hæc verba non posse adhiberi, nisi ab Anglo, fastu pleno, quem non puduit,

Anthologiam Græcam, illum egregium omnis eruditionis, cognitionis, atque elegantiae thesaurum, appellare nescio quam Epigrammatum congeriem." H. Bosch. ad Anthol. Gr. p. 300. Quis non pulcre, bene, recte, tertio quoque verbo ingeret?

63. Vide supra p. 108. Æschyl. Septheb. 653. ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος.

† Vid. Append. p. 21 *. Sed operam suam aliorum contulit.

SECT. Hymn. in Jov. 55. Καλα μὲν ἤεξεν, καλα δ' ἐτραφες,
 III. ουρανιε Ζευ] Hac de Scriptura non esse dubitandum
 quin germana sit judicium tulit H. Stephanus :
 " Exemplo enim (inquit) Homeri ἐτραφες pro ἐτραφης
 " dicere sibi permisit Callimachus. Extat autem
 " apud illum hic illius aoristi usus in catalogo
 " navium,

" Τληπολεμος δ' ἐπει οὖν τραφ' ἐνι μεγάρῳ ευπηκτῷ.

" Ubi tamen apud brevium scholiorum auctorem
 " legitur τραφη. sed ita legendo scribendum esset ἐν,
 " non ἐνι, hoc modo :

" Τληπολεμος δ' ἐπει οὖν τραφη ἐν μεγάρῳ ευπηκτῷ."

At enim quid est, obsecro, quod quempiam abster-
 rere debeat, quo minus ita scribendum statuat ?
 Jure profecto videntur Barnesius et Clarkius hanc
 lectionem in contextum recepisse ; quæ tamen si
 vera sit, evanescat necesse est Homeri auctoritas
 ad vindicandum τοῦ ἐτραφες pro ἐτραφης usum lau-
 data.

Ad locum porro Callimachi illustrissimus Span-
 hemius " Notandum (inquit) hic ἐτραφες passive
 " positum, sicut monuit, cui elegantem hujus Poetæ
 " editionem aliaque insuper debemus, rari exempli
 97 " suique sexus eruditissima * Tan. Fabri filia.
 " Addam Atticis id solemne ; activum nempe pro
 " passivo usurpare. sicut observant Schol. ad Eu-
 " rip. Med. v. 320. Φυλασσειν ἀντι πού φυλαχθῆναι.
 " ἐνεργητικὸν ἀντι παθητικόν. τοῦτο δὲ ἔθος ὥς ἐπὶ το
 " πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Cujusmodi et vicissim
 " passivorum pro activis obvia apud Æschylum
 " aliosque Tragicos et Aristophanem exempla."
 Atqui principio cum recentiorem istum Scholiasten
 tum virum præstantissimum fefellit vera loci Eu-
 ripidei scriptura ; quam tamen alter Scholiastes
 conservavit. Apud eum utique legimus Παῶν ἐστὶ
 ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ (φησιν) ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὥσαυτως δὲ
 καὶ γυνή. Φανέροι γὰρ ἔσσι. Hinc colligo codicem,
 quo usus est quisquis hæc scripserit, sic repræ-
 sentasse,

Ἀνὴρ γὰρ οἰζυθυμος, ὥς δ' αὐτως γυνή,
Ράων ΦΥΛΑΤΤΕΣΘ ἡ σιωπηλος σοφος⁶⁴.

SECT.
III.

64. Γυνή γὰρ οἰζυθυμον SCALIGER; Menander apud Stob. Serm. xx. p. 172, 13. Gesn. p. 105. Grot. Τὸ δ' οἰζυθυμον τοῦτο καὶ λίαν πικρόν—Eur. Fr. inc. viii. Τὸ δ' ὠκὺ [f. οἰζυ] τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν—: quemnam sensum ex hac correctione erueret vir ille summus, cum *Elmsleio* juxta ignoro; qui vulgatam ὥς δ' αὐτως ἀνὴρ firmat ex Andr. 673.; Conf. Suid. vv. "Ἀξιος λαβεῖν ὁ μισθός: Lex. Sangerm. p. 412. quod subinde uberius paullo et integrius evasit: "Ἀξιος λαβεῖν ὁ μισθός: τοῦτο τῶν εἰς κάλλος ἡνικημένων. σημαίνει δέ τι τοιόνδε. ἄξιος ἐστὶν ὁ μισθός ὥστε λαμβάνειν αὐτόν. ἐστὶ δὲ παρὰ Κρατίνῳ. "Ὀμηρος δὲ πρῶτος ἐχρήσατο τῷ σχήματι τούτῳ· ῥηϊτεροὶ γὰρ—ἔσεσθε Κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν· καὶ πάλιν· Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ. Καὶ Εὐριπίδης· γυνή γὰρ οἰζυθυμος, ὥς δ' αὐτως ἀνὴρ, "Ράων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός. ὁ δὲ νοῦς· ῥᾶον ἂν τις φυλάξαιτο τὸν οἰζυθυμον ἢ τὸν κρύπτοντα διὰ σιγῆς τὴν ὀργήν. Vide *Muret.* v. iii. p. 546.; *Davesium* vero, ut infra patet p. 99. minime latuit Suidas. ΦΥΛΑΣΣΕΣΘ — *cavere*; hanc medii, ut aiunt, vim optime exprimit *Kusterus* de M. V. c. 1. §. 14. *D'Orvillius*, Menandri sæpius oblitus—μὴ 'πὶ μικροῖς αὐτὸς αὐτὸν οἰζυθυμον δείκνυε—ad hunc locum iracundiam suam remisit, et Euripidem a Dawesio frustra sollicitari ostendit, ad Charit. pp. 442, 443.: cui accesserunt *Heathius* in Addendis et *Musgravius* ad l. Iph. A. 538. "Ἐν μοι φύλα-

ξον, Μενέλεως,—*unum mihi cave, Menelae.* TYRWHITT. Conj. p. 38. Plato Theætet. p. 154. D. 2. φυλάττων μὴ ἐναντία εἶπω,—Gorgias p. 461. D. 6. εἰάν μοι ἐν μόνον φυλάττης. E contrario de forma φυλάξομαι notione custodiendi usurpata vide *Heath.* ad Soph. El. 1012 (1018.). et Porro ad Thucyd. pp. 75—77. ΣΙΩΠΗΛΟΨ· "Alexis ἐν Παρασίτῳ apud Athen. x. 421. E. ΔΕΙΠΝΕΙ· δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον Εἰς τοὺς ἐπερωτῶντάς τι.—Amphis in Πλάνῳ apud eundem vi, 224. E.—ἐκνύειν, ὥσπερ Τήλεφος, Πρῶτον σιωπῇ· καὶ δικαίως τοῦτό γε· "Ἀπαντες ἀνδροφόνου γὰρ εἰσιν ἐνὶ λόγῳ. Mos scilicet erat cædis alicujus reum *mutum* restare, donec sacris quibusdam expiatoriis lustraretur. *Æschyl.* Eum. 447. "Ἀφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος, "Ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ." TYRWHITT. ad Aristot. Poet. §. xlii. Lucian. T. iii. p. 241. Dissert. cum Hesiodo l. οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, Lege, Τήλεμον — Theocr. Id. vi, 23. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων, "Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ ΣΟΦΟΣ MS. C. C. C. Oxon. [sic MS. Harl. et. Lex. Sang. l. s. c.] ut discimus ex *Burgessii* Appendice—R. P. ad Tour. p. 439. et apud *Gaisford.* ad Hephæst. p. 99. Med. 300. Σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ, curis secundis in ἔπη mutasse videtur. Helen. 520. Λόγος γὰρ ἐστὶν

SECT. III. Præstandum autem in me recipio verbi vulgati

φυλάσσειν, Αττικωτέρως φυλαττειν, eam nusquam esse apud scriptores Atticos significationem quæ huic loco unica conveniat, nempe *cavere*; hanc vero medii φυλαττεσθαι esse propriam. Illud longe alio sensu denotat *servare, observare, custodire*, vel simile. Utriusque autem formæ pauca subjiciam exempla: Aristoph. Equ. 497.—καὶ σε ΦΥΛΑΤΤΟΙ Ζεὺς αγοραῖος—*et te servet Jupiter*. Vesp. 357.

98 * Κουδεις μ ΕΦΥΛΑΤΤΕΝ [l. ΕΦΥΛΑΤΤ.⁶⁵], ἀλλ ἐξην μοι *Et nemo me custodiebat*. Thesm. 659.—τουτονι ΦΥΛΑΤΤΕΤΕ καλως—*hunc custodite*. 770. ΦΥΛΑΞΟΝ αυτον, *eum custodi*. Acharn. 256.

Προβαινε, καν τῷ χλῷ ΦΥΛΑΤΤΕΣΘΑΙ σφοδρα.
—*in turba cave sedulo*. Eccles. 764.

Συ δ ου καταθειναι διανοει; ΦΕΙ. ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,

Πριν αν γ ιδω το πληθος ὅτι βουλευεται.

Tan. Fabro interprete: *Tu vero deponere bona in*

οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος, Sophocles apud Athen. x. 433. E. Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ, Οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς. μὴ πιεῖν edd. et uterque codex. Aristoph. Nub. 1399. λόγων in margine exemplaris sui suppleverat R. B. Epigramma apud Athen. II, 39. C. Οἶνός τοι χαρίεντι πέλει τάχυσ ἵππος αἰοιδῶ. "Υδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις alii, "Υδωρ δὲ πίνων καλὸν οὐ τέκοις ἔπος. R. B. ad Hor. Epist. xix, 10. Br. in An. Gr. I, 417. e cod. Vat. οὐδὲν ἂν τέκοι σοφόν. hinc Aristarchus noster, quem conf. ad Med. 300., πίνε, κούδεν ἂν τέκοις σοφόν. De discrimine formarum φυλάσσειν, et φυλάσσεσθαι apud Atticos recte statuit R. D.; II. Γ, 408. καὶ **Φ**ε φύλασσε **Ο**ed. Col. 21. κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε (l. κάκφύλασσε) τὸν τυφλόν. — 285. ῥύου με

κάκφύλασσε — Eur. Suppl. 952. "Ασθη φυλάσσεθ', ἡσυχοὶ μεθ' ἡσυχῶν. Xenoph. Anab. II. 169. φυλακὰς φυλάξειν — Ibid. 151. φυλασσόμενον δέ σε ὀρῶ ὥς πολεμίους ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς ὀρῶντες ταῦτα, ἀντιφυλασσόμεθα — 163. ἐξῆλθον τῶν Ἑλλήνων φυλασσόμενοι, Æschyl. P. V. 713. οἰκοῦσι Χάλυβες. οὐς φυλάξασθαι σε χρή. Soph. Ph. 455. καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάξομαι — Æschyl. Choeph. 922. Ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας. Xenoph. Memorab. IV, vii. 8. καὶ τούτων δὲ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἐκέλευε φυλάσσεσθαι τὴν μάταιον πραγματείαν. Vide Mureti Opp. Vol. III. p. 546. Hor. Carm. III, viii, 25. *Negligens, ne qua populus laboret Parte, privatim nimium CAVERE*,—.

65. ἐφύλαττ' sic bini codices apud Brunckium ad l. et Q. S. F. Christianus.; conf. ad R. D. p. 254.

commune non paras? PHI. *Id ego cavebo prius-* SECT.
quam viderim quid consilii capiat populus. III.

826. ————— Ας γ' εγω ΦΥΛΑΞΟΜΑΙ,

Νη τον Ποσειδω, μη κατουρησωσι μου.

eodem interprete: *Quæ ne me commeiant, cavebo sedulo.* Porro autem constructionem, quam suggerit Scholiastes, Ραων φυλαχθηναι, Attici reformidabant. Ii hujusmodi adjectivis verba subiciebant notionis non nisi vel activæ vel neutrius. Ipsius Med. v. 316 [=317. R. P.]

Λεγεις ΑΚΟΥΕΙΝ⁶⁶ ΜΑΛΘΑΚ—

675. (673.) ΣΟΦΩΤΕΡ η κατ ανδρα ΣΥΜΒΑΛΕΙΝ επη.

66. ἀκούσαι editiones; “ἀκούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus.—” R. P. adl. Æschyl. Choëph. 5. κλύειν, ἀκούσαι. * * Contra Il. Δ, 435. ἀκούσασαι Φόπος ἀρνῶν, Codices plures cum ED. PR. et Eustathio I, p. 376, 31. ἀκούουσαι exhibent, ut Il. Σ, 53. Odys. T, 204. Plato Apolog. p. 18. c. 2. οἱ γὰρ ἀκούσαντες ἀκούοντες Codex Clarkio-Bodleianus: Schrader. PRÆF. ad Emendat. P. XII. citat auctorem de Lapidibus 394. εὔτε με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύσαι—sed P. XIV. recte ἀγορεύειν. Soph. apud Cic. ad Attic. II, 7. κᾶν ὑπὸ στέγῃ πυκνᾶς ἀκούειν ψεκᾶδος φρενί. Lege ex Stob. Tit. lix. p. 377. et Plut. V. Æmilii Pauli p. 255. D. Τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ ἢ γῆς ἐπιψάυσαντα κᾶτ' ὑπὸ στέγῃ Πυκνῆς ἀκούσαι ψεκᾶδος εὐδούσῃ φρενί; Vide Valck. Diatr. ad Eur. p. 194. quod crebrius imitatus est Tibullus I, i, 45. Sc.; semel Miltonus noster *L' Allegro* 115, 6. et *Armstrong. A. of H.* I, 288—. Archippus apud Stob.

Tit. lix. p. 376. Ὡς ἡδὺ τὴν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾶν, Lucret. II, 1, 2. Philostrat. Jun. Heroic. p. 660. δεινὴ δὲ ἡ θάλαττα, καὶ οὐ ῥαδία πλεῦσαι. Tyrtæus Fr. I, 1. Μεσσήνην ἀγαθὸν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὸν δὲ φυτεύειν. Æschyl. Septheb. 587. καλὸν τ' ἀκούσαι. Soph. Œd. Col. 327. δύσμοιρ' ὁρᾶν 461. ἐπάξιος μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι 1652. οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν. El. 557. λυπηρὰ κλύειν. Aj. 818. ἐχθίστου θ' ὁρᾶν. Eur. Hipp. 1197. φρικώδη κλύειν. Xen. Anab. II, p. 168. ὁρᾶν στυγνὸς ἦν [Œd. T. 1296. οἷα καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι]. III, 225. φοβερώτερον ὁρᾶν. Conf. Elms. ad Heraclid. 1011. et P. P. D. ad Eccles. 646. et Addend. p. (143.). Quod de Iliade Ω ingressit, præcipiti consilio conscribillavit R. D. Amplissimus vero campus aperitur, in quem libentissime discurre et quodam jure luxuriari possem; sed in his adnotatiunculis sunt quædam veluti repagula, quæ me longius progredientem quasi cingulo coercent, et in orbitam redire me monent.

SECT. III. Soph. Œd. Tyr. 689. (674.)——αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
Αὐταῖς δίκαιως εἰσὶν ΑΛΓΙΣΤΑΙ ΦΕΡΕΙΝ.

Æsch. pag. 19. I. 7. edit. H. Steph. (P. V. 238.)
ΠΑΣΧΕΙΝ μὲν ΑΛΓΕΙΝΑΙΣΙΝ, ΟΙΚΤΡΑΙΣΙΝ δ
ΙΔΕΙΝ.

99 * pag. 185. I. 4. (Agam. 267.).

Πενση δὲ χάσμα ΜΕΙΖΟΝ ἐλπίδος ΚΛΥΕΙΝ.

Quinetiam τῷ Ραῶν φυλαττεσθαι plane gemellum apud
Homerum legimus Vil. xxiv. [243.] modo liber iste
ab Homero fuerit :

ΡΗ'ΙΤΕΡΟΙ γὰρ μάλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἐσεσθὲ
Κείνου τεθνεώτοσ ΕΝΑΙΠΕΜΕΝ—

Similiter XII. 53.—οὐτε ΠΕΡΗΣΑΙ ΡΗ'ΙΔΙΗ et 63.
—ΑΡΓΑΛΕΗ ΠΕΡΑ'ΕΙΝ⁶⁷—Sed ut φυλαττειν valeat *ca-
vere*, et Græce insuper dicatur cum Ραῶν φυλαττειν tum
Ραῶν Φυλαχθῆναι: inferrine exinde jure poterit Græcis
licuisse quavis occasione ac modo utcunque dissimili
verbum activum pro passivo adhibere? Quod tamen
si legitime inferri nequeat, ad irritum cadat necesse
est quod attulit præstantissimus Spanhemius. Hoc
autem ex nostra Anglorum loquendi ratione haud
incommode illustrari poterit. Nos utique utroque
modo loquimur, *easier to guard against*, et *easier to
be guarded against*: at quis tamen dicet licere
cuiquam Anglo activum *thou educatedst* usurpare pro
passivo *thou wast educated*?

67. περάαν editiones; sed non
idcirco probum: περάειν vero
nullibi apud Homerum comparet;
Odyss. Ε, 297. Ο, 427. ΙΙ. Β,
613. Ε, 114. 406. Φ, 454. Ψ,
71. Hesiod. Ἔργ. 735. αἰνῶν
ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ Ποσσὶ
περᾶν. ex Homero Theognis 427.
πύλας Ἀΐδαο περῆσαι, 902. εἰς
Ἀΐδαο περᾶν. Conf. Æschyl.
Agam. 1293. Eur. Med. 1231.
Alc. 125. Lucret. III, 67. Pind.

Nem. III, 36. Ὑπὲρ Ἡρακλέος,
περᾶν εὐμαρές. ΙΙ. Ν, 214. ἔτι
γὰρ πολέμοιο μενοίνα Ἀντιάαν.
Theocr. Adoniaz. 44. πῶς καὶ
πόκα τοῦτο περᾶσαι Χρῆ τὸ κάκον;
Theogon. 491. τιμῆς ἐξελάαν,
ἐξελάειν Barocc. Trinc." Gais-
ford. ἐξελάαν Cod. Mediceus.
Forma ναιετάειν auctoritate
Apoll. Rhod. munitur; I, 828.
903. III, 680. 1134.

Edidit quidem Barnesius Vil. xxi. 279.

SECT.
III.

Ὡς μ' ὄφελ' ⁶⁸ Ἐκτῶρ κτείνει, ὅς ἐνθάδε γ' ἐτραφ' ἀριστος.

Qui etiam ad locum "Ita quidem," inquit, "MS." "Mori. longe optime; quare τετραφ' ἀριστος ad * varias lectiones relegare malim." Idem tamen ad 100 alterum Homeri locum in catalogo navium [661.]: "τραφη ἐν] Ita lego pro corrupto τραφ' ἐνι." Agnosce hominis, si cujus alius, suavissimi constantiam: τραφ' eliminavit, quia corruptum est; ἐτραφ' substituit, quia optima est lectio. Quod ad vulgatam lectionem attinet, cum verbum τετραφα nusquam alias reperitur, equidem ei facile prætulerim—ὅς ἐτραφη ἐνθάδ' ἀριστος.

Quid ergo, inquires, de Callimachi loco tandem statuendum? Is vero levissima mutatione sic emendari poterit:

Καλα μὲν ηἕξεν: καλα δ' ἐτρεφεύ ⁶⁹, οὐρανιέ Ζεῦ.

68. ὥς ὄφελ' unus MS. Harleianus; ὥς μ' ὄφελ' in schol. TOWNL. ἐνθάδε τέτραφ' MSS. Coll. Benedict. Schol. Ven. et alter Harl.; τέτραθ' communi lapsu tertius Harleianus, et inter lineas ἐτράφη. ἐνθάδε γ' ἐτραφ' Cod. Ven. et quartus Harl.; ἐνθάδ' ἐτραφ' quintus Harl. et Cod. TOWNL. cujus Schol. τέτραφ' ἀντὶ τοῦ ἐτράφη. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τούτου τοῦ ῥήματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσει:—R. D. transposito verisimillima mihi videtur. OΔ. K, 417.—ἵνα τ' ἐτραφεν—ed. τέτραφεν γρ. ἵν' ἐτραφεν MS. Harl. Lege, ἵνα τε τράφεν,—ἐτραφε Il. Φ, 279. ἐτραφέτην Il. E, 555. ἐτράφεμεν Il. ψ, 84. τράφε Il. B, 661. τράφη Γ, 201. Α, 222. τραφέμεν Odyss. Γ, 28. Il. H, 199. Σ, 436.

69. ἐτρεφεύ,] "Lege, ἔδραμες, vel ἀνά τ' ἔδραμες, vel, καὶ ἀνέδραμες. Tournius in exemplari

suo D. R. Ep. Cr. ed. pr. Ultima emendatio poëta Alexandrino digna; at medicina fit mortuo; videor mihi Christiani hominis manum subodorari;—sed *fallit te incautum pietas tua*; versum enim putidissimum tanquam adulterinum notaverat D. R. Ep. Cr. p. 132. quem a verbis D. Lucæ i, 80. in pedes coactis multum nitendo edolaverat. Atqui operam oleumque perdidit." PR. ad D. R. Opusc. xlii. Conf. Act. D. Apost. xix, 9. Vide R. P. Advss. p. 228. Opusc. pp. 100. 177. Sed hic versus cum sequenti conjunctus perpulcram gradationem quibusdam constituere videatur: nil admirari nos jubet Horatius; et non is sum, ut hunc poeseos gustum convellere aggrederer: si Æschylum et Callimachum hac in re comparemus, hunc, credo, palmam a

SECT. III. **Atque hoc quidem pacto rotundior etiam effici videtur**
 III. **sententia, quod** ετρεφευ (vel si malis ετρεφε, h. e. ετρεφεο)
 ejusdem sit et vocis et temporis cum præcedente ηεξευ
Pulchre quidem crescebas pulchreque educabaris.

001 **V. 87. Εσπεριος κεινος γε τελει, τα κεν ηοι νοηση.]**
Quam frustra sint ii, qui diphthongum sequente
consona corripī⁷⁰ posse volunt, satis docuerunt viri

tragœdiæ parente sub iudicibus
 æquis non omnino reportare pos-
 se, mihi saltem innuere licebit:
 Septheb. 661. Ἄλλ' οὔτε νιν
 φυγόντα μητρόθεν σκότον, Οὔτ'
 ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά
 πω, Οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τρι-
 χώματος—Theogon. 492. Καρ-
 παλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ
 φαίδιμα γυῖα Ἡῦξατο τοῖο Φάνα-
 κτος. Mæro apud Athen. xi, 491.
 Β. ὁ δ' ἀέξατο πᾶσι μέλεσσι. De
 formis τράπω, τράφω, τράχω in-
 audita narrat Boeckhius ad Pind.
 Pyth. iv, 115. et, mirabile dictu,
 peregrinam τρέφειν tanquam Eu-
 ripideam laudat apud Etym. Mag.
 v. τρέφειν Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέ-
 φειν τὰ τῶν πέλας. Male Valck-
 enæus. Diatr. p. 153. Α. ἐκτρέφων.
 ἔτρεφον R. P. Advss. 277. Sed
 lecta Porsoni adnotatione cum
 forma, quam tanquam barbaram
 aspernabar, facile in gratiam
 redii. Suidas T. i. p. 133. v.
 Ἀμαρτωλοί—sequitur, Ἀμαρτεῖν
 εἶρηκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατῖνος
 Δραπέτισι. Ποδαποὺς ὑμᾶς εἶναι
 φάσκων, ὃ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρ-
 τεῖν. Indignatur Kustero Por-
 sonus, quod ποδαπὰς ex ed. Med.
 non reposuerit. “Verum altera
 menda subest. Quomodo ἀμαρ-
 τεῖν pro ἀμάρτοιμι usurpari pos-
 sit equidem ignoro. Repone ex
 ordine literarum, ἀμάρτοιιν. Ita
 τρέφειν in fragmento Euripidis
 apud Etym. M. p. 764, 52. quod

injuria sollicitat Valckenærius
 Diatrib. p. 153. ἀμαρτοῖν bis ex
 correctione, sed ab eadem manu,
 et ποδαπὰς, ms. C. C. C.” R. P.
 apud P. P. D. in Addend. p. (143.)
 Si hunc aureum libellum p. 303.
 inspexisset B., non Epicharmum
 apud Stob. Serm. xxxviii, p. 222
 = 151. Grot. gravius afflisset
 in notis ad Pind. Pyth. i, 92.
 Τίς δέ ΚΑ ΛΩΙΗ γενέσθαι μὴ
 φθονούμενος, φίλος; “Pollux x,
 72. in Epicharmi senario ferri
 non potest δηλοίμην; requiritur
 vi metri vel δηλοῖ μὲν, vel δηλοῖ-
 μεν, vel fortasse Οὔτ' ἐν κάδῳ δὴ
 λῶμεν, οὔτ' ἐν ἀμφορεῖ. λῶμεν,
 volumus, ut λῆς, vis, λῶντι, volunt,
 Δωρικῶς. Aristoph. Lys. 980.
 λῶ τι μυσίξαι νέον” RICARDUS
 BENTLEIUS T. H. p. 97 = p. 299.
 Conf. T. H. ad Hesych. v. Μυ-
 σίδδειν, Valck. ad Röver. P.
 LXXII. et in Adoniaz. p. 279.

70. Ad l., quos attigi in Gent.
 Mag. (Nov. 1797, p. 923.). Vide
 infra ad R. D. p. 269. De iambo
 Philippi Melanthonis Marklan-
 dus; “mallem τῶν συγγενῶν δὲ
 δᾶκρῦ αἰδεῖσθαι χρεῶν, quam
 τῶν συγγενῶν δ' αἰδεῖσθαι δᾶκρυα
 χρεῶν, correpta, ut Ille [Reiskius]
 ultima syllaba in αἰδεῖσθαι ante
 consonam: quod in Iambo Tra-
 gico factum nunquam vidi ne
 ante Vocalem quidem.” ad Suppl.
 263.; hæc in editione secunda
 nusquam comparent; utinam

doctissimi Stephanus et Bentleius. Quorum ille SECT. III.
 geminam conjecturam suggessit—τελει ηοι τα νοηση :
 et Εσπεριος γε τελει ταπερ ηοιος κε νοηση· priorem autem
 magis probat. At enim prior ista non uno nomine
 improbanda venit : primo utique diphthongus in 101
 fine verbi τελει sequente vocali syllabæ longæ partes
 minus recte sustinet : deinde voculam κε sermonis
 ratio abesse non patitur. Altera à vulgata lectione
 nimium discedit. Tan. Fabri conjecturæ τα κεν ηοι
 νωση adstipulatus est Cl. Bentleius. Ad quam
 etiam firmandam doctissimi patris filia doctissima
 laudavit istud (uti hodie volunt) Theocriti Idyll.
 xxv (263).

Τον μεν εγων οδυναισι παραφρονεοντα βαρειαις
 ΝΩΣΑΜΕΝΟΣ—

Verbum autem νωσαμενος Callimacho tribuit Suidas ;
 quod tamen in hodiernis, quas vocant, Callimachi
 reliquiis nusquam comparet ; ut merito dubitari
 possit annon Idyllium istud, quod hodie Theocri-
 tum auctorem præfert, Suidæ temporibus sub Calli-
 machi ⁷¹ nomine circumferretur. Et pari quidem

delenda censuisset quæ ad v. 42.
 monet : “ Scio in Anapæstis
 syllabam AI ante vocalem [ali-
 quando ed. 2.] corripì posse ; ”
 quam usquam a Sophocle fieri
 obnixe negabat Valckenærius ;
 quem vide supra p. 121. Æschyl.
 Suppl. 265. Χρανθεῖς ἀνῆκε
 γαῖα † μῆνη καὶ δάκη. μηνεῖται
 ἄκη Med. Ald. Rob. unde legen-
 dum μηνίτη δάκη R. P. Quamvis
 Aratum non magni facio, non ta-
 men omnia metri vitia ipsi Arato
 imputanda censeo : Phænom.
 573. “ Ἡμισυ μὲν κεν ἴδῃαι μετήο-
 ρον, ἡμισυ δ’ ἦδη. ἴδοιο restituit
 Schrader. PR. ad Emendat. P.
 xviii. Æn. iii, 211. Insulæ
 Ionio in magno quas dira Celæno
 —“ diphthongus æ, sequente
 vocali, nusquam corripitur, nec

corripì potest.” Idem Emendat.
 pp. 3. 65.; conf. T. Maur. p.
 2419.

71. ὀδύνῃσι duo codices Flor.
 et Vat. 4. 10. apud Gaisford.
 ὀδύνεισι Junt. 1540. παραιφρο-
 νέοντα Vat. 10. apud eundem et
 ed. Junt. 1518. Hesychius Νω-
 σάμενος. κατανοήσας. Suidas
 Νωσάμενος, νοήσας, γνούς παρά
 Καλλιμάχῳ (Fragm. cccxlv.)
 Ὠσάμενος Vat. 4. “ Vocem etiam,”
 addit vir eruditissimus, T. Brigg-
 sius, “ adhibuit Apoll. Rhod. iv,
 1409. νώσατο δ’ Ὀρφεὺς Θεῖα
 τέρα.” De Idyllio, utrum Theo-
 criti sit, subdubitabant vir claris-
 simus, Clarkius ad Il. H, 141.
 et nuper Heynius ad Il. E, 289.
 Bucolicon totum, ut ex Home-
 ricis dictionibus maxime confla-

SECT. III. jure utrivis tribui poterit; quod utique a nebulone aliquo Græcæ neque linguæ nec prosœdiæ sciente scriptum esse confirmare ausim. Elegantiarum autem ibi conspiciendarum palmariam istam libet describere V. 163.

Ωσει περ⁷² σφετερησιν ενι φρεσι βαλλομαι αρτι
Nempe vocem σφετερησιν pro εμῆσιν usurpatam hic videmus, uti et ὥσει, quod est ὥς ει valetque *quasi, tanquam si, ac si*, pro simplici ὥς, *sicut*; quorum utrumque nemo non Græcorum reformidasset.
102 * Laudat autem porro Cl. Bentleius ex Herodoto εννωσας, εννωσαντα, et εννενωκασι. Atqui Herodotum scriptorem Ionicum verborum εννοησας Ὡς. formam istum in modum immutasse, cum in iis ne Attici quidem crasin adhibuerint; nemo unquam mihi persuaserit⁷³. Contra lectionem ηοι νωση accedit

tum, et Theocrito indignum abjudicavit *Valckenærius* tam ad I. quam in Ep. ad Röver. XIX., ad II. x, 402. et ad Eur. Ph. 648., conspirante *D. R.* in Præf. ad Homerid. hymn. in Cer. P. XI.; aliter vero sentit *Hermannus* ad Orphica pp. 691, 2. 699—701. 726. 758.; et Eustathio, qui Syracosium perraro respicit, hoc carmen bis terve meminisse placuit.

72. Ὡς εἶπερ 10. C. apud *G.* et Cod. Vat. apud *Warton* II. p. 388., qui ἄκουσα, "Ωσπερ ἐγὼ tentavit; ὥς ἦπερ σφ. *qua ratione* conjecit *Burgessius*; vir sagacissimus et de me optime promeritus, *Thomas Briggsius*, mutato stigmate legit, μῦθον ἀκούσας Ὡσεῖπερ, σφετέρησιν—: fortasse litterarum vestigiis propius inherens, ἀκούσας, OION περ σφ. cui leviter astipulatur *Moschus* II, 70, 71. Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεσσι λέγουσα, Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια. Et σφετέρησιν pro ἐμῆσιν,

quod nauci est, corroborat idem vir amicissimus ex Id. XXII, 67. Πῦξ διατεινόμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης. *R. D.* mendosis tantummodo locis aut negligentius perpensis nixus, totum hoc Idyllion tanquam subdititium dictitavit. "*Hoc critici modestiam minime sapit, ut gravius corrupta protinus eliminanda censeat. Quantus labor impensus est, ut perditam in lucem retrahamus! nos inventa denuo rejiciemus?*"

73. Quid ergo τῷ βῶσαι I, 146. βώσας VIII, 92. ἐβώσθη, 124. ἀνέβωσε III, 155. ἀμβώσας I, 8. ἐπεβώσαντο et ἐβώθεε IX, 23. βωθήσαντες VIII, 72. ἐπεβώθεον, 1. ἐπεβώθησαν, 45. γενωμένου IX, 53. ἐνένωτο I, 77. ἐννώσας I, 68. ἐννενώκασι III, 6. ex βοᾶν, βοηθεῖν, νοεῖν, ἐννοεῖν progenitis fiet? *Wesseling.* dissert. Herodot. p. 157. Conf. *Valck.* ad Herodot. IX, 53. ut nihil dicam de ἀνῶσαι in I, 157. et fortasse ἀνωστοῦ VI, 66. quod pro ἀνολσαι, ἀνολιστου exhibent editiones, quid de So-

insuper quod versum spondaicum vox dissyllaba sine exemplo (si corrigenda et spuria eaque per pauca excipias) hoc pacto terminet. Huic quidem incommodo subveniri poterit scribendo *διαλυτικως*, *ηοι*. Sed alterum istud *νωση* aliis concoquendum permitto. Videamus autem nobisne tandem fortunatius alea ceciderit. Rescribi autem velim unius lineolæ additamento, sensu eodem manente, *τα κεν ηρι νοση*⁷⁴. Vil. ix. 360.

phocle, qui, teste Etym M., *νέ-νωται* loco *νενόηται* usus est? *Αμφιβώτης. περιβοήτου. Ἰων Τεύκρω* Hesychii codex. Vide quoque R. B. Millio, p. 47. Il. A, 117. *Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι· αἱ πᾶσαι σῶν εἶχον ὡς σῶς αἰπὺς ὄλεθρος* [Il. N, 773.] Schol. MS. x, 332. *Σῶς ἔσσεσθ',—σῶς: τινὲς ἐκ τοῦ σόος: ἀλλ' ἔδει σοῦς, τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σαός· ἀλκαῖος δὲ τὰ β (i. e. δύο) ὁ ὁ εἰς ὦ συνάλειφει.* Schol. TOWNL. Conf. Herodot. iv, 76. et Plato. Phædo, p. 87. B. C. Thucyd. iii, 34. *ὁ δὲ προκαλεσάμενος ἐς λόγους Ἰππίαν τὸν ἐν τῷ διατειχίσματι Ἀρκάδων ἄρχοντα, ὥστε, ἦν μηδὲν ἀρέσκον λέγειν, πάλιν αὐτὸν καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος ΣΩΝ καὶ ὑγιᾶ. σῶσι pro σήθουσι* apud Herodotum reperitur, i, 200. Etym. M. p. 710, 41. *Ἡρόδοτος τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν Σῶσιν, [i, 200.] ἀντὶ τοῦ σήθουσι.* Sic *ἀλῶ ἀλήθω* [vii, 23.] *κνῶ κνήθω* [vii, 139.] *νῶ νήθω.* Eur. Heracl. 84. *Εὐβῶδ' ἀκτὰν pro Εὐβοῖδ' α.* restituit præclarus *Elmsleius*. In Cod. Vat. V. T. crebro occurrunt *νοσσός, νοσσεύειν, νοσσία* pro *νεοσσός, νεοσσεύειν, νεοσσία*. Conf. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 363. Præclare quidem editor juvenilis ad h. l.: “Occa- sione vero *Davesii* observationis,

observem liceat, Nempe Grammaticos, ut alias, et in hoc quoque Dialectorum rem perverse utique tractare, quod tot verba *contracta* fingant, et quod dicant Atticos Ionicam formam e. g. *νοησας* in *νωσας* *immutare* et *contrahere*. Cum revera *νωσας* simplicior sit et antiquior forma, ex qua altera *producitur*. *Now, νωσας, producta forma νοεω. νοησας.* Deinde cum Ionico scriptori Atticam formam *interdicunt*, et contra, oblivisci videntur, diversas Græciæ dialectos tantum indicare progressionem Græcæ orationis et mutationes, et ætatum diversarum indicia esse. Antiquissima dialectus mollitur et *producitur* in Ionica, quæ dicitur. Et Iones sane formas productas studiose sectabantur, ita tamen ut nonnullæ simplices iis restarent formæ, antiquæ dialecti vestigia. Attici vero, Pelasgica illa gens, veteribus adhærebant formis, neque tamen non sæpenumero recentiorum usui accedebant.”

74. Hac emendatione metro et linguae cumulate satisfecit R. D. Sic quoque vir quidam doctus in schedis Augustæ Taurinorum a *D'Orvillio* inspectis correxerat, Misc. Obs. i, 123., censente sic pariter et comprobante *Valckenærio*; “Vestra, miror, magnorum virorum ju-

SECT.
III.

801

SECT.
III.

Οψεαι, εἰ ⁷⁵ κ εθελησθα, και εἰ κεν τοι τα μεμηλη,
ΗΡΙ μαλ Ελλησποντον επ ιχθυόεντα πλεούσας
Νηὰς εμας—

Palam est quam facile fieri potuerit ut literæ ρ pars inferior ex vetustiore aliquo codice erasa fuerit, atque exinde pars reliqua ο in alios propagata, donec tandem vera scriptura nusquam comparuerit.

V. 93. ———— τεα δ εργατα τις κεν αειδοι ⁷⁶;

Ου γενηετ, ουκ εσται· τις κεν Διος εργατα αεισει;]

- 103 Hunc locum intactum reliquere omnes quod sciam præter H. Stephanum. Is autem ista adnotavit.
“ * Credibile est Callimachum scripsisse αειδοι, sicut
“ in proxime præcedente versu. Indicativo certe
“ modo non satis apte jungitur particula κεν; ideo-
“ que aut illud αειδοι aut certe αειση malim. At αεισοι
“ (quod tamen aliquis fortasse scribendum putet)
“ parum mihi placuerit.” Sive τις κεν αεισει, seu τις
κεν αειση; seu denique τις κεν αεισοι legeris: orationem solœcam amplecteris. Primam loquendi rationem observat vir doctiss. hoc nomine vitiosam esse quod modo indicativo jungatur vocula κεν. Sed minus accurate: neque enim vitium in eo versatur, quod vocula ista cum indicativo Modo; sed quod cum FUTURO indicativo construatur. Quippe modi illius tempora præterita cum imperfectum tum perfectum, uti et aoristus uterque, voculam istam comitem non raro adsciscunt ⁷⁷. Secundam locutionem

dicia: τὰ κεν ἦρι νοήση quantilla est mutatio?” apud Tittmann. p. 53.; et D. R.; “ Mihi tamen is, qui ἦρι νοήση conjecit, minimo molimine rem confecisse videtur.” Apud eundem, p. 3.

75. ἦν ἐθ.—ἦν vel αἰ editiones.

76. αείδει Cod. Mediol. αείση Paris. αείσοι Cod. Reg. apud D. R. Tittmann. p. 92. Bion. Buc. xv, 25. Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε optime Casaubonus, τὸ στόμα καλὸν αἶδε.

77. Hanc voculam cum futuro indicativi construit Aristophanes, auctore Brunckio; atqui Nub. 465. ἄρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ cod. Rav. et, ποτ' ἐπόψομαι ex Suida v. ἄρα γε. R. P. Ach. 392. Ὡς σκῆψιν ἄγων οὔτος οὐ προσδέξεται e tribus primariis editionibus, Suida v. Σίσυφος, et P. Leopardi Emendat. xiii, 8. redonavit R. P. Vesp. 942. οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος, Cod. Rav. Optime. Nub. 1157. οὐδὲν γὰρ

Græci sermonis indoli adversari nos primi monemus. SECT.
III.
Tertiam parum quidem probavit vir doctiss. sed qua
ratione adductus, id vero tacet. Quod autem erudi-
tissimos quosque videtur fefellisse, observare libet,

ἂν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι· ex
MS. apud Brunckium et Suida
v. Ἰὼ κλάετε. Av. 833. τίς δ' ἂν
καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;
“ F. τίς δαὶ ut supra 827.” R. P.
apud P. P. D. τίς δ' αὖ ex duo-
bus codicibus *Brunckius*, quibus
fortasse *Ravennatem* addamus.
Av. 1413. καλεῖ τις ἀνθρώπων ἂν
—καλοῖ e duobus MSS. *Brunck-*
kius; particulam delendam censet
Porsonus. In Euripidis Alc. 77.
ἀγνίσῃ ex uno codice optime
restituit *Monkius*: et de Iph. T.
864 — 867. vide omnino *Mat-*
thiam. Herodot. i, 93. ἐς δ' ἂν
συνοικήσωσι τοῦτο ποιεῖν.
Thucyd. ii, 80. λέγοντες ὅτι—
ῥαδίως ἂν Ἀκαρνανίαν σχόντες,
καὶ τῆς Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας
κρατήσουσι,—Ibid. inferius paulo.
νομίζοντες, εἰ ταύτην πρώτην λά-
βοιεν, ῥαδίως [ἂν] σφίσι τὰλλα
προσχωρήσειν. v, 15. γνόντες νῦν
μᾶλλον ἂν ἐνδεξάμενους, —
Plato. Euthydem. I, p. 290. D.
εἰ οὖν, ἢ δ' ὅς, δεόμεθα ἐκείνης τῆς
τέχνης, ἥτις [ἂν], ᾧ κτήσεται ἢ
ποιήσασα ἢ θηρευσαμένη, αὐτὴ
καὶ ἐπιστήσεται χρῆσθαι,—“ ἂν
prius om.” Cod. Clarkio-Bodl.
cum duobus aliis apud Bekkerum
in Comm. Crit. ad Plat. T. ix.
p. 250. Phædo. p. 61. C. σχε-
δὸν οὖν, ἐξ ὧν ἐγὼ ἤσθημαι, οὐδ'
ὁπωστιοῦν [ἂν] σοι ἐκὼν εἶναι πεί-
σεται. ἂν omisit Cod. Clarkio-
Bodleianus, et quinque alii apud
Bekker. ibid. p. 366. unus quoque
eam delevit. de Legg. xii, p. 947,
C.—οὐδ' ἂν οἱ προσήκοντες τοῦ
τελευτήσαντος ἐπόψονται. Sed
ἐπόψονται Parisinus optimus

apud *Bekker*.; et alter ex emen-
datione; eandem formam in mar-
gine laudat H. Stephanus. Apol.
Socrat. p. 29. C.—ὥς εἰ διαφευ-
ξοίμην, ἤδη ἂν ὑμῶν οἱ νιῖς ἐπι-
τηδεύοντες ἅ Σωκράτης διδάσκει,
πάντες παντάπασιν διαφθαρήσιν-
το. διαφθαρήσονται Cod. Clarkio-
Bodl. et unus apud Bekker. et
οἰντο supra sc. Polit. p. 258. C.
2. Τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν
πῇ τις ἂν εὐρήσει: εὐρήσῃ Cod.
Clarkio-Bodl. Isocrat. ad De-
monic. P. 7. C. Οὕτω δ' ἂν
ἄριστα χρήσει τοῖς φίλοις, ἂν μὴ
περιμένης τὰς παρ' ἐκείνων δεήσεις.
Οὕτως ἄριστα MS. G. apud *Bek-*
ker. ad quem principatum om-
nium Isocratis codicum facile
deferent lectores qui quantum
optimo *Bekkero* debeant, grata
mente recolunt. Paneg. p. 79.
H. St.=102. Bekk. Ἐξέσται γὰρ
ἂν τοῖς μέν ἀδέως τὰ σφέτερα
αὐτῶν καρποῦσθαι, — Εἴη γὰρ
ἂν Codex idem præstantissimus.
Areop. p. 155. E=211. οὐκ ἔστιν
ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα καὶ πολε-
μήσομεν καὶ βιωσόμεθα καὶ σχεδὸν
ἅπαντα κακὰ [1. καὶ] πεισόμεθα καὶ
πράξομεν,—. ὅπως οὐ καὶ—Idem.
de Trapœzit. p. 360, D=528.
καὶ ταῦθ' ὥς οὐ δι' ἀπορίαν ἐγένε-
το, ἀλλ' ἵνα πιστευθείην ὑπ' ἐκεί-
νων, ῥαδίως γνώσεσθε ἂν. ῥαδίως
γνώσεσθε. Cod. idem. Demosth.
ad Leptin. p. 554. Bekk. ἀλλ' εἰ
τὰς τιμὰς, αἷς ἂν ἀντενποιήσωμέν
τινας, ἀπίστους καταστήσομεν.
Hæc regula *Wolfio* ad Demos-
thenis Leptin. p. 343, 4. minime
placet; sed aliud est dicere, aliud
refellere.

SECT. verba istius formæ, cujus est *αἰσοι*, nusquam vel
 III. notione optativa adhiberi, vel cum vocula *κεν* sive *αν*
 — conjungi⁷⁸; sed temporibus præteritis significatione
 futura perpetuo subjici. Aristoph. Plut. 88.

104 * 998.

Εγω γὰρ ὦν μείρακιον ΗΠΕΙΛΗΣ 'ΟΤΙ
 Εἰς⁷⁹ τοὺς δικαίους, καὶ σοφούς, καὶ κοσμίους
 Μοῦνος ΒΑΔΙΟΙΜΗΝ—

— — — — — ΥΠΕΙΠΟΥΣΗΣ Θ 'ΟΤΙ
 Εἰς ἐσπεραν 'ΗΞΟΙΜΙ—

Vesp. 796. ΗΚΗΚΟΕΙΣ γὰρ, 'Ως Ἀθηναῖοι ποτὲ
 ΔΙΚΑΣΟΙΕΝ ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
 Καν τοῖς προθυροῖς ανοικοδομήσει [1. ΑΝΟΙ-
 ΚΟΔΟΜΗΣΟΙ] πας ἀνὴρ⁸⁰.

78. Vide R. D. PRÆF. P. V.
 et infra ad p. 332.

79. 'Ως τοὺς E, F, I; ὡς τοὺς
 cum interpret. εἰς C, T, et Dorv.;
 ὡς τοὺς σοφούς καὶ κοσμίους καὶ
 δικαίους D. vide Valck. ad T.
 Mag. p. 186. Plut. 97. 'Ως τοὺς
 δικαίους δ' ἂν βαδίζοις; 495. ὡς
 τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βα-
 διεῖται, conf. supra 237. 242.
 Acharn. 224. ὡς τοὺς κριτὰς μ'
 ἐκφέρετε. ποῦστιν ὁ βασιλεύς;
 Thesm. 1030. κατάνευσον, ἔασον,
 ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί'
 οἴκαδε. 1217. (1205. Br.) ὅταν
 λυθῇς τάχιστα, φεύξει κατενὲς 'Ως
 τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε,
 Eccles. 997. Μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τά-
 λαν, ἀλλ' ἔπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.
 Bionis Epitaph. Adon. 50. Εἰς
 αὐτὸν τὸν Ἀδωνιν Aldus; sed ὡς
 αὐ. in marg. et Calliergi. Contra
 Aristoph. Ach. 242. προῖθ' ὡς τὸ
 πρόσθεν ὀλίγον edd. et Cod. Rav.;
 εἰς τὸ π. Brunckius. Demosth.
 adv. Neær. p. 1362, 9. ὡς δ' ἦλθεν
 ὡς τὸν φράστορα εἰς Lambinus.
 Olynth. I. p. 45. Bekk. οἱ δ' ἄλλοι
 προσγενέμησθε οἱ μὲν ὡς τούτους,
 οἱ δὲ ὡς ἐκείνους. Jo. Grammat.
 f. 238. b. καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς προ-

θέσεως τῷ ὡς χρῶνται ἀντὶ τοῦ
 πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς τὸν
 φίλον ὡς τὸν βασιλέα, ὡς τὸν
 φίλον [Xen. Anab. i, p. 9. ii, p.
 165.]. Conf. T. H. Misc. Obs. v,
 iii, 56. R. P. ad Ph. 1415.; etc.
 Odys. Ψ, 311. Ἦλθ' ὡς Λωτο-
 φάγων—Ἦλθες Λ. Cod. Harl.,
 unde Ἦλθ' ἐς Λ. eruit Porsonus.

80. Ἠκηκόειν γὰρ "Cod. Vict.
 ut bini codd. Brunck. et Veneta
 posterior." ἐνοικοδεμέσει Cod.
 Vict. et Ald. pro—μήσει ut Junt.
 1. ἀνοικοδομήσει Junt. 2. Vide
 R. P. apud P. P. D.; Dobræus
 autem quondam meus in hoc loco
 ἐνοικοδομήσοι maluit: Addend. ad
 Plut. p. (105). Plato Euthydem.
 p. 283. Α. τῷ δὲ μετὰ τοῦτο ἘΞΟ-
 ΜΕ'ΝΩΙ πάννυ σφόδρα προσεῖχον
 τὸν νοῦν, καὶ ἐσκόπουν, τίνα ποτὲ
 τρόπον ἈΨΟΙΝΤΟ τοῦ λόγου καὶ
 ὀπόθεν ἈΡΞΟΙΝΤΟ παρακελευό-
 μενοι τῷ νεανίσκῳ σοφίαν τε καὶ
 ἀρετὴν ἀσκεῖν. In Plut. 998. ex-
 plicando rem felicissime gessit
 Dobræus ὁ Μακαρίτης. Adde
 Brunckium ad Soph. Œd. Tyr.
 792—. qui ad El. 34. mire nu-
 gatur, etsi forma ipsa habet na-
 turam ambigendi.

Nunc autem posito, quod voluit vir doctiss. altera vice verbo αἰδοί, de sententia tandem dispiciamus. Eam autem Latine sic repræsentant: *Tua vero opera quis celebret?* *Non fuit; non erit: quis Jovis opera celebret?* Ubi primo, oratio ista, *Non fuit; non erit:* adeo elliptica est, ut vix simile exemplum reperiri possit. Eam vero istum in modum suppleri velint necesse est: *Non fuit* quisquam qui celebrare potuisset; *non erit* qui celebrare poterit. Equidem non tam incommodi sumus quin illud fieri permittamus. Verum cum hoc pacto quæstioni propositæ, *tua vero opera quisnam celebret*, plenissime sit responsum; ecquis tandem, obsecro, eandem quæstionem statim post redditum responsum iterari patienter tulerit? mihi profecto nusquam contigit aliquid videre adeo jejunum, importunum, insulsum. Notum est illud Ovidii⁸¹ de Callimacho,

Battiades toto semper cantabitur orbe:

Quamvis ingenio non valet, arte valet.

Rationibusne autem satis idoneis adductus hæc scripserit Romanus, an vero potius desideratum * fuerit ipsius iudicium, per me quidem sub iudice 105 lis esto. Verum quicquid ea de re statuendum sit, unum interim mihi videor exploratum habere, ista de quibus agitur a Callimacho scribi non potuisse,

81. Amor. I. xv, 17. *semper toto* Edd. Hor. Serm. II, i, 45. *Qui me conmorit, (melius non tangere, clamo) Flebit, et insignis tota cantabitur urbe.* Βαττιάδew παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, εὖ μὲν αἰοιδὴν Εἰδότος, ἐν δ' οἶνῳ καίρια συγγελάσαι An. Gr. I. 475. Conf. Catull. Epigr. cxvii. Valck. ad Callimachea p. 15. Ὡ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ An. Gr. III, 270. Scal. ad Propert. p. 233. Terentianus Maurus, p. 71, *Nec non et memini,*

pedibus quater his repetitis, Hymnum Battiadem Phæbo cantasse Jovique Pastorem Branchum: quem captus amore pudico Fatidicas sortes docuit depromere Pæan. εὐνυμνότατοι ex Hephæstione p. 30. proculdubio descripsit R. B. ad Fragm. xxxvi. Petronii Satyricon p. 493. Amstel. 1669. *quam Musa loquentibus annis Battiadæ vatis mirando tradidit ævo.* Catull. VII, 3. *Oraclum Jovis inter æstuosi, Et Batti veteris sacrum sepulcrum.*

SECT. III. ni tam arte quam ingenio destitutus esset. Apud
 Lucretium non absimilis extat locus libri quinti
 initio :

*Quis potis est dignum pollenti pectore carmen
 Condere pro rerum maiestate, hisque repertis ?
 Quisve valet verbis tantum, qui fundere⁸² laudes
 Pro meritis ejus possit, qui talia nobis
 Pectore parta suo quæsitæque præmia liquit ?
 Nemo, ut opinor, erit, mortali corpore cretus.*

Atque hic quidem ellipsin videmus, sed alteri illi non prorsus æqualem. Hanc autem si suppleveris, istum puta in modum, *Nemo erit* qui dignum carmen condere possit &c. quæstionibus in præcedente quinque versuum serie occurrentibus sat responderis. Atqui si statim post sextum priores quinque iteraveris, vix opus est ut dicam quam absurdum atque odiosum locum reddideris. Ipsum autem hoc quicquid est absurdi, nisi quod minor sit verborum iteratorum numerus, in Callimachi locoprehendimus. *Tune igitur tandem rem impeditam et perditam restitues ?* Ego vero non ita magno negotio mihi videor toti huic incommodo subvenire posse. Locum autem sic concipi velim

106

* ———— τεα δ ἐργματα τις κεν αἰδοι ;
 Οὐ γενετ, οὐκ εἶται τις, ὁ κεν Διὸς ἐργματ αἰδοι⁸³.

tua vero opera quis tandem celebraverit ? Non natus est, non erit quisquam, qui Jovis opera celebrare poterit.

82. *ingere* MSS. R. B. Sed *fundere* melius; vide supra p. 11.

83. h. ad Apoll. 28. Τὸν χορὸν Ἀπόλλων, ὃ, τις οἱ κατὰ θυμὸν αἰδοι, Τιμήσει Valck., 31. Ἔστι γὰρ εὐμνος τις ἂν οὐ ρέα

Φοῖβον αἰδοι; ex emendatione viri eruditissimi apud Muret. Var. Lect. vii, vii. εὐμνός τις ἂν οὐρεα Φοῖβος (sic) αἰδεῖν Cod. Reg. apud D. R. Tittman. p. 92.

Hymn. in Apoll. v. 105.

SECT.
III.

‘Ο Φθονος Απολλωνος επ ουατα λαθριος ειπεν
Ουκ αγαμαι τον αιδον, ος ουδ οσα ποντος αιδει.]

Postulat Hellenismi ratio ut ες ουατα⁸⁴ rescribatur.

Eurip. Orest. 615 [= 608. *R. P.*]

Η τη τεκουση σ ηγριωσ, ΕΙΣ ΟΥΣ αι
ΠΕΜΠΟΥΣΑ ΜΥΘΟΥΣ—

Andr. 1091. ΕΙΣ ΟΥΣ εκαστω δυσμενεις ΗΥΔΑ ΛΟ-
ΓΟΥΣ.

Hipp. 939. Αλλ η τις ΕΙΣ σου ΟΥΣ με ΔΙΑΒΑΛΩΝ
εχει.

84. επ’ οὔατα Scaliger ad Catull. p. 111. et pro Οὐκ ἀγα-
μαι—Οὐ φιλέω ibid. pp. 112.
122. επ’ οὔατα λάθριος εἶρπεν,
arrepebat clam ad aures (dicens),
velut imperitus circulator sugge-
rebat et omnibus eruditis risum
movebat, Dawesii acerbissimus
obtrectator, Reiskius *Acta Eru-
dit. m. J. 1750, p. 415. ες οὔατα*
“*quod probat Valckenærius ad*
Euripid. Hippolyt. 932. [apud
Lenep. v. ψίθυρος, ad D. Luc.
v, 30. Acta DD. Apost. vi. et
D. R. Ep. Cr. ii, 144 (140.)]
Exemplis adde Euripid. Dan. 55.
Callimach. Epigram. xxvi. 4.
[Muret. Opp. ii. 847.] Platon.
Menex. p. 403. C. ed. 1590.
Themist. Orat. vi. p. 81. He-
liodor. Æthiopic. ii. p. 97. Auc-
tor. Argumenti in Demosthen.
de Fals. Legat. p. 112. ες οὔατα
tacite laudant Casaubonus ad
Athenæum iii. 1. p. 147. Ger.
Jo. Vossius de Poet. Græc. c.
viii. p. 62. ed. 1662.” R. P. ad
R. D. Quibus subnecte ex Advss.
p. 308. “Rectissime Dawesius.—
Corrige itidem Euripid. Erechth.

apud Steph. Byz. v. αἰθίοψ. ΕΣ
ΧΘΟΝΑ. Conf. Hel. 890. Taur.
685. 1075. Hel. 1606. ΕΣ ΑΚ-
ΤΑΣ. Herc. Fur. 1225. Sophocl.
Trachin. 619. Philoct. 314. Sic
lege Eurip. Suppl. 1069=1076
Gaisford. [Advss. p. 244.]. ΕΙΣ
ΠΟΛΛΟΥΣ. ut Æschyl. Pers.
161.” (εἰς quoque Hermannus
ad l.) “Eurip. Hippol. 986, 7.
Suppl. 670. Sophocl. Electr. 608.
Trachin. 493. Œd. Tyr. 93.
Eur. Hec. 303. Orest. 1567.
Bacch. 718.” Aristoph. Dæta-
leusin xiii. Πέμψω πλακοῦντας
[ΕΣ] ἐσπέραν χαρισίους Advss.
p. 280. Odyss. M, 177. Lege,
ες οὔατα, quamvis Muretus Opp.
ii, 922. vulgatam επ’ οὔατα citat.
Sed Apoll. Rhod. i, 516. Πάντες
ὁμως ὀρθοῖσιν επ’ οὔασιν ἡρεμέ-
οντες sana est. Vide Piers. ad
Moer. v. οὔς, Valck. ad Hipp.
213. Hesychius ψιθυρίζει, εἰς
τὸ οὔς ἡρέμα διαλέγεται. Plato
Euthydem. p. 276. D. πάλιν μι-
κρὸν πρὸς με ψιθυρίσας—Ibid.
275. E. προσκύνψας μοι μικρὸν
πρὸς τὸ οὔς—Sed hæc notasse
sufficit.

SECT. III. Ion. 696. ΕΙΣ ΟΥΣ ΓΕΓΩΝΗΣΟΜΕΝ.
 211. ΕΙΣ ΟΥΣ ΑΥΔΑΝ ΚΑΡΥΞΩ.
 1521. Δεῦρ' ἔλθ, ΕΣ ΟΥΣ γὰρ⁸⁵ τοὺς λόγους
 ΕΙΠΕΙΝ θέλω.

Soph. Aj. 149. ΕΙΣ ΩΤΑ ΦΕΡΕΙ⁸⁶ πασιν Ὀδυσσεύς.

Deinde locutionis istius οὐδ' ὅσα notio est *ne quantum quidem*; quæ huic loco neutiquam convenit. Lege οὐχ ὅσα⁸⁷, *non quantum*.

Hymn. in Del. 198.

Ἀλλ' ἐτι τοι μετοπισθε γεραιστίον εἶπετο Φυκός·
 Ἔσθης δ' ἐν μεσσησί, κατοικτείρασα δὲ Λητῷ
 Φυκός ἅπαν κατεφλέξας, ἐπεὶ περὶ καίεο πυρὶ,
 Τλημόν' ὑπ' ὠδινέσσι βαρυνομένην ὀρώσα.]

107 * “Ineptissima lectio; et contra metri rationem,
 “cujus servantissimus est Callimachus. Corrigo,
 “ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι: *qui corde flagrabas, præ amore*
 “*scil. et misericordia*. Hesych. Περὶ κῆρι, κατὰ
 “ψυχὴν, Homerus⁸⁸ Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ, καὶ
 “ποτνία μητὴρ. Idem alibi: περὶ κῆρι τίσκετο, περὶ
 “κῆρι θεὸν ὡς τιμῆσουσιν, αἰδέομαι περὶ κῆρι; et e con-
 “trario, ἀπεχθώνται περὶ κῆρι, περὶ κῆρι Ποσειδάων
 “ἐχολῶθη, νεμεσσωμαι περὶ κῆρι.” Bent. Quod ad
 alteram lectionis propositæ partem περὶ κῆρι attinet,
 abunde profecto exemplorum Vir Cl. indicis Ho-
 merici ope conguessit. De altera vero καίεο *flagra-*
bas præ amore et misericordia, eum, ut videtur,
 destituerunt, quæ sola fere in Græcis consulebat

85. Ion. 1521. “lege, Δεῦρ' ἔλθ· ΕΣ ΟΥΣ ΣΟΙ ex Schol. ad Euripid. Phœniss. 916. quod probat Valckenærius [p. 714.], unum exemplum phraseos, εἰς οὓς addens ex Plutarcho Op. Mor. p. 518.” R. P. ad R. D.

86. λόγους ψιθυροὺς πλάσσων Εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς, Καὶ σφόδρα πείθει. ut citat

Valckenæer. ad Schol. in Phœn. l. c. (p. 714.)

87. οὐχ ὅσα] “οὐχ ὅσα citat Jos. Scaliger Castigat. in Catull. p. 93.” (pp. 112, 122.) “ed. 1582.” R. P. ὅς οὐδ', ὅσα πόντος, αἰεῖδει. distinguit Valckenaër.

88. Il. N, 430. Δ, 46. Ω, 435. Δ, 53. N, 206. 119.

oracula, indices et Lexica⁸⁹. Hunc autem defectum SECT. III.
 supplesse sibi visus est nuperus editor Kusteriani
 in Aristophanem indicis auxilio. Laudavit utique
 istud Lysist. 9.

Αλλ, ω Καλονικη, καομαι την καρδιαν.

At enim ibi καομαι την καρδιαν, uti locum consulenti
 patebit, non jam valet *præ amore et misericordia*
mihi flagrat cor, sed *præ ira* &c. Porro ut is esset
 apud Aristophanem sensus, videtur tamen Calli-
 machus verbo potius Homérico δαιεο usus fuisse.
 Nempe si hic reponas—επει περι ΔΑΙΕΟ κηρι, evadet
 locus isti apud Homerum Odyss. I [A, 48.].

* Αλλα μοι αμφ Οδυσηι δαιφρονι ΔΑΙΕΤΑΙ ητορ 108
 Δυσμορψ.—

similis adeo, ut ovum vix sit ovo similis. Ibi sci-
 licet μοι δαιεται ητορ extra controversiam denotat
mihi præ misericordia flagrat cor. Cæterum nupero
 editori hic usu venit ut fluctus in simpulo⁹⁰ excita-
 verit: “Sed jam dicat mihi aliquis cur *exureret*
algam? aggereret potius, et *accumularet*. Conji-

89. D'Orvill. ad Charit. p. 257. “quod nuperrime fecisse audio Richardum quendam Bentleium Virum in volvendis Lexicis satis diligentem.” Antonius Alsop, in præf. ad Fabb. Æsopic. delectum.—“Vir ille doctissimus et in Lexicographis versatissimus.” Carolus Ashton S. T. P. ad Hieroclem, etc. Vid. PRÆF. Hujusmodi censores “cum Gulielmo Hayleio, poetarum et criticorum pessimo, de inscitiae et malevolentiae palma certare poterunt. Vide *Life of Cowper*, ubi de antiquorum vel veris vel fictis Epistolis disserit Hayleius, Vol. I, p. xxvi—xxx, 8vo. 1806. Inter alia modestiae et humanitatis specimina hæc videbis p. xxx.

‘That imperious Patagonian polemic’ de Bentleio dictum.” R. P. Opusc. pp. 307, 308.

90. Athen. VIII, 338. A. ‘Ο αὐτὸς Δωρίων καταγελῶν τοῦ ἐν τῷ Τιμοθέου Ναυτίλῳ χειμῶνος, ἔφασκεν, ἐν κακκάβῃ ζεύσῃ μείζονα ἑωρακέναι χειμῶνα. Cic. de Legg. III, 16. “Excitabat enim fluctus in simpulo, ut dicitur, Gratidius, quos post filius ejus Marius in Ægæo excitavit mari, ac nostro quidem.” R. B. de Epistolis Socratis, p. 90; — “and make a Tide and a Flood, though it be but in a Bason of Water.” Conf. Piers. Verisim. p. 218. Idem adagium pari felicitate Anglice extulit Samuelis Johnson; locum meminisse juvaret.

SECT. III. "ciebam olim κατενησας *accumulasti*. Credo audacem
 "et ineptum aliquem, cum videret καιεο reposuisse
 "πυρι, et, ut satis esset ignis, κατενησας mutasse in
 "κατεφλεξας. Putaram etiam legi posse κατεφρουζας,
 "arefecisti, Nunc displicet φυκος repetitum, et totum
 "locum corruptum arbitror et insanabilem." Ego
 vero dicam cur Asterie algam *exureret*. Obstabat
 nimirum alga, quæ insulam abunde secuta fuerat,
 quo minus Latona ad terram ratim appelleret. Hoc
 incommodo laborantis Deæ commiserata Asterie ei
 alga exusta copiam fecit optata arena potiundi. Jam
 vero dicat et mihi vicissim aliquis cur algam Asterie
aggressisset. Videtur quidem vir eruditus algam
aggestam atque insuper *arefactam* eo consilio vo-
 luisse, ut mollis nimirum lecti vicem suppleret, ne
 forte Latona silice in nuda † onus deponeret. At
 vereor ne istius commenti subtilitas vel ipsa alga vi-
 lior ‡ sit censenda. Nec vero erat cur viro erudito dis-
 109 pliceret φυκος repetitum. * Immo etiam, ut repetitum
 habeatur, postulat orationis rotunditas⁹¹: *Tu autem
 ex Euboea descenderas Cycladas visura, neque vero
 dudum; sed adhuc te a tergo Geræstia sequebatur
 alga. Constitisti vero in mediis insulis, et commise-
 rata Latonæ algam omnem exussisti;—Sed manum
 de tabula.*

† Virg. Buc. I, 15.

‡ Hor. Serm. II. v. 8.

91. Sed laterem lavat R. D.;
 desunt enim, teste D. R., in

MSS. Veneto et Meermanniano:

[Ἔσθης δ' ἐν μέσσησι. κατοικτεί-
 ρασα δὲ Λητῶν, φύκος ἅπαν κατέ]
 Ep. Crit. p. 162 (158.).

* SECTIO IV.

110

Consonantis sive adspirationis VAU, prout in sermone Homérico obtinebat, virtutis cum prosœdiacæ tum analogicæ specimen.

Diu est quod fecit Cl. Benteleius ut Homeri editionem digamma Æolico insignitam eruditi expectarent. Elementi quidem istius potestatem in Homeri scriptis olim obtinuisse, ac proinde etiam hodie haberi oportere figuram sive notam¹ aliquam, qua ista potestas designetur, id sane et nos cum viro Cl. communiter agimus. Cum eodem vero non itidem sentimus ipsum illud elementum magis quam vel Hebræorum vel Arabum *Vau* in Ionica² Homeri poe-

SECT.
IV.

1. "Loco Digammatis adhiberi voluit *Davesius* signum hoc [''], eadem atque illud potestate. Scilicet in sequentibus enuncian- dum *Wavros*, *a-wasamην*, *aw-asamην*, *daw-ιζω*, *da-wιφρονι*, *δweinος*, *δweος*, *λυ-ωω*, *λυw-ω*, *παως*, *έσταως* &c." *Burgessius*.

2. De HOMERO, "qui humani ingenii modum excessit," verba factururus, ubique hæreo, titubo, pelluceo, *velut obscura captus regione viarum Noctivagum qui carpit iter*. "Strabo p. 582. (XIII. p. 872.) a Benteleio indicatus docet 'Æolenses post Trojam captam totam fere Troadem coloniis suis occupasse, unde data forte ansa sit Homero Æolensi de Troja scribendi: vide et pp. 586.

600. 5. 610. 622." *Burgess*. PRÆF. XVIII. et *Heynius* ad II. T. p. 713. Pausanias etiam VIII, xii. p. 625. *Τούτου δὲ συντελοῦσιν ἐς πίστιν Αἰολέων οἱ Ἴλιον Ἐφ' Ἡμῶν ἔχοντες, οὐδαμοῦ τῆς σφετέρας ἀποφαίνοντες μνῆμα Ἀγχίσου*. "Æoliam etiam patriam Homeri testantur nonnulli veteres et recentiores, qui sententiam suam confirmant ex poetæ ipsius poematis, vocabulorum ope, quæ partim ad Æolicos mores pertinent, præsertim quæ dialecti sunt ejus, quæ, florente Græcia, Æolica vocabatur. *Pseudo-Herodotus* in suam farraginem de vita Homeri perpauca commemoratu digna retulit: — 'Hom-
erum fuisse Æolensem affirmat,

SECT. atque id sane potius quam aut
IV. Ionem etiam, aut Doriensem.

— Ὅτι δε, inquit, ἣν Αἰολεὺς Ὀμη-
ρος, καὶ οὐτε Ἴων, οὐτε Δωριεὺς,
τοῖς τε εἰρημενοῖς δεδηλωταὶ μοι,
καὶ δὴ καὶ τοῖσδε τεκμαιρεσθαι πα-
ρεχει.—Δηλοὶ δὲ καὶ ἐν τοῖσδε
τοῖς ἐπεσιν, ὅτι Αἰολεὺς ὦν τοῖς
νόμοις τοῖς τουτῶν ἐχρητο. [Il. A,
462, 463.] Καὶ ἐπὶ σχιζῆς ὁ
γερῶν, ἐπὶ δ' αἰθοπα οἶνον Λεῖβε·
νεοὶ δὲ παρ' αὐτὸν ἐχὼν πεμπω-
βόλα χερσιν. Αἰολεὺς γὰρ μόνον
τα σπλαγχνα ἐπὶ ΠΕΝΤΕ ΟΒΕ-
ΛΩΝ ὀπτῶσιν, οἱ δὲ ἄλλοι Ἑλ-
ληνες ἐπὶ τριῶν· καὶ γὰρ ὀνομα-
ζοῦσιν οἱ Αἰολεῖς τὰ πεντε, ΠΕΜ-
ΠΕ.' Auctore Etym. M. v.
Αλαλκτῆμαι, p. 56. 52, 3. dicitur
ποιητῆς πολλοῖς Αἰολικοῖς χρη-
σθαι." Burgess. [Etym. M. p. 39.
l. 16. v. Αἰσυννῆται.—Ἰδίως δὲ
φησὶν Ἀριστοτέλης [Polit. iii. xiv.]
ὑπὸ Κυμαίων αἰσυννῆτην τὸν ἄρ-
χοντα λέγεσθαι. [Odys. Θ, 258.
Il. Ω, 347.] καὶ αἰσυννᾶ χθονός,
ἀντὶ τοῦ ἡγεῖται, Εὐριπίδης Μη-
δεία [19.]. T. LV. l. 6. apud Com.
Caylus. ΑΙΣΙΜΝΩΝΤΕΣ. Strabo
XIII, 623=II, 893. OX. "Ὀμη-
ρος Κυμαῖος, οὐχ ὁμολογουμένως·
πολλοὶ γὰρ ἀμφισβητοῦσιν αὐτοῦ.]
"Qui de dialectis scripserunt,
cum Æolicam, 'quæ amat per
circuitum verba protendere,' ex-
plicarent, ex Homero exempla
sæpe repetebant: ut, ἰππότα
Νέστωρ, μητιέτα Ζεὺς, νεφεληγε-
ρέτα Ζεὺς, [αἰχμητά, Ὀλύμπιος
ἀστεροπητά, ἰππηλάτα, εὐρύοπα,
ἡπύτα, τοξότα, οἱ γὰρ Αἰολεῖς πολ-
λάκις εἰς αὐτοῖς ποιοῦσι τὰς εὐθείας· ὁ
Ἀρχύτα γὰρ φασὶν ἀντὶ τοῦ Ἀρ-
χύτης, καὶ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ
Ὑβραγόρης. Schol. ad Dionys.
Thrac. apud Bekker. Vol. II. p.
818.] Ἰλιόφι, [Ἀσκληπιόφι, Ἰφι-
τόφι, ὀχέεσφι, χαλκόφι] qui ad
Atticam dialectum idem etiam

largius fecerunt. Et profecto
plurima apud Homerum occur-
runt, quæ cum variis dialectis
sunt communia, idque necessario
et pro conditione linguæ Græcæ,
qua fuerit, cum poeta scriberet."
Idem PR. xviii, xix, xxi.

"Perantiqua et fere primæva
Græciæ lingua utitur Homerus:
atque illam (quam Æolico-Ioni-
cam nominabat R. B. apud Horsley
de prosodiis, p. 156.) populares
sui vulgo loquebantur. Profectas
etiam fuisse diversas Græciæ dia-
lectos ab eadem origine nemini
non constat; et præ se ferunt
indicia diversarum ætatum, per
quas inter progrediendum a pris-
ca orationis simplicitate ad poli-
tiorum elegantiam sæculorum de-
venerunt. Hinc tantam inter se
necessitudinem habent Græcæ
dialecti, ut nullo limite singu-
larem aliquam circumscribas, qui
sola sua et sibi propria, ac non
multa simul includat, quæ in ce-
teris etiam occurrant, quanquam
forsan rariore usu. Hinc inju-
ria sæpe Grammaticos invehitur,
quod Atticis tribuant, quæ in
illis occurrunt et contra. Nam
vocem Atticam plerumque vocant
et alteram ἑλληνικὴν sive κοινὴν,
non quod ea sit his vel illis om-
nino propria, sed quod his sit
usitatio." BURGESS. Conf. Piers.
PRÆF. ad Mœrid. PP. XXIV.
XXVIII. XXXII. et ad Herodian.
456.

Verum enimvero "Parens ac
fons, e quo reliquæ omnes efflux-
erunt, est lingua Homerica; quæ
non e diversis dialectis et licen-
tiis poeticis, ut grammatici som-
niarunt, conflata est; sed Achæ-
orum vel Danaorum veterum
sermo quotidianus et universalis
fuit; quo, Homericis temporibus,
omnia publica et privata negotia

transigebantur ; atque omnes sensus et affectus animorum exprimabantur : eorum enim temporum homines neque lexica, neque grammatica, neque libros ullos habebant ; quapropter, si poeta verba insolita, aut modos loquendi ab usu communi abhorrentes, in carminibus usurpasset, nemo auditorum intellecturus fuisset."

Knight Proleg. ad Hom. lxx. Conf. *Crit. Rev.* (June 1808, pp. 136, 7.).

"Sub primis Græciæ temporibus coloniarum migrationes crebro factas, ut aliter fieri non potuit, ita ex testimoniis veterum constat fuisse. Multæ septentrionalium populorum, quæ Hellada habitabant, suis desertis regionibus, in provincias meridionales migrarunt, ducti, ut aiunt, domus Deucalionis principibus. Hi populi, qui dialecto utebantur, quæ postea *Æolica* nomen tulit, sic ab *Æolo*, nepote Deucalionis, dictæ, partim Bœotiam occuparunt, partim ulterius progressi, in Argolide et Laconia constiterunt. Hi vero, cum Heraclidæ Peloponesum redirent, expulsi inde ad eam peninsulæ partem fugerunt, quæ *Ionía* vocabatur, quam profecto novi incolæ Achaiam nominabant secundum Achæi nomen, qui eos ab Hellade in Peloponesum deduxit. Pars adeo veterum incolarum *Ionícorum* locum iis coacti cedere, in *Atticam* se receperunt. Jam facile hinc accidere potuit, ut *Æolica* dialectus, qua Achæi utebantur, cum *vetere Ionica* permisceretur : uti *Ionica* etiam, nunc in *Atticam* invecta, cum *vetere* *Ατθίδι* commercium haberet." *Burgess.*

Dionys. Halicarn. ii. p. 238. ed. *Huds.* Οἱ δὲ [συγγραφεῖς]

πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ γενόμε- SECT:
νοι πόλεμον, καὶ μεχρὶ τῆς Θουκυ- IV.
δίδου παρέκτειναντες ἡλικίας, ὁμοί-
ας ἔσχον ἅπαντες ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ
προαιρέσεις· οἱ τε τὴν Ἰάδα προε-
λόμενοι διάλεκτον, τὴν τε τοῖς τό-
τε χρόνοις μάλιστα ἀνθοῦσαν, καὶ
οἱ τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα, μικρὰς
τινας ἔχουσιν διαφορὰς παρὰ τὴν
Ἰάδα. Strabo viii. p. 484. Ox.
τὴν μὲν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι
τὴν αὐτὴν φάμεν· καὶ γὰρ Ἴωνες
ἐκαλοῦντο οἱ τότε Ἀττικοί, καὶ
ἐκεῖθεν εἰσιν οἱ τὴν Ἀσίαν ἐποική-
σαντες Ἴωνες, καὶ χρησάμενοι τῇ
νῦν λεγομένῃ γλώττῃ Ἰάδι. Joann.
Grammat. f. 235. a. Ἰὰς ἐστὶ
διάλεκτος, ἣ κέχρηται Ἴωνες· δο-
κεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι Ἀθίς. "Imo
fuerunt *Iones* et *Attici* olim iidem,
sermo idem ; cum Homerus canit
[Il. N, 685.] "Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ
Ἰάονες—eum *Athenienses* intel-
lexisse, constat." R. B. de Pha-
lar. p. 316. Hesychius Ἰάονες·
Ἀθηναῖοι. Herodot. i, 56. ἱστο-
ρέων δὲ [Κροῖσος], εὗρισκε Λακε-
δαιμονίους καὶ Ἀθηναίους προέ-
χοντας, τοὺς μὲν τοῦ Δωρικοῦ
γένεος, τοὺς δὲ τοῦ Ἰωνικοῦ. 147.
εἰσὶ δὲ πάντες Ἴωνες, ὅσοι ἀπ'
Ἀθηνέων γεγονόσιν. Thucyd. v,
9. Brasidas Peloponnesios allo-
quens—Δωριῆς μέλλετε Ἴωσι μά-
χεσθαι—Hermocrates ibid. vi,
77.—ὅτι οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν—
ἀλλὰ Δωριῆς ἀπ' αὐτονόμου τῆς
Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰ-
κοῦντες. In ista Hermocratis
Syracosii apud Thucyd. vi, 80.
ἐπιβουλεύομεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων
αἰὲ πόλεμιον, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ
ὑμῶν Δωριῆς Δωριέων—regerit
Euphemus Atheniensis, ἔχει δὲ
καὶ οὕτως· ἡμεῖς γὰρ Ἴωνες ὄντες
Πελοποννησίοις Δωριεῦσι, καὶ
πλείοσιν οὖσι καὶ περιοικοῦσιν,
ἐσκεψάμεθα ὅτῳ τρόπῳ ἥκιστα
αὐτῶν ὑπακουσόμεθα,—vii, 57.

SECT. Ἀθηναῖοι μὲν αὐτοὶ Ἴωνες ἐπὶ
 IV. Δωριέας Συρακοσίους ἐκόντες ἦλ-
 — θον, — Ἰώνων appellationem pro
 opprobrio Atheniensibus obje-
 runt Lacones; vii, 5. Gylippus—
 Πελοποννήσιοί τε ὄντες καὶ Δωριῆς,
 Ἰώνων καὶ νησιωτῶν καὶ ξυγκλύ-
 δων ἀνθρώπων κρατήσαντες—viii,
 25. καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ
 αὐτῶν [Ἀθηναίων] κέρα προεξά-
 ξαντες καὶ καταφρονήσαντες, ὥς
 ἐπὶ Ἰωνάς τε καὶ οὐ δεξομένους
 ἀτακτότερον χωροῦντες, — Æs-
 chyl. Pers. 178. Ἰαόνων γῆν οἴ-
 χεται, πέρσαι θέλων. 563. Διὰ δ'
 Ἰαόνων χέρας Τυτθά γ' ἐκφυγεῖν
 ἄνακτ' Αὐτὸν—950. Ἰώνων γὰρ
 ἀπήνυρα, Ἰώνων ναύφρακτος Ἀρης
 ἑτέραλκῆς—1012. Ἰαόνων ναυβα-
 τᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς. 1026.
 Ἰαόνων λαὸς οὐ φυγαίχμας; Conf.
 Aristoph. Acharn. 104. 106.
 “Persæ fortasse omnes Græcos
 Ionum titulo comprehendebant;”
 Herodot. iv, 98. καλέσας [Δα-
 ρεῖος] ἐς λόγους τοὺς Ἰώνων τυ-
 ράννους, ἔλεγε τάδε· Ἄνδρες Ἴω-
 νες, — ATHENIENSES, æque ac
 Iones, sensim linguam suam mu-
 tarunt; et Ἀρχαία καὶ νέα Ἀτθίς
 omnibus innotescit.—Causæ mu-
 tationum in lingua Attica nemi-
 nem effugiunt. “Si enim mul-
 titudinem hominum, undique in
 istam civitatem confluentium
 [Vesp. 705. Εἰσὶν γε πόλεις χί-
 λιαί, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπά-
 γουσι.]; si ingentem, ex omnibus
 terræ partibus, servorum nume-
 rum; si inquilinorum; si bella
 continua, foris gesta; si exerci-
 tus, qui plerumque alebantur
 domi, mercenarios; si mercatu-
 ram denique, quam, apud suos,
 et per totam Græciam faciebant,
 magnam et copiosam, spectemus:
 prius mirabimur, tam parvam
 fuisse eorum dialecti mutationem,
 quam nullam omnino fuisse, cum

Boyleo dicemus.” [Aristophanis
 ætate Cives Athenis 30,000 et
 amplius; Eccles. 1124. Ὅστις
 πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων.
 Hanc fabulam docuit Aristo-
 phanes circiter Ol. xcvi, 4.
 Xenoph. Mem. iii, vi, 14. ἀλλ'
 ἐπεὶ ἡ μὲν πόλις ἐκ πλειόνων ἢ
 μυρίων οἰκιῶν ξυνέστηκε, χαλεπὸν
 δέ ἐστιν ἅμα τοσούτων οἰκῶν ἐπι-
 μελεῖσθαι,—Conf. Œconom. viii,
 22. quibus adde Wesseling. ad
 Diod. Sic. xviii, 18. Taylor. ad
 Aristogit. i, 482. et Mus. Cantab.
 T. i. p. 541. T. ii. p. 215.]
 “Tempore Demetrii Phalerei
 (Athen. vi. p. 272. B. C.) Ol.
 cx. qui in Attica habitabant, ci-
 vium numerabantur 21,000. in-
 quilinorum 10,000. et 400,000.
 servorum. Si jam xix. amplius
 servi et inquilini erant pro uno
 cive, ut hæc ratio declarat; hoc
 unum, ad eorum linguam valde
 mutandam, abunde sufficiebat.
 Sed inter causas *mutatæ et mixtæ*
Græcæ, et vero cujusvis alius,
imperium in primo loco, opinor,
 ponendum. Docet enim ipsa ra-
 tio, si qua natio, alias gentes,
 diversa lingua utentes, devincat,
 easque armis, præsidiis, et ditione
 teneat; posse eam quidem, ista
 via, extinguere veterem devictæ
 gentis linguam; attamen neces-
 sario retinere aliquid mixti, ex
 ea lingua, quam perdat: vel, si
 copiosa aqua paullum vini
 misceas, [Athen. viii. 362. A.],
 Ἀπώλεσας τὸν οἶνον, ἐπιχέας
 ὕδωρ, vinum quidem perdes, sa-
 porem tamen mixti retinebit
 aqua.” R. B. de Phalar. pp. 402,
 3=225, 6. Optime Piersonus,
 cui si benignissimum numen vi-
 tam longiorem dederit, nihil nobis
 de duplici dialecto Attica nisi
 discendi laborem reliquisset, ad
 Mær. p. 348. Σωδάριον, Ἐρμιπ-

πος, τὸ ὑφ' ἡμῶν σουδάριον : Postquam citavit *Salmas. Plin. Exerc.* p. 852. b. E. cui adde p. 458. b. B. et *Jo. Ger. Vossium*, hoc modo pergit : "Athenienses olim præ ceteris Græcis et victu et dialecto usi sunt e reliquis Græcis et barbaris mixta. Testis locupletissimus *Xenoph.* de Republ. Athen. 696. C. ed. Leunclav. καὶ οἱ μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται. Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. Hinc multa in linguam suam receperunt vocabula Persica, multa Ægyptia, multa Macedonica, nonnulla Sicala. De Persicis et Macedonicis insignis locus est *Athenæi* L. 111. p. 121. E, F. et p. 122. A. Ἐπὶ τούτοις λεχθεῖσιν ὁ Κυνοῦλκος πιεῖν ἤτησε δικόκταν, δεῖν λέγων ἀλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν [*Plato. Phædr.* p. 343. E. *Læm.* = III. p. 243. D. 4. *R. P. Advss.* p. 67.]. πρὸς ὃν ὁ Οὐλπιανὸς σχετλιάσας καὶ τύψας τῇ χειρὶ τὸ προσκεφάλαιον ἔφη, μέχρι πότε βαρβαρίζοντες οὐ πάύεσθε; ἢ ἕως ἂν καταλιπῶν τὸ συμπόσιον οἴχωμαι, φέρειν τοιούτους λόγους [πέττειν ὑμῶν τοὺς λόγους MSS. A. et Epp.] οὐ δύναμενος; καὶ ὅς, ἐν Ῥώμῃ τῇ βασιλευούσῃ διατρίβων τὰ νῦν, ὧ λῶστε, ἐπιχωρίῳ κέχρημαι κατὰ τὴν συνήθειαν φωνῇ. Καὶ γὰρ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς, καὶ συγγραφεῦσι τοῖς σφόδρα Ἑλληνίζουσιν, ἔστιν εὐρεῖν καὶ Περσικὰ ὀνόματα κείμενα διὰ τὴν τῆς χρήσεως συνήθειαν, ὥς τοὺς παρασάγγας καὶ τοὺς ἀγγάρους, καὶ τὴν σχοῖνον ἢ τὸν σχοῖνον. μέτρον δ' ἔστι τοῦτο ὁδοῦ μέχει νῦν, οὕτω παρὰ πολλοῖς καλούμενον. Μακεδονίζοντάς τ' οἶδα πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν. Persi-

cum vocabulum est κυρβασία, quo SECT. utitur *Aristophanes* [Av. 487.]: IV. Κανδύταλις *Menandro* et *Diphilo* ——— usurpatum; vid. *Pollux* Lib. x. sect. 137. [*R. B.* ad *T. H.* p. 104=308.]. Παράδεισος, *Pollux* L. ix. sect. 13. ἦκει καὶ κατὰ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὥς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν Περσικῶν [*Xenoph.* Anab. i. p. 39. παράδεισος πάννυ μέγας καὶ καλός.]. Multa peregrina vocabula recenset *Eustathius* ad Od. T. p. [1854. 27.] 680. l. 44. Ægyptia quædam, quæ Athenienses civitate donarunt, *Pollux* L. vii. sect. 71. καλάσιρις, φώσων, ἡμιτύβιον, (*Aristoph.* Plut. 729.) etc. quibus adde, quod paulo ante apud *Mæridem* occurrit (p. 344.), Στίμμις. Βατάνιον sive πατάνιον, vocem Siculam, teste *Hesychio* [et *Polluce* x, 107. *R. B.* ad *T. H.* p. 103 = 305.], *Eubulus* adhibuit apud *Athen.* L. ix. p. 396. A. Sic itaque *Hermippus*, veteris comoediæ Poëta, vocem usurpare potuit Latinam. Quanquam enim Romani tum temporis non valde frequens cum Græcis aut cum Atheniensibus commercium habuerunt, tamen hoc ipso tempore, quo floruit *Hermippus*, aut paulo antea legatos Athenas miserant, legum describendarum causa. *Hermippus* cum ceteris veteris Comoediæ Poetis floruit Olympiad. lxxxv. et seqq. Unde liquet, vocem Latinam ipsi potuisse innotescere, quam vel per jocum adhibuisse censendus est, vel hominem Siculum aut Doriensem ea utentem introduxisse. In *Epicharmi* certe Siculi, *Hermippo* antiquioris, fragmentis non paucae reperiuntur voces Latinæ. Νοῦμμοι, nummi, apud *Polluc.* L. ix. sect. 79. ὁ δὲ νοῦμμος δοκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαίων τὸννομα τοῦ

SECT. νομίσματος· ἔστι δὲ Ἑλληνικόν,
 IV. καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ
 — Δωριέων. ὁ Ἐπίχαρμος τε γὰρ ἐν
 ταῖς Χύτραις φησίν. Ἄλλ' ὁμῶς
 καλαὶ καὶ πῖοι ἄρνες, εὐρήσουσι δέ
 μοι καὶ νόμμους, πωλατιᾶς γὰρ
 ἔντι τᾶς ματρός. [versus emen-
 dados sic digessit R. B., Ἄλλ' ὁμῶς
 καλαὶ τε πῖοι τ' ἄρνες εὐρή-
 σουσί μοι Δέκα νόμμους (vel
 νόμους), πωλατέαι γὰρ ἐντὶ μετὰ
 τᾶς ματέρος. in *Boyl.* p. 465 =
 263. πωλατικᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς μα-
 τρός maluit *Koen.* ad *Greg.* p.
 130.] καὶ παλιν· Κᾶρυξ ἰὼν εὐθὺς
 πρίω μοι δέκα νόμμων μόσχον
 καλήν· ad *Iambos* ab R. B. re-
 dactus, Κᾶρυξ ἰὼν Εὐθὺς πρίω
 μοι δέκα νόμμων μόσχον καλήν.
Ibid. p. 464. [νόμων — καλάν
Tour. ad *Suid.* l. 419. et *Valck.*
 ad *Adonias.* p. 308.] *Pseph.*
Byz. ap. *Demosth.* de *Cor.* pp.
 278, 9. καὶ τὼς νόμους καὶ τὼς
 τάφους, — Ὀγγία [Ὀγγία recen-
 tiores], *uncia*, ἡμίνα, λίτρα: ex
 eodem *Eustathius* laudat, ad II.
 x. p. [1282, 48] 1389. l. 11.
 ἡ δὲ ἡμίνα οὐδαμοῦ. ἔστι δ' οὖν
 παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὀγγίαν
 λέγει, καὶ λίτραν. Πόλτον, *pul-*
tem, *Athenæus* Lib. xiv. p. 648.
 B. Καὶ Ἐπίχαρμος δὲ οὕτως λέ-
 γει ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσση [—σα].
 πόλτον ἔψειν ὀρθριον. “*Athenæus*
 iii. p. 111. C.” ex emendatione
 viri clarissimi “*Δεινόλοχος ἐν*
Τηλέφῳ — πᾶνα τὸν ἄρτον καλεῖ.
Grammaticus MS. in *Bibl. San-*
germ. [Anti *Att.* p. 112. 28.
Bekker.] *Πιττάκιον* εἶπε *Δεινό-*
λοχος Τηλέφῳ *Dinolocho*, *Siculo*
poëtæ, perinde atque *Epicharmo*
(patri suo) licebat *Σικελίζειν*” —
RUHNKEN. ad *Vell. Paterc.* i, v,
 20. Verum tamen harum vocum
 omnium origo in Italiane, an in
 vicina Sicilia quærenda sit, ob-
 scurum est: neque eadem omni-

bus licentia. *Epicharmo* *Siculo*
vocabula *Siciliensibus* nota licuit
 usurpare; *Hermippo* *Atheniensi*
 vix videtur fuisse licitum, vocem
 Latinæ originis in theatrum *At-*
ticum inferre, quam nemo for-
 tassissis spectatorum intellexisset.
 Sed forte hominem, ut dixi, *Do-*
riensem in scenam introduxit;
 hi enim ου mutant in ω, ut notis-
 simum. *Mæris* autem hoc no-
 men, utpote singulare et rarissi-
 mum, adnotandum et explican-
 dum sibi sumsit.” pp. 349, 350.
Plutarch. V. *Marcelli* T. i. p.
 309. C. 1. καὶ λόγχας τινὰς
 ἐδείκνυσαν καὶ κράνη χαλκᾶ [ἐν
 Σικελίᾳ Ἐγγυίῳ], τὰ μὲν ἔχοντα
Μηριόνου, τὰ δὲ ὈΥΛΙΪΞΟΥ, τού-
 τεστιν Ὀδυσσέως, ἐπιγραφὰς, ἀνα-
 τεθεικότων ταῖς Θεαῖς. Sic *Βα-*
σιλεὺς vox origine *Scythica*.
 Ad v. *Βουνὸς*, ὀθνεῖα ἢ φωνὴ
 τῆς Ἀττικῆς. *Philemonis* duo
 versus citat *Phrynichus* p. 156.
 A. *Βουνὸν* ἐπὶ ταύτῃ καταλαβὼν
 ἄνω τινά. B. Τίς ἐσθ' ὁ βου-
 νὸς, ἵνα σαφῶς σου μανθάνω;
 R. P. Plurima vocabula ex Ori-
 ente in Græciam per mercaturam
 delata sunt. *Οἶνος* — “*οἶνος*
 enim in veteri sermone Græco
μοῦνος significat: *Æoles* vero μ
 ab initio abjicere solebant; ut
 ἴα pro μία: habes itaque vo-
 cis Romanæ primordia: *oINUS-*
ÆNUS-UNUS. Inscriptio *Lucii*
Scipionis, qui anno U. C. ccccxciv.
Consul fuit, effossa ad portam
Capenam, exhibet; HONC. OINO.
 —i. e. *Hunc unum*.” — *Salmas.*
Plin. *Exercit.* p. 362. b. E. ad
Vopisc. p. 472. *Hemsterhus.*
 apud *Gaisford.* ad *Hesiod.* Ἐργ.
 ii. et alibi. Verba in re nautica
 a Phœnicibus; ut Ἀγκυρα num-
 maria ab iisdem, ut, Δραχμή,
 Μνᾶ, Ὀβολός· conf. *Salmas.* de
 Usuris pp. 425—429. Musica a

Palæstinis; ut *νάβλα*. Soph. Fragm. inc. lxiv. Sopater apud Athen. iv. p. 175. C. Philemon ibid. D. et *R. P. Adverss.* p. 73. *Valck.* ad Callimachéa p. 16.—Ex Oriente in Græciam commigrarunt *Μύρον*. *Νίτρον*. *Ὀθόνη*. *Σίνδων*.—Nomina item *animalium* multa, et *stirpium*, et *plantarum* in Achaïam invecta sunt.—“Cecrops quoque Ægyptius in Græciam attulit religionem sibi patriam una cum appellationibus patriis. Hinc deorum nomina apud Græcos origine sunt Ægyptiaca.” VALCKENÆR. — Commemoratu quoque dignum Artemidorum in geographiæ fragmento apud *H. Stephanum* inter *Atticos* et *Athenienses* dignoscere: *τῶν δ' ἐνοικούντων οἱ μὲν Ἀττικοί, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι. οἱ μὲν Ἀττικοί, περιέργοι ταῖς λαλιαῖς, ὑπουλοὶ, συκοφαντῶδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, μεγαλόψυχοι, ἅπλοὶ τοῖς τρόποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες.* Ἐξ ὧν, inquit *Aristides* T. i. p. 98. *Jebb.*, *ἐλικρινῇ δὲ, καὶ καθαρὰν, καὶ ἄλυτον, καὶ παράδειγμα πάσης τῆς Ἑλληνικῆς ὁμιλίας φωνὴν εἰσηνέγκαντο. adeo ut ingenia solis Atheniensium muris clausa existumes.*

“Dorum sermonem antiquum ac semibarbarum, a Lacedæmoniis, veterum morum modorumque tenacissimis, servatum esse credo; et specimen ejus, corruptum scilicet ac mendosum, adhuc extare in decreto contra *Timotheum*. Dorica dialectus a lyricis, tragicis, et bucolicis poetis usurpata, non est sermo gentilitius populi alicujus; sed lingua in usum poeticum conficta, atque partim e variis archaismis, partim ex usu vulgari recentiorum Dorum conflata; quorum

præcipua pars sermonis ex Æ-
olico formata videtur, cum qua
multa saltem communia habet. —
Conf. *Strab.* viii, p. 484. *Oxon.*

Æolum tamen atque *Ionum* lingua una eademque fuisse videtur; neque in diversas abiisse dialectos, nisi post emigrationes in Asiam; ubi gentes illæ, quæ generatim *Danai* et *Achæi* appellabantur, in varias, et a se invicem remotas civitates dispersæ, in varias species diversorum idiomatum patrium sermonem paullatim deflectebant; ita ut *Herodoti* ætate [i, 142.] quatuor varietates linguæ inter ipsos *Iones* Asiaticos observarentur; neque pauciores neque minus diversos fuisse modos loquendi in *Siciliæ* et *Italiæ* coloniis, e veterum monumentis ac testimoniis certissime constet. Verbum, quod in communi et Attico sermone ΠΛΑΣΣΩ et ΠΛΑΤΤΩ scribebatur, apud diversos *Doricæ* stirpis populos ΠΛΑΖΩ, ΠΛΑΣΔΩ, et ΠΛΑΔΩ fiebat; atque alias Dorismus antiquus in varias abibat formas, singulas singulis civitatibus proprias et peculiare; alius enim erat sermo *Argivorum*, alius *Lacedæmoniorum*, alius *Rhodiorum*, alius *Cretensium*, &c. &c. neque ipsius *Cretæ* una eademque erat omnium civitatum dialectus; at aliarum aliæ, ut e nummis adhuc extantibus plane liquet.” *Knight* LXVIII. De migrationibus *Doriensium*, vide *T. H.* in *Schol.* ad *Ar. Plut.* 385. pp. 114—117.

“Verum hæc dialectorum *Æolicarum* et *Ionicarum* affinitas non potuit quin confirmaretur, cum postea binas regiones Asiaticas duo illi populi incolebant proxime a se ipsis distantes. *Iones* autem

SECT.
IV.

SECT. (adhuc enim in Attica nomen
IV. suum servabant, *Iones Attici*
dicti, ut illi, qui in Peloponneso
cum Achæis misti restabant,
Iones Ægialenses,) diu apud *At-*
ticos manebant, quibus amice et
familiariter utebantur: ita ut
miratus fueris ni plerumque ip-
sorum lingua ad *Atticam* propius
quam ad *Æolicam* accesserit.

Cum vero incolis tandem At-
tica abundabat, Ionem Xuthi fi-
lium coloniae Ionicae ducem fu-
isse traditur, et regionem, qua
sui desiderunt, Ioniam vocavit;
et paucis post annis Neleus, Codri
filius, imperium Atticae Medonti
cedens fratri alteram Ionum colo-
niam in Asiam deduxit [Vide
Ruhnk. ad V. *Patercul.* i, iv.]. Et
non ita longo post ex Achæis
etiam colonia in vicinam Asiae
partem migravit, quam deinde
Æoliam, post Achæi sui avum,
vocarunt. [Vide *Edwards* ad
Pseudo-Plutarch. p. 106.] Dia-
lectus autem *Ionica*, fortasse fa-

miliarissimo Atticorum commer-
cio non parum melior facta, brevi
adeo exulta fuisse videtur, ut
Æolicam vicinam post se longo
relinqueret intervallo.

Jam constat linguam Græcam
in tres majores partitiones dividi,
Æolicam sive *Doricam*, *Ioniam*,
et *Atticam*. [Quinque loquendi
formas recenset Scholiastes ad
Dionys. Thrac. p. 739. *διάλεκτοι*
δέ εἰσι πέντε, Ἰάς, Ἀθίς, Δωρίς,
Αἰολίς, κοινή, ἥ πάντες χρῶνται
γλωσσηματικαὶ δὲ λέξεις εἰσὶν αἱ
ἐπιχωριάζουσαι, τουτέστιν αἱ καθ'
ἐκάστην χώραν ἢ πόλιν ἰδιαί τινες
λέξεις *.] Verum ut ex linguae
progressione factae fuerunt illae
partitiones, sic quæque partitio
habet suas varietates, suaque mi-
nora progressionis signa. Nam,
qui has res diligentius tractarunt,
Æolismum *Dorismum*que memo-
rant antiquiorem et recentiorem:
Ioniam quoque veterem et no-
vam: cujus etiam *χαρακτηρες*
τεσσαρες ab Herodoto [i, 142.]

* “ τῶν Ἑλλήνων οἱ μὲν εἰσι Δωριεῖς, οἱ δ' Αἰολεῖς, οἱ δ' Ἴωνες,
οἱ δὲ Ἀττικοί.—καὶ οὗτοι τρόποις καὶ ἡθεσι διαφέρουσιν ἀλλήλων.
δοκεῖ γὰρ τὸ Δωριον ἀνδρωδέστερόν τε εἶναι τοῖς βίοις (f. τῷ βίῳ) καὶ
μεγαλοπρεπὲς τοῖς φθόγγοις τῶν ὀνομάτων καὶ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ. τὸ
Ἰωνικὸν δὲ ἐν πᾶσι τούτοις ἀνειμένον· χαῦνοι γὰρ οἱ Ἴωνες. τὸ δὲ Ἀττι-
κὸν εἰς τε δίαίταν καὶ φωνῆς ἐπιτέχνησιν αἰεὶ διαφέρει. τὸ δὲ Αἰολικὸν
τῷ τ' αὐστηρῷ τῆς διαίτης καὶ τῷ τῆς φωνῆς ἀρχαιοτρόπῳ. διὰ τοῦτο καὶ
τὴν βαρύτητα τῶν τόνων καὶ τὴν ψιλότητα τοῦ πνεύματος ἐξηλώκασιν.”
Schol. ad Dionys. Thrac. p. 662. Nunc audi disputandi artificem: “ Τοῦτο
δὲ οὐκ ἔστι πιθανόν. τί γὰρ ἡ βαρεῖα τάσις καὶ τὸ ψιλὸν πνεῦμα πρὸς τὸ
αὐστηρὸν τῶν τρόπων αὐτῶν; ἀλλὰ διὰ τοῦτο βαρυντικοὶ εἰσι καὶ ψιλωτικοὶ οἱ
Αἰολεῖς, ἐπειδὴ τοῖς ἀσθενέστεροις χαίρουσι. καὶ γὰρ τὸ φθείρω φθέρῳ λέγουσι,
καὶ τὸ σπείρω σπέρῳ· τὸ δὲ θέσει μακρὸν ἀσθενέστερον τοῦ φύσει μακροῦ.
εἰκότως οὖν καὶ τῇ βαρεῖα τάσει καὶ τῷ ψιλῷ πνεύματι κέχρηται. καὶ γὰρ
ἡ βαρεῖα τάσις ἀσθενέστερα ἐστὶ τῆς ὀξείας τάσεως. ἡ γὰρ βαρεῖα οὐκ ἔστι
κύριος τόνος λέξεως, ἀλλὰ συλλαβῆς. ἡ δὲ ὀξεῖα κύριος ἐστὶ τόνος. κύριοι γὰρ
τόνοι τῶν λέξεων δύο εἰσιν, ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ περισπωμένη. καὶ δῆλον, εἴγε ἐν τῇ
συλλαβῇ, ἐν ᾗ ἐστὶν ὁ κύριος τόνος τῶν λέξεων, οὐκ εὐρίσκομεν βαρεῖαν, ἀλλ' ἡ
ὀξεῖαν ἢ περισπωμένην. ὅσον δὲ λέξις συλλαβῆς ἀνδρειότερον, τοσοῦτον καὶ ἡ
ὀξεῖα τῆς βαρείας ἰσχυροτέρα. καὶ ἡ ψιλὴ δὲ τῆς δασείας ἀσθενέστερα, εἴγε
δασέος μὲν πνεύματος ἐπιφερομένου τρέπεται τὸ ψιλὸν εἰς τὸ δασὺ ἀντίστοιχον,
ἅτε δὴ ἀσθενέστερον ὄν, ὅλον ἀμφὶ αὐτόν—ἀμφ' αὐτόν, ἀμφὶ ἀγαθόν—ἀμφ' ἀγα-
θόν.” *Ibid.* p. 663.

memorantur. Vide *Bentleii* Dissert. p. 399. Atticorum dialectus etiam *triplex* dicitur. Attici enim audiunt *Veteres, Medii, Novi*. De triplici Atticorum ordine vide *Salmas. de ling. Hellen.* pp. 437, 438. *Koenium* ad *Gregorium*, p. 305. *Piersonum* Præfatione ad *Mœrin*, p. 26, 27. et not. p. 405. *Taylor*. Ind. Attic. ad *Lysiam*, et *Bentleium*, ubi supra.—In hac vero progressionem, dum multa antiqua ex usu exciderint, multa quoque cum recentioribus mista remanserunt. Et sic Æolica dialectus habet multa cum Ionica communiter, ut Ionica cum Attica. De Ionica fere eadem cum vetere Attica, vide *Salmas. de ling. Hellen.* p. 413. *Koenium* pp. 66. 68. etc.

Jam demum dialectis sic deductis, facile Æolicam cum vetere Ionica atque illam cum vetere Attica conjungimus; nec mirum esse videtur in *Atticis* scriptoribus Tragicis sæpe extra Choros occurrere dictiones Æolicas, *Doricas, Ionicas*, aut alias rursus pro *Atticis* in *Ελληνικοῖς* reperiri. [*Athen.* ix, 402. C. Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλὰς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς.]

Denique adeo Æolicam, sive *Doricam*, antiquam fuisse Græciæ dialectum, et cæterarum dialectorum principem ac quasi matrem, statuamus, quam loquebantur non una gens, sed antiqui universi Græci, unde cæteræ, variis mutatae causis, defluerunt. Venerandæ istius antiquitatis multa sunt vestigia in recentioribus etiam scriptoribus: plura vero cuique, ut par est, quo sit antiquior. Quam plurima sunt in *Homero* fere primævæ simplicitatis vocabula, quæ, ut probabile

est, quum scriberet, vulgi usu excidisse, ita plane constat grammaticos veteres, qui post eum vixerunt, eorum cum origines, tum significationes, parum perspexisse. Atque hinc tot *Homero* ἀπαξ λεγόμενα [aut certe σπανίως εἰρημένα] tot vocabula, quæ ad poeticam licentiam referuntur, sed quæ forsitan a vetustate repetita fuerint, atque extant insignes antiquitatis reliquiæ. μεθίω δὲ τὰς ξυμπάσας [τῆς Ἑλλάδος γλώσσας] ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὀμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας [Il. Δ, 453.] ὑποδοχὴν. Plato in *Philebo* T. II, 62. D. 3.

Revera *Homerus* veteri Græcæ linguæ fidelis custos. Etenim quæ vulgo obsoleverunt, illa ipsa affectabat, quæ gravitatem dignitatemque orationi tribuerent. Verba autem, quæ antiquitatem redolent, et sanctiorem et magis admirabilem faciunt orationem; eoque ornamento acerrimi judicii *P. Virgilius* unice est usus; voces enim veneranda antiquitatis robigine obsitæ sanctiorem faciunt orationem, et apud Tragicos Græcos pellucet et aspergunt illam, quæ etiam in picturis est gratissima, vetustatis inimitabilem arti auctoritatem. [*Diog. Laert.* in *Zenon.* vii. p. 168. Lond. 1664. ἔφασκε δὲ [Ζήνων] τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους, καὶ ἀπηρτισμένους, ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ· εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους, καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας· τοὺς δὲ τοῦναντίον ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδραχμοῖς, εἰκῇ μὲν κεκομμένους, καὶ σολοίκως, καθέλκειν μέντοι πολλάκις τὰς κεκαλλιγραφημένας

SECT. IV. mata invehendum; quippe quod gentis Æolicæ⁹ proprium fuisse non uno indicio adducti confirmemus.

λέξεις.] Hujus quoque notæ voces scriptis suis liberrime adsperserunt Tragici veteres." *Burgess*.

3. "De Historia literæ Digamma multi exposuerunt, in quibus præcipui *Bouhierius*, *Chishullus*, *Reinoldus*, et de ea bene meritus *Franciscus Wise*: qui potestatem ejus quoque et usum explicavit, et quantum valeat in rebus Etymologicis ad linguarum progressionem indicandam et cognationem dialectorum. Primus vero omnium *Bentleius* vidit quantam vim ad Græca metra expedienda habuerit. Et quod pro singulari sua sagacitate reperit vir summus, eandem rem *Apollonius*, gravissimus sane grammaticus, in scriptis post *Bentleii* sententiam publicatam editis confirmavit: qui literam quoque memorat adhibitam fuisse ab antiquis poetis in illis ipsis vocabulis, quibus eam *Bentleius* adjudicavit. Quod in universum docuerat *Bentleius*, id singulatim et fusius pertractavit *Davesius* in Sectione, de qua nunc agitur." *Burgess*. Post *Bentleium* et *Davesium* nonnulla egregia notavit *R. P. Knight*, in tentamine analytico elementorum Græcorum et in prolegomenis ad Homerum, LXXXV. "Figura antiquissima digamma Italos et Italiotas V et E fuit, ut Veliensium nummis et Tabulis Heracleensibus constat." Quamvis ab Homero, ut supra refertur, tanquam e communi fonte profluxerunt, quidquid postea dialectorum civitates Græcas inundavit; Æoles tamen vetustatis perquam studiosi hor-

tulos suos ex hoc flumine irrigarunt; unde fit ut inter alias insignes linguæ propemodum exoletæ reliquias hanc formam conservarint; et laudes, quibus illos propter fidem egregiam plerumque proseguuntur Grammatici veteres, eæ ad Homerum quasi parentem transmoveri debent. Hinc neque "ab ea inventum fuerat," monet idem vir doctissimus, §. LXXXVI, nec "Æolicæ dialecto, ab origine, proprium ac peculiare: quoniam certissime constat, tum tabulis Heracleensibus, tum marmore Deliaco, et nummis Veliensium, usum ejus, prioribus seculis, haud minus solennem fuisse in Dorum atque Ionum, quam in Æolum sermone; Heracleia enim Italiæ, Dorum e Tarento colonia fuit; atque urbs YEAH vel E EAIE (utroque modo nomen nummis inscriptum est) a Phocæis ex Ionia fugientibus Olymp. LX. condita est: et Delon, Caribus ante Homericæ tempora expulsis, Iones semper postea possidebant." CLXVII. "Digamma jamdiu, ante Alexandrinorum tempora, prorsus exoleverat, nisi obscuris aliquot Italiæ, Cretæ, et Peloponnesi dialectis; quas illi tanquam horridas, incultas, et semibarbaras, adeo contemnebant, ut scire dedignarentur; male profecto consulentes rei, quam tractandam susceperant; quoniam quæque dialectus, quanto incultior esset, tanto antiquissimæ propior, et ad poesin antiquissimam illustrandam aptior." *Knight*.

“ Jam quæ dicta sunt, eo pertinent, ut ostendant, Æolicam linguam non unius gentis fuisse propriam, sed antiquam universæ Græciæ dialectum: deinde ex progressionem linguæ Græcæ, et cognatione dialectorum ejus, ac tempore quo vixerit Homerus, atque consuetudine poetarum, antiquitatis scilicet custodum, *Homerum* dialecto, quæ sensim *Æolica* nuncupabatur, usum potuisse: denique ex testimoniis ipsius poematum, una cum scriptorum veterum auctoritate, *revera ea fuisse usum*: atque adeo Digamma, quod postea Æolicum designabant, ab *Homeris* scriptis olim non alienum.

Et in isto linguæ sæculo Homerus vixisse videtur, quo ei non omnino exoleverit antiquissima simplicitas: cumque valere cæperint, quæ postea latius in usu venerint: cum porro ea, quæ vulgi usu exciderant, in promptu fuerit revocare. Quæ vero apud Homerum ad diversas dialectos referuntur, sunt varietates locutionis non diversis populis et quasi e diversis linguis petitæ, sed quæ inconstantia linguarum peperit, quæ nova aliqua quotidie comminiscitur, dum sane a rudibus suis principiis ad elegantiam progreditur.

Nam poematis, quæ tam multis abhinc sæculis scripta fuerint, (quorum oratio etiam florente lingua Græca Græcis ipsis obsoleverat) quæ tot adeo glossatoribus explicata, tot Criticis emendata, quid mirum si plurima antiquioris dialecti exempla interciderint, quæ alii locis suis moverunt ob ignorantiam, alii, quod putarent analogiæ ea repugnare, vel consuetudinis suorum temporum. Dorica et Æolica,

et Ionica, veteraque Attica, plurima e Tragicis deturbata sunt, quorum multa viri docti e collatione Codicum MSS. et Scholiorum deprehensa restituerunt; et multa adeo quid vetat putare, quin in perpetuum perierint? Tanto plura vero *Homero* perisse credibile est, quanto est antiquior. Ad hoc, multi veteres Critici ex professo emendationem *Homeri* instituerunt: et quamvis Scholia, quæ extant, sæpe quid ab *Aristarcho* aliisque mutatum monent; attamen exiguum profecto commentariorum, præsertim vetustiorum, in poetam conscriptorum partem habemus, itaque multas mutationes ab iis factas nescimus forsitan, pro *Homeris* hodie habitas.” *Burgess*. “Lingua quasi tota immutata est:” *Knight* Proleg. LXXXIV. “Sed vel sic demum quod ad *scripturam*, de qua hic maxime agitur, pertinet, longe plura antiquæ dialecti Græcæ vestigia in *Homero*, quam alibi, invenienda. Interim vero” “summa criticorum religio fuit in *Homeri* carminibus tractandis et ad posteritatem tradendis;” “numeri ac modi versuum integri manent;” “eadem et integra est *loquendi* forma, eadem *sententiæ*, iidem characterum mores: qui ita depinguntur, ut *POETA* ubique animos legentium tanta dulcedine perfundat, quanta ex omnibus, quotquot extiterint, huc usque profecto potuit nemo. “Ὅμηρον τὸν ποιητὴν χρόνῳ μὲν τῶν πλείστων, δυνάμει δὲ τῶν πάντων πρῶτον γενόμενον, εἰκότως ἀναγιγνώσκωμεν πρῶτον, ὀφελούμενοι τὰ μέγιστα εἰς τε τὴν φωνὴν καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν τῶν πραγμάτων πολυπειρίαν.” *Burgessius*. Verissime *Quintilian*. Inst. Orat. x, 1,

SECT.
IV.

SECT. IV. Primum autem est, quod huc faciant uno consensu veterum testimonia. Horum autem præcipua libet describere. “At grammatici saltem omnes in hanc descendunt⁴ rerum tenuitatem, desintne aliquæ nobis necessariæ literæ; non cum Græca scribimus (tum enim ab iisdem duas mutuamur⁵) sed proprie

46. *Hunc nemo in magnis sublimitate, in parvis proprietate superavit. Idem latus ac pressus, jucundus et gravis; tum copia, tum brevitate mirabilis: nec poetica modo, sed oratoria virtute eminentissimus.*

4. *descendent—desintne nobis aliquæ—Lagomarsini, fortassis ex vetustissimo bibliothecæ Medico-Laurentianæ codice.*

5. *duas mutuamur* — “Nihil igitur, quod græci græcis litteris scriberent, non poterant latini litteris suis scribere, si modo duas ad græcorum quædam vocabula scribenda mutuarentur. eæ quæ fuerint idem Quintilianus libro XII. cap. 10. docet. *Jucundissimas, inquit, ex græcis litteris v et ζ non habemus, vocalem alteram, alteram consonantem: quibus nullæ apud eos dulcius spirant. quas mutuari solemus, quoties illorum nominibus utimur. quod cum contingit, nescio quo modo hilarior protinus renidet oratio, ut in zephyris, zopyrisque.* Duabus hisce tantummodo græcorum litteris latini quum caruerint, necesse est eos tribus illis φ, χ, θ non caruisse, et sane non

caruerunt. + + + [Idem, I, iv, 9. *nostrarum ultima X, quam tam carere potuimus quam Psi non quærimus*.*] Quin ego ipse, quum scirem, ita majores loquutos esse, ut nusquam, nisi in vocali, aspiratione uterentur, loquebar sic, ut PULCROS, CETEGOS, TRIUMPOS, [f. *Triumphos*] KARTAGINEM dicerem. . . BURRUM semper Ennius, numquam PYRRHUM. VI PATEFECERUNT BRUGES, non PHRYGES, ipsius antiqui declarant libri. nec enim græcam litteram adhibebant: nunc autem etiam duas. et cum PHRYGUM, et cum PHRYGIBUS dicendum esset, absurdum erat aut tantum [tantum dele] barbaris casibus græcam litteram abhibere, aut recto casu solum græce loqui. tamen et PHRYGES, et PYRRHUM, aurium causa dicimus. Cic. de Orat. ad Brut. xlviii. Non audiendus est Petrus Victorius, qui hunc ipsum Ciceronis locum enarrans, legendumque in eo *Bruges*, non *Fruges*, jure defendens, libro XIV. Var. lect. cap. 3. affirmat, litteram φ, quæ prima est nominis Φρύγες, esse alteram e duabus, quas Cicero a priscis latinis fuisse adhibitas, contra quam ætate illa

* E palmaria Petri Pithœi emendatione apud Schulting. ad Jurisprud. Ante-Justin. p. 748, l. Et Scaliger ad Euseb. p. 112=120. “Ultima est” [X] “veterum litterarum in Alphabeto Latino, de qua nihil aliud dicam, nisi vetustissimam fuisse, licet prius vice ejus GS et CS uterentur. Sed EXFOCIONT pro *Effugiunt* legitur in vetustissimo saxo Duillii, quod in Capitolio olim vidimus, quum recens effossum fuisset, et descripsimus præsentē M. Antonio Mureto; qui nos eo deduxerat.” *Capella*, quoque p. 55. “Huic literæ [S] Divus Claudius P adjecit, aut C propter Ψ et Ξ Græcas, *Psalterium, saxa.*”

sua fieret, neget illis verbis, *nec enim græcam litteram adhibebant; nunc autem etiam duas*. Non ita est. quam enim *græcam litteram* olim a Latinis *non adhibitam*, Cicero dicit, ea intelligi debet, quæ in nomine *Πυρρός* secundum, in *Φρύγες* tertium obtinet locum, nempe vocalis *υ*; pro qua latinam litteram *u* in iisdem nominibus, in latinum e græco conversis, adhibitam fuisse, duplici illo ex Ennii *Annalibus* allato exemplo, egregie idem Cicero confirmarat. quod optima ratione ab Ennio cæterisque priscis illis latinis factum quum judicaret, suæ ætatis hominum perversam consuetudinem atque adeo intemperantiam carpit atque reprehendit, qui non contenti unam illam ipsam græcam litteram *υ* latine loquentes scribentesve adhibere, alteram quoque, item græcam ac peregrinam, non quidem in *Phryges*, sed in aliis certe nominibus usurpandis, adhiberent. quamnam? profecto non aliam, quam qua una, præter *υ*, latinos caruisse, ostensum est, nempe *ζ*.—

“Sed aliud quoque est, minime quidem a me prætereundum, in quo a viro illo doctissimo valde dissentio. ait enim, si non *Bruges*, ut ipse vult, ac recte quidem vult, sed *Fruges*, ut quibusdam placet, in hoc eodem Ciceronis loco scriberetur, tum fore, ut græci nominis *Φρύγες* prima littera, in illam *f* latine conversa, formam quidem græcam amitteret, sonum vero plane græcum retineret; neque propterea *vere immutata* (immutatam autem ab Ennio affirmat Cicero) dici posset. nempe eandem vim potestatemque fuisse olim græcæ litteræ *φ*, quam latinæ *f* Victorius putat. atqui longe aliam fuisse, ex du-

plici Quintiliani in *Instit. orat.* SECT. IV. loco perspicue demonstrari potest. libro quidem I. cap. 6. —

“*Atque hæc*, inquit, *ipsa s littera ab his nominibus* (scilicet, *arbo*, *labo*, *vapo*, etc. quibus veteres latini utebantur) *exclusa* (siquidem recentiores *arbor*, *labor*, *vapor*, etc. dicere instituerunt), *in quibusdam ipsa alteri successit*. nam *mertare*, *atque pultare dicebant*, *quomodo fordeum*, *foedusque* pro aspiratione, *vau* simili littera utentes. nam contra græci ita aspirare hæc solent, ut pro Fundanio Cicero testem, qui primam ejus litteram dicere non posset, irridet.” quorum verborum hæc sententia est, veteres Latini, quorum auribus aspiratio omnis erat insuavior, litteram *f* pro *h* repONENTES ex *hordeum* fecerunt *fordeum*, et *foedus* ex *hædus*. contra græcis eadem littera *f* sic absurda atque absona, pronunciaturque difficilis est, ut latina nomina, quorum illa prima sit, adspirare soleant, et eo ridiculo modo efferre, quo modo utentem græcum quemdam testem videmus a Cicerone in oratione pro Fundanio (quæ una ex iis multis est, quæ Quintiliani ætate exstabant, at postea interciderunt) irrideri; qui testis primam ipsius *Fundanii* litteram dicere recte ac latino sono non posset. potuitne igitur latinæ litteræ *f* eadem esse vis ac potestas, quæ græcæ *φ*, si homo græcus rationem primæ *Fundanii* litteræ expediendæ pronunciandæque reperire non poterat? hic mihi sane testis non minus contra Victorium, quam contra Fundanium dixisse testimonium in judicio videtur. sed et Quintilianus ipse libro ejusdem operis XII. cap. 10. testimonio quoque suo urget hominem, co-

SECT. gitque, magnum inter ϕ et f soni
IV. discrimen olim intercessisse, con-
fiteri. "Quæ (græca nomina *zephyrus* atque *zopyrus*) si nostris litteris scribantur, surdum quiddam (fort. *quemdam*) et barbarum efficient sonum, et velut in locum earum succedent tristes et horridæ, quibus Græcia caret. nam illa, quæ sexta est nostrarum [f], pæne non humana voce, vel omnino non voce potius, inter discrimina dentium efflanda est: quæ etiam, cum vocalem proximam accipit, quassa quodammodo, utique quoties aliquam consonantem frangit, multo fit horridior."

Sed jam ad Ciceronis locum

veniamus. Ennius cæterique veteres latini in græcis nominibus *Pyrrhus* et *Phryges* usurpandis tria omnino immutarant. primum adspirationem h , qua non nisi in vocalibus, iisque non multis, utebantur, abjecerant, ita, ut *Pyrrus* et *Pryges** relinqueretur. tum, consuetudini illorum temporum indulgentes, litteram P in B converterant, et *Byrrus* ac *Bryges* fecerant. denique, quum ab littera y , utpote peregrina, abhorrent, pro ea latinam u subdiderant; atque ita duo plane latina nomina *Burrus*, *Bruges*que condiderant. rem haud aliter contigisse demonstraturus Cicero, locum illum ex Ennii *Annalibus*

* "Latini veteres raro aspirabant." Scaliger ad Catull. p. 98=110. Hoc ex Æolibus. ῥάρος, ὃ σημαίνει τὸ βρέφος κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, ἡ ψιλὴ, καὶ διὰ τὴν ὁ ῥάρος ψιλοῦται; ὅτι ἡ Αἰολίς γλῶττα τὸ ψιλοῦν τὰ στοιχεῖα φιλεῖ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕ πάσης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. αὐτίκα τὸ ὕρχας [Ar. Vesp. 674.], Αἰολικὸν ὄν, ψιλοῦται σημαίνει δὲ τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναρρίχῃσιν. Schol. ad Dion. Thrac. p. 693. ἀμφέχεσθαι, καὶ Αἰολικῶς ἀμπέχεσθαι. Id. p. 705. Conf. Albert. ad Hesych. vv. Ῥάριον, et Ὑρχας. D. R. Ep. Cr. II. 181 (185.), et Cod. Vat. apud Bast. 689.; Ἐπιάλτης, Ἐπιάλτη, Ἐπιάλτην apud Herodot. VII, 213, 214. Heusinger. ad Cic. de Offic. I, I. "CRATIPPI nomen analogiam non sequitur, qua scribendum erat CRATHIPPUS: vel quod Æolicum est: vel quod in compositis ab ἵππος spiritus asperi ratio non semper habita est. Nam et *Alcippus*, *Aristippus*, *Leucippus*, *Lysippus*, tenuem litteram retinent."

H

Æn. II, 469. AENA "Codex mirandæ vetustatis" apud Gell. N. A. II, III. Ita factum et in Cod. Sax. vide *Wanley Catal.* Codd. Anglo-Sax. p. 156. Geo. II, 1. Æn. XI, 823. *Actenus* MS. Nonii Marcelli, p. 377. omnium antiquissimus. Æn. IX, 280. Aut *adversa*—Haut R. B. *Graccus* Charisius col. 62. "In voce GRACCURIS ne Tiberii quidem ætate fuisse C litteræ aspiratum, testimonio sunt hujus Imperatoris numi apud Suritam et Augustinum." Giovenazzius ad Liv. fragm. LIII. Cic de senectute xxiii. apud Non Marcell. p. 270. Neque vero eos solum convenire habeo—abeo MS. Cic. fragm. pro Scauro, p. 16. Em quibus familiis, quam foedis, quam contaminatis—p. 17. Em quibus testibus—in fragm. pro Tullio p. 29. membranæ Ambrosianæ exhibent *Tyrinum* pro *Thyrinum*, uti Cod. Ambrosian. Quintiliani IV, II. Comment. vet. ad Cic. fragm. pro Plancio p. 112. *Scolasticam*, et p. 115. *epiciremate* habet. Mox librarii tetrici scribendi generis studiosi H crebrius propinabant. A. Gell. xv, vii. *Augustus vetustatis amantissimus* epistolam ad Caium Cæsarem hisce orditur, Have, mi Cai,—. xviii, iv. p. 484. abire—habire MS.; Hor. Serm. I. III, 11. habebat sæpe ducentos, Sæpe decem servos—halebat Codex Vossianus, hoc est, alebat. In Cenotaphio Pisano Lucii I. 12. habeant loco abeant. Ausonius, 413. possum fratris abare vicem. Scaliger ad l. I, xxix. "Corrector mutavit—fratris habere vicem." Pro mitris mithris, Afranius apud Comm. Ambros. ad or. in Clod. p. 21. Hostia et civitates adjacentes—ad or. pro Plancio p. 90. et in schol. sequioris ævi *hutili* pp. 138, 9. *hutile* 139. *hutilitas* 139. bis. In Lexico Latino-Gr. H. St. Erile, Eri, Era, (ut in Ter. Cod. Bembino), Innit, Innitus, Innuli, Ircus, Irsutus, Umerus, Umilis, Umor, Umidus; at vero præter consuetudinem nonnunquam ponitur; ut *Hahah*, *Abhominor*, *Havena*, *Ihon*, *lathrones*, *Holera*, *Parhæmium*, *Plusiacha*, *Hrabanus*.

"*Vi patefecerunt Bruges*" affert: neque de *Burrus* sibi amplius agendum existimans, in nomine *Bruges* considerando paullisper immoratur. in quo ipso nomine nihil aut de exclusa adspiratione *h*, aut de *P*, in *B* commutata, inquirens neque commemorans, de una litera *y*, ab eo remota, disputationem instituit; rectissimeque id ab Ennio cæterisque veteribus latinis factum docet: qui, quum græcæ illi litteræ nullum esse locum in suo sermone voluissent (contra quam ipsius Ciceronis ætate fieret: tunc enim non illi uni modo, verum etiam alteri, quam fuisse ζ supra dictum est, locus dabatur), excludere eamdem ab illo quoque nomine debuerunt. id vero non oportuisse modo, verum etiam necesse quodammodo fuisse ita ab illis fieri, continuo perquam ingeniosa subtilique ratione ostendit. quum enim nomen illud e græco latinum facere, hoc est a græcorum nominum inflexione ad latinorum rationem vellent traducere (qua in translatione genitivi quidem casus extremæ litteræ non *gon*, sed *gum*, dativi vero non *xi*, sed *gibus* essent futuræ, sic ut non *Phrygon* et *Phryxi* græce, sed *Phrygum* et *Phrygibus* latine dicendum esset), valde absurdum fuisset litteram

illam græcam usquam ab iis SECT. sive in recto sive in obliquis ca- IV. sibus retineri. nam, si eam a solo recto removissent, sic, ut *Phruges*, non *Phryges* diceretur, tum rectus quidem ex græco latinus evasisset (recti enim ille exitus *ges* latinus est), sed in obliquis, latinum exitum cæteroquin habentibus, aliquid non latinum, græca illa nempe littera *y*, remansisset: quod certe erat absurdum. si vero a solis obliquis eamdem removissent, *Phrugum*, non *Phrygum*, et *Phrugibus*, non *Phrygibus*, usurpantes, tum rectus nominis ejus, cujus obliqui casus latini omni ex parte facti essent, nulla ex parte non græcus relinqueretur (*Phryges* enim plane atque omnibus litteris græca positio est): quod item absurdum erat. recte igitur nullum in tota illius nominis declinatione græcæ litteræ *y* locum esse voluerunt, ne, aut si eam in recto casu retinuissent, græce loqui, eundem casum plane græcum usurpantes, cogerentur, aut, nisi eam ab obliquis removissent, iis non plane latinis uterentur.—Hujusmodi igitur latinos græcorum nominum casus, qui non eosdem, quos græce elati, exitus habeant, sive recti, sive obliqui, sive singulares sive plurales sint, *barbaros* * casus, hoc est, peregrinos

* Recte; sic Il. B, 867. Νάσσης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων, ὅτι, inquit Strabo XIV, p. 946. καὶ πλεῖστα Ἑλληνικὰ ὀνόματα ἔχει καταμεμιγμένα. Ibid. p. 947. οὕτως οὖν καὶ τὸ βαρβαροφωνεῖν, καὶ τοὺς βαρβαροφώνους δεκτέον, τοὺς κακῶς Ἑλληνίζοντας. Schol. B. L. ad. l. ὅτι Κρητῶν ἀποικοὶ ὄντες ἐκρήτωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν. et in Soph. Aj. 1263. Teucro, propter hanc materni generis maculam, tanquam βαρβάρῳ Ἑλληνίζοντι τὴν φωνήν, irridet Agamemnon; τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαίω. Hinc Herodot. I, 57. εἰ τοῦτοις τεκμαιρόμενον δεῖ λέγειν, ἦσαν οἱ Πελασγοὶ βάρβαρον γλῶσσαν ἰέντες. Sæpius vero Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικὰ inter sese adversa legimus: Herodot. III, 115. ὥς ἔστι Ἑλληνικὸν καὶ οὐ τι βαρβαρικόν, ubi vide Valckenærium. Æschyl. Pers. 191, 2. πάτραν δ' ἔναιον, ἥ μὲν Ἑλλάδα Κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἥ δὲ βάρβαρον, &c.

SECT. "in Latinis; ut in *servus* et *vulgus* †, ÆOLICUM DI-
IV. "GAMMA desideratur." Quintil. Inst. Orat. Lib. I.

[iv, 7. Spalding.]

111 * "Versa vice si sit prior U, sequatur illa, [I]

"Cum dico *vide*, contulit I sonum priori;

"Ast ipsa manet tempore quo sonabat ante:

"Vocalibus hoc et reliquis prædita⁶ servat;

"Ut *vade*, *veni*, *vota* refer, teneto *vultum*:

atque exóticos, perquam apto vocabulo, et ab ipsis græcis primum invento atque usurpato, dicuntur. ac Marcus quidem Plautus græcas comœdias duas, *Asinariam* atque *Trinummum*, cum latinas a se factas vellet intelligi, *barbare* a se versas dixit: *Nunc, quod me dixi velle vobis dicere, Dicam. huic nomen græce est Onagos fabulæ: Demophilus scripsit, Marcus vortit barbare.* In Prolog. Asin. vers. 9. *Huic nomen græce est Thesauro fabulæ: Philemo scripsit, Plautus vortit barbare.* In Prol. Trin. vers. 18. Quam consuetudinem sequutus, M. Tullius (et Quintilianus supra) latinas declinationes, nominibus græcis adhibitæ, *barbaros* (id est, non græcos) *casus* appellavit." LAGOMARSINI ad J. Poggiani Epist. I, pp. 189—194. Lucanus a WITTHOFIO emendatus Phars. I, 555. *Tethyn Majoribus undis Hesperiam Calpe; culmenque implevit Atlantis.* Sed nomen *Calpe* Latinorum more flectere maluit Juv. Sat. XIV, 279. *Æquora transiliet; sed longe Calpe relictæ,* Encæn. pp. 26, 7. *Κάλπις* apud Philostrat. Vit. A. T. v, i. p. 189. ed. Olearii.

† Quintil. I, vii. "Nostri præceptores *cervom*, *servom*que

scripserunt." Priscian. col. 554.

"U quoque multis Italiæ populis in usu non erat, sed e contrario utebantur O.—et maxime digamma antecedente hoc faciebant, ut *serjos* pro *servus*, *volgus* pro *vulgus*, *Dajos* pro *Davus*." Vide Spanhem. de præst. et usu numism. p. 121. "Certe post consonantem V non um sed om proferebant ætate Augusti, ævom, divom, Calvom etc. ut cum ex monumentis ejus ævi, tum ex vetustis Virgilii et Horatii codicibus constat." R. B. ad Carm. II, xiv. 27. Noris ad Cenot. Pis. p. 471. Post consonantem V non um sed om proferebant Latini veteres 187. *Clavom*, *Parvola*, *robigne*, *servom*, *avolsos*, *Volcano*, *volgo*, *volgus*, *volgaria*, *volgarit*, *volpes*, *volt*, (R. B. ad Cic. Tusc. I, xxvii.), *voltis*. *Voltum*, *voltus* apud Horatium; at vero *exuviæ* perpetuo servant Codices MSS. Geo. IV, 19. *Rivos*, et Æn. III, 703. *arduos*, *Col. Med.* In MSS. Ambros. Cic. *voltus*, *pervolgare*, *quom*. Hor. Epod. xvii, 57. *Volgata* R. B.

6. prælata Commelin. in v. I. et addit, "sed versus vitiosus." "voce præditus hoc sensu Auctor utitur v. 291. 533. 544. 632. 704. 717. 729. 753. 2075." Santenius.

“ Crevisse sonum perspicis et coisse crassum ;

SECT.
IV.

“ Unde ÆOLIUS litera fingitur DIGAMMOS.

Terent. Maur. pag. 12 [=2387. Putsch. vss. 156—164. Sant.]

“ Nominum multa inchoata literis vocalibus

1. “ Usus ÆOLICUS reformat⁷, et DIGAMMON præ-
ficit :

2. “ (Æolum dialectos autem est fere mista⁸ Italæ)

1. Vulgo *Æolicus usus reformat*. Quo pacto [Terharius et] Gerardus Vossius [in Etymologico v. *Vestis*] versus numeros laborare censens verborum ordinem immutavit. Sed erravit vir eruditus. Nam * integri sunt versus numeri. 112
Quorsum igitur tu eum secutus es? Propterea quod ex ordine suavior ac venustior evadit, de qua nil quidquam suspicatus videtur vir eruditus, accentuum ratio; nempe hoc modo habes '*Usus*' *Æolicus reformat*—illo *Æolicus usus*—

2. Lectio vulgata *Æolica etiam dialectos*—in tertia sede contra metri trochaici leges dactylum repræsentat. Vossius

7. vertit “ *sed claudicat versus.*” Commelin. in v. l.; per-
vertit ex Brissæo Taylorus; ipse
autem maluit; *reformat. Æolicus
usus vertit*—in textu exhibet
Santenius; at in nota legit:
Æolicus ususque v.

8. *Æolica etiam dialectos fere
est mista Italæ* editiones Com-
melini et Putschii: ille inter v. l.
recenset *Æolica dialectos autem
mista ferme est Italæ.* rescripsit
*R. B., Æolica etiam Dialectos
est fere mixta Italæ:* in exem-
plari Tayloriano, “lege *Æolum.*”
Santenius Venetas et Parrhasia-
num quam proxime secutus ex-
hibet, *Æolica dialectos autem
mista ferme est Italæ:* et primam
in *dialectos* ex more Terentiano
contrahendam censet; Mallem,
Æolum (vel *Æolica*) *dialectos
autem MATER est fere Italæ.*
Quam facile voces *mater* et *mista*
confundantur, nihil attinet di-
cere; Ovid. Met. III. 102. *Pallas*

*adest: motæque jubet supponere
terræ Vipereos dentes: matrique
Codex Mediceus. De Æolismo
linguæ Latinæ vetus est opinio,
quæ constat ex antiquissimis
grammaticorum monumentis;
“Dionys. Halic. I. xc. Ῥωμαῖοι
δὲ φωνὴν μὲν, οὐτ’ ἄκραν Βάρβα-
ρον, οὐτ’ ἀπηροτισμένως Ἑλλάδα
φθέγγονται, μικτὴν δὲ τινα ἐξ
ἀμφοῖν, ἧς ἐστὶν ἡ πλείων Αἰολίς.”*
Statuit *Valckenærius* linguam
Latinam, si excipiamus pauca
verba *Sabina* et externa voca-
bula, nihil aliud esse quam Æo-
lico-Græcam. Orig. Græc. p.
45. Athenæus x, 425. A. παρὰ
Ῥωμαίοις δὲ οἱ εὐγενέστατοι τῶν
παίδων——πάντα τοὺς Αἰολεῖς
μιμούμενοι, ὡς κατὰ τοὺς τονοὺς
τῆς φωνῆς. “intelligit *Barvto-
vian.*” Conf. ad Hor. Carm. III,
II, 1. Quintil. I, VI, 31. “Æo-
lica ratione, cui est sermo noster
simillimus.” Plin. VII, LVIII.—
“Veteres Græcas [literas] fuisse

SECT. legit, *Æolum dialectos etiam ferme mista est Italæ.* Melius
 IV. scripsisset *mista ferme.* Sanctius [p. 842. ed. *Perizonii*],
 — *Æolica dialectos autem mista ferme est Italæ.* Sed vocis
ferme nullus mihi usus occurrit, qui huic loco congruat, ac
 proinde *fere* retinendum censeo. Nec vero te moveat quod
 in lectione nostra *vocula autem* (quod alteri *etiam* prætu-
 limus) ante vocalem plene sit enuncianda. Simili enim licen-
 tia alibi usus est Terentianus, pag. 25. l. 15. [= 2395. *Putsch.*
 = 551. *Santen.*]

Bina productas habere nec minus compertum est
 pag. 35. l. 15 [= 2401. *Putsch.* = 850. *Santen.*].

Ire jam nunc ideo nobis visum est consultius

Cæterum hunc versum parenthesi includendum curavimus,
 ut vitetur solœcismus, qui in vulgata lectione obtinet; is
 autem in eo consistit, quod vox *ille* verss. 8, et 9. ex ser-
 monis indole non nisi ad *Æolum dialectos* referri possit.
Annon vero præcedit usus Æolicus quo absque solœcismo vox
ista referatur? Atqui ad verba ista, eo ipso nomine quod
 præcedant, referri non potest, ni versus, in quo versamur, a
 cæterorum constructione separetur.

easdem pene quæ nunc sunt La-
 tinæ." Tacit. Annal. xi, xiv.—
 "Has in Italia Etrusci ab Co-
 rintho Demarato; Aborigines
 Arcade ab Evandro didicerunt.
 —Formæ literis Latinis quæ ve-
 terrimis Græcorum." Salmas.
 de Hellenist. p. 25. "Ex Æolica
 lingua nata est Romana sive
 Latina, ex hac Italica. Latina
 hodie non magis in rerum natura
 censeri debet, quam Æolica."
 Conf. eundem in Plin. Exercit.
 p. 43. b. C.—F. et p. 627. a. E.
 Dionys. Halicarn. i, xxxi. Huds.
 Liv. i, vii. Plin. vii, lvi. Stephan.
 Byz. v. Ἀγύλλα. Sic arbitran-
 tur Scaliger, Casaubonus, et
 R. B. ad Horat. Serm. ii, iv, 66.
 "pleraque Latinorum nomina ex
 Æolica dialecto ducuntur." At-
 que in Schediasm. de metr. Ter.
 "ILLUD sane in Lingua Latina
 notabile, ne unum quidem ver-
 bum præter Monosyllaba Tonum

in ultima habuisse.—Quod Olym-
 piodorus a Bentleio citatus Fastui
 tribuit, id dialecto Æolicæ, unde
 lingua Latina partem maximam
 profluxit, rectius imputatur."—
 Cod. Harl. f. 144. πᾶσα λέξις
 ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρ' ἡμῖν
 ὀξύ, παρὰ δὲ αἰολεῦσι βαρύ, χωρὶς
 τῶν προθεσέων καὶ τῶν συνδέσ-
 μων. Excerpta e cod. Vat. apud
 Bastium ad Greg. Metrop. de
 Dial. p. 688. Καὶ τὰς μὲν οὖν
 ὀξύτόνους λέξεις καταστρέφουσι,
 τὸ ποταμὸς πόταμος λέγοντες,
 καὶ τὸ καλὸς κάλος, καὶ τὸ σοφὸς
 σόφος. Conf. Joann. Grammat.
 in Hort. Adonid. f. 236. a.
 D. R. Elog. T. H. p. 44.
 "inventa Hemsterhusii ingenio
 Græcæ linguæ analogia, simul
 etiam Latinæ ratio diluxit, patuit-
 que clarissime, quod pauci magis
 suspicati erant, quam intellexe-
 rant, totam fere Latinam linguam
 ab Æolica fluxisse. Restat, fa-

“ Εσπερον quem dico Græce, *Vesperum* cognominat⁹; SECT.
IV.

“ Εστια sic *Vesta* facta; *vestis* εσθης dicitur:

“ Iva quam Græce vocamus, *vim* jubet me dicere:

3. “ Est εαρ¹⁰ multis in usu, et magis Poeticum,

“ Ηρ enim nativa vox est: ille *ver* hoc dictitat:

“ Quos Homerus dixit ‘Ερετους¹¹, ille *Venetos* autumat.

3. De numeris hic altum silet Vossius. Atqui tam certum est, quam quod certissimum, scripturam ab ipso cum aliis repræsentatam in prima versus sede trochæi * loco pyrrichium uno tempore minorem præferre. Ea utique sic se habet: *Eap est multis*— 113

teor, pars quædam, quæ invecta aliunde videatur. Verum aut fallor, aut exorietur aliquando vir doctus et ingeniosus, qui, Hemsterhusiana analogia adjutus, eam quoque partem ad Græcam originem revocet, planissimeque demonstret, omnem Latinam linguam pulcræ matris Græcæ pulcræ filiam esse.” Conf. Tayl. in Lect. Lys. p. 703.—Hanc figuram, de qua litem intendimus, præsertim frequentarunt Lacones, et horum in Italia coloni Tarentini. Οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοι εἰσι τῶν Λακεδαιμονίων. 930. Grammaticus apud Gaisford. Hor. Carm. III, v, 56. *Lacedæmoniumque Tarentum*. Conf. Piers. ad Mær. 341. Valck. ad Adoniaz. p. 285. A. De hac re multi multa scriptitarunt; si operæ esset pretium eundem iterare Hylan, Palmerii, viri quidem perdocti, Exercitat. p. 514. consulas; hic Rhodus est, hic saltandum. Exemplis vocalium in Terentiano subinde distincte elatarum adde, p. 20 = v. 411. Sic ὁ αὐτὸς separatim ὠντὸς immistum sonat. p. 27 = v. 617. Est adhuc quo separatæ I et V

dissentiant. p. 51 = v. 1334. O cum E tantum jugatæ longa semper syllaba est. His addit Santenius, “ vss. 331. 410. 412. 653. 658. 850. 860. 864. 930. 1328. 2310. 2318. 2370; et lectorem remittit ad Burmann. in Propert. II, xii, 1. Heins. ad Prudent. Cathemer. hymn. xii. 131. Schrader. Emendat. vi. p. 130.” Vid. Taylor. ad Marm. Sandv. p. 43.

9. “ Veneta: cognominant.” Santenius.

10. Est εαρ multis in usu, quod —Hotchkisius; Eīap est multis in usu, sed magis poeticum est, R. B.: quam lectionem quoque divinando assecutus est Santenius; qui citat Martial. IX, II. Dicunt Eiarinon tamen poëtæ.—Mox, ἩΡ enim nativa vox est; Hesiod. Εργ. 460 (II, 80.). Ἡῖρε πολεῖν 490 (II, 110.). Μήτ Ἡρ γιγνόμενον πολιὸν, μήτ’ ὦριος ὄμβρος [“twere” nostrates]: Sappho fr. apud Schol. ad Soph. El. 147 (LXIII. Blomfield.). Ἡρος ἀγγελ’, ἱμερόφων’ ἀηδοῖ. Poeticum est, Putschius.

11. FENETOI infra p. 154. et Santenium vide qui cum leni

SECT.
IV.

“*Viola* flos et¹² nuncupatur, quem Graii vocant ἰον; 4. “Et Ἰολαος ille *Violas*¹³, crede Marco Tullio :

4. *Et Iolaos* violeus fit—*Edit. Sanctand. et Vossius* : Sanctius : *Et Iolaos* ille violens—Ego vero Marcum Tullium

spiritu hoc nomen exhibet. Maurus solo pronomine *ille* plerumque Virgilium denotat.

12. *Viola flos qui nuncupatur, hunc Graii vocant ἰον* ed. Commelin. ; in v. l. Et *viola flos nuncupatur* quem Graii vocant ἰον. Sic utraque Veneta, a quibus “ne latum quidem unguem” recessit Santenius. *Viola flos* et n., *hunc*—Putschius ; *Viola f. q.* nominatur, *hunc G. R. B.* ; vide infra ad R. D. p. 185.

13. *Et Iolaus, violens fit*, ed. Commelin. ; in v. l. *Et Iolaus ille violens*,—*Et Iolaus, violeus fit*, Putschius. *Violeus* fidenter legit Salmasius, et hanc explicandi rationem init : “*Iolaus* addito digamma fit *Violaus*. Quod *Violeus* dixit Grammaticus, ut versui consuleret. Nam et Ἰόλεως Græci, ut Μενέλεως. Ergo et *Violeus*. Graviter errat vir summus [Turneb. Advers. II, xxiii.], qui *violans* legit apud Terentianum.—Primum non *Violans*, sed *Violaus*, aut *Violeus* scribitur in Terentiano. Deinde *Iolaus* nomen nihil habet cum *viola* commune, nisi quod compositum est [l. sit] ex ἰον, quæ vox *violam* significat, et λαός.” Plin. Exercit. p. 70. a. F. “*Et ὀλαος violens fit*,” R. B., ni animi fallor. “Dawesio aliquatenus favet inscriptio Delphica apud Dodwell. Itin. Gr. T. II. p. 507. ΧΑΙΡΟΛΑΣ.” P. P. D. Addend. ad Aristoph. Plut. 1012. (3.). Formam quoque a Dawesio restitutam probat Ruhnkenius apud Santenium.

“Sic Antipatri filius, qui a plerisque Ἰόλλας, a Plutarcho in Alexandro p. 705. E. et 707. A. modo Ἰόλαος, modo Ἰόλας vocatur ; sic etiam nobilis medicus, *Iolaus*, a Dioscoride *Iolas*, a Plinio *Iollas* ; vide [Salmas. Plin. Exercit. p. 70. a. E.] Perizon. ad Ælian. V. H. XII, 3. ut ut igitur Latini ex Ἰόλη, quod apud Hesychium superest, *viola*, sic ex Ἰόλας *Violas* fecerunt. Jam Cicero *Violas* usurpavit in libris, ni fallor, philosophicis perditis, more suo exprimens venustissimum locum Platonis Euthydem. p. 225. C. 2 (Læmar. = T. I. p. 297. C. H. St.). εἰμὶ φανλότερος τοῦ Ἡρακλέους, ὃς οὐχ οἷός τε ἦν τῇ τε ὕδρᾳ διαμάχεσθαι, σοφιστρία οὔση—, καὶ καρκίνῳ τινι ἐτέρῳ σοφιστῇ, —ὃς ἐπειδὴ αὐτὸν ἐλύπει,—τὸν Ἰόλεων τὸν ἀδελφιδοῦν βοηθὸν ἐπεκαλέσατο.” Sed mihi saltem probabile fit Tullium potius respexisse ad Phædon. quem evolvere diligenter solebat, p. 89. C. 4. Ἀλλ’ ἦν δ’ ἐγὼ, πρὸς δύο οὐδ’ ὁ Ἡρακλῆς λέγεται οἷός τε εἶναι. Ἀλλὰ καὶ ἐμὲ, ἔφη, τὸν Ἰόλεων παρακάλει, ἕως ἔτι φῶς ἐστίν. Παρακαλῶ τοίνυν, ἔφην, οὐχ ὥς Ἡρακλῆς, ἀλλ’ ὥς Ἰόλεως τὸν Ἡρακλῆ. Conf. de Legg. XI. p. 919. B. 6. *Et Iolaus ille Violens*, legit Santenius ; “amicus pro ille substituebat inde. Ceterum Violens cognomen occurrit proprium Volumniorum ; vide Pighii Annales ad A. U. C. 446.” Violentilla ὑποκοριστικὸν

docuisse vel *violeus* vel *violens* τῷ ΙΟΛΑΟΣ respondisse vix SECT. IV.
 unquam credidero. Explicent ii, velim, quibus utrumvis ad-
 ridere poterit. Mihi interim persuasum est significasse
 Oratorum principem pro communium Græcorum ΙΟΛΑΟΣ
 Æoles scripsisse **ΦΙΟΛΑΣ**, vel forte **ΦΙΟΛΑΨ**; atque hinc
 apud Latinos nomen *Violas* locum habuisse. Nam eadem
 plane analogia ab iisdem Æolensibus scribi videmus ΜΕΝΕ-
 ΛΑΣ, ΑΡΧΕΛΑΣ &c. pro communibus ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΑΡΧΕΛΑΟΣ
 &c. pro quibus Attici usurpabant ΜΕΝΕΛΕΗΩΣ, ΑΡΧΕΛΕΗΩΣ
 &c. Iones autem ΜΕΝΕΛΑΩΟΣ, ΑΡΧΕΛΑΩΟΣ; hi similiter
 ΨΙΟΛΑΩΟΣ, illi ΙΟΛΕΗΩΣ: Æoles autem modo **ΦΙΟΛΑΦΟΣ**
 modo **ΦΙΟΛΑΣ**. Eorum autem quæ a Terentiano in his ver-
 sibus traduntur summa huc denique recidit: pro istis commu-
 nium Græcorum ΕΣΠΕΡΟΣ, ΕΣΤΙΑ, ΕΣΘΗΣ, ΙΣ, ΗΡ, ΕΝΕΤΟΙ,
 ΙΟΝ, ΙΟΛΑΟΣ, ΙΤΥΣ, Æoles dixisse **ΦΕΣΠΕΡΟΣ**, **ΦΕΣΤΙΑ**,
ΦΕΣΘΗΣ, **ΦΙΣ**, **ΦΗΡ**, **ΦΕΝΕΤΟΙ**, **ΦΙΟΝ**, **ΦΙΟΛΑΣ**, **ΦΙΤΥΣ**:
 atque hinc porro fluxisse Latina *Vesperus*, *Vesta*, *Vestis*, *vis*,
ver, *Veneti*, *viola*, *Violas*, et forte *vitys*.

—Stellæ poetæ conjux: *Pudens*
 nomen proprium apud *Milner*.
in Hist. Winton. Vol. i. p. . *Pul-*
cher apud *Sen. Controv.* T. iii. p.
 359. **ΠΟΥΛΧΕΡ** in Inscript
 Gr. Corbrigiæ effossa; vide *Arch.*
 Vol. iii. pp. 184. 324. 332.
Strabo xiv. p. 1004. Α. Πόπλιος
 Κλαύδιος Πουλχερ—*Anthol. Gr.*
 p. 360. H. St. Εἰς Κρατερὸν σο-
 φιστήν. Mallem **ΦΙΟΛΕΨ**, nam
violeus *Putsch.*; et in hoc loco
 dialectus Æolica regnat: sed
 formam lingua et litteris Æolicis
 ex hisce latebris scalpere nequeo.
 Vide *P. P. D.* infra ad *R. D.* p.
 253. *Archilochus* fr. lx, 2.
 Αὐτός τε κίόλαος, αἰχμητὰ δύνω.
 “*Μενέλεως fuit flexus Atticis*
communis cum Ionibus. Dorienses
talia nomina per as extulerunt.”
Koen. ad *Greg.* p. 17. infra
ΜΕΝΕΛΑΣ *Eur. Troad.* 212. et
 auctor *Rhes.* 257. **ἈΓΕΣΙΑΛΑΣ**
 (*Pluto*) apud *Callimachum* L. P.
 130. φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος
 Ἀγεσίλα. Epigramma apud *Gruterum* P. mcxxx. a T. H. emen-

datum, Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπ’
 Ἀγεσίλας **ΑΝΑΞΙΛΑΣ** *Koen.* ad
Greg. p. 9. **ἈΡΧΕΛΑΣ** *Ari-*
stoph. Equit. 164. τούτων ἀπάν-
 των αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, *He-*
sychius Ἀρχέλας. et infra Ἀρ-
 χίλαν. ἀρχιποίμενα. *Κρητες.*
 (**ΒΡΑΣΙΔΑΣ** *Vesp.* 473. Καὶ
 ξυνὼν *Βρασίδα*, *Pac.* 639. ὡς
 φρονεῖ τὰ *Βρασίδου*. *Conf. R. P.*
 apud *P. P. D.* ad l.). **ΒΡΑΣΙ-**
ΛΑΣ *Theocr.* Id. vii. 11. ἀμὲν
 τῷ *Βρασίλα* κατεφαίνετο. **ΧΑ-**
ΡΙΛΑΣ *Archilochus* apud *A-*
then. x, 415. E. (*Fragm.* xxix,
 1. *Gaisford.*) *Ερασμονίδη* *Χαρί-*
λα, *Callim. Epigr.* xiv, 1. Ἥ ῥ’
 ὑπὸ σοι *Χαρίλας* ἀναπαύεται;
 3. ὦ *Χαρίλα*, τί τὰ νέρθε; *In-*
script. *Boudelot.* **ΑΡΚΕΛΑΣ**.
ΑΡΚΕΣΙΑΛΑΣ. *Conf. Diog. Laert.*
 I. p. 253. *Xenoph. Anab.* V, vi,
 11. φιλίας ἔνεκα τῆς *ΚΟΡΥΛΑ*
λέγειν, *ibid.* 14. *ΣΑΜΟΛΑΝ*
Ἀχαιοῖν. *Demosth. de Cor.* p.
 358. *Bekker.* **ΠΕΡΙΛΑΣ**, **ΤΙ-**
ΜΟΛΑΣ. Sic *Δορύλαος*—*Δο-*
ρύλας. *Πτερέλαος*—*Πτερέλας*.

SECT.
IV.

“ Quamque¹⁴ ἰτυν dicunt Achæi, hanc *vityn* gens
Æoli.

“ Plura Sappho comprobavit¹⁵, Æoles et cæteri.

Idem pag. 28 [=2327=647—659. *Sant.*]

Apollon. de Adverb. p. 585. *Bekker.* Conf. infra ad v. *Fiόλαος*.

14. Quamq. compendio exhibet Veneta: quanquam ἰτυν—βίτυν gens Æolis. in textu *Commelin.* et *Putschii*: *Vitym* utraque servat Veneta, *Vitem* Sanctius; “ Quid? si, genere masculino usus, intellexerit Maurus Procnæ filium, quem Sappho *FITYN* dixerit.” Ex Ovidio, quem laudat *Santenius*, liquido patet Sapphonem *Ityn* commemorasse; *Heroid.* xv, 155. *Concinit Ismarium Daulius ales Ityn; Ales Ityn, Sappho desertos cantat amores.* Æolis vulgatam citat *Taylorus* *Lect. Lys.* p. 721. et *Adversariis*; *Æoli* v. l. in ed. *Commelin.*

15. comprobabit v. l. *Commelin.*; *Æoliis* [*Æolis* ex Venet. et *Parrhas.* *Taylor.*] et cæteri. *Brissæus* et *Putschius*, *Æoles* *Commelin.* Non abs-re existimo futurum si molem testimoniorum, indigestam quidem et tristissimis cladibus usquequaque laceratam, ut prima specie *Sybillæ* folia videantur, hoc loco subiciam. *Victorinus* p. 21=2461. *Litera* U vocalis est, sed eadem vicem obtinet consonantis; cujus potestatis notam Græci habent F; nostri VAU vocant, et alii Digamma. Ea per se scripta non facit syllabam, antea posita [f. anteposita] autem vocali facit, ut, *Ἑμάξα*, *Ἑκήβολος*, et *Ἑλένη*: nos vero, qui non habemus hujus vocis nomen aut notam, in ejus locum, quoties una vocalis pluresve junctæ unam syllabam fa-

ciunt, substituimus U literam. *Aulus Gellius* xiv, v.—Legendum ex MS. Parisino præstantissimo et ED. PR. *Diuus*, et *riuus*, et *cliuus*, et similia nomina non us syllaba terminantur, sed ea quæ per u scribenda est, propter cujus syllabæ sonum declarandum reperta erat nova littera F, quæ Digamma appellatur. *Valerius Probus* col. 1507. Δ pro V, ut *SerΔus*, *Δulgus*, *Δixit*, pro *servus*, *vulgus*, *vixit*, et Digamma Æolicum appellatur.” [“ *Valerius Probus* anno secundo imperii *Neronis* floruit, et usque ad *Trajani* tempora vixit.” *Noris* p. 464.] *P. Diaconus* col. 1587. digamma Æolicum Δ, ut in multis sepulcris. *SERΔVS*, *ΔVLGVS*, *ΔALE*, *ΔIXIT*. *Charisius* col. 57. *Seruus*, *ceruus*, *vulgus*, a quibusdam per u et o, videlicet quia duæ vocales geminari, ut unam syllabam faciant, non possunt. Sed per duo u scribi debent, quia et sic sonant, et ambiguitas casuum tollitur, et unum u loco consonantis accipitur. [*Charisius* floruit ante *Priscianum*.] *Diomedes* col. 416. “ Huic item [u] Digamma ascribi solet, ut cum sibi ipsi præponitur, ut *serFus*, *Fulgus*: nam U literam geminari in una syllaba posse plurimi negant.” Conf. *Noris* ad *Cenotaph.* *Pis.* p. 471. *Donatus* ad *Andriam* *Terentii* i, ii. *Dauus* non recte scribitur; *Dauos* scribendum: quod nulla litera vocalis geminata unam syllabam facit [conf. col. 1736.]. Sed quia ambiguitas vitanda est

“ —Ex adjectis autem nostros [Latinos] solum X ^{SECT.}
 “ recepisse, F vero, G, et Q in Græcis etiam literis ^{IV.}
 “ fuisse et nunc esse, sed G numero servire atque

nominativi singularis et accusativi pluralis; necessario pro hac regula Digamma utimur, et scribimus Da Δ us, Ser Δ us, cor Δ us. Velius Longus, col. 2222. Demonstravimus V literam totiens consonantis vim habere, quotiens pro eo ponitur quod apud Græcos dicitur Digamma. conf. col. 2215. [“ Velius Longus ante Antonini Pii principatum floruit.” Noris p. 171.] Scaurus p. 2254. V litera omnibus vocalibus et præjectiva et subjectiva consentit, ut Va, Ve, Vi, Vo, Vu: in quibus syllabis non vocalis sed consonans est; est enim posita pro Digamma, quod quidam Græcorum etiam VAU appellant. [Scaurus fere Velii æqualis.] Cledonius col. 1882. V scilicet interdum digammon adscribi solet; alii sic vo'unt esse digammon.—hoc ab Æolicis processit. Alcuinus col. 2083. I et V transeunt in consonantium potestatem, cum in principio syllabæ aliis vocalibus junguntur; —Fiunt quoque hæ ipsæ mediæ quando Y Græcæ vocalis sonum habent.—V quoque duplicis gamma in quibusdam locis accipitur; —et ubicunque V loco consonantis ponitur, semper pro digamma habenda est. Cassiodorus ex Annæo Cornuto col. 2282. “ Nos hodie V literam in duarum literarum potestatem coegimus: nam modo pro digamma scribitur, modo pro vocali. Vocalis est, cum ipsa per se est. Hoc enim cum cæteris quoque vocalibus patitur. Si cum alia vocali, digamma est, quæ est consonans.” Idem ex Papiriano

col. 2292. Præterea non respexerunt unum U toties consonantis vim habere, quoties pro consonante ponitur, quod apud Græcos Digammon vocatur.” Idem ex Martyrio; col. 2297. nullo enim modo poterat ipsa sibi V præponi, non conjuncta etiam aliæ consonanti in prima syllaba: cum tamen dissimilis (f. similis) continuo litera fuerit subsecuta, ut vultus, vulgus, Vulcanus, per V digammon scribentur.—Idem ex Lucio Cæcilio col. 2317. digammon Æolicum pro quo nos V loco consonantis posita utimur. Hisce tabulis attritis, deformatis, e naufragio vix enatantibus irridebunt complures: vellem talia viris egregiis haud exciderint: usus τοῦ digamma magis testimonio quam probatione niti videtur, de quo omnia Homeridis absolute nosse convenit.—χρὲν δέ σε πάντα πυθέσθαι. “ Nam et illi qui paria dicunt, communia dicta confirmant; et isti, qui varia ponunt, per verba multiplicia commonent, quemadmodum scribere et loqui debeamus.” Viderint eruditi ne fallaces τοῦ F tractus in Hebraicis characteribus sine fructu aucupentur; et, ut facilem D. R. monito aurem præbeant, enixe rogo: “ Nolle-mus tamen, vir eruditus (Ignarra) ad ludibria originum orientalium delapsus esset, imitatione magistri Mazochii, quem, constat, omnia Græca et Latina ex Hebraica lingua repetiisse, et his nugis Vossii Etymologicon, quod nuper Neapoli recusum est, refecisse.” Vid. infra ad R.D. p. 117.

SECT. "nonaginta significare, F autem ÆOLIIIS *duntaxat*
 IV. * "idem valere quod apud nos V cum pro conso-
 114 "nanti scribitur; vocarique VAU † et DIGAMMA,"
Mar. Victorin. pag. 30 [=c. 2468.].

—"Et I quidem quando post V consonantem
 "loco DIGAMMA F ÆOLICI functam ponitur brevis
 "—*Priscian. Lib. i. Cap. de Literis. [f. 3.a. Ald. =c.*
 "539. *Putsch.]* Apud antiquissimos Græcorum non
 "plus quam sedecim erant literæ; quibus ab illis
 "acceptis Latini antiquitatem servaverunt perpe-
 "tuam. Nam si verissime velimus inspicere eas,
 "hoc est sedecim, non plus quam duas additas in
 "Latino inveniemus sermone, F ÆOLICUM DI-
 "GAMMA, quod apud antiquissimos Latinorum ean-
 "dem vim quam apud Æoles habuit Φ¹⁶; eum

† BAU *Putschius.*

16. vim quam apud Æoles ha-
 buit; eum—MS. Cantab. et ed.
 Aldi. Recte: vide supra p. 184.
 Excerpt. MS. ex Tryphone in
 Mus. Brit. προστίθεται δὲ τὸ
 δίγαμμα παρά τε αἰολεῦσι, καὶ
 ἰωσι, καὶ λάκωσιν, οἷον ἄναξ Γου-
 ἀναξ, καὶ παρ' ἀλκαίῳ τὸ ῥῆξις
 Γουρῆξις εἴρηται. in MS. quidem
 Bodl. φουάναξ, ἔλενα φουέλενα.
 Sic Robortellus in Emendat. lib.
 II. c. lii. nos docet in *Suffetii*
 nomine exarando "Φουφέτιον
 scripsisse Halicarnasseum, Βου-
 βέτιον Plutarchum." Conf. ad v.
 Φρήξις. Restitue, II. H, 45.
 ἐΦάνθανε. Num in II. B, 217.
 219. pro Φολκὸς et Φοξὸς le-
 gendum Φολξὸς et Φοξός; "In
 tabula Eugubiana Latina signum
 illud F digammatis Græci potes-
 tatem habet, non Romanæ istius
 litteræ F; quam ea ætate ita
 invaluisse haud verisimile est."
Knight Proleg. cxv. Strabo v,
333. 'Εξῆς δὲ Φορμίαι Λακωνικὸν
κτίσμα ἐστίν, Ορμίαι λεγόμενον
πρότερον διὰ τὸ εὐορμον. Vide

Sanctii Minerv. p. 842. Plin. i.
p. 135, 4. "Oppidum Formicæ,
Hormicæ prius olim dictum."
Hesychius, "Ορμικας. μύρμηξ.
Glossa e suo loco excidit; lege,
Μύρμηκας. Φόρμικας. i. e. litteris
Romanis, Formicas; vide R. P.
Opusc. p. 284. De Falisca Etrus-
corum vide SALMAS. Plin. Ex-
ercit. p. 43. G. et p. 44. A—D.;
et Præsulis illius præstantissimi,
qui e sacro fastigio Ecclesiam
nostram acerrime vindicat, quam
ex humiliore munitione tam fe-
liciter antehac propugnauerat,
Horas Pelasgicas, pp. 127—133.
Infra Plin. III, xvi. Dein Vo-
lane, quod ante Olane vocabatur,
—"Ολανος et "Ολανος apud
Schweigheuserum ad Polyb. II.
qui hodie non est in promptu.
Latini antiqui, qui multum Æoles
imitantur, modo aspirationem re-
pu diabant, ut in carmine Arvali,
TRIVMPE, TRIVMPE, TRI-
VMPE; modo F loco PH uti
passim consueverunt. M. Ca-
pella, p. 84. "Sed nec F exclu-
dunt, cum dicamus triumpho,

quanquam a Græcis veniant talia verba; et per P et H potius scribantur." In Codice pervetusto Nonii Marcelli invenimus *Adelfis* 236, 243, 269, 284, 285, 294, 298, 367, 372 bis; *alfæsibea* 279. *Amfitr.* 237. 342. 354, 355. "et ita fere ubique." *R. B.* *antifila* 281. *Dafni* 252. *Deifobo* 314. *Delfis* 237. *Delfinum* 248. *efigenia* 370. *epifoni* 352. *fanium* 287. *fedria* 254. *fegeus* 302. *filipp.* 271. 273. 282. 289. 291. 293. 299 bis. 300. 327. 349. 373. 374. (*Filippicis* Comment. ant. ad Cic. orat. in Clod. et Cur. p. 11. ex Ambrosianis forulis nuper effossus) *filo* 278. *filoctete* 318. 323. 324. 346. *filodamo* 273. *filopatro* 281. *fisici* 273. *fæbo* 251. *fæbea* 335. *fæ-nissis* 292. Terentius in *form.* 249. 255. 269 quater. 293. 296. 337. 344. 370. 373. *frigum* 303. 338. *fryne* 351. *nymfarum* 302. *nymfis* 335. *pamfilia* 299. *profanari* 374. *rifeus* 266. *Strofadum* 387. *Tafe* 251. *telefo* 342. 347. 352. (Macrob. Saturn. III. p. 344. l. 5. leg. *Thesmo-foria.*) *trifote*, *trifolio* 410. *Zefirumque* 246. — "Hoc sæpe bonos auctores corrumpit, Latinitatis priscæ mysteria ignorare." P. 262. Turpil. Leucadia: *Viden'tu* frugis *incessum*? *quam est confidens*: *frigus* MS. *lege* Phrygis *R. B.* Hor. Serm. I. ix, 13. *ficos* Cod. Vossianus. A. P. 21. *anfora* MS.; *amforarum* Charisius col. 41. *Falaridis* col. 104. Lucan. Phars. III, 271. *Fasis* MSS.; sic *frix*, *farsalia*, *faros*, teste *Withofio* Encæn. Cr. pp. 192, 3. *Colofonium* p. 61. bis apud Commentarium antiquum in Cic. Mediolani 1814.

editum; *Eufratem* p. 46. *farsa-* SECT.
licum p. 136.; In Cod. Vat. Cic. IV.
de Republica; *Filosofi*, *Filoso-*
fari, *Sfæra*. *mefitîn* subinde com-
parere in MSS. testatur *Scaliger*,
qui juvenis *linfa* pro *lympa* de-
peribat. Sed manum de tabula,
ne lectoris patientia abuterer.
In perantiquo loquendi genere *F*
vice *H* fungi videbatur. Audi
eruditissimum *Fogginium*; "Ov.
Fast. v, 195. *Chloris eram, quæ*
Flora vocor; corrupta *Latino*
Nominis est nostri littera Græca
sono. ubi minus acute nonnulli
ediderunt *littera prima*, et ubi
libens sane pro *Latino* mallem
legere *Sabino*, si quis hanc lec-
tionem exhibeat vetus Codex.
Accepisse enim Romanos a Sa-
binis Floræ cultum ex Varrone
didicimus, qui nos etiam docet
(Lib. IV, p. 25. de L. L.) Sabinorum præcipue fuisse *H* per
litteram *F* pronuntiare. *Hircus*,
quod Sabini fircus: et *quod illi*
fedus, in *Latio rure* *hedus*, *quod*
in urbe, ut in multis æ *addito*,
hædus. Sed forte non modo Sa-
binorum, sed totius Latii mos
idem fuit. Epitomator Festi,
Fedum, inquit, *antiqui dicebant*
pro hædo, *folus pro holere*, *fostim*
pro hoste, *fostiam pro hostia*.
Priscianus quoque notat dictam
esse *Fabaris* pro *Habaris*, *for-*
deum, *trafo*, *veso*, pro *hordeum*
traho, *veho*, et pro *Orthena*, *Or-*
fena; quod in libris vulgatis
Ofrena mendose scriptum est;
et *Formiæ* Latii oppidum, *Hor-*
miæ prius olim dictæ sunt.
Itaque nescientes inhærentem
litteræ *C* aspirationem *H* pro-
nuntiare pro *Chlorin* dixere
Floram." Ad Verr. Flacc. pp.
71, 2.*

SECT. IV. “ autem prope sonum quem nunc habet F signifi-
cabat P cum aspiratione; sicut etiam apud veteres

“ Græcos pro Φ, Π et Η.—[Ibid. f. 4. a.=c. 542.]

“ V vero loco consonantis posita eandem prorsus
“ in omnibus vim habuit apud Latinos, quam apud
“ ÆOLES DIGAMMA F. unde a plerisque ei nomen
“ [INDITUM¹⁷,] quod apud ÆOLES habuit olim F DI-
“ GAMMA, id est VAU, ab ipsius voce profectum,
“ teste Varrone¹⁸ et Didymo, qui id ei nomen esse

17. *Nomen hoc datur, edd. et Scaliger.*

18. 1. “ V consonantem eandem vim et sonum habuisse ac ipsam F Æolicam omnes testantur. Patet ex Varrone apud Gellium XVI, 17. ‘ VATICANUS Deus nominatus, penes quem essent vocis humanæ initia. Quoniam pueri simul atque nati [parti ED. PR.] sunt, eam primum [primam ED. PR.] vocem edunt, quæ prima in Vaticano syllaba est; idcircoque vagire dicitur [dicit MS.], exprimente verbo sonum [sono MS.] vocis recentis.’ Hæc Varro: si ergo infans modo natus exprimit syllabam VA: ea syllaba sonabat WA: hoc enim infans exprimit, illud vulgatum va, pulso inferiore labro, nec exprimit, nec tum potest exprimere.” R. B. [Lucret. v, 223. Tum porro puer—nudus, humi jacet, infans, VAGITUque locum lugubri complet.—Cic. Cato Maj. XXIII. Quod si quis deus mihi largiatur, ut ex hac ætate repuerascam, et in cunis VAGIAM, valde recusem. Shaksp. King Lear, iv. Thou know’st, the first time that we smell the air, We wawle and cry.] Annæus Cornutus apud Cassiodorum p. 2282. “ Est quædam litera in F literæ speciem figurata, quæ Digamma nominatur, quæ duos apices ex

Gamma litera habere videtur. Ad hujus similitudinem soni, nostri (Latini) conjunctas vocales Digammon appellare voluerunt, ut est Votum, Virgo. Itaque in prima syllaba Digamma (F) et vocalem oportuit poni, Fotum, Firgo; quod et Æolii fecerunt, et antiqui nostri: sicut scriptura in quibusdam libellis declarat. Hanc literam Terentius Varro, dum vult demonstrare, ita perscribit UA: qui ergo in hac syllaba (UA) sonus est, idem literæ erit.” Conf. Bedam col. 2335. qui eadem iisdem prope verbis docet. Cicero Divinat. II, 40. Cum M. Crassus exercitum Brundisii impone- ret; quidam in porticu caricæ Cauno advectas vendens, CAU- NEAS clamitabat. — “ Cauneas, cave ne eas: ergo cave sonabat.” R. B.; et Davisius annotat “ super hanc vocem in MSto Regio scribi, quasi cave ne eas.” Quod concedendum, “ nisi quis putat etiam ex tribus vocalibus syllabam fieri; quod nequit, si non aliquæ officio consonantium fungantur.” Quintil. Inst. Orat. I, iv, 10. vide infra ad p. 137.

2. SCALIGER. de Emendat. Temp. p. 726. “ Æolibus nota W Teutonici erat, ac Διγμμα

“ostendunt, pro quo Cæsar [C.] hanc figuram ꝓ scribere voluit¹⁹ [c. 545.] : quod quamvis illi recte

SECT.
IV.

vocabatur, quod ipsis Æolibus F—formaretur.” BENTLEIUS quoque monet Digamma Æolicum “et Latinorum V olim pronunciari ut W hodie.” Ter. Heaut. i, i, 49. *Tractare, set vi et via pervolgata patrum*: “Via hic monosyllabon est, idem et sensu et sono, quod nostrum Way. V enim apud antiquos ut nostrum W pronunciabatur. Sic et Hec. i, i, 16. *Aut qua via captent te illi, eadem ipsos capi.*” R. B. ad. l.; conf. infra ad v. Foia. Hoc quoque ostendunt nomina, quæ nos, hoc est, Germani veteres, a Latinis sumpsimus: Vinum, hoc est, Winum, Wine; Vallum, Wallum, a Wall; Volo, Wolo, I will; Ventus, Wentus, Wind; Vectis, insula, Wectis, Wight; Vellus, Wellus, Wool; Vidua, Widua, Widow.” R. B. Denique e litteris R. Galeo anno 1735. datis, quæ T. Blackwell, tunc temporis Græcarum litterarum Andræapoli Professor, studio visendi R. B. cum amicis Cantabrigiam profectus, enarrat, pro testimonio ponam; “He received us very graciously, and entertained us with the service he had done to learning by restoring the Æolic digamma, which he pronounced like our W. He acknowledged that Dionysius Halicarnassæus explained the digamma by a φ in Greek, and a V in Latin; but,” says the old gentleman, “he and Aristarchus and Demetrius were all dunces, and knew nothing of the digamma, which I have restored the use of, after it had been lost 2000 years.” —Conf. Vossius de Art. Gramm.

xxiv, xxvi, xxviii. Wallis. Gramm. Angl. p. 142. In ruri Brigantum vic valet *wic*; ut *Giggleswick*. “This *wic* was so common among the Anglo-Saxons, that instances would be needless and tedious; and this was from very ancient usage; for in the *Feroes*, so far detached from the Continent, and who maintained little or no commerce with strangers, we find *Boardeviig*, *Joteviig*, *Qualviig*, etc. The first appropriation of *vig* or *vic* seems to have been to places on the sea-shore, and banks of rivers, but in length of time it became applicable to places near neither.”

19. hanc figuram ꝓ scribi voluit: Cod. MS.—scribere edd. et Scaliger. Tacitus Annal. xi, xiii. “Novas literarum formas addidit vulgavitque [Claudius Cæsar]; comperto Græcam quoque literaturam non simul cœptam absolutamque.”—Iterum xiv. “Quo exemplo Claudius tres literas adjecit, quæ usui, imperitante eo, post oblitteratæ, aspiciuntur etiam nunc in ære publicandis plebi SCtis per fora et templa fixo.” Conf. eruditissimum Brotier. ad l. Velius Longus p. 2235. “Ti. Claudius novam quandam literam excogitavit (ꝓ) similem ei notæ quam pro aspiratione Græci ponunt.” Suetonius in Claudio xli. “Novas etiam commentus est literas tres, ac numero veterum quasi maxime necessarias addidit: de quarum ratione cum privatus adhuc volumen edidisset, mox princeps non difficulter obtinuit, ut in

SECT. usu quoque promiscuo essent.—

IV. Exstat talis scriptura in plerisque libris, ac [l. actis in Cæsarem] diurnis titulisque operum.”

“Crediderim I consonantem finxisse, et pro U consonante scribi jussis se Æolicum sed I inversum, ne confunderetur cum F, quod alium tunc sonum habuit. Qualia visuntur in inscriptionibus ævi Claudiani apud Gruterum [p. ccxxxvi.] *Amplia I it termina I itque, DI I , VII I IR, XV I IR, JU I ENTUTIS.”*

R. B. Quintil. Inst. Orat. i, vii, 27. Nec inutiliter Claudius Æolicam illam ad hos usus I litteram adjecerat. Denuo xii, x, 29. Æolicæ quoque literæ quæ

servum, cervumque [i. e. *ser I um cer I umque*] dicimus, etiamsi forma a nobis repudiata est, vis tamen nos ipsa persequitur. Conf. *Spanhem.* dissert. de præst. numism. pp. 48, 9.; et vide apud *Seguin.* p. 194., nummum sub imperio Claudii cūsum, qui digamma facie litteræ I inversæ, cui insitus est palmæ ramus, exhibet. Sic *Octa I ia Di I i Augusti.* Claudio septimum annum imperante tandem hanc formam passim usurpari jussit; post ejus vero mortem cito repudiatur: hinc tres tantummodo annos communi in usu versabatur. De tertia vid. *Taylor.* ad Marmor. Sandv. p. 47.

Inscriptio apud Gruter. p. 1055, 11. Fabrett. p. 472. Noris. ad Cenot. Pis. p. 470.

TI. CLAUDIO. CÆSARE.

AVG. GERMANICO. V.

SER. CORNELIO. ORFITO. COS.

ISIDI. INVICTAI. ET. SERAPI.

MADIVS. SER I ILIAI. A I IOLAI.

LIB. AMERIMNVS

EX. I ISV.

Ex schedis Barberinis apud Fabrett. p. 473. conf. p. 362. et *Taylor.* in Cur. sec. ad Marm. Sandv. p. 46.

DORVS. CÆSARIS I .

i. e. filius. Inscriptio, quæ olim Romæ ad Templum S. Luciae vulgo *della Chiavica* extabat, apud Placentin. de Siglis Vet. Græc. p. 75.

TI. CLAVDIVS

DRVSI. F. CÆSAR

AVG. GERMANICVS

PONT. MAX. TRIB. POT.

VIII IMP. XVI. COS. III.

CENSOR. PP.

AVCTIS POPVLI ROMANI

FINIBVS. POMERIVM

AMPLIA I IT. TERMINA I ITQ.

“ visum est, tamen consuetudo antiqua superavit.
 “ Adeo autem hoc verum est, quod * pro ÆOLICO
 “ F DIGAMMA V ponitur; quod sicut illi solebant
 “ accipere digamma F pro consonante simplici, teste
 “ Astyage, qui diversis hoc ostendit versibus, ut
 “ in hoc versu²⁰, OIOMENOS FEΛENAN EΛIKΩ-
 “ ΠΙΔΑ.—sic nos quoque pro simplici habemus con-
 “ sonante plerumque V loco F digamma positum, ut
 [non et MS.].

“ *At Venus haud animo nequicquam exterrita
 mater* [Æn. viii, 370²¹.]

“ Et [l. Est — sic quoque Ald.] tamen quando
 “ ÆOLES idem F DIGAMMA inveniuntur pro duplici
 “ [quoque Cod. MS. et Ald.] consonante posuisse,
 “ ut ΝΕΣΤΟΡΑ²² ΔΕ ΦΟΥ ΠΑΙΔΟΣ — Inveniuntur
 “ etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut
 “ Alcman.²³ ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑΦΙΟΝ. est enim
 “ dimetrum iambicum: et sic est proferendum F ut
 “ faciat brevem syllabam [f. 5. b.] — F DIGAMMA
 “ [apud Ald.] ÆOLES est, quando in metris pro ni-
 “ hilo accipiebant, ut

20. οφομενος MS. οϊόμενος
 Feλένην ἤλ. ed. Bas. 1545. 8.
 Feλέναν ἔλ. in margine Scaliger.

21. iv, 448. *Tum vero infelix
 fatis exterrita Dido. exercita
 Marklandus in Ep. Cr. p. 117.*
 “ Male; Æn. xii, 610. *Conju-
 gis attonitus fatis urbisque ruina.*
R. B. Melius Scaliger ad Cirin.
p. 307 = 48. Impia prodigiis ut
quondam exercita amoris —; Vul-
gata, exterruit amplis. Hor.
Epist. i, vi, 11. Improvisa simul
species exterret utrumque; ex-
ercet Marklandus; quam re-
pudiatam ab R. B. sustulit J.
Valart.

22. ΝΕΣΤΟΡΑ] *Hectora* MSS.
 Cantab. Sed in his rebus, in-
 quit R. P., valde suspecta esse

debet Prisciani codicum auctori-
 tas. Il. B, 382. Λ, 330. οὐδὲ Φοῦς
 παῖδας ἔασκε. Conf. ad v. Φός.

23. “ quem nosti fuisse λύρης
 ἐλατῆρα Λακαίνης.” *Valck. ad*
Röver. P. LXXII. “ Si locus sa-
 nus est, errat Priscianus; nam
 in Iambico Dimetro, cujus hæc
 forma est, ἐρῶ τε δῆτα κούκ ἐρῶ
 — καὶ μαίνομαι κού μαίνομαι [He-
 phæst. pp. 15, 16.], *Phaselus ille*
quem vides — [Ter. Maur. p. 97.
l. 7. e Catull. iv, 1.] δάφιον facit
 longam primam syllabam. Sed
 sæpe apud Homerum correpta
 syllaba est, ut ὀφίων, ὀφίας, etc.”
R. B. Conf. infra ad R. D. p.
168. et Valckenaer. ad Röver.
P. LXXII. Δήιον Attici, Δάιον
Dorienses, δάφιον Æoles.

SECT.
IV.

“ AMMES Δ FEIPANAN TO ΔΕ Τ ΑΡ ΘΕΤΟ
ΜΩΣΑ ΛΙΓΑΙΑ²⁴.

116 * “ est enim hexametrum heroicum [c. 546.].—Scien-
“ dum tamen quod hoc ipsum Æoles quidem ubi-
“ que²⁵ loco aspirationis ponebant, effugientes spiri-
“ tus asperitatem. Nos autem in multis quidem, non
“ tamen in omnibus illos sequimur, ut cum dici-
“ mus *vespera, vis, vestis*. Hiatus quoque causa
“ solebant illi interponere F DIGAMMA; quod osten-
“ dunt etiam Poetæ ÆOLIDÆ, usi [l. UTI] Alcman:
“ ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑΦΙΟΝ: et epigrammata
“ quæ egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis,
“ qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta ΔΗ-
“ ΜΟΦΑΦΩΝ ΛΑΦΟΚΑΦΩΝ [l. ΔΑΜΟΦΟΦΩΝ ΛΑΦΟ-
“ ΚΟΦΩΝ²⁶]. Nos quoque hiatus causa interponi-

24. αμης δεσΦΗΥΕΝΝΑΝ
τοδετον ΤΗΙΝΜΕCΑΝΦΑΥΑ
Cod. Cant. “Αμμες δ’ Φειρήναντο
θεοὶ τοὶ δ’ ὤμοσαν Φαιεν edd.
Ald. et Bas. ἄμμες δ’ Φειρήναν
τὸ δέ τ’ ἄρ θέτο μῶσα λιγαία
Scaliger. “Φαμμες δ’ Φειρήνην.
—in Cod. meo Prisciani sic ha-
betur F, nec dubitandum quin
apud Apollonium Dyscolum Φοι
pro οἱ, minime pro μοι, occurrat.”
Conf. infra ad vv. Φοι, ΦΟΨ et
ΦΑΝΑΞ. D’Orvill. Crit. Vann.
395. “Non pro nihilo hic F ac-
cipitur; sed δΦειράναν ut nos pos-
sumus Dwiranan.” R. B. Il. A,
19. εὖ δΦοίκαδ’ ἰ. Δ, 470.—
δΦέργον ἐτύχθη E, 165. ἱππους
δΦοῖς ἐτάροισι 365. παρ δΦοι. N,
822. ἐπὶ δΦίαχε Υ, 224. ἱππῳ
δΦεισάμενος Ψ, 216. μέγα δΦίαχε
θεσπιδὰς πῦρ Conf. K, 33. Ξ,
413. Π, 605. etc. dwarf, dwell,
dwindle, Angli enunciamus.

25. “Non ubique et in omni-
bus Æoles inserebant F, sed in
certis tantum verbis; ut ex Ho-
mero constabit. Et sic Diony-
sius infra, (p. 118.) Πολλὰ, non

πάντα. et Sergius ibid. in qui-
busdam dictionibus, et Teren-
tianus Maurus, nominum multa.”
R. B.

26. “ΔΕΜΟΓΗΟΦΟΝ ΛΑΟ-
ΚΟΦΟΝ. Sic Codex MS. Can-
tabrigiæ, non ΔΗΜΟΦΟΦΩΝ;
unde constat illum vetustiore
esse literis Simonideis Η, Φ, etc.
ut Homerus quoque scribebat,
ΜΕΝΙΝ αειδε ΤΗΕΑ Πελειαδεο
ΑΚΗλεος.” R. B. quem conf. quo-
que in dissertatione de Pseudo-
Phalar. p. 241. Taylor. in Lect.
Lys. p. 703. ΔΑΜΟΓΗΑΦΟΝ
et ΛΑΦΟΚΑΦΟΝ prætulit R. P.
Knight. Proleg. cui libenter ac-
cedo. Schol. ad Dionys. Thrac.
a Bekkero nuper edita p. 757.
Ξενοφῶν Ξενοφῶν, Δημοφῶν
Δημοφῶν. (“unde forte illud
ΑΦΥΤΟ in Inscript. Deliaca
lucem acceperit.” D’Orvill. l. s. c.;
sed vide infra ad p. 132.) Il. A,
104. λαμπετόΦωντι Φεῖκτην Δ,
499. ΔημοκόΦωντα. E, 295. παμ-
φανόΦωντα. Λ, 156. ΦειλυφόΦων.
M, 391. εὐχετοΦῶτο. Tripes ve-
tustissimus Cadmeis litteris ex-

“ mus V loco digamma F²⁷, ut *Davus, Argivus* [-vi], SECT. IV.

aratus, et Thebis Apollini sacra-
tus apud Herodot. v, 59. "Ἴδον δὲ
καὶ αὐτὸς Καδμήϊα γράμματα ἐν
τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἰσ-
μηνίου ἐν Θήβησι τῇσι Βοιωτῶν
ἐπὶ τρίποσὶ τισι ἐγκεκολαμμένα,
τὰ πολλὰ ὅμοια ἔοντα τοῖσι
Ἰωνικοῖσι. Ὁ μὲν δὴ εἰς τῶν
τριπόδων ἐπίγραμμα ἔχει AM-
PHITRYON: MANETHEKE:
NEON: ΑΠΟ ΤΕΛΕΒΟΑΟΝ
R. B. apud Chishull in Add. ad
Antiquitates Asiaticas, et Taylor.
in præf. ad Comment. in Leg.
Decemv. de Debitore PP. IV, v.
Conf., si otii plus habes, SCALIGER.
ad Euseb. p. 121. SALMAS.
ad Herod. Att. p. 32. Pro
NEON: ΛΑΒΩΝ præbent Schol.
s. c. p. 784. Solonis Κυρβεῖς
auctore R. B., conservarunt ΔΕ-
ΔΕΣΤΗΑΙ· ΤΕΙ ΤΗΥΡΑΙ· ΠΗΟ-
ΝΟΙ· ΕΝ ΣΠΗΛΑΓΑΙΣΙΝ. de
Pseudo-Phalar. p. 399. Sed de
terminatione postremi vocabuli
Solonis ætate quæritur, quod ta-
bellæ ELGENIANÆ, omni venera-
tione amplectendæ, summa cum
religione indagandæ, forte ad li-
quidum perducent. Nec de spe
decidi: *Dobræus* ὁ μακαρίτης in
Addend. ad Aristoph. Pac. 941.
“ Meminisse debebam me olim
ex Porsono audivisse, veteres
dixisse TAMIAΣΙ, &c. non TA-
MIAIΣΙ, unde retenta Ὀλυμ-
πίασι, Πλαταίασι. Omnino vide
Elmsleium, Ed. Rev. N. iv. p.
323.” ad Med. 466. p. 157.
Ced. Col. 401. Inscriptio per-
vetusta apud Stuart. Antiq.
Athen. Vol. II. p. 15. TAMIAΣΙ
bis exhibet. Lysias adv. Agorat.
p. 135 = 326. Bekker. ὅτε ἡ
ἐκκλησία Μουνυχίασιν ἐν τῷ θεά-
τρῳ ἐγίγνετο,—ibid. = p. 327.

καὶ τὰ πλοῖα παρασκευάσας Μου-
νυχίασιν—De forma Ὀλυμπίασιν
edisseruit *Hemsterhusius* ad Lu-
cian. T. I. pp. 106, 7. At Pausan.
II, 59. ult. pro Ὀλυμπίας Ὀλυμ-
πίασι, et III, 19, 13. pro Πλα-
ταίασιν Πλαταιαῖσιν conjecit
Porsonus.

27. “ Constat ex hoc loco
Æoles scripsisse ΔᾱFος, Αρ-
γεῖFοι, ταFῶς, ὦFον, ὄFις [ewe],
βόFος.” R. B. Taylor. ad Marm.
Sandv. p. 43. Lect. Lys. p. 703.
ταFὸς, ταῶς, olim ταῶς *PaJo*.
Scal. ad Varron. p. . *Brunch.*
Addend. ad Aristoph. Av. 102.
σκαῖος, *scæJus*, *Casaub.* ad A-
then. VIII, 352. A. A κλείω,
κλείσω, κλείς, κληῖς—κλαῖς, Æ-
olice κλαFις, *claJis*, *Valck.* ad
Rov. lxii.; καFὸς, *caJus* *Salmas.*
ad Simmiæ Alas p. 194., αἰFῶν
æJum; “ avum vero per V
scribi suus locus monstravit.”
A. Martyr. apud *Cassiodorum*
col. 2303. “ΑFορνός ΑJernus,
ΓράFις *graJis*, ἔρFος *serJus*, ἰσ-
κός, vulgo ἰξός, *Jiscus*. “ *Bovs*
(a Boῦς) Gen. *Bovis*: vulgo, *Bos*.
Gen. *Bovis*: nisi quis malit re-
currere ad Æolicum Digamma,
ut fuerit regulariter *bos*, Gen.
bois, et inserto inter vocales
Digammate *bovis*.” *Markland.*
p. 231. hoc profecto est glandes
repertis frugibus revocare. Quæ
urbs Plinio lib III, i., et Anto-
nini Itinerario p. 403. est *Vrcao*
vel *Vrgao*, in veteri lapide apud
Gruterum p. ccxxxiv. est
Vrgavo. Pariter pro *Hercaonia*
vetusto numo apud *Spanhemium*
Dissert. IX. legitur ILLERGA-
VONIA: *Giovenazz.* ad Liv. fragm.
LII. Quos Plinius I, 142, 15.
Bursavolenses, *Harduin.*; eosdem

SECT. "pavo, ovum, ovis, bovis — In B etiam solet apud

IV. "Æoles transire F digamma, quoties ab ρ incipit

— "dictio quæ solet aspirari; ut ῥητωρ βρητωρ²⁸ dicunt

"[f. 6. a.=c. 547.]—quasi consonanti digamma in

"eadem syllaba præponere recusantes commutabant

"id in B, βρητωρ βροδος dicentes—*Id. ibid.* [f. 6. b.

"=c. 548.]

— "hic et hæc bos bovis; quod ideo assumit

"genitivo V loco DIGAMMA, quia ÆOLES quoque

"solent inter duas vocales ejusdem dictionis di-

"gamma ponere; quos in multis nos [quoque MS.]

"sequimur, ΟΦΙΣ ovis, ΔΑΦΟΣ Davus, ΩΦΟΝ ovum.

"Unde in Nominativo quoque hujus nominis illos

"sequimur. Nam et Æoles et Dores βως dicunt

"pro βους, ου dipthongon in O longam vertentes.

"Et quod hoc verum est, ostendunt epigrammata

"vetustissima, quæ literis antiquissimis scripta in

117 "multis tripodibus legi, et maxime * in tripode

"Apollinis, qui est Constantinopoli in loco quem

"Ξηρολοφον vocant." *Id. Lib. vi. Cap. de Nominat.*

et Genit. [f. 63. b.=709.]

His testimoniis adjici potest et illud Varronis,

"Tempus secundum Ver, quod tum virere incipiunt

"virgulta, ac vertere se tempus anni; nisi quod

"Iones dicunt BHP²⁹." *De L. L. pag. 45. Edit.*

nominat apud Hirtium de Bell. Hisp. c. xxii. Bursavolenses in textu, sed Ursaonenses in not. præfert Oudendorpius. Cetera hujus generis si persequi velim, concubium prius sit noctis quam ad postremum pervenero.

28. Το β τῷ ρ προσνέμει (Αἰολίς). ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται κ ἢ τ ἢ δ, οἷον βρυτήρ· βράκος· βρόδον. Gramm. MS. [f. Trypho] in Mus. Brit.; quem J. Lascaris l. s. c. compilavit: Ἐπειδὴ δὲ πρὸ τοῦ F συμφωνίαν οὐ ποιεῖ, ἔτρεπον αὐτὸ εἰς B, T ἢ Δ ἢ K ὄντος ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ, ὥς γέγραπται ἐν τῷ Αἰολικῷ ἰδιώ-

ματι· οἷον, βρήτωρ ἀντὶ ῥήτωρ· βρυτήρ ἀντὶ ῥυτήρ· βρόδος ἀντὶ ῥόδος· βράκος ἀντὶ ῥάκος. Grammatici sane, e quibus dialectorum notitiam adhuc usque haurire solemus, uberrimis fontibus relictis, rivulos, eosque turbidissimos consecrari solent, et crambe sua sexcenties repetita fessos lectores enecant. vide etiam supra ad R. D. p. 91. Hor. Serm. i, iii, 86. Drusonem Edd., Rusonem R. B.

29. "In verborum origine deducenda vel ipse Varro, dum acutus videri voluit, quandoque ridiculus evasit." "Certe," in-

Durdr. 1619. Nempe si Iones communiter cum SECT.
IV.
Æolensibus elementum F usurpassent, dixisset Varro
non jam BHP sed FHP. Cum vero in sermone
Ionico aspirationis *Vau* potestas quidem obtineret,
sed figura majuscula certe non item; inde factum
est, ut Romanorum doctissimus ex elementis Ionicis
id adhibuerit, quod ad aspirationis illius sonum
proxime accederet. Idem in ipsius Varronis no-
mine designando a Dionysio Halicarn. factum vi-
demus. Cum utique ei sermone Æolico non jam
utenti digamma Æolicum adhibere nefas esset,
cæteri autem Græci, nisi forte Dores, figura ma-
juscula indigerent quæ Latino V æquipolleret; non
habuit scriptor Græcus quo ad veram potestatem
propius accederet quam BAPPΩN³⁰ scribendo.

Horum autem testimoniorum vim imminuere

quit BENTLEIUS, “ si in ulla
eruditionis parte, in hac præcipue
τῶν ἐτυμολογιῶν, opus est solido
et subacto iudicio [acerrimo et
sincerissimo iudicio *R. B. Ber-*
nardo, p. 169.]: quo qui desti-
tuuntur, turpissime se dare solent
et deridendos propinare. Ea
enim est indoles linguarum Ori-
entalium, ut si (pro more homi-
num, qui in ea re hodie lauream
quærent) vocalium nulla ratio
habeatur, consonantium autem
permutatio tam patienter ad-
mittatur, quidvis ex quovis po-
terit deduci, et tota verborum
Græcorum suppellex ex Oriente
deportari. Superiore sæculo
Goropius Becanus, vir alioqui
doctus et ingenio non vulgari,
omnia linguæ Ebrææ vocabula
ex Brabantibus deducere ag-
gressus est: vix magis insanus,
quam qui hodie omnia nostra
ex Ebræis petere conantur,
febriculosis conjecturis et in-
anibus suspicionibus freti.
Hanc tu ut ingeniorum pes-

tem fugias, auctor tibi ero.
Nullus enim solidæ doctrinæ
fructus, nulla apud cordatos ho-
mines gloria provenire hinc po-
terit. Nunquam igitur tibi dix-
ero, unde Sileni aut Satyri ad-
pellati sint: at, quod longe melius
est, id tibi in aurem instillavero,
ut in his senticetis ruspandis nolis
ingenium tuum et bonas horas
conterere.” *R. B. Gotef. Rich-*
tero, p. 43.

30. *Ἑλέα* prisci Græci; *Ὀυε-*
λέα Græcanici. Ptolomæi Geogr.
III, i. p. 149. ed. Bas. 1533.
Ὀυέλαι. “ *Velia* illa Græce
Ἑλέα et *Βελέα* dicitur Stephano,
quomodo *Ὀυάρρων*, *Βάρρων*,
quod quædam cognatio sit τοῦ V
διγάμμον, vel W Teutonici cum
B, præsertim apud Vascones
(qui hoc vitio misere laborant,
H. Steph.) Novempopulanos, et
Hispanos.” *Scaliger* ad Euseb.
p. 111=119. “ Strabo modo
ῥαβένναν scribit, modo *ῥαουέν-*
ναν.” *Robortell*, Emendat. Lib.
I, xxx.

SECT. fortasse videri poterunt quæ apud eundem Diony-
IV. sium leguntur [V. i.] pag. 16. [§. 20.] Edit. Hudson

118

[pp. 52, 53. *Reisk.*]: “εν οἷς ἦν τα * πολλα ἐλώδη, ἃ
“ νυν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλεκτοῦ τροπὸν ΟΥΕΛΙΑ
“ ὀνομαζεται. συννηθες³¹ γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν

31. σύννηδες (operarum incuria)
Scaliger ad *Euseb.* p. 111=118.
qui p. 205. l. 1. τὰ p. 206. l. 1.
τῶν et l. 4. ὡς omittit, et pro
ὀπόσων ὀπόταν exhibet. p. 205.
l. 1. προστιθέναι *Chishul.* p. 17.;
sæpissime permutantur προσθεῖσα
et προθεῖσα· προσβάλλω et προ-
βάλλω· προσβαίνω et προβαίνω·
προσελθεῖν et προελθεῖν· προσίεναι
et προίεναι. Errorum farraginem
colligendi opera supersedeo. *He-
rodot.* II, 94. Αἰγυπτίων οἱ περὶ
τὰ “ΕΛΕΑ οἰκέοντες. *Æschyl.*
Pers. 39. ἐλειοβάται ναῶν ἐρέ-
ται. *Thucyd.* I, 110. Αἰγυπτίος
δὲ πάλιν ὑπὸ βασιλέα ἐγένετο,
πλὴν Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς
“ΕΛΕΣΙ βασιλέως· τοῦτον δὲ διὰ
μέγεθος τε τοῦ “ΕΛΟΥΣ οὐκ ἐδύ-
ναντο ἐλεῖν, καὶ ἅμα μαχιμώτα-
τοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ “ΕΛΕΙ-
ΟΙ. Conf. *Julian.* Or. II, p. 72.
D. Clem. Alexandr. Strom. I, p.
343. A. *Strabo* XVII, 1154=II,
1838. Μεταξὺ δὲ τοῦ Ταυρικου
καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ λιμναὶ, καὶ
“ΕΛΗ μεγάλα καὶ συνεχῆ, κώμους
πολλὰς ἔχοντα· καὶ αὐτὸ τὸ Πη-
λούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει
“ΕΛΗ, ἅτινες βάραθρα καλοῦσι
καὶ τέλματα. Τέλμα. τόπος
πηλώδης, ἑλαφος [ab ἑλος] *D’Or-
vill. Crit. Vann.* p. 489. Repone,
ἐλώδης. *Plato Phædo.* 302. 313.
ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ
βατράχους. vid. *Phrynichi Σ.*
II, p. 65. *Lex. Rhet.* p. 307. et
Lex. Sangerm. p. 376. v. Ἀλί-
πεδον. *FELOS* apud *Homerum*
Odyss. *Æ*, 474. II, B, 776. Δ,

483. γ, 221. VELH in numis
Velie in Magna Græcia (*Boyles’
Exam.* p. 44.), quæ fuit Ionum
colonia collocata a Phocæensi-
bus, ab Harpago Asia pulsus (*R.
B.’s Answer,* p. 334.); VELH
etiam apud *Herodot.* I, 167. quæ
postea “ΕΛΕΑ nuncuparunt.
Valck. ad *Röver.* P. XXXVIII.;
et VELHTON numismata apud
Goltzium et *M. Majerum* exhi-
bent; vid. *Taylor.* ad *Marm.*
Sandv. pp. 43, 4. *Plin.* v. III,
v. p. 157, 19. oppidum Heliæ,
quæ nunc Velia. “ In cimeliis
Paris. unus nummus ex argento,
alter ex ære VELHTON præ-
bent,” teste *Harduino* in notis.
Conf. *Præsulis* eruditissimi *Hor.*
Pelasg. p. 122. sqq. *Hor. Epist.*
I, xv, 1. Velie vi, 52. Velina
Æn. VI, 366. et conf. *Servium*
ad l. infra v. ENETOI. VII,
517, 712.; *Geo.* III, 362. *Pur-
pibus illa prius patulis, nunc
hospita plaustis.* *Hor. A. P.* 65.
*sterilisve palus prius aptaque
remis Vicinas urbes alit,—quam
temere et effrenate refingit Wi-
thofius* in notis ad *orat. de Tel-
chinibus* p. 49. *sterilisve diu
Pomptina racemis Vicinas u. a.*
Stat. Sylv. v, III, 127. *Te de
gente suum Latiis ascita colonis
Graia refert Selle;* *Phrygius
qua puppe magister Excidit*
HYELE Heins. ad *Ovid. Met.*
xv, 626. ὑελη ἑλλη. *R. B.*;
conf. *T. H.* apud *Lenep.* in v.
Pausan. VII, xviii, p. 635. I.
pen. ἄλλος μὲν γε καὶ κρύσταλ-

λος. I. ὕαλος μ. TYRWHITT. "Strabo v, 308. ἐπεὶ καὶ ἐν Οὐερκέλλοις χρυσωρύχιον ἦν· κώμη δ' ἐστὶ πλησίον ΙΚΤΟΥ-ΜΟΥΛΩΝ καὶ ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ κώμης· ἄμφω δ' εἰσὶ περὶ Πλακεντίας. Corrigebat Casaubonus; Saltem ΙΚΤΟΥΜΟΥΛΟΥ. Sed de hoc loco quærendum amplius. Deinde puto legendum; καὶ αὐτῆς οὐσης κώμης. Posteriora fortasse vera sunt. Pro Ἰκτουμουλῶν reponendum credo ΟΥΙ-ΚΤΟΥΜΟΥΙΩΝ. Emporium erat prope Placentiam, a Livio appellatum *Victumviæ* L. XXI. c. 57. Quinetiam sub Οὐερκέλλοις latere suspicor nomen alterius Emporii, a Livio ibidem sine nomine memorati; nam *Vercellæ*, quas innui cogitabat Casaubonus, trans Padum erant, et a Placentia nimium quantum distantes." TYRWHITTUS in Strabonem, p. 13. *Faulconer* ad l. "suspiciatur legendum esse, ἐν Οὐέλλαις, scilicet *Velleiis*: Plinius enim lib. VII, XLIX. oppidum *Velleiacium* memorat, in collibus circa Placentiam." Muret. IV, 106. Οὐάλης *Valens*. "Gruter. P. MXXVII. ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ *Octavius*, ΣΕΟΥΗΡΟΣ *Severus*, ΟΥΕΙΒΙΟΣ *Vibius*, ΟΥΕΙΒΙΑΝΟΣ *Vibianus*, ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ *Valerius*, ΟΥΕΝΕΡΙΑ *Veneria*: et in Historicis Græcis nomina infinita." R. B.; ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΣ in antica nummi Græci apud *Seguin*. p. 134. quomodo designetur initium hujus nominis, vide *Sybill*. p. 548. Inscriptio Cumea apud *Comitem Caylus*. *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVI. l. 32. 37. 47. ΟΥΑΚΚΙΩΝ l. 58. ΟΥΑΚΚΙΩ: et ΟΥΟΛΟΥΣΚΟΥΣ *Volscos* apud *Appian*. Polyb. III, p. 241. ed. Paris. 1609. Οὐεναντάνην, *Benventanam*. Diod. Sic. IV. p.

267. 19.—καλεῖται δὲ νῦν τόπος SECT. IV. Οὐεσοῦιος, ἔχων πολλὰ σημεῖα τοῦ κεκαῦσθαι κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Conf. Polyb. III, 91. Strab. v. p. 355. Oxon. Ὑακίνθιον — οἰακίνθιον — οὐακίννιον, *Vaccinium*. Herodot. III, 26. ἀπικόμενοι μὲν φανεροί εἰσιν ἐς Ὁασιν πόλιν,—Nisi mirabiliter conspirassent MSS. et editiones, ΟΥασιν, timide proponerem. Strabo II. pp. 192, 193. *Almelov.* = 170. Oxon. "Ἔστι δὲ οἱ τε ἄλλοι δηλοῦσι, καὶ δὴ καὶ Γναῖος Πείσων, ἡγεμὼν γενόμενος τῆς χώρας, διηγέιτο ἡμῖν εἰκνῖα παρδάλει· κατάστικτος γάρ ἐστι ταῖς οἰκήσεσι περιεχομέναις ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ γῇ· καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις ἸΑΥΑΣΕΙΣ οἱ Αἰγύπτιοι. Sic MSS. sex. et in loco gemello XVII, p. 1140. *Almelov.* = 1122, 1123. Αὐάσεις MSS. duo. Ibid. p. 1122. Ox. μέχρι τῶν Αὐάσεων. MSS. parum dissentiunt. Has raras et angustas regiones, ὡς νήσους πελαγίας, inculta vastitate septas *Edresi* in tabula apud virum harum rerum peritissimum, *Gulielmum Vincent*, nomine ASWAH designavit, quod, si rite audita recordor, *jugis aquæ fontes*, qui irrigant hæc amœna vireta, proprie denotat. Cicero, ut animadvertit *Scaliger* ad *Manil.* p. 350., ejuscemodi habitationes *maculas* vocat lib. VI. de Republica [XIX. p. 324. *A. Maei*]. Vide Schol. ad *Juv. S.* IV, 38.—Verum apud recentiores Latinitatis auctores ambigua ista natura τοῦ V modo vocalis, modo consonæ, ut iis videbatur, vicem explentis, librariorum sæpe fefellit: *Aul. Gell.* N. A. III, III, p. 93. H. St.; Nam me puero uterus erat solatium—leg. n. m. puerulo venter erat—. *Macrob.* Sat. V, III, p. 373. temere voluit *Eusta-*

SECT. IV. “ ὥς τα πολλά προτιθεναί των ονοματων, ὅποσων αἱ αρχαι
 “ απο των φωνηεντων³² εγινοντο, την ΟΥ συλλαβην ἐνι
 “ στοιχειῳ γραφομενην· τουτο δ ην ὡπερ³³ γαμμα [f.
 “ **Φάμμα**] διτταις επι μιαν ορθην επιζευγνυμενον [del.
 “ ταις] πλαγίαις, ὥς **FEΛΕNH**³⁴ [**FEΛENA**], και **FA-**

thius—fortasse, volvit—. Marcellinus, lib. xxx, iv, p. 595. Vales. Si vero advena quisquam inusitatum sibi ante Marcianum verbo tenus quæsierit oratorem oratorem omnes confestim Marcianos appellari se fingunt. lege, invisitatum, qui error alibi apud eundem occurrit. Hæc BENTLEIUS.

32. *Joannes Grammat. f. 244. b. “Ἔθος δέ ἐστιν αὐτοῖς [Αἰολεῦσι] τῶν φωνηέντων προτιθέναι τὸ δίγαμμα.*

33. *Voculis ὡπερ γάμμα deletis lege; τοῦτο δ’ ἦν Φάμμα — quam firmat J. Lascaris in Grammat. Institut. p. 201. Venet. 1550. τοῦτο δὲ [F] ἦν, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ρωμαϊκῶν ιστοριῶν, ΟΥ συλλάβη ἐνὶ στοιχείῳ γραφομένη διτταῖς πλαγίαις ἐπὶ μίαν ἐπιζευγνυμένη οὕτω, F. Vox πλαγίαις adjective sumitur ῥάβδοις subaudito. Athen. vii. p. 319. C. τῶν δὲ γραμμοποικίλων (m. ποικιλογράμμων), πλαγίαις τε ταῖς ῥάβδοις κεχρημένων, πέρεκη.*

34. *Vide infra ad v. FEΛΕNH. Servius ad Æn. i, 455. ‘Æolenses Græci quibusdam dictionibus, ut impinguescant, istam Digammam apponunt, ut pro Elena dicant Velenæ. Sed Donatus hic arguitur, quod apud Græcos Digamma hanc legem habeat, ut, V detracta, nihil absit nomini. Ut si de Velenæ tollamus Digamma, remanet integrum nomen*

Elena. His ergo nominibus si Vau detrahatur, integrum deperit nomen. Ut si tollamus de Vulgus V unum remanet Ulgus: quod non dicitur.’ “Hoc verum et rectum est,” inquit summus ille Scaliger. “Sed Servius et alii, qui Donatum reprehendebant, non adverterunt, esse quoddam Vau Latinum, quod respondeat τῷ διγάμμῳ Æolico: esse etiam, quod non possit abesse sine imminutione vocis ejus, cui præpositum est. Atque hæc quidem de V consonante. Superest V vocalis, quæ eundem sonum omnino habet, quod ον Græcum, ut nemo nescit.” Sergius grammaticus iisdem pene verbis ac Servius, p. 1827. “Præterea et hoc proprium U habet, ut Digammon sonet, hoc est, pingue quiddam, cum sibi ipsa præponitur, ut Servus, Vulgus. Est autem digamma dicta Græcorum, eo quod character ejus ex duabus gammis fit. Æolenses enim Græci quibusdam dictionibus, ut pinguescant, istam digammon apponunt; ut pro Elena dicunt Velenæ. Sed Donatus hic arguitur; quod apud Græcos digammos hanc legem habeat, ut, U detracta, nihil absit nomini; ut si de Velenæ tollamus digammon, remanet tamen integrum nomen, ut, Elena. His vero nominibus si detrahatur U, integrum deperit nomen; ut si tollamus de Vulgus U unum; remanet ulgus, quod non dicitur.” nihil abest

“ ΝΑΞ, καὶ ΦΟΙΚΟΣ, καὶ ΦΑΝΗΡ, [ΦΑΝΕΡ], καὶ πολ-
 “ λα τοιαῦτα.—*quorum magna pars erat palustris et* SECT.
 “ *quæ more priscæ linguæ Velia vocatur: nam prisci* IV.
 “ *Græci nominibus a vocali incipientibus syllabam*
 “ *OY unico scriptam caractere plerumque præponere*
 “ *solebant. Hic autem erat, ut duplex Γ, quod*
 “ *formabatur duabus lineis obliquis ad unam rec-*
 “ *tam adjunctis, ut ΦΕΛΕΝΗ, et ΦΑΝΑΞ, et ΦΟΙΚΟΣ,*
 “ *et ΦΑΝΗΡ, et multa alia hujusmodi.*” Nempe
 non jam dixit Dionysius priscis *Æolensibus*, sed
Græcis solemne fuisse figuram *F* nominibus præ-
 ponere. *Æolensibus* quidem non dixit, sed res
 tamen eodem recidit, ac si dixisset. Quippe de
 istis Græcis agit, ex quorum sermone Latini verba
 sua formabant. Ii autem erant *Æolenses*. Cæ-
 terum illud notandum venit Dionysium miro quodam
 errore figuræ *F* syllabæ *OY* potestatem tribuisse.
 Videtur autem error inde oriundus, quod Latini
 Græcam consonantem *F* et syllabam *OY* communiter
 per * litteram *V* exscriberent: cum tamen hoc ob- 119
 servari potuisset Latinum *V*, quoties illi responderet,
 consonantis; quoties vero huic, vocalis³⁵ vim ob-
 tinere; ut in istis, *Vinum, vis, clavis, navis, ovis*;

nomini, “ in cæteris dialectis
Græcorum; sed apud *Æolenses*
 deperit totum; nam illi pro
Φοῖνος numquam dicebant *οῖνος*
 non magis quam Latini pro *Vi-*
num inum aut pro *Vulgus ul-*
gus.” R. B.

35. Velius Longus de Ortho-
 graph. col. 2215. “ Verrio Flacco
 videtur eandem esse apud nos *V*
 litteram (i. e. vocalis loco posi-
 tam), quæ apud Græcos *Υ*; nam-
 que his exemplis argumentatur:
 quod illi dicunt *κύμινον*, nos cu-
 minum, quam illi *κυπάρισσον*,
 nos cupressum, illi *κυβερνήτην*,
 nos gubernatorem, necnon ex
 ejusmodi *Theseus, Peleus, et*
similibus adfirmat.” Verr. Flacc.
 ad April, 4. p. 44. SIBVLLINIS.

“ Quare miror, quid in mentem
 veniebat viro doctissimo *Ausonio*,
 quum de illa vocali scriberet,
Cecropiis ignota notis ferale so-
nans V. Nam neque ignota est
 literis Græcis, quum ei æqui-
 polleat τὸ *OY*, et apud veteres
 Iones eandem figuram habuerit,
 quam Latina. Itaque in nummo
 Augusti legitur: ΑΥΤ. ΚΑΙ-
 ΑΡ. ΑΥΓΥΚΤΟΚ. ΚΥΡΑ-
 ΝΕΙΩΝ. ΤΗΚ ΙΕΡΑΚ. ΚΑΙ.
 ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ. Ubi *V* pro
OY.” Scaliger l. toties c. Sed
 Verrii Flacci præceptum non
 omnimodo obtinet; nam, iudice
 Mureto, “ illi, quæ erat apud
 Græcos ὕλη, non sylvam aut
 sulvam, sed silvam fecerunt.”
 III, 98.

SECT. *Lycurgus, Aristobulus, Arcturus*; quæ ex Æolicis
 IV. FOINOS, FIS, KΛAFIS, NAFΣ, NAFOΣ, † OFIS;
 — ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ, ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ flux-
 ere: quibus addere libet ipsum nomen Latinum
Velia, quod a veterum Græcorum FEΛΟΣ formatum
 esse ipse docet Dionysius.

Ex locis jam descriptis illud in transcurso ob-
 servare est, quam frustra sint ii, qui Æolicum F
 eidem apud Latinos figuræ potestate itidem re-
 spondisse contendunt. Uno utique ore consentiunt
 auctores laudati elementum istud alteri apud La-
 tinos V consonanti fuisse ισοδυναμον; nisi quod
 doceat Dionysius, quod nemini unquam alii ουδ εν
 ονειροις in mentem venit, eandem fuisse Græci F
 quam syllabæ OY potestatem. Neque igitur cen-
 sendus est Cicero cum agrum Formianum digamma
 suum appellaret³⁶ ad Græcam literæ vim, a qua
 inchoaretur vox *Formianum*, sed ad figuram dun-
 taxat, quæ eadem esset cum digamma Æolico,
 respexisse. Cæterum et illud monendi veniunt
 nonnulli Romanorum V, cum pro consonante scri-
 beretur, non jam eidem apud nos elemento, sed
 alteri isti W potestate respondere³⁷.

† Insc. Cum. l. 5, 6. ΝΑΥΩ
 [f. ΝΑΥΟΝ Koen.] vice ναόν.
 Joann. Grammat. f. 243. α. ποτὲ
 δὲ προστιθέασιν τῷ α τὸ υ· ναόν
 ναόν· ἀπὸ ἀνὴρ· ἄως ἄνωγς. Sal-
 mas. Epist. xciv. p. 215. “Αὔε-
 λιος Æoles, ἀσβέλιος Cretes,
 “Αλιος Dore.”

36. Epist. ad Attic. xi, ix.
 neque solum Romæ, sed etiam
 tum digamma videram. For-
 tasse R. D. ad R. Steph. Thes.
 Lat. ætate sua Londini, 1734
 (1735 sub calcem dedicat.) recu-
 sum respicit; in v. *Digamma*
 saltem enodare pergit; “Di-
 gamma suum vocat Cicero, suum
 Formianum agrum, qui incipit
 ab F litera, quæ Æolicum di-
 gamma vocatur.” Potius *fœnus*,

quam *fundorum* reditus intelligit
Grævius; utrumque mallet;
 Atticus enim fuit *Dives agris*,
dives positus in fenore nummis.

37. Nimirum Y et V duabus
 vocalibus interjectæ semi-con-
 sonæ vim induendo pronuncia-
 tionem sublevant; e. g. Εὐοῖ·
 Εὐαγόρας· Εὐεργέτης. *Eucæ*, Ἔς·;
 quotiescunque consonanti præ-
 ponuntur, proprium vocalis mu-
 nus conficiunt. De Latino V conf.
 J. G. Voss. de Vitiis Serm. lib. ii,
 pp. 104—106. Almstel. 1695.—
 Juvat opere progrediente paulis-
 per immorari, ut in medium
 allata sub judicium revocarem.
 Mihi saltem maxime probabile
 fit ex iis, quæ supra conguessi,
 hoc στοιχείον, “cujus creberri-

* Cum eo, quem diximus, veterum consensu con- SECT
IV.

mus usus Æolibus," reapse fuisse, et sic extitisse, ut erudita monumenta et nummi in divitum gazophylaciis adservati catervatim testantur. Quisnam hac luce præstaret sese ab ἀνάσσω apud Poetam felicius ἡνασσον eruere et effingere, quam a κηρύσσω quempiam ἡρουσσον rimari posse? BENTLEIUS sane eam non uno turbine concussam ac pene profligatam sua solertia recreavit, ad pristinumque vigorem simul et utilitatem resuscitavit: atque hodierno die *Pondere fixa suo est, nudosque peræra ramos Ostendens, trunco, non frondibus efficit umbram.* Qua de causa hoc στοιχεῖον antiquitus sextum ordine locum sortitum sit, quod nonnullos, eosque viros præstantes, in diversa abire coegit, illis qui Φοινικικὰ σήματα Κάδμου perscrutantes iis deliniendis et excolendis se totos addixerunt, explorandum relinquo. Quidquid sit, fateor equidem, me adsentientem habere SCALIGERUM, qui fontem recludens, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλάς ἔχει σελίδα, Græcas literas idcirco a Phœniciis natas evicit, quod "idem ordo sit, eademque forma earum, quæ Phœnicicarum (vid. *Herodot.* v, 58.); et literas illas quasi genetrices cum Syrorum appellationibus, quæ mutuo sibi lucem certatim afferunt, dextre comparans, vaganti digammon certam stabilemque sedem jure vindicavit, et suam sibi ditionem ac potestatem [W] rite assignavit.—Utrumne officium Υ in remota antiquitate digamma confecisset, nullus dubito; sed utrum Υ et V vetustissimis Ce-

cropidis priscisque Latinis ignota olim essent, de hac re si statuere vellem, ineptire mihi viderer. *Villoisonum* sane de Homero optime promeritum, sine ulla dubitatione talia effutientem habemus, *Diatr.* p. 171.: Quod vero τῷ ὑpsilon antiquissimos Græcos caruisse suspicatur Cl. Barthelemy, hoc mihi certissimum videtur, cum præterea credam τὸ B apud illos V consonantis interdum vicem explevisse, et modo in quibusdam vocibus idem valuisse, quod B, modo in aliis idem quod V consonans. Dum hæc lego, incertior sum multo quam dudum. O si præsto esset Adamantii libellus de V littera et muta V vocali qui me inexplebili desiderio tenet! certe hæc confragosa et inhospita tesca curam culturamque severiorem desiderant. Perparva sunt antiquitatis rudera, e quibus ista Romani sermonis incunabula elicere queamus, et quibus credere indubitata mente debemus. Quo pacto dialectus Æolica in dicendi consuetudinem apud multos Italiæ populos commigrarit; aut quo modo Latini multum Æolida imitati sint, non est quod multa loquamur. Carmina, ut vocant, Fescennina seu Saturnia, et Arvalia, longinqua nobis invidit vetustas; de scriptis Livii Andronici, et Pacuvii—eandem cantilenam occinamus; *Abstulit atra dies et funere mersit acerbo.* Sed ille ager haud incultus jacet; virum, qui in hanc curam maxima cum laude incubuit,—LANZIUM, dico, acerrimum, si quis alius, harum rerum iudicem, numeri isti horridi et scabra robigine exesi persæpe effugerunt.

SECT. spirat antiquissimorum itidem monumentorum fides.

IV.

021

Inscriptio Sigea³⁸ more perquam vetusto βουστρο-
φηδον exarata, prout a Shuckfordio repræsentatur,
juxta hodiernam scribendi formam, nisi quod H
adspirationis sonus sit efferenda, erit istiusmodi:
ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΕΙΜΙ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟ-
ΝΕΣΙΟ ΚΑΓΟ ΚΡΑΤΕΡΑ ΚΑΠΙΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΗΕΘ-
ΜΟΝ³⁹ ΕΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ ΕΔΟΚΑ ΜΝΕΜΑ ΣΙΓΕΥ-
ΕΥΣΙ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙ ΠΑΣΧΟ ΜΕΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ ΕΟ
ΣΙΓΕΙΕΣ ΚΑΙ Μ ΕΠΟΕΙΣΕΝ ΗΑΙΣΟΠΑΣ ΚΑΙ ΗΑ-
ΔΕΛΦΟΙ. Notandum est obiter verba ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ
et ΣΙΓΕΙΕΣ parum sibi invicem constare, legi autem
oportere vel ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΥΕΣ, vel, quod
rectius, ΣΙΓΕΙΕΥΣΙ et ΣΙΓΕΙΕΣ. Deinde nullus
videtur esse dubitandi locus, quin in verbo ΜΕ-
ΛΕΔΑ. ΙΝΕΝ vacuum spatium minus recte col-
locetur; ecqua enim tandem litera suppleri poterit?
Oportet autem ΜΕΛΕΔΑΙΝΕ. Ν; quod sic com-
plendum est, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΙΝ⁴⁰. Tertio, vocis ΣΙ-

38. "Post Chishullum, Mait-
tarium, [Shuckford. Connect. I,
p. 264. S. Barkerum in Bibl.
Lit. x. p. 44.] Dawesium, alios,
vir summus quoque Emend. ad
Suidam, P. III. p. 306 [=Vol.
II, 368. ed. Ox.] inscriptionem
refingere et supplere tentavit."
Burgessius. l. 16, 17. Vide Ap-
pend. pp. 17*, 18*.

39. ΗΕΘΜΟΝ "Attici
multa a vocali incipientia aspira-
bant, quæ reliqui Græci cum
spiritu leni efferebant. Vid.
Nostrum in "Αθυσμα. "Ηνυσσα
[R. P. ad Ph. 463]. Littera H
locum habuit in veteri Alphabeto
Attico," quæ postmodo in aspi-
rationis notam abiit. Piers. Præf.
ad Mær. xxxiv. Inscr. Bau-
delot. I. ΗΕΡΑΚΛΕΙΔΕΣ.
Vide ΕΝΗΥΔΡΙΣ infra; ΗΙ-

ΜΕΡΑ et ΗΙΜΕΡΑΙΟΝ in
Siciliæ nummis apud Parutam
No. 2, et 4.

40. "Exstant in lapide, teste
Chandlero p. 3., vestigia literæ
M satis manifesta. Legit igitur,
ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ ΜΕ Ω ΣΙΓΕΙ-
ΕΙΣ. Si quid vero patiar, curate
me, o Sigei. Quare hoc tenea-
mus; ΔΕΩ autem istud, utpote
lubicræ et incertæ fidei, repu-
diemus." R. P. ad Tourp. p. 481.
"Μελεδαίνεν in Inscriptione
Sigea cur displicuerit R. Dawesio,
rationem non exputo." Koen. ad
Greg. p. 142. En vero marmor
ipsum in Musæo Elgeniano.
Καὶ αὕτη ἡ στήλη ἔτι καὶ νῦν
ἔστηκεν, ἀμυδροῖς γράμμασιν
Ἀττικοῖς δηλοῦσα τὰ γεγραμμένα.
Demosth.* adv. Neær. p. 1488.
Bekker. Apparet illud profecto

* Cum Thucydidem studiosius legerit Demosthenes, mira res est, nisi ejus ora-
tiones historici tactu quasi colorari sæpe sentiamus; e. g. Thucyd. VI, 54.
quem mox proferam.

FEIEΣ potestatem parum assecuti sunt viri eruditi; SECT.
IV.
eam utique constituunt ΣΙΓΕΙΕΙΣ. Nempe eos fe-
fellit analogia in hujusmodi nominibus ab Atticis
servata, quam sic concipi velim: a recto -εWς ob-
liquos formabant Iones -εWος -εWι -εWα -εWε -εWοιν
-εWες -εWων -εWσι -εWας. Illud autem εWας Attici
* juxta crasin ipsis solennem neglecta aspiratione 121
w in ης mutabant. Hinc apud poetas Atticos le-
gimus ἱππης, Ἀχαρνης, Μεγαρης⁴¹: recte, nisi quod
literæ η subjiciatur ι. Porro quantæ levitatis fuisset
potestatem EI nuda vocali E designare velle, cum
in syllaba proxime præcedente eadem potestas plene
exhiberetur! Eadem etiam clare repræsentatur in
verbis EIMI et ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ. Hinc opinor con-
stabit alterum istud hujus inscriptionis exemplar,
quo usus est vir doctissimus ad Marmor Sandvicense
[p. 6.], EMI pro EIMI minus recte præferre; adeo-
que argumentum, in quo ibi versatur vir doctissimus,

male mulctatum temporis injuria,
litterarum vestigiis magnam par-
tem detritis, aut penitus amissis:
sed manifesta adhuc perantiquæ
orthographiæ testimonia hoc
monumentum jure commendant.

41. ΙΠΠΗΣ, ἱππεῖς [Aristoph.
Equit. 225.] ἄλλ' εἰσὶν ἱππῆς
ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι. Hesychius:
vid. 242. Eur. Ph. 1163. 1207.
ἱππεῖς ἈΧΑΡΝΗΣ Aristophanis
fabula; ΜΕΓΑΡΗΣ Ach. 526.
Καὶ οἱ Μεγαρηῆς — 535. 753.
Pac. 481. 500. Ach. 346.
Ἐμέλλετ' ἄρα πάντες ἀνασεῖν,
βοῆς. “Male Scholiastes. Dis-
tingue post βοῆς, quod vocativus
pluralis est a βοεὺς, θύλακος.”
R. B. Plut. 808. Οἱ δ' ἀμφορῆς,
T. H. ad l.; ἀμφορῆς incon-
sulto R. P. Terentianus Maurus
p. 22. = 2393 = 453 — 457. Inde
vertunt hanc [i. e. EI] in ἩΤΑ
sæpe diphthongon Graii; Quando
quos ἱππεῖς solebant, aut ἀχάρ-

νεις dicere; Lævigant ἱππῆςque
potius, aut ἀχαρνῆς nominant.
Nosque MedEam Latine sic in
usum vertimus, Nomen et, regina
gessit quod furens Amazonum.
Ran. 706. Καὶ Πλαταιῆς εὐθύς
εἶναι. Av. 490. Ἀναπηδῶσιν
πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κερα-
μῆς, σκυλοδέψαι, Σκυτῆς, βαλα-
νῆς, ἀλφιτομοιβοὶ, τορνευτολυ-
ρασπιδοπηγοί. Æschyl. Pers.
24. 44. Soph. Aj. 189. 390.
βασιλῆς CEd. Tyr. 17, 18.
οἱ δὲ σὺν γῆρα βαρεῖς ἸΕΡΗΣ,
ἐγὼ μὲν Ζηνός. Lege, γῆρα βα-
ρεῖς, Ἰερεὺς ἐγὼ μὲν Ζηνός. R. B.
Sic Δωριῆς. Ερμιονῆς. Μαντινῆς.
Παλῆς. Πλαταιῆς. Φωκῆς, Ἔς.
nuper in medium prodire non
erubuerunt. Sed hoc est soli
faces admovere. Conf. Piers.
ad Mœr. p. 204. Markland.
ad Suppl. 666. Köen. ad Greg.
p. 41. et Brunckii Lex. Soph.
— ΗΣ.

SECT. ut ostendat scilicet veteres Græcos syllabæ EI po-
IV. testatem nudo elemento E tribuere solitos, ab hac
— inscriptione neutiquam adjuvari. Quarto, in verbo
ΕΠΟΕΙΣΕΝ duæ transpositæ videntur literæ: ger-
manam autem scripturam crediderim ΕΠΟΙΕΣΕΝ;
nisi forte veteres Græci aoristi terminationem in
huiusmodi verbis ΕΙΣΑ pro recentiorum ΗΣΑ adhi-
buerint⁴². Quinto, ex scriptura ista ΚΑΓΟ, ΚΑ-

42. Hæc remotæ antiquita-
tis orthographia idem sonat ac
ἐποήσεν. *Chærob. ad Theodos.*
f. 95. Οἱ Βοιωτοὶ τότε τρέπουνσι
τὸ ἦ εἰς τὴν εἰ δίφθογγον,
ἥνικα μὴ τρέπεται τὸ ἦ εἰς ᾱ
παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, οἷον τὸ
λέβης καὶ πένης οἱ Βοιωτοὶ διὰ
τῆς εἰ διφθόγγου γράφουσι, λέβεις
καὶ πένεις λέγοντες, ἐπειδὴ ἐπὶ
τούτων οὐ τρέπουνσι τὸ ἦ εἰς ᾱ οἱ
Δωριεῖς. Inscriptio l. Orchomen.
quæ alterum aditus Ecclesiæ
latus intra parietes vestit et emu-
nit (vide *Clarkii*, viri clarissimi,
Itiner. Vol. iv. p. 158.), inter
alia exhibet l. 14. ΠΟΕΙΤΑΣ pro
ποητής l. 18. ΑΥΛΕΙΤΑΣ l. 12,
13. 17. 30. ΘΕΙΒΕΙΟΣ conf.
infra Aristoph. Ach. ad p. 133.
Test. Dor. apud Gruter. ccxix.
ΔΕΕΙΣΗ pro δεήση. Glossa Ho-
merica in Codice Marciano He-
sychii; μῦς μὴν. Lege μείς μὴν.
R. P. Opusc. p. 283. II. T. 117.
Ἡ δὲ κύει φίλον υἱόν, ὃ δ' ἔβδο-
μος εἰστήκει μείς. E tribus quo-
que Tabulis in Coenobio apud
Orchomenios repertis excerpsi
mihi quod in hac re ex usu siet.
Tab. I, l. 1. II, l. 1. III,* l. 1, 2,
3. 8. ΜΕΙΝΟΣ pro μηνός et l.
29. ΜΕΙΝΑ vice μῆνα. Eadem

Tab. l. 22. ΠΛΕΙΘΟΣ pro πλῆ-
θος et l. 24. ΣΥΓΧΩΡΕΙΣΙ pro
συγχωρήσει exhibet: vide *Clark-*
ium l. c. pp. 152—154. Hanc
scribendi consuetudinem a Bœ-
otis recepisse Atticos dicerem,
qui huic civitati etiam in qui-
busdam aliis placuerunt; ut
εἶξαςι pro εοίκασιν nisi hujus-
modi formas ab ultima antiquitate
repetitas ex communi et recepto
usu loquendi impetrasse pro-
babile sit. Deinde in monu-
mentis vetustis ΕΠΟΗΣΕ sub-
inde occurrit ut apud *Monte-*
falcon. in *Diar. Ital.* p. 425. 13.
1. [Ε] ΠΟΗΣΕ. 6. ΕΠΟΗΣΕ.
et apud *Gruter.* P. MLXXXIX. 4.
Conf. *Porsoni* *Advers.* p. 39.,
Opusc. p. 63. *Addenda.* et *Cen-*
sus. *Crit.* (*Crit. Rev. for March*
1804, pp. 314—316). Photius
quoque, Πόει: χωρίς τοῦ ἰ λέ-
γουνσι. Joannes *Grammat.* f.
238. b. Περιαιροῦσι δὲ πολλὰ-
κις καὶ τὸ ἰ. τὸ γὰρ κλαίειν
λέγοντες κλάειν καὶ τὸ μυῖαν,
μίαν καὶ μητρυνῖαν μητρυνᾶν καὶ
ποιεῖν ποεῖν καὶ ποίημα πόημα.
Postremo in edendo *Porsoni*
Pluto vir eruditissimus et inte-
gerrimus verbo “ποιεῖν, ubicum-
que primam corripit, tertiam

* Hanc inscriptionem dextre enodavit et lacunas supplevit STELECOPAS, amicus mihi quondam carissimus, nunc triste desiderium, in *Diario Erudit.* (*Class. Journ.* No. XXXII, pp. 392—394). In l. 19. παο—corr. παρ—; et in supplendis l. 24. corr. ἡ δὲ κά l. 25. τὸ ἐννόμιον Εὐβωλον l. 26. ἃ πόλις.

ΠΙΣΤΑΤΟΝ, pro ΚΑΙ ΕΓΩ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΤΟΝ, discant SECT. IV.
 velim futuri scriptorum Atticorum editores καγω, IV.
 καπειτα, Ἔς. repræsentare, non uti vulgo, ιωτα sub-
 jecto, καγω καπειτα. Denique ex istis ΗΑΙΣΟΠΟΣ,
 ΗΑΔΕΛΦΟΙ⁴³, corrigenda est vulgata scribendi ratio

literam demsit, docente olim Porsono ita jubere codices et inscriptiones."

43. In prima e duabus Atheniensibus tabulis, quæ exaratae sunt quatuor cum dimidio circiter ante annum sacrum sæcula et e Baudelotii cimeliis in Regiæ Inscriptionum Academiæ Parisiensis Museum migrarunt, Η spiritus vices gerit, ΗΟΙΔΕ: ΕΝ: ΤΟΙ: ΠΟΛΕΜΟΙ: ΑΠΕΘΑΝΟΝ: ΕΝ: ΚΥΠΡΟΙ: ΕΝ: ΑΙΓΥΠΤΟΙ: ΕΝ: ΦΟΙΝΙΚΕΙ: ΕΝ: ΑΛΙΕΥΣΙΝ: ΕΝ: ΑΙΛΙΝΙ: ΜΕΓΑΡΟ (i. e. ἐν Αἰγίνῃ καὶ Μεγάρῳ) ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΝΙΑΥΤΟ (i. e. τοῦ αὐτοῦ ἐν αὐτοῦ) — monente humanissimo Thierschio, qui hæc pretiosissima marmora curiose inspexit, in Act. Monac. T. II, p. 406. Aristides Panathen. T. I, p. 151. Jebb. Κυπρίοις ναυμαχοῦντες ἐν μέσῳ τῶν Αἰγυπτίων πελάγει, καὶ ναυτικὰ ἄθροα λαμβάνοντες. — ibid. p. 155. ἐνικῶν δ' Αἰγινήτας πρὸς Αἰγίνῃ — ἐνικῶν δὲ Κορινθίους πρὸς Μεγαρέων — οὐδὲν μᾶλλον οἱ πρὸς Αἰγίνῃ τοτ' ἐκινήθησαν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ. — In columna Naniana, ΕΚΠΗΑΝΤΟΙ — ΑΜΕΝΠΗΕΣ — ΕΠΕΥΚΗΟΜΕΝΟΣ — ΑΝΕΤΗΕΚΕ — ΤΡΟΠΗΟΝ. Sed de hac inscriptione in dubio est animus. Immo vereor ne veterator nescio quis eam ad decipiendum nimis astute machinatus sit: verum conf. de hac columna Corsini Spiegazione — 4°. Rom. 1756. P. x., S. Magistrius ad

Daniel. sec. LXXII. pp. 388, 9. C. Biagi Mon. 4°. Rom. 1788 (aut -87.). Villosion. Anecd. Gr. p. 120 (1.), Hor. Pelasg. p. 89. Velius Longus p. 2217. "Qui igitur H literam vindicant, ostendunt ejus eandem vim esse, quæ consonantis est; nam et in metro asserit sibi hanc potestatem; unde apud Homerum non videntur esse vitiosi versus, quia hac aspiratione supplentur [Il. E, 800.]; Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεύς. Et hoc amplius adeo litera est, ut possit videri etiam vicem duarum consonantium implere, ut [Odys. Φ, 136.]; Ὡς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἔο θῆκε χαμαῖζε. Et tale quidem exemplum apud nos [Latinos] non animadverti." "Velius ille hic fallitur, qui id ascribit aspirationi H, quod debetur τῷ F, ὀλίγον Ηοῖ pro ὀλιγον Foῖ, et ἀπὸ Ηέο pro ἀπὸ Fέο. Sic dedit Homerus, Ἡ ὀλίγον Foῖ παῖδα Fεοικότα γείνατο Τυδεύς. et, Ὡς Fειπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ Fέο θῆκε χαμαῖζε." R. B. Apud Romanos H erat nota quæ spirat anhelum, uti ait Terentianus Maurus: Il. Z, 297. ΗΙΚΑΝΟΝ Fragm. Ambrosiana. In Lithostrato Prænestino apud Shaw in Itinerario extat ΕΝΗΥΔΡΙΟ. Hæc antiquitatis rudera, si sint genuina, criticis argumentis indies crescentibus addenda, quibus confirmatur, quod hodie nostratibus H, id Græcis pervetustis præstare solere HTA. Vide

SECT. IV. quæ in istis ὄνθρωπος, ὡδελφος, ὠνηρ, et similibus
 122 dominatur. * Hinc porro minus mirum videbitur,
 quod ante voces ἀνθρωπος, ἀδελφος, ἀνηρ, Ἔς. in
 Comicorum scriptis articulus sæpius desideretur;
 cum inter germanam et pravam scripturam unica
 aspiratio totum discrimen constituat⁴⁴.

R. P. [*Last illness*, p. 12.] Sati-
 us est codices ex marmoribus
 notis publicis incisis, et maxi-
 marum haud secus ac minima-
 rum rerum verissimis indicibus,
 emendare. "Perennibus litteris
 exarata nec lituras patiuntur,
 nec vermibus corroduntur, nec
 senio situque absumuntur." Cer-
 tam in hac re habes scribendi
 rationem in Marmore Sigeo pe-
 rite insculptam; et tam fido
 adjutus testimonio *R. D.* tan-
 dem aliquando evicit. *Mark-*
lando quidem, tanquam surdo,
 fabulam narravit; vid. ad *Suppl.*
852. Iph. Aul. 644.

44. Prout in exemplari suo a
 me obiter inspecto, Aristophani,
 deliciis suis redonaverat *Mat-*
thæus Raper; 'Αγάθων *Thesm.*
30. 101. (Sic *Tyrwhitt.*) 'Αγών
Ach. 391. (ὡς σκῆψιν ἀγών οὗτος
 οὐ προσδέζεται) *R. P. Opusc. p.*
29. et ad Or. 851. Idem quo-
 que vir summus *Ar. Vesp. 532.*
 ægrum et labantem sanitati re-
 stituit, Σοὶ μέγας ἔστ' ἀγών νῦν
 et *Ran. 891,* dudum correxerat
Dawesius infra p. 240. *Soph. Œd.*
Col. 1148. Χῶπως μὲν ἀγών
 οὗτος ἡρέθη, —rescribas Χῶπως
 ἀγών ὅδ' ἡρέθη, sed optime ex
Reisigio reposuit *Elmsleius*, Χῶ-
 πως μὲν ἀγών ἡρέθη. ἀδελφὸς
Thesm. 412. (Sic *Tyrwhitt.*) ἀθ-
 μονεὺς *Pac. 918.* (*R. D. p. 258.*
 et *Tyrwhitt.*) ἀναξ *Vesp. 816.*
 'Αναφλύστιος *Ran. 430.* (*Eccles.*
972. Αὐτὸν σεβινοῦνθ', ὃν *edd.*
Ald. et Junt. 1. 2. οὐ τὸν σε

βινοῦνθ', ὃν *Ravennas*; hinc *Οὐ*
τὸν Σεβῖνον, ὃν pulcre eruit *Rei-*
sigius *Pr. xiii.* Hanc emenda-
 tionem præoccupaverat amicus.)
Conf. R. P. ad Or. 1645. ἀνῆρ
Nub. 1029. Ran. 1530. Eq.
511. (sic *Tyrwhittus.*) *755.* (sic
R. D. p. 252. et Tyrwhitt.)
Acharn. 239. (sic *Tyrwhitt.*) *422.*
493. 626. 837. (sic utroque
 loco *Tyrwhittus.*) *Vesp. 207.*
269. et R. D. p. 267. 343. 913.
Pac. 649. Eccles. 62. et R. D. p.
217. 204. 354. 367. vulg. Thesm.
453. 502. et R. D. p. 328. (*Tyr-*
whitt.) *642.* (sic *Tyrwhittus.*)
Lys. 221. 222. 514. 1119. et
Tyrwhitt. ἀνθρακες Acharn. 347.
 et *R. D. p. 331. ἀνθρωπος*
Thesm. 2. Lys. 988. ἡνθρωπος
Lys. 935. "Toup. in Suid. I. p.
13. (24. Oxon.). Cur. Noviss.
in Suid. p. 106. (147. Oxon.) ex
Scholiaste." *R. P. apud P. P. D.*
 et *Tyrwhitt. ἀρχων Vesp. 303.*
1103. 'Αχραδούσιος Eccles. 362.
 In schedis THOMAS TYRWHITTUS;
 1. "Eur. *Suppl. 852. (862.)*
ὅστις ἐστὶν ἀγαθός." 2. "Soph.
El. p. 143. (1492.) l. νῦν ἐστὶν
ἀγών (ὡγών R. B.) Eur. Suppl.
754. l. Ὡν δ' οὐνεχ' ἀγών ἦν,
Heraclid. 722. Phœn. 591
(597.). Helen. 1096. Orest. 859
(851.). Herc. Fur. 1189. 1311."
 3. "Eur. *El.*" [43. ἀνῆρ *Gais-*
ford.] "349. l. Τί φασιν; ἀνῆρ
 ἐστι; Ibid. 364. l. Πρὸς Θεῶν,
 ὅδ' ἀνῆρ; V. 380. Helen. 1222.
 l. Ποδαπὸς δ' ὅδ' ἀνῆρ; V. Bacch.
 449. 644. 846. Cycl. 587. Phœn.

1650 (1670.). Heracl. 459. 1049. Soph. Philoct. 215 (212.). 1000 (976.)." Hæc vetustarum servator formarum, vetustum testatur marmor Sigeum. "Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi καὶ cum dipthongo crasin efficit, ut in κᾱτα pro καὶ εἴτα." PRÆF. ad Hec. iv.: iterum; "Edidi autem αὐτὸς ex Dawesii præcepto et analogiæ rationibus." ad Hec. 299=295. ἀγαθοὶ Hec. 1216=1208. οἱ ῥορανόμοι rectius in margine exemplaris sui *Bentleius*, et *Tyrwhittus*, in conj. p. 44.; ἀγορανόμοι rectissime *Elmsleius*. ἀγὼν (*Scaliger* et) *R. P.* ad Eur. Or. 851. Suppl. 754. Soph. El. 1492. ἀλεκτρονὼν *Aristoph.* *Amphiar.* III. ἀλετρίβανον *Pac.* 264. ἀλετρίβανος 268. 281. ἀλήθεια Eur. Ph. 936. ἀλιτήριος *Eupolidi* et *Menandro* restituit *Advss.* p. 75. ἀνὴρ *Æschyl.* *Choeph.* 722. *Eum.* 316. 574. 755. Soph. Aj. 9. 783. (1355. *Hermannus*.) Eur. Ph. 1670. ἀνδρες Or. 1289. "Ἀπόλλων *Ran.* 1214. conf. *Markland.* ad Eur. Suppl. 975=985. Amicus desideratissimus, *P. P. Dobræus*, literis ad me a Lutetiis datis anno salutis 1814 inter alias scribendi formulas in *Demosth.* Codice

optimo Parisiensi 2934. passim SECT. occurrentes, ἄνθρωπος et ἀγὼ * IV. scribam semper custodire, certiore me fecit. Audi etiam *Bekkerum* ad *Demosth.* *Olynth.* I. p. II. "Libri ἄνθρωπος et hic et §. 24. *Philip.* I, 57. *Coron.* 303. *Fals. Leg.* 96. et 350 (349). *Mid.* 224. *Aristocrat.* 170. *Aristogit.* I, 72. *Bœot.* 2, 62, deficiente casum rectum, qui obliquos usque comitatur, articulo. Quod rescripsi, a S (i. e. Cod. Paris. 2934.) accepi *Olynth.* 3, 18. et *Philipp.* I. 12. Eadem causa fuit reponendi ἄνθρωποι *Cherson.* 16. *Timocrat.* 15. *Epitaph.* 6: ἀδελφός *Fals. Leg.* 262. *Mid.* 100. *Aphob.* 3. 20. *Theocrin.* 35. (conf. *Fals. Leg.* 136. *Euerg.* 72. *Theocrin.* 87:) ἀνὴρ *Leptin.* 47. 52. *Epist.* 3, 25. (conf. *Leptin.* 38.) αὐτὸς est *Leptin.* 54. coll. 166. reddendum fortasse *Mid.* 237. Simile ἄν i. e. ἂ ἄν *Leptin.* 104. *Bœot.* I, 26. *Stephan.* 2, 7." Hanc crasin *R. B.*, formarum Atticarum perspicacissimum, effugisse, mirum profecto. In dissertatione de *Phalaride* pp. 219, 20=119, 20., *Lennepe*. "ἄτερος non est *Doricum*, sed *Ionicum* et *Atticum*. Utuntur eo *Herodotus*, IV, 11. "Ἔστι δὲ

* Plura etiam, quibus lectorem non privabo, mecum communicavit amicus eruditissimus, unde codicis ingenium perspicere queat: "The scribe was a good scholar—He writes (I believe constantly) κὰρ, in one instance οὐκ ἄν, —[οὐδὲ μᾶς, but οὐδὲρ and μὴδὲρ] κακῆνος, τᾶλλα, τούμομα, ταληθῆ etc. without apostrophees. πολμᾶρ θᾶρ etc. without ι. ἦ instead of ἦ disjunctive almost always without accent. ι μῆρος i. e. ἦ κῆνος [quæ est perpetua hujus pronominis in bonis libris vel elisio vel crasis. *Bekker.* ad *Dem.* *Phil.* I. p. 45.]—On the contrary he writes μέντ' ἄρ. ὅτ' ἄρ, ὅτ' ἄρ—Θρυλεῖν not λλ. σώζειν θνήσκειν. Often has μ final when a consonant begins the next word, especially if there be a stop or even a pause in the recitation." Hinc quoque liquido constat miram quandam in his etiam inter ipsos librarios membranarum *Clarkio-Bodleianarum* *Platonis* et codicis illius optimi *Demosthenis* similitudinem intercedere: ambo videntur amantissimi vetustatis: uterque emendate scribendi usquequaque asperi exactores. Dicta firmare vellem: sed hæc quoque vereor ne modum excesserint: vide omnino *Lectiones Platonicas* viri eruditissimi et *Græcarum* literarum apud *Oxonienses* Professoris præclari.

SECT. Alterum vetustatis monumentum conservavit
IV. Athenæus [xi. 466. F.], quod in istis Achæi tragici
versibus continetur:

Ο δε σκυφος με του θεου καλει παλαι,
Το γραμμα φαινον ΔΕΛΤΑ, ΙΩΤΑ, και τριτον
Ο. Ν του Υ παρεστι· κουκ απουσιαν,
Εκ του πεκεινα ΣΑΝ, τοτε Ο κηρυσσετον.

Ita utique vulgo repræsentantur. Versum autem
tertium sic refingendum judicavit præstantissimus
Casaubonus:

Ο. Νυ τ αυ παρεστι, κουκ απεστιν Υ.

in versu etiam ultimo idem scribit το τ Ο: locum
autem sic interpretatur: *Dudum est cum me Dei
scyphus vocat, literam ostendens Δ, Ι, et tertiam Ο.
etiam Ν adest; neque abest Υ. ulterius prædicant
Dei nomen duæ literæ Σ et Ο.* Verum juxta hanc
interpretationem atrox in Græcis habetur solœcis-
mus, Ο σκυφος φαινον: neque enim hic φαινον archaice
scribi pro φαινων argumento est alterum illud Ιωτα.
Utraque porro conjectura viro summo minus feli-
123 citer cessit. Nempe tertius, quem venditavit, * ver-
sus nullus est. Nec vero si Νυ τε αυ scribas quod
et a viro doctiss. profectum existimo, quidquam
profeceris: nam in versus scansione necessario eli-
denda est vocalis brevis sequente altera. In istis
autem το τ Ο articuli usus Græci sermonis indoli
adversatur. Faciamus jam et nos periculum, an

καὶ ἄτερος λόγος" [ἄλλος ex
MSS. Arch. Pass. Ask. prætulit
Wesselingius], "et in Aj. [1109.]
Sophocles εἶθ' ἄτερος στρατη-
γός." Probasset certe præstan-
tissimus vir, si marmor Sigeum
paulo impensius explorasset.
Hanc etiam scribendi rectitudi-
nem neglexit Brunckius, qui in
addendis ad Nub. 995., ait, "So-
lent Attici articuli τὸ cum se-

quente α crasin facere in α, non
in ω, Soph. Œd. T. III. 356.
Ant. 275. 1059. Menander apud
Stob. Flor. Grot. p. 29." Conf.
Bengel. in Præf. N. T. et in
Apparatu Crit.; Lobeck. ad
Soph. Aj. 9. 1181—1185.; But-
mann. ad Soph. Ph. 40. 119.
521. 1330.; infra ad R. D. p.
240., et P. P. D. ad R. P. emend.
in Pac. 269.

lectionem suggerere possimus nullo incommodo la-
boraturam : eam igitur sic concipe : SECT.
IV.

_____ και τρίτον _____

ΟΥ. ΝΥ παρῆστι, κούκ απουσιαν εχει
Υ. κ του πεκεινα ΣΑΝ, τοτ ΟΥ. κηρυσσετον

aut etiam—απουσιαν εχ Υ Εκ του πεκεινα. Nempe
απουσιαν εχει pari ratione hic dicitur, atque apud
Sophoclem παρουσιαν εχειν Aj. 540.

Τι δητα μελλει μην ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΕΧΕΙΝ;

Quod autem ad verbum duale κηρυσσετον attinet,
finge modo Satyrum duos hic adloqui, ut τοτ ΟΥ
κηρυσσετον valeat, *tum demum* [ut integram poculi
inscriptionem compleatis] *O proferte*: et senten-
tiam sat commodam habebis. Denique ista Το
γραμμα φαινον interpretare, *Cujus inscriptio præfert*
Δ Εῖς. Nempe hæc verba absolute usurpantur non
secus atque passim εζον, μετον, παρον; uti et ειρημενον
Lysistr. 13.

ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ ⁴⁵ δ αυταις απανταν ενθαδε
Βουλευσομεναισιν ου περι φανλου πραγματος,
Ευδουσι κούκ ἡκουσιν—

* et πτιλον πεσον Acharn. 1181.

124

ΠΤΙΛΟΝ δε το μεγα κομπολακυθου ΠΕΣΟΝ
Προς ταις πετραισι, δεινον εξηνδα μελος.

Quæ duo exempla laudavit inter alia Cl. Kusterus
ad Plut 277. Is autem locus sic repræsentatur :

Εν τη σορω νυνι ΛΑΧΟΝ ⁴⁶ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ σου δικαζειν,
Συ δ ου βαδιζεις.———

Ubi λαχον το γραμμα plane gemellum est alteri illi

45. Al. ειρημένον. Sed Atti-
cus Nominativus; Suidas in ει-
ρημένον. R. B. Conf. Koen. ad
Greg. 15. 33. 69. 317. Brunck.
ad Plut. 277. Hermann. ad
Viger. p. 751.

46. λαχών MS. D'Orv. Ald.

et Schol. Bas. 1, 2. λαχόν MSS.
Arund. D, E, F, I, T; et C cum
interpr. κληρωθέν. Edd. Junt. 1,
2. Conf. supra ad p. 37. et
P. P. D. in Addend. ad Plut. p.
(102).

SECT. το γράμμα φαινον: ibi vero teste doctiss. Hemster-
 IV. huisio exemplaria duo MSS. tertiumque typis ex-
 — cusum, succinente Ed. Fl. scholiaste, ΛΑΧΩΝ ex-
 hibent. Atque hanc quidem scripturam omnino
 veram esse censeo. Nam verbi λαχειν notio apud
 scriptores Atticos non jam neutra est, *sorte obvenisse* ;
 sed activa duntaxat *sortitum esse*⁴⁷. Illius autem,
 quod assert vir Cl. Nub. 163.

Επειτα ΚΟΙΛΩΝ προς στενω ΠΡΟΣΚΕΙΜΕΝΟΝ

Τον πρωκτον ηχειν ὑπο βιας του πνευματος,

longe alia est constructio. Ibi utique κοιλον et
 προσκειμενον non jam absolute adhibentur, sed ad
 πρωκτον referuntur⁴⁸.

47. “ *Laudari quidem video
 quendam Platonis locum tanquam
 sensus prioris exemplum: και δη
 το [l. και] μετα τουτο δωδεκα θεοις
 δωδεκα κληρουςθεντας, επονομα-
 σαι και καθιερωσαι το ΛΑΧΩΝ
 μέρος ἐκαστῳ τῳ θεῳ, και φυλην
 αυτην επονομασαι. Frustra:
 neque enim necesse est ut inter-
 preteris, singulas partes, ut sorte
 obtigerunt. Nec vero ea est loci
 constructio, ut ἐκαστῳ τῳ θεῳ ad
 λαχον, sed ad καθιερωσαι refe-
 rantur. Rectius multo Marsilius
 Ficinus: deinde duodecim sortes
 diis duodecim attribuere; partem
 quamlibet (melius fuisset quam-
 que) sortis participem suo con-
 secrare deo, tribumque ipsam vo-
 care. Unum obiter moneo, le-
 gendum utique esse ΤΟΙΣ δωδεκα
 θεοις; uti apud Aristophanem
 Equ. 235. Ουτοι, μα ΤΟΥΣ
 ΔΩΔΕΚΑ ΘΕΟΥΣ, χαιρησετον.
 alterumque, επονομασαι και καθιε-
 ρωσαι — και — επονομασαι magis
 importunum esse quam quod
 a Platone proficisci potuerit;
 ista autem επονομασαι και de-
 lenda esse: ac tertium, pro au-*

*την scribendum αυτο.” R. D.
 Add. et Corr. Occurrit locus
 apud Plat. de Legg. v, 612. B.
 Læmar., 6. = T. II, 745. D.
 9. HSt.; apud Budæum in
 Comment. Ling. Gr. p. 233. ed.
 R. St., quem nocturna manu ver-
 savit R. D., et apud H. Steph.
 Thes. L. Gr. II, 545. D; και δη
 και μετα τουτο Codices optimus
 Parisinus et Vossianus, qui nul-
 lam præterea lectionis varieta-
 tem agnoscunt.*

48. De vexatissimo *Achæi*
 loco hæc TYRWHITTUS: “ *Achæi*
locum, ut apud Athenæum extat,
L. XI. p. 466. [F.] descripsit
Davesius. In eo emendando et
interpretando a Casaubono pro-
cul discedit; ab utroque Cl.
Toupius in alia omnia abit, Epist.
ad Episc. Gloucest. p. 21 [v. II.
p. 552. ed. Ox.]. Longum esset
singula indicare in quibus a III
viris his illustribus ipse dissentire
cogar. Simplicius erit, (Adra-
stea prius venerata,) locum re-
scribere, ut mihi scribendus et
interpretandus videtur. Ο δε
σκυφος με του θεου καλει παλαι

Hic stigma pono. Poculum autem me jam diu vocat, dei nomen scriptum præferens. του θεου enim cum το γραμμα, non cum ο σκυφος conjungo. Cæterum deinde uno tenore procedant—

Δελτ', Ιωτα, και τριτον Ο, ΝΥ τε, κ' Υ παρεστι κ' ουκ απουσιαν Εκ του 'πεκεινα Σαν, το τ' Ο κηρυσσετον. *Quæ sic interpretator, Δ, Ι, et tertium Ο, et Ν, et Υ adest; et ex alia* parte Σ et Ο proclamant non-absentiam, i. e. præsentiam suam. Ουκ-απουσια scilicet idem valet ac παρουσια. Sic apud Eurip. Hipp. v. 196. habemus ουκ-αποδειξιν, non-demonstrationem. apud Thucyd. i. p. 89. την των γεφυρων ου-διαλυσιν pontium non-solutionem. Ad quem locum Dukerus et auctores ab eo citati dabunt, quæ ad hanc phrasin illustrandam apprime faciant. [Æschyl. Eum. 681. 'Αει-δικαστων τουτο βουλευτήριον R. P. Meleager apud Br. An. Gr. i. p. 17. Lege, 'Αρχε-θεός, Catull. LXIV, 129. Sed tu olim magnos vicisti sola furores; Tibull. i, iv, 26. Quam cito formosas populus ante-comas; SCALIGER. Ter. Andr. i, ii, 4. et eri semper-lenitas Verebar quorsum evaderet. Lucret. i, 125. semper-florentis Homeri. Hor. Carm. iii, xxix, 6. Ut semper-udum Tibur, [The never-failing—conf. Œd. Col. 469.]—Lucret. 1073, 4. Omnis enim locus ac spatium, quod inane vocamus, Per medium, per non-medium, concedat oportet—Hor. Epist. ii, ii, 80.—et non-tacta sequi vestigia vatum. Plaut. Pers. iii, vii, 27. non tu nunc-*

hominum mores vides? Xen. SECT. Mem. i, iv, 2. ἔστινοῦστινας ἀν- IV.

θρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; —

K. Π. viii, iv. 6. Πολλάκις δὲ τῶν ἀπόντων φίλων ἔστιν-οἷς ἑώρα πέμποντα ταῦτα αὐτὸν, οἷς—. Anab. i, p. 82. Cant.

ἔστι δ' ὅς τις καὶ κατελήφθη, —p. 49. Ἦν δὲ τούτων τῶν

σταθμῶν, οὓς πάνυ μακροὺς ἤλυνεν. Hellen. ii, iv, 4. καὶ ἔστι

μὲν οὓς αὐτῶν κατέλαβον, — Ibid. 13. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔστιν-

οὓς πολλὰ κατεδακρύσαμεν, vii, v. 7. τῶν δὲ πολεμίων ἦν-οὓς

ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν. Propert. iii, vii, 27, 8. Est-quibus Æleæ

concurrat palma quadrigæ; Est-quibus in celeres gloria nata

pedes. Conf. Hor. Carm. i, i, 3. Epist. ii, ii, 182. Horsleii

Orat. κατ' ἀνδραποδιστῶν p. 39. if from the no-condemnation of

any thing in Holy Writ we are to conclude the approbation of it,

—Conf. R. P. ad Ar. Eccles. 115. et P. P. D. Addend. p. (142).]

Neque vero locutio illa ουκ-απουσιαν (vel παρουσιαν)

κηρυσσειν multum abest ab ea, quam ex Sophocle, Aj. 540. cita-

vit Davesius. Τι δητα μελλει μη ου παρουσιαν εχειν; —Poculum

autem sic inscriptum concipio, ut in uno latere literas Δ, Ι, Ο, Ν, Υ,

exhiberet, in altero Σ, et Ο. Unde hæc duæ εκ του 'πεκεινα

clamare dicuntur." Burgess. Lege et distingue, 'Ο δὲ σκύφος με τοῦ

θεοῦ καλεῖ πάλαι Τὸ γράμμα φαίνων ΔΕΛΤ' ΙΩΤΑ και τρίτον

Ο ΝΥ τόθ' Υ παρέστιν, οὐ κα- πουσίαν 'Εκ τοῦπέκεινα ΣΑΝ τό,

τ' Ο κηρύσσετον. φαίνων ut Æschyl. Septheb. 434. Χρυσοῖς

* Aliter paulo in Append. suo ad Toup. p. 427. "Sequentia autem sic potius vertenda existimo. Et ex eadem parte Σ et Ο proclamant non absentiam, i. e. præsentiam suam. 'Απούσια est vox forensis."

SECT.
IV.

125

In Marmore Sandvicensi innumera extant veteris scripturæ exempla cujusmodi sunt ΚΑΛΛΕΟ, ΕΠΙ-ΓΕΝΟΣ, ΙΠΠΙΟ, ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟ &c. * Quorum etiam similia leguntur in Cretensi ΤΟΣ ΝΟΜΟΣ

δὲ φωνεῖ γραμμασιν, ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ. 468. βοᾷ δὲ γ' οὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς, Ὡς οὐδ' ἂν Ἀρης σφ' ἐκβάλαι πυργωμάτων. 647. Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν, ὥς τὰ γράμματα Λέγει, Agam. 272. Εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ. Thucyd. vi, 54. τοῦ δ' ἐν Πυθίου [τοῦπίγραμμα] ἔτι καὶ νῦν δηλόν ἐστιν, ἀμυδροῖς γράμμασι ΛΕΓΤΟΝ τάδε (Conf. supra p. 215.). οὗ καπουσίαν *cujus etiam absentiam* — *palmaria est summi R. P. emendatio, quam mecum communicavit.* Herodis Choliambi apud Stobæum p. 481. ed. Grot. = 178. Fiorillo; ἐπὴν τὸν ἐξηκοστὸν ἡλίον κάμψης, Ὡ Γρύλλε, Γρύλλε, θνήσκε, καὶ τέφρη γίγνου. Ὡς τυφλὸς οὐπὲρ κεῖνο τοῦ βίου καμπτήρ. *mihi haud displicuisset οὐπ' ἐκεῖνο vel οὐπὶ κεῖνο* ut Amphis ὁ κωμωδοποιὸς apud Athen. viii, p. 336. C. a Mureto Var. Lect. xix, iii. (Stob. Excerpta, p. 519. Grot.) emendatus, Πῖνε καὶ παῖζε, θνητὸς ὁ βίος, ὀλίγος δ' οὐπὶ γῆς χρόνος. Ὁ θάνατος δ' ἀθάνατός ἐστιν, ἦν ἅπαξ τις ἀποθάνῃ seu, — ἐσθ', ἅπαξ ἔαν τις ἀποθάνῃ. Ad Vesp. 682. σοὶ δ' ἦν τις — *R. P.*; potuisset Porsonus σὲ δ' ἔάν τις — *P. P. D.* Addend. p. (135). Lucret. iii, 880. *Nec miserum fieri, qui non est, posse; neque hilum Differre, an nullo fuerit jam tempore natus, MORTALEM vitam MORS quoui IMMORTALIS ademit.* Bentleius de Pseudo-Phal. p. 406. *by being dead, it's* (the Latin language)

become immortal. Tobit. vii, 9. φάγε, πῖε καὶ ἡδέως γίνου D. Luc. xii, 19. φάγε, πῖε, εὐφραίνου. Conf. *Cl. Journ.* N°. xxxiv. p. 306. Porsonus autem ad Hec. 1090. correxit, Ὡς τυφλὸς οὐπέκεινα — *Æschyl. Suppl.* 255. Ὁρίζομαι δὲ τήνδε Περγαίβων χθόνα, Πίνδου τε τὰπέκεινα, Παιόνων πέλας, Ὅρη τε Δωδωναῖα. Eur. Hipp. 1199. ἀκτὴ τις ἐστὶ, τοῦπέκεινα τῆσδε γῆς. Act. D. D. Apost. vii, 43. μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλῶνος. Plato Menex. p. 405. C. 2. — *Læmar.* = T. ii. p. 239. E. 4. — *HSt.* τρίτος δὲ Δαρεῖος, πεζῇ μὲν μέχρι Σκυθῶν τὴν ἀρχὴν ὠρίσατο, ναυσὶ δὲ τῆς τε θαλάσσης ἐκράτει καὶ τῶν νήσων, — *Phædon.* p. 399. H. 2. — *Læmar.* = T. i. p. 112. B. 4. — *HSt.* ξυνέπεται γὰρ αὐτῷ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς ὀρμήσῃ, καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε Eur. Hec. 665 = 659. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ὑπὲρ “*pro var. lect. M. in marg. γρ. ὑπὲρ ἐπέκεινα ἡγουν ἔξω.*” conf. 53. Orest. 1365. *Suppl.* 1052. Ion. 46. apud Musgravius. Thucyd. vii, lviii. ἐν τῷ ἐπέκεινα ἰδρυμένοι Σελινούντιοι viii, civ. ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γιγνόμενα, Xen. Anab. v, p. 363. Ἐντεῦθεν λέγει ὁ Τιμησίθεος ὅτι πολέμοι εἰσιν αὐτοῖς οἱ ἐκ τοῦ ἐπέκεινα. *Ibid.* p. 365. Οἱ δὲ εἶπον ὅτι ἱκανοὶ ἐσμέν εἰς τὴν χώραν εἰσβάλλειν, Ἐκ τοῦ ἐπὶ θατερα, τὴν τῶν ὑμῖν τε καὶ ἡμῖν πολεμίων.

ΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΣ; uti et in Teiorum diris, ΤΟ SECT.
IV.
ΛΟΙΠΟ, ΤΟ ΞΥΝΟ, ΤΟ ΚΕΝΟ. Quibus adjicere
libet celebrem illam columnæ Herodææ inscriptio-
nem, ΟΔΕΝΙ ΘΕΜΙΤΟΝ ΜΕΤΑΚΙΝΕΣΑΙ ΕΚ ΤΟ ΤΡΙ-
ΟΠΙΟ ΗΟ ΕΣΤΙΝ ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΝ ΤΕΙ ΗΟΔΟΙ
ΤΕΙ ΑΠΠΙΑΙ ΕΝ ΤΟΙ ΗΕΡΟΔΟ ΑΓΡΟΙ Ο ΓΑΡ ΛΟΙΟΝ
ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ ΜΑΡΤΥΣ ΔΑΙΜΟΝ ΕΝΗΟΔΙΑ.
Quæ quanquam ipsa inter vetustas recenseri nequeat,
sat tamen ostendit antiquæ scripturæ, quæ tum ob-
tinebat, opinionem. Cæterum obiter notandum
venit illorum ΕΠΙ ΤΟ ΤΡΙΤΟ potestatem viros eru-
ditos minus recte cepisse ΕΠΙ ΤΩΙ ΤΡΙΤΩΙ; hanc
utique exaratam oportuisset ΕΠΙ ΤΟΙ ΤΡΙΤΟΙ, non
secus atque ibidem leguntur ΗΟΔΟΙ, ΤΟΙ ΑΓΡΟΙ,
et ΤΟΙ ΚΙΝΕΣΑΝΤΙ; uti et alterius declinationis
ΤΕΙ⁴⁹ ΑΠΠΙΑΙ. Est autem vera potestas ΕΠΙ ΤΩ
ΤΡΙΤΩ⁵⁰, sicuti illorum ΟΔΕΝΙ ΤΟ ΤΡΙΟΠΙΟ &c.
ΟΩΔΕΝΙ ΤΩ ΤΡΙΟΠΙΩ. Ejusdem porro generis
eruditorum genti visum est quod basi Colossi De-
liaci inscriptum habetur Ο ΑΨΥΤΟ ΛΙΘΟ ΕΜΙ ΑΝ-
ΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΛΑΣ. De eo vero mox dicemus
[p. 132.].

Ad poculi inscriptionem ΔΙΟΝΥΣΟ notat Athe-
næus desiderari elementum Υ. Atque in hanc qui-
dem sententiam concessisse video viros quosque
* eruditos. Nos vero, quod et eorum pace factum 126
sit, alio prorsus consilio tam istud quam cætera
antiquitatis monumenta adduximus. Ex iis utique
aliud longe colligendum putamus: Græcos scilicet,
quotquot ista scribendi ratione uterentur, nullam
habuisse figuram majusculam, qua aspirationis *Vau*
potestatem designarent, apud quos tamen ista po-
testas in pronunciando interim obtineret. Verbi
autem ΔΙΟΝΥΣΟ plenam vim statuimus ΔΙΟΝΥ-
ΣΩ⁵¹. Ecqua enim ratio excogitari potest, cur

49. Inscriptio vetusta intra
limen Bibl. Publ. Cantab. l. 8.
ΤΕΙ ΣΥΝΟΔΩΙ l. 9. ΤΕΙ ΕΥ-
ΝΟΙΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΙ ΤΕΙ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ.

50. Scaliger ad Euseb. pp.
102, 107 = 110, 115. ἐπὶ τοῦ
τρίτου.

51. Vid. R. D. in Append.
p. 19*.

SECT. IV. litera Υ prætermissa fuerit, cum luce sit clarius eam in usu atque ad manum cœlatori præsto tum fuisse, quippe quæ in ipso ΔΙΟΝΥΣΟ habeatur? Eandem etiam præfert inscriptio Sigea in vocibus ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ, ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ⁵². Quorsum igitur ibi leguntur ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΤΟ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ ΤΟ ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ, si plena istorum verborum potestas, quo tempore describerentur, esset ΦΑΝΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥ ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ &c. De cæteris monumentis idem dictum putari volumus.

Contra eam vero, quam instituimus, arguendi rationem afferri poterit inscriptionis Deliacæ auctoritas, ubi exarata habentur Ο ΑΨΥΤΟ ΛΙΘΟ. *Ecqua nimirum causa excogitari potest cur ter prætermissa fuerit litera vel Υ vel VAU, cum ex ipso ΑΨΥΤΟ luce sit clarius in usu atque ad manum* 127 * *præsto fuisse figuram majusculam, qua designaretur utriusvis potestas?* Causa vero satis idonea excogitari potest, cur neutra istorum verborum in fine conspiciatur. Eodemque negotio id ipsum, in quo præstando hic potissimum versamur, figuram scilicet F Æolensium fuisse propriam, momentum ac vim haud levem accipiet⁵³. Inscriptio utique est Æolica; valet autem ΑΨΥΤΟ ΛΙΘΟ non jam ΑΨΥΤΟΥ ΛΙΘΟΥ, nec vero ΑΨΥΤΟΦ ΛΙΘΟΦ, sed tertium istud ΑΨΥΤΩ ΛΙΘΩ⁵⁴. Nempe Æoles in fine Genitivorum, uti et alias, Ω pro cæterorum Græcorum ΟΩ posuisse neminem paulo humaniorem latet. Vocalem autem Ο apud veteres Græcos, perinde atque constanter apud Latinos, tam longæ quam brevis officio fungi solitam testatur, inter alia haud pauca, inscriptio Sigea. Ibi utique pro ΚΑΓΩ, ΕΔΩΚΑ, ΠΑΣΧΩ, ΗΑΙΣΩΠΟΣ, exarata videmus ΚΑΓΟ, ΕΔΟΚΑ, ΠΑΣΧΟ, ΗΑΙΣΟΠΟΣ. Quod autem in Deliaca legitur ΕΜΙ, non jam ΕΙΜΙ, uti voluere viri

52. " vel quod rectius ΣΙΓΕΙΕΥΣΙ." R. D. superne p. 208.

53. Vid. R. D. in Append.

p. 18 *. τῷ Ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ΟΥ διφθόγγου χρῆται.

54. Vid. R. D. in Append.

p. 19 *.

eruditi, sed HMI valet. Quippe pro recentiorum⁵⁵ H scribebant veteres E; pro EI vero non item: quod utrumque ostendit eadem inscriptio Sigea. In ea scilicet pro ΠΡΟΚΟΝΗΣΙΩΝ, ΚΡΑΤΗΡΑ, ΗΘΟΜΟΝ, ΜΝΗΜΑ &c. repræsentantur ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ, ΚΡΑΤΕΡΑ, ΗΘΟΜΟΝ, ΜΝΕΜΑ; cum tamen ibidem syllaba EI in ipso verbo EIMI, uti et in ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ et ΣΙΓΕΙΕΣ clare extet. Aut etiam forte dicendum est illud EMI scribi pro EMMI: nam in quadam Sapphus Oede apud Longinum videre est,

SECT.
IV.

128

—————χλωροτέρα δε ποὰς⁵⁶
EMMI—————

ποὰς autem pro eo, quod in veteri codice habetur πονας, scribendum duximus, lectio autem vulgata est ποιας.

Cum vero virum doctiss. ad Marmor Sandvicense contrariam de elementi E apud veteres Græcos potestate sententiam Victorini auctoritate stabilitum videam ivisse; meum est vicissim, quid de lau-

55. Vid. R. D. ibid. p. 20 *.

56. Vossius πονας (i. e. πόFας) edidit, quod Æolum est. Brunckius. ποϊας Blomfield. Conf. Hellad. apud Koën. ad Greg. p. 99. Elms. in Mus. Cant. v. i. p. 363. Sed ex Hephæst. p. 37 = 65. citavit Santenius ad T. Maur. 1500. ΠΟ'ΑΣ τέρεν ἄνθος μαλακὸν μάτοισαι. Origen. de Orat. p. 198. = 263. εἰσπορεύεται γὰρ ὡς πῦρ χωνευτηρίου, καὶ ὡς ποὰ πλυνόντων. ποὰ MS. Holm. ποια ed. Oxon. fortasse ex Versione Alexandrina. χλωροτέρα δὲ θάψω alicubi moliebatur Eichstadt e Schol. ad Theocr. Eid. II, 88. ὁμοῖος θάψω, χλωρὸς, ξανθὸς, ὡς φησι καὶ Σαπφώ. conf. Schol. ad Acharn. 218. Hesychius v. φαινολὶς. "Εσπερε πάντα φέρων, ὅσα φαινολὶς ἐσκέδασ' αὐῶς. ἄFως

Kusterus; conf. Hephæst. p. 37 = 65. Attici ἔως, Iones ἡῶς, Dores ἀῶς, Æoles Αὔως [vel ἄFως] Valck. apud Tittmann. p. 161. MS. Harl. καὶ τὴν μὲν ἡμέραν οἱ κοινοὶ λέγουσι· οἱ ἀττικοὶ ἔως· οἱ Ἴωνες ἡῶς· οἱ δωριεῖς ἄως· οἱ αἰολεῖς αὐῶς. καὶ μελισσῶν μελισσέων μελισσᾶν μελισσάων. "Sic Ὀδυσσεύς, quem Ὑδυσσέα faciunt Æoles." Quintil. I, IV, 16. Vide Koën. ad Greg. p. 275. συμφώνου δὲ προστιθεμένου οὐδέποτε προστιθέασι τὸ ὕ Αἰολεῖς· τὸ γὰρ νόσος νοῦσος· καὶ Ὀλυμπος Οὐλυμπος ποιητικά εἰσι καὶ οὐκ Αἰολικά· Schol. ad Dion. Thrac. p. 806. Inscriptio Cumea apud Comitem Caylusium Recueil d'Antiq. T. II. Tab. LVI. l. 18. EYNOAN l. 49. EYNOΑΣ: et l. 43. EYNOΑΣ pro εὐνοίαις.

SECT. dato Victorini [p. 16 = 2458.] loco sentiam, expo-
IV. nere, atque in medium relinquere. Ecce autem.

— *Nostri Latini cum litteris uterentur, quas a Græcis acceperant: A. B. C. D. E. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. et Græci vocales haberent*⁵⁷ *totidem, quot et nos, A. E. I. O. U. (nam H. et Ω. postea sunt ab his repertæ) E. et O. ternas habebant apud eos potestates, ut E. esset breve et productum. I. autem longum quodammodo sonat, cum et E. et I. junctum est. Et O. similiter quoque, cum esset unum, brevem, et idem faceret longam syllabam, præterea exprimeret vocem, quæ apud eos per O. et U. scribitur OΥ, sic apud nos quoque E. et O. totidem potestates habebunt, et easdem, quas apud Græcos.*

129 Profecto si * in his sententiam sibi constantem quæras, frustra es; si grammaticam, tantundem. Si cum viro doctiss. Victorinum statuas de E Græco hic agere, exordium istud, *Nostri Latini cum literis uterentur, quas a Græcis acceperant*, tam erit ineptum quam quod ineptissimum. Sin locum circa E Latini potestatem versari dicas, quod et veri videtur similis, posteriora non ita congruenter procedent. Nullo quidem negotio ita immutari possent, ut præcedentibus hoc sensu acceptis convenirent. Mihi vero satis est, quod loci tam vel futilis vel depravati nulla sit auctoritas. Quod autem ad inscriptiones, quas laudat vir doctiss., Sigeam et Deliacam attinet, de iis, quid statuendum sentiamus, jam supra diximus.

Sed alterum porro vir quidam eruditus, quocum mihi lis intercessit, viri doctiss. argumentum adiuturus ex Victorino locum adducit⁵⁸, pag. 30 [= 2468.]. *Et significaveram prius quam Græcis inter vocales*

57. R. D. in *Append.* p. 14*. legit habebant—et infra paulo, sonaret cum ex [Græcis] E et I ductum esset. Ex hac tumultuosa congerie mentem Victorini assequi nequeo. In hac vocalium

recensione Υ addititium esse existimat Bouhierius. Legit ergo, A, E, I, O, [U] (nam H, Υ, et O. postea etc.).

58. Comment. ad Marmor Sandv. p. 7.

repertæ sunt H. et Ω, vicem earum tam apud illos, quam apud nos explesse E. et O: O etiam scribi solitam pro syllaba OY. E autem pro E et ΙΩΤΑ. SECT IV.

Atque hic quidem non est, ut vir eruditus quidquam immutatum optet, nisi forte pro *significaveram*, cujus hic parum aptus est usus, rescribere malit *significavi*. Sed Victorini, modo hæc scripserit, constantia desideratur; quippe qui pag. 17 [=2459.]. ista * contra habeat. *Apud Græcos E*⁵⁹ *duarum obtinet vicem, brevis et productæ. O vero et pro brevi, et pro longa, et pro U posita est.* Sed regerit vir eruditus, illis hæc neutiquam adversari, propterea quod vox *duarum* comitem non habeat *tantum, duntaxat*, vel simile. Age igitur: Finge apud Grammaticum quempiam occurrere: *Apud Latinos numeri sunt duo, personæ vero tres: Annon jam hæc eodem plane recidunt, ac si dixisset duo tantum?* Quisquamne est, obsecro, qui illud *tantum* desideret? Contra si quis diceret? *Apud Græcos numeri sunt duo, personæ vero tres: exclamaret, opinor, inter primos vir eruditus: Annon vero, o bellatule, tres itidem sunt numeri? Dignus hercle es, cum tuis numeris cui caput non semel demulceatur.* At quid ita tandem? Quia scilicet, qui istum in modum loquitur, numeros esse *tantum* duos significat. Porro autem, ut Victorinus sibi constet, alius tamen κομματος scriptor fuisse videtur, quam cui in re hujusmodi fides sit habenda, cum ipsius doctrinæ ex antiquæ scripturæ monumentis ne unum quidem faveat, haud pauca adversentur. Sed neque hominem usque adeo parvi facio, quin ista, *E autem pro E et ΙΩΤΑ* †, additamentum fuisse credam ab aliquo rudem illam atque indigestam molem pag. 16. occurrentem minus recte interpretante profectum.

130

* Alius auctoritatis loco laudat vir eruditus ex- 131

59. Vid. R. D. in Append. p. 14*.

† Vid. R. D. in Append. p. 14*.

SECT. cerpta quædam ex Athenæo : ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι ⁶⁰
 IV. τῷ ΟΥ ἀντι τοῦ Ο στοιχείου προσεχρῶντο· παραπλη-
 σίως ⁶¹ δὲ καὶ τῷ ΕΙ ἀντι τοῦ Ε. σαν δὲ Ἑς. Hæc
 excerptoris verba contendit vir eruditus istis apud
 Athenæum [xi, 466. F.] respondere : ἐπεὶ πάντες οἱ
 ἀρχαῖοι τῷ Ο ἀπεχρῶντο ⁶², οὐ μόνον ἐφ' ἧς νῦν ταττεται
 δυναμῶς, ἀλλὰ καὶ ὅτε τὴν διφθογγὸν διασημαίνει, δια
 τοῦ Ο μόνον γραφουσι. παραπλησίως δὲ καὶ τὸ Υ γρα-
 φουσιν, ὅταν καὶ καθ' αὐτὸ μόνον ἐκφωνηται, καὶ ὅταν
 συζευγνυμένου τοῦ ΙΩΤΑ—τοῦ δὲ Σαν Ἑς. adeoque in-
 verti oportere ordinem : ὅτε πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ Ο ⁶³
 στοιχείῳ ἀντι τοῦ ΟΥ προσεχρῶντο· παραπλησίως δὲ
 καὶ τῷ Ε ἀντι τοῦ ΕΙ. Quorum ego utrumque lu-
 bentissime agnosco. Verum apud ipsum Athenæum
 de E et EI ⁶⁴ οὐδὲ γὰρ reperimus. At quis tandem

60. Sic MS. Epit. non Ἀχαιοί.

61. ὡς δὲ Scaliger ad Euseb.
 p. 112.; et τῷ ΕΙ ambo codices.
 Plato in Cratyl. p. 426. C. οὐ
 γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ἙΙ,
 τοπαλαιόν. Sic Codex Clarkio-
 Bodleianus : conf. Heindorfius ;
 ibid. ad p. 172.

62. τῷ οὐ ἀπεχρῶντο,—et in-
 fra, διὰ τοῦ οὐ μόνου γράφουσι.
 παραπλησίως δὲ καὶ τὸ εἰ γρά-
 φουσιν. MS. A.

63. R. D. in Append. p. 15*.

64. In Append. l. c. Athenæi
 Epitomatores hujusmodi Iasmos
 respicere, uti μῶνος pro μόνος,
 etc. suspicatur R. D. Cave
 autem ultra fines certos hanc
 licentiam extendas. “Σαφὼ Ἄε-
 olibus erat, quæ aliis Σαπφώ.
 Hermesianax apud Athen. xiii.
 p. 598. B.=48. D.R. φορμίζων
 Σαπφοῦς ἡμερόεντα πόθον. Epi-
 crates apud Athen. xiii. p. 605.
 E. Σαπφοῦς, Μελήτου, Κλεομέ-
 νους, Λαμνυθίου. ex emendatione
 P. P. D. in Addend. ad Ar. p.
 (125.). Ἀφῦς, Ἀπφῦς Theocrito
 [Adoniaz. 15.] Ἀπφάρια Xe-

narchus apud Athen. xiii, p. 569.

C. Τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπι-
 καλούμεναι Πατρίδια, τοὺς δ'
 ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. Conf.
 Etym. M. in v. H. Steph. de
 D. A. p. 208. Koën. ad Greg. p.
 148. Κέφος, Κέπφος [Aristoph.
 Plut. 913. conf. Flor. Chris-
 tian. ad Pac. p. 117=v. 1067.
 Callim. fragm. LXXXI.] Κεφω-
 θείς, Κεπφωθείς Hesychius. et
 Suid. T. ii, p. 297. ὄφεις, ὄπφεις
 [Il. M, 208.] Τρῶες δ' ἐρρίγη-
 σαν, ὅπως Φίδον αἰόλον ὄφιν,
 quod pronunciandum ὄπφιν. Ne-
 que est μείουρος στίχος, quod
 omnibus vetustissimis Criticis
 persuasum fuit: Æschyl. Choëph.
 926. Οἱ γὰρ τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν
 ἐθρεψάμην. “transpone, ἐθρεψά-
 μην ὄφιν.” R.P. Adverss. p. 160.
 [Antimacho apud Schol. Ari-
 stoph. ad Plut. 718. τήνου τ'
 ὄπφιοέσσης, sed Æschyl. Choëph.
 542. οὐφίς τ' ἐμοῖσι nihil ad rem.]
 Σκύφος, σκύπφος. ut in illo he-
 roico : [Hesiod. bis apud Athen.
 xi, p. 498. A, B=Fragn. xlii,
 2. 5. Gaisford.] σκύφον ἔχων

fuit hic Athenæi, cujus auctoritas venditatur, ex-
cerptor? Aut qualis demum est hominis auctori-
tas⁶⁵, cujus neque de nomine, nec sæculo, nec
patria, nec eruditione quidquam innotescit? Sed
dicet forte vir eruditus, emendandum esse Athenæum
juxta excerptoris verba, παραπλησιως δε και το Ε
γραφουσιν Ες. Mihi vero contra pari jure con-
firmare licebit refingendum esse excerptorem juxta
ipsum Athenæum, παραπλησιως δε και τω Υ αντι του
ΥΙ. Porro autem, ut demus ipsum Athenæum ita
scripsisse, doctrinam ejus (quæ omnes αρχαιους com-
plectitur) * falsam esse clamat, inter alia antiquitatis
monumenta, sexcentis in locis Marmor Sandvicense;
in quo, uti diximus, O vice potestatis OW constanter
adhibeatur, EI vero non minus constanter plene
exaretur.

Ad inscriptionem Deliacam nunc libet reverti.
Habeo enim nonnulla in ea observanda, quæ vi-
rorum doctissimorum solertiam eluserunt. Prin-
cipio autem pro O scribendum est TO. Atque ita
quidem conjecisse video eruditum Shuckfordium †,
sed nullo argumento conjecturam firmatum ivisse.

ἑτέρη, ἑτέρη δὲ σκήπτρον αἰείρας.
Scribitur σκύφον, legitur σκύ-
φον." Scaliger ad Euseb. p. III
=119. Quas Græci enuncia-
runt, nos scribendo coram oculis
sistamus. Conf. Anacreon. l. c.
[Fragm. LXXIII. Barnes.] et
Panyasis ibid. [An. Gr. III, 329.
Gn. poet. Gr. 131.]. Stesichorus
—ΓΗΡΥΟΝ. 3. Σκύπφειον δὲ λα-
βῶν δέπας. Blomfield. Odyss.
H, 119. Ζεπφυρίη πνείουσα, τὰ
μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. Pindar.
Olym. VI, 40 = . Βάσομεν
ὄκχον, et eadem forma Σαπφεί-
ρη in Act. D. Apost. v, 1. et
Ἀπφία D. Paul. Ep. ad Philem.
2. reperitur.—R. B. Edv. Ber-
nardo, p. 160=Addend. ad ep.
cr. Millio p. 78. "vox est κέπ-

φος, verum non *kepfos* pronun-
ciabant sed *keffos*: ita Σαπφῶ
non efferimus *Sapfo* sed *Saffo*."
Hujusmodi vocabulis oculis
æque ac auribus deservendum.
Aristoph. Nub. 122. σαπφώρας
et 1301. σαπφώρα MSS. Arun-
del. et Schol., Harl. 2. et Ba-
rocc. R. P. apud P. P. D. Schol.
ad Nub. l. c. "Σαπφώραι, οἱ
σῖγμα (forte στίγμα) ἔχοντες περὶ
τὸν μηρόν. Καὶ διὰ τοῦ μ̄ καὶ
π̄ γράφεται. Stigma enim non
erat *Sigma* sed *Sanpi* η̄." Raper.
Conf. Athen. XI, 467. B.

65. Vid. R. B. Dissert. de
Pseudo-Phalar. pp. 112. 130—
132. Schweighæuser. PRÆF. ad
Athen. P. CI.

† Append. p. 19*.

SECT. IV. At enim si Græci sermonis indolem perspectiorem habuisset, sensisset vocem AFYTO articulo destitutam loci sententiam nullam efficere. Neque enim *αυτος*, nisi cum articulo conjunctum, *idem*⁶⁶ usquam denotat. Deinde mihi vehementer suspecta est scripturæ istius AFYTO fides, quippe cum *αυτος*, uti hodie scribimus, in omnibus Græciæ dialectis perpetuo sit disyllaba; non possum, quin mihi persuadeam, primitus exaratum fuisse AFTO⁶⁷, το γ vero a recentiore manu adscriptum, quo indicaretur potestas elemento F jam rarius occurrenti tribuenda. Porro autem reliquam inscriptionis partem, ANΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΕΛΑΣ, perperam repræsentari confirmo. Postulat utique sermonis soluti ratio, ut articulus voci tam *ανδριας* quam *σφελας* præficiatur; 133 ut adeo evadat ὁ ανδριας⁶⁸ * και το σφελας; aut etiam adhuc multo rotundius, ὁ τε ανδριας και το σφελας. Inscriptio autem, prout hodie exhibetur, in nullam metri speciem cadit. Itaque tandem reponendum censeo:

ΤΟ ΑFTO ΛΙΘΟ ΗΜΙ Ο ΤΕ ΑΝΔΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ
ΣΦΕΛΑΣ:

h. e. si potestatem spectes, ΤΩ ΑFTΩ ΛΙΘΩ ΗΜΙ Ο ΤΕ — Quæ scriptura, quin germana sit, faciet, opinor, quod superioribus jam adjecturus sum, ut nemo deinceps dubitet. Nempe breviores inscriptiones metro fere aliquo concludi solent: eo autem, quo jam exhibuimus, modo perfectum senarium habemus, sic utique concipiendum:

Ταωτω λιθ ημ ὁ τ ανδριας και το σφελας⁶⁹

66. Conf. Valck. ad Eur. Ph. 927. R. P. ad Hec. 299 = 295.

67. "Sculptorem, cum incertus hæreret an AFTO more antiquiori, vel AYTO seriori scribendum esset, utramque literam adhibuisse putat Knightius, qua sententia Porsonum quoque ste-

tisse literis MSS. me certiore fecit." Rose ad Inscript. Del. in Mus. Crit. Vol. II. p. 392.

68. Finge modo *ανδριας*, id est, Æolice *ανδριας*, et omnia plana.

69. Vide R. B. Meadio p. 253. et R. D. in Append. p. 19* — 21*.

vel si EMMI malis, Ταῦτω λιθω μι ὁ—Cراسي autem SECT.
IV.
isti, qua λιθω ημι in λιθ ημι migrat, gemella prorsus
est quam apud Aristophanem Acharn. 860. sermone
itidem Æolico scriptam legimus,

Ιττ Ηρακλης, εκαμον γα ταν τυλαν ⁷⁰ κακως.

Ιττ, seu potius Ιτθ Ηρακλης, pro Ιττω ⁷¹; quemad-
modum in lingua Attica non semel occurrit ιστω
Ζευς.

Causa vero, dicet fortasse nonnemo, cur in ve-
teribus inscriptionibus elementum Υ post Ο præter-
mitteretur, cum tamen ad manum præsto esset,
* hæc esse poterat: quod cum ipsa litera Ο appel- 134
lari soleret ΟΥ, ideo etiam Ο, tanquam verbi pars,
non incommode scribi posset loco potestatis illius,
quam literæ nomen obtineret. At enim istam non

70. Strabo xvi. p. 1101. ἔχει
δὲ καὶ [ὁ ῥινοκέρωρ] στύλους δύο,
Fortasse τύλας, quam conjectu-
ram mihi præripuit vir doctissi-
mus. Ammian. Marcellin. xxix.
p. 564. “σὺ δὲ νόει καὶ στέφε
τὴν τύλην. quod dici proverbial-
iter solet, ut audiens altius ali-
quid agendum agnoscat.” Nihil
video.

71. Etym. M. p. 479. l. 46.
“Ιττω· ἀντὶ τοῦ ἴστω, Βοιωτικῶς.
Phavorinus “Ιττω Ἡρακλῆς· παρὰ
τῷ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ ἴστω.
“vertendum erat *mehercules*:
de quo loquendi modo multa dixi
ad Pollucem.” Valesii notæ MSS.
ad Platonem. Plato Phædo.
p. 377. C.=47. C.=1, 62. A.
HSt. καὶ ὁ Κέβης ἡρέμα ἐπιγε-
λάσας, ἴττω Ζεὺς, ἔφη, τῇ αὐτοῦ
φωνῇ εἰπών. Schol. ad l. p. 8.
τὸ δὲ ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν
ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτίᾳ δια-
λέκτῳ ὃ δείκνυσιν, ὅτι φύσει τὸν
Σωκράτην θαυμάζει. Aristoph.

Ach. 911. Θείβαθεν, ἴττω Ζεὺς·
Epist. vii, 720. D = p. 245. A.
γέγονε δ' οὖν ὅπως, ἴττω Ζεὺς,
φησιν ὁ Θηβαῖος. Vide Schol.
p. 247. Conf. “P. Petiti Miscell.
Obs. iii, 31. Hemsterh. ad He-
sychium T. ii. p. 15. Valck. ad
Eur. Ph. 1671. Olympiodorus
et Forster. ad Platonis Phædon.
l. c. p. 366.” D. R. apud Wyt-
tenbach. ad l. Il. K, 329. “Ἰστω
νῦν Ζεὺς αὐτὸς, Æschyl. Choeph.
601. “Ἰστω δ' ὅστις—. Soph. Ph.
419. ἐπίστω τοῦτό γ'. Œd. Col.
522. ἠνεγκον, ἄκων μὲν, θεὸς
ἴστω· Ant. 184. ἐγὼ γάρ, ἴστω
Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρώων ἀεὶ, Tr. 403.
ἴστω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' ἂν ἐξει-
δὼς κυρῶ. Eur. Ph. 1671. (1691.)
ἴστω σίδηρος, Valck. ad l. et ad
Adonias. Theocr. pp. 287, 8,
9. Iph. T. 1077. ἴστω μέγας
Ζεὺς, Ion. 1478. “Ἰστω Γοργοφόνα.
Hesychius, “Ἀττασι, ἀνάστηθι.
“Hoc plane Laconicum, ἀνστήθι,
ἄστηθι, ἄττασι.” T. H. ad l.

SECT. IV. fuisse causam exinde liquet, quod ipsi illi Græci, qui O pro OW constanter adhiberent, non minus constanter EI plena scriptura exararent. Quippe, si vera esset causa allata, fecisset eadem, ut E itidem pro EI perpetuo scriberetur: nam vocali E nomen erat EI. Immo etiam, ex quo tempore vocali nomen OY pro antiquo OW inditum est, Græcos constat, quoties de ista vocali verba facerent, nudam scripturam O reformidasse; sed nomen integrum OY, non secus atque in aliis literis mos dominabatur, descripsisse⁷². Cujus rei exemplum habemus in Calliæ trochaicis supra [p. 32.] laudatis. Alterum suppeditat istud epigramma⁷³:

TOYNOMA· ΘΗΤΑ, ΡΩ, ΑΛΦΑ, ΣΑΝ, Υ, ΜΥ,
ΑΛΦΑ, ΧΙ, ΟΥ, ΣΑΝ.

Similiter apud Mich. Apostolium legimus, γραψας μικρον ΟΥ; et apud Plutarchum, ΟΥ μεγα γραψαντες. Quæ Apostolii et Plutarchi loca ad consuetudinem a Græcis scriptoribus servatam animum minus attendens vir doctiss. ad Marmor Sandvicense pagg. 8. et 9. frustra sollicitavit. Huc autem pertinent ista Terentiani [p. 18.=2391.=338—40. Sant.]:

135 * *Versibus sed quum loquamur, quando Græca ponimus*

Αλφα, ιωτα, λαμβδα, σιγμα, *legem metri cogimur*
Syllabis præscriptitare, non figuris singulis.

cogimur—a quo? Nempe a tyranno quem morem vocant. Cæterum in versu secundo *legem* ita collocatum metri quidam legibus adversari sentiens rescribendum conjecit *lege*⁷⁴. Verum hoc pacto im-

72. Vide R. D. in App. p. 16*.

73. Apud Athen. x. 454. F. H. St. Anthol. p. 509. Brunckii An. Gr. III, 264.

74. "lege" R. B. Ego tamen optimo jure lecturus sum; "Αλφα,

"Ιωτα, Λάμβδα, Σιγμα lege metri cogimur—Taylorus. lege ex Petreciniana, perscriptitare ex utraque Veneta, Parrhasio et Brissæo recepit, et Dawesii transpositionem repudiavit Santenius.

pedita evadit oratio, et falsa insuper sententia. Quæ enim cuius, obsecro, metri lex quidquam hujusmodi cogere potuit? Tu vero verborum duntaxat ordinem immutabis—*cogimur legem metri*. SECT.
IV.

Ad Cl. vero Bentleium revertamur. Sentis jam quali conjuratione viro eruditissimo, Æolicum F digamma in Homeri poematis locum olim habuisse docenti, veterum testimonia atque antiquitatis monumenta adversentur. Porro autem viri Cl. fautores, si qui sint, expediant, velim, quonam fato contingere potuisset, ut figura insignis adeo et conspicua locorum centenis millibus intercideret⁷⁵: qua tandem virga plusquam Circeæ Homeri scripta tam inauditam metamorphosin subire potuissent: quæ tandem esset singularis illa virgæ ἀντιδιγὰμμου qualitas, quæ, luis Ægyptiacæ ad instar, in unius hujus elementi interneccionem grassaretur, cætera omnia intacta præteriret. Notatu quidem haud indignum est virum Græcum eumque inter primos * eruditum, Dionysium dico Halicarnassensem, uti 136 supra vidimus, errore non levi veterum F tanquam syllabam OY accepisse. Atque hinc quidem conceptu neutiquam erit difficile, quo pacto figura ista ex paucis apud Homerum locis eliminari potuisset. Finge, verbi gratia, illud Vil. I [A,]. 390. aliquando sic repræsentatum fuisse,

Ες Χρυσὴν πεμποῦσιν, ἀγοῦσι δὲ δῶρα Φανακτι,

a Græcis autem recentioribus ita intellectum, ac si ejus potestas esset δῶρα OY ἀνακτι: in proclivi profecto iis fuisset istud OY, quippe quod metri rationem perturbaret, delendum curare, ut adeo reliquum esset, quo modo et ipsi loquerentur, δῶρα ἀνακτι; vel forte hiatus vitandi causa δῶρα γ ἀνακτι. Verum consonantis Vau potestas in locis non jam paucis, sed in centenis, ut diximus, millibus obtinebat.

Age vero, quandoquidem Cl. Bentleii consilium

75. R. P. Tracts, p. 117.

SECT. IV. *improbas, videamus tandem numquid tute ὑγιεινότερον adducendum habeas: Cum elementum F Æolensium proprium fuisse statuas, ejusdem tamen potestatem apud Ionas itidem invaluisse idem contendas: fac tandem, exponas, quamvis figura sive nota potestatem istam apud Ionas designari solitam existimes. Equidem confirmare non ausim gentis illius vetustiores*
 137 *ulla aspirationis vel He vel Vau * nota usos fuisse. Ii utramque fortasse ex vulgata loquendi norma in scriptis supplendam relinquebant. Interim vero nullus dubito, quin, quocunque demum sæculo adinventæ fuerint notæ istæ ['] et [']⁷⁶, id eo consilio*

76. “*R. D.* de utraque re minus accurate, ut videtur, judicavit,” et pulvere de Ionico *Vau* strenue moto caliginem induxit [*Heyn.*]: “*Dawesianæ* tamen observationes de *usu* et *potestate* signi sui, æque τῇ Digamma conveniunt.” *Burgessius*: conf. *Knight* (Anal. Essay pp. 34—). *R. B.* in scribendo, *R. B.* et *R. D.* in enunciando hunc characterem sequor: ambo semina irrigarunt, *seris factura nepotibus umbram*. Nihilominus *Scaliger*, qui Græcarum literarum nascentes formas felicissime enodavit, haud aliam, atque *R. D.*, sententiam sustentare pergit; “non est [F] στοιχεῖον apud Ionas et Græcos, sed ἐπίσημον

τοῦ βαῦ. Quin enim (f. Quin immo) simplicis spiritus lenis vice fungitur, ut in illo Hexametro. ἄμμες δ' Φειρήναντο θεοί. τοὶ δ' ὤμοσαν Φαιέν. Neque consonans est, neque vocalis, quum synalæphe fiat propter εἰ, neque positio fiat in Φαιέν.” *Scaliger* ad Euseb. p. 105 = 112. Hasce chartas prius excudendas dederat Vir ille præstantissimus, quam librum suum et emendationes, humanissime suppeditatas, *Putschio* grammaticorum Latinorum editori misit: vide supra ad pp. 205, 206. E membranis vero *Harl.* nondum vulgatis anecdoton dedi, quod utrumque pugnis dialectices atque aculeis usque adeo defendit, ut nil fortius.

Τῶν ἀρχαίων οἱ μὲν βουστροφηδὸν ἔγραφον. οἱ δὲ κῖονηδόν· οἱ δὲ πλινθηδόν· οἱ δὲ σπειρηδόν.

1. βουστροφηδόν.

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ
π	ο	ξ	ν	μ	λ	κ	ι
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω

2. κῖονηδόν.

α	ε	ι	ν	ρ	φ
β	ζ	κ	ξ	σ	χ
γ	η	λ	ο	τ	ψ
δ	θ	μ	π	υ	ω

3. πλινθηδόν.

α	ω	ψ	χ	φ	υ
β					τ
γ					σ
δ					ρ
ε					π
ζ					ο
η	θ	ι	κ	λ	μ
				ν	ξ

4. σπειρηδὸν δὲ οὕτως [σπυριδὸν vulgo.].

SECT.
IV.

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ	ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	ρ	σ	τ	υ	φ	ψ	ω	χ
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Ἄ δὲ νῦν ἡμεῖς γράφομεν, λέγονται δισχηδὸν παρὰ τὸ διέσχεσθαι (sic) τοὺς στίχους. Ἐπειδὴ δέ τινες τὸ ἐπὶ τοῖς βοιωτοῖς καὶ αἰολεῦσι γενόμενον δίγαμμα, ὃ τυποῦται οὕτως F, βούλονται εἰς τὰ στοιχεῖα (sic) κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἰπώμεν τοῦς λόγους, δι' οὓς βούλονται κατατάσσειν αὐτὸ στοιχεῖον (sic). καὶ τότε δείξομεν ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. φασὶ ὅτι παντὶ στοιχείῳ ἔπεται τὸ ἔχειν χαρακτῆρα καὶ ὄνομα, δι' οὗ ὀνομάζεται ὥς φαμεν τοῦτο καλεῖσθαι α ἢ ω. Εἰ ἄρα οὖν τὸ δίγαμμα χαρακτῆρα ἔχει καὶ ὄνομα, δῆλον ὅτι στοιχεῖόν ἐστιν. ἡμεῖς δὲ λέγομεν ὥς οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἰστέον ὅτι πᾶν στοιχεῖον ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται, τὸ α ἀπὸ τοῦ α. τὸ β' ἀπὸ τοῦ β'. τὸ δὲ δίγαμμα οὐχ οὕτως ἔχει. οὐκ ἄρα ἐστὶ στοιχεῖον. ἄλλως τε πάντα τὰ στοιχεῖα κατὰ πᾶσαν ἐστὶν εὐρέσθαι διάλεκτον. τοῦτο δὲ οὐχ εὐρίσκεται εἰ μὴ παρὰ μόνοις τοῖς Βοιωτοῖς καὶ αἰολεῦσι καὶ λάκωσι. οὐκ ἄρα ἐστὶ στοιχεῖον. Ἔστι δὲ τὰ στοιχεῖα ἢ φωνήεντα [ἐστὶν] ἢ σύμφωνα. τοῦτο δὲ οὐδὲν ἐκ τούτων δύναται εἶναι, σύμφωνα μὲν γὰρ οὐκ ἔστι, ἐπειδὴ τὰ σύμφωνα εὐρίσκεται μετὰ ἑτέρου συμφώνου [ἢ] ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει. οἷον θνήσκω, ἔλκω. εἰ ἄρα οὖν τὸ F οὐ σύνεστι συμφώνους, ἀλλὰ φωνήεσι, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι σύμφωνον. ἀλλ' οὔτε φωνῆεν δύναται εἶναι. τοῖς γὰρ φωνήεσι παρέπεται δασεῖα καὶ ψιλὴ. Τῷ δὲ F οὐδέποτε δασεῖα, ἀλλὰ μόνως ψιλοῦται. οὐκ ἄρα ἐστὶ φωνῆεν. ἄλλως τε τὰ προ-

τακτικὰ φωνήεντα οὐχ ὑποτάσσονται φωνήεσιν. ἄρ οὖν τὸ δίγαμμα, εἰ εἰποιμεν φωνῆεν, εὐρεθήσεται ἐν τῷ F ἄναξ. καὶ F ἑλένη, τὰ α ἢ ε προτακτικὰ ὑποταττόμενα φωνήεσιν. ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. γ' (τρία) γὰρ (sic) φωνήεντα ἐν μιᾷ λέξει περιλαμβάνεσθαι ἀδύνατα. εἰ ἄρα οὖν οὔτε σύμφωνον ἐστὶν οὔτε φωνῆεν, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἐπιπᾶς χαρακτῆρ στοιχείου ἀριθμὸν σημαίνει, οἷον τὸ α σημαίνει τὸν ἕνα ἀριθμὸν, * * οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Ἐπειδὴ δέ τινες τὴν δασεῖαν, ἢ τυποῦται οὕτως F, λέγουσι στοιχεῖον, φέρε τοὺς λόγους εἰπώμεν, καθ' ἣν αἰτίαν λέγουσι στοιχεῖον αὐτήν. φασὶν ὅτι τὸ στοιχεῖον ἔχει τινὰ ἐκφώνησιν. τοιαύτη δὲ ἡ δασεῖα προσγινομένη καὶ φθόγγον ἴδιον ἀποτελοῦσα, στοιχεῖον ἄρα ἡ δασεῖα. ἐστὶ δὲ εἰπεῖν ὅτι ἡ δασεῖα οὐκ ἔστι στοιχεῖον. καὶ γὰρ πάντα τὰ στοιχεῖα ἢ φωνήεντα ἐστὶν ἢ σύμφωνα. εἰ οὖν δείξομεν αὐτὴν μήτε φωνῆεν οὔσαν μήτε σύμφωνον δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. καὶ φωνῆεν μὲν οὐκ ἔστιν, ἐπειδὴ τὸ φωνῆεν, καὶ δασύνεται καὶ ψιλοῦται, ὅπερ οὐ παρακολουθεῖ τῇ δασεῖα. οὐκ ἄρα φωνῆεν ἐστὶν. ἄλλως τε εἰ ἦν φωνῆεν ἢ δασεῖα, ἔδει τὸ δασυνόμενον εἰ καὶ τὸ δασυνόμενον ᾧ μείζονα χρόνον κεκτῆσθαι τοῦ ψιλουμένου. εἰ γε τὰ ἐν β' φωνήεσι (sic) καταγιγνόμενα, μείζονα τῶν βραχέων εἰσὶ. [ἐστὶ] οὐδέποτε τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ παραλαμβάνονται †. εἰ ἄρα οὖν ἡ δασεῖα φωνῆεν, εὐρεθήσε-

SECT.
IV.

factum sit, ut altera aspirationem *He*, altera *Vau* designaret. Atque hoc quidem, quantum ad ['] attinet, apud omnes in confesso est. Qui autem de ['] secus sentiunt, confirment, necesse est, notam hanc primitus perinde atque hodie usque adeo absurde adhiberi solitam, ut nulla prorsus potestate gauderet, nulli prorsus usui inserviret. Hoc adductus non jam novam figuram in Homeri scripta invehendam, sed perperam hodie collocatam propriæ demum sedi restituendam censeo. Sed quæret aliquis quonam auctore consonanti *Vau* aspirationis itidem nomen impertiverim. Istud igitur paucis accipe. Literam V apud Romanos consonantis cum potestatem tum nomen obtinuisse neminem latet. At eam tamen Quintilianus aspirationem itidem diserte appellavit Lib. i. Cap. v. [iv. 14.]—*quin foedum [l. fordeum] foedusque pro ASPIRATIONE V simili litera utentes. Nam contra Græci aspirare solent, ut pro Fundanio Cicero testem, qui primam ejus literam dicere non posset, irridet*⁷⁷. Quam ge-

ται ἐν τῷ αἶμα τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὅπερ ἀδύνατον. ἔτι τὰ φωνήεντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύνανται παραλαμβάνεσθαι. ἡ δὲ δασεῖα, οὐ δύναται καθ' ἑαυτὴν παραλαμβάνεσθαι. οὐκ ἄρα οὖν φωνῆεν ἐστὶ. ἀλλ' οὐτε ἐστὶ σύμφωνον. καὶ γὰρ τοῖς δασέσι φωνήεσι οἱ αἰολεῖς κεχρῆνται συνεχῶς. οἷον ἀμφαγαθόν. (sic) οὐχ εὐρον. τῇ δὲ δασεῖα οὐ κέχρηνται. ψιλωτικοὶ γὰρ εἰσιν. [Eustath. ad Il. γ. p. 1262. l. 13 = p. 1360. Herodian. in Aldi hort. p. 384. 11. et MS. Harl. in Add.] οὐκ ἄρα οὖν ἐστὶ σύμφωνον. ἄλλως τε τὰ ἀπὸ φωνήεντος [f. συμφώνου] ἀρχόμενα ῥήματα τὸ εἰ προσλαμβάνουσι κατὰ παρατατικόν. * * * Ὅπερ οὐκ ἐστίν. ἔτι τὰ σύμφωνα καὶ ἐν τῇ ἀρχούσῃ καὶ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐν τῷ τέλει εὐρίσ-

κονται, οἷον πλάτων· ἡ δὲ δασεῖα οὐχ οὕτως ἔχει· φίλαρχος γὰρ ἐστίν. οὐκ ἄρα οὖν σύμφωνον. δῆλον οὖν ὅτι μήτε φωνῆεν, μήτε σύμφωνον, ὑπάρχουσα, οὐκ ἐστὶ στοιχειόν. Eadem fere exhibent ad Dionys. Thrac. pp. 777—779. quæ demum utenda ab amico accepi.

‡ Odyss. I, 32. Αἰαίη. Il. E, 36. ἡϊόεντι. Vide supra ad p. 202. Ter. Maur. p. 23, l. 15. = v. 491. Syllabam nec invenimus ex tribus vocalibus. Locus ex Tacito, et Inscriptio apud Montfaucon. huc spectantes, hodie non sunt ad manum.

77. Vide Lagomarsin. luculenter de hoc loco edisserentem supra ad pp. 189, 190. Pro V ingeniosissima oppido illa et verissima, indeclinabile *vau* “ de mera

mellam plane hic rem habeamus, modo in memo- SECT.
IV.
riam redeas Latinorum V τω *Vau* itidem sive F

Æolensium sono respondere, non poteris non sentire. 138
Immo ipsam etiam, de qua agitur, rem hic habemus.
Quippe certissimum est Quintilianum significare
voluisse Græcum testem pro *Fundanius*, cum F
Latini sonum efferre non posset, Æolici potestate

Regii Codicis conjectura," in tex-
tum recepit optimus *Spaldin-*
gius. Varietas scripturæ non est
valde notabilis. Alta vetustate
F fortasse pro nota H a Sabinis
acceperunt Romani: vide supra
Fogginium ad p. 201. Rem e
nostratibus breviter exposuit, et
probabiliter doctissimus Editor;
"Antiquissimi Romani *VAU* in
talibus pronunciabant, recentio-
res, quanquam retinentes F in
fordeum, cett. forma litteræ, quæ
jam in alium sonum asciverat,
decepti aliter efferebant, novis-
sima F abibat in H." F inter
dentes superiores ac labium in-
ferius profertur; pronunciatio Φ
incipit a labris utrisque clausis,
ut in B et P; deinde ad dentes
superiores ac labium inferius
transit, ut F: "litteram ergo
Romanis peculiarem, F," durius-
cule enunciando in suam, quam
Romani vicissim ignorant, Φ
mutabat, et *Phundanium* protulit,
cum *Fundanium* debuisset. Quid-
quid sit, erat fortasse aliquid
insuavius et tristius inter Φ et F
discrimen, quam hodie percipere
possumus.—Addere libet nomi-
na Φόρμος [Herodot. VII. 182.]
Φορμίων Φόρμις Græca civitate
esse donata: inscriptio apud
Pausan. lib. V. 27. Φόρμις ἀνέ-
θηκεν Ἀρκὰς Μαινάλιος, νῦν δὲ
Συρακόσιος. Φίρμος vero, *Fir-*
mus, Latinis solenne. Si de Quin-
tiliani loco recte statui, cadit

Dawesii argumentum. Memi-
nisse juvat hunc "horridum"
characterem quandoque τῶν T
ditionem tenere; Virg. Geo. II.
341. *Ferrea progenies duris ca-*
put extulit arvis: "lege, *Terrea*
—*Quis enim omnium poetarum*
ferream hominum ætatem primam
fuisse finxit? Ita legit et Lac-
tantius Inst. II. 10., quem vide.
Plautus Rud. I, II, 2. *Luto usu'st*
multo" R. B. ad Hor. Epod. II,
18. Conf. Hygini Fab. CXLII.
Pers. Sat. III, 23. *Udum et*
molle lutum es: Prudent. Ca-
them. h. x. *Si terrea forte vo-*
luntas Luteum sapit, et grave
captat: Animus quoque pondere
victus Sequitur sua membra de-
orsum. M. Capella, p. 36. *Con-*
tinuoque novo solidantur membra
vigore, Et gracilenta perit ma-
cies, vis terrea cedit; Æternum-
que venit sine mortis legibus
ævum. Æn. VI, 732. *Terreni-*
que hebetant artus, moribundaque
membra. Theogon. 879. *Φέργ'*
ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀν-
θρώπων. Lucret. v, 1410. *syl-*
vestre genus capiebat terrigena-
rum. 1425. *Frigus enim nudos*
sine pellibus excruciabat Terri-
genas; Manil. IV, 891. *Sic esse*
et nobis terrenæ corpora sortis,
Æthereas auras animo, qui cuncta
gubernat, Dispensatque hominem?
Comicus irridens Nub. 1476.
"Ὅτι καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν
ἡγησάμην."

SECT. utentem *Vundanius* pronunciasset; hoc autem vocat
 IV. *aspirare*. Cum adeo literæ *Vau* duplex inesset
 881 qualitas, altera cum variis figuris quatenus esset con-
 sonans communis, altera peculiaris, quatenus sola
 ex consonantium numero adspiratio itidem dici
 posset; Græcis propterea pro sua ακριβεια visum est
 ex peculiari potius quam communi qualitate sedem
 determinantibus eam consonantium seriei non jam
 inserere, sed alterius adspirationis modo superscri-
 bere †. Cæterum ex Ciceroniana Græci testis irri-
 sione aliud etiam in transcursu observare est, nempe
 quam frustra fuerint ii, in quibus etiam Salmasius
 nomen profitetur suum, qui Latinorum F et Græ-
 corum Φ eandem fuisse potestatem voluerint. Hoc
 utique si res fuisset, Fundanii nomen homini Græco
 nihilo magis quam Romano moram injicere potuis-
 set. Diversam harum literarum virtutem perstrin-
 git Terentianus pag. 35 [l. 9 = 2401. = 844 — 46.
Santen.].

—nos siquando † Græcum Φ necesse est exprimi,
 P et H simul solemus, non Latinam hanc [F]
 ponere;

Cujus a Græca recedit lenis atque hebes sonus.

* Idem etiam pag. 14 [l. 13 = 2388. = 227 — 29.
Santen.].

*Imum superis dentibus adprimens labellum
 Spiramine leni, vel ut hirta Graia vites,
 Hanc [F] ore sonabis, modo quæ locata prima est.*

vel ut hirta Graia, h. e. sive ita ut asperum Græci
 Φ sonum *vites*. Cæterum pro istis *vel ut* Ἐc.
 vulgo legitur (*velut ‡ hirta Graia vites*). Denique
 apud quoscunque Græcos obtinebant alteræ istæ
 notæ † et ‡, vix dubitandum videtur, quin is esset
 eorum usus, ut inter literas majusculas illa aspira-
 tionem *He*, hæc autem alteram *Vau* designaret.
 Prioris exempla extant †ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ †ΑΠΟΛΙΣ

† Vide *Addenda*.

‡ *Velut quoque Santenius.*

ΠΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ ΠΑΡΩΣ ΎΠΕΡ ΠΗΡΑΚΛΗΙΩΝ ΠΕΛΕ-
 ΝΙΤΩΝ⁷⁸ Ἔς. quæ utique vulgo exarantur Ηρακλειδα,
 ἡ πόλις, αἰρεθέντες, Ἔς. SECT.
IV.

Ad τεκμηρια sive signa exponenda nunc per-
 gamus quibus adducti adspirationis sive consonantis
Vau potestatem in Homérico sermone invaluisse
 censeamus⁷⁹. Quod quo commodius præstemus,

78. “Asperi loco hoc Π de-
 prehendimus, ut in ΠΕΛΕΝΙ-
 ΤΩΝ. Goltz. sed ΠΕΛΕΝΙΤΩΝ
Eckhel. in doct. num. T. I. Vol.
 II. p. 227. Fides profecto exigua
Goltzio habenda est nemine ei
 accedente. Goltzianis certe num-
 mis nullam omnino fidem haben-
 dam esse docuit *Eckhelius* Doctr.
 numm. vet. T. I. Prolegom. P.
 cxli. sqq. cxlv. sqq. ΠΗΡΑ-

ΚΛΗΙΩΝ. *Goth. Num.* vel ΠΗΡΑ-
 ΚΛΗΙΩΝ, ut in *Beger. Thesaur.*
Brand. 204. Illud vero Π nun-
 quam pro *leni* adhibetur.” *Fr.*
Wise apud *Burgess.* p. 409. In-
 scriptiones Romanæ utrasque
 notas præstant nullo discrimine
 adhibitas *aspirationis* loco; et
 ψιλὴν quidem, lenemve, ut eam
 vocant Grammatici, altera for-
 tasse sæpius: ut in hisce,

T. OCTAVIVS THALLVS E VIBIA RHODE
 SAPPIENA LYCINIS MATRIS
 DIGITO ΠARNACE
 DIS MANIB. SACR. IVNIA PANNYCHIS.

Fabretti Sylloge Inscript. p. 195.

Istæ quidem inscriptiones Quinc-
 tiliani ævum videntur non æ-
 quare; verum Græcis accentibus
 multo sunt antiquiores. *Burgess.*

79. Etiam si hæc figura, Π,
 sive mavis, hoc “monstrum in-
 forme, ingens,” Homeri ætate in
 quibusdam vocabulis vetustate
 exoleverat, aliis jamjam in de-
 suetudinem abitura; versibus
 tamen afflictis, et aliter immedi-
 cabilibus, opem et solatium mi-
 nistrat, nodos sponte sine ullis
 machinis solvit, et, ubi omnia
 alia defecerunt, ad illam quem-
 admodum ad anchoram decur-
 ritur. In supplendis quodam-
 modo hiatibus e desiderio τοῦ
 Π enatis voculas γε, δέ, τε, et Ν
 finalem, quasi adminicula et ful-
 cra, pro captu suo millies infer-

cerunt Grammatici, et erroribus
 errores cumularunt. In *Odyssea*,
 in qua plurima est antiquitatis
 effigies, et *Iliade* τοῦ Π potestas
 nusquam cessat: apud *Hesiodum*
 perraro quiescit; sed hujus rei
 fines accurate constituere perdif-
 ficile est. Quod ad recentiores
 poetas spectat, nihil est quod
 nos morari queat; quo enim
 longius a Græcæ poeseos fonte
 vixerunt, eo magis elanguet et
 pene evanida est hujus formæ
 virtus, ut jampridem in *Censura*
Critica (*Crit. Rev.* Nov. 1804.
 pp. 339—343.) partim evincere
 tentavi, et nuperrime aliis auc-
 toritatibus instructus aliquanto
 plenius et magis sollicita mentis
 intentione retractavi. “Si verò
 carmina tam sero litteris manda-

SECT. bantur, haud mirandum est
IV. grammaticos Alexandrinos tam
— parum luminis aut fructus e suis
codicibus hausisse; cum scribæ,
qui ea e rhapsodorum recitationi-
bus exceperant, rei antiquariæ
parum studiosi, sua quisque ip-
sius, aut ejus qui recitabat, pa-
tria dialecto usi sint; quam,
gentis cujuscunque fuisset, Pi-
sistrati ætate, plurimum ab Ho-
merico sermone immutatam esse
oportet; ita ut, ne antiquissimo
quidem Bibliothecæ exemplari,
grammatici illi digamma inven-
turi essent; neque si forte in
Argivo vel Cretensi occurrisset,
pro alio quam dialecti semibar-
baræ signo exoleto, a poetæ
cultissimo sermone prorsus abi-
gendo, habituri essent. E bre-
vibus titulis, in laminis et lapi-
dibus insculptis, linguæ veteris
reliquiæ eruendæ erant; atque
ex iis norma aliqua constituenda,
qua, exemplaribus inter se col-
latis, et metri analogiæque justa
ratione habita, e diversorum
discrepantiis, unum congruens
et sincerum, ab omnibus rhap-
sodorum sordibus purgatum,
confici potuisset." *Knight* Proleg.
Præclara oppido: sed sparsas
veritatis particulas, velut disjecta
quædam lacerati Absyrti mem-
bra, recolligendo *dubitans*, *cir-*
cumspectans, *hæsitans*, *Multa*
advorsa reverens, *tanquam ratis*
in immenso mari, *Nostra vehetur*
ratio. Quapropter singula pe-
detentim explorans, et e ruderi-
bus haud incuriose rimatis quasi
igniculos eliciens quædam pro-
babiliter saltem instaurare aggre-
diamur, si totum ædificium in
pristinum decus restituere sit
nefas. Hoc loco digamma so-
lum post *R. B.* revocare satagit
Dawesius, quem e longinquo pas-

sibus haud æquis sequi studeo.
Ne ab re omissior paulo sim,
vocabula quædam a *R. D.* præ-
terita, infra addidi; ad calcem
τοῦ *Ἰάναξ* plura interposui; et
τῷ *Ἰέπος* hujus generis reliquias
subjeci.

ADDITAMENTA.

*Vocabulorum, in quibus digamma
enunciasset videntur* Homerus,
Hesiodus, et Pindarus, ἐν Αἰολη-
ῖδι μολπῇ ἐκὼν, recensio.

ΑΦΑΣΑΜΗΝ

R. D. infra p. 181.

ΑΦΑΘΗ

R. D. p. 182.

ΑΦΒΡΟΜΟΙ

R. D. p. 184.

ΦΑΓΑΝ

Pindari Pyth. II, 151=82. πάν-
τα *Φαγὰν* Boeckhius, cui in hoc
censu multa accepta refero:
Homerus et Ascræus senex hanc
vocem cum τῷ digamma haud
sonarunt.

ΦΑΓΝΥΜΙ

ΟΔ. T, 539. Πᾶσι κατ' ἀνχένα
Ἰάξε. ΙΑ. Γ, 367. χεῖρεσσι *Ἰάγη*
Z, 40. *Ἰάξαντ'* ἐν M, 148. περὶ
σφίσι *Ἰάγνυτον*. Ψ, 392. "Ἰπ-
πειον δέ τε *Ἰάξε*. Λ, 558. περὶ
ρόπαλ' ἀμφὶς *Ἰάγη*. Deprava-
tam esse scripturam quis, nisi
Hypsæa cæcior, denegaret? Ni-
hil habeo quod reponam; et
nolim citando Hesiodum, "Εργ.
532. Οὐ τ' ἐπὶ νῶτα *Ἰεάγε*,
afflictis miseriam addere. Apud
Atticos esset *Ἰάγη*, ut *Ἰάλων*, etc.
"Aut in aoristum *α* ΕΦΑΝΧΘΗ
mutandum est; aut versus, alio-
qui suspectus, pro insititio ha-
bendus atque ejiciendus." *Knight*,
Proleg. v. *ΦΑΝΓΩ*. *Ἰάχθη* in
margine exemplaris a Dawesio
inspecti; ἀμφὶ *Ἰεάγε* C. J. Blom-
field. ad Sapph. fr. II, 9.; quod
mihi optimum videtur, et He-

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

siodo reponendum. *Hesiodi* Ἔργ. 432. ἑτερόν **Φάξαις**, 438. **Φάξειαν**, 664. κα**Φάξαις**, et 691. Ἄξονα κα**Φάξαις**, *Scut.* 203. Θεῶν δ' ἔδος ἄγνός Ὀλυμπος. *Præclare ἄγνυτ' Ὀ. D. Heinsius*; sed "non est necesse consuetudinem ratione reformare, præsertim cum adsit auctoritas." 279. et 347. σφισι **Φάγνυτο Φηχώ**.

ΦΑΔΟΣ· ΦΑΔΟΜΑΙ
Hesychius, Βάδομαι. ἀγαπῶ. i. e. **Φάδομαι**. *Ιλ.* Λ, 88. Τάμνων δένδρεα μακρὰ, **Φάδος**. *Theogon.* 917. τῆσι **Φάδον**. 926. κέλαδοί τε **Φάδον**. Sic εὐαδον apud H., i. e., ἔ**Φαδον**· εἰώθασιν οἱ Αἰολεῖς φωνήεντος ἐπιφερομένου προστιθέναι το ὦ, ὡς ἐπὶ τοῦ εὐαδε. *MS. Harl. Conf. Schol. ad Dion. Thrac. p. 694.*

ΑΙΦΑΝΣ

"*Αίας* nomen e participio effictum; atque ita cum **F** scriptum in gemma antiqua Etrusci operis." *Knight*.

ΑΙΓΕΦΙΔΗΣ

R. D. supra p. 171.

ἈΦΙΔΗΣ

Οδ. Λ, 634. Ἐξ Ἀ**Φίδεω**. *K.* 512. Ψ, 322. εἰς Ἀ**Φίδεω** δόμον. *Ιλ.* Θ, 188. τρίτατος δ' Ἀ**Φίδης**. *Stesichorus Fr. inc. v. 3.* Ἀ**Φίδας**.

ἈΦΙΔΗΛΟΣ

Οδ. Π, 29. προσορᾶν ἀ**Φίδη**λον. *Ιλ.* Β, 455. Ἡῦτε πῦρ ἀ**Φίδη**λον.

ΑΙΝΥΜΙ

apud poetam digamma perpetuo desiderat: sed ἈΠΟ**ΦΑΙΝΥΜΑΙ** et ἈΠΑΙ**ΝΥΜΑΙ**. *Οδ.* Ρ, 322. Ἡμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπο**Φαίνυ**ται — quin apud Platonem de Legg. II, vi, 777. Α. et Athen. vi, 264. *F. clare*, Ἡμισυ γάρ τε ΝΟΟΥ ἈΠΑΜΕΙ**ΡΕΤΑΙ** — *Hesychius*, Ἀπαμείρεται. ἀφαιρεῖται. *Etymol. M. v.* Δοῦλος, et *Clem. Alexandr. iv.* . *Eustath. p.* 1766, 55=553, 37. 1820, 54=631, 47. 1821, 4=632, 18. Et *Schol. MS. Harl.* in margine ἀπαμείρεται. στερηθήσεται. *Schol. Ravenn. ad Aristoph. Plut. I.* ἀρετῆς ἀποτίεται* — *M.* 419. *Ξ*, 309. θεός δ' ἀπο**Φαίνυ**το νόστον. *Ιλ.* Ν, 262. κταμένων ἀπο**Φαίνυ**μαι. *Ιλ.* Λ, 582. τεύχε' ἀπαινύμενον. *Ο*, 595. κῦδος ἀπαινυτο. *P*, 85. Τὸν μὲν ἀπαινύμενον Ἐ**ΞΑΙΝΥΤΟ** semper; fortasse ἐκ**Φαίνυτο**.

ΦΑΛΗΜΕΝΑΙ

Οδ. Ω, 347. Οἴμησεν δὲ **Φαλ**εῖς *Ιλ.* Π, 714. ὁμοκλήσειε **Φαλ**ῆναι. *Σ*, 76. πρύμνησι **Φαλ**ήμεναι. *Υ*, 168. βαλὼν ἐ**Φά**λη.

* Ὡς τλήμον Ἀρετὰ, λόγος ἄρ ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὲ Ὡς ἔργον ἡσκουν· σὺ δ' ἄρ' ἐδούλευσας βία. Ἀρετὴ—ἐδούλευες—et pro βία, τύχη alii, quod fortasse melius. Insuper reponat quispiam, σὺ δ' ἂν ἐδούλευες τ., servire solebas. *Miltonus P. A. II.* 551. and complain that Fate Free Virtue shall enthral to Force or Chance. "Which two things [Religion and Liberty] GOD hath inseparably knit together, and hath disclosed to us, that they who seek to corrupt our Religion are the same that would enthral our Civil Liberty." *Milton*, on the long Parliament. "The race of man cannot long be happy without virtue, nor actively virtuous without freedom, nor securely free without rational knowledge." *Sir W. Jones*, *Asiat. Res.* III. p. 492. conf. *Vitæ ejus* pp. 198. 230. "The last Brutus delivered Rome from the tyranny of Cæsar, and gave liberty to his fellow-citizens: but he could not give that public virtue, by which alone it can be preserved and secured." *Memoirs of Wilkes*, v, 201. —"the strength foreign and domestic of every nation upon earth, must ultimately, under God, depend on the union, and on the number of its inhabitants, and its happiness on their VIRTUE." *Bp. Watson's Serm.* on Jan. 30, p. 162.—Vide etiam *Serm.* on Easter Monday, p. 181.

SECT. IV. dispiciendum est primo, quænam sint proprietates
 prosœdiacæ verborum a consonante incipientium;
 ac deinde ostendendum quibusdam verbis hodie a
 vocali inchoatis istas proprietates inesse; vel potius
 quam parum absit, ut in iis ipsæ illæ proprietates
 præfinito habeantur. Neque enim expectare fas
 est, ut librarii aliique, qui loca innumera contra
 140 * pervulgatas regulas vitiaverint, adversus latentes
 ac reconditas nulla peccata admiserint. Et profecto
 siquis hic sit admirationi locus, in eo potissimum
 videtur esse, quod ab integra proprietatum, quas
 diximus, constantia non amplius sit discessum.

Finge nunc primo vocem a consonante inchoari,
 cujus prima syllaba sit brevis, secunda longa;
 postulant metri heroici leges, ut hujusmodi vocem
 nulla usquam præcedat, nisi quæ in vocalem brevem
 exeat. Hinc colligo omnia istius quantitatis verba,
 quæ hodie a vocali inchoata vel vocali brevi vel *v*
 paragogico tantum non ubique subjiciuntur, a con-
 sonante olim perpetuo inchoari solita. Atque iis
 proinde præficiendam esse consonantem sive adspi-
 rationem *Vau* non immerito videmur statuere. Hu-

ADDITAMENTA.

ΦΑΛΙΟΣ

Theogon. 1003. κοῦραι Φαλίοιο.

ΦΑΛΙΣ

ΟΔ. Β, 339. χηλοῖσι Φάλις. ΙΑ.

Ε, 349. Ἡ οὐ Φάλις. Ι, 137.

Νῆα Φάλις. Ρ, 54. ὁ Φάλις. Φ, 236. αὐτὸ Φάλις.

ΦΑΛΙΣΚΩ· vide ΦΑΛΩΜΙ.

ΦΑΛΛΟΜΑΙ

modo adest, modo abest Φ. ΟΔ.

Φ, 388. Φιλοίτιος ἄλτο. Χ, 80.

ἀκαχμένον· ἄλτο. ΙΑ. Α, 532.

ἄλα Φᾶλτο fortasse εἰς ἄλαδ' ut

Od. Κ, 351. εἰς ἄλαδε. ΙΙ. Θ, 19.

ἀπ' οὐρανόθεν. 304. ἐξ Αἰσύ-

μηθεν. Κ. 348. προτὶ Φάστυδ'.

Α, 351. ἀπὸ χαλκόφι. Conf. in-

fra ad R. D. p. 174. Η, 15. ἴπ-

πων ἐπιΦάλμενον. Α, 298. Η
 καταΦαλλομένη. Μ, 390. τεί-
 χεος Φᾶλτο modo τ. disyllabon
 sit.

ΦΑΛΩΜΙ

ΟΔ. Ε, 312. ΙΙ. Φ, 281. εἴμαρτο

Φαλῶναι, ΙΑ. Ε, 847. πανάγροιο

Φάλοντε R. B. apud Heyn. Ξ,

81. ἦε Φαλώη. Χ, 253. ἦ κε

Φαλοίην.

ΦΑΜΑΞΑ

Victorinus p. 21=2461. ἄμαξα
 apud Homerum.

ΑΝΑΦΑΣΤΟΝ

inviolabile. R. D. infra ad p.
 183.

ΑΝΑΦΑΤΟΣ

innocuus R. D. infra ad p. 183.

jusmodi sunt inter alia ἀναξ⁸⁰, ἑκαστος, ἑκηλος, ἑκων, SECT. IV.
 ἑλισσω, ἑλωρ, ἑοικα, ἑοργα. Unius ἀναξ situm perpetuum, dempto duntaxat ν paragogico, subjectus index accurate repræsentat.

Ἰλ. Α.

7. —δης τε ἀναξ
 36. —λωνι ἀνακτι
 38. ἰφι ἀνασσεις
 75. τὰο ἀνακτος
 172. ἐπειτα ἀναξ

180. —νεσσι ἀνασσε

231. —νοισι ἀνασσεις

252. —τοισι ἀνασσειν

281. —νεσσι ἀνασσει

218. παντεσσι δ ἀνασσειν

1. πᾶσιν δε ἀνασσειν⁸¹

81. "Semper **Φάναξ** et **Φανάσσειν**—Lege ergo per asyndeton, πάντεσσι **Φανάσσειν**, quod irati est. Poteris etiam πάντων

δὲ **Φανάσσειν**, vel πᾶσιν δέ." *R.B.*

Π. Ψ, 671. Ἐν πᾶσιν **Φέργοισι** *Cleanthes* in h. ad Jov. 3. Χαῖρε· σὲ γὰρ πᾶσι θέμις θνητοῖσι

ADDITAMENTA.

80. **FANAZ**

Vide supra p. . Aliquid præsidii est ex Tryphonis fragm. ad v. **Φρήξις**, et *Apoll. Alex.* de pronom. v. **ΤΟΙ**, p. 365. qui medelam exspectat; **ΤΟΙ**. ὀρθοτονεῖται δὲ καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι, συνήθως Δωριεῦσιν· "Ἄδοι Διὸς δόμῳ ὁ χορὸς ἄμὸς καὶ τοί, **Φάναξ**. τοί γ' ἄναξ *Cod.* "Dores Italiae scribebant **BANNAΣ**, **F** in **B**. mutato, et consona liquida geminata." *Knight.* *ΟΔ.* Α, 397. **Φοίκοιο Φάναξ**. *Ξ.* 395. εἴ κεν νοστήσειε **Φάναξ**. 438. εὐφρηνε **Φάνακτος**. *Ιλ.* Ω, 449. δείμαντο **Φάνακτι** In excerpto e *Lexico MS. Bibliothecæ olim Regiæ Paris.* apud Ernest. ad *Callim. h. in Jov. 8.* lege, δείμαντο. *Hesiod.* "Εργ. 69. Κρονίῳνι **Φάνακτι**. *Theogon.* 347. Ἀπόλωνι **Φάνακτι**, 486. μέγ' ἄνακτι. 543. ἀριδείκετ' ἀνάκτων, 660. νιὲ **Φάναξ**. 843. Ὀρνυμένοιο **Φάνακτος**. 859. 932. 985. *Scut.* 100. **Φεκατηβελέταο Φάνακτος** [108. lege, ἀρήϊοι, ὄφρα ut 110. οὔτοι ἀτάρβητον] 179. ἀμφι **Φά-**

νακτα, 226. κροτάφοισι **Φάνακτος**.

354. Κήϋκα **Φάνακτα**, 371. Ἐνναλίῳ **Φάνακτος**. *Fr.* III, 1. IX,

2. XLII, 2. δῶκε **Φάνακτι**. *Archilochus* *Fr.* II, 1. Ἐνναλίῳ **Φά-**

νακτος. XXXVI. 1. Ὡς Διωνύσου **Φάνακτος**. LXI. χαῖρ' ἄναξ. LXIX.

Ποσειδῶνος ἄνακτος. *Solo* v, 53.

ἔθηκε **Φάναξ**. *Pindari* *Ol.* XIII,

109=162. ιδέμεν. **Φάνα**, *Pyth.*

IV, 89=159. Ἐφίαλτα **Φάναξ**.

109. ιδέμεν. **Φάνα**, XI, 62=94.

σέ τε, **Φάναξ**. XII, 3=6. ὦ **Φάνα**.

FANASSΩ

ΟΔ. Γ, 305. — δ' ἐ**Φάνασσε**.

Λ, 275. Καδμείων ἐ**Φάνασσε**.

Ιλ. Κ, 33. Ἀργείων ἐ**Φάνασσε**.

Π, 172. κροτέων ἐ**Φάνασσε** vid.

Clark. ad l. *Theogon.* 403. 883.

ἡδὲ **Φανάσσει**. 506. ἀθανάτοισι

Φανάσσει. 491. ἀθανάτοισι **Φα-**

νάξειν. 837. ἀθανάτοισι **Φά-**

ναξεν. 850. καταφθιμένοισι **Φα-**

νάσσων, 1015. ἀγακλειτοῖσι **Φά-**

νασσον. *Solo* XXIII, 1. ἐνθάδ'

ἀνάσσων. *Ol.* XIII, 23=34.

εὐρὺ **Φανάσσων**. 153. Ἀρκάσ'

ἀνάσσων. *Pyth.* I, =39. Δά-

λου **Φανάσσων**.

SECT. 390. δωρα ἀνακτι.

IV.

442. επεμψε ἀναξ.

444. ἱλασσωμεθ ἀνακτα

1. ἱλασομεσθα ἀνακτα.

141 * 502. —ωνα ἀνακτα

506. νυν γε ἀναξ

529. —σαντο ἀνακτος⁸²

B.

77. Πυλοιο ἀναξ

102. —ωνι ἀνακτι

104. —ας δε ἀναξ

108. παντι ἀνασσειν

284. δη σε ἀναξ

360. Αλλα ἀναξ

373. —μοιο ἀνακτος

402. —ρευσε ἀναξ

405. —νῆα ἀνακτα

434. κυδιστε ἀναξ

441. —θησε ἀναξ

566. —δαο ἀνακτος

612. δωκε ἀναξ

624. —δαο ἀνακτος

643. —ταλτο ἀνασσεμεν

669. —ποισι ἀνασσει

672. χαροποιο τ ἀνακτος

1. χαροπου τε ἀνακτος

679. —δαο ἀνακτος

693. —δαο ἀνακτος

725. —ταο ἀνακτος

προσανδᾶν, ubi πάντεσσι Scaliger et Anonymus ad Daniel secundum versionem Alexandrinam; Mosheim καὶ inserendo locum sanavit.

82. "Unus ex Harleianis [5693] ἀνακτι. Eleganter; sic ἐπερρώοντο Odyss. Υ, 107. dativo jungitur:" R. B. vide infra ad R. D. p. 175. et ad PRÆF. P. V. Apoll. Rhod. II, 678.—χρύσειοι δὲ, παρειάων ἑκα-

777. κειτο ἀνακτων

Γ.

81. ἀύσε ἀναξ

267. επειτα ἀναξ

455. —εἶπε ἀναξ

Δ.

18. —μοιο ἀνακτος

61. —τοισι ἀνασσεις

148. επειτα ἀναξ

255. γηθησε ἀναξ

290. —μοιο ἀνακτος

336. νείκεσσε ἀναξ

420. —θεσσι ἀνακτος

E.

38. —πρωτος δε ἀναξ

105. Ωρσε ἀναξ

268. εκλεψε ἀναξ

311. —λοιτο ἀναξ⁸³

546. ανδρεσσι ἀνακτα

794. τον γε ἀνακτα

Z.

33. —τον δε ἀναξ

166. —τον δε ἀνακτα

173. τιε ἀναξ

397. ανδρεσσι ἀνασσων

451. —μοιο ἀνακτος

478. ἰφι ἀνασσειν

H.

8. —θόοιο ἀνακτος

τέρθε Πλοχμοὶ Βοτρυνόεντες ἐπερρώοντο κιώντι.

83. "Sic omnes scripti edittique; et sic infra 388. καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἀρης. Sed uterque versus mendosus; quod in posteriore hiatus ostendit. Lego, καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλωλε Φάναξ et καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλωλεν Ἀρης Nam ἀπόλοιτο non est periisset, sed periret, pereat." R.B. Conf. R.P. ad Odyss. Φ, 128.

23. —εἶπε ἀναξ
37. —εἶπε ἀναξ
137. —οιο ἀνακτος
162. πρωτος μεν αναξ
1. πρωτος γε ἀναξ⁸⁴
194. —ωνι ἀνακτι
200. —ωνι ἀνακτι
296. —μοιο ἀνακτος
314. —ρευσε ἀναξ
Θ.
278. γηθησε ἀναξ
* I.
33. εστι ἀναξ
73. πολεεσσι δ ανασσεις
1. πολεσιν δε ανασσεις
96. κυδιστε ἀναξ
[98. εσσι ἀναξ]
114. εἶπε ἀναξ
163. κυδιστε ἀναξ
164. ληι ἀνακτι
276. ἐστι ἀναξ
476 = 480. —λῆα ἀναχθ
480 = 484. —πεσσι ανασσων
555 = 559. και ρα ανακτος
668 = 672. —εινε ἀναξ
673 = 677. κυδιστε ἀναξ
693 = 697. κυδιστε ἀναξ

K.

64. —εἶπε ἀναξ
86. επειτα ἀναξ
103. κυδιστε ἀναξ
112. —νηα ἀνακτα
119. —εἶπε ἀναξ
233. εἶπε ἀναξ
559. δε σφι ἀνακτ

Λ.

99. αυθι ἀναξ

84. An πρώτιστα Φάναξ G. Taylor.

254. επειτα ἀναξ
322. —τοιο ἀνακτος
700. αυθι ἀναξ

M.

11. —μοιο ἀνακτος
139. αμφι ἀνακτα
242. τοισι ανασσει
413. οι δε ανακτος
414. αμφι ἀνακτα

N.

28. —ησε ἀνακτα
38. —σαντα ἀνακτα⁸⁵
218. —λοισι ανασσε
452. —δρεσσι ἀνακτα
582. ηρωι ἀνακτι
758. —νοιο ἀνακτος
770. —νοιο ἀνακτος
781. —νοιο ἀνακτος

Ξ.

64. —εἶπε ἀναξ
85. αμμι ανασσεμεν
94. —οισι ανασσεις
103. επειτα ἀναξ
134. αρα σφι ἀναξ
233. Υπνε ἀναξ
326. —μοιο ανασσης
489. —οιο ἀνακτος

O.

8. —ωνα ἀνακτα
57. —ωνι ἀνακτι
158. —ωνι ἀνακτι
188. —ροισι ανασσων
214. —στοιο ανακτος
253. —εἶπε ἀναξ
301. —νηα ἀνακτα
453. —κροτεοντες· αναξ
1. κροτεοντε· ἀναξ

85. An νοστήσοντα G. Taylor.

SECT. 532. ἔδωκε ἀναξ
IV. [639. Vide *R. D.* Not. in-
fra p. 149.]

143

* Π.

371. ἄρματ ἀνακτων
1. ἄρμα ἀνακτων [p. 150.]
464. — ηε ἀνακτος
507. ἄρματ ἀνακτων
1. ἄρμα ἀνακτων
514. Κλυθι ἀναξ
523. περ μοι ἀναξ
1. περ με ἀναξ
804. θωρηκα ἀναξ

Ρ.

160. — μοιο ἀνακτος
308. — δρεσσι ἀνασσων
443. — ληι ἀνακτι

Σ.

111. — λωσε ἀναξ
118. — ωνι ἀνακτι
137. — στοιο ἀνακτος
366. — τοισι ἀνασσεις
417. — οντο ἀνακτι
421. — ὑπαιθα ἀνακτος

Τ.

51. ηλθε ἀναξ
76. εἶπε ἀναξ
104. — νεσσι ἀναξει
109. — νεσσι ἀναζειν
144 122. — οισι ἀναξει
124. Vide Not. [infra
p. 151.]
146. κυδιστε ἀναξ
172. δωρα ἀναξ
177. εστι ἀναξ
184. — εἶπε ἀναξ
199. κυδιστε ἀναξ

Υ.

61. — νερθε ἀναξ

67. Vide Not. [infra
p. 152.].

103. — εἶπε ἀναξ
180. — εσσι ἀναζειν
230. — εσσι ἀνακτα
307. — εσσι ἀναξει
404. ἀμφι ἀνακτα

Φ.

86. — μοισι ἀνασσει
188. — λοισι ἀνασσων
309. — μοιο ἀνακτος
461. εἶπε ἀναξ

Ψ.

35. τον γε ἀνακτα
49. οτρυνον ἀναξ
1. οτρυνε ἀναξ
161. ακουσε ἀναξ
173. τω γε ἀνακτι
288. πρωτος μεν ἀναξ
1. πρωτος γε ἀναξ
302. — μοιο ἀνακτος
417. οἱ δε ἀνακτος
446. οἱ δε ἀνακτος
471. — οισι ἀνασσει
517. ος ρα τ ἀνακτα
1. ος ρα ἀνακτα
588. Σειο ἀναξ
678. — δαο ἀνακτος
859. — κροιο ἀνακτος
* 863. — λησε ἀνακτι
895. θησε ἀναξ

Ω.

202. οἰσι ἀνασσεις
449. 452. Vide Not. [in-
fra p. 152.]

536. τω τε ἀνασσε
734. — ων προ ἀνακτος

ΟΔ. Α.

117. οἰσι ἀνασσοι

181. —μοισι ἀνασσω

397. οἰκοιο ἀναξ.

402. σοισι ἀνασσοις

419. —μοισι ἀνασσει

B.

234. οἷσι ἀνασσε

Γ.

43. —ωνι ἀνακτι

54. —ωνι ἀνακτι

107. —μοιο ἀνακτος

163. —σήα ἀνακτα

245. φασι ἀναξασθαι

[305. —τες δε ἀνασσε]

380. Αλλα ἀνασσ

388. —τοιο ἀνακτος

Δ.

9. οἷσι ἀνασσειν

87. ουτε ἀναξ

93. —τεσσι ἀνασσω

177. —ουσι ἀνασσονται

602. —οιο ἀνασσεις.

Ε.

12. οἷσι ἀνασσε

445. Κλυθι ἀναξ

450. —αιρε ἀναξ

Ζ.

149. —μαι σε ἀνασσα

175. Αλλα ἀνασσ

Η.

11. —κεσσε ἀνασσε

23. —ποισι ἀνασσει

62. —ηξι ἀνασσε

Θ.

77. εσσι ἀναξ

270. —στοιο ἀνακτος

323. —θεν δε ἀναξ

334. —είπε ἀναξ

339. —νοιτο ἀναξ

I.

412. —ωνι ἀνακτι

440. —γευντο· ἀναξ

452. η συ γ ανακτος

1. η συ ἀνακτος

526. —ωνι ἀνακτι

552. πᾶσι ἀνασσει

Κ.

110. οἷσι ἀνασσοι

216. αμφι ἀνακτα

Λ.

71. επειτα ἀναξ

129. —ωνι ἀνακτι

143. —είπε ἀναξ

150. —ᾶο ἀνακτος

[275. —μειων εἰνασσε,]

283. ἰφι ἀνασσειν

348. —μοισι ἀνασσω

*396. κυδιστε ἀναξ

145

490. —νοισι ἀνασσειν

560. δευρο ἀναξ

569. —ροντο ἀνακτα

Μ.

176. —δαο ἀνακτος

290. —κητι ἀνακτων

Ν.

25. πᾶσι ἀνασσει

185. —ωνι ἀνακτι

194. παντα ἀνακτι

223. οἷοι τε ἀνακτων

Ξ.

8. —νοιο ἀνακτος

36. —είπε ἀνακτα

40. —θεου γαρ ανακτος

1. —θεου δε ἀνακτος

60. —ωσι ἀνακτες⁸⁶

63. οἰκῇ ἀναξ

67. ωνησι † ἀναξ

86. ἐπικρατέουσιν *ED. PR.*† ὠνησεν *ED. PR.*

SECT. 170. κεδνοιο ἀνακτος

IV. 326. κειτο ἀνακτος

366. εμοιο ἀνακτος

376. —νοιο ἀνακτος

395. Vide Not.⁸⁷

398. —ελθησι ἀναξ

438. Vide Not. [infra
p. 153.]

450. —νοιο ἀνακτος

O.

230. —λοισι ἀνασσοντ

146 396. —εσσι ἀνακτοριησι

556. —αυε ἀνακτεσιν

H.

14. ηλυθ ἀνακτος

1. ηλθε ἀνακτος

395. —δαο ἀνακτος

P.

186. —τελλε ἀναξ

189. —παι δε τ ανακτων

1. παι δε ἀνακτων

201. ηγε ἀνακτα

255. ικανε ἀνακτος

296. —νοιο ἀνακτος

303. οιο ἀνακτος

310. —ουσι ἀνακτες

318. —τητι ἀναξ

320. —ωσι ἀνακτες

378. —δουσι ἀνακτος

443. ιφι ἀνασσειν

Σ.

298. —δαο ἀνακτος

312. —νοιο ἀνακτος

412. δαο ἀνακτος

T.

110. —μοισι ἀνασσων

181. —νηα ἀνακτα

295. κειτο ἀνακτος

358. σοιο ἀνακτος

392. —ουσα ἀνακτα

475. παντα ἀνακτ [-χθedd.]

523. —θοιο ἀνακτος

Y.

111. σημα ἀνακτι

112. —ποισι ἀνασσεις

* 194. —ληι ἀνακτι

216. —νοιο ἀνακτος

Φ.

9. κειτο ἀνακτος

56. τοξον ανακτος

1. τοξα ἀνακτος

62. —τοιο ἀνακτος

83. τοξον ανακτος

1. τοξα ἀνακτος

395. —νοιο ἀνακτος

X.

119. —οντα ἀνακτα

Ψ.

277. —ωνι ἀνακτι

Ω.

26. —μοισι ἀνασσεις

30. ήσπερ ανασσεις

1. ής εανασσεις

[121. κυδιστε ἀναξ MSS.]

250. —ης γε ἀναξ

304. —δαο ἀνακτος

377. —νεσσι ἀνασσων †

87. v. 329. ὅπως νοστήσῃ et ei supra η. ὅππῃ ὁ. Æolice.

† ADDITAMENTA.

FANΔANΩ

ΟΔ. Ε, 153. οὐκέτι Fάνδανε. Π,

387. αFανδάνει. ΙΑ. Α, 24, 378.

Ἀγαμέμνονι Fάνδανε. Η, 45. ΟΔ.

Ν, 16. Π, 406. Σ, 90. θεοῖς ἐπι-

Fάνδανε. [Ω, 25.] ΟΔ. Γ, 143.

ADDITAMENTA.

SECT
IV.

παῖσιν ἐ**Φάνδανε**. A **Φανδάνω** **Φά-**
δε, ut a λανθάνω λάθε. Herodot.
IX, 5. ἐάνδανε. IV, 145. ἔαδε.
Pind. Pyth. I, 29=56. εἶη ἀν-
δάνειν. VI, =51. μάλα ἄδον-
τι sic Boeckhius in Æolico car-
mine; Isthm. VII, 18=VIII, 40.
Ζηνί τε ἄδον.

FANHP

apud Grammaticos veteres; vide
supra p. 206., *R. D.* infra p. 151.,
et *R. P. Knight*, p. 56. **F** nihil-
ominus poetæ ætate excidisse
videtur: vestigia ejus apud re-
centiores perraro elucet. Scut.
Herc. 214. "Ἦστο **Φανήρ**—For-
tasse, "Ἐζερ' α. Theocr. Id. xvi,
2. ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.

AFOP

R. D. infra p. 166. [**Ἄορνος**—
Æolibus ἄβορνος et ἄβερνος.
Nam ἔρνεον et ἔρνις Æolica sunt
pro iis quæ dialecto communi
ὄρνεον et ὄρνις. Sic ἐδοῦς dixere
pro ὁδοῦς iidem Æoles. *Salmas.*
de Herod. Infant. p. 74.]

FAPAIH

ΟΔ. K, 90. προῦχουσι **Φαραίη**
ΙΑ. Π, 161. γλώσσησι **Φαραίῃσιν**.
sed Hesiod. "Εργ. 807. πῆγνυσ-
θαι ἀραιάς.

APTEIFOISII

R. D. supra p. 151.

FAPΔΜΟΣ

ΟΔ. N, 247. Παντοίη· ἐν δ**Φαρδ-**
μοί ΙΑ. Σ, 521. ὅθι **Φαρδμός**.

FAPNEΣ

FAPNΩN Inscript. e Cœnobio Or-
chomen. II. l. 2.: ΟΔ. Δ, 85. ἵνα
Φάρνες. ΙΑ. Θ, 131. ἡῦτε **Φάρνες**.

FASTY

"Ita in vetustissimo nummo apud
Goltzium tab. XVII. **FAST.**, id
est, **Φαστυρηνῶν**. Vide Miscel-
lanea Beroliniensia I. p. 51. Cu-
sus nummus videtur tempore
Phidonis, cujus nummus idem

ectypon habet. Vixit Phidon
annis post Homerum centum."
R. B. ΟΔ. Γ, 107. Ξ, 473. περὶ
Φάστν. P, 25. ἔκαθεν δέ τε
Φάστν. T, 190. μετάλλα, **Φά-**
στνδ'. Γ, 260. Κείμενον ἐν πε-
δίῳ **Φεκὰς ἄστεος**. γρ. ἔκας' Ἀργεος
Cod. Harl. ΙΑ. Γ, 116. προτὶ **Φά-**
στν. H, 310. K, 348. Λ, 682.
802. M, 74. 276. N, 538. Ξ,
146. 432. O, 681. P, 131. Σ,
266. Φ. 532. Od. Δ, 9. K, 108.
Π, 170. Λ, 732. Ἀμφέσταν τό-
δε **Φάστν** διαρράϊσαι. Σ, 207. ἐκ
Φάστεος. 274. ἔξετε, **Φάστν**.
Ω, 320. διὰ **Φάστεος** MSS.
Cок. et unus Harl. Od. K, 118.
ΦΑΣΤΥΑΛΟΣ. Z, 29. **Φαστύ-**
αλον. **ΦΑΣΤΥΦΑΝΑΞ**, 403.
ΦαστυΦάνακτ' **ΦΑΣΤΥΒΟΩΤΗΣ**.
Ω, 701. **Φαστυβοώτην** **ΦΑΣΤΥ-**
ΝΟΟΣ. E, 144. ἔλε **Φαστύνοον**,
O, 445. ὁ **Φαστυνόω**. Theogon.
91. ἀνὰ **Φάστν**. at Solo Fr. xv,
21. πολυήρατον ἄστν.

ATPEFIΔΗΣ

ἀτρεΐδης τε τετρασύλλαβον, ὡς αἰ-
ολεῖς, χρῶνται. MS. in Mus. Brit.

ΑΥΑΤΑ i. e. **ΑΦΑΤΑ**

πάλιν τὸ ἄταν ἀνάταν λέγουσιν
οἱ Αἰολεῖς. MS. Harl.=Schol.
ad Dion. Thrac. p. 694. Pind.
Pyth. II, 28 = 52. Ἀλλά νιν
ὑβρις εἰς αὐ**Φάταν** ὑπεράφανον—
ἀνάταν non ἀνάταν codices plu-
rimi; ἀνάταν Aug. D. et Ven.
F.; vide Schol. *Casaub.* ad l.
Æoles τὸ ν inserunt inter duas vo-
cales. Inde est quod multæ voces
Latinæ habent ν, quod in Græca
origine desideratur; ovum ab
ὦον, ovis ab ὄις, ævum ab αἰων;
leve ab λεῖον. III, 42=24. "Εσχε
τοιαύταν μεγάλην ἀνάταν. τοι-
ταύταν est in Ald. Leid. B. Par.
A. B. Ven. B. F. ἀβάταν Ald.
ἀάταν Leid. B.

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

ΑΦΕΡΥΩ

ΙΛ. Α, 459. et B, 422. αὔερυσαν
Cod. Ven., Apollonii Lex. Etym.
M. Schol. A, B, L. et Schol.
Lasc. ad Soph. Aj. 298. *Har-*
tung. Decur. III. p. 50. αὖ ἔρυ-
σαν Schol. ad Ap. Rhod. I, 587.
et Schol. A, in Il. B, 422. Eu-
stath. 134, 16=101, 23. Teren-
tian. Maur. p. 23=2394. et in
textu MS. Harl. 5693., at in
marg. αὔερύω τὸ θέμα a manu
recenti. Αὔερύοντα bis apud
Schol. B. ad Il. Θ, 325. Conf.
Ἀφάτα· Ἀφίαχοι· καφάξαις·
Φέκηλος. Pind. Olym. xiii, 78
=114. αὔερύη Schol. et libri
plurimi; ἀναρύη Ald. Gott. Par.
A. Aug. B. Mosc. A. Guelph.
in litura Leid. A. ἀναρρύη Vatic.
ἀν' ρύη Aug. A. Proclus h. ad
Minerv. 26. Ἀψέρυη MS. Harl.,
Αὖ ἔρυσσε Cod. apud Iriarte: aliae
literae ditionem τοῦ Υ' usurpa-
runt; Nicandri Ther. 339. χεῖλε'
ὑπ' ἀζαλέης ἀζαίνεται ἄβροχα
δίψης leg. ἀναίνεται ex MS.
R. B. 357. νοῦσον δ' ἀργαλέην
corr. ἀναλέην R. B. 221. ἀργα-
λέαις corr. ἀζαλέαις vel ἀναλέ-
αις. Alexiph. 310. ἀναλέης
Etym. M. ἀγροτέρης in v. τρα-
γορίγανον.

[ΑΥΛΑΦΥΔΟΣ

Tab. I. intra limen Eccl. Or-
chom. I. 20.].

ΑΧΕΛΩΦΟΣ

R. D. infra p. 176.

[ΓΕΡΩΦΙΑ

Valckenær. ad Rover. P. lxxii.
et ad Adoniaz. p. 275.]

[Δαῖς apud Æoles Δάφης, et con-
tracte δάφης, seu δάψ, *daps*—
Voss. ad Catull. p. 203.]

ΔΑΦΙΟΝ

Alcman. apud Priscian. supra ad
p. 205. et R. D. infra p. 300.

ΔΑΦΙΖΩ

R. D. infra p. 166.

ΔΦΕΟΣ· ΔΦΕΙΛΟΣ· ΔΦΕΙΜΟΣ·
ΔΦΕΙΝΟΣ· ΔΦΕΙΣΑΣ· ΔΦΕΙ-
ΣΗΝΩΡ

R. D. infra p. 167.

ΔΦΗΝ

R. D. infra p. 164.

ΔΙΦΑ

R. D. infra p. 166.

ΦΕΑΡ (et ΦΗΡ)

ver; Ter. Maurus. ΙΛ. B, 471.
ὦρῃ Φειαρινῇ Odyss. I, 51. He-
siod. Ἔργ. 475. πολὺν Φέαρ,
567. ἀνθρώποις, Φέαρως 490.
Μῆτ' Φῆρ γιγνόμενον. Ἔργ. 75.
ἄνθεσι Φειαρινόϊσιν. 676. Ἄλλος
δ' Φειαρινός. Solo Fragm. v, 19.
Ἥρινός, Athen. x, 416. D. 4.
Alcman. ὦρας δ' ἔσει κε τρεῖς,
θέρος, Καὶ χεῖμα, καπώραν τρί-
ταν, Καὶ τέτρατον τὸ Φῆρ ὅκα
Σάλλει μὲν, ἐσθίεν δ' ἄδαν Οὐκ
ἐστι. Alcæus Fr. xxx. Φῆρος.
Vide Martial. Epigr. ix, xiv.

[ΕΓΓΗΛΗΘΙΩΝΤΙ

Tab. prior Heracl. 104. De hoc
verbo nondum liquet.]

ΦΕΔΝΟΝ

ΟΔ. Z, 159. Ὅς κέ σε Φέδνοι-
σι. ΙΛ. Π, 190. μυρία Φέδνα
x, 472.

ΦΕΕΛΑΜΕΝΟΣ

ΙΛ. M, 38. γλαφυρῇσι Φεελμένοι.

ΦΕΘΕΙΡΑΙ

ΟΔ. Π, 176. ἐγένοντο Φεθειράδες
v. l. γενειάδες. ΙΛ. T, 382. πε-
ρισσεύοντο Φέθειραι x, 315.

ΦΕΘΝΟΣ

ΟΔ. K, 526. κλυτὰ Φέθνεα.
ΙΛ. H, 115. μετὰ Φέθνος P,
581.

ΦΕΙΔΟΣ

ΟΔ. Θ, 169. Ἄλλος μὲν γὰρ
Φεῖδος. N, 194. Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλο-
Φεῖδε' ἐφαίνετο. ΙΛ. Γ, 39. Δύσ-
παρι Φεῖδος. N, 769. P, 142.

ADDITAMENTA.

SECT.

IV.

"Εκτορ, **Φείδος** ἄριστε. Hesiod. "Εργ. 63. Παρθενικῆς † καλὸν **Φείδος**. 712. κατελεγχέτω † εἶδος. Theogon. 154. ἐπὶ **Φείδει**. 619. ἡδὲ καὶ εἶδος, Fr. XXI, 1. ἦν **Φείδος**. 3. εὐ εἶδῃ. LXII, 3. κατὰ **Φείδος**. Ol. VIII, 19 = 25. κατὰ εἶδος.

ΦΕΙΔΩ [**ΕΙΔΗΜΙ** Attice]

ΟΔ. Α, 428. κέδνα **Φιδυῖα**. Β, 111. ὑποκρίνονθ' ἵνα **Φειδῆς**. Ζ, 160. τοιόνδε **Φίδον**. Η, 322. οἱ **Φε Φίδοντο**. Θ, 410. ἄλοχόν τε **Φιδεῖν**. Ι, 143. προῦφαίνε **Φιδεσθαι**. 182. ἐσχατιῇ σπέος εὔρομεν. Λ, 161. οὐ **Φεῖδες**. 431. λύγρα **Φιδυῖα**. 521. Κεῖνον κάλλιστόν γε **Φίδον**. ΙΑ. Α, 537. Ἦγνοίησε **Φιδούσ'**, 587. Β, 271. 548. Οὔτε θεῶν πρότερος τὸν **Φεῖσεται**. 608. ποίησε **Φιδυῖησι**, ποίησεν ἰδυῖησιν πρ. fragm. Ambrosiana. Β, 82. Νῦν δὲ **Φίδ'**, ὅς. 269. Ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ὄρων, ἀπομόρξατο. 384. ἀμφὶ **Φιδῶν**. Γ, 453. εἴ κε **Φίδοιτο**. Δ, 151. Ὡς δὲ **Φίδεν**. Ζ, 351. Ὡς **Φῆδη**. Θ, 406. Ὅφρα **Φίδη** Γλαυκῶπις, 420. Ὅφρα **Φίδης**, Γλαυκῶπις, Ι, 128. ἀμύμονα **Φέργα Φιδυῖας**, Od. Α, 428. Λ, 431. Ο, 417. Ξ, 13. ἔσ**Φιδε** **Φέργον** ἀ**Φεικὲς** *Heyn.* Χ, 450. ἔπεσθε, **Φίδοιμ'** Hesiod. "Εργ. 9. Κλυθι **Φιδῶν** 21. 54. μήδεα **Φειδῶς**, 185. ὅπιν † εἰδότες. 265. πάντα **Φιδῶν**. 519. **Φέργα Φιδυῖα**. 729. πεπνυμένα **Φειδῶς**, 736. εὗξῃ **Φιδῶν**. Theogon. 19. Ἰάπετόν τε, ἰδὲ Ι. τ' ἡδὲ. 82. Γεινόμενον τε **Φίδωσι**. 236. δῆνεα **Φοῖδεν**. 264. **Φέργα Φιδυῖαι**. 351. 451. Ὀφθαλμοῖσι **Φίδοντο**. 545. 550. 559. 561. 960. Scut. 318. θαῦμα **Φιδεῖν**. 140. 224. θαῦμα **Φιδέσθαι**. conf. Theogon. 575. 581. 834. Fr. XI, 2. LVI, 2. μήδεα **Φειδῶς**. 589. Ὡς **Φεῖδον**. 887. **Φειδυῖαν** † ἰδὲ. 908.

πολυνήρατον εἶδος. Fr. XXII, 4. 166. ἐπέφαντο **Φιδεῖν**. 185. Περαιῖον, ἰδ'—ἡδ' in marg. H. St. 335. Ὀφθαλμοῖσι **Φίδης**. 355. μάλα **Φοῖσθα**. 432. ἄντα **Φιδῶν**. 445. ὑπόδρα **Φιδούσα**. XIV, 5. ἐτήτυμος εἶδετο. LII, 2. "Οστις ἂν εἰδείη. Solo V, 6. δεινὸν ἰδεῖν. 22. ἔθηκε **Φιδεῖν**. 24. ἐστὶ **Φιδεῖν**. 65. οὐδέ τις οἶδε. Ol. IX, 66 = 94. τε ἰδῶν. XIV, 16 = 22. ἐρασίμολπε ἰδοῖσα. Pyth. I, 26 = 49. τι ἰδέσθαι secundum Boeck. sed Ol. XIV, 22 = 31. "metri causa prætuli ὄφρ' ἰδοῖσ', admisso apostropho ante vocem alias digamma habentem." Ol. II, 94 = 155. πολλὰ εἰδῶς. Fr. incert. xcvi. χθόνα οἶδεν. Pyth. V, 84 = . ἐπεὶ **Φίδον** εἶδομαι. Pyth. IV, 21 = 37. ἀνέρι εἰδομένῳ Boeckhiius, Sappho fr. LXII. **Φίδον**. Apud Schol. ad Il. Α, 5. Ζεὺς δὲ **Φιδῶν**. Hinc ἀλλ**Φειδῆς** Od. N, 194. ἡερο**Φειδῆς** Il. E, 770. θεο**Φειδῆς** B, 623. **ΦιοΦειδῆς** Λ, 298. μυλο**Φειδῆς** Il. H, 270. conf. R. D. infra p. 185.

ΦΕΙΔΩΛΟΝ

ΟΔ. Λ, 212. Ἦ μοι **Φεῖδωλον**. ΙΑ. Ε, 451. Ἀμφὶ δὲ **Φειδώλῳ**. Stesichorus in ΠΑΛΙΝΟΔ. 2. Ελένης **Φεῖδωλον**.

ΦΕΙΚΟΣΙ

Hesychius, Βεῖκατι. εἴκοσι. Λάκωνες. ΙΑ. Ο, 678. δυνκαί**Φεικοσίπηχυν**. Nem. VI, 60 = 100. ἐπὶ εἴκοσι Boeckhiius. Hesiod. "Εργ. 790. **Φεικάδι**.

ΦΕΙΚΑΤΙ

Tab. Heracl. II, I, 55.

ΦΕΙΚΑΤΙΔΕΙΩ

Ibid. I, 57.

ΦΙΚΑΤΙ

Inscript. Orchomen. I, 15. Tab. Heracleens. I, 14.

ΦΙΚΑΤΙ

Tab. Heracl. I, I, 33.

SECT.

IV.

ADDITAMENTA.

ΕΙΚΑΤΙΔΕΙΟΝ

Tab. II, 18.

ΕΙΚΑΤΙΔΕΙΩ

Tab. II, 23.

ΕΙΚΑΤΙΠΕΔΟΝ

Tab. I, l. 14.]

ΕΙΚΩ

ΟΔ. Α, 514. οὐδενὶ **Εἴκων** Μ, 117. θεοῖς ὑπο**Εἴ**ξαι. ΙΛ. Α, 294. Εἴ σοι **Εἴργον** πᾶν ὑπο**Εἴ**ξομαι. Δ, 509. μὴ **Εἴ**κετε χάρμης. Θ, 32. σθένος οὐκ ἐπι**Εἴ**κτόν. Α, 204. Τόφρ' ὑπό**Εἴ**κε. Μ, 48. —τῇ **Εἴ**κουσι. Theogon. 968. 1019. ἐπι**Εἴ**κελα. 987. ἐπι**Εἴ**κελον. Scut. 206. μελπομέναις **Εἴ**κνυται. 451. φλογὶ **Εἴ**κελα. Fr. XX, 5. ὡς ἐπι**Εἴ**κές. Solo Fr. XV, 25. δεσμοῖσί τ' ἀ**Εἴ**κελίοισι. XX, 4. μηδὲν ἀ**Εἴ**κές. Tyrtæi Fr. I. 8. Χρησμοσύνη **Εἴ**κων.

ΕΛΙΞ· ΕΛΩ· ΕΙΛΕΩ· ΕΙΛΥΩ· ΕΛΙΣΣΩ· ΕΛΙΚΩΠΙΣ.

ΟΔ. Μ, 355. Βοσκέσκον **Εἴ**λικες. “Equidem existimo ἔλιν, εἴλιν, ἔλλιν, εἴλεῖν, ἴλιν, ἴλλιν nihil inter se discrepare, si primam significandi radicem spectes, quæ sita est in *volverendo*: ipsum illud Latinorum verbum ex hoc fonte manavit.” T. H. apud D. R. ad Tim. p. 71. ΟΔ. Δ, 2. δῶμα **Εἴ**λων. ΙΙ. Α, 409. R. D. infra p. 174. Β, 228. πτολίεθρα **Εἴ**λωμεν. Σ, 522. ἴζον **Εἴ**λνυμένοι. Α, 156. Πάντη **Εἴ**λνυφόων. vide **Εἴ**λνυτρον infra ad R. D. p. 181. Μ, 49. ἴων ἐ**Εἴ**λίσσεθ'. Χ, 95. δέδορκε, **Εἴ**λισσόμενος. Ψ, 309. τέρμα **Εἴ**λισσέμεν. 320. πολλὰ **Εἴ**λίσσεται. 846. Ἡ δὲ **Εἴ**λισσομένη. Ν, 204. σφαιρηδὸν [an σφαίρινδα] **Εἴ**λιζόμενος. ΟΔ. Α, 39. Σμερδαλέος **Εἴ**φέλικτο, inanibus solido abscissis, Daw. 178. Κυνέος edd. ΙΙ. Γ, 190. ὅσοι **Εἴ**λίκωπες de v.

Εἴλικώπιδα vide supra p. 68. Theogon. 791. **Εἴ**λιγμένος. Fr. XV, 2. Ὀρχομενοῦ **Εἴ**λιγμένος. Hesiodi Fr. XXXIX, 2. μήλοις καὶ **Εἴ**λιπόδεσσι.

ΕΙΡΑΝΑΝ

Incertus apud Priscianum a Dawesio supra citatum ad p. 206.

ΕΙΡΩ

ΟΔ. Β, 162. Ν, 7. τάδε **Εἴ**ρω. Α, 136. νημερτέα **Εἴ**ρω. ΙΛ. Α, 553. οὐ **Εἴ**ρομαι. Ε, 756. Υ, 15. ἐκ**Εἴ**ρετο.

ΕΙΣΚΩ

ΟΔ. Ζ, 152. ἄγχιστα **Εἴ**σκω. Δ, 148. ὡς σὺ **Εἴ**σκεῖς. Ν, 313. ΙΙ, 187. Υ, 362. 247. κατακρύπτων ἐ**Εἴ**σκε. Ι, 321. ἄμμε **Εἴ**σκομεν. Α, 362. σὲ μὲν οὐτι **Εἴ**σκομεν. Δ, 27. Διὸς μέγαλοιο **Εἴ**κτον. 662. λαμπετό**Εἴ**ωντι **Εἴ**κτην. 796. Ν, 288. ΙΙ, 157. Υ, 31. δέμας δὲ **Εἴ**κτο γυναικί. ΙΙ. Φ, 332. μάχη ἐ**Εἴ**σκομεν 285. δέμας δ' ἄνδρεσσι **Εἴ**κτην. Ψ, 379. ἐπιβησομένοις **Εἴ**κτην.

ΕΙΣΑΜΗΝ

ΟΔ. Τ, 283. τά γε κέρδεα **Εἴ**σατο. ΙΙ. Ε, 785. Στέντορ' ἐ**Εἴ**σαμένη. Υ, 224. Ἴππῳ **Εἴ**σάμενος.

ΕΙΚΩΣ

ΟΔ. Β, 383. Τηλεμάχῳ **Εἴ**κνυται. ΙΙ. Φ, 254. Τῷ **Εἴ**κῶς.

ΕΟΙΚΑ

ΟΔ. Ζ, 60. Καὶ δέ σοι αὐτῷ **Εἴ**οικε. 187. οὐτ' ἄφρονι φωτὶ **Εἴ**οικας, Νῦν δ' ἄ. φ. **Εἴ**. R. B. ad Milton. P. A. IV, 887. 193. “Ὡν τε **Εἴ**οιχ'.” ΟΔ. Α, 605. νυκτὶ **Εἴ**οικῶς R. B. ad Milton. P. A. VI, 832. et R. D. p. 185. 607. αἰεὶ βαλέοντι **Εἴ**οικῶς. εἰ καὶ Eustath. Α, 411. εἰς ὧπα **Εἴ**φκει: R. D. **Εἴ**φoίκει. ΙΙ. Β, 233. Οὐ σε **Εἴ**οικεν. Γ, 286. 459. ἦντε **Εἴ**οικεν. Δ, 286. οὐδὲ **Εἴ**οικ' ὄτρυνέμεν. Υ, 371, 372. χεῖρε **Εἴ**οικε. Φ, 379. 435. οὐδὲ **Εἴ**οικεν. Ψ,

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

649. ἥς με **Φέοικε**. Ω, 595. ὅσσα **Φέοικεν**. Υ, 66. ὄμματα **Φειοικνῖα**. Ω, 347. αἰσυμνητῇρι **Φεικῶς**. Β, 58. ἀγχιστα **Φεώκει**: *R. D.* **ΦεΦοίκει**. Hesiod. "Εργ. 390. λαμπετό**Φωντι Φεῖκτην**. 52. ὦπα **Φεῖσκειν**. 233. γυναιῖκες **Φεικότα**. Scut. 215. ἀπορρίψοντι **Φεικῶς**. 228. ἐρρίγοντι **Φεικῶς**. 813. πλήθοντι **Φεικῶς**. Theogon. 295. οὐδὲ **Φεικὸς**. 584. ζωῶσι **Φεικότα**. 834. σκυλάκεσσι **Φεικότα**, Tyrtaeus I, 27. πάντα **Φέοικεν**. Pyth. III, 59 = 106. τὰ **ἐοικότα Boeckhius**.

ΦΕΚΑΣ· ΦΕΚΑΦΕΡΓΟΣ·**ΦΕΚΗΒΟΛΟΣ.**

Hesychius Βεῖκας et Βεκάς. μακράν. i. e. **Φεκάς**. Vide Victorin. p. 21 = 2461. ΟΔ. Ο, 33. Ἄλλα **Φεκάς νήσων**. Η, 321. πολλὰ **Φεκαστέρω** ἔστ'. Θ, 323. **Φάναξ ΦεκάΦεργος**. ΙΑ. Ε, 791. Νῦν **Φέκαθεν**, aut Νῦν δὲ **Φεκάς** ut Ν, 107. Υ, 422. Δηθὰ **Φεκάς Ηεγν**. ad II. Α, 14. Α, 21. νῖα **Φεκηβόλον**. 96. ἄλγεα δῶκε **Φεκηβόλω**. 438. βῆσε **Φεκηβόλω**. Scut. Herc. 217. οὐθ' † **ἐκάς** αὐτοῦ. 100. Ἀπόλλωνος **Φεκατηβελέταο**. Fr. LXVIII, 2. γαῖαν † **ἐκάς**. Theogon. 94. Μουσάων τε **Φεκηβόλου**. Tripos apud Herodot. v, 59. Σκαιὸς πυγμαχέων με **Φεκηβόλω** Ἀπόλλωνι. Pind. Pyth. II, = 54. δὲ **Φεκάς**.

ΦΕΚΑΣΤΟΣ

ΟΔ. Γ, 7. πεντηκόσιοι δὲ **Φεκάστη**. Θ, 15. θυμὸν ἀπάντων. 259. εὐπρήσσεσκον ἅπαντα. 324. αἰδοῖ **Φοῖκοι** ἀπᾶσαι. 392. Τῶν δὲ **Φέκαστος**. Ι, 60.—δὲ **Φεκάστης**. 65. † τρεῖς **Φέκαστον**. 127. τελέοιεν ἅπαντα. 468. νεῦσα **Φεκάστω**. Α, 541. κήδε' ἀπᾶσαι. Ε, 128. καὶ ἅπαντα. Ο, 24. ἐπιτρέψειας **Φέκαστα**. 376. καὶ ἅπαντα. II, 313. εἴση

Φεκάστων. Ρ, 70. ἐξερέεινον ἅπαντα. ΙΑ. Ι, 88. δόρπα **Φέκαστος**. 180. Δενδίλλων † ἐς ἕκαστον. 203. ἐντυνε **Φεκάστω**. Κ, 388. διασκοπιᾶσθαι **Φέκαστα** f. ἅπαντα. Α, 11. Ε, 151. ἔμβαλ' **Φεκάστω** f. ὤρσε. Α, 633. ἀμφὶ **Φέκαστον** 747. Ο, 189. δέδαστο **Φέκαστος**. 288. θυμὸς ἀπάντων. 505. γαῖαν ἅπαντες. 514. μένος θυμὸν τε **Φεκάστων**. 667. Ρ, 252. διασκοπιᾶσθαι † **Φέκαστον**. Τ, 302. κήδε' ἅπασαι. 332. δείξειας ἅπαντα. Ψ, 107. Καί με **Φέκαστ'** ἐπέτελλεν. Conf. *R. P.* ad Med. 719. Ω, 1. νῆας ἅπαντες. Hesiod. "Εργ. 391. ὥς τε **Φέκαστα**. Scut. 283. Τοίγε μὲν αὖ γελῶντες αὐλητῇρι **Φέκαστος** Πρόσθ' ἕκιον. Conf. 299. Theogon. 73. εὔ δὲ **Φέκαστα**. 370. Οἱ δὲ **Φέκαστα**. 393. τιμὴν δὲ **Φέκαστον**. 459. ὅς τις ἕκαστος. 672. κεφαλαὶ δὲ **Φεκάστω**. Fr. XXXIII, 1. τὰ **Φέκαστα**. Solo Fr. v, 34. δόξαν ἕκαστος. XIX, 5. εἷς μὲν ἕκαστος. 15. κεφαλαὶ δὲ **Φεκάστω**. Tyrtaeus II, 15. ἀνύσειε **Φέκαστα**.

ΦΕΚΑΤΗ

Theogon. 418. κικλήσκει **Φεκάτην**.

ΦΕΚΗΛΟΣ

ΟΔ. Β. ἀ**Φέκοντ'** εὐφραίνεσθαι τε **Φέκηλον**. Ρ, 478. "Εσθε **Φέκηλος** ex ἔσθειν *Ηεγν*. Vol. VII. 744. ΙΑ. Α, 554. Ἄλλα μάλ' ἐ**Φκηλος**. Ε, 759. οἱ δὲ **Φέκηλοι**. Θ, 512. ἐπιβαῖε **Φέκηλος**. Hesiod. "Εργ. 668, 9. πόντος ἀπήμων, "Ε**Φκηλος**. Theocr. Id. II, 166. Ἀστέρες, εὐκήλοιο (ἐ**Φκήλοιο**) κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. Schol. εὐκήλοιο ἀπὸ τοῦ ἔκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Υ, εὐκήλος· ὃ, χωρὶς μὲν τοῦ Υ, δασύνεται· ὅταν δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται. Apollon. ap. Becker. Anecd. v. II. p. 558. τὸ Υ ἐπεντι-

SECT.

IV.

θέμενον ψιλοῦ πνεύματος αἴτιον
γίνεται, ὥσπερ ἔχει τὸ ἔκηλος
“εὐκήλος φορέοι.”

FEKHTI· 'AFEKHTI

ΟΔ. Ο, 318. Ἑρμείας **Φεκήτι**.
conf. T, 86. Υ, 42. ΟΔ. Γ, 213.
Ἐν μεγάροις, ἀ**Φέκητι**. Hesiod.
"Εργ. 4. μεγάλοιο **Φέκητι**. Theo-
gon. 529. Οὐκ ἀ**Φέκητι**. Archi-
lochus xxiv. a. 2. ὀδύνησι **Φέ-**
κητι. Ol. xiv, =19. σεῦ **Φε-**
κάτι Boeckhius.

[FEKTA

Tab. Heracl. II. I. 106.]

FEKYPOΣ

DAW. inf. p. 167.

FEKΩN

ΟΔ. Β, 133. κέν γε **Φεκών**. sed
Δ, 649. Αὐτὸς **Φεκών**. Ε, 100.
Τίς κε**Φεκών** αὐτ Τίς δὲ **Φεκ**. ΙΑ.
Ψ, 434. αὐτὸς τε **Φεκών**. 585.
μήτι **Φεκών**. Hesiod. "Εργ. 280.
μαρτυρίῃσι **Φεκών**. Theogon. 232.
ὅτε κέν τις ἐκών. Pindar. Isthm.
vi, 63=v, 40. θυμῷ **Φεκών** ex
schol. reposuit Boeckhius.

[FELATIH

Inscriptio Orchomen. III. I. 2. **Φε-**
λατίη. I. 4. **Φελατιην**.]

FELENH

Dionys. Halicarn. supra c. p. 206.
Victorinus p. 21=2461. Sergius
p. 1827, conf. Trypho. fragm.
ad v. **Φρῆξις**. "Quæ aliis **Ελέ-**
νη, ea **Æolibus Φελένη** vocatur."
Scaliger ad Euseb. p. 105=112,
2. Versus in Cypseli arca apud
Pausan. v, p. 425. Τυνδαρίδα
Φελέναν φέρετον, Αἴθραν δ' Ἀθέ-
ναθεν "Ελκετον. Astyages apud
Priscian. supra citatum p. 205.
FELANAN. **Φελενιτων** vide supra
ad p. 234. **F** Homeri temporibus
ferme intercidisse videtur. ΙΑ.
F, 121. αὐ **Φελένη**. 154. **Φεῖδον**
Φελένην.

FELOS

ΟΔ. Ξ, 474. Ἀνδρόνακας τε

ADDITAMENTA.

Φέλος τ' ὑπὸ. Υ, 221. Ἴπποι **Φέ-**
λος. Β, 776. ἐρεπτόμενοι **Φε-**
λεόθρεπτον.

FELΠΙΣ

"auctoritati obstat nam in ti-
tulo antiquo nomen Græcum ab
hoc verbo plane deductum, La-
tinis litteris [MINDIA] **HELPIS**
inscriptum est. Winkelman.
Hist. Art. I. IV, c. vii." Knight.
Proleg. v. **HELΠΩ**. **HELΠΙΑ**.
quoque in marmore *Elgeniano*
in Athenienses, qui Ol. lxxxvi,
4. A. C. 432. ad Potidæam in
prælio ceciderunt, v. 8. comparet.
Sed professorem clarissimum
ad h. l. audiamus; "**FELΠΙΣ**
cum digammo est apud Homerum.
Asperum ostendunt nomina Vis-
conto laudata Helpis helpidius
(Helvidius) Helpidianus, nostrum
Helfen saxonice helpen [Anglice,
holpen], juvare. Nam primitiva
vocis significatio fuit haud dubie
alloquio recreare, juvare ali-
quem, unde de Penelope Odys.
B, 92. Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει (fuit
μὲν **Φέλπει**) καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ
ἐκάστῳ [m. **Φεκάστῳ**]." Thiersch.
Act. Monac. T. II. p. 421. Deinde
Schæferi sui monitu ἀφελπισμέ-
νος, de quo *Wagnerus* Ammian.
Vol. I, p. 405. cum marmore
comparat, et *Hemsterh.* ad *Aris-*
toph. Plut. 689. affert; Conf.
Eccles. 146. Nollem Scholiastes
ad Aristoph. Acharn. 329. te-
mere a viro doctissimo excidis-
set: Scholiastes tamen ad Di-
onys. Thrac. p. 678. eadem
chorda oberrat; οὕτω καὶ τὸ
εἰρκτὴ οἱ μὲν δασύνουσιν, ἡμεῖς
δὲ ψιλοῦμεν. εἴργειν, ut norunt
omnes, *claustris frenare (to keep*
in), εἴργειν vero *arcere (to keep*
off), significat. I. *Æschyl. Pers.*
91. Ὀχυροῖς ἔρκεσιν εἴργειν
Ἀμαχὸν κύμα θαλάσσης. ad

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

quem l. conf. Præsulem doctissimum, *C. J. Blomfield*. Xenoph. Hellen. l. iii, 9. χειμῶν ἐπῆει, ἐν ᾧ οἱ αἰχμάλωτοι Συρακόσιοι, εἰργμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις,—Plato Phædo. p. 82. E. 2. ἀναγκαζομένην δὲ [τὴν ψυχὴν], ὥσπερ δι' εἰργμοῦ, διὰ τούτου [τοῦ σώματος] σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα,—ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὐτῆς, καὶ ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κυλινδουμένην,—καὶ τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα—: conf. omnino Auctor. Orat. in Neær. p. 1484. *Bekker*. Soph. Aj. 428. lege, οὔτοι σ' ἀφείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῷ λέγειν Ἐχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα. 752. παντοία τέχνη Εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανὲς τὸ νῦν τόδε Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, 795. ἐκεῖνον εἰργεῖν Τεῦκρος— 2. Recte infra 949. ἀλλ' ἀπείργοι θεός. Æschyl. Septheb. 412. εἰργεῖν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ. 499. εἰρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Soph. El. 1292. χρόνον γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος. *Hesychius*, Εἰργμος: κώλυσις. δεσμός. συνέχεσις. *Melius* adduxisset vir clarissimus *Odys.* A, 27. B, 392. ἀθρόοι, ἀθρόοι. Codex optimus Harleianus; conf. Il. B, 439. Ξ, 38: N, 245. τεθαλυῖα θ' ἔέρση Cod. Harl. τ. τ' ἔέρση Cod. Vesp. τ. τ' ἔέρση alii: Γ, 149. “ἔστασαν cum spiritu et 182:” ἡθμός, ἡθμός· supra p. 216.: ἦτορ, ἦτορ A, 48. 114.: ὄλμον, ὄλμον Il. A, 146.: Καθανύσαι· συντελέσαι *Hesychii* codex *Marcianus* quod præceperat *Albertus*. Conf. infra ad p. 206. Il. Ξ, 68. εἶλαρ Cod. Townl. Vide Censura Crit. (*Crit. Rev. March*, 1804. pp. 310, 11.) De v. **ΦΕΛΠΙΣ** conf. quoque *Od.* Il, 101. T, 84. ἔτι γὰρ καὶ **Φέλπιδος** αἴσα. *Hesiod.*

Ἔργ. 96. αὐτόθι **Φελπὶς**. 496. κενεὴν ἐπὶ **Φελπίδα**. *Theogon.* 660. ἀνά**Φελπτα**. *Archilochus* xvi, 5. καπὶ**Φελπτα**. *Ol.* xiii, 80 = 117. παρὰ ἐλπίδα. *Pyth.* ii, 49 = 89. ἐπὶ ἐλπίδεσσι. *Isthm.* ii, 43 = 64. ἀμφικρέμανται ἐλπίδες. *Fr. inc.* xcix. τί ἔλπεται *Boeckhius*.

ΦΕΛΠΟΜΑΙ

Od. B, 91. πάντας μὲν **Φέλπει**. Γ, 319. οὐ **Φέλποιτο**. H, 293. Ὡς οὐ κεν **Φέλποιο**. I, 419. —που **Φέλπετ'** ἐνὶ. *Il.* Θ, 526. **Φέλπομαι** εὐχόμενος, N, 41. Ἄ**Φ**-**βρομοι**, ἀ**Φί****Φαχοι** **Φέλποντο** 309. ἐπεὶ οὐποθι **Φέλπομαι** οὕτω. Ξ, 67. **Δαναοὶ**, **Φέλποντο** δὲ. O, 539. —ἔτι δ**Φέλπετο**. 701. **Τρῶσι** δὲ **Φέλπετο**. P, 395. —γὰρ σφισι **Φέλπετο** 495. 404. οὐποτε **Φέλπετο** 603. 406. οὐδὲ τὸ **Φέλπετο**, Σ, 194.—καὶ αὐτὸς, ὁ **Φέλπομ'**, ἐνὶ. T, 328. στήθεσσι **Φεώλπει**. Ω, 491. ἐπὶ τ**Φέλπεται**. *Hesiod.* Ἔργ. 271. Ἄλλα τάγ' οὐπω **Φέολπα**. 473. καὶ σε **Φέολπα**.

ΦΕΛΩ

Il. A, 139. Ἄζω ἐλών· citatur in Longini *Fr.* iv, p. 187. ed. *Tour.*; sed *Eustathius*, p. 67, 28 = 50, 50. στίχος εἰς κεῖται δοκῶν κατὰ τὸν *Λογγῖνον* εἶναι παρένθετος· ἔστι δὲ ἐκεῖνος τὸ, ἄζω ἐλών· sine ejus ope sententiā apte cohæret; et hoc verbum apud poetam **F** respuit; *Sappho* *Fr.* lvi. Ἐρμᾶς δὲ **Φελών**. et in *Alcæi* *Fragm.* viii, et lxx. ἐκ **Φέλετο** conjecit *Blomfield*.

ΦΕΛΩΡ

Od. N, 208. μήπως γε **Φέλωρ**. *Il.* Σ, 93. **Πατρόκλου** δὲ **Φέλωρα**.

ΦΕΛΩΡΙΟΝ

Il. A, 4. αὐτοὺς δὲ **Φελώρια**—δὲ ἐλώρια *Fragmenta Ambrosiana*.

[FEMΩ

vomo.]

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

[ENEPOI

“Rursus vox hæc *inferna* bene transfertur ἄδης, si verum ejus etymon respiciamus, quod est a Græco ἔνεροι cum digamma Æolico, a qua dialecto pleraque Latinæ linguæ vocabula profluunt; “*Εν*Φεροι.” PEARSONUS notis ad expositionem Symb. 458=402. ejusdem lingua Latina donatæ. De hoc argumento valde dubito. Is. Vossius ad Catull. p. 331. cum viro præstantissimo consentit; *Omnino Infra vel Infera, ut veteres scribebant, est ab ἰν*Φέρα, id est, ἔνρα et ἰνΦερον, id est, ἔνερον, idem quod κάτω, et ἰνΦεροι iidem qui ἔνεροι, quomodo mortuos et subterraneos vocari notum est omnibus. *Veteres Atticos et complures Græciæ gentes δασυντικὰς fuisse, et ἔρα seu Φέρα dixisse pro ἔρα, satis constat.* Il. E, 898. Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανίωνων. Schol. Cod. TOWNL. Ἀρίσταρχος Νέρτερος, ὁ δὲ Ζηνόδοτος Ἐνέρτερος: id est, Aristarchus, ἦσθά γε νέρτερος: Zenodotus vero, ἦσθά γ' ἐνέρτερος legere solebat; Codices duo Harleiani, ἦσθας ἐνέρτερος: conf. Il. O, 225, Ἔc.]

FENETOI

Veneti; Ter. Maurus. v. 655. Il. B, 852. Ἐκ Φενετῶν. Servius ad Æn. vi, 366. “VELIA autem dicta est a paludibus, quibus cingitur, quas Græci ἔλη dicunt. Fuit ergo HELIA, sed accepit digammon, et facta, VELIA, ut HENETVS, VENETVS.” R. B.: et in nota Servii ad Æn. i, 243. Codd. et Editt. Henetus, Enetus, vel Ænetus, varie scribere testatur Santen. ad Ter. Maur. l. s. c. Hæc firmat Salmasius Plin. Exercitat. p. 624. E. F. a. D. b.

Corn. Nepos, teste Plinio (vi. ii. Strab. v. p. 299. Oxon.) credidit Venetos Italiæ ex Henetis Paphlagonia ortos, quod idem nomen habeant ac sint eorum cognomines. Nam Ἐνετοὶ Veneti: ut οἶνος vinum, et similia. Eneti post Trojam captam, quum diu deerassent, tandem in Italiam devenerunt, et Venetiam regioni ac populis nomen dederunt. Julianus Orat. ii. pp. 71, 2. ed. Ez. Spanhem. Ἐνετοὶ δὲ, οἶμαι, τὸ πρόσθεν ὠνομάζοντο. νῦν δὲ ἤδη Ρωμαίων τὰς πόλεις ἐχόντων, τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ὄνομα σῶζουσι, βραχεῖα προσθήκη γράμματος ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπωνυμίας. ἐστὶ δὲ αὐτοῦ σύμβολον χαρακτήρ εἷς: ὠνομάζουσι δὲ αὐτὸν ΟΥ, καὶ χρῶνται ἀντὶ τοῦ ΒΗΤΑ πολλάκις, προσπνεύσεως οἶμαί τινος ἔνεκα καὶ ιδιότητος γλώττης. Conf. supra ad p. 195.

FEIMA· FENNYMI·

ΦΕΣΘΗΣ

vestis Ter. Maurus. OΔ. Z, 61. χροὶ Φείματ' ἔχοντι Cod. Vesp. Ed. Pr. Ald. Eustath. Ψ, 115. χροὶ Φείματα Φεῖμαι. E, 167. ἀμφιΦέσω. Ξ, 529. χλαῖναν ἐΦέσσατ'. Z, 74. θαλάμοιο φέρειν Φεσθῆτα. 183. φέρον δ' Φεσθῆτα. ΙΑ. Γ, 392. καὶ Φείμασιν. 57. Λαῖνον Φέσσο χιτῶνα, Macrobian. Saturn. vi, vi. K, 23. 177. δαφρινὸν ἐΦέσσατο. Ξ, 383. Αὐτὰρ ἐπεὶ Φέσσαντο vid. R. B. ad Callim. h. in Cer. et R. D. M. C. 101. Ω, 94. ἐπλετο Φέσθος. Α, 149. ὦ μοι ἀναιδείην ἐπιΦειμένε. Η, 164. θοῦριν ἐπιΦειμένος. Hesiod. Ἔργ. 124. Ἡέρα Φεσσάμενοι, 221. 253. 534. καὶ τότε Φέσσασθαι. 554. κατὰ Φείματα. Theogon. 574. Ἀργυφὴν Φεσθῆτι. Archilochus vi, 2. καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν.

NOTÆ.

SECT.
IV.

Ἰλ. A. 444 — οφρ ἱλασσωμεθ ἀνακτα⁸⁸] Edit. Florent. teste Basil. 1535. repræsentat οφρ ἱλασσωμεσθα ἀνακτα. Recte quidem, quantum vel ad vocis ἀνακτα potestatem, vel ad alterius ἱλασσωμεσθα prosoediam. Hæc utique primam alibi corripit [Il. A, 147.],

Οφρ ἡμιν Ἐκαέργον ἱλασσεαι ἱέρα ῥέξας

Verum Homeri aures delicatiores fuisse video quam quæ voculam οφρ corripì paterentur. Ejus utique in scriptis observavi vocem disyllabam nusquam ita secandam venire, ut prior in vocalem brevem sequentibus muta et liquida exeat. Nusquam, inquam, prout hodiernæ etiam habent Editt. si unum istud excipias Il. Z. 479.

* Καὶ ποτε τις εἰπῇσι, πατρός δ' ὄγε πολλὸν ἀμεινων. 147

Quem quidem locum hoc ipso nomine, quod unicus sit inter millia contra conspirantia, si nihil gravius accidisset, εἶπη πατρός vel πατερός legendo mutatum oporteret. Verum altius mendum subest. Forma utique subjunctiva εἶπῃσι sententiæ parum convenit. Est enim hic versus supplicationis Hectoreæ pars, et verbum istud altera duo formæ optativæ φεροῖ et χαρεῖη excipiunt. Unde forma itidem optativa εἶποι scribi necesse est:

88. “ὄφρ' ἱλασώμεθ' ἀνακτα] Sic hodie editum; sed perperam sine dubio, cum semper sit Φάνακτα. Lege, ὄφρ' ἱλασόμεσθα Φάνακτα. Scholiastes MS. ἱλασόμεσθα πλεονασμῷ τοῦ σ, et duo codices [Harl. et fragmenta Ambrosiana] ἱλασόμεσθα ἄν.”

R. D. ἱλασώμεθ in exemplari Ed. Pr. penes virum ornatissimum C. Fox, in commerc. epistol. cum G. Wakefield, pp. 157. 161. conf. pp. 41. 50. 159. quod equidem non possum non æque demirari ac, “ὄφρ' ἱλαὸν ἀνακτα apud Etym. M. p. 97.

ADDITAMENTA.

[ΞΕ

Tab. Heracl. I, l. 95.

[ΞΕΑΚΑΤΙΩΝ

Tab. Heracl. II, l. 41.

[ΞΕΗΚΟΝΤΑ

Tab. Heracl. II, l. 36.]

ΕΠΙΔΕΙΦΕΛΑ

Hesiod. Ἔργ. 808.

SECT.
IV.

Και ποτε τις ἔΙΠΟΙ ⁸⁹ “ πατρός δ ὄγε πολλον αμεινων”
Εκ πολέμου ανιοντα· ΦΕΡΟΙ δ εναρα βροτόεντα
Κτεινας δαίον ανδρα, ΧΑΡΕΙΗ δε φρενα μητηρ.

Quæ cum ita sint, quanquam ipsa lectio Florent.
non usquequaque placeat, ex ejus tamen vestigiis
germana, vix dubito, sic restituenda est :

Ρεξαι ὑπερ Δαναῶν, οφρ ΙΛΑΣΟΜΕΣΘΑ ἀνακτα.

Sic in loco supra laudato habemus Οφρ—ίλασσεαι uti
et ΟΔ. Γ. 419,

ΟΦΡ ητοι πρωτιστα θεων ΙΛΑΣΣΟΜ Αθηνην.

Cæterum loci istius Z. 479,

Και ποτε τις εἶποι “ πατρός δ ὄγε πολλον αμεινων”
Εκ πολέμου ανιοντα,——

89. εἶποι unus MS. Harl.,
—εἶποι πατρός γ' ὅδε alter MS.
Harl.,—ἀρίσταρχος δέ, πατρός γ'
ὅδε: Schol. Cod. TOWNL. Ar.
An. 372. πῶς δ' ἂν οἴγ' ἡμᾶς τι
χρήσιμον διδάξειάν ποτε. L. οἶδ'
ἡμᾶς R. P. apud P. P. D. ad l.
In MS. nempe verbum hoc modo
scriptum erat εἶπηι.—librarius
supra vocalem η posuit diph-
thongum οι, quod nasutulus alter
in εἶπησι edolavit. Hegemon
apud Athenæum, xv, 698, F.
καὶ ποτέ τις εἶπησι μικρὸν τυ-
ροῦντ' ἐσιδοῦσα, εἶπη corrigit
R. P. Advss. p. 148. τυροῦντα
Ἰδοῦσα Homerice; Il. X, 407.
παῖδα Ἰδοῦσα R. D. infra p. 158.
Æschyl. Choëph. 997. Δροίτης
—δρύτης Rob.—δρυοίτης. Ald.
Turneb. Pro ἀμείνων, ἀρείων
Themist. Orat. xviii. p. 225. B.
ed. Hardouin.; eadem lectionis
varietas in Oraculo apud Hero-
dot. iv, 157. Odyss. Γ, 200.
Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ
ὀψιγόνων εὖ Φείπη. Il. Γ, 192.
Φείπ', ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον

τέκος, ὅστις ὅδ' ἐστί. Eur. Hec.
972. Πρῶτον μὲν εἶπε παῖδ',
ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς Πολύδωρον,
ἔκ τε πατρός ἐν δόμοις ἔχεις,
Εἰ ζῇ. Med. 60. ὦ μῶρος, εἰ
χρὴ δεσπότης εἰπεῖν τόδε, An-
drom. 645. τί δῆτ' ἂν εἶποις τοὺς
γέροντας, ὥς σοφοί. Ar. Ach.
593. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρα-
τηγόν, πτωχὸς ὢν; Soph. El.
984. Τοιαῦτά τοι νῶ παῖς τις ἐξερεῖ
βροτῶν. Plato Phædo. p. 94. D.
οἶόν που καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσεΐᾳ
[Υ, 17.] πεποίηκεν, οὗ λέγων τὸν
Ὀδυσσεῖα; Στῆθος δὲ πλήξας κρα-
δίην ἠνίπαπε μύθῳ; Hipp. Maj.
p. 304. C. λέγετε γάρ με, ἄπερ
καὶ σὺ νῦν λέγεις, ὥς ἠλίθιά τε
καὶ σμικρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια πρᾶγ-
ματεύομαι. Eur. Ph. 36. τὸν
ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν
Εἰ μηκέτ' εἶη. Plato Comicus
apud Athen. iii, p. 103. c. vii.
p. 279. A. Εἴτ' εἰ μεμάθηκε,
δέσποτα, ζῇν, ἐγκαλεῖς; Æn. i,
821. Monstrate mearum Vidistis
si quam hic errantem forte so-
rorum.

* fefellit omnes, quantum sciam, syntaxis. Nempe SECT.
IV.
interpretantur ac si verbum ἰδων vel simile non in-
commodè subaudiri posset, quo referretur accusa-
tivus ἀνιοντα: et olim quis dicet “patre vero hic 148
multo est fortior” ex pugna redeuntem conspicatus.
Frustra. Nam plena atque integra est oratio, ista
autem constructio: Καὶ ποτε τις ἐκ πολέμου ἀνιοντα
εἶποι—et olim quis de eo ex pugna redeunte [vel re-
verso] dicat. Cui constructioni gemella est quæ
apud Pindarum extat Olymp. xiv. 31.

—κλεοδάμον οφρῖ ἰδοῖς

ΥΙΟΝ ΕΙΠΗΙΣ, ὅτι οἱ νεαν ἔσ.

Cleodamum ut conspicata de filio dicas—Ubi si
ἰδοῖσα ad υῖον itidem referendum subaudiri conten-
das, bellam istam sententiam amplectaris necesse
est: *Ut Cleodamum* [in regnis Proserpinæ versan-
tem] *conspicata, filium* [aura ætherea vescentem]
conspicata dicas—Adjiciam et illud Aristophanis,
Nub. 1147.

Καὶ μοι ΤΟΝ ΥΙΟΝ, εἰ μεμαθήκε τον λογον

Εκεινον, ΕΙΦ, ον ἀρτιως εισηγαγες.

Et mihi de filio dic, *utrum didicerit*—Quem ad
locum υῖον esse accusativum more Atticorum pro
nominativo positum frustra monet Cl. Kusterus.

* H. 126. Ωρτο πολυ πρωτος μεν ἀναξ⁹⁰—] Idem 149
versus initium occurrit etiam Ψ. 288. Rescribo
utrobique πρωτος γε ἀναξ [p. 141.] vel πρωτιστα ἀναξ,
uti, [ΟΔ. Γ, 419.] Οφρῖ ητοι ΠΡΩΤΙΣΤΑ Θεων—h. e.
πρωτην Θεων: vel denique πρωτος ρα ἀναξ—

O. 453 — — — ὑπερωήσαν δε οἱ ἵπποι

Κειν οχρα κροτεοντες· ἀναξ δ ενοήσε ταχιστα]

Lege — κροτεοντε· ἀναξ — Participium utique duale
κροτεοντε cum de duobus equis agatur, loco non
minus convenit quam plurale κροτεοντες. Hoc autem
correctori alicui acceptum refero, qui hiatum, prout
ipsi videbatur, hoc pacto sanatum ivit.

SECT. 639. — ὅς Εὐρυσθῆος ἀνακτος Ἀγγελης οἰχνεσκε] Re-
IV. ponenda est altera ista lectio, cujus meminit Eusta-
thius, Εὐρυσθῆος ἀέθλων⁹¹. quam etiam videmus Θ.
363.

Τειρομενον σωέσκον ὑπ ΕΥΡΥΣΘΗΟΣ ΑΕΘΛΩΝ.

Π. 370.

Πολλοὶ δ ἐν ταφρῷ ἐρυσάρματες ὠκεὲς ἵπποι

Ἄξαντ ἐν πρώτῳ ῥύμῳ λιπον ἄρματ ἀνακτων]

Plurale illud ἄρματα ad sententiam adeo non neces-
sarium est, ut ni tam singularis quam pluralis
notionis esset capax, h. e. ni tam de uno curru
quam de pluribus usurpari posset, de sententia
plane conclamatum foret. Observavit eruditus
150 * Clarkius numero duali ἄξαντε binos in singulis
curribus equos fuisse indicari. Recte. Locus autem
sic interpretandus est: Πολλοὶ ἵπποι ἄξαντε. *Multi
equi bini-cum-fregissent: Many horses having each
pair of them broken: non, multi equi cum fregis-
sent; many horses having broken: hoc enim vetat
numerorum ratio. Age, igitur, dicendumne est,
obsecro, binos equos, cum bini in singulis curribus
essent, currus fregisse plures an vero singulos?*
Itaque cum singularem notionem postulet sententia,
formam autem sive terminationem prosoediæ Ho-
mericæ ratio; rescribendum ἄρμα ἀνακτων. Libet
autem huic orationi diutius paullo immorari. Ne-
que enim alibi, opinor, in Græca lingua syntaxin
æque accuratam reperire est. Age enim: muta
cæteris manentibus vel ἄξαντε in ἄξαντες, vel λιπον
in λιπετην, vel ἄρμα in alterum quodcunque plu-
ralis notionis; et de sententia illico actum erit.
Prima utique efficiet immutatio, ut contra com-
munem sensum habeamus, Πολλοὶ ἵπποι ἄξαντες ἄρμα,
*multi equi cum fregissent unicum currum; cum
tamen in singulis curribus equi non nisi bini essent.*

91. Εὐρυσθῆος ἀέθλων MS. ἀέθλων MSS. R. P. ad Hec.
Harl. T. 133. πρὸς Εὐρυσθῆος 762.

Secunda dabit vel Πολλοι λιπετην contra numerorum SECT.
rationem, vel nullum ad quod πολλοι referatur ver- IV.
bum. Ex tertia denique habebimus ἀξαντε ἄρματα
vel simile: *bini cum fregissent plures currus.*

* 507.—επει λιπον ἄρματ ἀνακτων] Hic etiam res- 151
cribendum ἄρμα ἀνακτων. Quippe de unico Sarpe-
donis curru agitur. Cæterum ἀνακτων *dominorum*,
Sarpedonis et aurigæ.

523. Αλλα συ περ μοι ἀναξ τοδε καρτερον ἔλκος
ακεσσαι] Lege Αλλα συ περ ΜΕ ἀναξ—At syntaxis,
inquies, ista με ἔλκος ακεσσαι nusquam comparet.
Non diffiteor. Sed neque usquam alibi comparet
altera μοι ἔλκος ακεσσαι. Proinde si ex constructio-
nis analogia nihil haberetur, quod illam lectionem
huic esse anteferendam indicaret, rem alioqui am-
biguam determinare deberet prosoediæ ratio. Ve-
rum hac de re neutiquam silet constructionis ana-
logia. Nam verba ουταζω et βαλλω, quæ cum
unico personæ accusativo sæpius conjunguntur,
quod itidem verbo ακεομαι usu venit; cum gemino
nonnunquam accusativo; personæ altero, altero
vocis ἔλκος, cum dativo vero nusquam construuntur.
E. 361.

Λίην αχθομαι ΕΛΚΟΣ, Ο ΜΕ βροτος ΟΥΤΑΣΕΝ
ἀνηρ. [f. ΟΥΤΑΣΕ ἀ.]

795. ΕΛΚΟΣ αναψυχοντα, ΤΟ ΜΙΝ ΒΑΛΕ Πανδαρος
ἰω.

T. 124.—ου οι αείκες ανασσεμεν Αργείοισι] Repone
—εν Αργείοισι ἀνασσειν. Nam et hæc loquendi ratio
probe HomERICA est ΟΔ. Η. 62.—

ὅς ΕΝ ΦΑΙΗΞΙ ΑΝΑΣΣΕΝ.

* Υ. 67. Ητοι μεν γαρ εναντα Ποσειδαωνος ανακτος] 152
Equidem si locum hunc ab Homero profectum cre-
derem, levi satis negotio rescribi posset,

Ητοι μεν ρα ἀνακτος εναντα Ποσειδάωνος.

Verum in hac Deorum pugna plura reperiuntur

SECT. IV. ridicula, stolidi, absurda, ac barbara, quam quæ
hujus sint loci.

Ω. 449. — την Μυρμιδονες ποιησαν ανακτι, Rursus
452. Αμφι δε οι μεγαλην αυλην ποιησαν ανακτι ⁹²]
Fuerunt inter veteres qui totum hunc librum Ho-
mero abjudicarent. Atque in eo quidem adeo
multa occurrunt, quorum similia nusquam alias
legantur, ut continere me nequeam, quin in eorum
sententiam concedam. Loca tamen, quæ descrip-
simus, ad Homericam verbi ἀναξ potestatem, si res
postularet, exigi possent pro ποιησαν scribendo utro-
bique πονεοντο. Aut etiam in priore non incom-
mode legere posses non ita absimili literarum ductu,
την Μυρμιδονες ποιησαν αγανοι. in altero autem mu-
tato verborum ordine—σταυροισι ἀνακτα Ποιησαν πυ-
κινοισι. Aliud tamen displicet, quod habeamus tam
οι quam ἀνακτι ad unum Achillem referendum.
Huic vero incommodo subveniret, qui Αμφι δε και
—legeret.

ΟΔ. Ξ. 438. — κυδαινε δε θυμον ανακτος] Verbum
153 κυδαινε interpretatur Barnesius *recreabat*, * Clarkius
lætificabat. Ad sententiam quidem sat commode
uterque; sed ad germanam verbi illius notionem
non item. Hæc autem ab iisdem alibi recte ex-
ponitur, *honorifice-excipio*, *gloria-insignio*, *laude-
effero*, *honorifice-nomino*. Nec vero verbum istud
usquam alias ad animum refertur, adeoque senten-
tiæ nihilo magis quam versui congruit. Reponen-
dum autem censeo,

92. ποιησαν αν. Pears. ad
symb. Ap. II, 251. 449. 452.
δείμαντο Φάνακτι R. B. et l. 7.
conf. pp. 167. bis, et 176.
Odyss. Ω.—Totum hunc librum
cum parte præcedentis ut spuri-
um ejecerunt Aristophanes et
Aristarchus. Schol. Harl. ad
Od. Ψ, 296. τοῦτο τὸ τέλος τῆς
ὀδυσσεΐας φησὶν ἀρίσταρχος. καὶ

ἀριστοφάνης. R. P. “neque aliter
cuivis Homericis paullo altius
imbuto censendum est; tam multa
subsequentibus insunt a moribus
ac sermone illius ævi prorsus
aliena.” Knight. in Proleg. Dis-
sertatiunculam quidem inchoare
hoc loco, meæ provinciæ esse
haud credo.

θυμον δ ΙΑΙΝΕ⁹³ ἀνακτος,
vel potius ἰηνε. Verbum utique ἰαίνω, cui æquipollet
Romanorum *recreo* vel *lætifico*, ad voces θυμος,
φρην, ητορ, κηρ, κραδιη passim referri videmus. T.
174.—συ δε ΦΡΕΣΙ σησιν ΙΑΝΘΗΙΣ. Ψ. 597.—τοιο δε
ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ.—600.—μετα φρεσι ΘΥΜΟΣ ΙΑΝΘΗ.
ΟΔ. Δ. 548.—ΚΡΑΔΙΗ και ΘΥΜΟΣ—ΙΑΝΘΗ. 840.—
φιλον δε οι ΗΤΟΡ ΙΑΝΘΗ. Ζ. 155.—σφισι ΘΥΜΟΣ—
ΙΑΙΝΕΤΑΙ.—Ο. 165.—και πασιν ενι ΦΡΕΣΙ ΘΥΜΟΣ
ΙΑΝΘΗ. 378.—οια τε ΘΥΜΟΝ αει δμωέσιν ΙΑΙΝΕΙ.
X. 59.—εισόκε σον ΚΗΡ ΙΑΝΘΗΙ.—Cæterum totus
exscribendus est locus, quo melius de conjectura
nostra iudicium feratur :

Νωτοισιν δ Οδυσηά διήνεκεεσσι γεραιρεν
Αργιοδοντος υός, θυμον δ ἰαίνε ἀνακτος.

Suspicio utique in codicis alicujus margine scrip-
tum fuisse κυδαινε vel εκυδαινε tanquam interpre-
* tamentum verbi γεραιρεν (sunt enim hæc verba 154
synonyma), per errorem vero tanquam var. pro
ιαινε lectionem acceptum in contextum tandem ir-
repsisse. Sed malim, uti partim dixi, γερηρεν et ἰηνε.

Π. 14.—ὁ δ' αντιος ηλυθ ανακτος⁹⁴] Lege—ηλθε
ἀνακτος. Id quod apud Dionysium Halicarn. [I, 5.
ed. *Hudson*.] habetur adjecto tantum uti fit v para-
gogico.

Φ. 56. et 83. — τοζον ανακτος⁹⁵] Reponendum

93. ἦνδανε δὲ θυμὸν unus MS. Harl. θυμὸς alter MS. Harl. κύ-
δαινε tertius “suprascr. sed sine
γρ. nota, εὐφραινε.” R. P. Le-
gendum ergo θυμὸν δ’ ΕΥΦΡΗ-
ΝΕ *Ἐνάκτος*. Sappho apud
Schol. ad Pind. Pyth. iv, 518.—
βροτέαν φρένα κάλλιστ’ (vel κρά-
τιστ’) εὐφραίνων. *Musgravius*
apud *Porsonum* ad *Tour.* in *Suid.*
p. 461. *Soph.* *Œd.* Col. 1353. ἂ
τὸν τοῦδ’ οὐποτ’ εὐφρανεῖ βίον.
Apollophanes apud *Athen.* xi,

p. 485. E. Καὶ λεπαστά μ’ ἀδύοι-
νος εὐφρανεῖ δι’ ἡμέρας. *Xenoph.*
Mem. II, x. 6. σκοπεῖν ὃ, τι ἂν
ἦ λέγων ἢ πράττων ὠφελοῖη τε
καὶ εὐφραῖνοι Διόδωρον. *Liv.*
Andron. in *Ægistho*: *Jamne*
oculos specie lætavisti optabili?
Apul. Miles. Lib. III. *frontem*
tuam serena venustate lætabit.

94. ἀντίον ἦλυθ’ ἄν. unus
MS. Harl. ἦλθ’ ἄν. alter.

95. τόξ᾽ ἀνακτος (sic) MS. Harl.

SECT. IV. τοξα ἀνακτος. Neque enim τοξα de unico arcu raro usurpatur. Ipso hoc in libro de eodem Ulyssis arcu ista legimus, 90.—ΤΟΞΑ λιποντε. 259.—τις δε κε ΤΟΞΑ τιταινοιτ. 359. Αυταρ ὁ ΤΟΞΑ λαβων. 362.—ΤΟΞΑ φερεις. 369.—φερε ΤΟΞΑ, ταχ. 378.—ταδε ΤΟΞΑ φερων [τὰ δὲ edd.].

Ω. 30.—ἥσπερ ανασσεσ] Monet Scholiastes totum hunc librum una cum parte præcedentis ab Aristophane grammatico et Aristarcho spurium judicatum esse. Quorum sententiæ favet codex quidam a Tho. Benteleio collatus,⁹⁶ qui libri superioris versu 296. poema claudit. Hoc quidem in loco, si necesse esset, sat commode scribi posset—ἥς εἰ ανασσεσ. Cæterum Benteleianæ de vocibus ἀναξ et ἀνασσω observationi ista adjicit doctiss. Clarkius: “Quod
 “ si verum est, consequens erit ut vox ηνασσε pro-
 “ nunciatum fuerit εἰ ανασσε: ideoque (quod notatu
 “ dignissimum est) versiculum a voce ηνασσεσ, vel
 155 “ ηνασσεν, vel ηνασσον, inchoatum * apud Homerum
 “ nusquam reperias.” Imo ulterius observare potuisset vir doctiss. verba ηνασσον, ηνασσεσ, ηνασσεν, nusquam ita collocata reperiri, quin eorum sedem occupare possint εἰ ανασσον, εἰ ανασσεσ, εἰ ανασσεν: cum tamen certissimum sit versus heroici eam esse rationem, ut quatuor in locis præter initium, nempe post absolutos pedes primum, secundum, tertium, et quartum ηνασσον, ἔc. recipiat, ex quibus tamen εἰ ανασσον, ἔc. excludat.

FINGE nunc secundo vocem a consonante inchoari, cujus prima syllaba sit longa. Exigunt metri heroici leges, ut omnis itidem syllaba ante hujusmodi vocem correpta in brevem vocalem exeat, adeoque ut ante eandem producatu omnis syllaba in consonantem exiens, quæ sequente vocali necessario corriperetur. Hujusmodi sunt ἄστυ, εἰπειν,

96. Lege, Scholiastes codicis cujusdam a Tho. Benteleio collati. —“ et Scholiastes Homeri Od. Ω, si Homeri est ille liber.” Casaub.

ad Strab. vi, p. 389. ed. Ox. De hac re tempore præstituto edisserere suscipiam.

ἔργον, ἴλιος, ἴρις, ἴσος, οἶδα, οἶκος, οἶνος, &c. Similiter SECT. IV.
 vox quælibet a consonante incipiens, quæ primam
 et secundam brevem habeat, omnem ante se syl-
 labam producit, quæ sequente vocali produci non
 posset. Hac gaudent proprietate ἔπος ἔπεος, ἔρυνω,
 ἰάχη, ἰκελος, &c. Cum autem in superiori indice
 abunde conghesserimus exempla brevium vocalium
 ante verba (liceat ita loqui) Vauata non elisarum;
 ne tædio lectori simus, a similibus exemplis quorum
 ante ἄστυ, εἰπεῖν, ἔργον, &c. ampla seges habetur,
 * hic nos abstinebimus; generis alterius nonnulla 156
 contenti adduxisse, in quibus syllabæ breves in con-
 sonantem exeuntes istorum verborum familiæ unius
 ope producuntur.

ΙΑ. Α.

108. εἰπῆς ἔπος

543. τετληκᾶς εἰπεῖν

Β.

109. —σαμενός ἔπεα⁹⁷

271. τίς εἶπεσκε

361. —τόν ἔπος

Γ.

249. —νός ἐπεεσσιν

297. τίς εἶπεσκεν

319. τίς εἶπεσκεν

Δ.

81. τίς εἶπεσκε

85. τίς εἶπεσκεν

203. —νός ἔπεα

233. —νός ἐπεεσσιν

241. —σιν ἐπεεσσιν

Ε.

871. —νός ἔπεα

Ζ.

62. παρείπων

337. παρείπουσα

459. τίς εἶπησι

479. τίς εἶποι

Η.

87. τίς εἶπησι

121. παρείπων

178. τίς εἶπεσκε

201. τίς εἶπεσκε

356. —νός ἔπεα

375. —νόν ἔπος

Θ.

8. ἐμόν ἔπος

496. —νός ἔπεα

Κ.

461. —νός ἔπος

Λ.

379. —νός ἔπος

787. —νόν ἔπος

792. παρείπων

814. —νός ἔπεα

Μ.

249. —νός ἐπεεσσιν

Ν.

462. —νός ἔπεα

619. —νός ἔπος

97. Lege ex Codicibus—σάμενος **Ἐπέε'** Ἀργείοισι μετήνδα ut I, 16.

SECT.
IV.

Ξ.

212. τεὸν ἔπος

356. —νός ἔπεα

500. —νός ἔπος

Ο.

48. —νός ἔπεα

210. —σὶν ἔπεεσσιν

404. παρῆπων

157 * Π.

236. ἐμὸν ἔπος

502. μὶν εἰποντα

537. —νός ἔπεα

829. —νός ἔπεα

855. μὶν εἰποντα

Ρ.

119. —νός ἔπος

215. —νός ἔπεεσσιν

414. τίς εἶπεσκεν

423. τίς εἶπεσκε

537. —νός ἔπος

701. κακὸν ἔπος.

Σ.

324. ἀλιὸν ἔπος

Υ.

204. —οντες ἔπεα

424. —νός ἔπος

Φ.

73. —νός ἔπεα

98. —νός ἔπεεσσιν

121. —νός ἔπεα

183. —νός ἔπος

368. —νός ἔπεα

Χ.

106. τίς εἶπησι

158 329. —νός ἔπεεσσιν

361. μὶν εἰποντα

372. τίς εἶπεσκε⁹⁸

375. τίς εἶπεσκε

377. —σὶν ἔπεα

Ψ.

492. —σθὸν ἔπεεσσιν

557. —νός ἔπεα

575. τίς εἶπησιν

Ω.

56. τεὸν ἔπος

75. —νὸν ἔπος

92. —ὸν ἔπος

224. —ὸν ἔπος

744. —νὸν ἔπος

767. κακὸν ἔπος

ΟΔ. Β.

189. —νός ἔπεεσσιν

323. —ὸν ἔπεεσσιν

324. τίς εἶπεσκε

Γ.

345. —νός ἔπεεσσιν

Δ.

503. —λὸν ἔπος

769. τίς εἶπεσκε

772. τίς εἶπεσκε

Ζ.

223. ἰσὰν εἶπον

Θ.

328. τίς εἶπεσκε

358. τεὸν ἔπος

415. —νός ἔπεεσσιν

Κ.

37. τίς εἶπεσκε

70. —νός ἔπεεσσιν

265. —νός ἔπεα

* Λ.

615. —νός ἔπεα

98. Καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 "Quæ proxima succedunt nec
 Græcis videntur neque Homero

digna, lecta tamen et *Dioni Chrys.*
 p. 180. D. Conf. p. 273. C. D."
 VALCK. ad *Herodot.* ix, 25.

N.

167. τῖς εἶπεσκε
170. τῖς εἶπεσκε.

Π.

7. —ὄν ἐπεα

Ρ.

349. —νός ἐπεα
482. τῖς εἶπεσκε
543. —ὄν ἐπεα
552. —νός ἐπεα
591. —χὼν ἐπεα

Σ.

71. τῖς εἶπεσκε
165. κέν εἰποιμι
399. τῖς εἶπεσκε

Τ.

3. —χὼν ἐπεα
98. —νός εἶπη

Υ.

375. τῖς εἶπεσκε

Φ.

324. τῖς εἶπησι
361. τῖς εἶπεσκε
396. τῖς εἶπεσκε

Χ.

26. —σιν ἐπέεσιν
100. —νός ἐπεα
150. —χὼν ἐπεα
225. —σιν ἐπέεσιν
311. —νός ἐπεα
343. —νός ἐπεα
366. —νός ἐπεα
373. ατὰρ εἶπησθα
392. ἐπὸς εἰποιμι
436. —νός ἐπεα

Ψ.

112. —χὼν ἐπεα
148. τῖς εἶπεσκε
152. τῖς εἶπεσκε

Ω.

172. —μὲν ἐπέεσσι
261. ἐμὸν ἐπος †

† ADDITAMENTA.

1. **ΦΕΠΟΣ** 2. **ΦΕΙΠΩ**
ΦΕΠΟΣ Inscriptio Elea, 1. 3.
ΟΔ. Β, 269. Η, 236. φωνή-
σασα **Φέπεα**. Γ, 264. θέλ-
γέσκε **Φέπεσιν**. Δ, 137. ἦγε
Φέπεσσι. 706. **Φε** **Φέπεσιν**. Η,
17. κερτομέοι **Φεπέεσσι**. Θ, 91.
τέρποντο **Φέπεσσι**. Ι, 224. **Φλίσ-**
σοντο **Φέπεσσι**. 258. ὥς **Φεπέεσ-**
σιν. 363. δὴ **Φεπέεσσι**. Λ, 560.
ἵνα που καί. Ξ, 509. † * * **Φέπος**
νηκερδὲς **ἔφειπε**. Ρ, 374. Ἀν-
τίνοος δὲ **Φέπεσιν** νείκεσσε. ΙΑ. Α,
582. τὸν **Φεπέεσσι**. Β, 109.
ἐρεισάμενος **Φέπε** Ἀργείοισι μετ-
ηύδα Codd. 213. Ὅς **Φέπεα**.
342. Χ, 81. ΟΔ. Β, 269. Η,
236. 342. Αὐτως γὰρ **Φεπέεσσι**.
Ε, 30. Χειρὸς ἐλοῦσα **Φέπεσσι**
χάρη δ' ἄρα **Φοι** Διὸς υἱός. 683.

Σαρπηδὼν προσιόντι, **Φέπος** τ'
ὀλοφυδνὸν **ἔφειπε**. R. B. apud
Heurn. 879. Ταύτην οὔτε **Φέπει**.
893. δάμνημι **Φέπεσιν**. Η, 108.
Δεξιτερὴν ἔλε χεῖρα, **Φέπος**. Ι,
376. ἐξαπάφοιτο **Φέπεσσι** G.
Taylor. melius ἐξαπάφοι **Φεπέεσ-**
σι (Month. Rev. July, 1789, p. 3.)
an, 522 = 526. παρὰρρήτοι τε
Φέπεσσι. Μ, 391. εὐχετό**Φωτο**
Φέπεσσι. Ξ, 208. εἰ κείνω γε
Φέπεσσι. Ο, 35. φωνήσασα **Φέ-**
πεα 89. 145. **Φέπη** G. Taylor.
127. ἡ δὲ **Φέπεσσι**. 156. ὦκα
Φέπεσσι. 162. οὐχὶ **Φέπεσσ'** Ο,
178. 234. **Φέργόν** τε **Φέπος** τε.
398. ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα.
Ρ, 260. οὔνομα **Φείποι**. Υ, 200.
μὴ δὴ με **Φέπεσσι**. 211. φημι
Φέπεσσί γε. 250. Ὀπποῖον **Φεί-**

SECT.

IV.

Ξ.

212. τεὸν ἔπος

356. —νός ἔπεα

500. —νός ἔπος

Ο.

48. —νός ἔπεα

210. —σὶν ἔπεεσσιν

404. παῖρ ἔπων

157

* Π.

236. ἐμὸν ἔπος

502. μὶν εἰποντα

537. —νός ἔπεα

829. —νός ἔπεα

855. μὶν εἰποντα

Ρ.

119. —νός ἔπος

215. —νός ἔπεεσσιν

414. τίς εἶπεσκεν

423. τίς εἶπεσκε

537. —νός ἔπος

701. κακὸν ἔπος.

Σ.

324. ἀλιὸν ἔπος

Υ.

204. —οντες ἔπεα

424. —νός ἔπος

Φ.

73. —νός ἔπεα

98. —νός ἔπεεσσιν

121. —νός ἔπεα

183. —νός ἔπος

368. —νός ἔπεα

Χ.

106. τίς εἶπησι

158 329. —νός ἔπεεσσιν

361. μὶν εἰποντα

372. τίς εἶπεσκε⁹⁸

375. τίς εἶπεσκε

377. —σὶν ἔπεα

Ψ.

492. —σθὸν ἔπεεσσιν

557. —νός ἔπεα

575. τίς εἶπησιν

Ω.

56. τεὸν ἔπος

75. —νὸν ἔπος

92. —ὸν ἔπος

224. —ὸν ἔπος

744. —νὸν ἔπος

767. κακὸν ἔπος

ΟΔ. Β.

189. —νός ἔπεεσσιν

323. —ὸν ἔπεεσσιν

324. τίς εἶπεσκε

Γ.

345. —νός ἔπεεσσιν

Δ.

503. —λὸν ἔπος

769. τίς εἶπεσκε

772. τίς εἶπεσκε

Ζ.

223. ἰσὰν εἶπον

Θ.

328. τίς εἶπεσκε

358. τεὸν ἔπος

415. —νός ἔπεεσσιν

Κ.

37. τίς εἶπεσκε

70. —νός ἔπεεσσιν

265. —νός ἔπεα

* Λ.

615. —νός ἔπεα

98. Καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 "Quæ proxima succedunt nec
 Græcis videntur neque Homero

digna, lecta tamen et *Dioni Chrys.*
 p. 180. D. Conf. p. 273. C. D."
 VALCK. ad *Herodot.* ix, 25.

N.

167. τῖς εἶπεσκε
170. τῖς εἶπεσκε.

Π.

7. —ὄν ἐπεα

Ρ.

349. —νός ἐπεα
482. τῖς εἶπεσκε
543. —ὄν ἐπεα
552. —νός ἐπεα
591. —χὼν ἐπεα

Σ.

71. τῖς εἶπεσκε
165. κέν εἰποιμι
399. τῖς εἶπεσκε

Τ.

3. —χὼν ἐπεα
98. —νός εἶπη

Υ.

375. τῖς εἶπεσκε

Φ.

324. τῖς εἶπησι
361. τῖς εἶπεσκε
396. τῖς εἶπεσκε

Χ.

26. —σιν ἐπέεσσιν
100. —νός ἐπεα
150. —χὼν ἐπεα
225. —σιν ἐπέεσσιν
311. —νός ἐπεα
343. —νός ἐπεα
366. —νός ἐπεα
373. ατὰρ εἶπησθα
392. ἐπὸς εἰποιμι
436. —νός ἐπεα

Ψ.

112. —χὼν ἐπεα
148. τῖς εἶπεσκε
152. τῖς εἶπεσκε

Ω.

172. —μὲν ἐπέεσσι
261. ἐμὸν ἐπος †

† ADDITAMENTA.

1. ΦΕΠΟΣ 2. ΦΕΙΠΩ
ΦΕΠΟΣ Inscriptio Elea, 1. 3.
ΟΔ. Β, 269. Η, 236. φωνή-
σασα Φέπεα. Γ, 264. θέλ-
γεσκε Φέπεσσιν. Δ, 137. ἦγε
Φέπεσσι. 706. Φε Φέπεσσιν. Η,
17. κερτομέοι Φεπέεσσι. Θ, 91.
τέρποντο Φέπεσσι. Ι, 224. Φλίσ-
σοντο Φέπεσσι. 258. ὥς Φεπέεσ-
σιν. 363. δὴ Φεπέεσσι. Λ, 560.
ἵνα που καί. Ξ, 509. † * * Φέπος
νηκερδὲς ἔφειπες. Ρ, 374. Ἄν-
τίνοος δὲ Φέπεσιν νείκεσσε. ΙΛ. Α,
582. τὸν Φεπέεσσι. Β, 109.
ἐρεισάμενος Φέπε' Ἀργείοισι μετ-
ηύδα Codd. 213. Ὅς Φέπεα.
342. Χ, 81. ΟΔ. Β, 269. Η,
236. 342. Αὐτως γὰρ Φεπέεσσι.
Ε, 30. Χειρὸς ἐλοῦσα Φέπεσσι
χάρη δ' ἄρα Φοι Διὸς υἱός. 683.

Σαρπηδὼν προσιόντι, Φέπος τ'
ὀλοφυδνὸν ἔφειπε. R. B. apud
Heyn. 879. Ταύτην οὔτε Φέπει.
893. δάμνημι Φέπεσσιν. Η, 108.
Δεξιτερὴν ἔλε χεῖρα, Φέπος. Ι,
376. ἐξαπάφοιτο Φέπεσσι G.
Taylor. melius ἐξαπάφοι Φεπέεσ-
σι (Month. Rev. July, 1789, p. 3.)
an, 522 = 526. παρὰρρήτοι τε
Φέπεσσι. Μ, 391. εὐχετόφωτο
Φέπεσσι. Ξ, 208. εἰ κείνω γε
Φέπεσσι. Ο, 35. φωνήσασα Φέ-
πεα 89. 145. Φέπη G. Taylor.
127. ἡ δὲ Φέπεσσι. 156. ὦκα
Φέπεσσι. 162. οὐχὶ Φέπεσς Ο,
178. 234. Φέργόν τε Φέπος τε.
398. ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα.
Ρ, 260. οὐνομα Φείποι. Υ, 200.
μὴ δὴ με Φέπεσσι. 211. φημι
Φέπεσσί γε. 250. Ὀπποῖον Φεί-

SECT.

IV.

πρῶτα **Φέπος**, Φ, 268 ἐπιστῶσαντο **Φέπεσσι**. X, 81. δακρυχέουσα **Φέπεα**. Ω, 102. εὐφρηνε **Φέπεσσι**. B, 275. λωβητῆρα **Φεπεσβόλον**. Δ, 159. τὰ πρῶτα **Φεπεσβολίας**. Hesiod. Ἔργ. Ψ, 184. βάζοντε **Φέπεσσι**. 401. ἔσται **Φεπέων**. 451. Ρηϊδίων δὲ **Φέπος** **Φειπεῖν**. Scut. 117. ἀμβόμενος **Φέπεα**. 326. θαρσύνουσα **Φέπεα** disyllabon ut 445. **Φιδούσα** **Φέπεα** πτ. 330. σοι τί **Φέπος**. Solo xvi, 2. Κόσμον ἐπέων. Ol. vi, 16 = 25. τοιοῦτόν τι ἔπος. Pyth. ii, 66 = . ἔμοι **Φέπος**. 81 = . ἀδύνατα **Φέπος**. iii, 2 = . εὐξασθαι **Φέπος**. Nem. vii, 48 = 71. τρία **Φέπεα** Boeckhiius.

2. **ΦΕΙΠΩ**

ΟΔ. Α, 10. θύγατερ Διῖ, **Φειπέ**. 91. μνηστήρεσσ' ἀπο**Φειπέμεν**. Il. Α, 105. προσέ**Φειπε**. Z, 62. Η, 121. Αἴσιμα παρ**Φείπων**. Conf. Il. Z, 337. Α, 792. Ο, 404. I, 61. ἐκ**Φείπω**. ΟΔ. Δ, 215. δια**Φειπέμεν** sed Il. K, 425. δίδειπε. B, 331. αὖ **Φείπεσκε**. Γ, 427. ἀλλεῖς **Φείπετε** R. B. de Phalar. p. 141. Δ, 682. Ἡ **Φειπεῖν**. Z, 275. ὡς **Φείπησι**. I, 279. Ἄλλ' ἄγε **Φείφ'**, Α, 296. Θέσφατα **Φοι** **Φειπόντα**. Il, 338. Πηνελοπείη **Φεῖπε**. P, 374. Ἀντίνοος δὲ **Φέπεσιν**. Il. Α, 64. Ὅς **Φείποι**. 106. τὰ κρήγυα **Φεῖπες**. 230. ἀντία **Φείποι**. 555. μὴ παρ**Φείπη**. Η, 227. σκῆπτρα σχέθε **Φεῖπε**. 300. ὡς **Φείπησιν**. 349. Ὅς **Φείπω** 369. et Θ, 6. T, 102. Η, 375. Καὶ τόδε **Φειπέμεναι**. Α, 790. **Φείποις** ταῦτ' Ἀ. M, 317. ὡς **Φεῖπη**. 390. εὐχετό**Φωτο** **Φέπεσσι**. Ξ, 127. ὅν κ' εὐ**Φείπω**, Cod. MS. 208. κεινὼ **Φεπέεσσι**. P, 260. ἀν, τῶν ἄλλων δέ τις ἂν **Φῆσι** G. T. lege, τῶν δ' ἄλλων τίς κεν **Φῆσι** φρεσὶν οὐνομα **Φεί-**

ADDITAMENTA.

ποι, T, 102. Ὅς **Φείπω**. ΟΔ. Δ, 159.—τὰ πρῶτα **Φεπεσβολίας**. Il. B, 275. λωβητῆρα **Φεπεσβόλον**. Hesiod. Ἔργ. 86. ὡς οἱ **Φεῖπε**. Theogon. 542. 546. προσέ**Φειπε**. 749. προσέ**Φειπον**. 643. μετέ**Φειπε**. 645. ὡς εἶπω. Scut. 116. ἄρμενα **Φεῖπεν**. Fr. xlii, 6. ἔ**Φειπεν**. Ol. xiii, 68 = 101. τόσα εἰπεῖν. Nem. v, 14 = 25. μέγα εἰπεῖν. Ol. viii, 46 = 61. σάφα εἶποις. Isthm. iii, 59 = . εὖ εἶπη. v, 52 = vi, 81. μέγα εἰπὼν Boeckhiius. Sappho Fragm. xxx. apud Blomfield. καὶ μή τι **Φειπῆν** γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν, Alcæus apud Aristot. Rhet. i. 9. ix. 3. θέλω τι **Φειπῆν**, ἀλλὰ με κωλύει Αἰδὼς Blomfield.

ΦΕΠΩ

ΟΔ. Θ, 61. δέρον, ἀμφι**Φέπον**. Solo, xxi, 1. ἡγεμόνεσσι **Φέποιτο**.

ΦΕΡΓΜΑ, et **ΦΕΡΤΟΝ**

Theogon. 823. ἰσχύϊ **Φέργματ'**. Archil. xii, ἐγκυρέωσι **Φέργμασι**. **ΦΑΡΤΟΝ**. Inscriptio Elea, l. 3, 4. ἈΡΓΑΔΗΣ Wessel. dissert. Herodot. p. 165. et ad Herodot. v, 66. unus ex Ionis quatuor filiis; nomen vitæ genus optime designat. **ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ** (**ΤΕΛΕΟΝΤΕΣ** alii)· **ΑΡΓΑΔΗΣ**· **ΑΙΓΙΚΟΡΗΣ**· **ΟΠΛΗΤΕΣ**· vid. Marmor Cyz. apud Caylum Rec. d'Antiq. T. ii. p. 207. et Conf. Eur. Io. 1579—1581. ΟΔ. Α, 473. μήσαο **Φέργον**; Ξ, 289. ἀνθρώπους ἐ**Φεώργει**. 344. εὐδείελα **Φέργ'**. P, 313. ἦδε τε **Φέργα**, X, 318. οὐ τι **Φεοργῶς**. 422. μὲν **Φέργα** διδάξας **Φεργάζεσθαι**. Il. Γ, 351. κάκ' ἔρεξε. Δ, 470. ἐπ' αὐτῷ **Φέργον**. Z, 289. παμποίκιλα **Φέργα**. I, 128. T, 245. ἀμύμονα **Φέργα** **Φιδυίας**. 228. ἐπήρατα **Φέργα**. 374. οὐδέ τι

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

Φέργον. Λ, 702. ἡδέ τε Φέργων, Μ, 412.—δέ τε Φέργον. Φ. 399. ὅσσα Φέοργας. ὅσσα ἔοργας fragmenta Ambrosiana a prima manu. Χ, 347. οἷα Φέοργας. 450. ἔπεσθε, Φίδοιμ' ὅτι Φέργα τέτυκται. Ψ, 671. Ἐν πᾶσιν Φέργοισι. Ω, 354. νοῦ Φέργα. Hesiod. "Εργ. 20. ἐπὶ Φέργον 21. 28. 314. 442. 119. "Ησυχια Φέργα 123. 229. μεμηλότα Φέργα, 236. σχέτλια Φέργα, 252. 304. ἔσθοντες· σοὶ Φέργα. 306. Ἐκ Φέργων. 380. Φέργον δέ τε Φέργω Φεργάζεσθαι. 407. μινύθη δέ τε Φέργον. 410. μελέτη τοι Φέργον. 420. ὦρια Φέργα. 452. Πάρα Φέργα. 492. ἀνέρα Φέργων. 519. Οὐπω Φέργα Φιδυῖα. 552. φθάμενος, Φέργον. 771. βροτήσια Φέργα. 777. προβάλαιτό τε Φέργον. Theogon. 89. μετάτροπα Φέργα. 146. ἦν ἐπὶ Φέργοις. 158. ἐπετέρπετο Φέργω. 166. 172. μήσατο Φέργα. 264. ἀμύμονα Φέργα. 595. 601. † ξυνήονας ἔργων. 603. μέρμερα Φέργα. 672. ἅμα Φέργον. 710. ἀνεφαίνετο Φέργων. 836. ἔπλετο Φέργον. 903. Αἱ Φέργ' ὦρ. 954. μέγα Φέργον. Scut. 22. μέγα Φέργον 38. 34. θέσκελα Φέργα. 165. θαυματού Φέργα. 244. Φίκελαι Φέργα. 297. 313. κλυτὰ Φέργα. Fr. XXIX, 1. φράσσειν δ' ἄρα Φέργ' α. 5. ἔφρασε Φέργ' α. Solo, Fragm. v, 16. ὕβριος ἔργα. 21. καλὰ Φέργα, 31. ἀναίτια Φέργα. 41. πενίης δέ Φε Φέργα. 57. πολυφάρμακον ἔργον. xv, 36. ὑπερήφανα Φέργα. 37. πᾶν δὲ Φέργα. Tyrtaeus II. 7. πολυδακρύου ἔργ'. 27. ὄβριμα Φέργα, Sappho Frag. xciii. Φέργα τὰ σφα Φέργον Alcæus in Athenæo xiv, p. 627. B. apud Gaisford. ad He-

phæst. p. 314. apud Blomfield. Fr. xxiv, 20. Pyth. II, 17=33. ἀντὶ ἔργων. IV, 104=185. οὔτε ἔργον. VII, 19=20. καλὰ ἔργα. Nem. III, 42=78. μεγάλα ἔργα. VII, 52=77. γλυκεῖα ἔργω. x, 64=119. μέγα ἔργον. Ol. XIII, 37=54. τρία ἔργα secundum Boeckhium.

ΦΕΡΓΑΖΟΜΑΙ

Hesiod. "Εργ. 43. ἡματι Φεργάσσαιο, 150. χαλκῷ δὲ Φεργάζοντο. 307. Καὶ Φεργάζόμενος. 310. Εἰ δέ κε Φεργάζῃ—ἀΦεργὸς 312. ἔησθα· τὸ Φεργάζεσθαι. 380. 436. τῷ Φεργάζεσθαι. 621. γῆν δὲ Φεργάζεσθαι. Scut. 22. μέγα Φέργον.

ΦΕΡΓΝΥΩ· ΦΕΡΓΝΥΜΙ

ΟΔ. Ε, 411.—ἄρα Φέρξαν. Γ, 296. κῦμ' ἀποΦέργει. ΙΑ. Φ, 599. δόλω ἀποΦέργαθε vide infra ad R. D. p. 187. Hesiod. "Εργ. 325. ξεῖνον κακὸν ἔρξει. 706. κακὸν ἔρξης. 708. ἡ καὶ ἔρξας, Theogon. 751. ἐΦέργει. Ol. XI, 95=x, 109. καλὰ ἔρξαις.

ΦΕΡΔΩ

Hesiod. "Εργ. 35. 380. ὦδ' ἔρδειν· 120. Οὐδ' ἔρδειν.

ΦΕΡΡΩ

verro; vide infra ad p. 181. "et antiquius forsitan Vervo et Berbo: unde nomen antiquissimum Latinum Martis BERBER in Numæ regis carmine arvali; quod, ære insculptum, Romæ anno post Christum natum MCCLXXVIII. effossum erat." Knight. Proleg. Conf. Salmas. ad Tertull. de Pallio, p. 23. Hermann. Elem. Doctr. Metr. pp. 613, 614. et vide infra ad p. 181. Hesychius, Βαῤῥεῖ (Βεῤῥεῖ Kuster.), ἀπολεῖ. Hor. Serm. II, III, 235. ueruis Cod. MS. ΙΑ. Θ, 164. Φεῤῥε, κακὴ γλῆνη.

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

239. I, 364. ἐνθάδε **Φέρρων**. Σ,
421. αὐτὰρ ὁ **Φέρρων**.

ΦΕΡΥΜΑ

II. Δ, 137. ἐφόρει, **Φέρυμα**. *Hesiod.* "Εργ. 534. **Φέσσασθαι Φέρυμα**. *Scut.* 369. ἐχέμεν **Φερυσάρματος**.

ΦΕΡΥΩ

ΟΔ. Δ, 577. πᾶμπρωτα **Φερύσσαμεν** K, 402. 423. Λ, 2. Θ, 34. μέλαιναν ἐρύσσομεν Π, 348. 151. Νηῦς τε κατεΐρυσται, I, 77. λεύκ' ἐρύσαντες, ΙΑ. Δ, 467. Νεκρὸν γὰρ **Φερύοντα**. 492. ἐτέρωσε ῥύοντα. E, 112. διαμπερές ἐκ**Φέρυσ'** E, 666. P, 635. —τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, Ψ, 21. "Εκτορα δεῦρο ῥύσας. Ω, 16. Τρὶς **Φερύσας**. *Scut.* 457. εἶλε **Φερυσσάμενος**.

ΦΕΣΠΕΡΟΣ

Vesperus, Ter. Maurus et Dickensoni *Delphi Phœnicizantes*, p. 115. ΟΔ. Α, 423. Σ, 305. μέλας ἐπὶ **Φέσπερος**. P, 191. ποτὶ **Φέσπερα**. ΙΑ. X, 318. **Φέσπερος**, *Hesiod.* "Εργ. 550. ποτὶ **Φέσπερον**. *Isthm.* VII, 44=VIII, 94. δὲ ἐσπέρας *Boeckhius*.

ΦΕΣΤΙΑ

Vesta Idem, et Cic. de Nat. Deor. II, 27. *Vestæ nomen a Græcis est: ea est enim, quæ ab illis Ἑστία dicitur.* de Legg. II, 12. *Cumque Vesta quasi focum urbis, ut Græco nomine est appellata, quod nos pene idem tenemus, complexa sit; "Iones appellant ἱστίη quod cæteri Græci ἑστία vocabant."* *H. Stephanus.* ΟΔ. Ξ, 159. P, 156. T, 304. **Φιστίη** τ' Ὀδυσῆος. *Servius* ad *Æn.* I, 292. "*Vesta autem dicta vel ἀπὸ τῆς ἑστίας ut digammos sit adjecta. sicut Er, Ver: Enetus, Venetus: vel quod variis vestita sit rebus.*"

ΦΕΤΗΣ

ΦΕΤΑΣ *Inscriptio Elea*, I. 8. ΟΔ. Δ, 16. Γεῖτονες ἡδὲ **Φέται**. ΙΑ. Π, 456, 674. κασίγνητοί τε **Φέται** τε.

ΦΕΤΟΣ

[*vetus*] *annus*. *R. D.* infra p. 178. **ΦΕΤΕΑ** *Inscriptio Elea*, I. 2. **ΦΕΤΙΑ** *Inscriptio Orchomen.* III, I. 13. ΟΔ. Β, 107. ἦλθε **Φέτος**. Γ, 322. Αὐτό**Φετες**. Η, 118. θέρευσ **ἐΦετήσιος**. *Hesychius*, Ἑτήσιον: κατ' ἔτος γινόμενον. ΙΑ. Β, 328. τοσσαῦτα **Φέτεα** 765. "Οτριχας ὁ**Φέτεας**, *DAW.* 178. Δ, 113. 403. Πίονα πεντα**Φέτηρον** Η, 315. Ζ, 31. Τεῦκρος δὲ **Φετάονα**. *Hesiod.* "Εργ. 117. Τρὶς **Φέτεος**. 434. ἐννα**Φετήρω**. *Theogon.* 803. Ἐννέα πάντα **Φέτεα**. *Ol.* II, 102=169.—γε ἐτέων.

ΦΕΤΟΣ

Tab. Heracl. I, I. 4.

ΦΕΤΕΟΣ

Tab. Heracl. I, I. 61.

ΦΕΤΕΙ

Tab. Heracl. I, I. 73.

ΦΕΤΗ

Tab. Heracl. I, I. 63.

ΦΕΤΕΩΝ

Tab. Heracl. I, 55.

ΠΕΝΤΑΦΕΤΗΡΙΔΑ

Tabb. Heracl. I, 57. II, 35.]

ΦΕΤΩΣΙΟΝ

ΟΔ. X, 256. πάντα **Φετώσια**. ΙΑ. Ε, 854. δίφροιο **Φετώσιον**. *Hesiod.* "Εργ. 400. σὺ **Φετώσια**. 438. τὰ δὲ **Φέργα Φετώσια**. 409. Οὐδὲ **ΦετωσιοΦεργός**.

ΦΥΦΑΡΑ

Eckhel. doctr. num. T. I. Vol. II, p. 196.]

ΦΗΒΗ

ΟΔ. Θ, 136. οὐδέτι **Φήβης**. Ο, 365. ἐπεὶ **Φήβην**. ΙΑ. Δ, 2. πότνια **Φήβη** sed plerumque abest **F.** *Theogon.* 922. Ἡ δ**Φή-**

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

βην. Fr. xxxvii, 2. Αὐτὰρ ἐπεὶ
 ἦβης.

FHΔΥΣ· FHΔΟΜΑΙ

ΟΔ. Δ, 746. μέθυ **Fηδύ**. K. 519.
 Λ, 27.—τε **Fηδεῖ** **Fοίνω**. I, 353.
 ἔκπτε, **Fήσαιο**. ΙΑ. Δ, 131. ὁ
Fηδεῖ. Φ, 508. καὶ **Feίρετο** **Fηδύ**.
 Theogon. 965. 1020. αἰείσατε
Fηδύ **Feίπειαι**.

FHΘΟΣ

ΟΔ. Ξ, 411. κατὰ **Fήθεα**. ΙΑ.
 Z, 511. μετὰ **Fήθεα**. Hesiod.
 Ἔργ. 136. ἀνθρώποις κατὰ **Fή-**
θεα. 166. βίοτον καὶ **Fήθε**. 220.
 πόλιν καὶ **Fήθεα**. Theogon. 66.
 νόμους καὶ **Fήθεα**. Ol. x, 21=
 xi, 22. διαλλάξαιτο ἦθος *Bo-*
eckhnius.

FHΙΟΣ

ΙΑ. O, 365. σὺ, **Fήιε** **Φοῖβε**, Υ,
 152. σέ, **Fήιε** **Φοῖβε**, sed Ἰήιε
 suggerit R. B. apud Heyn.

FHKA

ΟΔ. P, 254. αὐτόθι, **Fῆκα** κιόν-
 τας. Σ, 91. ἥε **Fe** **Fῆκ** ἐλάσειε.
 ΙΑ. Ω, 508. ἀπώσατο **Fῆκα** γέ-
 ροντα. Pind. Pyth. iv, 278.
 ἔ**Fe**ιπε. **Fᾱκα** δ' Ἀνταγορεύσει
 vid. infra ad p. 181.

FHΛΕΙΟΙ

ΙΑ. Λ, 670. Ὡς ὅτε **Fηλείοισι**
FAΛΕΙΟΙΣ Inscriptio Elea, l. 1.
FAΛΕΙΩΝ apud *Eckhel.* doctri-
 num. T. I. Vol. II. p. 265.; in
 uno nummo, et **FAΛ**. in novem
 aliis, si *Goltzio* sit fides; vide
 Tabb. xxxv, xxxvi., et conf.
 Æn. vii, 695.

FHΛΟΣ

ΟΔ. H, 162. ἀργυρο**Fήλου** vide
 H, 162. Θ, 65. K, 261. 314.
 366. X, 341. ΙΑ. A, 246. Λ,
 633. Χρυσείοις **Fήλοισι** poetæ
 ætate fere periit **F**.

FHNOΨ

ΟΔ. K, 360. ἐνὶ **Fήνοπι** χαλκῷ,
 conf. ΙΑ. Σ, 349. Π, 401. Θέσ-
 τορα, **Fήνοπος**.

FHPA

Homeri ævo excedens rara ves-
 tigia reliquit. ΟΔ. Γ, 164. Ἀγα-
 μέμνονι **Fῆρα**. Π, 375. ἐφ' ἡμῖν
Fῆρα. ΙΑ. Ξ, 132. Θυμῷ **Fῆ-**
ρα. A, 572. φίλῃ ἐπὶ **Fῆρα**.
 ἐπίῃρα vox nauci est. Scholiastes
 MS. ἐπὶ ῆρα Ἀρίσταρχος ὑφ' ἐν
 ἐπίῃρα. Hesychius utrumque
 habet Ἥρα. χάριν, βοήθειαν,
 ἐπικουρίαν. [ΙΑ. A, 578.] Πατρὶ
 φίλῃ ἐπίῃρα φέρειν—“ubi le-
 gendum divisim ἐπὶ ῆρα. Scili-
 cet ἐπιφέρων, ut ex hoc loco
 patet.” *Tour.* ad Hesych. Vol.
 III. p. 557. ΟΔ. Σ, 56. Μή-
 τις ἐπ' Ἴρω ῆρα φέρων ἐμὲ χειρὶ
 παχείῃ Πλήξῃ.

EPFAOIOIΣ

Inscriptio Elea, l. 1, 2. i. e.
 Ἡραιεῦσι vide *Strabo.* viii. p.
 490. Oxon. et inprimis Virum
 ornatissimum, *Gulielmum Gell,*
 in *Diar. Erudit.* (*Class. Journ.*
No. XLVIII, p. 402.), qui elementi
 P virgulas optime resarcit.

FHPIH

F sibi parcius adsciscit. ΙΑ. A,
 551, 568. Δ, 50. πότνια **Fήρη**.
 A, 55. 195. 208. E, 711. λευ-
 κώλενος Ἥρη. Theogon. 454.
 Δήμητρα, καὶ Ἥρην. 921. Λοισ-
 θοτάτην δ' Ἥρην. 952. μεγά-
 λοιо καὶ Ἥρης.

FHPION

Π. Ψ, 126. μέγα **Fηρίον**.

FHXH

ΟΔ. Γ, 150. **Fηχῇ** θεσπεσίῃ.
 Δ, 72. δώματα **Fηχέεντα**, T,
 521. πολυ**Fηχέα** Schol. Leid.
 μελι**Fηδέα** Ælian. H. A. v, 38.
 πολυδευκέα. ΙΑ. B, 209. **Fηχῇ**,
 A, 157. θάλασσά τε **Fηχέεσσα**.
 H, 267. περι**Fήχησεν**. E, 772.
 ὑψηχέες Codices, Longinus
 περὶ Υ. ix, 5., et Cleomedes in
 Meteor. II. p. 92. sed lectionem
 ὑψαύχενες ab Eustathio ad l. p.

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

461, 35. Schol. min. aliisque servatam, si addicerent MSS., libenter praeponerem. Theogon. 767. δόμοι ἠχήμεντες. 835. ὑπὸ δ' ἦχεν. Scut. Herc. 279. 348. **Ἰάχοντο** **Ἰηχῶ**. 438. ἡ δέ τε **Ἰηχῆ**. Hesiod. "Εργ. καὶ "Ημ. 580. ἀνθεῖ, καὶ **Ἰηχέτα**. Pind. Olym. xiv, 21=30. Pyth. ii. 14=25. **ΕὐἸαχέα** βασιλεῦσιν ὕμνον εὐαύχεα Pal. C. Gott. Guelph. Ven. F. Par. B. εὐαυχέαν Ven. F.

ἸΗΧΩ

Ol. xiv, 21=29. ἴθι Ἀχοῖ Boeckhius.

ἸΙΑΝΘΗ

Theog. 349. Ἀδμήτη τέ, **Ἰιάνθη**.

ἸΙΑΧΗ

Priscian. col. 563. Diomed. col. 424. "Vocalis correpta una interposita consonante facta communis." Ἰαχῆ ergo juxta hunc canonem non vox Æolica. Taylor. OΔ. B, 428. μέγα **Ἰιαχε**. Δ, 454. † αἰψ' ἰάχοντες. I, 392. μέγα **Ἰιαχόντα**, 395. περὶ δ' **Ἰιαχε** πέτρη. aut σμερδαλέον δ' ὤμωξε· περὶ δ' ἐπὶ **Ἰιαχε**. IΛ. A, 482. μέγα **Ἰιαχε** B, 316. vide R. D. infra p. 178. B, 333. Ἀργεῖοι μέγα **Ἰιαχόν**, MS. Harl. Δ, 125. νευρὴ μέγα **Ἰιαχε**, Σ, 228. OΔ. B, 428. 506. μέγα **Ἰιαχόν**, Σ, 29. Φ, 10. E, 343. μέγα **Ἰιαχούσα** Schol. Townl. μέγ' ἰαχούσα Cod. Cok. 860. "Ὅσον κ' ἐννεάχιλοι ἐ**Ἰιαχόν** R. B. I, 50. πάντες ἐ**Ἰιαχόν** N, 835. Ξ, 148. N, 41. ἀ**Ἰιαχοί** vide supra p. 247. 822. ἐπὶ **Ἰιαχε** 834. O, 275. ὑπὸ **Ἰιαχῆς**. P, 723. ἐπὶ **Ἰιαχε**. Σ, 219. ὅτε **Ἰιαχε**. Υ, 62. ἐκ θρόνου ἄλτο τε **Ἰιαχε**, vide Heyn. ad II. T, p. 757. Φ, 341. φθέγγεσθ'

ἐγὼ **Ἰιαχούσα**, Ψ, 216. μέγα **Ἰιαχε**—ἐπὶ **Ἰιαχε** Heyn. Theogon. 678. δεινὸν περὶ **Ἰιαχε**. 708. φέρον **Ἰιαχῆν**. Scut. 282. μέγα **Ἰιαχόν**. 404. Δεινὴ γὰρ **Ἰιαχῆ**. 436. Ἀμφότεροι **Ἰιαχόντες**. 451. μέγα **Ἰιαχών**.

ἸΙΑΙΟΣ**ἸΙΑΙΑΝ**

Tab. Heracl. i, l. 2.

ἸΙΑΙΑΙ

Tab. Heracl. i, l. 19.]

ἸΙΑΡΙΣ· ΑἸΙΑΡΙΣ·**ΠΟΛΥἸΙΑΡΙΣ.**

OΔ. Z, 233. Ψ, 160. **Ἰιδρίς**, ὄν. H, 108. πάντων **Ἰιδρίδες**. K, 282. Χώρον ἀ**Ἰιδρίς**. O, 458. πολὺ-**Ἰιδρίς**. IΛ. II, 359. ὁ δὲ **Ἰιδρεΐη** Heyn. ad Pind. Olym. i, 165. Γ, 219. ἔχεσκεν ἀ**Ἰιδρεΐ**. H, 198. Οὐδέ τ' ἀ**Ἰιδρεΐη**. Hesiod. "Εργ. 776. ὅτε **Ἰιδρίς**. Theogon. 616. πολὺ**Ἰιδριν**. Scut. 351. † οἰζύος ἰδρίδες. Ol. i, 104=167. τε ἰδριν. Solo xviii, 6. Δῆμος ἀ**Ἰιδρίς**.

ἸΙΕΜΑΙ

OΔ. B, 327. ἐπεὶ νῦν τε **Ἰιέται**. Γ, 160. I, 261. **Ἰοίκαδε Ἰιέμενοι**. IΛ. Σ, 501. Ἀμφω **Ἰιέσθην** Δ, 537. N, 386. ὁ δὲ **Ἰιέτο**. Scut. Herc. 23. Τῷ δ' ἄμα, **Ἰιέμενοι**. 196. Ἔσαν **Ἰιέμενοι**.

ἸΙΚΕΛΟΣ

R. D. infra p. 166. OΔ. E, 54. Τῷ **Ἰικελος**. K, 304. δὲ **Ἰείκελον**. Φ, 14. 37. ἐπὶ **Ἰείκελος**. Γ, 416. θεο**Ἰείκελον**. IΛ. T, 282. ἔπει **Ἰικέλη**. X, 134. ἐλάμπετο **Ἰείκελος**. Theogon. 572. αἰδοίη **Ἰικέλον**. Fr. xxi, 3. εὐ**Ἰειδῆ Ἰικέλην**.

ἸΙΚΜΑΣ

IΛ. P, 392.—δέ τε **Ἰικμάς**.

ἸΙΛΙΟΝ

OΔ. B, 172. ὅτε **Ἰίλιον**. Θ, 495. οἱ **Ἰίλιον**. 581. ἀπώλετο **Ἰιλιόθι**. T, 193. κορωνίσιν **Ἰίλιον**. IΛ. B,

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

216. 249. 492. αἰσχιστος δ' ἄρ
ἀνὴρ ὑπὸ Φίλιον. E, 204. πεζὸς
Φίλιον. Z, 386. ἔβη μέγαν Ιλίον,
quærendo lectio vera investigari
queat. Hesiodi Fr. III. 1. Φι-
λέα, τόν.

FIMENAI

ΟΔ. B, 394. Βῆ Φίμεναι. ΙΑ.
Υ, 365. φάτο Φίμεναι.

FIMEPOS

Theogon. 64. Χάριτες καὶ Φί-
μερος.

FINION

ΙΑ. E, 73. κατὰ Φίνιον. Ξ, 495.
διὰ Φινίου.

FIOKΛEHS

ΟΔ. O, 243. Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτε
Φιοκλῆα μεγάλθυμον. Sic nomen
(ΦιΦοκλέα) Knightius ex altera
Apollodori lectione Ἰοκλέους
pro Ὀϊκλέους in Biblioth. III, VI,
2. Heyn. Pergit vir eruditissi-
mus; "Hujusmodi nomina in
Homericis per omnes casus ob-
liquos, penultimam productam,
vel diæresi divisam, atque in
recto correptam habent; quia
ΚΛΕΗΣ nondum in ΚΛΗΣ con-
tractum erat, neque, licentia
poetica, in ΚΛΕΙΗΣ protensum.
In titulo tamen, septimi ante C.
n. seculi, a Græcis cum Psam-
meticho Ægyptiorum rege in
Æthiopiam proficiscentibus ibi
insculpto, atque nuper exscripto
et inde reportato a viro claris-
simo, de omnibus bonis artibus
et litteris antiquis optime merito,
G. Bankes, casum secundum
ΘΕΟΚΛΑΟΣ plane legimus; quo
testimonio præter alia in Prole-
gomenis adducta, horum carmi-
num antiquitas remotissima de-
monstratur: hunc enim titulum
prioris esse Psammetichi, tum
litterarum formæ, tum vocabuli
επολετι ΑΝΙΗ, sursum ad usque,

usus, satis ostendunt:" — "F
sæpe in O abiit; ut in nomine
fluminis et urbis in Creta insula,
quod in nummis est ΦΑΞΟΣ,
ΦΑΞΙΩΝ: at Virgilius OAXUS
[Buc. I, 66.]: et rapidum Cretæ
veniemus OAXUM." Knight.
ad l. et in Proleg. p. 86.

FIOΛΑΟΣ

Conf. supra pp. 190, 1. Scut. 74.
κυδαλίμου Φιολάου; 77. κρα-
τερόν Φιόλαον. 102. Φιόλαος,
78. Ἡρώς δ' Φιόλαε, 118. 323.
κρατερός Φιόλαος. 340. διόγ-
νητος Φιόλαος. 467. κυδαλίμος
Φιόλαος.

FIOΛΑΣ

Violas Ter. Maurus. Hesiod. Fr.
XLII, 5. ξανθὴν Φιόλειαν.

FION

viola Ter. Maurus. ΟΔ. E, 72.
μαλακοὶ Φίου. Δ, 135. Ι, 426.
Φιοδνεφές. ΙΑ. Λ, 298. καθαλ-
ομένη ΦιοΦειδέα. Nicandri Ther.
243. πληγὴν ιοειδέα λοιγὸν ιεί-
σαι. "corr. ιώδεα" R. B. et
886. ιοειδέϊ κέντρῳ "corr. ιώ-
δεϊ" R. B. conf. infra ad R. D.
p. 185. Theogon. 844. κάτε-
χεν Φιοειδέα. Theogn. 250. δῶρα
Φιοστεφάνων. Solo xliii, 4. Κύ-
πρις ιοστέφανος.

FIPIS

ΟΔ. Σ, 72. Ἡ τάχα Φίρις ἄΦι-
ρος. ΙΑ. B, 795. Γ, 129. ὠκέα
Φίρις. E, 365. Πάρ δέ Φε Φίρις.
Theogon. 780. ὠκέα Φίρις. 784.
Ζεὺς δέ τε Φίριν.

FIS

vis Ter. Maurus. ΟΔ. Λ, 71.
διέσχισε Φίς. 392. ἦν Φίς ἔμπε-
δος οὐδ' ἔτι R. P. in emend.
ad Nub. 1472. curante P. P. D.
ΙΑ. M, 320. ἄρα καὶ Φίς. P, 739.
ἔπεβρέμε Φίς. Φ, 356. καλετο
δ' Φίς. Ψ, 191. χροά Φίνεσιν.
Theogon. 332. Ἀλλὰ Φε Φίς ἔ.

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

ΦΙΣΗΜΙ

ΟΔ. Β, 211. Ἦδη γὰρ τὰ Φί-
σασι. Λ, 121. οἱ οὐ Φίσασι. 123.
—τοὶ Φίσασι. Φ, 110. —τόδε
Φίστε. ΙΑ. Α, 124. Οὐδέ τί πω
Φίδμεν. Ψ, 312. Πλείονα Φίσα-
σιν. Hesiod. Ἔργ. 812. αὐτε
Φίσασι. 822. παῦροι δὲ Φίσα-
σιν. Theogon. 370. Φέκαστα Φί-
σασιν. Pyth. III, 29=52. πάντα
ἴσαντι Boeckhiius.

[ΦΙΣΚΟΣ

viscus.]

ΦΙΣΤΩΡ

ΟΔ. Φ, 26. μεγάλων ἐπιΦίστορα.
ΙΑ. Σ, 501. ἐπὶ Φίστορι.

ΦΙΣΟΣ

ΟΔ. Γ, 290. πελώρια Φίσ' ὀρεέσ-
σιν. Λ, 483. ἔτιον Φίσα θεοῖ-
σιν, ΙΑ. Ε, 467. ὃν Φίσον. Ο,
209. Ὅποτε Φισόμορον. Ψ,
736. ἄεθλα δὲ Φίσ'. Hesiod.
Ἔργ. 350. κέρδεα Φίσ' ἄτησιν.
531. βρότῳ Φίσοι, 488. † πρω-
τηρότῃ Φισοφαρίζοι. Theogon.
126. ἐγείνατο Φίσον. LVI, 2.
δοῦναι, καὶ Φίσα. Nem. VII, 5=
7. ἐπὶ ἴσα. x, 86=162. ἀποδάσ-
σασθαι Φίσον. XI, 41= . πλού-
τῳ Φίσον Boeckhiius.

ΦΙΣΧΥΣ

Hesychius, Βισχύν. ἰσχύν. Λά-
κωνες. Hesiodi Fr. xxix, 6. ὅτι
Φίσχυς.

ΦΙΤΕΑΙ

ΟΔ. X, 510. αἵγειροι, καὶ Φιτέαι.
ΙΑ. Φ, 350. πετέλαι καὶ Φιτέαι,

ΦΙΤΥΣ

forte vitys R. D. supra p. 191.
ΙΑ. Δ, 486. ὄφρα Φίτυν. Ε, 724.
χρυσέη Φίτυς. ΟΔ. Τ, 522. Παῖδ'
ὀλοφυρομένη ΦΙΤΥΛΟΝ φίλον,—
[Cic. ad Attic. lib. x, ep. xi. *An
existimas illum in isto genere len-
tulum, aut restrictum? nemo est
minus. "Dixit autem lentulum
diminutive pro lentum, quam-*

quam in antiquo medico-lau-
rentianæ bibliothecæ codice, qui
pluteo XLIX. adservatur, nume-
ro 23. extra notatus, non *lentu-
lum*, sed *lentum*, eo Ciceronis
loco scriptum animadverti; quam
eamdem scripturam Lambinus
in Parisina Ciceronis operum an.
1566. editione retinuit." *Lago-
marsinius ad Poggian. Epist.
Vol. III. p. 264.*]

ΦΙΦΙ

ΟΔ. Λ, 283. Μινυήῳ Φίφι. Ρ,
443. Κύπρου Φίφι. Μ, 128. καὶ
Φίφια. 263. πολλὰ δὲ Φίφια.
ΙΑ. Β, 720. εὖ Φειδότες ἡδὲ. Δ,
287. ἀνώγετε Φίφι. Ε, 606. με-
νεαίνετε Φίφι. Ζ, 478. † Φιλί-
ου ἴφι. Μ, 367. ὀτρύνετε Φίφι
G. T. Hesiod. Ἔργ. 539. βοὸς
Φίφι κταμένοιο. Scut. 11. ἀπέ-
κτανε Φίφι.

ΦΙΦΙΚΛΟΣ· ΦΙΦΙΚΛΗΣ

Ἰφικλος Diod. Sic. IV, 33. Eu-
stath. p. 435, 43. Πατροκλῆς
Πάτροκλος Homerice; II. II, 2.
Πάτροκλον 125. Πατροκλῆα Eu-
stath. p. 1052, 32. Ἐτέοκλος,
Ἐτεοκλῆς. ΙΑ. Δ, 386. βίης
Ἐτεοκληείης. Ἡρακλῆς [ΟΔ. Λ,
600. βίην Ἡρακληείην,] Ἡρυ-
κλος. Θεόκλος, Μάντικλος, apud
Pausan. Messen. xxi. p. 330. Σο-
φοκλῆς, Περικλῆς semper *Valck.*
ad Adon. p. 411. ΟΔ. Λ, 295.
βίη Φιφικληείη. ΙΑ. Ν, 698.
Αὐτὰρ ὁ, Φιφίκλοιο. Hesiodi
Scut. 54. Αὐτὰρ Φιφικλῆα δο-
ρυσσόω. 111. Οὐδὲ Φιφικλεί-
δην. Fr. xli, 4. ἀντίθεος, Φιδὲ
Φίφιος.

ΦΙΩΗ

ΟΔ. Ρ, 261. ΙΑ. Κ, 139. ἦλθε
Φιωή. ΙΑ. Δ, 276. ζεφύροιο Φιωῆς.
Λ, 308. πολυπλάγτοιο Φιωῆς.

ΦΙΩΚΗ

ΙΑ. Ε, 521. οὔτε Φιωκάς. 740.

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

κρυόεσσα **Φιωκή**. Λ, 600. † αἰ-
πὺν, ἰῶκα.

ΦΙΩΛΚΟΣ

ΟΔ. Α, 255. εὐρυχόρῳ **Φιαολ-
κῶ**. ΙΑ. Β, 712. ἐϋκτιμένην **Φια-
ολκόν**. Theogon. 997. τελέσας
ἐς Ἴωλκόν. Scut. 380. 474. κλει-
τὴ τε **Φιωλκός**, Nem. III, 33.
καὶ **Φιωλκόν** "Thessalum nomen
digamma Æolicum habuisse cre-
dibile, quod Æolenses illam ter-
ram habitabant universam." *Bo-
eckhius* ad Pind. Ol. VII, 2. et
de metris Pind. p. 311. Hor.
Epod. v, 21. *Herbasque, quas
Iolcos atque Hiberia* Cod. Græv.
Cholchos.

[**ΚΑΠΦΟΥΑ**

*Eckhel. doct. num. T. I. Vol.
II, p. 306.]*

[**ΚΙΘΑΡΑΦΥΔΟΣ**

Inscriptio prima in limine
Ecclesiæ Orchomeni reperta
I. 25.

ΚΟΜΑΦΥΔΟΣ

Inscriptio eadem, I. 29. 31.

ΚΟΨΟΣ

καῖος, *cavus*. *Salmas.* ad Simmiæ
Alas, p. 193. *Valck.* ad D. Luc.
xi. 12.]

ΛΑΒΡΟΣ, forte **ΛΑΨΡΟΣ**

Homerice. ΟΔ. Ο, 293. ΙΑ.
Β, 148. **ΛάΨρον** ἐπαιγίζοντα. ΙΑ.
Ο, 625. **ΛάΨρον** ὑπό. Φ, 271.
ΛάΨρος, ὑπαιθα. Pind. Pyth.
II, 87=160. "λάβρος στρατός,
ubi **λαύρος** pro vulgato **λάβρος**
scripsi ob libri auctoritatem di-
gamma agnoscentis, ac simili-
tudinem vocis ἀνάτα." *Boeckhius*.
PR. XXXVIII. "Λάβρος libri plu-
res: sed **λαῦρος** hoc est **λάΨρος**,
Rom. Gott. et in Bodl. alter.
λάυρος Pal. C." *Idem*. Conf.
Koen. ad Greg. pp. 240, 241.

[**ΛΑΙΦΟΣ**

lævus.]

ΦΛΑΜΒΑΝΩ

R. D. infra p. 159.

ΛΙΦΗΝ

supra p. 151.

[**ΛΙΦΟΣ**

levis. I. *Voss.* ad Catull. p.
214.]

ΦΛΙΣΣΟΜΑΙ

ΟΔ. Κ, 264. λαβὼν ἐ**Φλίσσετο**.
ΙΑ. I, 570=574. τὸν δὲ **Φλίσ-
σοντο** *R. D.* p. 158.

ΦΛΙΤΑΝΕΥΩ

R. D. infra p. 159.

ΛΥΦΩ

R. D. infra pp. 165, 166.

ΦΟΑΡΕΣ· ΑΦΟΡΕΣ *R. D.*

ΟΔ. Θ, 525. **Φάστεϊ** καὶ **Φώρεσσιν**
MS. Harl. ΙΑ. Ε, 486. ἀμυνέ-
μεναι **Φώρεσσι**.

ΦΟΙ

sibi Αἰολεῖς σὺν τῷ **Φ** φαίνεται
Φοι κῆνος. Σαπφώ. Apollonius de
pronom. p. 366. sed alibi φαίνε-
ται μοι citat. Ἡ ἔ σύζυγος τῇ σέ,
κοινὴ ἐν διαλέκτοις. Αἰολεῖς μετὰ
τοῦ **Φ**. *Idem* p. 367. Σαφὲς ὅτι
καὶ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς
κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προσ-
νέμεται, καθὸ καὶ αἱ ἀπὸ φωνή-
εντος ἀρχόμεναι δασύνονται. Ἀλ-
καῖος [Fr. LVII.] ὥστε θεῶν μη-
δέν' Ὀλυμπίων Λῦσαι ἄτερ **Φέθεν**.
Cod. λυσεατερ γεθεν *Idem* p. 358.
Vide Priscian. supra ad p. 199.
ΟΔ. Α, 37. ἐπεὶ πρό **Φε** **Φείπο-**
μεν—an, προ**ε****Φείπ**. 300. δολόμη-
τιν, ὁ **Φοι**. Ε, 234. Δῶκέ δέ **Φοι**.
Ζ, 43. παρ δέ **Φοι** ἔστη. Ι, 360.
αὐτὰρ **Φοι** αὐτὶς πόρον. Λ, 392.
Ἀλλ' οὐ γάρ **Φοι** ἔτ' ἦν *R. P.*
emend. ad Aristoph. Nub. 1472.
curante *P. P. D.* 441. Μὴ **Φοῖ**.
ΙΑ. Ε, 4. Δαῖέ **Φοι**—δαῖε δέ οἱ
fragmenta Ambrosiana. Ζ, 62.
παρ**Φειπών**. ὁ δ' ἀπὸ **Φέθεν**—si
duo digamma præponeres, insu-
bidius nescio quid facies et pin-

SECT.
IV.

ADDITAMENTA.

guus. 90. πέπλον ὁ **Φοι**. 101. οὐδέ τί **Φοι** f. οὔτις I, 378. τίω δέ **Φε** Καρὸς ἐν αἴσῃ. Plato Lachete p. 187. A. B. εἰ γὰρ νῦν ἄρξεσθε πρῶτον παιδεύειν, σκοπεῖν χορὴ μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται, ἀλλ' ἐν τοῖς υἱέσι τε καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων παισὶ; καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ὑμῖν ξυμβαίνει, ἐν πίθῳ ἢ κεραμεῖα γιγνομένη. Schol. Cor. Clarkio-Bodl. οὐκ ἐν τῷ καρὶ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ δούλῳ· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τῶν ἐλλήνων ἀπὸ καρῶν καὶ θραικῶν τοὺς δούλους ἐποιοῦντο· ἐνθεν τοὺς δούλους καρὰς ὠνόμαζον καὶ θραικὰς· καὶ τὰς δούλας θραιττας καὶ καείρας. Euthydem. p. 285. C. εἰ δὲ ὑμεῖς οἱ νέοι φοβεῖσθε, ὥσπερ ἐν Καρὶ ἐν ἐμοὶ ἔστω ὁ κίνδυνος. IA. N, 561. Ἀσιάδην, ὁ **Φοι**. E, 407. "Ὅττι ῥά **Φοι** ed. Grenv. T, 384. Πειρήθη δ **Φέο** αὐτοῦ. Y, 282. κάδδ' + ἄχος οἱ. Ψ, 865. μέγηρέν **Φοι**. Ω, 72. ἦ γάρ **Φοι**. Hesiod. "Εργ. 73. Ἀμφὶ δὲ **Φοι**. 77. Ἐν δ' ἄρα **Φοι**. 266. οὐδέ **Φε** λήθει. 524. Οὐδέ **Φοι** ἠέλιος. Theogon. 84. μέλιχα **Φοι**. 303. Ἐνθα δέ **Φοι** σπ. 305. Ἐνθ' ἄρα **Φοι** δ. 332. Ἀλλὰ **Φε** **Φίς**. 392. μετὰ **Φεῖο**. 401. πάντα **Φεοῦς**. 412. πόρεν δέ **Φοι** 418. 420. 464. bis. 467. 472. πατρὸς ἐοῖο. 475. 482. 487. 488. 489. λίθου ἐὸς. 496. 503. "Οἱ **Φοι**. 509. Ἡ δέ **Φοι** Ατ. 520. 523. 578. 687. 764. 824. 826. 853. 890. 892. 899. [900.] 907. 940. 949. 961. 973, 4. Scut. 11. Ἡ μὲν **Φοι**. 15. οὐ δέ **Φοι** ἦεν. 20. Ως γάρ **Φοι**. 22. **Φέρ**γον, ὃ **Φοι**. 68. Ἀλλὰ **Φοι** εὐ. 69. Αὐτὸς γάρ **Φοι** ἐπ. 116. μάλα γάρ νύ **Φοι** ἄρ. 125. ὃν **Φοι** ἔδωκε. 411. Ἐσσυμένως δέ

Φοι α. 439. πάγος δέ **Φοι** α. Fr. XLIII, 2, 4. Stesichorus ΓΗΡΥΟΝ. Fr. III, 2. τὸ ῥά **Φοι**. Archilochus xxvi. 6. ἡ δέ **Φοι** κόμη. Lesches apud Schol. ad Lycophr. 1263. ἦν τε **Φοι** αὐτῷ. "Οἱ innumeris locis, quorum partem collegit Hermannus in commentatione de dialecto Pindari. Ex his memorabilia Nem. x, 29=53, 4. σιγᾷ οἱ. Pyth. II, 42=78. ἄνευ οἱ 83=153. οὐ οἱ ubi Bodl. οὐχ οἱ. Neque usquam apud Pindarum οἱ ante se habet apostrophum aut N paragogicum, quo evitetur hiatus." Boeckhins.

ΦΟΣ

suus, Αἰολεῖς μετὰ τοῦ **Φ** κατὰ πᾶσαν πτώσιν καὶ γένος· τὸν **Φέον** παῖδα καλεῖ, Σαπφώ. καὶ Ἀλκμάν δέ, συνεχῶς Αἰολίζων, φησὶ τὰ **Φεὰ** κάδεα ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. Κόρινθα· ευωνυμῆς πηδεγον θελωσα φίλης ἀγκάλῃς ἐλεσθη Apollon. p. 396. "Cod. ευωνυμῆς κορινθα. Mox fortasse παῖδα **Φόν** et ἐλέσθαι." Bekkerus; conf. incert. apud Priscian. supra p. 205. OΔ. A, 41. καὶ ἐῆς. Δ, 4. ἀμύμονα **Φῶ**. Λ, 272. Γημαμένη **Φῶ** ἦ· ὁ δὲ **Φόν**. N, 198. lege, "Ὡμῶξεν δ' ἄρ', ἐπεὶ καὶ **Φῶ** πεπλήγετο μηρῷ Aristoph. Ran. 655. ἐπεὶ προτιμᾷς MS. Harl.; conf. R. B. ad Menandr. p. 79. Æschyl. Agam. 226. ἐπεὶ δ'—ἐπειτὰ MS. Bigot. IA. E, 165. Ἴππους **Φοῖς**. Z, 53. δώσειν **Φῶ** θεράποντι. 474. Αὐτὰρ ὁ **Φόν** Λ, 517. Αὐτίκα **Φῶν**. M, 162. ὦμῶξεν καὶ ἐὼ O, 397. 292. υἱὸν ἐόν. N, 522. Υἱὸς ἐοῖο. II, 522. ὁ δ' οὐ **Φῶ**. 753. σπῆθος, ἐῆ. Ψ, 748. ἀέθλον **Φοῦ**. Hesiod. "Εργ. 130. μέγα νήπιος, **φ**. 356. τέρεται **Φόν**. 522. ἀνόστεος ὄν. Scut. 38. ἀφίκετο **Φόνδε**. 40.

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

πρίν **Φῆς**. 45. φίλως τε **Φεόν**.
59. πατέρα **Φόν**. 385. πολέμοιο
Φεῶ. 390. ὅσσε δέ **Φοι**. 434.
ὁ δέ **Φοι**. Theogon. 819. θυγα-
τέρα **Φήν**. Fr. xx, 2. ἐνεχ' ἧς
ἀλόχοιο, xxxi, 1. Pyth. v, 36
= . παῖδα ὄν. Isthm. iii, 54.
= iv, 60. περὶ **φ**. Boeckhius.

[FOIA

via—Scaliger ad Varron. p. 218.
“ab oīa ducit Latinum via, ut
ab οἶνος vinum.” D. R. ad
Hesych. v. Οἶαταν. et T. H. ad
v. Οὔαι. D. R. emendationem
confirmat unicus Hesychii codex.]

'ANFOIΓNYMI

ΙΛ. Ω, 455. Τρεῖς δ' ἀνα**Φοίγε**-
σκον. Sed cave ultra prodeas.

FOIΔMA

ΙΛ. Φ, 234. ἐπέσσυτο, **Φοίδματι**.

FOIKAΔE et FOIKIAN

domum. ΟΔ. Η, 326. καὶ ἀπῆγον
Φοίκαδ'. Ι, 530. πτολιπόρθον
Φοίκαδ'. Κ, 35. ἄργυρον † οἴ-
καδ'. Υ, 232. ἐλεύσεται † οἴ-
καδ'. Χ, 35, ὑπότροπον † οἴκαδ'.
ΙΛ. Γ, 72. γυναικά τε **Φοίκαδ'**.
Η, 79. Χ, 342. Σῶμα δέ **Φοίκαδ'**.
Hesiod. Ἔργ. 574. σπεύδειν, καὶ
Φοίκαδε. 699. ἀπόδρεπε **Φοί**-
καδε. 630. ἐντύνασθαι, ἴν' **Φοί**-
καδε. Theogon. 64. **Φίμερος οἰ**-
κί' ἔ. Archilochus LXVII. κακὸν
οἰκάδ'. — Fragn. xvi. ἀπῆνας
Φοίκι' ἔ. Solo Fr. xv, 26. ἔρ-
χεται οἴκαδ' ἐκάστῳ. **FOIKIAN**
“cum digammate Æolico pro
οἰκίαν in Tessera hospitali Musei
Borgiani, de qua egit Schow.
de chart. papyr. p. 115. et Cl.
Heeren in Biblioth. u. Kunst.
Part. v, p. 1. seqq.” Baro Lo-
cella PRÆF. ad Xen. Eph. xxvii.
ΦΥΚΙΑΣ inscriptio Æolica apud
P. P. R. [Class Journ. N°. xiii,
p. 332.] 64. Conf. Dion. Halic.
apud R. D. p. 213.

FOIKOΘEN

ΙΛ. Η, 364. 391. καὶ **Φοίκοθεν**.
Ψ, 592. εἰ καὶ νύ κε **Φοίκοθεν**.

FOIKOΣ

vicus, grammatici; vide supra
p. 213. ΟΔ. Β, 52. Οἱ πατρὸς
πρὸς **Φοῖκον**. 154. διὰ **Φοικία**.
Δ, 596. οὐδέ με **Φοῖκον**. Ν, 42.
ἀμύμονα δ **Φοῖκοι**. 121. **Φοίκαδ'**
ᾤπασσαν ἴοντι, Ξ, 318. Ρ, 84.
ἤγετο **Φοῖ**. (vel ἦ. δόμονδε, Α. 83.
ΙΛ. Π, 445.) **Φοῖκον**, Ο, 66. ἐέλ-
δεται **Φοίκαδ'**. 435. ἀπήμονα **Φοί**-
καδ'. Π, 70. ὑποδέξομαι Ἀργῶ;
303. Μῆ τις **Φοϊκήων**. ΙΛ. Ζ,
365. ἐγὼ **Φοϊκόνδε**. Ω, 572. Πη-
λεΐδης **Φοῖκοιο**. Hesiod. Ἔργ.
149. χάλκεοι δέ τε **Φοῖκοι**, 242.
323. μινύθουσι δέ **Φοῖκοι**. 362.
405. Οὐδὲ τόγ' ἐν **Φοίκῳ**. 430.
κατὰ **Φοῖκον**, 455. ἐχέμεν **Φοι**-
κήϊα. 493. μέγα **Φοῖκον**. 521.
599. ἐνδοθι **Φοῖκον**, 625. ἐνι-
κάτθεο **Φοίκῳ**, 672. πάλιν **Φοι**-
κόνδε. 693. ποτὶ **Φοῖκον**. He-
siod. Fr. XLII. δι' οἶκον. Ste-
sichorus fr. inc. xvii. **Φοῖκον**.
Archilochus xiv, 5. Μηδὲ νικη-
θεὶς ἐν οἴκῳ. xc. κατ' οἶκον.
Nem. vi, 26=42. οὐ τίνα οἶκον.
Pyth. viii, 53=72. δέ οἰκόθεν.
Pyth. vii, 5. τινὰ οἶκον ex
Boeckhii emendatione.

FOIKIZΩ

Nem. x, 5=8. καλὰ **Φοίκισεν**
emendante Boeckhio.

FOINOS

Vinum, Wine. R. B. “Gothica
lingua in multis locis græcissat.”
Hickes. “Græcorum Digamma
Germani, Saxones, Belgici, et
Britanni, partim simplicem U,
partim duplicem faciunt; idem-
que hi durius, illi suavius, alii
lenius ut liquidum V, pronun-
ciant.” Aricæ Mon. PRÆF. in
Bibl. Hebr. 1. apud Clarkium

SECT.
IV.

ADDITAMENTA

(on Coins, p. 43.—) qui hac de re eruditius disputat. ΟΔ. Α, 110. Οἱ μὲν **Φοῖνον**. Β, 379. ἐπεὶ **Φοῖνον**. Γ, 40. ἰδὲ **Φοῖνον** Ζ, 77. Ο, 333. Ι, 454. φρένα **Φοῖνω**. Ζ, 472. **Φοῖνον Φοινοχοεῦντες**. Ο, 141. **Φοινοχόει**. 506. κρειῶν καὶ **Φοῖνον**. Υ, 255. ἐ**Φοινοχόει**. Φ, 142. ὅθεν τ' ἐπὶ **Φοινοχοεύει**. Γ, 46. et ΙΙ. Σ, 545. μελι**Φηδέος οἴνου**. 51. **Φηδέος οἴνου**. Α, 61. ἀθέσφατος † οἶνος. De quatuor ultimis dissidetur. In Epico Cyclo apud Athen. xi, p. 465. **Φ**. Χρῦσεον ἐμπλησεν καλὸν δέπας ἡδέος οἴνου. ΙΑ. Α, 598. **Φοινοχόει** ὠινοχόει: οἶνοχόει ἱακῶς πᾶσαι. Schol. TOWNLEIANA. Δ, 3. Νέκταρ ἐ**Φοινοχόει**. Η, 467. παρέσταν, **Φοῖνον**. 472. "Ενθ' ἀρὰ **Φοινίζοντο**. Ι, 224. Πλησάμενος **Φοῖνοιο**. Ε, 813. δαΐφρονος Οἰνείδαο. Κ, 497. νύκτ', Οἰνείδαο de utroque, nulla auctoritate adjunctrice, taceo: mihi simplicius videtur nescire quod nescio usque adhuc. Sic. **ΦΟΙΝΕΥΣ· ΦΟΙΝΕΦΙΔΗΣ· ΦΟΙΝΟΜΑΟΣ· ΦΟΙΝΟΠΙΔΗΣ· ΦΟΙΝΟΨ**. Hesiod. "Εργ. 568. φθάμενος, **Φοῖνας**. 570. οὐκέτι **Φοινέων**. 583. αἶγες, καὶ **Φοῖνος**. 590. πίνειν **Φοῖνον**, 594. ἰέμεν οἴνου, 620. ἐνὶ **Φοῖνοπι**. 742. μηδέ ποτ' οἶνοχόην. Fr. XLIII, 2. Πίνει, **Φοῖνος**. Archilochus XXXVI, 2. διθύραμβον οἴνω. XLV, 1. δορὶ δ **Φοῖνος**. Sappho Fr. LVI, 2. **Φοινοχόησε** conjecit Blomfield. Alcæus apud Athen. x, 430. Α. apud C. J. Blomfield. Fr. I, 4. κίρναις **Φοῖνον**. Fr. XVII, 1. πνεύμονα **Φοῖνω**. Fr. XVIII, 3. **Φοῖνον**. Strabo VIII. p. 338=491 Oxon. ἦτοι ἡ αὐτὴ οὔσα ["Εφυρα πόλις] τῇ ΒΟΙΩΝΩΔΑΙ (τὴν γὰρ Οἰνόην οὕτω καλεῖν εἰώθει·) i. e. Ἡλεῖοι αἰολίζοντες.

ΟΦΙΣ

ovis [Anglice, ewe], ΟΔ. Α, 32. ἀπάνευθεν ὄ**Φιν** ΙΑ. Κ, 215. **Φέκαστος ὄΦιν**.

ΦΟΛΟΟΣ

violens apud Ter. Maurum secundum R. B.; sed ὀλοός a vocali incipit in Odyss. et Iliade [num ΙΙ. Ξ, 139. Ἀχιλλῆος **Φολοὸν κῆρ**]; et in medio sibi **Φ** adsciscit; R. D. infra p. 166. ΙΙ. Α, 342. ἦ γάρ ῥ' ὄγ' ὀλο**Φῆσι** φρεσὶ. (vide Holib. ad Ar. Lys. 551.) 113. Καὶ γάρ ῥα ΚΛ., x, 5. μεῖναι ὀλο**Φῆ**. ΟΔ. Α, 52. ὈΛΟ**Φ**ΟΦΡΟΝΟΣ ΙΙ. Ν, 137. ὈΛΟ**Φ**ΟΤΡΟΧΑΣ.

ΦΟΥΛΑΜΟΣ

ΙΑ. Δ, 251. 273. Υ, 113. ἀνὰ **Φουλαμόν**.

ΦΟΥΛΟΣ

ΟΔ. Δ, 299. ἐνθέμεναι **Φούλας**. ΙΑ. Β, 6. Ἀγαμέμνονι **Φούλον**. 8. ἴθι, **Φούλε**.

ΦΟΨ

ΟΔ. Μ, 52. τερπόμενος **Φόπ'**, 160. ἠνώγει **Φόπ'**. 192. ἰεῖσαι **Φόπα**. Ξ, 492. ὀλίγη **Φόπι**. ΙΑ. Α, 451. ἀμειβόμεναι **Φοπὶ** καλῇ. Γ, 152. ἐφεζόμενοι **Φόπα**. 221. Ἀλλ' ὅτε δὴ **Φόπα**. Δ, 435. ἀκούουσαι **Φόπα** Codices, Ed. Pr. et Eustathius; vide supra ad p. 161.

ΠΗΛΕΦΙΔΗΣ

R. D. infra p. 171. ΟΔ. Α, 466. Πηλη**Φιάδεω**. ΙΑ. Α, 245. **Ψ**, 651. Πηλε**Φίδης**.

ΠΟΣΕΙΔΑΦΩΝΟΣ

R. D. supra p. 256.

ΦΡΑΩ· ΦΡΑΙΩ· ΦΡΑΣΣΩ.

R. D. infra p. 159. ΙΙ. Ξ, 68. Ἀρρήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι glossa Codicis TOWNLEIANI, quæ vocem perantiquam nobis conservavit, et sola conservavit, inter lineas habet, τινές.

ADDITAMENTA.

SECT.
IV.

ἄρρατον, ἰσχυρόν, ἀνάλωτον. Conf. Schol. Vict. apud Heynium, quæ omnino omnia ex hoc MS. præstantissimo effluxere, supra ad v. 56. Cod. Harl. (5601) gl. inter lineas ἀρραγῆ, ut ad II. B, 490. gl. ἀρραγῆς. Habeat dialectus Ionica "suam concinnitatem, et elegantiam, et nativam quandam dulcedinem et velut mollitiem;" Platoni, qui ex Homeri fontibus divinam illam eloquendi facultatem derivavit, illud dictum neque tetrum nec insuave videbatur. Cratyl. p. 280. B. 3. ed. Frf. = 267. B. 5. Læmar. = p. 407. D. 3. HSt. Οὐκοῦν εἰ μὲν βούλει κατὰ τὸ ἄρρην τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον Ἄρης ἂν εἴη· εἰ δ' αὖ κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἌΡΡΑΤΟΝ καλεῖται, καὶ ταύτῃ ἂν πανταχῇ πολεμικῶ θεῶ πρόποι Ἄρη καλεῖσθαι. Vide Schol. p. 15. Polit. p. 705. F. 3. Frf. = p. 488. G. 2. Læmar. = II. p. 535. B. 10. HSt. Καὶ μνήμονα δὲ καὶ ἌΡΡΑΤΟΝ καὶ πάντῃ φιλόπονον ζητητέον. ἄρρατον Parisinus optimus atque tres alii apud Bekkerum; et Schol. p. 181. Lex. Sangerm. pp. 442. et p. 446. nomen Philosophi adjecit: Ἄρρατον: ἰσχυρόν, στερεόν. οὕτω Πλάτων. Utrumque Platonis locum ad Tim. p. 50. adhibet Ruhnkenius. Hesychius, Ἀραιητόν: στρεπτόν. Judicet lector, annon in priori Timæi editione p. 37. Ἄρρατον: ἀστρεπτον felici conatu reposuerit Vir longe doctissimus. Nonnullis fortasse magis placeret illud Æschyli in Suppl. 189. Κρεῖσσον δὲ πύργων βωμός, ἈΡΡΗΚΤΟΝ σάκος· sed quæ nobis nonnihil priscae asperitatis retinere videntur vocabula; ea, etiamsi vetustate exo-

leverint, "majestas quædam" idcirco, "et ut sic dixerim, religio commendat." Vere nos docet Quintilianus, *Verba a vetustate repetita non solum magnos assertores habent, sed etiam afferunt orationi majestatem aliquam, non sine delectatione: nam et auctoritatem antiquitatis habent, et, quia intermissa sunt, gratiam novitati similem parant.*

[ΡΑΨΑΨΥΔΟΣ

Inscriptio Ecclesiæ Orchomeni supra citata, l. 16.]

FPEZΩ· FPEΩ· FPHΓMIN·

FPHΓNYMI· FPHΞΙΣ

Tryphonis Excerpta in MS. Harl. προστίθεται δὲ τὸ δίγαμμα παρὰ τε αἰολεύσι, καὶ ἴωσι, καὶ λάκωσιν, οἷον ἄναξ Γουάναξ, καὶ παρ' ἀλκαίῳ τὸ ῥήξις Γουρῆξις εἴρηται. In MS. Coll. SS. Trin. Cant. καὶ Δωριεῦσι, καὶ Λ., καὶ Βοιωτοῖς· et ἀναξελεναι F· (sic) MS. Bodl. ἄναξ φουάναξ, ἔλενα φουέλενα. et μοχ, ἄπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ το κ. τ. λ. MS. Coll. SS. Trin.; quos expilavit Jan. Lascaris in Grammat. Institut. p. 201. Ἀπαξ δὲ Ἀλκαῖος Φρήξεις ἀντὶ ῥήξις εἶπεν ὥς φησι Τρύφων ὁ γραμματικὸς. conf. supra p. 212. et Addend. ad p. 186.

[FPHΓΑΛ'ΕΟΣ

Hesychius Ὑρωγαλέον: διεῤῥωγός. ibi literarum series postulat Ὑρηγαλέον. supra legitur: Τρηγαλέον et Τραγαλέον. diversa est unius vocis facies. Digamma Æolicum B vel F male degeneravit in T et Y. Valck. ad Rover. P. lxvii.]

FPHΣΟΣ

R. D. p. 177.

FPHTPA

FPATPA Inscriptio Elea, l. 1. ΟΔ. Ξ, 393. Ἄλλ' ἄγε νῦν Φρή-

SECT.

ADDITAMENTA.

IV.

τρον. Xen. Anab. vi, p. 484.
 — διασώσκει τοῖς λήσταις παρὰ τὴν
 ῥήτραν τὰ χρήματα. Cyrop. i,
 vi, 33. Ἐγένετο οὖν ἐκ τούτων
 ῥήτρα, Psephisma Byzant. apud
 Demosth. de Cor. p. 278. Bek-
 ker. ἐκ τᾶς Βωλᾶς λαβὼν ῥάτραν.
 Plutarchus in Lycurgo, p. 47.
 D. E. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομο-
 θετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς
 παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα καὶ
 χρησμοὺς ὄντα. Ibid. p. 43. A.
 οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπόνδασε
 τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε
 μαντεῖαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ
 αὐτῆς ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Lacon.
 Apopthegm. ii, p. 213. F. διὸ
 καὶ Λυκοῦργος ὁ παλαῖος ἐν ταῖς
 καλουμέναις ῥήτραις ἀπεῖπε,—
 Herodot. vii, 228. Epigramma,
 ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονί-
 οῖς, ὅτι τῇδε Κείμεθα, τοῖς κείνων
 ῥήμασι πειθόμενοι. Cic. Tusc.
 i, xlii. Dum sanctis patriæ le-
 gibus obsequimur. Hæc vox
 neque abhorret a poetica facul-
 tate, neque profatu ipso incon-
 ditum aut inhumanum fuit.

FPIΓΕΩ

R. D. infra p. 159.

FPIΠΤΩ

R. D. ibid.

FΡΩΟΜΑΙ

R. D. p. 176.

ΣFEΥΩ

R. D. infra p. 164.

[ΣΚΑΙΦΟΣ

Scævola.

ΣΟΦΟΣ

Plato in Cratyl. T. i. p. 412. B.
 Valck. ad Adonias. p. 271.]

TIFΩ

R. D. p. 181.

[ΤΡΑΓΑΦΥΔΟΣ

Inscriptio Eccles. Orchom. supra
 citata l. 27.]

ΤΥΔΕΦΙΔΗΣ

infra p. 171.

ΥΛFH

“certum est a Græco ὕλη, vel
 per digamma Æolicum ὕλFη,
 Latinum *Silva* profluxisse.” R. B.
 ad Hor. Carm. i, xxiii, 4. a
 Clarkio ad Il. Γ, 151. laudatus;
 vid. R. D. infra p. 170. “ΣΥΛ-
 FA antiquissima vocis forma.”
 Knight Proleg. OΔ. E, 398.
 γαῖα καὶ ὕλFη. I, 24. ὕλFή-
 εσσα. IΛ. B, 455. ἄσπετον ὕλ-
 Fην. A, 186. ὕλFήεντι. Theo-
 gon. 1010. ὕλFηέσσης.

ΦΥΛΕΦΙΔΗΣ

R. D. p. 171.

FΩΛΞ

OΔ. Σ, 374. Τῷ κε Fίδοις, εἰ
 Fῶλκα. IΛ. N, 707. κατὰFῶλκα.

[FΩNEΩ

veneo, grammatici: forma Ho-
 mero ignota.]

ῥΩFON

gynæceum.

ΥΠΕΡΩFON

OΔ. O, 516. ὑπερώFῳ ἰστόν.
 IΛ. B, 514. ὑπερώFονδ' εἰσανα-
 βᾶσα. Quid plura? hanc faciẽm
 Laconicam non agnoscit poeta:
 vide Valckenær. supra ad p. 91.
 et conf. infra ad R. D. pp. 176, 7.

ῥΩFON

ὦβόν ουυ, Salmas. Epist. xciv.
 p. 215. Hesychius. ὦβρα: τὰ
 ὠά. Ἀργεῖοι. Sappho LVIII.
 πεπυκαδμένον ὦFιον εὐρήν. LIX.
 ὦFίου πολὺ λευκοτέρα. C. J. Blom-
 field.

FΩΣ

sic, sicut. OΔ. H, 11. θεοῦ
 Fῶς. X, 299. βοῦς Fῶς. IΛ.
 Γ, 196, Αὐτὰρ ψιλὸς ἐὼν R. B.
 E, 78. θεὸς Fῶς. Z, 295. Ἀσ-
 τὴρ Fῶς. 477. παῖδ' ἐμόν, ὡς.
 Θ, 94. βαλὼν σάκος, ὡς. 271.
 παῖς Fῶς. Λ, 147. Ὀλμον Fῶς,
 383. λέοντFῶς, M, 293. Π, 756.
 403, ἔφη πρὸς Fόν. Ξ, 413.
 Στρόμβον δ Fῶς. Π, 605. Θεὸς

Nec vero solis vocalibus in verborum initio præ-
fici olim solebat consonans Vau, sed eam etiam
semivocales liquidæ λ, μ, ν, ρ ante se pronunciari
commodissimæ patiebantur⁹⁹. Exempli gratia Ιλ.
E, 358.

NOTÆ.

99. *Valck.* ad Adoniaz. p. 317. "Vocibus a ρ incipientibus præfigebant F vel B Lacones, ὀν Syracosii, aliique." Infra, πολλὰ λισσομένη MS. Harl.; cui istiusmodi præcepta de liquidis minus arrident, facile erit ex Barnesio reponere πολλὰ Fε λισ.; num in OΔ. M, 105. legendum ἀνα-Fροιβδεῖ. Conf. eclogas MSS. ex Tryphone ad v. Φρῆξις, et *R. D.* infra "pp. 219. 279. 317. qui tamen, more suo, modum excedere videtur: vide *Brunk.* ad Aristoph. Acharn. 922. ad Apoll. Rhod. I, 49. IV, 637. 1497. 1560. et ad Poët. Gnom. p. 314. *Niclas* ad Geopon. præm.

Vol. I. p. 2." *Locella* ad Xenoph. Ephes. p. 257. Quibus adde *D'Orvill.* Crit. Vann. p. 334. et ad Charit. p. 202. et *Piers.* ad Moer. p. 137. Odyss. B, 94. Στησαμένη μέγαν ἰσθὸν ἐνὶ μ... μεγάροιςιν (sic MS. Harl.) ὕφαινε, "Infra hoc libro 338. ὅθι νητὸς habet hanc notam adscriptam; ἀριστοφάνης ὅθιν νητὸς ὡς τὸ ἐνὶ μεγάροιςιν ἀρίσταρχος δὲ δι' ἐνὸς ν. Unde liquet jam olim in duas sectas divisos esse grammaticos, quorum alteri in heroici versus cæsura semper liquidas duplicaverint, alteri non." *R. P.* Ne quæ *R. D.* h. l. præcepit, essent rata, alias ad strumentum sententiæ exempla dedi (*Crit.*

ADDITAMENTA.

Φῶς. Ω, 41. λέων Φῶς. 862. κασσίτερος Φῶς, Scut. 60. σέλας ὦς. Fr. xv, 2. δράκων Φῶς. De multis vocabulis, quorum γνησιότητι ne æris quidem, nedum marmoris auctoritas adstipulatur, uno verbo, ut aiunt, utebar; continuo, ΑFBPOMOI· ΔΑΦΙΖΩ· ΑΦΕΟΣ, ΔΦΕΙΛΟΣ, ΔΦΕΙΜΟΣ, ΔΦΕΙΝΟΣ, ΔΦΕΙΣΑΣ, ΔΦΕΙΣΗΝΩΡ· ΔΦΗΝ· ΔΙΦΑ, &c. De formis FMEΓA, FNEΦΟΣ, etc. nutabundus hæreo; etenim neque lapidibus incisa, nec nummis incussa in apricum protulit ætas. Si analogia, non usus, loquendi normam constitueret, viris quidem solertissimis libentissime accederem; "sed in talibus non

quæritur, quid fieri secundum Linguae potuerit analogiam; sed quid revera factum fuisse, vel priscorum Scriptorum locis, vel auctoritate constet veterum Grammaticorum:" *Valck.* ad Adoniaz. p. 349. Plus antiquitati dandum quam analogiæ. Atque equidem, extremo ni jam sub fine laborum Vela traham, et terris festinem advertere pro-ram, hac super re ultra descendam. Hoc speciminis loco habendum, quod suo cujusque iudicio relinquimus. Plurimi sunt versus tremuli adhuc, et parum firmo vestigio fulti, quos indies persanabit sedata et proba veritatis indagatio.

SECT. *Rev. March*, 1804. pp. 318—

IV. 321.); sed ne diutius liquidis sibi F adsciscentibus immoremur, prohibet iterum Crispinus, qui conferta enthymematum stipatione iudicium de $\bar{\rho}$ mire illicit. Schol. ad Dionys. Thrac. apud Bekker. Anecd. Gr. p. 694. τοῦ δὲ $\bar{\rho}$ ἐπιφερομένου πολλάκις προστιθέασιν [τὸ $\bar{\upsilon}$] οἱ Αἰολεῖς, οἷον αὐρηκτος [vice ἄρρηκτος = ἄρρατος apud poetam]. δῆλον οὖν ὅτι φωνῆεν ἔστι, καὶ οὐ σύμφωνον τὸ $\bar{\rho}$. Ibid. pp. 806—808. Ἐπεὶ δέ τινες τὸ [$\bar{\rho}$] σύμφωνον φωνῆεν θέλουσι λέγειν, εἰπώμεν πῶς λέγουσιν αὐτὸ φωνῆεν εἶναι, καὶ τότε δείξομεν αὐτὸ σύμφωνον. Φασὶν ὅτι τοῖς φωνήεσι παρέπεται τὸ δασύνεσθαι καὶ ψιλοῦσθαι, οὐ μὴν τοῖς συμφώνοις· εἰ ἄρα τὸ $\bar{\rho}$ καὶ δασύνεται καὶ ψιλοῦται, δῆλον ὅτι φωνῆεν ἔστιν. Ἄλλως τε δὲ τὰ διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$ μακροῦ ἐκφερόμενα κατὰ τὸν μέλλοντα τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὅτε μὴ Δωρικὰ ἔστι, κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἔχουσι πρὸ τοῦ $\bar{\omega}$ φωνῆεν, οἷον ἀνιάσω ἀνιῶ, κοπιάσω κοπιῶ, ἐρυθριάσω ἐρυθριῶ· ἐπεὶ οὖν καὶ τὸ φυράσω καὶ τὸ περάσω καὶ τὸ δράσω, οὐ Δωρικὰ ὄντα ἀλλὰ κοινὰ, μακρῷ τῷ $\bar{\alpha}$ κέχρηται, παραλήγεται δὲ τῷ $\bar{\rho}$, δῆλον ὅτι φωνῆεν ἔστι καὶ οὐ σύμφωνον. πρόσκειται ὅτε μὴ ὥσι Δωρικὰ, διὰ τὸ πεινάσω, διψάσω· ταῦτα γὰρ μακρὸν ἔχουσι τὸ $\bar{\alpha}$, καὶ ὅμως [κατὰ] τὸν ἐνεστῶτα οὐκ ἔχουσι πρὸ τοῦ $\bar{\omega}$ φωνῆεν. ἀλλ' οὐκ ἀντίκειται ἡμῖν, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ πεινήσω καὶ διψήσω κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ $\bar{\eta}$ εἰς $\bar{\alpha}$ μακρὸν γέγονεν. Ἐτι τὰ βραχυκατάληκτα τῶν εἰς $\bar{\alpha}$ ληγόντων θη-

λυκῶν τότε μὲν φυλάσσουσι τὸ $\bar{\alpha}$ κατὰ τὴν γενικὴν, ὅτε φωνήεσι παραλήγεται, οἷον Μήδεια Μηδείας, Ἀντιόχεια Ἀντιοχείας· ποτὲ δὲ τρέπουσιν αὐτὸ εἰς τὸ $\bar{\eta}$, ὅτε σύμφωνον ἔχει, οἷον θάλασσα θαλάσσης, ἄμαξα ἀμάξης, εἰ ἄρα οὖν τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ $\bar{\alpha}$ τὸ $\bar{\rho}$ φυλάττουσιν αὐτὸ ἐπὶ γενικῆς καὶ οὐ τρέπουσιν, οἷον σφαῖρα σφαίρας, μάχαιρα μαχαίρας, δῆλον ὅτι φωνῆεν καὶ οὐ σύμφωνον. Ἐτι δὲ τὰ ἀπὸ ἐνὸς ἀπλοῦ συμφώνου ἀρχόμενα ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον τύπτω τέτυφα, θύω τέθυκα, φιλῶ πεφίληκα· τὰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον ἐρευνῶ ἠρεύνηκα, ἐλεῶ ἠλέηκα. εἰ ἄρα οὖν τὰ ἀπὸ τοῦ $\bar{\rho}$ ἀρχόμενα οὐκ ἀναδιπλασιάζουσι τὸν παρακείμενον, οἷον ῥάπτω, ῥῥάφα, ῥυπῶ ῥῥύπωκα, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι τὸ $\bar{\rho}$ σύμφωνον ἀλλὰ φωνῆεν.

Ἐστι δ' εἰπεῖν ὅτι σύμφωνόν ἔστι τὸ $\bar{\rho}$ καὶ οὐ φωνῆεν. οὐδὲν γὰρ ὄνομα ἀρσενικὸν εἰς φωνῆεν λήγει, οἷον Πλάτων, Φοῖνιξ, Αἴας· πῶς οὖν τὸ $\bar{\rho}$ φωνῆεν, ὅπου τὸ ῥήτωρ καὶ πατήρ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰς $\bar{\rho}$ λήγει; ἄλλως τε δὲ οὐδέποτε φωνῆεν τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος προτάσσεται καὶ ὑποτάσσεται· πῶς οὖν τὸ $\bar{\rho}$ τοῦ $\bar{\eta}$ καὶ προτασσόμενον καὶ ὑποτασσόμενον ἐν τῷ αἴῳ καὶ Ἄρης δύναται εἶναι φωνῆεν; ἔτι τὰ εἰς $\bar{\omega}$ λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε διὰ δύο φωνηέντων ἐκφέρονται κατὰ τὴν λήγουσαν συλλαβὴν· εἰ ἄρα οὖν τὸ $\bar{\rho}$ εἰπώμεν εἶναι φωνῆεν, εὐρεθήσονται

Πολλα Wλισσομενη, χρυσампуκας ητεεν ιππους.

Ως φατο, κωκυWσεν δε μαλα Wμεγα παιδα Wιδουσα. [Il. X, 407. Τήλοσε· κ.—παῖδ' ἐσιδοῦσα edd.]

SECT.
IV.

* Δ. 274. Τω δε κορυσσεσθην· ἅμα δε Wνεφος εἶπετο πεζων. 159 B, 773. ΑτρεWιδη· λαWοι δε παρα Wρηηγμινι θαλασσης.

Hinc collige portentorum istorum ελλαβε, ελίσσετο¹⁰⁰,

κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τοῦ κείρω, φθείρω δύο φωνήεντα, ὅπερ ἄτοπον. ἔτι τρία φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ οὐ παραλαμβάνονται· εἰ ἄρα οὖν εἵπωμεν τὸ ρ φωνῆεν, εὐρεθήσονται ἐν τῷ ροῦς καὶ ἐν τῷ ρεῦμα τρία φωνήεντα. ἔτι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ παραλαμβάνόμενα τὰ φωνήεντα φωνὴν ἀφ' ἑαυτῶν ἀποτελοῦσιν· εἰ ἄρα οὖν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ παραλαμβάνόμενον φωνὴν οὐκ ἀποτελεῖ, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι φωνῆεν ἀλλὰ σύμφωνον. ἔτι πᾶς παρακείμενος ἀπαθῆς—λέγω δὲ ἀπαθῆς διὰ τὸ ἑώρακα—ἀπὸ τοῦ εἰ ἀρχόμενος [τὸν ἐνεστῶτα ἔχει ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενον], οἷον ἔφθαρκα φθείρω, ἔσταλκα στέλλω, ἐψήφωκα ψηφῶ, ἔσπαρκα σπείρω· εἰ ἄρα οὖν τὸ ἐρρύπωκα καὶ ἐρράφα ἀπὸ τοῦ εἰ ἀρχονται, δῆλον ὅτι τὸ ρυπῶ καὶ τὸ ράπτω ἀπὸ συμφώνου ἀρχεται. ἄρα οὖν τὸ ρ σύμφωνον.

100. Dawesius profecto de potestate consonantis F in lingua Attica audacter festinavit; eam scenicis poetis nusquam adhibitam præstare ausim: Soph. El. 158. editiones omnes, et unus et alter MS., quos ipse contuli, servant, ζῶει καὶ Ιφιάνασσα,—**ΦιΦάνασσα**; quis novus hic hospes? et metro labanti, et sermonis genio succurres reponendo

ΛΑΟΔΙΚΕΙΑ. Il. i, 145, 287. Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ **ΦιΦάνασσα**. Schol. MS. in margine exemplaris olim Budæani; ταύτην [Λ.] οἱ τραγικοὶ ἠλέκτραν εἶπον, ὡς Ἰφιγένειαν τὴν Ἰφιάνασσάν φησιν ὁ εὐριπίδης (repono, Σοφοκλῆς). Et Λαοδίκη Λαοδίκεια· ut Διώνη Διώνεια· Πηνελόπη Πηνελόπεια. Βερενίκη, Βερενίκεια· Βουκεφάλη, Βουκεφάλαια· Ἐρύθη, Ερύθεια· Εὐρώπη, Εὐρώπεια. Est fortasse qui, kainà προσφέρων **Φέπη**, ocius tentaret Æschyl. P. V. 90. Ἀνήριθμον **Φέλασμα**, 442. Vide, sis, R. D. p. 163. 1083.—**Φέλικες** δ' ἐκλάμπουσι Στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν **Φειλίσσουσι** Septheb. 693.—ἀνδροκτασίαν **Φελεῖν**. 778. τὰ δ' ὅλο' οὐ **Φελλό**μενα παρέρχεται. Eumen. 95. Ἐγὼ δ' ὑφ' ὕμνων ὦδε προσ**Φελου**μένη 504. ἐφέρ-ψει κότος (τις) **Φεργμάτων**· hasce critices exuvias ex exemplari Dawesiano in suum transmovisse videtur A. Askevius. Æschyli Prom. Solut. fragmentum apud Stephen. Byzant. in v. Ἀβιοί· Ἐπειτα δ' ἤξεις δῆμον ἐνδικώτατον [Σκυθῶν] ἀπάντων, καὶ φιλοξενώτατον, Γαβίους 2. Ἀνδρῶν Hartungus in Loc. mem. i, 4. θνητῶν Grot. Excerpt. p. 49. Σκυθῶν Valck. ad Adoniaz. p. 217. B. 3. Γαβίους Tourp. ad Hesych. p. 493. Soph. Ant. 747. οὐκ ἂν **Φέλοις**—Tr. 12. δράκων **Φελικτός**, Aj. 709. εὐ-άμερον **Φε**

SECT. ελλιτανευε, ερραιοσθη, ερρεεν, ερρεζε, ερρηξαντο, ερρηξεν,
 IV. ερριγησαν, ερριψεν veram potestatem esse, εωλαβε,
 εωλισσετο, εωλιτανευε, εωρηαιοσθη, εωρηεωεν; εωρηεζε,
 εωρηηξαντο, εωρηηξεν, εωρηιγησαν, εωρηιψαν. Ac verba
 quidem nonnulla hodie a ρ inchoata, quorum ex
 numero sunt ρηγνυμι et ριπτω, olim a consonante Vau,
 non jam subinde uti alia, sed perpetuo inchoabantur.
 Sermonis vero Attici est proprium omnibus omnino
 verbis a ρ, prout hodie scribuntur, incipientibus
 duplicis consonantis vim perpetuam conferre. Hinc
 factum videmus, ut in omnibus hujusmodi verbis
 post vel augmentum vel vocem componentem litera
 ρ apud scriptores Atticos geminetur. Hujusmodi
 sunt ενεργιωσε Aristoph. Plut. 847. διαρραγειης 893.
 ερραγη Nub. 583. διερρουηκοσιν¹⁰¹ 871. υπορρεοντος
 [m. επιρρεοντος¹⁰²] 1292. επιρρεοντων 1297. δικορραφειν

λάσαι φάος—Ph. 1402. ὦ γεν-
 ναῖον εἰρηκῶς **Φέπος**. El. 1080.
 διδύμαν **Φελοῦς**—Eur. Or. 1276.
 ἐν **Φησυχία**—Bacch. 1296. ὕβριν
Φυβρισθείς. Sed nitendo non
 proficis hilum; ἐν γὰρ ἐκτενεῖ
Φέπος. Æolismi hujus apud
 Atticos nec vola nec vestigium.
 Ne φιλαρχαίους, ut surdos, fa-
 bulis obtundam, cessabo, et, ut
 Dawesii manes placem, dono
 credo perpulcro SHAKSPERIUM
 ipsum movebo; King Lear, A. I.
 Sc. IV. *And be a thWart* disna-
 tur'd torment to her. Sic Ed.
 Pr. in folio, ut aiunt.; at in ed.
 priori hujus fabulæ in forma qua-
 drata, 1608. comparet,—*to be a*
thOUrt disUEatur'd torment to
her. De OU et W nemo pru-
 dens sciens, vivus vidensque
 hodie digladiabitur: et opera-
 rum errore τὸ *disnatur'd ἀντὶ*
τοῦ disUeatur'd i. e. *disFea-*
tur'd — unde, ἐκ γλώσσης τῶν
 Γύτθων *disFeatur'd* — editores
 propagasse omnes uno ore præ-

dicabunt. “O arida et infe-
 licia tempora nostra, si propter
 has minutias minus dormiendum
 est. Equidem nucibus ludere
 mihi videor, dum ista curiosius
 tracto.”

101. “Suid. διερρουηκόσιν.”
R. P. apud *P. P. D.* 1292. ὑπ. C.
 D. F. et tres MSS. Harl. ἀπ. E.
 “vulgatum laudat Suidas v. τό-
 κες. Confer Æschyl. Eumenid.
 856. *ubi οὐπιρρέων χρόνος.*” *R. P.*
 apud *P. P. D.* Ran. 931. “Sui-
 das v. κατερρίνημένον” *R. B.* et
 v. λῆμα ed. Ald. et schol. ed.
 Ald. ed. Kuster. ex [Aristoph.]
 MS. Vat. v. κατερινισμένον B.
 —ερινημ. Suid. MS.” *R. P.* apud
P. P. D. Eq. 623. “Suid. v.
 ἀναρρήγνύς.” *R. P.* apud *P. P. D.*
 Acharn. 576. Suidas v. κακορ-
 ροθεῖ. Sic et alii. Sed rectum
 videtur κακοθρόει, a κακόθρους.
R. B. 932. “sic Suid. *in v.* et *in*
ψόφου π.” *R. P.* apud *P. P. D.*

102. ὑπορρέοντος D, F, T; sic
 C, H et inter l. παρερχομένου;

1485. παραρραγεντος Ran. 415. πολυρροδους 451. προρ- SECT.
IV.
ριζος 595. κομποφακελορρημονα 863. κατερρινημενον 931.
αναρρηγνυς Equ. 623. νευρορραφοις. 736. καταρρεοντες
Acharn. 26. κακορροθει 576. υδρορροας 922. πυρορραγες
932. atque alia innumera. Nempe hæc scribendi
ratio primo in Poetarum scripta metri suffulciendi
causa imperite invecta est, * atque inde in solutam 160
orationem derivata. Imperite inquam: nam obser-
vari potuisset verba non composita a ρ incipientia
vires itidem retro sufficere, ac finales præcedentium
syllabas natura breves constanter producere. Cujus
rei exempla libet describere. Nub. 343.

Κουχι γυναιξιν, μα Δι, ουδ ότιουν. αυται δε ¹⁰³ ρινας
εχουσιν.

eandem habet I, et inter l. υπο-
τρέχοντος· απορρέοντος E cum in-
terpr. κατὰ μικρον τρέχοντος.

103. “αυται δε γε A. B. Dorv.”
R. P. apud P. P. D.; subdu-
bitans infercit γε R. B. 415.
Sic codices Rav. et quam proxi-
me unus Cant. C. (olim Aske-
vianus) Elbing. et “Dorv.”
codd. Cant. (olim Askev.) D. E.
F. et codd. duo apud Br. ex
quibus μήτε α. D. E. μήτ’ α. F.
(olim Askev.), et cod. Vict.;
partim recte ed. Junt. i., quam
sequitur Dorvill. Crit. Vann. p.
334. “ούτ’ αὖ ρ. ούτ’ αρίστων
Laertius; μήτ’ αῖρ—sic Suidas v.
τρίβειν” R. B. Μήτε γε ρ. unus
Harl. T. “Ald. et Kuster. γε
omittit Scholiastes. μητ’ οὖν ρι-
γῶν—μήτε αρίστῶν. Barocc. 127.
duo Harl. H, I, et cod. Leid.
“γε bis om. Suid. MS.” R. P.
apud P. P. D. conf. R. B. Kus-
tero in Mus. Crit. N°. VII. pp.
437, 438. Eq. 543. Suidas in
ρόθιον. αποπέμψατ’ Suid. v.
R. P. apud P. P. D. an leg.
πέμψατέ θ’ ένδεκα R. B. Ach.

1145. Vide R. P. addend. ad
Hec. 1169. p. 84=1161. p. 77.
ριγῶν καὶ MS. apud Brunck.
alter ριγοῦν καὶ, tertius ριουγνῶν,
οὖ ν

“natum e ρι γ ῶν” P. P. D.
ριγοῦντι Biset. fortasse σοὶ δ’ αὖ
ρ. mox annotavit δὲ longum ob
ρ sequens R. B. Sic MS. Rav.
Pac. 698. τῆς ριπὸς Ald. “τῆς
om. Suid. ριπὸς. σαπρός. ἔκητι
Suid.” R. P. apud P. P. D. ἐπὶ
ριπὸς ed. 2. Bas. deletο τῆς quod
neque Scholiastes nec Suidas
agnoscit. M. Raper. ad Plut.
1066. N apud scenicos poetas
duplicis consonantis vim nun-
quam obtinet; et Soph. El. 693.
lege, Δρόμων διαύλων ἄθλ’ ἄπερ
νομίζεται, ut me monuit desi-
deratissimus R. P., R. B. ad
Lucan. Phars. i, 146. citare vi-
detur ex Eur. Ph. 534. εἰ χρὴ
γὰρ ἀδικεῖν τῆς τυραννίδος πέρι
sed vulgata sanior non est in
Euripide; εἵπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ
τ. π.; Æschyl. Agam. 1086.
Μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ παρ’ ἐν
φρενί. παρὸν Robortellus; περ

SECT. 415. Μητὲ ρίγων¹⁰⁴ αχθει λιβαν, μητ ἀριστην επιθυμεις.

IV.

Equ. 543. Αἰρεσθ αὐτῷ πολὺ τὸ ῥοθιον, παραπεμψατ ἐφ
ἐνδεκα κωπαις.

Ach. 1145. Σοι δὲ ρίγωντι προφυλαττειν.

Pac. 698. Κερδους ἑκατι καν ἐπὶ ῥιπος πλεοι.

— 739. Εἰς τὰ ῥακια σκωπτοντας αει, και τοις φθειρσιν
πολεμουντας.

Eurip. Ion. 522.

Πανε, μη ψαυσας τα του θεου στεμματᾶ ῥήξης¹⁰⁵ χερι.

Electr. 772. Ποιῶ τροπῷ δὴ, και τινὶ ῥυθμῷ φονου;

Hippol. 459. Συ δ' ουκ ανεξῆ; χρεν σ ἐπὶ ῥητοις αρα.

ἐν φρενὶ acute et pulcre Schut-
zius; sed lectionis Robortellianæ
sanitatem defendit Euripides Or.
1178. Θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλ-
λὰ ποῦ τόδε; Ἐπεὶ τὸ συνετόν γ'
οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.

104. μήτε γε ριγῶν tres.

105. Ion. 522. conf. Valck. ad
Xenoph. Memorab. III, vi, 3. El.
772. sic Hec. 607 = 601. " δὲ
in editiones incuria irrepsit." vid.
R. P. ad l. " Rhes. 874. Ποῖ δὴ
(non δὲ) τράπωμαι. Alexis apud
Polluc. x, 17. Ποῖ δὴ μ' ἄγεις
διὰ τῶν κύκλων. ubi vulgatur δέ." *R. P.* Advss. p. 227. Iph. Taur.
253. Scribendum ἌΚΡΑΙΣ ἐπὶ
—ex Plutarcho monent Pierso-
nus Verisim. p. 16. et Marklan-
dus ad l.; *R. D.* conjecturam de-
fendit Reiskius. Conf. *Blomfield.*
(Edinb. Rev. No. xxxv, 170.) *Monk.* ad Hipp. 1203. Xenoph.
Anab. vi, p. 437. Ἰασωνίαν [Ἰα-
σονίαν *R. P.*] ἀκτὴν, *Larcherus*
malit ἄκραν; quod ita Geographi
veteres eam vocant. *Bibl. Crit.*
P. iv, 103. Conf. *Blomfield.* ad
Æschyl. P. V. 698. et *P. P. D.*
in Menstr. Censura (*Month.*
Rev. May, 1807. pp. 524, 525.).
Schol. ad Ran. 33. Ἀργίνουσα—

Μανίας—ἄκρας: immo Μαλέα
ἄκρα vi. Xenoph. Hellen. i, 446.
C. [ed. Leuncl. = p. 259, 20.
H.St.; Thucyd. III, iv. Plato
Menex. p. 406. F.]; Straboni
[XIII, 917. ed. Almel.] est Μα-
λία, quod rectius." *R. B.* Denuo
ad Ran. 193. " Photii Lex. MS.
in Κρέας. Τὴν περὶ τῶν κρεῶν. ὁ
δὲ Ἰξίων γράφει, τὴν περὶ τῶν
νεκρῶν, τῶν ἐν Ἀργινοῦσαις ἀτά-
φων, ὑπὲρ ὧν ἀνηρέθησαν οἱ
στρατηγοί. sane τὸ νεκρῶν [quam
MS. U. et schol. pro varia lec-
tione agnoscunt] optime personæ
Charontis aptatur: forte leg. περὶ
τῶν ἀκρῶν. Intelligit Maliam,
Canas, Arginusas. vel forte περὶ
τὴν ἄκραν, ut Malia intelligatur.
Vide Steph. Byz. in *Καιναί.*" *R. B.* *Raperus* citat Hesychium
de adagio Λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν,
et infra v. 706. Comico senten-
tiam tribuisse videtur, quam
Brunckius ad l.; provocat enim
ad Xenoph. Hellen. i. p. 448—
452. Ubi duces, parta victoria,
in iudicium vocantur, διότι οὐκ
ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς, et morte
multantur. Conf. Schol. apud
Inverniz. ad l. Xen. Mem. i, i,
18. iv, iv, 2.

Æsch. pag. 61. l. 16. edit. H. Steph. [P. V. 1022. SECT. IV. R. P.]

Διαρταμησει σωματος μεγᾱ ῥακος.

Horum versuum germanam potestatem assequeris pronunciando ῥηινας, ῥηιγων, ῥηοθιον, ῥηιγωντι, ῥηιπος, ῥηακια, ῥηηξης, ῥηυθμῳ, ῥηητοις, ῥηακος. Emenda obiter Aristophanem Plut. 1066.

* Οψει καταδηλα του προσωπου τᾱ ῥᾱκη¹⁰⁶. 161

uti et Euripiden Taur. 253.

Ακταις ἐπὶ ῥῆγμισιν ἀξενου πορου.

vel potius Αὐταις ἐπὶ ῥῆγμισιν — *Ipsa ad littora.* Utramque enim ακτη et ῥῆγμιν unum idemque αἰγιαλος exponunt Hesychius et Suidas. Nec vero utravis adjectivi more usquam adhibetur. Vulgo autem legitur apud hunc, Ακταισιν ἐπὶ ῥηγμισιν, apud illum, του προσωπου γε τα ῥακη. Nempe utrumque versum corrumpit officiosa nimis sedulitas. Quod vitium in eum insigniter cadit, quicumque Nub. 415. primus repræsentaverit, quo tamen modo etiam habet Cl. Kusteri editio,

Μητε γε ῥιγων αχθει λιαν, μητε γ αριστην επιθυμεις

Vocula utique γε, quam bis inferciendam curavit, metri rationem toties interturbat. Alterum ex jam dictis liquido, ni fallor, constat. Alterum exinde constabit quod verbum αριστην cum tota familia primam semper producat. Equ. 535.

Ος απο σμικρας δαπανης ὑμας¹⁰⁷ ἀριστιζων απεπεμπεν.

106. Cui adstipulantur C. D. F. Barocc. 127.; in textu et schol. H, et I: π. γε τὰ ῥᾱκη E.

107. Eq. 535. ὑμᾱς Cod. Rav. Suidas in v. Στυφελισμοὺς habet ἡμᾱς R. B. Plutarch. Inst. Lacon. p. 237. F. R. P. apud P. P. D.; vide Pac. 1280.

R. P. ad Toup. p. 452. "In Theopompi versu recte producitur syllaba propter literam ρ sequentem. Res jam notissima est." Ad Hec. 1246 = 1238. Œd. Tyr. 847. "εἰς ἡμᾱς ῥέπον ex ignorantia metri infercit Triclinius. Quod

SECT. cum priscis Tragici editionibus
 IV. habent Suidæ v. *Μονόζωνος* tres
 — editiones ἐμὲ, Portus et Kusterus
 mutarunt." Antiphanes Athen. x,
 p. 449. A. Τοῦτ' ἔστιν, ἣν θ' ὁ
 γρῖφος ἐνταῦθα ῥέπων. Ad Med.
 1008. "In loco Sophoclis An-
 tig. 318. δὲ e duobus MSS. edi-
 dit Brunckius, quod conjecerat
 Marklandus ad Suppl. 94. Τί
 δὲ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην
 ὅπου; (ὅπη Plutarch. Γ. ii, p.
 509. C.) Τί δὲ habet etiam Plu-
 tarchi de Garrul. p. 509. D.
 editio Aldina. Grot. Excerpt.
 p. 149. versus sedem oblitus,
 inter Sophoclis incerta fragmenta
 collocatum ita corripit; Τί δαὶ
 ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ἐπὶ;"
R. P. ad Hec. 1246=1238. ad
 Med. 1008. Ach. 969. et Av.
 1426. Lege, Εἴσειμ' ὑπὸ πτερύ-
 γων. De hoc canone virum
 summum semel et iterum consu-
 lui, qui semper cum *R. D.* stetit.
Eur. Suppl. 382 (390). lege,
 νέμεις ἀεὶ (ita 2 MSS.) τὸν δυσ-
 τυχηῇ πάντα ῥύη. At, inquires,
 quomodo gemino suo versus iste
 respondebit? Ibi vero legen-
 dum, τεμεῖ, τέκνοισιν "INA ταφὰς
 ληψώμεθα; nisi mavis ex *Mus-*
gravii partim conjectura, κρανεῖ
 ποτ' ἄρα φίλια μοῖρ' Ἐμοὶ τέκνοι-
 σιν ἵνα ταφὰς ληψώμεθα; Adde
Brunck. ad *Æschyl.* Prometh.
 1031. Aristoph. Nub. 647. μαν-
 θάνειν περὶ ῥυθμῶν *Markland.*
 ad Suppl. l. c. Vesp. 976. Ex-
 punge γε, sine quo metrum satis
 constabit. 1478. Lege ὑπὸ ῥώμης
 Pac. 698. τῆς om. Suid. Ran.
 1091. "Lege τὰ ῥήματα." *R. P.*
 apud *P. P. D.* Viri autem ju-
 vandis litteris nati illum tanquam
 parum tutum impugnarunt *P.*
Elmsleius, ni fallor (*Quart. Rev.*
 No. ix, 225.), et *J. H. Monk.*
 ad Hipp. 461. Cantus choricī

nihil negotii facessere debent:
 "Septheb. 92. τίς ἄρα ῥύσεται,
 τίς ἄρ' ἐπαρκέσει Choeph. 314.
 φάμενός, ἢ τί ῥέξας Eumen. 786.
 στενάζω; τί ῥέξω; γένωμαι;"
C. Burnei. Soph. Œd. T. 72.
 δρῶν; ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαί-
 μην πόλιν λυσαίμην vir mihi
 summo honore habendus, *Caro-*
lus Burney; λύσαιμ' ἂν propius
 fortasse ad antiquam scripturam;
 si quispiam mallet σώσαιμ' ἂν
 πόλιν, non valde refragabor;
Eur. Ph. 878. τί δρῶντες ἂν μά-
 λιστα σώσαιμεν πόλιν; *Aj.* 531.
 Καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξε-
 λυσάμην. fortasse, ἐξερυσάμην.
Thucyd. ii, 49. Τὸ μὲν γὰρ ἔτος,
 ὡς ὠμολογεῖτο, ἐκ πάντων μάλισ-
 τα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας
 ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν· εἰ δέ τις
 προῦκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα
 κατεκρίθη· lege, κατεκλίθη. In
Act. DD. Apost. xvii, 34. pro
 Δάμαρις nomen Græcis incog-
 nitum Δάμαλις restituit *Hem-*
sterhusius. *Pers.* Sat. i. 72. *Pa-*
rilis; *Palilia* MS. Reg. literæ λ
 et ρ sæpius permutantur; *Hero-*
dot. ix, 76. λῦσαι με τὴν ἱκέτην
 αἰχμαλώτου δουλοσύνης. Ῥῦσαι
Arch. Plato de Legg. i, 570. B.
 =ii, i, 637. B. καὶ οὐτ' ἂν Διο-
 νύσια πρόφασιν ἔχοντ' αὐτὸν λύ-
 σαιτο, ῥύσαιτο Athen. iv, 156.
 A. 3. His magna ex parte scrip-
 tis litteras accepi a viro sagacis-
 simo, *Georgio Burges*, in quibus
 equidem hæc perspicaci solertia
 disputata esse libens confiteor.
 "Magna lis nuperrime est ex-
 orta de ἐπεκτατικῇ, ut aiunt,
 potestate inceptivæ ρ. Affirmat
Dawesius 'litteram Græcam ρ
 finales præcedentium [vocum]
 syllabas natura breves constanter
 producere.' Negant alii, advo-
 catis locis *Æschyli*, *Sophoclis*,
 et *Simonidis.* Ex horum nu-

mero eximi fortasse debet Simonides. Non enim de scriptoribus omnigenis loquitur Dawesius, verum de iis solummodo qui Musas coluerunt Atticas superiores. Horum omnia ad examen revocare libet; ut inde perspicui queat, utrum Canon Dawesianus, 'nisi machinis impulsus validioribus, in æternum maneat necne inconcussus.' 1. Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται Ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ ῥίγιον κακῆς. Simonides [fr. ccxxiv. Gaisford.]. 2. ἀλλ' ἀλιστόνοις πόδα Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Æschyli Prom. 711. 3. Πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ. 991. 4. Ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν ἰκέτην τε ῥύσσομαι. Eum. 232. 5. Δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Soph. Œd. T. 72. 6. Σχήσουσι σέ δ' Ἀρῆς Ἀρμονίαν τε ῥύσεται Eurip. Bacch. 1336. 7. ἐν πόλει φρυγῶν Τύμπανα Ῥέας τε μητρὸς ἐμά θ' εὐρήματα 59. 8. Κρίτην τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι 9. Τῆς μητρὸς αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι Simylus apud Stob. p. 231. Grot. 10. ὁμμάτων τ' ἀπο Ἀιμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσσονται κάτω. Eurip. Thesei Fragm. 1, 3. 1. Verba Simonidis adumbrantur ad sententiam Hesiodi Opp. et Di. 700. Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζειτ' ἄμεινον Τῆς ἀγάθης· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο. Hoc monuit et Brunckius, quem tamen latuit exstare apud Anton. et Meliss. ad calcem Stobæi p. 195. Gesn. ed. 3. verba his simillima, κάλλιον ἔσθλῆς ὥσπερ οὐδὲ χεῖρον τῆς ἐναντίας· unde alia lectio erui potest, Ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ χεῖρον αὖ κακῆς. Illud αὖ, cui favet Hesiodeum αὖτε, in hoc loco minime super-

fluum, vix, opinor, Simonides SECT. omisisset. Sed, ut olim dixi, IV. Amorgensis e numero Atticorum scriptorum est eximendus: id patet e verbo ῥίγιον non nisi apud Ionicos reperiendum. In eadem sententia Atticus Sophocles alia usurpabat: conf. Phædræ Fragm. v. Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν Κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν, οὐδὲ σῶφρονος Κρεῖσσον. 2. In hoc loco maxime depravato contra receptam scripturam objici potest, quod ῥαχία nusquam apud Poetas compareat, a quibus usurpatur vel ῥηγμῖς vel ἀκτὴ. Minime me fugit vocem ῥαχία inter Atticas a Suida recenseri. Eam certe agnoscit Thucydides, qui in eo ab Herodotea voce ῥηϊχίη distat, quod Atheniensis ῥαχίαν intelligit *littus*—at Scriptor Ionicus ῥηϊχίην intelligit *maris fluxus*—Anglice, *breakers*. Inusitato igitur vocabulo ex Atticis Musis ablegato, in Censura mea editionis Butlerianæ, quam servat (*Classical Journal*, N. I. p. 34.), emendationem proposui etiam nunc arridentem, ἀλλ' Ἀλιζώνοις πόδας Χρίμπτουσ' ἄκραις γύαισιν ἐκπερᾶν χθόνα. Unde venerit istud γν., ibi edocui; et vice ἄκραν scribere debui ἄκραις ut ἄκραις γύαισιν conferri posset cum ἄκραις—ῥηγμῖσιν in Iph. T. 253. 3. In Censura modo dicta hunc quoque locum emendavi legendo Χριπτέσθω. Fortius est dictum, *illidat fulmen* quam *fulmen jaciatur*. Etenim priori verbo significatur quo successu Jupiter jaculetur, non item posteriori. 4. 5. 6. His tribus idem adest morbus eadem medicina sanandus, ipso Gaisfordo, ut videtur, non repugnante. Ille enim in Addendis monet 'Emen-

SECT.
IV.

Vesp. 611.

Εἰς σε βλεψαὶ καὶ τὸν ταμίαν ὅποτ' ἄριστον παραθησεῖ.

Pac. 1280.

Ἄριστον προτιθεντο καὶ ἀτθ' ἡδίστα μασασθαι.

Av. 660.

Ἄριστισον¹⁰⁸ εὖ τὴν δ' ἡδυμελὴ συμφωνὸν ἀδονα μουσῆς.

dare Viros Doctos λυσαίμην in Soph. Œd. T. 72.' Qui sint illi Viri Docti, ignoro. Scio tamen me conjecturam eandem protulisse ad Troad. 664., cui favet quodammodo similis var. lect. in Prometh. 243. ubi Rob. ἐξε- λυσάμην Ald. ἐξερυσάμην: sed conjecturam extra controversiam ponit usus loquendi Sophocleus, conf. Trach. 21. Ἐκλύεται με. Œd. T. 1023. ἐξελυσάμην. Usurpat quoque Æschylus ἐκλύσεται in Eumen. 174. Nullus igitur dubito quin legi debeant λύσομαι, λυσαίμην, et λύσεται. præsertim quum ρ et μ vix inter se distantia MSS. exhibere soleant. [Vide Porsonum ad Nub. 647. In Eur. Hipp. 1103. λύπας παραινέει exhibuit MS. penes Longmannum et Socios d. 17. Jan. 1820.] 7. Transponere malim et legere, ἐν πόλει Πριάς Τύμπανα Φρυγῶν, τὰ μητρὸς ἐμά θ' εὐρήματα. 8. Gaisfordus in Ad-dendis monuit in Simylo fortasse legendum, λεχθέν. Hinc corrigas (9) legendo λεκτὰ pro ῥητά. Similis var. lect. exstat in Hippol. 847. et 889., ubi in altero versu editur, Οὐ τλητὸν οὐδὲ ῥητὸν, in altero Οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτὸν: sed vix dubium mihi videtur quin posterior versus sit prioris lectio diversa. Legere quoque possumus in Sophocle [Œd. T. 1289.] ἀνόσι' ἢ δ' ἄρρητά

μοι. Homericum non dedignatus esset Sophocles ab Euripide quoque usurpatum in Herc. F. 30. 10. Hujus loci mentem non capio. Exstat fragmentum apud Scholia in Aristophanem, quorum unica editio Kusteriana mihi manibus in promptu est; alioqui fortasse meliora e Scholiis eruere poteram: nunc volo ῥαισ- τῆρες ἄσσονται κάτω. Hesychius exponit ῥαιστήρ per στάγων: unde sensus esse potest similis loco Hecubæ, φόνον στάλαγμοι σὴν κατέσταζον γένυν. Musgraviū conjecisse video πρηστῆρε, quam vocem interpretatus est per *venas* e Pollucis auctoritate quocum consentit Hesychius. Sed causam ipse ignoro, cur πρη- στῆρε in duali numero usurpetur. His omnibus locis, quæ Dawesio obstantia afferri solent, nullo negotio compositis, pro certo statui potest nulla nisi mendosa et facile emendanda restare, quibus oppugnatores se tueri poterint. Exemplo sit Hec. 1007. ubi MS. unus, teste Porsono, exhibet, Ὡς πάντα ῥέξας pro πράξας." Hactenus vir doctissimus.

108. Ἀρίστησον εὖ edd. tres pr. "Suidas in Ἀρ. διὰ τοῦ ἰ. Ἀρίστισον εὖ. recte." R. B. "ἀρίστισον εὖ Kuster. ex MS. Vat. U. ἀρίστισον εὖ quoque Suidæ v. ἀριστήσασθε ed. Kuster.

e MSS. Par. Diodorus Sinopen-
sis apud Athen. vi. 9. p. 239. C.
ἀριστίσας ἑαυτὸν εὖ, τραγῶν, πιδῶν,
ut legendum est." *R. P.* apud
P. P. D. — μούσης· quam inter-
pretando præoccupaverat *T. H.*
Idem accidit Q. S. F. Christiano
qui in versione sua *Ar. Pac.* 874.
verbi ὑποπεπωκότες sensum ex-
pressit. *R. P.* apud *P. P. D.* ad
l. Sic *Drydenus* nostras plenum
rapidumque Horatii spiritum
Anglice effundens, lectionem te-
nebris pene sepultam insciens
revocavit; quam optimæ fidei
exemplis stabilivit BENTLEIUS:
*What form of death could him
affright, Who unconcerned with
stedfast sight—Quem mortis ti-
muit gradum, Qui RECTIS oculis
monstra natantia,—*Hor. Carm.
i. iii, 18. ed. 3. [*He onlie can
behold with unaffrighted Eyes The
horrors of the deepe and terrors
of the Skies.* e poematio MS.
"Fra. Bacon."] Hesychius Ἀ-
τάρβητον, ἄφοβον, θρασύν. Re-
scripsit ἀτάρμυκτον *R. B.* ad l. c.;
et quod conjectando assecutus
fuerat vir summus, hodierni MS.
fide verissimum esse deprehen-
dimus: Ἀτάρ, μικτὸν enim ex-
hibet codex unicus a *Schonio*
collatus. Citat quidem *Albertus*
ἀταρβήτοις προσώποις ex Empe-
docle apud Plutarch. de defectu
Orac. p. 400. B. quæ verba a
prosa oratione separavit et sic
edidit *R. P.*, Ἀνταυγεῖν πρὸς
"Ολυμπον ἀταρμύκτοις προσώ-
ποις. Il. Γ, 63. "Ὡς τοι ἐνὶ στή-
θεσιν ἀτάρμυκτος νόος ἐστι.
Lucret. i, 67.—*Primum Graius*
homo mortales tendere (sic Non.
Marcell. p. 411.) contra *Est*
oculos ausus, primusque obsistere

contra: Auctor Herc. Œt. 261. SECT.
Immane, dirum, horribile, quo IV.
viso Hercules Avertat oculos. —
[De Metii strage *Livius*; Aver-
tere omnes a tanta fœditate spec-
taculi oculos.] Ecce autem in
Museo Britannico vivum de mar-
more vultum inter antiquæ ar-
tis reliquias ab elegantissimo
TOWNLEIO haud ita pridem col-
lectas, qui illud ἀτάρμυκτον
πρόσωπον spectandum exhibet,
et intuenti ἐς ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλ-
θε κρατὸς φόβαν. Ne variantes
lectiones tantummodo esurien-
tium humunculorum dapes esse
clamitent pulcelli censores, in
amœnis viretis paullisper desi-
piam. Eur. Hipp. 77. μέλισσα
λειμῶν' ἡρινὸν διέρχεται Ald.
ἐαρινὸν ex MSS. Valckenærius;
postea ἐαρινή Idem apud Luzac.
Ex. Acad. p. 7.; ἡρινὸς vera
lectio est. Tabula marmorea in
hortis *Blenheim* ἡρινὸν inciden-
dum curavit *Jacobus Bryant*;
at veritatis vi coactus Anglice
vertit, *Save the low murmuring
of the vernal bee.* In scriptoribus
Græcis illustrandis multum pro-
dest, quid Latini, *servum pecus*,
suis exemplaribus legerint, in-
dagasse: in præclaro fragmento
ex Euripidis Chrysippo, * θνήσκει
δ' οὐδέν, Τῶν γιγνομένων διακρι-
νόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλον
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν. *Lucret.*
ii, 1002. *Nec sic interimit mors
res, ut materiâ Corpora conficiat,
sed cætum dissupnt oliis; Inde
aliis aliud conjungit, et efficit,
omnes Res ita convortant formas,
mutentque colores.* hinc ἕτεραν
poëta legisse videtur; quod fir-
mat *Valckenærius* de Aristob. p.
96. E *Lucretii* loco *Platonis*

* Vid. *Valck.* Diatr. Eur. pp. 19. 34, 35. 54. "Hæc omnia verbum verbo red-
didit *Lucretius* II. 990—1004." *R. P.* apud *M. D.*

SECT. epigramma in statuum Panis
IV emendat *D. R.* Ep. Cr. I, 63.

— quod, vice versa, *R. B.* in corrigendo Lucretio adhibet; et v, 1408. UDO non UNCO legit: sed *labrum udum* in signo marmoreo jure mireris; et γυρόν, quod epigrammati xxxiv. apud Jensium (=Anal. Gr. II, 265.) reddidit *Heringa*, comprobante *D. R.*, scriptori de Lapidibus egregie restituit *Tyrrwhittus*, 357. ὀφείτην, Γυρόν, ὑποτρηχὺν, στιβαρόν, μελανόχροα, πυκνόν. Nec vero sum inscius, fuisse solertiam, qua ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας τὸν λίθον, et qua tabulam adeo pictor, ut, inanima quæ sint, ejulare, citharam pulsare, ac cantum moliri videantur: *Calim.* h. in *Apoll.* 22.—Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος, "Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται Μάρμαρος, ἀντὶ γυναικὸς οἷζυρόν τι χανοῦσης. [*Conf.* II. Ω, † 614.] *Propert.* III. viii, 8. xxii, 6.; in loco posteriori *tacita* citant *D. R.* Ep. Cr. II, p. 132. et *T. H.* apud *Schrader.* Emendat. p. 147.; sed *Philostratus* p. 746. *Koppiersii* conjecturam probabilem facit; 'Ο δὲ Ἀμφίων, τί φησι; τί ἄλλο γε ἢ ψάλλει; καὶ ἡ ἕτερα χεὶρ, τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα, καὶ παραφαίνει τῶν ὁδόντων, ὅσον ἀπόχρη τῷ ἄδοντι. Vide *R. B. Grævio*, pp. 69, 70., et de *Pseudo-Phalaride*, pp. 319, 20. *Æn.* XII, 751. *vividus Umber Hæret hians, jam jamque tenet, similisque tenenti Increpuit malis morsuque elusus inani est.* *Cic.* in *Catil.* III, iv. *Tactus etiam est ille qui hanc urbem condidit, Romulus; quem inauratum in Capitolio parvum atque lactentem, uberibus lupinis inhiantem fuisse meministis.* Poetæ Græci, quibus

hortulos suos irrigavit *Lucretius*, textum *Rerum naturæ* salutari ope plurimum juvarent; III, 1038. *Lumina sis oculisque etiam bonus Ancu' reliquit; Qui melior multis, quam tu, fuit, improbe, rebus.* *Patroclus* conjecit *R. B.*, præeunte *Homero*, II. Φ. 107. Κάθανε καὶ Πατρόκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμεινών. Sed hæc perperam: nam *Ennianum* est *Annal.* III. p. 53. *Postquam lumina seis oculis bonus Ancu' reliquit.* *Hor. Carm.* IV, vii, 14. Nos ubi decidimus Quo pater *Æneas*, quo *Tullus*, dives et *Ancus*—. *Epist.* I, vi, 27. Ire tamen restat *Numa* quo devenit et *Ancus*.—Est etiam apud poëtas recentiores, quod subinde tollere velles; VI, 357. *Auctumnoque magis, stellis fulgentibus, alta Concutitur cœli domus undique*—sed in *Virgilii* exemplari apta comparebat; *Æn.* VI, 798. *ubi cœlifer Atlas Axem humero torquet stellis fulgentibus aptum.* Sunt nimirum, qui sine imitandi vel minima suspicione in eadem incidunt, natura magistra, non arte; de hoc genere pauca delibemus: 2 *Chron.* VI, 18. "Ὅτι εἰ ἀληθῶς κατοικήσει Θεὸς μετὰ ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς; εἰ ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσι σοὶ, καὶ τίς ὁ οἶκος οὗτος ὃν ὠκοδόμησα; *Euripides* apud *Clem. Alex. Strom.* V, 691. Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὑπο, δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς; *Lucan.* *Phars.* IX, 578. *Estne Dei sedes, nisi terra, et pontus, et aër, Et cœlum, et virtus? superos quid quærimus ultra? Juppiter est quodcunque vides, quodcunque noveris.* *Julianus* in *Or.* V, p. 178. corpus animæ vocat περίβλημα βρότειον. *Æschyli* locum ex *Myrmidonibus* apud *R. P.* ad

Med. p. 19. quem leviter attigerat ad *Toup.* p. 484. et *Valck.* in *N. F.* p. 376., confer cum *Tracts* pp. 204. 374. Meminisse liceat me legisse, ni animi fallor, in prima *Vilsoni* editione, p. 65. — “*wing, was an arrow made of an eagle’s feather.*” *Soph.* *Aj.* 140. πεφόβημαι, πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, *Pants like the sealed pigeon’s eye!* *T. Randolph’s* poems, p. 31. ed. 1668. *Aj.* l. c. aliter, sed minus prospero successu, rescribit *Pier-sonus* in *Verisim.* p. 7. *Ar. Plut.* 1037. Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ’ ἂν διελκύσεις. *Shaksp. Henry IV, P. i, A. ii. Sc. 4. I could have crept into any Alderman’s thumb-ring.* Nunquis cantilenam *Lope Felix de Vega* Anglica versione a Nobilissimo Barone de *Holland* donatam percurreret (“*Let no one say that there is need,*” &c.) fragmenti insignis *Menandri* apud *Alexandrum* rhetorem immemor? Vide *Advss.* p. 294. Et canticum in triviis ridenti—*Monsieur B. t. p. c.*—statim occurret, Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς, etc. *PR.* ad *Eur.* xxiv=xxvi, vel, Νῦν Λεώφιλος μὲν ἄρχει, etc. *ibid.* Confer infra ad *R. D.* p. 216. *Hermesianax* apud *Athen.* xiii, p. 599. *A. D. R. Ep. Cr. ii.* p. 89. Οἷφ δ’ ἐχλείηνεν, ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων Ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ, Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. Vide *Tracts*, pp. 41, 2. Hanc emendationem, veræ Critices perfectissimum exemplar, et *Æschyli* locum *Suppl.* 675. apud *Plutarchum Erot.* p. 758. *F.* latentem, quem restituerat, et vicissim ex eo hujus lacunas

certissime suppleverat*, cum SECT.
IV. *DAVIDE RUHNKENIO*, tanquam principe harum literarum, dudum communicare sustinuit Noster. Ille non modo conatus juveniles summa, qua par erat, laude prosecutus est; sed, qua erat humanitate, subsidia nova ad augendum et expoliendum *Tragœdiæ* parentem e ditissimo suo thesauro libentissime suppeditavit.—*Wyttenbachii* equidem laudibus nil detractum velim; sed qui *D. R.* generosam animam probe sciunt, aurem discipulo nimis patientem præbuisse illum suspicarentur: si cum *W.* voces disponere placet, neque codicum auctoritati, nec rhythmī gratiæ consulis;—et quisnam ἔχρησε plane mendosum pro verbo his in rebus solenni ἔχρη substitueret? Præterea nescio quid peccati portat hæc purgatio: οὐκ ἄλλως ἐρῶ. Nimirum si *Pauwius* alter *Reiskius*—ve hoc inventum sibi arrogasset, proclive esset observare istum, ut reliquos *Balneariarios*, earum rerum quas ceperunt, signa commutare, et *Nomadum* ad instar, liberos furtim sublato informes reddere, ut eos pro suis callide venditaret. Emendationem alteram *palmariam*, quam in editione *Plutarchi* sui (*Vol. iv, p. 29. ed. 4.*) non satis meminisse, in *Bibl. Crit. P. viii, p. 140.* magnopere probasse, videtur *W.*: “Ceterum cognovimus novam item *Æschyli* editionem institui *Cantabrigiæ* a *Rich. Porsono, v. Cl.*, de cujus acumine et doctrina bene nos sperare jubent egregia quædam specimina, privatim nobis cognita, necdum in vulgus edita.” At cave extra limites, quos tibi ipse circumdedisti,

* Vide *Pref. to Tracts*, xxxvii, viii.

SECT. * Loci autem ultimi, ut illud obiter moneam, vi-
 IV. tiosa est syntaxis: neque enim habetur, quo referri
 162 possit genitivus μουσης. Tu vero lege, puncto dun-
 taxat accedente, μουσης¹⁰⁹ ad συμφωνον referendum.

longius egrediari; si dicta olim iterum dixisse imitationem coargueret, quis Miltonum nostrum maledicendi licentia defenderet? Ille codicis etiam Bessarionis auctoritatem facile prægravat, atque lectionem antiquam tuetur: P. R. iv. — *Of Socrates, see there his tenement, Whom well inspir'd the Oracle pronounc'd Wisest of men;—*conf. Cic. in Cat. maj. xxi. Juvat usque morari, et in amœnis Miltoni viretis paullisper spatari; P. A. iv, 159 — 165. *As when to them who sail Beyond the Cape of Hope, and now are past Mozambic; off at sea north-east winds blow Sabæan odours from the spicy shore Of Arabie the bless'd; with such delay Well pleas'd, they slack their course, and many a league Cheer'd with the grateful smell old Ocean smiles.* “ [Arabiam Petræam] Elysii alicujus Horti ad instar nobis depinxere Herodotus [III. 113.] Diodorus Siculus [III. c. xlvi.] alique præclari scriptores [Lucian. de Ver. Hist. T. II. pp. 107, 108. Incertus de Dea Syria T. III, p. 477. Alexander Soph. apud Philostrat. de Vitis Soph. lib. II. p. 575.], cujus exhalationes, et vividissimi spiritus, in enarrabili suavitate imbuti, non tantum Beatæ illius regionis colonos perpetua voluptate mulceant, sed etiam præternavigantes adflent, incredibilisque cum jucunditatis, tum admirationis, sensu perfundant.” Schultensii orat. habita Frana-

queræ, 1729. 4o. p. 4. Homeridæ Hymnus in Cer. 13, 14. Κηώδει δ' ὁδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθε Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασε καὶ ἄλμυρόν οἶδμα θαλάσσης. Æschyl. Cares apud Stop. Flor. p. 356, 28. Gesn. p. 199. Grot. Valck. Diatr. ad Eur. p. 225. ἀλλ' Ἀρης φιλεῖ Ἀεὶ τὰ λώστα πάντα τὰνθρώπων στρατοῦ. Lege, πάντ' ἀπανθίζειν στ. Athen. xiv, 645. E. 5. Aristophanes Danaïsin vii. Μήθ' ἄρμα εἶναι ἐγκριδοπώλην. Μήθ' ἁρμονιῶν R. P. apud M. D. Agam. 1667. Pers. 822. Suppl. 633. 660, 1. Agam. 1660. Choeph. 435. P. V. 439. Eur. apud Stob. Grot. p. 71. 377. Hec. 1186. Ἡ σῆς ἐμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα. “ *The flowers of the forest are a-wede away.*” Asclepiades Samius apud Br. in Anal. Gr. I, p. 211. 1, Νῦν αἰτεῖς, ὅτε λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλος ἔρπει, F. Νῦν ἀνθεῖς, TYRWHITT. Conf. R. B. apud E. Maltby in Suppl. ad Morell. p. 1144. ad Bion. Id. I, 55. et infra ad p. 254. De Ar. fragmento e Danaïsin s. c. nihil habeo quod dicam; et cur illud hoc in loco apposuerim, nescio; Plutarch. Amat. T. II. p. 769. A. οὔτε Δελφοὺς ἐλέγχει ληροῦντας ὅτι τὴν Ἀφροδίτην ἈΡΜΑ καλοῦσιν.

109. “ *Ad Græcam loquendi formulam μουσης συμφωνον Terentiani verbis sic propius accesseris, Musis consonantem. Terentiani, inquam, verbis: quanquam enim ea in grammatici scriptis, prout hodie repræsentantur, fru-*

stra quæsieris; at novi tamen locum, ubi certo certius olim comparebant. Is autem extat pag. 106. l. 10. [= 2850 — 2854 Santen.] Metrum, quo memorant Anacreonta Dulces composuisse cantilenas. Hoc Petronius invenitur usus: Musicum lyricum refert eundem Consonantia verba cantitasse. *Cuinam utique se adprobare poterunt Musicum lyricum eundem? Cuiam Consonantia verba tam nude posita? Cuinam denique auctor ista oratio, Petronius invenitur usus—refert—? Ne multis morer, Terentianum sic scripsisse censeo: Hoc Petronius invenitur usus, MUSIS CUM* lyricum refert eundem Consonantia verba cantitasse. Hæc autem emendatio atque altera, qua Aristophanem jam donavimus, mira quadam conspiratione lucem sibi mutuo egregiam affundunt.* R. D. Add. et Corr. * Musis cum— Ex huiusmodi emendationibus, de quibus olim fortasse curabitur, pauca decerpamus: M. Capella, p. 136. l. 12. *Bellaque composcens, arcus, atque Herculis arma,—in margine, compescens: Delia MS. Cantab.; fortasse, Deliacos poscens arcus, id est, Apollineos. P. 169. l. 3. illud Sereni: Peritavit avipedis animala leporis. Lego, Perit, abit, P. 224. l. 14. Omnes Indicomaram fuco decorantur. Lego, Omnes Indi comarum fuco d. P. 273. l. 27. astreantemque Uranien certe Libyssam]* Lego, *Astrean Themisque, U. Aul. Gell. p. 85. l. 26 (ed. Paris. 1585.) ut in nobis—ut in obis MS. lege, uti nobis. Catullus de Aty, 74. Roseis ut huic labellis palans sonitus abit, lege, Roseis ut hic labellis sonitus CITUS adiit (f.*

abiit), ut supra, v. 42. Ibi sonitus excitum Atyn fugiens citus abiit, et v. 30. Viridem citus adit — CITUS absorptum est a præcedente SONITUS [ut δίκαιος olim a δοκεῖν apud Æschyl. Septheb. 592.]. Lucret. v, 969. *Nudabant terræ, nocturno tempore capti, Circum se foliis et frondibus involventes. Codd. Nuda dabant* — Optime. Auctor de Fluviis, p. 1164. C. Γεννᾶται δὲ ἐν αὐτῷ λίθος Κλιτορὶς ὀνομαζόμενος, ἔστι δὲ λίαν μελάγχρους, ὃν κόσμου χάριν οἱ ἐγχώριοι φοροῦσιν ἐν τοῖς Σωτηρίοις, — Σωταρίοις Maussacus, iudicio an errore, nescio: “scribe, ἐν τοῖς ὤταρις in auriculis gestabant.” Hæc omnia RICARDUS BENTLEIUS. Conf. eundem Grævio, pp. 11. 130. 131. 137. Hemsterhusio, p. 295. et Pearsoni Vind. Ignat. i, 181. Hesychius: Σοῦσις, ἡ πόρευσις. ἄλλοι τὸ οὖς, ἢ δρόμος— (ἄλλοις Σοῦς) Valck. ad Adon. p. 266. vide supra ad pp. 15. 26. et R. P. ad Ph. 1521. Eur. Ion. 1115. ed. Ald. et MSS.=1134. Wak. ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου, κὰν ὑστάτοις κακοῖς nullis tormentis unquam fieri potest, ut ἐγνώσμεθα exprimat *deprehensi sumus*: quid agat istud ἐξ ἴσου, non video; neque placet ὑστάτοις κακοῖς. Lege, ut me docuit Vir præstantissimus, quem, velut ante diem raptum, lugemus; ἐγnows μεθέξεις δ' οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ. Recte dicis: *mali particeps eris nec inter ultimos. Ph. 996. ME. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα; KP. "Εγnows. Or. 1129. "Εγnows ἀκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι. Androm. 877. "Εγnows. ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθάνει τάδε; 914. "Εγnows ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως. τί δεῖ λέγειν; El. 617. "Εγnows φοβεῖται γάρ σε, κούχ εὐδαι σαφῶς. Soph.*

SECT. Tr. 1221. "Εγνως' τσοῦτον δὴ
IV. σ' ἐπισκήπτω, τέκνον. et 315.

— γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστά-
τοις. Herodot. viii, 52. καίπερ ἐς
τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπιγμένοι Plato
Phædo. p. 83. C. ἀλλ' ὁ πάντων
μέγιστον τε κακῶν καὶ ἔσχατόν
ἐστι. Conf. Coray. ad Hippocrat.
de aëre, T. ii. p. 399. Helen.
547. "Ὡς μοι πόθ' ἤξεις, ὡς πο-
θινὸς ἂν μόλοις. ὥσποι πόθ'
ἤξεις; i. e. ὧ πόσι, πόθ' ἤξεις:
R. P. apud M. D. Vide etiam
R. P. ad Xenoph. Anab. i, 90,
l. 3. apud Burneium ad Æschyl.
Suppl. 526. et ad Med. 6.
Charito, p. 70. l. 14. παραδο-
θήσῃ γὰρ, ἂν παραστῇ, τυράννῳ.
Præclare expedivit Reiskius,
παραδοθήσῃ γὰρ ἀντεραστῇ τυ-
ράννῳ. Dioscorides in Anal.
Gr. T. i, p. 493. iii, 3. ἦν δ'
ἀλιτεύῃ Ald. ἦν δ' ἀλιεύσης
Brunckius, ἦν δ' ἀλί δύσῃ Tyr-
whitt. Sophocles ἐν Ἡρακλεῖ.
Στρέφουσι [i. τρέφουσι] κρήνης
φύλλα καὶ χωρίτην ὄφιν. "For-
tasse, φύλακα" Tyrwhitt. App.
ad Tour. p. 427. Schol. ad Ni-
candri Ther. 343. (p. 19. ed.
Gorræi.) ὁ δὲ [ὄνος] δίψει συνε-
χόμενος, ἦλθεν εἰς τινα τόπον
ὑδωρ ἔχοντα, ἐν ᾧ ὄφις ὑπῆρχε
φυλάττων. Aliter—τὸν δὲ ὄνον
δίψει τειρόμενον ἐλθεῖν εἰς κρήνην,
ἣν ἐφύλαξεν ὁ ὄφις, καὶ τοῦ ποτοῦ
ὀρεγόμενος, ἀπέδοτο τοῦ γήρως
τὸ φάρμακον διό—, τὸν δὲ ὄφιν
τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ
δίψος. ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποι-
εῖ δίψαν. ἐστὶ δὲ ὁ μῦθος παρὰ
Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eur.
Ph. 669. Νάματ' ἐνυδρα καὶ
ῥέεθρα Χλοερά δεργμάτων κόραι-
σι Πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. 945.
οὗ δράκων ὁ γηγενῆς Ἐγένετο
Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος, Virg.
Geo. iii. 428. Stagna colit, ri-
pisque habitans, hinc piscibus

atram Improbus ingluviem ta-
nisque loquacibus implet. iv, 457.
Immanem ante pedes hydrum
moritura puella Servantem ripas
alta non vidit in herba. Pausan.
Bæot. ix. c. x. p. 730. Ἀνωτέρω
δὲ τοῦ Ἰσμηνίου τὴν κρήνην ἴδοις
ἂν, ἦντινα Ἀρεῶς φασιν ἱερὰν
εἶναι, καὶ δράκοντα ὑπὸ τοῦ
Ἀρεως ἐπιτετάχθαι φύλακα τῇ
πηγῇ. Diodorus Sic. iii, 36.
σκοπεύσαντες γὰρ ἓνα τῶν ὄφειν
τριάκοντα πηχῶν, διατρίβοντα
περὶ τὰς συστάσεις τῶν ὑδάτων,
τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ἀκίνητον
τοῦ σώματος τὸ κύκλωμα τηροῦν-
τα, κατὰ δὲ ἐπιφανείας τῶν διὰ
τὴν δίψαν ζώων φοιτῶντων ἐπὶ
τὸν τόπον, ἄφνω διανιστάμενον,
καὶ τῷ μὲν στόματι διαρπάζοντα,
τῷ δὲ σπειράματι καταπλέκοντα
τὸν ὄγκον τῶν φανέντων ζώων,
ὥστε μηδενὶ τρόπῳ δύνασθαι
τὸ παραπεσὸν ἐκφυγεῖν. Soph.
Tr. 1100. Δράκοντα μῆλων φύ-
λακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις; Ph.
1327. Χρύσης πελασθεὶς φυλα-
κος, ὃς τὸν ἀκαλυφῇ Σηκὸν φυ-
λάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις.
Aristoph. Lys. 759. ἀλλ' οὐ δύ-
ναμαι ἄγω' οὐδὲ κοιμᾶσθαι ἔν
πόλει, Ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν
οἰκουρόν ποτε, Herodot. viii,
41. λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν
μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος
ἐνδαιτιέεσθαι ἐν τῷ ἱρῷ. Eu-
docia p. 138. οἱ κύνες ἔχουσιν τι
φύσει ὑλακτικὸν—lege, φυλακτι-
κόν. Bast. ep. cr. p. 154. Por-
phyg. de Antro Nymph. xvii.
καὶ ἐπὶ φυσικῆς σηπεδόνης, καὶ
ἐπὶ ἡδονῆς εἰς—Ruhnkenius cor-
rexist p. 107. καὶ ἐπὶ ΦΥΛΑΚΗΣ
ΤΗΣ σηπεδόνης, καὶ ἐπὶ ἡδονῆς
ΤΗΣ εἰς—quod verius videtur.
Hermesianax apud Athen. xiii,
p. 59. v. 98. φεύγων οὐδαμένον
ἐξοφόρησε βίω. L. ἐξ Ἐφύρης
ἐβίω. Porsonus. Corrupto οὐδα-

Nempe ista συμφωνον ἀηδονα μουσης ex poeta nescio SECT. IV.
 quo Ionico descripsisse Comicus videtur. Lectioni,
 quam commendamus, respondet doctiss. Hemster-
 huisii, quicquid is demum legerit, interpretatio ¹¹⁰;
at dulce canentem et voce Musis æquiparandam
lusciniā.

Sed utcunque Atheniensibus placuerit adspiratio
 Vau literæ ρ præfixa, eam tamen iidem vocalibus
 itidem in verborum certe initio præficere usque adeo
 reformidabant, ut in verbis non nisi uno et altero,
 quantum observarim, factum hoc videre sit. Sunt
 autem ea ἀμφιέννυμι et προσωλεῖν. Quorum hoc
 quidem apud Aristophanem Ran. 742. Cl. Kustero
 crucem fixit. Locus autem sic præfertur:

μένον “alii medicinam faciant.”
 Plura hujus farinae e proprio
 penu depromere liceat; Ad Vil-
 loison. Anecd. Gr. p. II. l. 16,
 17. ἐνοδία δέ ἐστι οὐ δι’ ἄλλο τι
 ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος ἀγνιεύς.
 Lege, ἡ δι’ ὃ καὶ Ἀπόλλων ὁ
 ἀγνιεύς. P. 22. l. II. Τιμῆς. μ’ αἰ-
 τεῖς δῶρον μανίης ἀποπαῦσαι,
 Lege, τιμῆν μ’ αἰτεῖς. P. 144. l.
 II. [Αριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (595,
 6.) ἀπὸ ταύτης ἐστι μαθεῖν, “εἴτε
 τὸ πλουτεῖν, εἴτε τὸ πεινᾶν (—ῆν)
 ἐστι “βέλτιον” φησὶ γὰρ αὕτη,
 “τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦν-
 τας δεῖπνον κατὰ μῆν’ ἀποπέμ-
 πειν.]. P. 156. Euripides de
 Argo, τὰ μὲν σὺν ἄρθρων ἐπιτο-
 λαῖσι βλέποντα. Lege, ἄστρον. P.
 225. l. 23. ἐσπέρα μὲν αὐτὸν εἰς
 πῦρ ἔβαλε, ἡμέρα δ’ ἄχρις ἐν ἀμ-
 βροσίᾳ. Lege, ἡ. δ’ ἔχρισεν. P.
 232. l. 5. a calce, ἐπὶ γένους τοῦ
 Σικωνίου—Lege, Ἐπιγενοῦς τοῦ
 Σ. P. 249. l. 14. Καίειν τοὺς νε-
 κρούς—ἐποιοῦν πρὸς ἐνδειξίν·
 τοῦτο μὲν θεῖον τοῦ ἀνθρώπου
 ἄνω φορηθέν, Lege, ἐνδειξίν τοῦ,
 τὸ μὲν Θ. P. 320. l. 1. καὶ ἕτερος
 ὁ Δρύσης, Lege, Ὀδρύσης. Ad

Diatribam. P. 21. l. ult. οὐδὲ ὕπ-
 νον, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἐπηδανυτ-
 τομένη τῷ συνειδότι. Lege, ἐπήδα
 νυττομένη. P. 24. l. antepen. ἐν
 ἴσῃ ποιούμενος τάξει τὰ πρὸς αὐτῇ
 χωρία, τοῖς εὐηλάτοις. Lege, προ-
 σαντῇ. P. 89. l. 33. “ἐνθ’ οἳ γ’
 εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες” (Il. N,
 113.) σημαίνει γὰρ ὥς καὶ τὸ
 πρότερον εἰδόντων τῶν φαινομένων
 τὴν χώραν, ὅπερ οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ
 δὴ τὸ κ. τ. λ. Lege, (Odys. N,
 113.) -τῶν Φαιάκων—et μοχ, ἀλ-
 λά δέ. [P. 90. l. 1. ἀλλ’ ἐκπρέπον
 —Lege, ἐκτρέπον.] l. 13. ἐπεὶ
 προσαγνοοῦνται, Lege, ἐπεὶ πρὸς
 ἀγνοοῦντας. [P. 93, l. 24. ὥς
 παρὰ Κλεοχάρμῳ Lege, παρὰ
 Κλεοχάρει.] [P. 94. l. 12.—Frag-
 mentum Sophoclis; Ὀδυσσεὺς
 πρὸς Διομήδην. Vide Conon.
 Narrat. xxxiv. Suid. in v. Διομή-
 δειος ἀνάγκη· et Hesych. qui his-
 toriæ originem ad μικρὰν Ἰλιάδα
 refert.]. Sed plura, quam volue-
 ram. Conf. infra ad p. 341.

110. Vide R. P. apud P. P. D.
 ad Av. 590 (λόχος εἷς), et 895. Iph.
 A. 37. lege, ταῦτα, secundum ver-
 sionem. R. P. Adverss. p. 249.

SECT.
IV.

Των πολιτων θ ους μεν ισμεν ευγενεις και σωφρονας
Ανδρας οντας, και δικαιους, και καλους τε καγαθους,
Και τραφεντας εν παλαιστραις και χοροις και μουσικη
Προσελουμεν· τοις δε χαλκοις και ξενοις και Πυρραιοις &c.

Ad quem vir Cl. "Lectionem hanc (inquit) ex-
"hibet etiam Stobæus loco laudato; itemque Sui-
"das, qui ad locum hunc Comici procul dubio re-
"spexit, dum ait, Προσελουμεν. αντι του προπηλα-
163 * "κιζομεν. Est autem το προσελοῦμεν a προσελεῖν,
"quod secundum Magistros Græcos significat, *in-*
"*juria aut contumelia aliquem afficere.* Hesychius:
"Προσέλει, (lege προσελεῖ) προπηλακίζει. Etymolo-
"gus v. Προσεληνοι: Προσουλλεῖν (lege προσελεῖν) ¹¹¹
"το ὑβρίζειν. His adde Scholiasten nostrum. Cæte-
"rum, quamvis vox προσελοῦμεν auctoritatibus suis
"non destituatur, adversus metrum tamen contumax
"est; neque video quomodo cum eo conciliari possit.
"Quare amplius de loco hoc cogitandum censeo."
Viro Cl. quodnam suggerissent αἱ δευτεραι φροντιδες,
quæ juxta Euripiden σοφωτεραι esse solent, equidem
divinare nequeo. Eum vero crediderim a vera loci
potestate aberrare perrexisse. Hanc autem con-
stituo ΠροσWελουμεν· τοις δε χαλκοις—Eadem ejusdem
verbi cum prosoedia tum notio apud Æschylum oc-
currit in Prometheus pag. 30. l. 9 [441.]

Ὁρων εμαυτον, ὡδε προσWελουμενον ¹¹².

111. Immo, "Προυσελλεῖν
(lege προυσελεῖν)" dicere debue-
rat Vir sagacissimus. προσελεῖν
τὸ ὑβρίζειν ἄττικοι φασιν Schol.
MS. Harl. ad l. paullum a scopo
aberrans: sed ex utroque liquido
colligas, προυσελοῦμεν. Quid
autem vir primarius? "προσε-
λοῦμεν. Ita Stob. 41. et MS.
(Barocc.) Ald. et Suidas. At
MS. unus Stob. προυγελοῦμεν·
quæ vera lectio est: Hesychius,
προυγελεῖν, προπηλακίζειν, ὑβρί-

ζειν. at Grotius, προυξελῶμεν,
male." R. B. Apud Hesychium
pro Ἀσάλγαν scribendum arbi-
tratur *Sophronis* Ἀσαλέαν Valck.
ad Adon. p. 204. Et quid aliud
est προυγελεῖν ac προυFελεῖν,
quod respuit Attica Musa? πρὸς
γ' ἐλοῦμεν *Heathius*; προυξελοῦ-
μεν *Raperus*. Conf. R. P. ap.
P. P. D.

112. Apage librariorum in-
eptam familiam, προσιλλοῦμενον
Raul. προσιλούμενον Cod. Eme-

Prosoediæ non est ut diutius immoremur. Notionem vero sic colligi velim. Verbum apud Græcos recentiores ἑλος, apud veteres welos, *paludem* denotabat; atque hinc factum est, ut palustri cuidam loco nomen *Velie* Latini indiderint, uti Dionysium Halicarnassensem supra docentem [p. 203.] vidimus. Cum autem paludis *coenum* sit maxime * proprium, 164 verbum προσwelειν a welos confictum nihil aptius significare potuit quam *coeno conspergere*; h. e. *modis indignissimis excipere*. A propria notione quam minime discedit Scholiastæ, Hesychii, at Suidæ interpretamentum προπηλακιζειν. Translatam exhibet Etymologi ὑβριζειν. Apud hunc porro veræ potestatis indubitata extant vestigia in scriptura ista ΠΡΟΣΟΥΛΛΕΙΝ. Scripsit utique, vix dubito, ΠΡΟΣΟΥΕΛΕΙΝ, ut sonum προσwelειν designaret; non secus atque Dionysius Halicarn. nomen VELIA, h. e. WELIA, forma ΟΥΕΛΙΑ donavit.

Frequentissimum consonantis Vau usum fuisse credendum est, ut in mediis verbis importunus vocalium concursus vitaretur. Situs autem is erat rarissimus, quo consonantibus δ et ε subjungebatur, uti in verbis δweinος, δwhην, σwαινω, σweυω¹¹³; non secus atque Anglice scribimus *dwel* et *swain*. Horum unam familiam mox exhibendam [p. 167.] sumus curaturi.

ATQUE hæc quidem in præsens dixisse sufficiat de potestate prosoediaca consonantis Vau cum cæteris simplicibus communi: Alteram porro ei virtutem inesse videmus, quam cæterarum consonantium nulla itidem sortitur. Ea autem cujusmodi sit, exempla commodissime docebunt. Observarunt

rici Bigot; πασσαλώμενον X, προσηλώμενον Heathius; προσηλούμενον Cod. Colb. Τουρ. ad Hesych. III, 93. προσέλουμενον η Cod. A., et Brunckhius; προσελ. Voss. προσφειλ. nescio quis,

προσwel. ex Davesio Askeuius; palmam omnibus præripuit reponendo * προυσελούμενον. RICARDUS PORSON. In Etym. Mag. ΠΡΟΥΣΕΛΕΙΝ G. Burges pariter correxisse video. 113. Conf. supra ad p. 199.

SECT. Homeri editores, quod et vix quenquam * latere
 IV. potuit, verborum λυω, τιω, et similium priorem modo
 165 corripere, modo produci; cum tamen in futuris λυσω,
 et τισω, et quæ hinc fluant temporibus, nulla sit
 quantitatis variatio. Hoc inquam observarunt edi-
 tores, sed in rei observatæ ratione prosoediaca
 investiganda artem suam frustra exercuere. Nec
 vero sine risu alios aliorum commenta video sannis
 excipientes, cum ipsi interim nihil ὑγιειστερον ex-
 cogitarint. Ridet non semel doctiss. Clarkius [ad
 Il. A, 314. Z, 434. Δ, 257, etc.] Barnesii ineptias
 vocalem υ in λυω, ι in τιω communem statuentis:
 cum tamen, quæ ipse comminiscatur, a Barnesii
 ineptiis verbo duntaxat tenus discrepent. Nempe
 vocales υ et ι in dictis ac similibus verbis natura
 longas esse censuit; ob positionem vero aliquando
 corripere, quatenus scilicet altera sequatur vocalis.
 At enim aliene, obsecro, est productarum, alia cor-
 reptarum positio? Num diversa esse potest syl-
 labarum distributio? At ni hoc fieri possit, com-
 mentum, quo se tam mirifice extulit vir doctiss.,
 ad Barnesii ineptias plane recidit. Nos istiusmodi
 vocales natura breves esse statuimus, iis autem
 subjici oportere consonantem Vau. Hæc utique
 inter duas vocales intercedens in diversis pro ar-
 bitrio syllabis enunciari poterit. Verbi utique λυω
 priorem pro lubitu constituere licebit vel λυ, vel
 λω: Si a vocali claudatur λυ-ω, non poterit non
 166 corripere: * sin a consonante λω-ω, eam simul ac
 pronunciaris, ea erit oris figuratio, ut ante sequen-
 tem vocalem altera ω necessario sit efferenda. Fu-
 turum vero λυσω in syllabas ita secari nequit,
 ut priorem corripiat. Similis est ratio prosoediaca
 verborum αωορ, δαωιζω, διωα, ολωωος, aliorumque
 haud paucorum.

Nec vero in mediis duntaxat verbis obtinebat
 consonantis Vau virtus, quam exposuimus, prosoe-
 diaca. Eam porro videmus in verborum itidem ini-
 tio collocatam vires ac tempus (ut cum Terentiano

[p. 42.] loquar) retro sufficere solitam. Istius, verbi SECT.
IV.
gratia, Ιλ. Δ. 86.

Η δ ανδρι ικελη—

vera potestas est Η δ ανδρι Wικελη; syllabarum autem ratio, unde pendet prosoedia, Η δ ανδριW ικελη—Quo de loco doctiss. Clarkius ad vers. 81. Qua (inquit) ratione ultima in voce ανδρι vers. 86. producat, vide ad A. 51. Hoc est [Ter. Adelph. IV, ii, 44, 5.] :

*Ito ad dextram: prius|quam ad portam venias,
apud ipsum lacum*

Est pistrilla, et exadvorsum est fabrica: ibi est ¹¹⁴—

Ego utique ad A. 51. a viro doctiss. adnotata adii, patiensque ac commodus satis perlegi: ibi vero nil quidquam repperi ad quod ultima vocis * ανδρι, cum 167 neque vocalis adspirata nec diphthongus sequeretur (nam in his nugis multus est vir doctiss.), referri posset [Id. vi, 3, 4.]

*Perreptavi usque omne oppidum, ad portam, ad
lacum,*

Quo non? neque illic fabrica ulla erat—

Hac occasione vetus illud criticorum opprobrium Ιλ. Γ. 172. nefas plane esset præterire. Germanam autem ejus potestatem sic concipi volumus,

— — — φιλε Wεκυρε δWεινος τε:

prosoediacam autem syllabarum rationem,

— — — φιλεW εκυρεδ Wεινος τε.

114. Conf. Aristoph. Av. 3. Lys. 710. Eccles. 654. Ruhnken. ad Plat. Theætet. p. 153. D. apud virum humanissimum, Jan. Bakium ad Cleomed. Meteor. pp. 381, 382. et Eupol. apud Polluc. ix, 48. Alexis apud Diog. Laert. iii, 27. "Ανω κάτω

τε περιπατῶν, ὥσπερ Πλάτων, Σοφὸν οὐδὲν εὗρηκ'—Ennius Iphigenia; Imus huc, hinc illuc: quum illuc ventum est, ire illinc lubet: conf. Catull. Carm. LV., et viam [to Mr. Hardcastle's, of Quagmire-Marsh.].

SECT. Vocis *Wekyros* potestas in uno versu (bis conspicitur
IV. *Ιλ. Ω. 770.*

Η Wekyros Wekyros δε—

Alterius *δWεινος*, uti et ejusdem familiæ omnium, eandem Homerus vim perpetuo servavit *Ιλ. Α. 515.* — *επει ου τοι επι [Ι. ενι] δWεος.* *E. 574.* — *Τω μεν αρᾶ δWειλω.* *817.* *Ουτε τι με δWεος.* *K. 254.* — *ὀπλοισιν ενι δWεινοισιν.* *Λ. 10.* — *μεγα τε δWεινον τε—37.* — *περι δε δWειμος τε.* *N. 224.* — *Ουτε τινᾶ δWεος.* *Ξ. 387.* — *αλλᾶ δWεος ισχανει.* *P. 217.* — *τε ΔWεισηνορα θ. Φ. 25.* — *ποταμοιο κατᾶ δWεινοιο.* *Ω. 116.* — *εμε τε δWειση.* *168 Οδ. Γ. 322.* — *μεγα τε * δWεινον τε.* *E. 52.* — *Οστε κατᾶ δWεινους—Ι. 236.* *Ημεις δε δWεισαντες.* Hinc porro liquet pro portentis istis plus nimio familiari- bus *εδδεισεν, περιδδεισας, ὑποδδεισας* legi tandem oportere *εδWεισεν, περιδWεισας, ὑποδWεισας.* Ex iis denique, quæ modo diximus, in proclivi erit colligere, quo tandem sensu vera sint Prisciani verba [supra p. 199.] poetam Æolicum in isto *NEΣTOPA ΔE FOY ΠAIΔOΣ* digamma pro duplici consonante posuisse docentis. Libet tamen in transcurso monere alteram ejusdem doctrinam, Æoles itidem digamma pro nihilo quandoque accepisse, futilem esse atque absurdam. Quod enim adducit *Αμμες δ Φειραναν το δε τ αρ θετο μωσα λιγαia* [supra ibid.] quin corruptum sit, nihil dubii esse debet. Quicquid autem de *Φειραναν* et sequentibus statuendum sit, unum illud interim mihi persuasum sedet, pro *Αμμες δ*, modo vox sequens a *F* inchoata fuerit, rescribi oportere *Αμμε δε*, vel forte *Αμμι δε*, nam, quo hæc referenda sint, non liquet; uti et alterum, pro *λιγαia* legendum esse *λιγεια*¹¹⁵. Idem non minus frustra docet

115. "Μῶσα λιγαῖα citat Priscianus p. 546. quod infelicibus avibus in M. λιγεῖα mutat Rich. Dawesius." Koen. ad. Greg. Metrop. pp. 113. 115. Stesichorus. ΠΑΔΙΝΗ apud Blomfield. in Mus. Crit. Vol. II, p. 267. "Ἄγε,

Μῶσα λιγεῖα, Incertus apud Schol. ad Hermog. p. 400. et fortasse apud Etymol. p. 589, 46. Μῶσ', ἄγε, μῶσα λίγεια. Ἀλκμὰν apud Hephæst. p. 24=40. Μῶσ', ἄγε καλλιόπα, θυγατερ Διός. Archil. apud Eustath.

Æoles itidem digamma pro vocali correpta usos in-
veniri. Neque enim in iambico dimetro, quem ex
Alcmane laudat [p. 199.],

SECT.
IV.

ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡ ΤΕ ΔΑΦΙΟΝ,

vox ΔΑΦΙΟΝ quadrisyllaba accipienda est secunda
correpta δαῦιον, sed trisyllaba, prima juxta ea, quæ
* de λυωω monuimus, producta. Atque illud quidem 169
ad commentum confugisse Priscianum non possum
non mirari, qui τω digamma duplicis consonantis
potestatem alibi tribuerit. Et profecto, si apud
Homerum in voce δῆιος recte haberetur vocalis η,
postularet dialectorum analogia ut in ΔΑΦΙΟΝ apud
Alcmanem prima etiam ante simplicem consonantem
produceretur. Sed cum Prisciano omnino censeo
vocalem α in ΔΑΦΙΟΝ esse natura brevem, adeoque
apud Homerum pro δῆιος, cujus prima modo pro-
ducitur, modo corripitur; ubique scribendum esse
δαίιος. Cæterum, ut illud obiter perstringam, de
Horatiana vocis *sylviæ* dihæresi a Prisciano laudata

ad Il. A, p. 10, 1=8, 24. Δεῦρ',
ἄγε, Καλλιόπεια λιγεῖα. Schol.
A. ad Il. N, 588. (conf. Schol.
L. ad Il. B, 233.). 'Αλκμάν'
Μῶσα Διὸς θυγάτερ * * * λίγ'
αἰέσομαι. Alcmanis fragmentum
hoc modo constituendum sus-
picatur *Meinekus*, Cur. Crit. p.
30., Μῶσ' ἄγε Μῶσα λιγεῖα Πο-
λυμελὲς μέλος νεοχμὸν "Αρχε
παρθένοισι αἰίδεν Καὶ ναὸς ἀγναῖς
εὐπύργῳ φεραπαίναις ep. cr. p.
30. ubi auctoritates, quibus ni-
tuntur hæc disjecta poetæ mem-
bra, concutias. Pind. Olym. ix,
73. "Εγείρ' ἐπέων σφὶν οἶμον
Λιγύν. Æschyl. Agam. 1148.
Ἴω, ἰώ, λιγείας μόρον ἀηδόνος.
Theocr. Id. xxii, 221. λιγεῶν
μελίγματα Μουσᾶν Apoll. Alex.
de pronom. apud *Bekker*. p. 325.
Κόριννα Μέμφομαι δὲ καὶ λιγού-

ρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα. Conf. *Salmas.*
Epist. p. 32., *Valck.* ad Adoniaz.
p. 300. C. Theocr. Id. xv, 135,
λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδάς. xvii,
113. λιγυρὰν ἀναμέλψαι αἰοιδάν.
viii, 71. λιγυρῶς ἀνεβάλλετ'
αἰίδεν. Plat. in Phædro, p. 237.
A. "Αγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι, εἴπετε
δι' ᾧδῆς εἶδος λίγειαί, εἴτε διὰ
γένος μουσικὸν τὸ Λιγύνων ταύτην
ἔσχετ' ἐπωνυμίαν, ξύμ μοι λαβέσ-
θε τοῦ μύθου,—Virg. Buc. vii,
24. *Hic arguta sacra pendebit*
fistula pinu Hor. Epist. ii, ii, 90.
Qui minus argutos versat furor
iste poetas? Carm. iv, vi, 25.
Cunninghami lectio *Ductor Ar-*
geæ fidicen Thalix, Phœbe, mihi
saltem semper arrisit. "Sæpis-
sime librarii confuderunt *Argæus*,
Argous, et *Argivus*:" *Schrader.*
Emendat. p. 23.

SECT. Cl. Bentleius ad Carm. i. 23. 4. " Similem (inquit)
 IV. " sane dialysin in aliis verbis admiserunt non Ca-
 — " tullus ¹¹⁶ solum, qui paulo durior est, sed tersissimi
 " Poetarum Tibullus et Ovidius : ille Eleg. i. 8 [2.].
 " et alibi,

Stamina non ulli dissolüenda deo

hic in Epist. Medeæ Jasoni [4.]

Debuerant fusos evolüisse meos

" et passim. Verum alia ratio horum est, alia, ni
 " fallor, *siliæ*. Solvo enim et volvo, si consonantem
 " in vocalem dissolveris, primam brevem habebunt ;
 " ut ex supinis et participiis constat, *solutus*, vo-
 170 " *lutus* : *Siliæ* autem, etiam per diæresin in * tres
 " syllabas dissoluta, primam tamen longam retinebit ;
 " siquidem certum est a Græco "ΥΛΗ, vel per di-
 " gamma Æolicum "ΥΛFH, Latinum *Silva* profluxisse.
 " Nam "ΥΛΗ quidem apud Græcos syllabam primam
 " semper productam habet ¹¹⁷." Ego vero continere
 me nequeo quin credam, contra quam judicavit vir
 Cl., Horatianæ in voce *sylüa* dialyseos eandem plane
 esse rationem, quæ est Tibullianæ in *dissolüenda*,
 et Ovidianæ in *evolüisse*. Velim enim scire, unde-
 nam colligi possit Æolicum ΥΛFH, vel forte ΥFΛΗ,
 vocalem Υ natura brevem non habuisse : An quia

116. Valckenaerius ad Cal-
 limachea, pp. 125, 6., " In ver-
 bis solvo, et volvo, ista pronun-
 ciandi scribendique ratio præ
 reliquis Catullo placuit, i, 38.
Pristina vota novo munere dis-
solüi. 74. *Condita quin veri pec-*
toris evolüam LXII, 45. *simul ipsa*
(ipse R. B.) pectore Atys sua
facta revolüit xciii, 6. *Zmyrnam*
in cana diu sæcula pervolüent LX,
 53. *tibi virgines Zonula solüunt*
sinus. ii, 13. *Quod zonam solüit*
diu ligatam. Semel etiam Pro-
 pertius scripsit i, vii. 16. *Quod*
nolim nostros evolüisse Deos!

sæpius Tibullus i, viii, 40. *Pec-*
tora tristicæ dissolüenda dedit.
 xi, 62. *sit satis ornatus dissolüisse*
comæ."

117. Ex Homérico isto "ΥΛFH
 nulla *siliæ* ratio apud Horatium
 habenda est. Vide Mureti opera,
 ii, 331. *Menagiana*, ii, 214. ed.
 Amstel. Edwards ad Pseudo-Plu-
 tarch. p. 128. Hor. Carm. i, xxiii,
 4. Epod. xiii, 2. xvi, 32. Serm. ii,
 iii, 187. Poeta Venusinus, cetera
 mellitissimus, sed in his rebus
 paulo ὀψιμαθέστερος, neque in
sylüæ, nec in *Atrida* vimmetricam
 consonantis F unquam agnovit.

ΥΛΗ, prout hodie exhibetur, primam semper habet SECT.
IV.
productam? At aliter fieri non potuit, utcunque
το Υ in vetere scriptura ΥΛΦΗ natura breve fuerit;
nam ΥΛΦΗ in syllabas ita secari non potest, ut
priorem brevem habeat; neque igitur, quod ejus
locum hodie occupat ΥΛΗ, priorem uspiam potuisset
non producere. Finge, verbi gratia, ex verbo
Latino *solVo* deleri ubique literam V. Annon ne-
cesse erit, ut deinceps prius O longæ partes ubique
sustineat? At quis tamen exinde legitime intulerit
vocalem illam natura longam esse? Verum si nullo
argumento evinci possit vocalem Υ in voce ΥΛΦΗ
non fuisse natura longam, satis opinor est Horatii
auctoritas, cur natura brevem fuisse, adeoque ea-
dem plane ratione *sylvæ* in *sylvæ*, qua *evolvisse* * in 171
evolvisse, et *dissolvenda* in *dissolvienda* migrasse
concludamus.

HACTENUS in metrica consonantis Vau auctori-
tate potissimum sumus versati. Reliquam hujus
Sectionis partem analogicæ ejusdem virtuti, in su-
perioribus non plane intactæ, uberiori exemplorum
delectu illustrandæ impendemus. Noli tamen mi-
rari si forte in sequentibus potestatis itidem pro-
soediacæ mentio subinde recurat: Neque enim
res tam amice conjurantes penitus disjungere fas
videtur.

ΙΑ. Α. 7. Ατρειδης] Germanum hujus verbi sonum
Ατρεωιδης statuimus. Analogiam autem sic concipi
volumus. Quod hodie repræsentamus Ατρευς, ve-
terum Ionum sermone erat Ατρεως. Nempe ele-
mentum Υ consonantis Vau tam sonum quam locum
innumeris in verbis jam olim occupavit¹¹⁸. Hujus
autem a genitivo Ατρεωος non secus fuit patro-
nymicum Ατρεωιδης, atque ab Εκτορος et Νεστορος,
Εκτοριδης et Νεστοριδης. Simili ratione a genitivis
Αιγεωος, Wοινεωος, Πηλεωος, Τυδεωος, Φυλεωος, deri-
vantur Αιγεωιδης, Wοινεωιδης, Πηλεωιδης, Τυδεωιδης,

118. Vide supra ad p. 215.

SECT. Φυλεωιδης ¹¹⁹. Quam ad confirmandam analogiam
 IV. accedit, quod quadrisyllabam hanc scripturam me-
 tricæ itidem leges ubique patiantur: cum tamen
 certissimum sit eam esse versus heroici rationem
 172 ut trisyllaba Ατρειδης, Αιγειδης Ὡς. variis * in locis
 commodissime recipiat, ex quibus tamen omnibus
 quadrisyllaba Ατρεωιδης Αιγεωιδης Ὡς. [nusquam] ex-
 cludat ¹²⁰. Cæterum versum istum Γ. 182.

Ω μακαρ Ατρειδη, μοιρηγενες, ολβιοδαιμον

auctor est Eustathius laudari solitum eo quod vo-
 cem monosyllabam dissyllaba, deinceps trisyllaba,
 quadrisyllaba, et quinquesyllaba ordine et κλιμα-
 κηδον excipiant ¹²¹. Sed ignoscet, uti confido, mihi

119. [Οἱ Αἰολεῖς πολλάκις ἐν
 ταῖς διφθόγγοις οὐκ ἀποβάλλου-
 σιν, ἀλλ' ἀρκοῦνται μόνῃ διαστά-
 σει, ὡς ἐν τῷ Ἀτρεΐδης Αἰγεΐδης,
 Αργεῖος. MS. Harl.] Idcirco
 in his formis penultima commo-
 dissime producta legitur, quod F
 Latinum non tulit eloquium.
 " Ut ab *Atreus*, *Coroneus*, *Cre-
 theus*, *Lynceus*, *Neleus*, *Æneus*,
Peleus, *Pentheus*, *Phineus*, *The-
 seus*, *Tydeus*, formantur *Atrides*,
Coronides, *Crethides*, *Lyncides*,
Nelides, *Ænides*, *Pelides*, *Pen-
 thides*, *Phinides*, *Thesides*, *Ty-
 dides*, media syllaba semper pro-
 ducta, sic a *Tereus*, formari
 debet *Terides*, non autem *Terēi-
 des*." *Schrad.* Emendat. p. 237.
 Mulieres quoque μητρόθεν sunt
 appellatae. *Δαναΐδης*· *Λητοΐδης*·
Νιοβίδης· *Εὐρυπιάς*· *Πηλιάς*· *Ἀχελώϊς*·
Δηωΐς· *Ἡρωΐς*· *Νηρηΐς*· *Πριαμΐς*·
Τανταλΐς· *Ἀδρηστίνη*· *Ἀετίνη*·
Δηωτίνη· *Εὐηνίνη*· *Ἡρωτίνη*· *Ἡρώ-
 νη*· *Θεανίνη*· *Θεαντίνη*· *Κλεοβυ-
 λίνη*· *Νηρεΐνη*· *Φαιακοσίνη*· *Ὠκε-
 ανίνη*. *Neptunine* Catull. Nupt.

Pel. et *Thet.* 28. *Nereine* Virg.
Buc. vii, 37. Vide *N. H.* ad
Ovid. *H. Ep.* vi, 103. *Ar. Ach.*
 614. His addas, *Αἰνειώνη*·
Ἀκρισιώνη· *Καδμειώνη*· οὐρα-
 νιώνη.

120. i. e. nullus est locus in
 Homero, in quo metrum -εἰδῆς
 efflagitet.

121. Versus Ῥοπαλικὸς *Ach.*
 536. Ἥστραπτ', ἐβρόντα, ξυνε-
 κύκα. *Plin.* *Epist.* i, xx. *Odi
 præcoci puerulos sapientia.* *Voss.*
Etym. v. *Rhopalius*, Quæ qua-
 rum facie pulcerrima *Deiopeia*;
Servius p. 1820. apud *Gaisford.*,
Rem tibi confeci, doctissime,
dulcisonoram; *Capella* p. 189., *O
 sacra doctarum prudentia fon-
 tigenarum*: *Prudentius*, *Spes
 Deus æternæ stationis conciliator.*
*Hujusmodi consarcinatores im-
 pense nugabantur*; MS. Harl. f.
 137. ἔστι δὲ καὶ ὁμηρικὸς στιχὸς,
 ἔχων τὰ ὅκτω μέρη τοῦ λόγου·
 πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρο-
 νέοντ' ἐλέησον· τὸ μὲν γὰρ πρὸς
 ἔστι πρόθεσις. τὸ δὲ σύνδεσμος.
 τὸ δὲ ἐμὲ ἀντωνύμια. τὸ τὸν ἀρ-

bonus Homerus, si forte effecero, ut laus ista, quam SECT.
IV.
ipse, sat scio, nunquam expectaverit, in posterum sit nulla. Atque hanc quidem veniam quo certius consecuturus videar, facit quod persuasum habeam Aristophanem olim quendam finxisse κλιμακι non minus artificioso deorsum crepantem. Hujus quidem laudem Comico inviderunt librarii atque editores, qui utique locum ita mutilaverint: Nub. 389.

Ατρεμας πρωτον παππαζ· καπειτ επαγει παπα-
παππαζ·
Χωταν χεζω κομιδη βροντα παπαπαππαζ ωσπερ
εκειναι.

Ad quem Cl. Kusterus “Cum (inquit) integrum
“pedem versui huic deesse viderem, conjiciebam
“το παππαζ bis scribendum esse: quam conjec-
“turam postea collatio MS. Vatic¹²². confirmavit.”

* *A f--t for his conjecture and the MS. into the 173
bargain*¹²³. Fefellit utique virum Cl., uti et correc-

θρον. τὸ δύστηνον ὄνομα. τὸ ἔτι
ἐπὶ ῥήμα. τὸ φρονέοντα μετοχή.
τὸ ἐλέησον ῥήμα.

122. Nub. 389. “MSS. Vatic.
et Barocc. 127. Ἀτρεμας πρωτον
παππάξ, παππάξ lege, Ἀ. οὕτω
(et sic Suidas in παπ.) πρωτον
παππάξ ἐπάγει, κᾶπειτα παπαπ-
πάξ.” R. B. quem conf. in Mus.
Crit. No. vii. p. 437. MSS.
C. E. Ἀ. π. παππάξ, κᾶπειτ
ἐπάγει παππάξ παπαπαππάξ et
390. παπαπαππάξ. MS. D. Ἀ.
π. π. κ. ἐ. παπάξ παπαπαπάξ.
MS. F. Ἀ. π. π. κ. ἐ. παπαππάξ
παπάξ. I. παππάξ παππάξ, κ. ἐ.
αααα α

πππππξ. H. Ἀ. π. παπάξ, κ. ἐ.
παπαπαπάξ T πρότερον παπάξ
παπάξ κ. ἐ. παπάξ παπαπάξ.
390. H, T. παπαπαπάξ I.
ααα

πππππάξ. Cod. Leid. παπάξ·
κᾶπειτ ἐπάγει παπάξ. Vide R. P.

apud P. P. D. “Potius sic:
ΠΑΞ, ΕΙΤ’ ΕΠΑΓΕΙ ΠΑΠ-
ΗΑΞ,” Porsonus apud virum sa-
gacissimum atque amicissimum,
Martinum Davy, S. T. P. et Colle-
gii Caii-Gonvillensis Magistrum:
Athen. I, p. II, C. εἴτ’ ἐπάγει·
Scribi potest Ἀ. π. πάξ· κᾶτ’.
ἐπάγει παππάξ. judice R. P.
paulo ante decessum flebilem;
sed R. D. emendationem, si rite
memini, sollicitare noluit: et
alio festinans cum Hermannō
textum ἐκ τῶν φυσικῶν scrutari
nolui.

123. Emendatione oppido
quam nitida sordidam verbi la-
bem inspersit R. D.; et τὸν
τάριχον τουτονὶ Editor doctis-
simus pariter atque longe hu-
manissimus præteriit: Castum,
proculdubio, esse decet pium poe-
tam Ipsum: sed decipit exem-
plar vitii imitabile; et Aristo-

SECT. phanes, licenter in quibusdam,

IV. καθάπερ τις σκώληξ ἐν πάννῳ

πονηρῷ καὶ κοπρώδει βορβόρῳ
κυλινδούμενος, † poeseos suæ ful-

gore mentis *R. D.* aciem adeo
præstrinxit, ut eum in fraudem

illiceret. Immutatas critico reli-
qui ipsius voces: indulgeas, velim,

lector benigne, audaciæ meæ; et
fidem erga *R. D.* boni consulas,

Vir admodum Reverende, qui es
“non fortasse tam vehemens,

quam isti,” quos nos jure lauda-
mus, “sed certe talis, quales si

omnes semper fuissent, num-
quam desideratus vehemens es-

set” episcopus. *Af—g* suppose-
ret alter amicus; οὐκ ἂν πριαίμην

οὐδ’ ἂν ισχάδος μίας. Sed *ficus*
apud nos in pretio sunt, apud

Athenienses viliores multo: Li-
brarii quoque, suavissimi ho-

mines, hujusmodi pabulum nihili
habent; Eubulus apud Athen.

xvi, 640. B. ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ
πάνθ’ ὁμοῦ πωλήσεται, Ἐν ταῖς

Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες, βότρυς
—ἀκλητῆρες hic, ut ἀνακλητόρων

alias, monstrum horrendum; sed
Attici salis gustum habens,

ΣΥΚΑ, κλητῆρες, restituit Pier-
sonus ad Moerin, p. 368. Vide

(*Crit. Rev. Jan.* 1803, p. 5.). In
hoc loco *Jortinus*, priscæ sancti-

moniae vir, dixerit joculariter *A*
B—k b—y, vel *H—le n—t*:

etsi sint quædam, confiteor, quæ
honeste non possum dicere; castis

tamen omnia sunt casta; — καὶ
γὰρ ἐν βακχεύμασιν Ὁ νοῦς ὁ

σώφρων οὐ διαφθαρήσεται Eur.

Bacch. 313. [Ἡ γ’ οὔσα σ. te-
mere Salmas. ad Tertullian. de

Pallio p. 328.]; utinamque jocus
in turpiculis hunc libellum non

inquinasset; sed meum esse in
textu *Misc. Crit.* ne minimum

quidem novare judicavi. Procul
esto immunda Comici Petulantia,

quæ lectoribus fastidium creat;
procul esto nequitiae illuvies, a

qua cultus noster divinus mente
pura consistens penitus abhorret.

Aristophanes fuit strenuus civis,
demagogi fremitum acerrime re-

tudit, et de patria optime pro-
meritus civitatem monuit (*Pac.*

506.); Ἀλλ’ εἵπερ ἐπιθυμεῖτε
τήνδ’ ἐξελκύσαι, Πρὸς τὴν θάλατ-

ταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε. Ora-
culum apud Herodot. viii, 51.

τὸ ξύλινον τεῖχος ἀνάλωτον ἔσεσ-

θαι. conf. *Thucyd.* i, 93. 143,
144. ii, 62. 65. *Aristot.* de Re-

publ. viii, vi. Egregiis vero
animi dotibus parum honeste

usus auditores partium studio et
malitia imbuebat; et una cum

tota illa Comicorum manu in
virum de vita et moribus studio-

sissime quærentem venenatos
sales suos effudit. SOCRATEM,

qui sophistis sese opposuit, et a
physicis totum ad mores emen-

dandos transtulit, opprobriis fal-
sissimis insectabatur; atque hæc

omnia, quasi sepimento aliquo,
vallabat suavissimis poeseos con-

dimentis: Nub. 1508. Τί γὰρ
μαθόνθ’ ὑβρίζετόν γ’ εἰς τοὺς

† Cleomed. Meteor. ii, 74. ed. 1604. Æschyl. Eum. 691. βορβόρῳ θ’ ὕδωρ
λαμπρὸν μαινῶν οὐ ποθ’ εὐρήσεις ποτόν. Plato de Republ. vii, p. 704. E. 7.
Frf. = p. 488. B. 5. Læmar. = T. ii, p. 533. D. I. HSt. ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ
τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορυγμένον. Galen. Προτρεπτ. c. xi. ὡς ἐν βορ-
βόρῳ πολλῷ τὴν ψυχὴν ἐαυτῶν ἔχουσι κατεσβεσμένην. Conf. Strab. xvii,
p. 11251. Oxon. Juv. Sat. xi, 172. Prudent. Peristeph. ii, 245—248. Lucian. T. ii,
p. 233. Alexander, §. 25. ἐρομένου γὰρ τινός τι πράττει ἐν ᾧδον ὁ Ἐπίκουρος;
μολυβαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας ἐν βορβόρῳ κάθηται. Lege, Μολυβδίνας—est enim
Iambicus tetrameter.

torem Vaticanum alterum illud παπαπαπαξ inep-
tissime bis scriptum haberi. Hoc, opinor, videns
editor Londinensis exhibendum curavit καπειτ επα-
γει παπαπαξ. quo quidem pacto ad pristinum κλι-
μακα propius accessit, sed versum adhuc magis
contaminavit. Ipsius etiam κλιμακος gradus adhuc
primus desideratur. Eum vero in integrum sic tan-
dem restituo :

SECT.
IV.

Ατρεμας πρωτον ΠΑΞ, κατα ΠΑΠΑΞ επαγει, καπειτα
ΠΑΠΑΠΠΑΞ.

Χωταν χεζω κομιδη βροντα ΠΑΠΑΠΑΠΠΑΞ, ὡσπερ
εκειναι.

Porro autem (ut ad analogiam Homericam rever-
tamur) verba nonnulla duplici modo terminabant
Iones, modo εως, modo ηως adhibentes; uti ex

θεούς; Καὶ τῆς Σελήνης ἔσκο-
πεῖσθε τὴν ἔδραν. Δίωκε, βάλλε,
παῖε, πολλῶν οὐνεκα, Μάλιστα
δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἡδίκουν·
“ στίχος ἄλλως ἐν παλαιῷ ἀντι-
γράφῳ· τί γὰρ μαθόντ' εἰς τοὺς
θεοὺς ὑβρίζετον.” *Vict.* et 1511.
pro ὡς *Vict.* οὐς. Hoccine de
viro, “qui primus philosophiam
devocavit e caelo, et in urbibus
collocavit?” Audiamus discipu-
lum magistri dicta factaque illi-
bata et cana simplicitate enar-
rantem; Xenoph. Mem. iv, vii,
6. ὅλως δὲ τῶν οὐρανίων, ἧ
ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται, φρον-
τιστὴν γίγνεσθαι, ἀπέτρεπεν·
οὔτε γὰρ εὐρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ
ἐνόμιζεν εἶναι, οὔτε χαρίζεσθαι
θεοῖς ἂν ἡγεῖτο τὸν ζητοῦντα, ἃ
ἐκεῖνοι σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλη-
θήσαν. Conf. eundem ibid. i, i,
11—14. *Platonem* de Legg. vii,
p. 901. B. 2. Frf. p. 640. G. 2.
Laemar. = T. ii. p. 821. A. i.
HSt. et *Auctorem* *Epinom.* p.
1013. A. i. Frf. = 703. E. 3.

Laemar. = T. ii. p. 938. A. 7.
HSt. *Æschyl.* *Suppl.* 1055—
1059. qui rivulos suos ex his
fontibus deduxit; Τί δὲ μέλλω
φρένα δῖαν Καθορᾶν, ὅψιν ἄβυσ-
σον;—Τίνα καιρόν με διδάσκεις;
Τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν. His
adde *Philemon.* fragm. inc. V.
p. 340. *Cler.* Θεοὺς νόμιζε καὶ
σέβου, ζήτει δὲ μή. et *Eupol.* cui
lacero et deformato priscum ni-
torem reddidit *R. P.* in *Adverss.*
p. 75. “Ενδοθι μὲν ἐστὶ Πρωτα-
γόρας ὁ Τήϊος, “Ὅς ἀλαζονεύεται
μὲν ἀλιτῆριος Περὶ τῶν μετεώρων,
τὰ δὲ χαμάθεν ἐσθίει. Sed in
Danesio, non in *Aristophane*,
Operam impendimus, cujus levi-
tas præ sordibus *Aristarchi* illius
Anti-Bentleiani, *Ricardi Johnsoni*,
Nottingamici, hominis haud in-
ficeti, et mores suos fassi, pene
conticesit. Ne *R. D.* hominem
nequam, in honesti leges cum
Aristophane peccantem, defen-
dendo fecerim nequiores, redibo
illuc, unde deflexit nota.

SECT. IV. genitivis constat: νηως verbi gratia et Πηληως ad rectos νηως [vulgo νηυς] et Πηληως non secus referenda sunt atque νεως et Πηλεως ad νεως et Πηλεως. A Πηληως autem profluit alterum patronymicum Πηληωιαδης, uti et a Νηληως Νηληωιαδης. Nempe in formandis patronymicis genitivi terminatio ος vel ου post syllabam brevem in ιδης, post longam vero in ιαδης migrabat¹²⁴. Cujus rei exempla

124. "Quam dedit *Davesius* observationem, jam olim ex *Heracleideis* dederat *Eustathius* ad Il. A. p. 13, 11=10, 36.: hoc etiam genus optime cognitum habuit in Latinis Poëtis redintegrandis *N. Heinsius*:" VALCKENÆR. ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 414. Conf. *Diatrib.* p. 287., et *Koën.* ad *Greg.* 231. apud *Burgess.* 'Αντηνορίδης' Τυνδαρίδης' etc. Il. Φ, 208. Χέρσ' ὑπο Πηλεΐδαο καὶ αἶρι Φίφι δαμέντα. E, 109. "Ὅρσο, πέπον Καπανηΐαδην, κατὰ βήσεο δίφρου. " In Βηλίδης, patronymico a Βῆλος deducto, [*Lebethrides. Prætidēs*] media syllaba usque adeo brevis est, ut nulla licentia produci possit. Sic a Βάττος regulare est Βαττίδης. Nomina in ιος desinentia formant patronymicum in ιαδης. Κλύτιος Κλυτιάδης· Θεσπιος Θεσπιάδης. Θεστιος Θεστιάδης· Φήμιος Φημιάδης." *Brunck.* ad *Æn.* II. 81. et ad *Soph. Ph.* 1333. Λαερτιάδης non a Λαέρτης, sed a Λαέρτιος· quod κτητικόν. MS. Harl. f. 160. ἀμαρτάνει δὲ ὁ τρύφων τὸ τελαμωνιάδης λέγων ἀπὸ τοῦ τελαμώνιος. — 'Αμφιτρώων 'Αμφιτρωνιάδης' [*Amphiaraïades* Ovidio quoque reddenda *Fast.* II, 43. pro *Amphiaraïdes*,—*Valck.* in *Diatr.* ad *Eur. Fr.* p. 287. C.] Λαερτιάδης· Πέλοψ· Πελοπίδης· Πελοπεύς—εἶος—ἦος· Πελοπηΐαδης.—'Ασκληπιοῦ Il. B, 731.

Τῶν αὖθ' ἡγείσθην 'Ασκληπιοῦ δύο παῖδες' ut, supra, 518. "Υἱεε Φιφίτου μεγαθύμου Ναυβαλίδαο· hinc 'Ασκληπιιάδης, et ex necessitate, 'Ασκληπιιάδης. *Theognis* 432. Εἰ δ' 'Ασκληπιιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε Θεός· et *Sophocles* ὁ φιλόμηρος in *Ph.* 1333. Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν 'Ασκληπιδῶν ex *Aldo Brunckius*; 'Ασκληπιαδῶν ex *Turnebo* ceteræ editiones veteres. 'Ασκληπιῶν *Tourp.* ad *Suid.* I, 168. et *Pr.* ad *Vol.* II, x. "Non adduci possum ut credam *Æsculapii* filios a *Sophocle* *Æsculapios* vocari. Neque tamen sanam puto aut vulgatam lectionem, aut a *Brunckio* post alios adoptatam, 'Ασκληπιδῶν. Altera enim metro, altera analogiæ repugnat. In loco, quem nunc tractamus, nullo negotio emendari posset, si de cæterorum sanitate constaret, Καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν"—*R. P.* App. ad *Tourp.* p. 445. Postea reperto *Sophoclem* ἡμῖν et ὑμῖν sæpissime scripsisse, operis summam feliciter reposuit 'Ασκληπιιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν. *Pr.* ad *Eur.* xxxv=xxxviii. Conf. *Athen.* VI, 256. C. ΑΣΚΛΑΠΙΑΔΑ in decreto apud *Maffæum* in *Gallic. Ant.* p. 10. l. 21. et ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ apud *Dodwell.* in *Itiner.* Vol. I. p. 415. Posito hanc analogiam esse omnino veram, habebimus "Ανθεμος

Ἀνθεμίδης Ἀνθεμίων Ἀνθεμιωνιάδης Δεύκαλος Δευκαλίδης Δευκαλίων Δευκαλιωνιάδης Ἡετίος Ἡετίδης Ἡετίων Ἡετιωνιάδης Ταλαός Ταλαΐδης Ταλαίων Ταλαϊωνιάδης. Eandem legem plerumque secuti sunt Latini; e. g. *Abantiades*, *Acrisioniades*, *Amphitryoniades*, *Anchisiades*, *Asopiades*, *Athamantiades*, *Atlantiades*, [*Atlas*; Virg. Geo. i, 221. *Ante tibi Æoæ Atlantides abscondantur. Atlanteus*; Hor. Carm. i, xxxiv, 11. *Sedes, Atlanteusque finis*: hinc *Atlantiades*; Ovid. Met. viii. *Venit Atlantiades positus caducifer alis.*] *Dryantiades*, *Laertiades*, *Laomedontiades*, *Nisiades*, etc. Eadem prope de gentilibus observarat BENTLEIUS; "Vocabulum Κυνθίδες [Callim. Ep. lxxiii.] in mendo cubat. Quippe a recto Κυνθίς esset Κυνθίδες, media syllaba brevi. At a Κύνθος, Κύνθιος, non dicitur, Κυνθίς, sed Κυνθιάς. Legendum itaque Κυνθιάδες θαρσεῖτε. Et sic plane extat apud Suidam in Κυνθ. et apud ipsum Callimachum hym. in Apoll. v, 61." *Grævio*. p. 92. Eodem modo *Salmasius* ad Anthol. vi, p. 569. "Κυνθιάδας vocat αἶγας, quarum copia erat in Cynthio monte." *R. B.* ad Lucan. Phars. vi, 449. "Α Πέρσης non Πέρσειος nec Περσαῖος sed Περσικός" [ut a βασιλεὺς est βασιλικός, a Φαληρεὺς Φαληρικός. Herodot. ix, 114. Xen. Anab. i, p. 57. vii, p. 576. ἀνὴρ Πέρσης, et Πέρσης ἀνὴρ.] "Περσαῖος dicitur a Πέρσα urbe prope Euphratem; Steph. de Urbibus solus memorat." Recte quoque statuit Vir præstantissimus pp. 164, 5. de derivatis in -αζειν, et -ιαζειν terminantibus; licet aliter decreverint VALCK. ad Adoniaz. pp.

189. 343. et *D. R.* ad Tim. SECT. IV. p. 51. Αἰγυπτογενής Δαρειογενής Καδμογενής Κυπρογενής Σουσιγενής et hujusmodi alia non sunt patronymica: Quod ad avium pullos et ferarum catulos attinet, "propria Græcis erat in his forma patronymica in δεύς: λύκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur; τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λεοντιδεῖς, Πιθηκιδεῖς, Ἀλωπεκιδεῖς, Χηνιδεῖς, Πεردικιδεῖς, Ἰερακιδεῖς, Περιστεριδεῖς." *Valck.* ad Herodot. iii, 109. Moneam obiter inauditam Latinis formam *lapetoniades*, qua utitur *Muretus*, iv, 613. et quam jure inustam vult *Schraderus*, Em. p. 224., rejecisse *Miltonum* nostrum, Epigr. v. *lapetionidem laudavit cæca vetustas*. Ovid. Met. iv, 632. *lapetionides Atlas fuit* Hesiod. Ἔργ. 54. Ἰαπετιονίδη, πάντων περὶ μῆδεα Φειδῶς, Theogon. 614. Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς. Formam quoque *Iapetides* usurpasse videtur Ovidius Met. v, 111. vid. *T. H.* ad Aristoph. Plut. p. 207. "Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. Εὐρυπώδης, quæ non sane censeri debet ex Εὐρυποντίδης κατὰ συγκοπὴν nata, sed potius ab Εὐρυπῶς—ῶος—ῶϊ—ῶ, Εὐρυπώδης ut ab Εὐρυπῶν frequenter Reges ex ista domo dicuntur Εὐρυπωντίδαι." *Valck.* ad Herodot. viii, 131. et ad Adoniaz. p. 267. Εὐρυπώνδων mallem: Pausan. iii, xii. 237. ἐπὶ δὲ τῷ πέρατι Ἀφεταῖδος, ἐγγύτατα ἤδη τοῦ τείχους Δικτύνης ἐστὶν ἱερὸν, καὶ βασίλειοι τάφοι τῶν καλουμένων Εὐρυπωντιδῶν. Εὐρυπώνδων ex Ald. et duobus codicibus rescripsit *Porsonus*.—*Corsini* in Fast. Att. T. i. 47. "Phliasius vero dicitur Aurelius

SECT. sunt Αγχισιαδης, Τελαμωνιαδης. Quæ analogia si
 IV. * antehac nota fuisset, notam jam olim de primi
 174 Viliadis versus enunciatione litem necessario di-
 remisset. Eadem etiam aliunde dirimi potuisset,
 modo observassent eruditi, quod verum est, ter-
 minationem genitivorum, prout hodie repræsentatur,
 εω nusquam nisi μονοσυλλαβως¹²⁵ efferendam venire.
 Quod autem doctiss. Clarkius [ad Il. A, 265.] de Πη-

ille quod ad Φλίαν Atticæ popu-
 lum spectaverit: minus enim
 feliciter latinus Inscriptionis in-
 terpres apud *Muratorium* adno-
 tavit; *Phliasius*, id est ex *Phli-*
unte oppido Sicyonice, aut Pe-
loronnesi. Atqui ex Demo
 Φλύη, ὁ δημότης Φλυεύς dicitur,
 non Φλιάσιος, aut potius Φλειά-
 σιος. “Μινυὸς—Μινυΐδης apud
 Schol. Pind. ad Ol. xiv, 5. Μι-
 ννεύς—Μινυηΐδαι.” *Ruhnkenius*
 in Ep. Cr. II. p. 247 (251). Τυ-
 φῶς, Τυφωεύς. Τυφῶν, Τυφωνεύς.
 Nominum formæ primitivæ et
 patronymicæ sæpe commiscen-
 tur: Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρίδης.
 Ἐπαμίνωνα Ἐπαμίνωνδας. Εὐ-
 βουλος Εὐβουλίδης. Ἐχεκράτης
 Ἐχεκρατίδης. Ἡρακλῆς Ἡρακ-
 λείδης. Ἡρωΐδης Ἡρώδης. Ἡρών-
 δης. Θέσπιος Θεσπιάδης. Κάλων
 vel Κάλλων Καλωνίδης. Κλέαν-
 δρος Κλεανδρίδης. Λευκόλοφος
 Λευκολοφίδης. Μνησάρχος Μνη-
 σαρχίδης. Νικομάχος Νικομαχί-
 δης. Σιμίχος Σιμιχίδης. Τευτάμος
 Τευταμίδης. Φαίδων Φαιδώνδης.
 Φιλομηλείδης. Φρασικλῆς Φρασι-
 κλείδης. *Agnon Agnonides: De-*
mocles Democles: Diocles:
Heraclides: Eubulides: Philip-
pides: Philonides: Simon Simo-
nides. Formæ vetustæ, et ple-
 rumque Doricæ: Αρχώνδας.
 Δαιτώνδας. Ἐπαμινώνδας. Ἐρ-
 μαιώνδας. Ἡρώνδας. Θεώνδας.
 Καλώνδας. Παγώνδας. Σθενώνδας.

Φιλώνδας. Φρυνώνδας. Χαρών-
 δας. *Archondas, Philondas, The-*
ondas. His diversa paullo for-
 ma subjicias Αἰολάδας. Ἀντι-
 γενίδας. Ἀριανθίδας. Δερκυλλί-
 δας. Εὐρυξιλαΐδας. Εὐθυμίδας.
 Εὐφamidας. Ἠγησανδρίδας. Καλ-
 λικρατίδας. Κοιρατάδας. Κρατη-
 σιππίδας. Λυσιμαχίδας. Παντε-
 λίδας. Πασιππίδας. Προμαχίδας.
 Σωτηρίδας. Nomina in -ιχος
 desinentia apud Bæotos per-
 sæpe diminutiva sunt: Ἀμυντί-
 χος Theocrit. Id. vii. 51. 132.
 Ἀσώπιχος Athen. xiii. p. 761.
 D. Plutarch. in Erotico T. II. p.
 761. D. Βοσπόριχος Demosth.
 de Cor. p. 278. *Bekker.* Ἰσμήνι-
 χος Aristoph. Ach. 954. “Æoles
 fere epitheta patronymicis for-
 mant, ut σπουδαρχίδης.” *Scaliger.*
 App. ad Virgil. p. 527. *Archaice*
 Aristoph. Acharn. 595. “Ὅστις;
 πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχί-
 δης, Ἀλλ’, ἐξ ὅτου περ ὁ πόλε-
 mos, στραωνίδης. Σὺ δ’, ἐξ ὅτου
 περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.
 Conf. Greg. Naz. de V. J. p.
 25. Liban. Epist. ccxciv, p.
 201. Ὁ δὲ τύπος εἰς—αδιος παρ’
 Αἰολεῦσιν, οἷον Τινάδιος ὁ Τίνα
 παῖς καὶ Ὑρράδιος ὁ τοῦ Ὑρρά
 παῖς. Schol. ad Dion. Thrac. p.
 849.

125. Quod ad Il. A, 193.
 jampridem tentavi (*Gent. Mag.*
Nov. 1797, p. 923.), infectum
 volo; etenim ut ἀνάγαιος lingua

λεως, Πηλεῖ¹²⁶, et similibus non semel observavit, SECT. IV.
 nihili est, quod quidem ad Homerum: nam ea sermonis Attici sunt propria.

A. 409. — και αμφ αλα ελσαι Αχαιους] “συνελασαι, συγκλεισαι” Brev. Schol. Auctor. Eo, opinor, intuitu, ut a συνελασαι vocis ελσαι analogia, a συγκλεισαι notio definiatur. Et habent quidem Lexicographi “ελσαι pro ελασαι.” At vero primo illud ελσαι ita locatum metri rationem plane pessundat. Secundo, vox ελασαι neque apud Homerum, nec vero usquam alias, tantundem valet quod συγκλεισαι; quem tamen significatum postulat sententia. Hem vero tibi germanam lectionem:

———— και αμφ ἄλα WEIΛAI¹²⁷ ΑχαιWους.

Annon jam vides accuratam tam sententiam quam prosoediam? At mihi (inquies) unus scrupulus etiam restat de analogia vocis weiλαι. Sic igitur collige: a verbo Homérico weiλω, vulgo ειλω, * fuit 175 aoristus primus εweiλα, non secus atque a σπειρω, εσπειρα. Ab eodem verbo formata occurrunt εwαλην, wαλεις, wαληναι, ac pro eo wαλημεναι, eadem plane analogia, qua a σπειρω formantur εσπαρην, σπαρεις, σπαρηναι: quæ quidem vocabula vulgo exhibentur εαλην, αλεις, αληναι, αλημεναι; de quibus ineptiunt admodum Lexicographi. Libet hic in transcurso observare, quam foedissime dehonestata sit ab eodem fonte deducta vox wεwελμενοι Vil. XVIII. 287.

Η ουπω κεκορησθε εελμενοι ενδοθι πυργων;

Attica ἀνώγεωσ· εὐγειος εὐγεωσ·
 κατάγειος κατάγεωσ· λεπτόγειος
 λεπτόγεωσ· λευκόγειος λευκόγεωσ·
 λυπρόγεωσ· μεσόγεωσ· ὑπόγεωσ·
 χρυσόγεωσ· ψαμμόγεωσ. Ab αἰ-
 ωρα μετέωρος· a γαῖα γέουχος
 et γεήοχος, γεωγράφος et γεω-
 μόρος· eadem analogia· Ἔως αἰος
 vel εἰος enunciandum malletm.
 Vide Tracts, p. 206. Phrynichus Π. Σ. p. 47. κατάγειον·

οὐχὶ κατάγαιον διὰ τῆς αἰ διφ-
 θόγγου.

126. Conf. R. P. ad Hec. 876
 = 870, et supra ad p. 277. v.
 FIOKΛΕΗΣ. Herodot. iv, 198.
 γεῶν. vii, 29. γεωπέδων ii, 6.
 viii, 111. γεωπεῖναι.

127. Præponerem, ἀμφ’ ἄλαδ’
 ἔλσαι Ἀχαιοῦς. Vide Apoll.
 Alex. pp. 599. 621. 623. et supra
 ad p. 246. v. FΑΛΛΟΜΑΙ.

SECT. - Ε - Ε - ΕΛ? Hiccine, quæso, audis rotundo ore lo-
 IV. quentem Homerum, an balbum potius syllabam ελ
 — vix vi exprimentem? Tu vero pristinam loci po-
 testatem instaure:

ΗΩ ΟΥΠΩ ΚΕΚΟΡΕΣΘΕ ΨΕΥΕΛΜΕΝΟΙ ΕΝΔΟΘΙ ΠΥΡΓΩΝ;
 Istud autem ΚΕΚΟΡΕΣΘΕ recte se habere, vulgatum
 vero ΚΕΚΟΡΗΣΘΕ¹²⁸ perperam; argumento sunt, quæ
 apud eundem Homerum occurrunt, ΚΟΡΕΣΑΙ, ΚΟΡΕ-
 ΣΑΣΘΑΙ, ΚΟΡΕΣΑΙΑΤΟ, ΚΟΡΕΣΩΝΤΑΙ.

ΙΛ. Α. 529.

Αμβροσiai δ' αρα χαιται επερρωσαντο ἀνακτος¹²⁹

Κρατος απ' αθανατοιο, μεγαν δ' ελελιξεν Ολυμπον]

ΕΠερρωσαντο ΑΠΟ κρατος? Congruitne, obsecro,
 176 * haberetur, quo referri posset istud επι, nil quid-
 quam improbarem. Cum vero nihil istiusmodi
 occurrat, locus soloecismi manifestus tenetur. Tu
 vero lege ΕΨερρωσαντο. *Sed adversatur quod extat*
Vil. xxiv. 616.

— αιτ' αμφ' Αχελωιον¹³⁰ ερρωσαντο.

128. Odyss. Θ, 98. et Ψ, 350.
 ΚΕΚΟΡΗΜΕΘΑ editiones.

129. ἀνακτι MS. Harl. 5693.
 Odyss. Υ, 107. Τῇσι δὲ δώδεκα
 πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναιῖκες, Apoll.
 Rhod. II, 679. χρύσειοι δὲ πα-
 ρειάων ἐκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρυό-
 εντες ἐπερρώοντο κίοντι. Æn. I,
 477. Huic cervixque comæque
 trahuntur Per terram.

130. αἷ τ' ἀμφ' ἀχελήσιον
 Schol. Cod. Townl. alii Αχε-
 λήιον Eustathius p. 1367, 61 =
 1507, 28. Infra II. x, 194. Ἀχε-
 λώιος in textu et schol. Cod.
 Townl. τινὲς δὲ οὐ γρ. τὸν
 στίχον Idem. Ἀχελώνιος MS.
 Harl.; et Theogon. 340.—ον
 τ' ἀργυροδίνην emendaverat R.
 Winterton. "qui locus in mag-
 num errorem, partim Piersono

ad Moer. p. 247. castigatum,
 induxit Salmasium et Junger-
 mannum ad Polluc. 6, 86." R. P.
 ad R. D., quem juvenem conf.
 ad Aristoph. Av, 705. A, Rhod.
 IV, 895. Τὰς μὲν ἄρ' εὐειδῆς
 Ἀχελώφ' εὐνηθεῖσα Γείνατο Τερ-
 ψιχόρῃ Ἀχελωίῳ editiones; Ἀχε-
 λώφ' quinque codices Regii apud
 Brunck. [MS. Harl. τὸ κλαίω
 κλαύσω· καὶ πνέω πνεύσω· καὶ καίω
 καύσω· ἃ ἀττικῶς λέγεται, κλάω·
 καὶ κάω. παίω παίσω· ἐπεὶ οὐ λέ-
 γεται πάω. in margine, ὅτι αἰολι-
 κῶς λέγεται ταῦτα:] Quamvis
 formas Ἀχελῶος et Ἀχελῶε in
 Epigr. xxxi. servavit Callima-
 chus, et Ἀχελώϊον ὕδωρ usur-
 pavit Fr. LI.; in h. ad Cer. 13.
 (pace Dawesii infra p. 262.) Τρεῖς
 μὲν δὴ διέβης Ἀχελώϊον ἀργυρο-

quippe ibi neque εἰπερωσαντο, *nec vero absque aug-* SECT.
mento εἰπερωσαντο *salvis metri legibus scribi potest.* IV.
 At quid obstat, quo minus utrumlibet scribi possit?

δίναν et ex eo Dionys. Per. 434., quos nil moror. Soph. Tr. 9. μνηστήρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγω, 509. Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν. Idem ex deperdita fabula de Inacho fluvio apud Strabon. p. 416. C. = I, 391. Oxon. ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἁκρας Πίνδου, Λάτμον τ' ἀπὸ Περρῶν, εἰς Ἀμφιλόχους κακαρνᾶνας, Μίσγει δ' ὕδασιν τοῦ Ἀχελῷου, Καὶ ὑποβὰς ἐνθένδ' εἰς Ἄργος, Διὰ κῦμα τεμῶν, ἥκει δῆμον Τὸν Λυρκείου. Tyrwhitt. ad Strab. p. 17. conf. Salmas. de Hellenistica, p. 308. et Soph. apud Dionys. Halicarn. Antiq. I, p. 20. Æn. VII, 792. Aristoph. Lys. 381. ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας. σὸν ἔργον, ὦ Ἀχελῷε. Ἀχελῷος, Ἀχελῷον, Ἀχελῷω, Ἀχελῷον Plato Phædr. 338. B. Laem. = III, 230. B. HSt. ubi vide Schol. p. 56. et Hesych. V. Ἀχελῷος. Thucydides II, 146. III, 7. Diod. Sic. IV, 35. Strabo VI, p. 291. ed. Ox. "Ἀχελῷου MS. Par. 2., et VIII, 496. Ἀχελῷον MSS. "Par. 1. 2. et supra Ἀχελῷον." Pausanias Attic. XXXIV, xli. Lacon. XVIII. Arcad. XXIV. XXXVIII. Ptolemæi Geogr. III, pp. 206, 7. 209. bis. 211. ed. Bas. 1533. Propert. II, XXV, 33. Non cursus licet Ætoli referas Acheloi. Stat. Theb. II, 731, 2. flavo adtollens ubi vertice pontum Turbidus objectas Achelous Echinnadas exit. II. B, 461. Ἀσίω ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα Fortasse, Ἀσιέω ἐν λειμῶνι, Καῦστρου Τ' ἀμφὶ ῥέεθρα. Xen. Anab. I, II, 11. Ἐντεῦθεν ἐξελαύνει σταθμὸν τρεῖς παρασάγγας τριά-

κοντα εἰς Καῦστρου πεδῖον, πόλιν οἰκουμένην. Virg. Geo. I, 383. Jam varias pelagi volucres, et quæ Asia circum Dulcibus in stagnis rimantur prata Caÿstri. Conf. Geo. IV, 343. Æn. VII, 701. II. B, 751. Οἱ δ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο "Vide singularem reperti hujus præstantiam; virtute Æolicæ Vau dico legendum, Τιτάρησον Φέργ' ἐνέμοντο. [Anacreon apud Strab. III. 224 = 202. Ox. Τιταρησοῦ βασιλεῦσαι.] Τιτάρησος, sic centum fere alia, Κάβησος, Σαλμύδησος, Λύρνησος, Τάρτησος, etc. Et tamen ex hoc corrupto omnes fere Græci cum Strabone Τιταρήσιον fere habent. Melius Lucanus noster, VI, 376. Defendit Titaresos aquas lapusque superne Gurgite Penei pro siccis utitur arvis. et Seneca Troadibus 847. Quasque profundit [perf.] subiturus æquor Segnibus terras Titaresos undis. Apoll. Rhod. I, 65. Ἠλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, id est, Mopsus ἀπὸ Τιτάρησου. II. E, 706. Lege, Αἰτώλον, Φοινόμεον τε." R. B. Anacreon apud Strab. III. p. 224 = 202. Oxon. Ἐγὼ τ' οὐτ' ἂν Ἀμαλθίης Βουλοίμην κέρας, οὐτ' ἔτη Πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρτησοῦ βασιλεῦσαι TYRWHITT. ad Strab. p. 9. Herodot. I, 163. ἀπικόμενοι δὲ εἰς τὸν Ταρτησὸν, προσφιλέες ἐγένοντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ταρτησίων. Cic. Cato Maj. XIX. exspectemus Tartesiorum regis ætatem. Claudian. in Rufin. I, 101. Non Tartesiacis illum satiarit arenis.

SECT. IV. Nempe Αχελωιον si diis placet. Verum id ipsum absurde scribitur. Neque enim fluvii nomen erat Αχελωιος sed Αχελωός, uti ex sexcentis apud poetas Græcos locis constat. Quibus ubique adstipulantur poetæ Latini. Αχελωίος vero est adjectivum a fluvii nomine formatum, non secus atque *Acheloïus* apud Virgilium [Geo. i. 9.],

Poculaque inventis Acheloïa miscuit uvis.

Cum autem Αχελωων restitueris εωερρωσαντο itidem, vel certe ωερρωσαντο, subjungas, necesse erit. *At enim fluvii nomen Αχελωιος videmus in altero apud Homerum exemplo, Vil. xxi. 194.*

— — — ΑΧΕΛΩΙΟΣ ισοφαρίζει·

atque insuper apud Hesiodum [Theog. 340.],

Φασιν τε, Ρησον τ, ΑΧΕΛΩΙΟΝ αργυροδινην¹³¹.

177 * At enim quæ vox vulgo enunciatur ισος, sermone Homérico est ωισος. Proinde vera potestas verbi ωισοφαρίζει verum itidem fluvii nomen Αχελωος postulat. Idem apud Hesiodum exigit copularum ratio :

Φασιν ΤΕ, Ωρησον Τ, Αχελωων Τ αργυροδινην.

Sed alter porro extat locus ubi metro flagitante ερρωσαντο legitur Οδ. xxiii. 3.

Γουνατα δ ΕΡΡΩΣΑΝΤΟ — — —

Atqui ibi scribendum est, Γουνα¹³² δε ωερρωσαντο — vel Γουνα δ εωερρωσαντο. Sic Wil. Z. 511.

131. Conf. Il. B, 753. Φ, 8.
130. Eur. Iph. A. 751.=741.
Matth. ἤξει δὲ Σιμόεντα, καὶ Δίνας ἀργυροειδεῖς. Ion. 95. τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς Βαίνετε δίνας. Graius nostras, *Wanders the hoary Thames along His silver-winding way.* Verum longe aliter exponit Knightius, qui summa cum laude res antiquas persequabatur : “ ἀργυροδίνης from the muddiness of the water.

In Terra-Cotta vases the river is usually painted white, allusive to this property.” Neque hic deest quod objicienti regeram ; τό τε γὰρ ῥεῦμά [τοῦ Ἀχελώου] ἐστὶ μέγα καὶ πολὺ καὶ ΘΟΛΕΡΟΝ. Thucyd. ii, 102. Nihilominus ἐν ἐπιφοροῖς sunt poetæ ad vivos lacus et amnes vitro magis per-lucidos.

132. ΟΔ. I, 266. Cod. Harl. E, 411. Hesiod. Ἔργ. 222.

Ριμφα ἔ ΓΟΥΝΑ φερει μετα ἡθεα και νομον ἱππων.

SECT.
IV.

Ibidem ἐλελιξεν] Veram hujus verbi potestatem atque analogiam supra (pp. 81, 2.) exhibuimus. Consimili porro forma pro Στητ ἐλελιχθεντες Wil. A. 587. efferendum est, Στητε weλιχθεντες; sicuti M. 74.

Αφορρον προτι Wαστυ weλιχθεντων ὑπ ΑχαιWων.

Hic utique ἐλελιχθεντων¹³³ scribi non potest: neque enim vocalis υ unquam eliditur. Pari ratione pro [Il. B, 316.] Την δ ἐλελιξαμενος πτερυγος λαβεν modo locus iste non sit spurius; lege, Την δε weλιξαμενος atque interpretare: *Hanc autem subito-se-impetu-contorquens alaprehendit*—Quod vero sequitur in eodem versu, αμφιαχυιαν plane portentum est. * Principio enim verbum Homericum est wiwaχω, 178 non ιαχω. Deinde, ut ιαχω itidem fuerit, habebimus participium non jam ιαχυιαν, sed ιαχουσαν. *At præsens-perfectum exinde formatur ιαχα atque hinc participium ιαχυιαν.* At prima syllaba non nisi producta; nam hoc postulat augmenti ratio. Eam vero hic corripimus videmus. Quid autem si legamus—λαβε wewiwaχυιwan¹³⁴? Proferat saltem, cui ὕγιεστερον quidquam suppetit. Porro pro ἐλίσσετο lege eweλίσσετο. Illud denique Σμερδαλεος ἐλελικτο δρᾶκων A. 39. contra prosoediæ leges repræsentatur. Sin Σμερδαλεος¹³⁵ weweλικτο legeris, Homericæ cum analogiæ tum versui sat consulueris.

Theogon. 65. R. P. ad Ph. 866.

133. Sed qui inepta venatur, Codicis unius aut alterius auctoritatem raro desiderabit; ἐλελιχθέντων MS. Harl.

134. Nullus dubito fuisse ἀν-**F**αχυῖαν. Heyn. ad Il. T, p. 757.

135. Κυάνεος MSS. et editiones; Plutarch. II, 659. A. κυάνεον Macrobian. Sat. VII, xvi. λαμπρόν. Æschyl. Pers. 81. Κυάνεον δ

ὄμμασι λεύσσω, φονίου δέργμα δράκοντος Il. B, 309. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφεινός, Σμερδαλέος x, 95. Σμερδαλέον δὲ δέδορκε. Apoll. Rhod. III, 1214. πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωτο Σμερδαλέοι δρυῖνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες. Varro Atacinus apud Non. Marcell. p. 191. *Cujus ut aspexit torta caput angue revinctum.* “σμερδαλέος dictum censeo παρὰ τὸ σμέρδεν; quod idem est cum ἀμέρδεν et μέρδεν. Itaque plus

SECT. IV. ΙΑ. Β. 765. Οτριχας οιετέας—] Repone οωετέας¹³⁶,
 vocem eadem plane analogia compositam, qua præ-
 cedens οτριχας, et οπατρος Λ. 257. Μ. 371. Verbum
 utique unde deducitur, vulgo ετος, sermone Ho-
 merico est ωετος. Cæterum hic sese ultro offert
 refingendum Hesiodi locus, Oper. 696 [694.].

Μητε τριηκοντων ετεων μαλα πολλ απολειπων.

Ubi hæc habet Cl. Grævius. “In MS. II. pro
 “ varia lectione notatum erat: τριηκοντα¹³⁷, quam

erit σμερδαλέος quam φοβερός.”
Scaliger App. ad Virg. p. 468.

136. “ὁμοιότριχας, et ἰσοέ-
 τεας. Sed quia semper est **Φετος**
 annus; necessario corrigendum
 “Οτριχας, ὀφέτεας; et sic dedit
 olim poeta.” *R. B.* Matro apud
Athen. XIV, 656. E. 10. “Ατρι-
 χας, οἰετέας, λαγάνοις κατὰ νῶ-
 τὸν εἴσας. Vide *D. R.* Ep. Cr.
 II, 141 (145.). II. N, 137. ὀλο-
 φοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης *R. B.*
 apud *Heyn.* ὀλοότριχος MS. olim
Mor. Schol. ad I.—Κομανὸς δὲ
 καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης
 ψιλοῦσι παροξύνοντες τὸ ἐν τῷ
 τρέχειν ὀλοὸν καὶ δεινόν. ἐπενθε-
 τικὸν δὲ τὸ ἰ περιττόν· καὶ γὰρ
 χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον·
 καὶ δεῖ αὐτοὺς ἀναλογίσασθαι τὸ
 [ΟΔ. Α, 52.] “Ατλαντος θυγάτηρ
 ὀλοόφρονος. (ὀλοF.) Oraculum
 apud *Herodot.* v, 92. Λάβδα
 κύει, τέξει δ’ ὀλοοίτροχον· sic
 CEnomaus apud *Euseb. Pr. Ev.*
 v, p. 224. notante *Valckenærio*
 ad I. et VIII, 52. ὀλοιτρόχους
 ἀπίεσαν *Suidas* in v. *Xenoph.*
Anab. iv, p. 261. ἐκυλίνδουν οἱ
 βάρβαροι ὀλοιτρόχους ἀμαξιαί-
 ους, *Suidæ* lectio, “quam con-
 firmat Cod. MS. Paris.” Conf.
 ad v. ὈΛΟΦΟΣ. “Forte in
 ὀπνίειν apud *Homerum* aliosque
 poëtas iota remansit ex signo

digammatis Æolici, ut in οἰετέας
 pro ὀετέας, aliisque. *Piers.* ad
Mœr. 278. ΟΔ. Β, 207. ὀπνέμεν
 duo MSS. Harl. Benedicti, et
Ed. Pr. in textu. Δ, 798. ὀπνε
 tres MSS. Harl. et Ben. Conf.
 omnino *R. P.* ad I. II. Θ, 304.
 ὀπνομένη Cod. Ven. N, 379.
 ὀπνέμεν Idem et Cod. Ben.; Ξ,
 268. ὀπνέμεναι Cod. Ben. II,
 178. ὤπνε Idem. *Apoll. Rhod.*
 I, 46. ὀπνεν Schol. MS. Harl.,
 conf. Schol. ad *Plat.* p. 15.
Mosch. Id. II, 29. “Εἰνάετες
 apud *Homerum* pro ἐννάετες
 sæpe.” *Brunck.* ad *Crinagoram*
 in *Anal. Gr.* Vol. II, p. 152.
 XLII, 2.

137. “τριήκοντα edd. pr.
Junt.” et *H. St.* in marg. pro-
 bante *Guieto.* τριηκόντων citant
Musgr. in dissert. II. p. 169. et
Taylorus ad *Æschin.* in *Ctesi-*
phont. p. 630. si fas sit hos versus
Hesiodo adjudicare. “τριηκόντων
 est in *Callim. fr.* LXVII. Ex
Hesiodo citant *Plutarch.* II. 753.
A. Eustath. II. A, 97=73, 6.”
Gaisf. ad I. “Antimachi illud
 apud *Cic.* in *Brut.* c. li. vulgo le-
 gitur ‘*Plato enim mihi unus instar*
est hominum millium;’ *Lennepius*
 corrigit, hominum millium, vel,
 quod maluit, hominum mille,”—
 ad *Phalar.* cII. p. 292.; *R. D.*

“lectionem Tzetzes probat invitis Musis.” At SECT. IV.
Musis, inquam ego, neutiquam invitis probari po-
test; quanquam nullus tamen dubitem quin Tzet-
zen fefellerit vera sequentis WETEΩN potestas.

* Nempe ultima vocis τριηκοντα ope subjecti Vau 179
non secus producitur atque supra [p. 298.] factum
vidimus in H δ ανδρι Wικελη. Cujus etiam similia
extant exempla Σμερδαλεα WιWαχων—θυγατερα Wην—
ουδε Wους [E, 302. Θ, 321. E, 371. Z, 192. N, 376. Λ,
226. B, 832.] atque alia haud pauca. Contra vero
τριηκοντων Musis invitis in codd. MSS. editisque re-
præsentari confirmare ausim. Neque enim Musis
Græcis magis adridere crediderim τριηκοντων quam
trigintorum Latinis. Proinde si pergant editores
τριηκοντων ετεων exhibere; at refingant certe velim
interpretationem, ut deinceps habeatur *trigintis*
annis: ut non dico Græcis Latina, sed barbaris
barbara respondeant.

Ιλ. Γ. 389. Τη μιν εισαμενη προσεφωνεε δι Αφροδιτη
Bellum istud verbum εισαμενη metri fulciendi causa
effictum est. Dum vero metro semel consuleret,
cuicunque hoc acceptum referendum sit, adversus
analogiam non uno interim nomine peccavit. Pri-
mum autem est, quod verbo a vocali inchoato aug-
mentum, quod vocant syllabicum, tribuerit. Accedit
quod, si verbum ipsum εισαμην recte haberet, par-
ticipio tamen augmentum perperam præficeretur.
Tu vero deinceps me fidejussore legere aude, Τη
μιν Wεισαμενη—a verbo utique Wειδομαι. hæc enim
potestas apud Homerum perpetua est. Cujus qui-
dem verbi, ut illud etiam moneam, ea est notio, ut
cum accusativo construi * non possit. Neque 180
igitur erat, ut doctiss. Clarkio vocolæ μιν collocatio
moram injiceret, vel ut prope esset, ut crederet
Poetam scripsisse Τη MEN εισαμενη. Neque enim
quidquam in oratione extat præter προσεφωνεε, quo

supra p. 100. “argumentorum
millium” in corrigendis sustulit.
Eur. Hipp. 935=939. *Monk*.

λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι
φρενῶν. Fortasse, ἔξεδρον φρ.
Vide supra p. 274.

SECT. vocula ista legitime referri possit. Cæterum pro
IV. **ΕΕΙΣΑΤΟ, ΕΕΙΣΑΣΘΗΝ, enuncianda curabis ΕΩΕΙΣΑΤΟ, ΕΩΕΙ-**
σασθην¹³⁸.

Ιλ. Δ. 3. **εωνοχοει**¹³⁹] Verbum hoc duplici aug-
mento librariis visum est donare. Ii vero sua tan-
dem secum habeant portenta, ut verbis deinceps
Homericis jam nimium diu exulantibus propriæ
sedis copia fiat. Horum autem in numero venit
εωινοχοωει, uti et ista formæ non ita dissimilis, **ωε-**
ωοικει, **ωεωολπει**, **ωεωοργει**: sive præcedente vocali
elisa, **εωεωοικει**, **εωεωολπει**, **εωεωοργει**: quorum in
loco hodie præferuntur **εωκει**, **εωλπει**, **εωργει**. His
denique adjicias **εωοιδεις** a **ωοιδα**, vulgo **ηειδεις**.

I. 116. **Αασαμην**] “ Verbum hoc fictitium et ab-
“ norme, a in primis syllabis utramque habet *anci-*
“ *pitern*. Quod in hoc verbo (credo) est *singulare*.
“ Forte tamen hujus rei ratio ex eâ petenda erit
“ analogiâ, quâ analogiâ dicitur **Κρονιωνος** et **Κρο-**
“ **νιωνος**, **τεθνητοτος** et **τεθνεωτος**, **μετηορος** et **μετεωρος**,
“ **λαος** et **λεως**, **βασιληος** et **βασιλεως**, **βασιληα** et **βα-**
“ **σιλεα**, **Αχιλληα** et **Αχιλλεα** *ἔσ.*” *Clarkius*. At enim
quam in proclivi fuisset juxta eam quam alibi [ad
Il A, 116. 265. 309. 314. 388. Z, 434. O, 463, etc.]

181 commentus est vir doctiss. ^{*}prosoediæ rationem

138. **εἰσατο** Odyss. B, 320.
E, 398. 442. H, 281. 343. Θ,
295. K, 149. X, 89. Il. O, 415.
εἰσάσθην Il. O, 544.

139. **τινὲς δὲ γρ. ἐνωχόει** [i. e.
ἐνωνοχόει ut Zenodotus secun-
dum Eustath. p. 438, l. 11=100,
l. 15.]: Schol. Cod. TOWNL.
εἰφοιν. OΔ. Υ, 255. **ἐωνοχόει** Cod.
Harl. “a manu prima, ν additum
ex recensione.” R. P. id est,
εἰφοιν. Il. B, 598. **ῶνοχόει**: οἰ-
νοχόει [**φοιν**.] *ιακῶς πᾶσαι* Schol.
Cod. TOWNL. OΔ. Γ, 472. **Οἰ-**
νον ἐνοινοχοεῦντες MS. Harl.
“ scripserat, **οἶνον ἐνοι** sed cum

huc pervenisset, ε in οι mutavit,
et alterum ι erasit, ut nunc hæc
sit lectio, **οἶνον οἰνοχοεῦντες**.
R. P. id est, **φοῖνον φοινοχοεῦν-**
τες. Infra **φεφοίκει** OΔ. A, 411.
Δ, 654. I, 190. Λ, 607. Π,
288. T, 7. [Ω, 272. 445.] ΙΛ.
B, 58. Ξ, 474. Σ, 548. Ω, 630.
φεφόλπει OΔ. Φ, 96. Ω, 312,
ΙΛ. T, 328. **φεφόργει** OΔ. Δ,
693. Ξ, 289. **ἡφείδης** ΙΛ. X,
280. Codices unus Harl. Ben:
et Ed. Pr. Apoll. Rhod. iv,
1701. **Αὐτοὶ δ' εἴτ' αἰδῆ εἴθ' ὕδασιν**
ἐμφορέοντο, **ἡείδειν οὐδ' ὅσσον**
ἡείδην in Schol. MS. Harl.

statuisse primam a natura longam esse, aliquando vero ob positionem corripit! Secunda autem omnium verborum in ζω desinentium analogiam sequitur: quorum utique aoristi penultimam vel ante simplex σ corripiunt, vel geminati ope producunt. Frustra autem est vir doctiss., præterquam quod Attica¹⁴⁰ cum Ionicis confundat, cum verbum hoc istorum βασιλῆος, βασιλεως ἔσ. rationem servare censeat. Nam hujus et prima et secunda nonnunquam simul producuntur, uti Λ. 340.

SECT.
IV.

Εγγυς εσαν προφυγειν· αάσσατο δε 'μεγα θυμω.

Scriptura autem, quam exhibuimus, germanam verbi potestatem αωασσατο designat¹⁴¹. Similiter concipias velim Αωασαμην. Quorum prosoedia ei similis est, quam in verbis λυω et τιω supra [p. 297.] declaravimus. Fontem autem, unde derivantur, αωαζω statuimus, cujus certissima vestigia apud Hesychium¹⁴² agnosco: Αγαζεσθαι. βλαπτεσθαι. hic

140. Οἰκῆος, pro θεράποντος, duplici ratione *Ionicum* est; et nominis ipsius, et terminationis ῆος pro ἔως: *R. B.* [*Answer to Boyle*, p. 400=224.].

141. Hesychius, 'Αάσατο. ἐβλάβη. et Cod. MS. 'Αάσθης. ἐβλάβης.

142. "Hesychius sane ridiculus est, qui pluribus verbis Æolicis pro F Digamma simplex Γ posuit. ΓΑΛΙ, ἱκανόν, i. e. *Φάλις* Hom. ΓΑΛΛΟΙ, ἦλοι. Forte pro *Φᾶλοι* ἦλοι. [sed *Homerus* ἦλοι.] Quære de ἀργυρό-*Φηλον*. ΓΑΜΜΟΡΟΙ, ἀμετόχοι, ἐστερημένοι pro *Φάμμοροι*. sed falso. [Hom. ἄμμοροι.] ΓΑΝΔΑΝΕΙΝ, ἀρέσκειν, i. e. *Φανδάνειν* Hom.; Hesychius ἀνδάνει, ἀρέσκει [Γάπος. ὄχημα. Τυρρῆνοί. i. e. *Φάπος*. Γάραβος. ὀλολυγών. i. e. *Φάραβος*.] ΓΕΑΡ, ἔαρ i. e. *Φέαρ* Hom. [Sic Cani-

nus p. 83.] ΓΕΗΙ, τῇ γῇ. i. e. *Φεῖ τῇ γῇ* [Idem, 'Εῖ. τῇ ἑαυτοῦ.]. ΓΕΙΘΡΟΝ, ἔνδυμα. i. e. *Φεῖθρον*. ΓΕΚΑΛΟΝ, ἥσυχον. i. e. *Φέκηλον* Hom. ΓΕΚΑΘΑ, ἑκοῦσα: ab *Φέκητι* Hom. [Γέλαν. αὐγὴν ἡλίου. i. e. *Φέλαν*. vide supra ad p. 90. et infra ad *R. D.* p. 273.]. ΓΕΛΙΚΗ, ἔλιξ an pro *Φελίκη* ΓΕΛΛΙΞΑΙ, συνειλησαι, pro *Φελίξαι*. ΓΕΛΟΥΤΡΟΝ, ἔλυτρον, ἡγουν, λέπυρον. i. e. *Φέλντρον*. [*Caninius*, p. 83. conf. v. *Πελλασταί*.] ΓΕΜΜΑΤΑ, ἱμάτια, i. e. *Φέμματα* Hom. *Φείματα*. Conf. *Valck.* Schol. in *Ep.* ad *Hebræ.* i, 11.] [ΓΕΝΤΕΡ, ἡ κοιλία. "locus τῶν ἐντέρων, τὸ γ̄ est hic, digamma Æolicum: inde Latinum *venter*." *CASAUB.* ad *Athen.* viii, 352. A. sic *Caninius* p. 84. et *Wallis.* *Gramm. Angl.* p. 14. Γέντο: ἔλαβεν, ἀνέλαβεν. Hesychius.

SECT. Fortasse, **Φέντο**: Π. Θ, 43. Σ, IV. 476, 7; *Fosterus* in tentamine de Accent. Gr. p. 135.] **ΓΕΡΓΑΝΑ**, ἐργαλεῖα i. e. **Φέργα**να a **Φέργον**, Hom. [Γεργήτηρία. ἀπώλεια.] **ΓΕΡΡΩ**, ἀπόλωλα: i. e. **Φεργώ** Hom. vide supra p. 273. **ΓΕΣΤΙΑ**, ἐνδυσις. μέλη. ἱμάτια: pro **Φέστια**. **ΓΕΣΤΡΑ**, στολή: i. e. **Φέστρα**, ["Et" quam h. l. *Albertus* omisit, "adde "Υεσις. στολή. Πάφιοι." *D. R.* "Υεστις *Salmas.*, **Φέστις**, *R. B.* et sic infra pro "Υεστάκα. ἱματισμός. lege, **Φεστάκα**. *R. B.*] **ΓΕΤΟΣ**, ἐνιαυτός: i. e. **Φέτος**. Hom. Π. Ζ, 511. Ο, 268. **ΓΗΘΕΑ**, ἡθη: i. e. **Φήθεα** Hom. μετὰ **Φήθεα** καὶ νόμον ἵππων. **ΓΗΛΟΥΜΕΝΟΥΣ**, συνειλημμένους: i. e. **Φειλομένος**, συνειλημένος Hom. [Γηλ. pro ἡλουμένους *D. R.* ad *Tim.* p. 71.] **ΓΗΜΑ**, ἱμάτιον: supra, **Φέμμα**, i. e. **Φεῖμα** Hom. [Sic *H. Tollius* apud *D. R.*] **ΓΙΑ**, ἄνθη: i. e. **Φία** Hom. **ΓΙΑΡΕΣ**, ἔαρ. supra **Γέαρ**, ἔαρ. [Γιλός. ἑτερόφθαλμος. *Aldus* **Γιλός**. i. e. **Φιλλός** *Caninius* p. 83.] **ΓΙΞΑΙ**, χωρῆσαι: i. e. **Φεῖξαι**. Idem, εἶξε, ὑπεχώρησε Hom. **ΓΙΟ**, αὐτοῦ; i. e. **Φέο**, Hom. **ΓΙΠΟΝ**, εἶπον: i. e. **Φεῖπον** Hom. **ΓΙΣ**, ἰσχὺς: i. e. **Φις** vis, Hom. **ΓΙΣΑΜΕΝΑΙ**, εἰδέναι: i. e. **Φισάμεναι**, a **Φίσημι** Hom. **ΓΙΣΓΟΝ**, ἴσον: i. e. **Φῖσον** Hom. **ΓΙΣΤΙΑ**, ἐσχάτη; lego ἐσχάρη i. e. **Φίστιη** Hom. *Hesychius* infra ἰστιὰ, ἐσχάρα. Sic quoque *Taylor.* in *Lect. Lys.* p. 702. conf. supra v. **ΦΕΣΤΙΑ**. **ΓΙΣΧΥΝ**, ἴσχυν: i. e. **Φίσχυν** [**Φίσχυν** *Caninius* p. 83. βίσχυν *Lacones.*]. **ΓΙΤΕΑ**, ἰτέα: i. e. **Φιτέα** Hom. *Od.* Κ, 510. Π. Φ, 310. **ΓΟΙΑΥΤΩ**, φάρυγξ. lego, **Γοῖ**, αὐτῷ: i. e. **Φοῖ** Hom. φάρυγξ spectat ad *Γογρώνη* eadem pa-

gina. [Infra ΟΙ. αὐτῷ. αὐτῇ. i. e. **ΦΟΙ**.] **ΓΟΙΔΑ**, οὐκ οἶδα. lege, **Γοῖδα**, οἶδα i. e. **Φοῖδα** Hom.; eodem modo *Taylorus* in *Lect. Lys.* p. 703. **ΓΟΙΔΗΜΙ**, ἐπίσταμαι: i. e. **Φοῖδημι**. **ΓΟΙΝΑΚΕΣ**, βλαστοί: i. e. **Φοίνακες**. **ΓΟΙΝΟΣ**, οἶνος: i. e. **Φοῖνος**, Hom. **ΓΟΙΝΑΥΤΙΣ**, οἶνοχόη: i. e. **Φοιναῦτις** [*L. Φοινάρυστις*. i. q. οἰνήρυστις. Vid. *Schol. Aristoph. ad Vesp.* v. 851. *D. R.*]. **ΓΟΡΤΥΞ**, ὄρνυξ: i. e. **Φόρτυξ**. **ΓΟΛΑΜΟΣ**, διωγμός: i. e. **Φουλαμός** Hom. [*L. Γουλαμός*. Infra: **Οὔλαμός**, **Θόρυβος**. *D. R.*] **ΓΡΙΝΟΣ**, δέρμα: an pro **Φρινός**, ῥινός [Sic *Kusterus*]. **ΓΩΙ**, ἐαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ σῷ: leg. **ῶ**, i. e. **Φῶ**, ἐαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ **ῶ**. Hom. [*Caninius* p. 83. *Γωλιοί*. σπήλαια. i. e. **Φωλιοί**.] **RICARDUS BENTLEIUS**. [Σιγαλόεντα: λαμπρά, ποικίλα, καὶ τὰ ὅμοια. *Hesychius*. "apud Homerum emendari jubeo semper **σιγαλόφενα**." *Taylor.* in *Lect. Lys.* pp. 703, 4. *Tayloro* accedit in plerisque *Valckenærius* juvenis in *Epist.* ad *Hebræ.* ι, 11. *Hemsterhusium* ad l. audiamus: "Ut hoc olim ita fuisse scriptum concedam, an fulciendæ vocὶ σιγαλόεις sufficiet, si dixeris **Σιαλῶσαι** apud *Hes.* esse ποικίλαι? Non tam parvo vaneunt origines antiquæ, nec labore tam facili constant. Quid? *Hesychius* ipse, ut probet interpretationem λαμπρόν, nonne usu tritum apud sutores et coriarios nomen adnotavit? **Σιγάλωμα** γὰρ οἱ **ΣΚΥΤΕΙΣ** λέγουσιν, ἐν ᾧ τὰ δέρματα **ΛΑΜΠΡΥΝΟΥΣΙ**. Sic enim legendum. Par est σιγαλωμάτων, quæ paulo post sequuntur, ratio. In hanc sententiam inclino atque propendeo. **Σιλγῖνοι**: i. e. **Σιλῖνοι**. οἱ **Σάτυροι**. Nemini enim, ut puto, ignotum *Hesychium* pas-

utique elementum γ consonantis Vau locum occupat, non secus atque in ΓΑΔΕΙΝ, ΓΑΔΕΣΘΑΙ, ΓΑΔΕΤΑΙ, ΓΑΔΟΝΤΑΙ, ΓΑΚΑ¹⁴³, ΓΑΛΛΟΙ, ΓΕΑΡ, ΓΕΓΚΑΛΟΝ, ΓΕΚΑΘΑ, ΓΕΛΕΑ, ΓΕΛΙΚΗ. Hæc utique sermone Æolico erant **FA**ΔΕΙΝ, **FA**ΔΕΣΘΑΙ, **FA**ΔΕΤΑΙ, **FA**ΔΟΝΤΑΙ, **FA**ΚΑ, **FA**ΛΛΟΙ, **FE**ΑΡ, **FE**ΚΑΛΟΝ, **FE**ΚΟΙΣΑ, [Dorice **WE**ΚΩΣΑ, * Laconice **WE**ΚΩΒΑ¹⁴⁴] **FE**ΛΕΑ, **FE**ΛΙΞ. ab Hesychio autem exponuntur χαρισασθαι, ἡδεσθαι, ἡδεται, ευφραινονται, ἡδεως, ἡλοι, εαρ, ἡσυχον, ἐκουσα, τελεα, [lege ἔλεα] ἐλιξ. Eadem dicebant Iones **wa**δειν, **wh**δεσθαι, **wh**δεται, **wh**δονται, **wh**κα, **wh**λοι, **we**αρ, **we**κηλον, **we**κουσα, **we**λεα,

SECT.
IV.

182

sim digamma Æolicum mutasse in Gamma." *Is. Voss.* vid. Pompon. Mel. p. 47.] "De Γ, ex **F** Æolico nato, inquit Valckenærius, vocibusque permultis Æolicis, quæ supersunt, præfixo, dici multa possent, quæ hinc alienissima judicarem." Ad Adoniaz. p. 217. In sequentibus **F** forte in T et Y migravit: **TENE**-**KOYNTI**. ἐνοικοῦντι. Αἰολεῖς. i. e. **FE**νεκοῦντι. *R. B.* **TE**ΠΤΑ. ἐπτά. pro **FE**πτά. *R. B.* et *Taylor.* Lect. Lyss. p. 703. Sic *Caninius*, p. 107. Τραγαλέον. διερρώγοτα. "Inf. Τρηγαλέον, et Ὑρωγαλέον, cum eadem interpretatione. In his T et U natum est ex digam. Æolico." *D. R.* Conf. *VALCKENÆR.* supra ad v. **FR**ΗΓΑΛΕΟΣ. ὕϊα. ὄμιλος. "Υ forte depravatam ex Digam. Æolico." *D. R. Ep. Cr.* II, p. 15. quam in ed. altera delendam censebat vir summus. *Pausan.* VIII, xliii. p. 689. ἐπεσβαίνειν καὶ οὔτοι σὺν τοῖς ὅπλοις τὴν Γενουνίαν μοῖραν, ὑπηκόους Ῥωμαίων. "*Kuhn*ius corrigit **FE**νουρίαν vel **FE**νουῖαν, *Venuvium*. In Antonini enim Itinerario legitur *Vinnovia*, et *Ptolemæus*

Geogr. I, 11. inter Brigantium civitates habet Οὐῖννουῖον. *Faci*us.

143. MS. Γβήα. ἡδέως. quid lateat hic, expiscari nequeo. Fortasse vocabula duo mutilate scripta et concreta impinguescunt, et voluit librarius **Fa**δύ. βαδύ. ἡδέως. *Pausan.* *Eliac.* III, 4. αὐτό τε τὸ χωρίον Βαδὺ ὀνομάζουσι, καὶ ποταμὸν τὸν ῥέοντα ἐνταῦθα ὕδωρ Βαδὺ ἐπιχωρίῳ φωνῇ. Vide supra ad pp. 90. 245. *Pind.* *Pyth.* IV, 278 = Ὡς ἄρ' ἔφειπε. **Fa**κᾶ δ' Ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας. *Odyss.* P, 254. τοὺς μὲν λίπεν αὐτόθι, **Fῆ**κα κίοντας, Σ, 91. ἡέ **Fe** **Fῆ**κ' ἐλάσειε Π. Γ, 155. **Fῆ**κα πρὸς ἀλλήλους **Fe**πεα πτερόεντ' ἀγόρευον. Ω, 508. ἀπώσατο **Fῆ**κα γέροντα.

144. *Aristoph.* *Lys.* 1299. ἐκλιπῶα Μῶα 1301. κλεῶα 1315. Θυρσαδδῶαν κ' εὐαδδῶαν. *Hesychius* Αἰδῶσσα [Αἰθουσα] τῆς αὐλῆς τὰ τειχεῖα. Αἰδῶτα Laconice. Αἰδῶ**Fa** Æolice. Γερουσία. Γερυντία, Cretenses; Γερῶτα vel Γερῶβια Lacones; Γερῶ**Fia** Æoles. Vide *Valck.* ad *Röver.* LXXII. ad Adoniaz. pp. 271. 275. 292.

SECT. Wελιξ. Similiter apud eundem legimus αγατασθαι,
 IV. βλαπτεσθαι· αγατημαι, βεβλαμμαι. Concipe αWατασθαι,
 αWατημαι¹⁴⁵; ab altero fonte αWαταω. Hinc porro
 collige, quod hodie ατη scribitur sermone Ionico,
 valuisse αWατη¹⁴⁶. Quod et exinde firmatur quod
 illud ατη apud Homerum nusquam ita positum oc-
 currat, quin τρισυλλαβως αWατη efferri possit, cum
 tamen ατη disyllabum sex diversis metri heroici
 in locis stare possit, quæ trisyllabum αWατη non
 itidem recipiant. Cum autem *nusquam* dicimus, duos
 locos¹⁴⁷ excipi volumus, quorum spurius est alter,
 alter ex variis lectt. refingendus. Eadem porro
 exinde stabilitur potestas, quod apud Pindarum bis
 scriptum legatur vocabulum αναταν prima correpta:

Pyth. B. 52. et Γ. 42.

Αλλα νιν υβρις εις αναταν υπεραφανον:

Εσχε τοιαυταν μεγαλαν αναταν.

Nempe anapæstum utrobique constituit; uti cui-
 quam ad reliquas strophas et antistrophas animum
 attendenti liquebit. Ibi utique sedem consonantis
 183 * Vau vocalis Υ non secus atque alias (p. 303.) pas-
 sim occupat. Restat, ut de portento isto ααατος
 dicamus. atque hoc quidem ter conspiciendum sese
 exhibet:

Ιλ. Ξ. 271. Αγρει νυν μοι ομοσσον ααατον Στυγος υδωρ

Οδ. Φ. 91. Μνηστηρεσσιν αεθλον ααατον¹⁴⁸ ου γαρ οϊω

— X. 5. Ουτος μεν δη αεθλος ααατος εκτετελεσται.

Quorum locorum, uti vides, in primo penultima
 producit, in altero et tertio corripitur. Qua de re
 doctiss. Clarkius ne unum quidem verbum fecit:

145. ἀγάττειμαι Heyschii Cod.

146. Conf. supra ad v. ἈΦΑ-
 ΤΑ, p. 253. Pyth. II, 52. ἐς με-
 γάλαν αὐταν et in margine ἀαύ-
 ταν MS. Coll. Eman.

147. Il. Z, 356. (Ω, 28. R. D.
 ejuravit) lege, ἀρχῆς, ut Γ, 100.
 ἀρχῆς Cod. olim TOWNL. in

textu et schol., Ben., et quatuor
 Harl.; et T, 88. ut spurium de-
 leto. Odyss. B, 59. “ἀρῆν
 in textu et schol.” MS. Harl.
 R. P. Cod. Vesp. et in quatuor
 aliis.

148. Φ, 91. X. 5. ἄατον duo
 MSS. Harleiani.

filius eruditus, qua erat erga patrem pietate atque observantia, tantundem. Ne multis autem moremur, pro ἀάστον scribendum statuimus ἀναάστον sive ἀναΰαστον. id, quod non nisi *inviolabile*, quod et habent interpretes, vel quod tantundem sit, valere potest, utpote ex particula στερητικῇ et verbo ἀΰαζω, *lædo*, sive *violo*, compositum. Alterum autem, cujus potestas est ἀναΰατος *innocuus*, denotat, utpote ex eadem particula et substantivo ἀΰατη *damnum*, *noxa*, formatum.

SECT.
IV.

IA. I. 173.

Ὡς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑάδοτα μῦθον εἶπεν]

Vocis ἑάδοτα analogiam exponat, qui poterit, ita ut ejus prosoediæ huic versui conveniat. Tu interim mecum scribe :

Ὡς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσι ἑάνδοτα ¹⁴⁹ μῦθον εἶπεν.

* effer autem παΰσι, ΰεΰανδοτα—εΰειπεν. A verbo 184 utique ΰανδανω formatur ΰεΰανδοτα eadem plane analogia, qua a χανδανω, κεχανδοτα. Hæc autem vox occurrit W. λ. Ψ. 268. et Oδ. Δ. 96. Pari ratione pro ἦνδανε et ἐνδανε uti et εφηνδανε [Il. A, 24. Ω, 25. H, 45.] enunciabis ΰανδανε et εΰανδανε. Ad παΰσι quod attinet, ejus analogiam sic colligas velim: τυπτοντες, τυπτοντων, τυπτοΰσι. παντες, παντων, παΰσι. Similiter τυπτομεν, τυπτετε, τυπτοΰσι; ἱσταμεν, ἱστατε, ἱσταΰσι; τετυφαμεν, τετυφατε, τετυφαΰσι; Sic quoque concipienda sunt, παΰς, ἱσταΰς, τυψαΰς ¹⁵⁰. Nempe hæ terminationes Græcorum auribus magis placere quam πανς, ἱστανς, τυψανς ¹⁵¹; vel potius παντς,

149. ἑαδότα MSS. olim TOWNL. et duo Harleiani; ἑαδότει tertius Harl.

150. De hisce formis delirat R. D. acumen. "Dawesii autem incitiam atque temeritatem in digammate pro N inculcando his participiis, itemque tertiis personis pluralibus verborum et

tertiis casibus nominum et participiorum in ΩN desinentium, facilius esset risui exponere: at quæ vera sint ostendere et stabilire præstat, ut contraria sponte sua ruant." R. P. K. Proleg. cxviii. conf. cxxvi.

151. Hæc tetra terminationum incrementa vetustis grammaticis

SECT. innotuerunt. MS. Harl. f. 120.

IV. ἄλς. μάκαρς. τίρυνς. δάμαρς. f.

18. Τὸ δὲ ἄρης * * μὴ ἔχον ἐπ' εὐθείας τὸ τ ἄρητος ἐκλίθη καὶ ὥς σπονδιακὸν, ἄρου, καὶ ἄρεος ἀνδροφόνου παρ' ὁμήρῳ [Il. Δ, 441.] Καὶ ἄρεως ἀπὸ ἀρεύς· ἠρέθη (l. ἠυρέθη) δὲ παρὰ ἀλκαίῳ. Conf. R. P. ad Eur. Ph. 134. Æschyl. Suppl. 676. *Burneium* ad Agam. 376. Philem. Lex. p. 23. Jo. Grammaticus f. 243. b. a quo Greg. Metrop. Κρηῆτες δὲ τὸ ἐς χορὸν ἐν χορὸν· εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγοράν. *Herodian.* in Aldi Hortis Adon. f. 204. b. ἐκ γοῦν τοῦ σπείδω γέγονε κατὰ Ἀργείους καὶ Κρηῆτας ἀφαιρέσει τοῦ ἰ τῆς εἰ διφθόγγου καὶ προσόδῳ τοῦ ν, σπένδω· οὗτοι γὰρ πολλάκις ἐξαιροῦντες τὸ ἰ, τάττουσι τὸ ν, καὶ τὴν μὲν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγουσι, καὶ τὸ τιθεῖς τιθένης. *Heraclides* apud *Eustath.* ad Il. B, p. 228, 26=169, 16. τροπῇ τοῦ ν εἰς ἰ γλώσση Σικελῶν κατὰ τὸ ἐννεάνυχες εἰνάνυχες [Il. I, 470.] ad Θ, p. 722, 59=613, 1. ἔστι κατ' αὐτὸν [τὸν Ἡρακλείδην] τὸ οὐ μέντον Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἱ πολλάκις ἐξαιροῦντες, φησὶ, τὸ ἰ ἐντάττουσι τὸ ν, τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγοντες· καὶ τὸ τιθεῖς τιθένης· οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπείδω σπένδω· etc. ad Od. M, p. 1726, 24=494, 22. ἀργεῖοι γάρ, φησι [Ἡρακλείδης], καὶ κρηῆτες ἐξαιροῦντες τὸ ἰ τάσσουσι τὸ ν, τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγοντες. καὶ τὸ τιθεῖς τιθένης. οἷς ὁμοίωται τὸ σπείδω σπένδω. “Cretica et Argiva participiorum terminatio recepta fuit a Romanis in *docens*, *legens*, et sim. eamque ipsam, vel ἐντς, ut *Marklando* placet, in priscis verborum Græcorum participiis obtinuisse, arguunt genitivi τιθέντος, τυπέντος,

στάνς στάντος *stans stantis*, πείσανς seu πείσαντς πείσαντος· ὀλέσανς ὀλέσαντος.” *Koen.* ad *Greg.* p. 163. *Valck.* ad *Adoniaz.* p. 364. *Boeckhii* PR. ad *Pind.* xxxiii. *Verr. Flacc.* ad *Apr.* 28. FRVCVM *Foggin.* ad l. p. 72. “Sic marmor. Anne quia FRVCVM a nominativo est *Frux*, olim forte *Frucs*, quando litera X nondum in Latium invecta foret? Seu potius, anne quia *antiqui*, ut tradit *Festus*, per litteræ C formam nihilominus *G usurpabant?*” *M. Capella*, p. 57. “*Finit neutra* [T] caput, sinciput, lact,”—sic quoque MS. antiquissimus. *Charisius* I, col. 78. *Lactis nominativum alii volunt lac, alii lact, alii lacte: e postrema lacte sine vitio dicimus, nam et Cato sic dixit: Et in Italia atras capras lacte album habere. Sed et Valgius, et Verrius, et Trogus de animalibus lacte dicunt.* Conf. coll. 48, 49. In quibusdam nominibus propriis præsertim hominum Græca positio cum Latina non consentit; *Plato, Palæmo*, Græce scribuntur Πλάτων, Παλαίμων· et R. B. ad *Hor. Carm.* III, viii, 18 (1711). ubi memorat suos codices ad unum omnes COTISONIS non COTISONTIS præ se ferre; atque ita *Suetonii* membranas in *Augusto* lxiii. “*Frontinus Strateg.* I, x, 4. *Scorylo dux Dacorum*,—ubi pro *Scorylo* reponendum fortasse *Cotiso*. Utcumque sit; ex eo quod *Scorylo* dixerit non *Scorylon* casu recto, satis apparet in obliquis non *ontis* more Græco, sed *onis* inflectendum esse.” *Virgil. Æn.* VIII, 505. “*Tarco* ex analogia scribendum, libris etiam suadentibus, non *Tarcon* [sed *Tarchon* *Mediceus*]; ut supra VII, 532. *Almo* [Cod. Med.]

non *Almon*. Nec ulla erat causa, cur formam hujus nominis variaret Poeta. Quam sequi debuit, ipsa metri ratio ostendit infra 602. *Haud procul hinc Tarco et Tyrrheni tuta tenebant.* [lacuna in Cod. Med. a v. 585—642.] *Brunckius*. Conf. *Chishull*. ad Inscript. Sig. p. 22. (1728.); *Shuckfordius* (Connect. I, 261, 2. 1728.) formæ σαρκός et φλογός a priscis positionibus σάρκς et φλόγς descendunt, ut ὁπός φλέβος ab ὅπς et φλέβς· στιχός et κατήλιφος a στίχς (κς) et κατήλιφς (πς). *Clarkius* ad Il. A, 86, (1729.) “Recte in vocativo Κάλχαν. Est enim nominativus plenis notis exaratus Κάλχανς.” [potius Κάλχαντς: “τάλανς pro τάλας veteres dicebant.” *T. H.*]: Dos—quam vocem Romanos olim pronunciassent Dots ipse ille genitivus monstrat. *Valck*. Schol. ad 1 Cor. i. 4. “Observata *Marklandi*,” inquit *Valckencærius*, “nobis una cum Euripidis Supplicibus edita, illis nota pleraque, qui HEMSTERHUISIUM his in oris audiverunt: sed et his perjurandus fuit *Marklandi* consensus; et, quæ vir immortalis impertiit quidem discipulis, sed literis mandare neglexit, primus ille in lucem protulit.” ad Adonias. p. 349. Schol. ad Act. D. D. Apost. I, 290—293. et *D. R.* Elog. p. 60. Hujus vero ope caliginem veterem e loco Stephani Byz. p. 643. in Πνύξ dissipavit *T. H.* apud *P. P. D.* ad *R. P.* Emend. in Aristoph. Eq. 1106., et emendatione palmaria Herodianum apud Steph. Byz. in v. Πνύξ instauravit: Πνύξ, τὸ παρ’ Ἀθηναίοις δικαστήριον, περὶ οὗ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν οὕτως· “Ἔστιν οὖν Πύκν κυρίως. οὐ δύνα-

ται δὲ καταλῆξαι, καὶ ὑπερετέθη SECT. IV.
το ὦ καὶ ἐτράπη τὸ κ̄ εἰς ξ̄, πνύξ. ὑπέρθεσιν ἄρα ἔχει διὰ τὴν κατάληξιν, ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἀπέλαβε τὴν τάξιν μετὰ τὸ κ̄, πνύξ πυκνός. τῆς πυκνός τὰς ἡνίας, Ἀριστοφάνης (Equit. 1106.). τοῦ λίθου τοῦ ὦ τῇ πυκνί. (Pac. 679.) καὶ Πύκνα.—ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν, πυκνίτης λέγεται. (Eq. 42.). Conf. virum eruditissimum, *P. P. DOBRÆUM*, in Addend. ad Aristophanica p. (129). Thucyd. viii, 97.—οἱ Ἀθηναῖοι ἐκκλησίαν συνέλεγον, μίαν μὲν εὐθύς τότε πρῶτον ἐς τὴν Πύκνα καλουμένην, οὐπὲρ καὶ ἄλλο τε εἰώθεσαν. *Bekker*.; conf. *Hudson*. et *Duker*. ad I. Plato Critia, p. 1102. C. 2. Frf. = p. 560. G. Laemar. = III. p. 112. A. 7. HSt. καὶ περιεληφύια ἐντὸς τὴν Πύκνα καὶ τὸν Λυκαβηττὸν ὄρον ἐκ τοῦ καταντικρὺ τῆς Πυκνός ἔχουσα, Πύκνα et τῆς Πυκνός servat optimus Parisinus. Accusatio, quam Æschines instruxit, apud Demosth. de Cor. p. 244. R. = 265. B. εἰάν μὲν ἡ βουλή στεφανοῖ, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἀνειπεῖν, εἰάν δὲ ἡ πόλις, ἐν Πυκνί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· “Πυκνί S. Y. Q, s. t. et pr. F. K. vulg. Πνυκί.” *Bekker*. Hesychius; Πυκνά. τὸ ἐν Ἀθῆναις δικαστήριον, τὴν Πνύκα. Ἰων. MS. πυκναῖων. i. e. Πύκνα. Ἰων. Conf. Phot. v. Πυκνή. Cum vero in omni rerum ratione partes quoque mensuram sui habeant, ultra quam consistere nequeunt, *T. H.* limites normæ suæ assignare solebat; *Marklandus* analogia contentus vocabula, quæ multorum consensu convaluerunt, servituti regulæ suæ addixit; et in formis procudendis et adstruendis, quantum sibi dederit consuetudo, colligere neglexit: “παῖς scribi primitus

SECT. ἰσταντες, τυψαντες; uti et διδωες magis quam διδοντες,
 IV. τιθεις quam τιθεντες. Latinis contra arrisere termina-
 — tiones *ans*, et *ens*, antiquitus forte, *ants*, et *ents*.

IX. N. 41. Αβρομοι, ανιαχοι] Rescribo αἰάχοι h. e. αωιωαχοι, vel potius Αωβρομοι, αωωιωαχοι; neque enim credendum videtur nudum *a*, quod στερητικον esse solet ¹⁵²; tam dissimili notione (nam dissimillima est, quæ huic loco congruit) unquam adhibitum fuisse. Sentis autem vocem utramque a fonte suo (sunt enim fontes βρομος et ωιωαχη, vulgo ιαχη) pari ratione derivari. Porro pro vulgato επιαχον [Il. E. 860, etc.] lege ubique εωιωαχον.

185 * —Ψ. 850. — τιθει ιοεντα σιδηρον] Vertunt interpretes, “*Spiculis-conficiendis-aptum ferrum*,” ac si ιοεντα esset ab ιος, cum tamen nihil minus: nam principio vox ιος priorem sexcenties apud Homerum producit, corripit ne semel quidem. Deinde a vocali semper inchoatur, unde fiet, ut præcedens τιθει posteriorem producere non possit, neque adeo versui sustentando par esse. Tu vero lege, ωιωωεντα, atque eodem sensu accipe, quo passim adhibetur ωιωωειδεα, *violacei-coloris, subfuscum* ¹⁵³. Nam ab eodem fonte ωιον *viola* profluit utrumque.

debut παῖδς, παῖσδ etiam pronunciari potuit. Puerum παισδα dictum Dorice, nullus Grammaticorum veterum nos docuit: παῖδα sæpenumero, παῖσδα nusquam præbent carmina Dorica, vel carminum fragmenta; Codices autem scripti carminum Theocriti in ista vocis forma, decies minimum recurrente, semper Editis concinunt.” Valck. ad Adoniaz. p. 349. His vero missis propter suam diatriben gratum profecto legentium testimonium, si non laboris, certe simplicitatis, consecutus est Marklandus.

152. R. D. libentissime ac-

cedo, obnitente viro præstantissimo, qui ad Adoniaz. pp. 214—234. iudicium suum de hac re interposuit. Soph. Œd. Col. 1515. Στρέψαντα Ald. “*Sed f. legend. τ’ α - στράψαντα*” TYRWHITT. Sed facilius τε Στράψαντα *Pier-son*. in *Verisim.* p. 139. “*Στράπτειν* scilicet est ἀστράπτειν, ut στεροπή, ἀστεροπή· σπάραγος, ἀσπάραγος· στραπή, ἀστραπή, si fides Etymologo.” R. B.

153. Suidas Ἰόεντα σίδηρον. τὸν μέλανα i. e. *ferrugineum*; Virg. Buc. x, 39. Conf. Geo. iv, 183. i, 467. “*Nicander* [The-riac. 255, 6.] de iis quos vipera pupugit, quorum cutis varios as-

ΟΔ. Α. 605. νυκτι εοικώς] Cl. Bentleius in notis SECT. IV.
ad Miltonum scribit νυκτι Φεοικώς¹⁵⁴. Mihi vero vox

sumit colores: Χροὴν δ' ἄλλοτε μὲν μολίβον ζοφοειδέος ἴσχει, Ἄλλοτε δ' ἡερόεις (sic; ἡερόεντα, *Gorræus*.), τότε δ' ἄνθεσιν (τότ' ἄνθεσιν *Id.*) εἶσατο χαλκοῦ. in aliis exemplaribus, τότε δ' ἄνθεσιν εἶσατο χάλκης. quam solam veram lectionem esse opinor." *SALMAS.* de Homonymis, p. 29. a. D.; conjectura nimis ingeniosa. *Hesychius*, Ἰώπατερ, τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα. 1. Ἰόπαττερ, i. e. ἰόπαστες. *Koën.* ad *Greg.* p. 214. Illud, *Et nigræ violæ sunt*, delibavit *Maro* ex *Theocr.* *Id.* x, 28. Καὶ τὸ ἴον [Φίον] μέλαν ἐντὶ, xxiii, 29. Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾶ. *Odyss.* E, 56. πόντου βὰς Φιο-Φειδέος. Α, 106. προφυγὼν ΦιοΦειδέα πόντον. *Etym.* M. 473, 12. τὸν μελανώδη ἔλαβεν. II. Δ, 242. Solo apud *Plutarch.* p. 93. B. Κύπρις ἰοστέφανος· conf. *Pind.* Ol. vi, 50. *Pyth.* 1, 2. II. Δ, 242. Ἀργεῖοι, Φιόμωροι, "Multa hic adnotant Viri Docti, quæ non sunt unius assis. Nihilo meliora sunt, quæ *Etymologici Auctor*, *Eustathius* et *Didymus* ad hunc locum sunt commentati, quos vide. Ἰόμωροι, non, ut vulgo putatur, ab ἰὸς sagitta, sed ab ἴον viola: ἰὸς enim, sagitta, syllabam primam habet longam; ἴον vero, viola, semper correptam: quod liquido cuivis patebit, qui loca omnia, in quibus hæc vox occurrit, contulerit. Debet ergo in illo *Homeri* reddi, fato violæ destinati, i. e. brevis ævi; sensu plano et perspicuo, atque metro integer-rimo." *Anton. Askew.* apud *Albert.* ad *Hesych.* v. Ἰόμωροι. *R. D.* *Misc. Crit.* anno 1745, et

Hesychii Vol. II. anno 1766, prodiit. Vir autem perdoctus, *Gulielmus Battie*, Collegii Regalis olim socius, si rite lecta remetior, alterutri veram hujus compositi vim monstravit; et MS. nescio quis inter lineas ὠκύμοροι habet. *Æschyl.* *Agam.* 489, 90=470, 1. ἀλλὰ ΤΑΧ'ΥΜΟΡΟΝ Γυναικοκήρυκτον ὀλλυται κλέος. *Theocrit.* *Id.* xxiii. 32. Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τό παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῆ. *Prudentius* Pr. 22. dum vitæ volens agit—cod. *Thuaneus*, teste *N. Heinsio*, volans alii et *Vaticani* omnes; sic contra *Symmach.* II, 314=199. ed. *Parm.* vitæ volucris sibi posceret usus *R. B.* *Cleanthis* h. in *Jovem*, 4. Ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἐσμέν, ἱῆς μίμημα λαχόντες Μοῦνον, *Lege*, ἴου [Sed ὅχον jam emendaverat magnus ille *Scaliger*; recte; nam quædam philosophorum sectæ ὄχημα et εἶδωλον animæ tribuebant.]. *Hesychius* v. Ἰοφῶσσα, et *Schol.* ad *Apoll. Rhod.* II, 1153. sibi lucem mutuo affundunt, apud *Abresch.* ad *Hesych.*; *Schol.* MS. *Harl.* παρώνυμον habet, sed Ὀφιοῦσα retinet.

154. vi. 832.; nam ad iv. 887. *Odyss.* Z, 187. Νῦν δ' [Οὔτ' ἄ. edd.] ἄφρονι φωτὶ Φέοικας et Γ, 219. ἀΐδρει φωτὶ Φεοικῶς posuit *R. B.* *Infra*, *Criticorum* longe longeque omnium Princeps, "ut vocatur a *S. Clarkio* ad *Homer.* II. E, 769." et, b. o. a. st. et v. "ut vocatur a *Tayloro* *Lect. Lys.* p. 703. b." *R. P.* Cave in ista tam frigida tamque jejuna adversus *R. B.* calumnia delitescas.

SECT. **Φ**ΕΟΙΚΩΣ nihilo honestiori facie videtur quam ΔΕΟΙΚΩΣ,
 IV. ΛΕΟΙΠΩΣ, ΠΕΟΙΘΩΣ. Sensit nimirum *criticorum omnium*
longe longeque princeps, bonarum omnium artium
stator et vindex, ad versus integritatem desiderari
 consonantem Vau semel pronunciandam, ad ana-
 logiam vero eandem repeti oportere nihilo magis
 subodoratus est quam quilibet e trivio grammaticus.
 Tu deinceps scribe, ΕΟΙΚΩΣ, h. e. **W**Ε**W**ΟΙΚΩΣ, ad normam
 των δεδοικως, λελοιπως, πεποιθως.

Οδ. Ξ, 289.—ὅς δη πολλά κακᾶ ἀνθρώποισιν ἐώργει¹⁵⁵]
 Unica, quam sciam, editio Basil. 1558. repræsentat
 ἀνθρώπους ἐεώργει. Nimirum cæteri editores por-
 tentosam istius ἐεώργει faciem reformidarunt, al-
 terum vero ἐώργει nihil odiosi in se habuit; quod
 186 * tamen revera ipsum est portentum atque aliud
 insuper non minus horrendum secum trahit. Quod
 utique editores quosque fugit, vitiosa est hujus
 lectionis syntaxis. Nam verbum **W**Ε**W**ΟΡΓΑ, uti et
 ῥέζω eadem notione, apud Homerum ne semel qui-
 dem cum dativo sive personæ seu rei conjungitur,
 sed vel cum unico accusativo rei; vel cum gemino,
 rei altero, altero personæ.

Ιλ. Β. 272.

Ω ποποὶ ἡ δὴ μυρὶ Οδυσσεὺς ἐσθλα **W**Ε**W**ΟΡΓΕ.

Ε. 175. —καὶ δὴ κακὰ πολλά **W**Ε**W**ΟΡΓΕ Τρῶας—

Γ. 354. Ξεινοδοκὸν κακὰ ῥέξαι ὃ κεν φιλοτῆτα παρασχῇ.

Eandem itidem constructionem perpetuo sequuntur
 apud scriptores Atticos ποιῶ, ἐργάζομαι et δρῶ¹⁵⁶.

155. "MS. Harl. ἀνθρώποισιν
 ἐώργει sine ulla varietate." R. P.
 Alter MS. Harl. κακὰ πολλὰ
 ἀνοῖσιν ἐώργει duo alii πολλὰ
 κακ' ἀνθρώπους, quorum unus
 ἔωργε, alter ἐώργει in textu, et in
 marg. εἴργασται. In Cl. h. s. c.
 11. ἔργ' ἐρρίγει [m. ἔρριγε] M. R.

156. I. Il. B, 195. ῥέξῃ κακὸν
 νῆας Ἀχαιῶν Il. Γ, 351. ὃ με πρό-

τερος κάκ' κακὰ ῥέξε Sic Ξ, 261.
 ἀποθύμια **Φ**έρδοι ῥέζοι Eustath.
 p. 983, 59 = 974, 41. E, 175.
 κακὰ πολλὰ **Φ**έοργε Τρῶας. Soph.
 Ph. 684. ὅς οὔτε τι ῥέξας τιν'. 2.
 Aristoph. Vesp. 696. Ταυτί με
 ποιούσ', 697. Κούκ οἶδ' ὅτι χρῆμά
 με ποιεῖς. Pac. 1322. κριθάς τε
 ποιεῖν ἡμᾶς πολλάς. Plato de
 Legg. III, 698. δουλείαν ἔτι μεί-

Proinde omnino reponendum ex alterius lectionis SECT.
IV.
vestigiiis,

Τρωκτης, ὅς δη πολλά κακῶς ἀνθρώπους ἐΰεΰοργει.
illud autem ἐΰεΰοργει eandem habere proportionem
ad ὡεΰοργα, quam habet ἐτετυφει ad τετυφα, nemo non
videt.

Οδ. O. 459. — ἡλεκτροισιν ἔερτο ¹⁵⁷] Ad verum

ζονα ἐποίησεν ἡμᾶς τοῖς τότε ἄρ-
χουσι καὶ τοῖς νόμοις δουλεῦσαι.
Xenoph. Anab. II, p. 152.
ἐποίησαν ἀνήκεστα κακὰ τοὺς
οὔτε μέλλοντας, οὔτε βουλομένους
τοιούτον οὐδέν III, p. 196. οἷα
τοὺς ἐχθροὺς οἱ θεοὶ ποιήσειαν.
Mem. I, II, 12. πλεῖστα κακὰ τὴν
πόλιν ἐποίησάτην. Aristoph.
Equit. 463. “Lege, ut vitetur
hiatus, Οὐκουν ἐν Ἀργεὶ μὲν οἷα
πράττεις — Sin hæc transpositio
minus placeat, lege, Οὐκουν μὲν
ἐν Ἀργείοις ἂν πράττεις — quod et
melius videtur.” R. P. apud
P. P. D. Xen. An. I, 92. καὶ εἴ
τις ἀγαθὸν ἢ κακὸν ποιήσειεν
αὐτόν. Æschylus apud Athen.
IX, 375. F. 4. 3. “Ἡ πολλὰ
μὲν ἐν δόμοισιν εἰργασταὶ κακά.
R. P. ad Tour. p. 477. Soph.
Tr. 1203. οἷά μὲν εἰργασαί; Ph.
786. οἷα μὲν ἐργάσει κακά. 928.
οἷα μὲν εἰργάσω, 1172. τί μὲν εἰρ-
γασαί; El. 1315. εἰργασαί δέ μὲν
ἄσκοπα. Eur. Bacch. 492. τί με
τὸ δεινὸν ἐργάσει; Eur. Hec.
268 = 264. Ἀλλ’ οὐδὲν αὐτὸν ἦδε
γ’ εἰργασταὶ κακόν. Herodot. II,
26. ἔλπομαι ποιεῖν ἂν τὸν Ἰσ-
τρον τάπερ νῦν ἐργάζεται τὸν
Νεῖλον. VIII, 79. ὁκότερος ἡμέων
πλέω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσε-
ται. Thucyd. I, 137. ὅς κακὰ
μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἰργασμαὶ
τὸν ὑμέτερον οἶκον. Lysias adv.
Eratosth. p. 298. πάντα τὰ κακὰ

εἰργασμένοις τὴν πόλιν. Plato
Gorg. p. 352. C. 9 Frf. = 517.
A. 7. HSt. Ἀλλὰ μέντοι πολλοῦ γε
δεῖ, ὥς Σώκρατες, μήποτε τις τῶν
νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσεται οἷα
τούτων ὅς [lege, ὅν] βούλει εἰρ-
γασταί. Soph. Œd. Col. 853.
ὅθ’ οὐνεκ’ αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν
καλὰ Δράς, Aj. 1324. δρῶν γὰρ
ἦν τοιαῦτ’ ἐμέ. Ph. 315. τοιαῦτ’
Ἀτρεΐδαί μ’, ἢ τ’ Ὀδυσσέως βία,
ὦ παῖ, δεδράκασ’. Conf. 376,
801. καὶ γὰρ τοι ποτὲ τὸν τοῦ
Διὸς παῖδ’, ἀντὶ τῶνδε τῶν ὀ-
πλων, “Α νῦν σὺ σώζεις, ταῦτ’
ἐπηξίωσα δρᾶν. Eur. Hec. 357.
δράς δ’ οὐδὲν ἡμᾶς εὔ Ph. 941.
τί δή με δράσεις; Soph. El. 957.
οὐδὲν γὰρ σε δεῖ κρύπτειν μ’ ἔτι,
Ph. 957. οὐδὲν σε κρύψω. Conf.
Œd. Col. 113, 4. Ter. Phorm.
I, viii, 66. *Neque jam celare id
posse te uxorem tuam*; Adelph.
I, I, 29. *Ea ne me celet, consue-
feci filium*. Conf. infra ad p.
344. 923. τί μ’, ὥς ξένε, Δέδρα-
κας; 940. οἷ’ ἔργ’ ὁ παῖς μὲν ἔδρα-
σεν οὐχ’ Ἀχιλλέως. Conf. Soph.
Ph. 376. Br. ad Œd. Tyr. 717.
et R. P. ad Hec. 800. Ph. 300.
Sed hoc est Alcinoο poma dare.

157. ἔερτο Cod. Vesp. In
cod. Harl. “γρ. ἡλέκτορσιν.
Deinde ἔερτο sed κ insertus
ex recens. Schol. deducit ἀπὸ
τοῦ εἰρω.” R. P. ἡλέκτορσιν
ἔερτο Ben. in textu, et inter li-

SECT. IV. **propius accedit, quod scribi testatur Eustathius**
 — **εερκτο.** Huic utique scripturæ deest duntaxat semel
 atque iterum consonans Vau. Eam tu sic restitues,
WεWερκτο; sive **ηλεκτροις εWεWερκτο.** Similiter pro
εερμενον Σ. 295. repones **WεWεργμενον.** Fluit autem
 187* **utrumque a verbo Wεργνυμι.** Eodem fonte derivata
 primitus habebantur **εWεργνυ, Wερχαται, Wερχατο;**
 quorum hodie locum occupant **εργνυ, ερχαται, ερ-**
χατο [Od. K, 238. 283. ΙΑ. Π, 481. ΟΔ. Ι, 221. Ξ,
 73. ΙΑ. Ρ, 354.] Ista autem **Wερχαται** et **Wερχατο**
 augmentis non secus destituuntur atque **βλημενος,**
βλητο; uti et **Wεσμενος, Wεσται, Wεστο;** vulgo **είμενος,**
είται, έστο. [Il. O, 308.] Hinc porro fluunt **αποWερζε**
 sive **απεWερζε, αποWερζη, αποWερζειε;** vulgo **αποερσε,**
αποερσει, αποερσειε. [Il. Z, 348.] Ista utique ΙΑ. Φ.
 283. et 329. sic enuncianda sunt:

‘Ον ρα κ [V. Ον κεν] εναυλος αποWερζη—

Μη μιν αποWερζειε—

quorum de prosoedia hic dicere supersedeo. So-
 loeca autem est quæ vulgo circumfertur oratio, **Ον**
ρα τ εναυλος—ob defectum voculæ **κε, κεν, vel αν**¹⁵⁸.

neas **ηλεκτροις συνείληπτο. έερ-**
το. Schol. Ven. ad Il. A, 486.
 et unus Harl. et in marg. **συ-**
νεπέπλεκτο. Σ, 295. **εργμενον**
 Cod. Vesp. In cod. Harl.
 “**εερμενον** primo scriptum, sed γ
 mox additum, quod omittit scho-
 liastes.” R. P. Callim. cXL. **ειρ-**
μενος et **ειργμενος** Schol. p. 67.
 De Dawesii sententia hæc TYR-
 WHITTUS: “In Cod. MS. bonæ
 notæ inter Harleianos No. 5674.
 scribitur **εερκτο** ab antiqua, licet
 non prima, manu. In uno mar-
 gine explicatur **συνεδεδετο, απο**
του ειρω το συμπλεκω in altero
 leguntur hæc Scholia, **συγκλεισ-**
μενος καί ηρμοσμενος ην ο περι-
δεραιος κοσμος. — **Περιδεραιος**
κοσμος, απο του συνεδεσθαι. In

altero loco, Od. Σ, 295. idem
 Codex habet **εεργμενον,** neque id
 tamen, ut videtur, a prima manu,
 quod in glossa interlineari ex-
 plicatur **εγκεκλεισμενον.** Alius
 etiam Codex inferioris notæ No.
 5658. habet **εερμενον.** Quæ sane
 Dawesii de hac voce iudicium
 nonnihil confirmant. Fatendum
 est simul me in iis codicibus, aut
 in duobus aliis ex eadem Biblio-
 theca, nihil invenisse, quod con-
 jecturas ejus in reliqua Odysseæ
 loca suffulcire possit.” Burgessius.

158. “Lege potius **‘Ον ρα τ**
εναυλος αποWερξεν—Quem tor-
 rens obrutum-perdidit. Altera
 utique sententia, Quemcunque
 torrens obrutum-perdiderit, minus
 apta est.” R. D. Add. et Corr.

Nec vero desunt sexcenta alia loca, in quibus pro SECT.
IV.
vocula ista altera τε contra sermonis indolem ha-
beatur, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

283. "Ον ῥ' ἔναυλος MSS. olim
TOWNL. et Harl. 329. ἀποερση

iidem Codices, sed TOWNL. inter
lineas πνίξειε κυπρίων ἢ λέξις.

AUCTARIUM.

P. 178. col. 1. l. 18. post -ΠΕ'
insere, Vide Salmas. de Hellen.
p. 387.

P. 182. col. 1. l. 46. post Vell.
Paterc. 1. v. 20. insere, Photius;
Κάρκαρον: τὸ δεσμωτήριον. οὕτως
Σώφρων.

Ib. col. 2. l. 29. post R. P. in-
sere. Vide Salmas. de Hellenist.
p. 112.

Ib. l. 43. post Vopisc. p. 472.
insere, Maffei Art. Crit. Lapid.
lib. iii. iv. p. 450.

P. 185. col. 1. l. 1. post Vide
insere, Salmas. de Hellenist. p.
460. et

P. 186. col. 2. l. 9. post de-
bent. insere, J. Lascaris Gramm.
Instit. s. c. Τρύφων ὁ γραμματι-
κός—καὶ Ἰωνας, καὶ Δωριεῖς, καὶ
Λάκωνας καὶ Βοιωτοὺς αὐτῷ χρῆσ-
θαί φησιν.

P. 197. col. 2. l. 3. post Greg.
p. 9. insere. ANAXΣΙΛΑΣ. In-
script. (Attica) Baudelotii cLXV.
col. 3. l. 17.

Ibid. l. 20. post Baudelot. in-
sere, s. c. col. 3. l. 3.

Ibid. l. 22. post p. 253. insere,
ΑΡΚΕΣΙΛΑ Inscriptio Argiva
11. l. 6. apud Bockh. p. 3. ΑΡ-
ΧΕΣΙΛΑΣ Inscr. Baudelot. s.
c. col. 3. l. 29.

Ibid. l. 27. ΣΘΕΝΕΛΑΣ
Inscr. 11. s. c. l. 4. ad Bockh.
p. 3.

P. 190. n. * l. 2. post vocem
Æolibus. insere, Knight. Proleg.
p. 94. " in nummo argenteo ve-

tustissimo, quem apud v. cl. *Van-*
damme Amstelodami vidimus, no-
men urbis quod vulgo ΘΗΒΑΙ,
ΤΕΒΕ inscriptum est; et in
lebetes aëneo, agro Cumano ef-
fosso, et inter κειμήλια nostra
asservato, nomen ΕΠΙΘΥΙΣ,
ΕΠΙΤΥΙΣ. Inscriptio *Cumæa*
s. c. l. 6. ΚΑΤΕΙΡΩΝ pro κα-
θιεροῦν, et l. 16. ΚΑΤΕΙΡΩ-
ΣΙΟΣ pro καθιερώσιος. Inscrip-
tio *Elea*, l. 9. ΕΠΙΑΡΟΙ pro
ἐφιέρω.

Ibid. l. 22. post Quintiliani
iv, ii, insere, §. 131.

Ibid. l. ult. post *Hrabanus*.
adde, Quintil. 1. v. 20. *Parcis-*
sime ea [H] *veteres* *usi* *etiam* *in*
vocalibus, *cum* *ædos*, *ircosque*
dicebant. *Diu* *deinde* *servatum*, *ne*
consonantibus *aspiraretur*, *ut* *in*
Graccis *et* *trumpis*. *Erupt* *brevi*
tempore *nimius* *usus*, *ut* *choronæ*,
chenturiones, *præcones* *adhuc*
quibusdam *inscriptionibus* *mane-*
ant; *qua* *de* *re* *Catulli* *nobile*
epigramma *est*. *Epigr.* lxxxi.
seu lxxii. CHOMMODA dice-
bat, *siquando* *commoda* *vellet*
Dicere, *et* *HINSIDIAS* *Arrius*
insidias. *Et* *tum* *mirifice* *spera-*
bat *se* *esse* *locutum*, *Cum* *quantum*
poterat, *dixerat* *Hinsidias*. *Ec.*
speraret, *ut* *eam* *suo* *telo* *accom-*
modaret, *in* *Opusc.* p. 52. legit
PORSONUS; *sperabat* *Edi-*
tiones, *et* *VALCK.* *in* *sua* *Ep.*
ad *Rover.* P. xviii.; *recte*.

P. 191. n. * l. 5. post φωνήν.

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

insere, Herodot. viii, 135. Καὶ πρόκα τε τὸν πρόμαντιν [τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος] βαρβάρῳ γλώσση χρᾶν καὶ τοὺς ἐπομένους τῶν Θηβαίων ἐνθώματι ἔχεσθαι ἀκούοντας βαρβάρου γλώσσης ἀντὶ Ἑλλάδος, οὐδὲ ἔχειν ὅτι χρήσονται τῷ παρεόντι πρήγματι· τὸν δὲ Ἑυρωπέα Μῦν ἐξαρπάσαντα παρ' αὐτῶν τὴν ἐφέροντο δέλτον, τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ προφητέω γράφειν ἐς αὐτήν· φάναι δὲ, Καρίη μὲν γλώσση χρᾶν.

Ibid. l. 7. post Hinc insere, Herodot. i, 173. τὴν γὰρ Κρήτην εἶχον τὸ παλαιὸν πᾶσαν βάρβαροι.

Ibid. l. 8. post ἰέντες. insere, Bacidis Oraculum apud Herodot. viii, 20. Homericum vocabulum usurpavit, sed sensu a poeta prorsus alieno: φράζεο βαρβαρόφωνον ὅταν ζυγὸν εἰς ἄλλα βάλλῃ βύβλινον, Εὐβοΐης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἵγας. Idem denuo ix, 43. Τὴν δ' ἐπὶ Θερμώδοντι καὶ Αἰσωπῷ λεχεποίῃ Ἑλλήνων σύνοδον, καὶ βαρβαρόφωνον ἰυγὴν· SALMAS. de Hellenistica, pp. 167. 351. "Cares ipsi, quos Homerus βαρβαροφώνους appellat, κακῶς ἑλληνίζοντες, et semibarbare loquentes, ἑλληνίζειν tamen existimabantur, quia pleraque Græca mixta loquelæ suæ inserebant, atque barbare et aspere linguam Græcam pronunciabant."

P. 192. col. 1. l. 34. post Olearii. insere, Sic Soracte, Latoe, Ἔς. apud Hor. Carm. i, ix, 2; xxxi, 18.

Ibid. l. 35. lege, Quintil. i, vii, §. 26.

P. 192. col. 2. l. 1. corrige, scripserunt,—

Ibid. l. 17—30. Post—R. B. delenda: et insere, Jo. Pierius

Valerianus ad Æn. vii, 648. (p. 140.) "Et nos ita (ÆVOM, SALVOM, RIVOM) sæpe scribendum curavimus, quia sæpissime ita scriptum in antiquis Virgilii Cod. offenderamus, et Fab. Quintilianum (i, vii, 26.) affirmare videbamus ad tempora usque præceptorum suorum CERVOM, et SERVOM, et similia V et O litteris scripta, ea adjecta ratione, quod subjecta sibi vocalis in unum sonum coalescere, et confundi nequiret."—Hinc ex optimis Horatii Codicibus in textum recepit BENTLEIUS Clavom, Parvola, robigine, servom, avolsos, Volcanus, volgo, volgus, volgaria, vulgarit, volgata, volpes, volt (R. B. ad Cic. Tusc. i, xxvii.), voltis, voltus, voltum. Cic. MSS. Ambros. quom, pervolgare, voltus, retinent satis constanter. Virg. Geo. iv, 19. RIVOS, et Æn. iii, 707. ARDUOS fideliter exhibet Cod. Mediceus: et ad Æn. v, 278. "ARDUOS hic et alibi scriptum in toto eo codice [Romano]" observat IO. Pierius Valerianus. At vero EXUVIÆ perpetuo præbent Codices MSS. Propter hanc flebilem elementorum in patrio sermone egestatem "nec inutiliter Claudius Æolicam illam ad hos usus litteram adjecit."

P. 200. n. col. 1. l. 20. corrige, Φολκὸς.

Ibid. l. 26. post cxv insere, Annis autem volventibus Φ locum notæ H longo usu sibi concessum quandoque invidere haud denegandum est.

P. 200. col. 2. l. 8. p. 284. adde, et supra ad p. 11. De Falisca Etruscorum dele, et insere, Servius ad Æn. vii, 695. Falis-

AUCTARIUM.

SECT.
IV.

cos *Halesus* condidit, *Hi* autem immutato *H* in *F*, Falisci dicti sunt, sicut febris dicitur, quæ ante hebris dicebatur. De hac Etruscorum urbe vide

Ibid. l. 26. lege, loco PH ex more Sabinorum

P. 201. col. 2. l. 10. post videbatur. *insere*, *Io. Pierius Valerianus* ad *Virg. Buc.* II, 53. p. 12. *F* in *H* mutatum, ut in nominibus, quæ a Sabinis accepta Romani in civitatem adscivere. Cujusmodi sunt *Trafo*, *Vifo*, *Fircus*, *Forreum*, *Fostis*, *Fostia*. Idem ad *Æn.* XII, 363. p. 200. *Chloreaque Sibarimque*.—In codicibus aliquot vulgatis SABARIM legitur: in nonnullis antiquis HABARIM. Est et ubi FABARIM legas.—Et transmove l. 7, 8. ad l. ult. 71, 2*. Sed manum de tabula, ne lectoris patientia abuterer.

P. 204. col. 2. l. 15. pro repudiatur, *repone*, relegata est. Et post versabatur. *insere*, l. 17. Verum, iudice *Quintiliano*, *Æolicæ* quoque litteræ, qua cervom servomque dicimus, etiamsi forma a nobis repudiata est, vis tamen nos ipsa persequitur. *Duras* et illa syllabas facit, quæ ad jungendas demum subjectas sibi vocales est utilis, alias supervacua; ut equos hac et equom scribimus; cum etiam ipsæ hæ vocales duæ efficiant sonum, qualis apud Græcos nullus est, ideoque scribi illorum litteris non potest,—. Quare, addit scriptor elegantissimus, qui a Latinis exiget illam gratiam sermonis Attici, det mihi in eloquendo eandem jucunditatem, et parem copiam. *Inst. Orat.* XII, x, 29, 30. 35.

P. 207. col. 1. l. 15. post PP.

iv, v. *insere*, *Villoison.* in *Diatr.* p. 129.

Ibid. l. 20. post s. c. p. 784. *insere*, *Villoison.* in *Diatrib.* p. 209. l. 23. Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψεν ἔσω κομίζειν. Lege, Δηϊάνειραν ἐπέτρεψε Νέσω κ.

P. 210. col. 1. l. 35. post ἐλώδης. *insere*, *Conf. lib. vi.* p. 364. *Ox.* cum *Schol. Clarkio-Bodl.* a *Gaisfordio* in lucem prolatis ad *Plat. Sophist.* p. 216. A.

P. 212. col. 1. l. 4. lege, antea et l. 6. dele, oratorem

P. 215. col. 2. l. 19. lege, de B littera et

P. 216. col. 1. l. 20. post xxxiv. *insere*, Ad *Inscriptio.* *Crisæam* apud virum doctissimum, *H. J. Rose*, p. 325. l. 3. **HEΘMON** probabiliter eruit *P. P. D.* p. 27. *Schol. ad Apoll. Rhod.* I, 1294. —τὸ δὲ ἡθμός δασύνεται. Si parumper digredi liceat, lectionem *Inscriptionis* e rudibus urbis *Teni* effossæ, et hodie penes *Collegium SS. Trin. Cantab.* l. 25. “**ΙΑΚΥΣΙΝ** i. e. εἴλκυσεν” (valued, rated) tanquam sanam sustinerem. *Herodot.* II, 65. ξυροῦντες τῶν παιδίων ἢ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, ἢ τὸ ἥμισυ, ἢ τὸ τρίτον μέρος τῆς κεφαλῆς, ἰστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας· τὸ δ’ ἂν ἐλκύση, τοῦτο τῷ μελεδωνῷ τῶν θηρίων διδοῖ. *Anti-Att.* p. 94. l. 26. Ἐλκει σταθμόν: ἀντὶ τοῦ ἄγει. ἐκβάλλουσιν ὡς ἀδόκιμον. Ἡρόδοτος πρῶτον. Respicit ad I, 65. ἐποιέετο δὲ καὶ λέοντος εἰκόνα χρυσοῦ ἀπέφθον, ἔλκουσαν σταθμόν τάλαντα δέκα. καὶ νῦν κεῖται ἐν τῷ Κορινθίων θησαυρῷ, ἔλκων σταθμόν ἑβδομόν ἡμιτάλαντον. *Ibid.* Sic

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

— supra paullo, καὶ τουτέων [ἡμι-
πλινθίων], ἀπέφθον χρυσοῦ τέσ-
σαρα, τρίτον ἡμιτάλαντον ἕκασ-
τον ἔλκοντα. Platonis locus,
quem ad manum non habeo, τὰ
πλεῖον ἔλκοντα βαρύτερα νομίζε-
ται. Polyb. viii, 16 = viii, xxi,
2. θεωρῶν δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπιφά-
νειαν τὸν ἄνδρα καὶ κατὰ τὴν
ὁμιλίαν ἔλκοντα τὸ τῆς πράξεως
στάσιμον. xii, 16 = xii, xxviii, 6.
οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρεται δόξαν. ὡς
ἔλκων τὴν τοῦ συγγραφέως προ-
στασίαν. Conf. xxi, xxvi, 19.
xxxi, x, 4. et Diog. Laert. s. c.
ad p. 185. "ΑΓΕΙΝ τῆς σταθ-
μητικῆς verbum a probatissimis
scriptoribus hoc sensu usurpatur:
Plato Theætet. p. 126. D. 2.
Frf. = p. 172. B. 9. HSt. ὧδέ
πως τὴν σοφίαν ἄγουσι. De Re-

pub. vii. p. 701. C. 6. Frf. =
vii. p. 528. C. 2. HSt. ἐντίμως
ἄγουσα αὐτὰ, —. Demosth. adv.
Timocrat. p. 741 = 826. Bekker.
τὸν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα καὶ
τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς
ἦγε τριακοσίους δαρεικοὺς. Soph.
[Aj. 131. ὡς ἡμέρα κλίνει τε
κάνάγει πάλιν "Απαντα τὰνθρώ-
πεια] El. 119. μούνη γὰρ ἄγειν
οὐκετι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον
ἄχθος. *For I am no longer able
by myself to draw up the weight
of grief which depresses the op-
posite scale.* Porson. Adeo
propendere suam tristitiæ lancem
putat Electra! — Sed eo, unde
digressus sum, revertar. In-
scriptiones architectonicæ Athe-
nis repertæ

Col. A. l. 4. **ΗΟΣΑ,**

5. **ΗΟ** conf. l. 7. (l. 36. **ΕΠΙΣΤΥΛΙΑΝΟ ΟΝ-
ΤΑ** Supple, **ΗΑ ΔΕΙ.** et l. 92. lege, **ΕΔΕΙ.**)
Col. B. l. 9. 14. 15. 19. 23. 24. 54. 57.

5. **ΗΕΜΙΕΡΛΑ.** conf. 8. Col. B. l. 48. 66. 76. 79. 84.
85. 94.

12. **ΤΡΙΗΕΜΙΠΟΔΙΟΣ** conf. l. 15. 18. 21. 25. 31.
32. 49. 97. 100.

19. **ΗΕΠΤΑΠΟΔΑ** Col. B. 64. 74.

24. **ΗΥΦΣΟΣ** Col. B. 97. " — in Selinuntis nummo,
qui est penes Cl. Principem de Torremuzzo, legitur
ΗΥΨΑΣ. Villosion. Diatr. p. 168.

25. **ΗΕΜΙΠΟΔΙΟΝ** conf. l. 49. 97. 100. Col. B. 37.
42. 50. 61. 64. 65. 75. 78. 81. 82. 89.

40. **ΗΑΠΑΝΤΟΣ** conf. l. 64. 66. 68.

82. **ΗΙΜΑΝΤΑΣ**

94. **ΗΑΧΑΜΑΙ.** 93, 4. fortasse, **ΕΧΣΕΡΓΑΣΜΕ-ΝΑ
ΧΑΜΑΙ.**

Col. B. l. 1. **ΗΕΚΑΣΤΟ** conf. l. 13. 18. 32.

2. **ΗΕΤΕΡΟΣ** conf. l. 14. 19. 23. 24. 29. 33. 36. 39.
44. 47. 57. 77. 85. 99.

4. **ΗΕΚΠΟΔΕΣ** conf. l. 49. 67.

23. **ΗΕΚΑΤΕΡΟ**

62. **ΗΟΥΤΟΙ.** Eadem forma occurrit in Corp. Inscr.
Antiq. p. 206. cxliv. (Attica) l. 13.

2. **ΗΑΡΜΟΣ** conf. l. 10. 14. 15. 19. 20. 23. 24. De

hoc vocabulo *junctionem*, *rimam* significante, pauca adnotabo. *Sirach* xxvii, 2. Ἀναμέσον ἁρμῶν λίθων παγήσεται πάσσαλος, καὶ ἀναμέσον πρᾶσέως καὶ ἀγορασμοῦ συντριβήσεται ἁμαρτία. *Soph. Ant.* 1215. καὶ παραστάντες τάφῳ Ἀθρήσαθ', ἁρμόν χώματος λιθοσπαδῇ Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον. *Eur. Med.* 1311. χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα πρόσπολοι· Ἐκλύεθ' ἁρμούς. Ejusdem fragmentum *Erechthei* apud *Lycurg. adv. Leocrat.* p. 219. *Taylor.* = p. 262. *Bekker.* "Ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν, ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεῖς, Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ. *Plutarch. Vol.* i, p. 665. F. ἀποβαλεῖν δὲ [λέγουσιν] ὄψεων αὐτὸν τὴν ἑτέραν, ἣν τῷ τῆς θύρας ἁρμῷ προσβαλὼν — [*Eur. Ph.* 112. ἄρα πύλαι κλείθροισι, Χαλκόδετά τ' ἔμβολα Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις Τείχεος ἡρμοσται; *Herodot.* i, 163. τοῦτο δὲ πᾶν λίθων μεγάλων καὶ εὖ συνηρμοσμένων.] *Æn.* ii, 463. *Adgressi ferro circum, qua summa labantes JUNCTURAS tabulata dabant, convellimus altis Sedi- bus impulimusque.* *Conf.* xii, 274. Hinc figurate usurpatur in *Epist. ad Hebræ.* iv, 12. Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνεργής, καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, καὶ διϊκνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν, — *Ezek.* xxxvii, 7. Καὶ προεφήτευσας, καθὼς ἐνετείλατό μοι, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐμὲ προφητεῦσαι, καὶ ἰδοὺ σεισμὸς, καὶ προσήγαγε τὰ ὀστᾶ ἑκάτερον πρὸς τὴν ἁρμονίαν αὐτοῦ. *Hesychius*; ἁρμῶν. ἁρμονιῶν.

P. 218. col. 1. l. 12. post Δω-

ριεῖς. *insere*, **ΕΠΟΕΙΣΕ** *Inscript. Bæot.* i, l. 6. apud *Martimum Leake* in *Mus. Critic.* N°. viii. p. 570.

Ibid. l. 32. post μηνός *insere*, (et *Inscript. Bæot.* i. l. 7. apud *Martimum Leake* in *Mus. Crit.* N°. viii. p. 570.)

Ibid. col. 2. l. 14. post *vetustis insere*, **ΕΠΟΕΣΕ** et **ΕΠΟΗΣΕ** subinde occurrit: in *Corp. Inscr. Antiq.* P. i. p. 38. xxiii, (Attica) l. 2, 3. **ΕΠΟΕΣΕΝ** probabiliter exsculpsit *Bockh.* *ibid.* p. 48. xxxi. (juxta *Olympiam* reperta) **ΠΟΕΣΕ**: atque

Ibid. l. 29. post πόημα *insere*, *Inscript.* ii. intra limen *Eccles. Orchom.* reperta, l. 9. **ΠΟΗΤΗΣ ΕΠΩΝ.** l. 24. **ΠΟΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΩΝ.**

P. 223. col. 2. l. ult. (102). *adde*, *Andocid. de Myster.* p. 13. *HSt.* = p. 130. *Bekker.* ἄρχει χρόνος τοῦδε τοῦ ψηφίσματος ἡ βουλή, οἱ πεντακόσιοι οἱ λαχόντες τῷ κυάμῳ, ὅτε Κλεογένης πρῶτος ἐγγραμμάτευεν. ἡ βουλή — κυάμῳ, e margine in textum irrepsisse videntur. De hoc vero loco nulla subest suspicio *Corsinio* in *Fast. Att.* T. i. p. 189. xviii.

P. 233. col. 2. l. 15. post *Athen.* xi. 467. B, *insere*, et *Salmas.* *Plin. Exercitat.* p. 626. b. D—G., et p. 627. a. A.

P. 234. col. 2. l. 6. Aliter explicuit doctissimus *Bockh.*, cujus verba adponam; "Immo priorem articulum omissum esse concedendum; ut tragici duo nomina componunt, prius sine articulo, alterum eodem instructum: idonea exempla *Welckero* notante collegit *Dödertinus* noster *Spec. ed. Sophocl.* p. 50."

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

Bockh. ad Corpus Inscript. Antiq. P. I. p. 25.

P. 244. col. 2. l. 8. corr. AD-
DITAMENTA

P. 253. col. 1. l. 33. p. 257.
adde, **TAPΓEIFOI** i. e. τοὶ
Ἀργεῖοι in Corp. Inscr. Antiq.
P. I. p. 47. xxxix. (prope Olym-
pian reperta a *J. B. S. Morritt*);
hæc e conjecturis maxime pro-
babilis est: conf. infra ad v.
ΔIFI.

Ibid. col. 2. l. 3. post *R. B.*
insere, In Corp. Inscript. Antiq.
P. I. p. 37. xx. (fr. Corcyrae
repertum) l. 2. **FAMM**. For-
tasse forma fuit a voce ἄστυ.
Bockhius.

Ibid. l. 23. post desiderant.
insere, In "Cnidiorum nummo
perantiquo et pereleganti Musei
nostri, in quo nomen Magistra-
tus vel tyranni, quod in dialecto
communi et recentiore **EYBOY-
ΛΟΣ** foret, scriptum est **EO-
ΒΩΛΟΣ**, spiritu, ut solet in
illius seculi scriptura, subaudi-
to." *Knight*. Proleg. in *Homer*.
p. 83. Aliter paulo apud Thu-
cyd. viii, 66. βολή MS. Cant.;
iv, 76. ἐπιβολή MS. Cass.; *Chi-
shul*. in *Antiq. Asiat.* p. 50. Pse-
phisma Iliense, l. 8. **ΣΠΟΥ-
ΔΗΙ**—sed **ΕΠΙΒΟΛΗΙ**, teste
optimo *Dobræo*, in marmore ipso
perspicue exstat. *Marm. Sand-
vic.* A. l. 20. **ΚΛΕΤΑΡΧΟ** pro
Κλειτάρχου. Atqui hujusmodi
formæ etiam nimis antiquæ nebu-
lonibus magnopere placebant.

P. 254. col. 1. l. 10. adde,
Corpus Inscript. Antiq. P. I. p.
47. xxix **DIFI**. Conf. *Diar.*
Erudit. (*Class. Journ.* N°. II.
pp. 328, 9.) *Knight*. Proleg. ad
Homer. pp. 79, 80; in primis
vero Præsulem illum præclarum,

qui de hac inscriptione optime
promeritus est, in *Hor. Pelasg.*
pp. 62—65. In Inscriptione Cor-
cyr. apud *Montefalcon.* in *Diar.*
Ital. p. 422. **ΦΑΙΑΚΟΣΙΝΗ**
[f.—**ΣΥΝΗ**] **ΔΙΕΙ ΥΨΙΣΤΩ**
ΕΥΧΗΝ—legendum cum *Bock-*
hio **ΔIFI**. Conf. *Platonem* s. c.
ad p. 112. In marmore apud
Chandlerum P. II. p. 46. l. 4.
ΔΕΞΙΤΡΕΦΟΣ, quod *Elms-*
leius ὁ Μακαρίτης ad *Med.* 326.
et *Osanna* in *Sylloge Inscript.* p.
143. in **ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ** muta-
runt: inconsulto: sanissima est
marmoris lectio. Sententiam doc-
tissimi *Blomfieldii* in *Mus. Crit.*
N°. viii. p. 586. unice amplector
et impense probo.

Ibid. l. 28. post liquet.] insere,
EDEDOFA
(ab ἔδω) Corp. Inscript. p. 35.
xv. (Spartana). l. 1. **EDEDOFE**.
l. 4. [**E**] **DEDOFAS**. Vide II.
P. 542. *Hesychius*, Ἐδηδώς: κα-
ταβεβρωκώς.

P. 255. col. 2. l. antepen. l.
14. adde, **FIKA[TI]**: εἴκοσι: in
Corp. Inscript. Antiq. P. I. p. 38.
xviii (inter Argivas), l. 1.: atque
se diffisum huic lectioni fatetur
Bockhius.

P. 261. *ADDIT.* col. 2. l. 2.
post 36.] insere,

ΕΠΒΑΚΕΥFAI
Inscript. Bœot. xxv. apud *Mar-*
tinum Leake in *Mus. Crit.* N°.
viii. p. 579. Sed tenebras discu-
tere nequeo.

P. 265. l. 31. lege, **ΑΝΑΣ-
ΣΕΝ**.

P. 281. col. 1. l. 39. lege, Bor-
giani, l. 2, 3.

Ibid. l. 43. post xxvii. insere,
ΕΟΙΚΙΑ-Σ i. e. **ΦΟΙΚΙΑΣ** *In-*
script. apud *Pocock.* p. 50.
"Thebis," xiii. l. 7, 8.

Ibid. l. ult. 213. adde. **FY-
KIAS** Inscript. Bœot. I, l. 10.,
II, l. 4., et III, l. 10. apud *Martinum Leake* in *Mus. Crit.* N°. VIII, pp. 570—2. In *Corp. Inscript. Antiq.* P. I. p. 33. XIV (Argiva) l. 2. **ΠΕΔΑΦΟΦΟΟΙ**—mutando litteras 7, 8, **ΦΘ** in **IK** eruit *Bockhius* πεδάφοικοι, i. e. μέτοικοι. *Ibid.* infra p. 37. Inscr. XIX (Argiva). l. 8. **ΠΕΔΑΦΟΙΚΟΙ**. Conf. *Stanl.* ad *Æschyl. Choëph.* 587. *Bentl.* ad *Hor. Carm.* III, xii, 1.

P. 278. col. 1. l. 30. *Bockhius.* adde, **ΦΙΣΟΤΕΛΙΑΝ** Inscript. Bœot. I. l. 11. et **ΦΙΣΟ** II. l. 14. in *Mus. Crit.* N°. VIII. pp. 570, 571.

P. 298. col. 2. l. 37. καλοῦσιν. adde, *Xenoph. Mem.* II, i. 34. οὕτω πως διώκει Προδίκος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν ἐκόσμησε μέντοι γνώμας ἔτι μεγαλειότεροις ῥήμασιν ἢ ἐγὼ νῦν. διώκει *Xenophonti*, lingua repugnante, restituere vult summus vir; ista enim ætate Prodicti Dictata nondum consenuerant. *Harris' Three Treatises*, p. 235.

In this manner did Theophilus, said he, pursue the subject to which I led him. He adorned his sentiments with expressions even more splendid than I have now employed.

“ANNOTATIONEM in quartam Sectionem Miscellaneorum claudant” tria “specimina scripturæ Homericæ a” tribus “viris doctis instituta, *Joanne Upton*,” *RICARDO BENTLEIO*, “et *Samuele Salter* :”—“*Uptoni* specimen editum fuit *Observationum* sui in *Shaksperium* libello p. 186.”, et recusum apud *Burgess.* p. 432.; secundum specimen *BENTLEIANUM*, quod ex illius *Homeri* recensione vir doctus cum *Burgessio* ad hanc rem communicavit: tertium specimen a *Samuele Saltero* secundum *Davesii* præcepta institutum est, de quo typis impresso, necdum in lucem prolato *Philippus S.* filius eruditissimum editorem certiore fecit. Duo posteriora τῷ digamma suo suppleta sunt. Ne curta videatur pagina, pauca allevi.

I.

MENIN ΑΕΔΕ ΘΕΑ ΠΕΛΕΙΑΔΕΟ ΑΚΗΙΛΕΟΣ
ΟΛΟΜΕΝΕΝ Ε ΜΥΡΙ ΑΚΗΕΟΙΣ ΑΛΓΕΑ ΤΗΚΕΝ
ΠΟΛΛΑΣ ΔΙΠΗΘΙΜΟΣ ΠΣΥΚΗΑΣ ΑΙΔΙ ΠΡΟΙΑΠΣΕΝ
ΕΡΟΟΝ ΑΥΤΟΣ ΔΕ ΦΕΛΟΡΙΑ ΤΕΥΚΗΕ ΚΥΝΕΣΣΙΝ
ΟΙΟΝΟΙΣΙ ΤΕ ΠΑΣΙ ΔΙΟΣ ΔΕ ΤΕΛΕΕΤΟ ΒΟΛΕ
ΕΚΣ Ο ΔΕ ΤΑΠΡΟΤΑ ΔΙΑΣΤΕΤΕΝ ΕΡΙΣΑΝΤΕ
ΑΤΡΕΔΕΣ ΤΕ ΦΑΝΑΚΣ ΑΝΔΡΟΝ ΚΙ ΔΙΟΣ ΑΚΗΙΛΛΕΥΣ

“Multa sunt etiam in brevi isto specimine, quæ fortasse non omnibus placeant.” *Burgess.* Conf. supra p. 209. Si hoc tentamen consuetudinis Homericæ omnibus numeris absolutum proponere

Uptoni in animo esset, infelix operam disperdidit; si dialecti, quæ hodie orationi Homericæ simillima est, μηδὲν ὑγίης. Meas suspensiones, etsi subtimide, proferam. 1. “In dialectis quod

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

alias vitiosum, interim alias rectum est :” formæ THEA, AKHIAEOΣ et AKHIAΛEYΣ THEKEN, IΠHTHIMOΣ, TEYKHE sint Homericæ, sed Æolismum parum sapiunt. ΠEΛEIAΔEO AIAI, facies alioqui sanissima, sibi tanquam hospites et peregrinas repudiaret poeta. 2. OΛΛOMENAN vel YΛΛOMENAN Æolismi affinis esset. “ Deinde diphthongos, quæ vocantur, OY, EI, et AI, rejecit vir doctus, retinuit vero OI in OIONOISII, AKHEOIS.” *Burgess*. Quinetiam AKEOIS est accusativus pluralis apud Æolas; Marmor Burmann. ΠPOC ΛAMΨAKANOIS—In prima declinatione eadem dialecti ratio obtinet; Inscr. Cumea s. c. l. 7. TAIΣ TEIMAIΣ l. 8. XPYCIIAIΣ l. 41. YΠAPKOICAIΣ. Inscript. vet. intra limen Bibl. Publ. Cantab. l. 14, 15. ΠPOC TAIΣ ΠPOYΠAPXOYCAIC TIMAIΣ Il. x, 422. “ Eustathius legit ἄλγεα θῆκε.” *Valck.* ad loc. 3. “ Ante inventam duplicem litteram ψ, sæpe, præsertim initio vocabulorum, antiqui Græci ΣΠ dixerunt, ut in σπέλλιον pro ψέλλιον :” [τὸ ξίφος σκίφος (vel κσίφος) ἐκάλουν, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον, καὶ τὸ ζυγὸν σδυγόν *Schol.* ad *Dion. Thrac.* p. 815. et *MS. Harl.* ξένος σκένος· ἱέραξ ἱέρακς *Jo. Grammat.* f. 244. b. πέλοψ πέλοπς· ἄραψ, ἄραπς; Æolice.] “ et puto equidem, si originem vocis ψυχη indagemus, ad σπυχη nos, potius quam ad πσυχη, redituros.” *Burgess*. Conf. *Diomed.* ad *Dionys. Thrac.* p. 780. ΦCYXAC bis in marmore *Elgeniano*, in Athenienses ad

Potidæam occisos, vss. 5. 11. In Inscript. architecton. supra citata ad p. 340. Col. A. l. 4. ANEΛPAΦCAN. l. 4. 5. ΦCΕ-[ΦIC]MA sic *Bockh.* : quamvis in meo apographo ΦCA. *Ἔc.* “ *Hesychius*, Προΐαψεν. προέπεμψεν. προδιέφθειρεν. Si infra προτιάπτω emendetur ΠPO-ΦIAΠTΩ. προπέμπω (quidni autem ita emendetur?), fidem faciet antiquissimos *Homeri Codices* ita fuisse exaratos, qua itidem ἀκρίβεια suam editionem, quam non minori ingenii felicitate molitur quotidie, quam nos omnes vehementia expectationis efflagitamus, describi curabit bonarum omnium artium stator et vindex, clarissimus *Bentley*.” *Taylor.* *Lect. Lys.* p. 703. 4. AYTΩC Æolice, et supra IΠTIMΩC : Inscript. Cumea apud *Comitem Caylus.* l. 9. EYEPΓETHCANTECCCI l. 29, 30. EN ΠANTECCI TOIC AΓΩNECCI. 5. BΩΛA. Inscr. s. c. l. 25. BOWA. *Psephism.* Byz. apud *Demosth.* de *Cor.* ἐκ τῆς BOWAC. Sed hemistichium νοθείας signo distinguere : suspicionem hoc loco aperuisse nihil nocebit. 7. “ Antiquissimi dixisse videntur” ATPEFIDEC, atque “ KE [anne KA] : et AKEOIC [melius, AKAOIC] pro Ἀχαιοῖς scripsit, idem quoque, ut puto, pro KAI voluit KE.” *Burgess*. —Si quis Il. A, 15. Χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ improbaret, me repugnantem haud habebit. *Hesychius* lectionis varietatem innuere videtur, Ἀνὰ σκήπτρῳ. “ AMA τῇ βασιλικῇ ῥάβδῳ. Il. Γ, 458. H, 350. X, 114. κτήμαθ' ἄμ' αὐτῇ Z, 426. ἡγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεά-

AUCTARIUM.

SECT.
IV.

τεσσιν,—; Si quis contenderet poetam φωνῇ πολυηχεῖ effudisse **ΚΡΥΣΕΟΙ ΟΝ ΣΚΕΠΤΡΟΙ** conjecturam exemplis munitam habet; **ΚΗΡΥΣΕΟΙ** quidem Laconice; Inscriptio Naniana, modo sit genuina, l. 1. **ΔΕΚΣΑΙ**. Herodot. viii. 48. Μῆλιοι μὲν γένος ἑόντες ἀπὸ Λακεδαιμόνος,—et “in Peloponneso Æolismus ante Dores regnabat.” Conf. Strab. xiii, p. 842. Oxon. inscriptio Cumea s. c. præbet l. 8, et 34. **ΟΝΤΕΘΗΝ** pro ἀνατιθέναι 39. **ΟΝΘΕΝΤΑ** pro ἀναθέντα l. 53. **ΟΝΘΕΜΕΝΑΙ** pro ἀναθεῖναι. Conf. Koen. ad Greg. p. 92. et adde Iph. A. 754. Inscriptio, etsi Augusto imperante exarata, quantivis pretii est; quippe Æoles antiquam scribendi rationem vel maxime observabant; reliqui Græci vocularum origines adjiciendis terminationibus obscurabant. Hanc voculam civitate dubitabundus donarem; *Non nostrum est, inquam, tantas componere lites.* Credo equidem Æoles formarum vetustarum elegantissimos arbitros poetæ sermonem in quibusdam tanquam exemplar sibi proponebant; facies quidem illis non omnibus una est; nec multum diversa tamen; **ΑΜΜΙ** Marmor. Æolicum Burmann. ΟΔ. A, 123. ΙΑ. A, 384. **ΕΜΜΕΝΑΙ** Tab. Cum. 51. ΟΔ. A, 33. ΙΑ. A, 117. **ΚΑΤΤΑΔΕ** pro **ΚΑΤΑ ΤΑΔΕ** Tab. Cum. l. 31, 46., et in Fœdere inter Lacedæmonios et Argivos apud Thucyd. v, 77. 79. **ΚΑΤΤΑ ΑΥΤΑ ΔΕ** i.e. **ΚΑΤΑ ΤΑΥΤΑ ΔΕ** l. 35. **ΚΑΤΤΟΙΣ ΝΟΜΟΙΣ** bis

in marm. Burm. et semel in Inscript. Elea apud R. P. K. i.e. **ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ· ΚΑΤΤΟΥΦΙΣΜΑ** Inscript. Orchom. ii, l. 5. i. e. κατὰ τὸ ψηφίσμα· κατὰ πάτρια bis (et apud Thucyd. v. 77. et 79,) κατὰ πατρώα et κατὰ τεταγμένα, in Oraculo apud Demosth. in Macart. p. 1072. R.=p. 1177. Bekker. ποττῶς i. e. πρὸς τοὺς in Thucyd. v, 77. Il. γ, 458. καγγόνν. ΟΔ. Δ, 72. καδδῶματα ΙΑ. Τ, 25. καδδῦσαι. Hesiod. Ἔργ. 334. citatus a Xenoph. in Mem. iii, iii, 3. καδδύναμιν. Il. O, 493. καδδράθετην. Il. B, 108. καλλύσει Barnes. Odyss. O, 463. κανεύσας. Hesiod. Ἔργ. 664. καFάξαις et 691. καFάξεις i. e. καταFάξαις—; et Jo. Gr. f. 244. b. [Αἰολεῖς] κατέπεσον κάππεσον κατὰ δὲ καδδέ.—**ΒΑΛΑΝΗΟΝ** = βαλανεῖον Tab. Cum. l. 40. **ΒΑΣΙΛΗΑΝ** = βασιλείαν sæpe; **ΕΠΑΙΝΗΗΝ** = ἐπαινεῖν l. 25. **ΕΧΗΗΝ** = ἔχειν l. 28. **ΚΑΛΗΗΝ** = καλεῖν l. 29. **ΣΜΑΡΑΓΗΩ** = σμαραγείω l. 41. Τῷ ἢ ἀντὶ τοῦ εἰ διφθόγγου χρῆνται [οἱ Αἰολεῖς] τὸ καθάρειαν καθάρηαν γράφοντες· καὶ λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ δραμεῖν καὶ λαβεῖν, ἐλθῆν καὶ δραμῆν καὶ λαβῆν ὡς καὶ τὰ ὅμοια. Gramm. Vat. et Aug. Il. Γ, 35. ὦχος τέ μιν εἶλε παρειάς· Etym. M. v. Παρεία· Ἰλιάδος Γ, χωρὶς τοῦ ζ· ἴν' ἢ οὐδέτερον. “in Ven. textu, sicut in Lipsiensi, legitur παρεία.” Wolf. Proleg. ccxxii. Schol. Ven. No. 531. Ἀρίσταρχος οὐδετέρως. ἐν τισὶ δὲ θηλυκῶς. ὁ δὲ Σιδώνιος διὰ τοῦ ἡ. διὰ τὸ παρήιον i. e. παρήιον. lege igitur παρήFa. Il. X,

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

491. παρειά Schol. *A. V. T.* et unus *Harl.* οὐδετερώς. — Quod pro captu meo leviter attigi *, tandem perspectum habeo, Æoles MEOΣ, MEA, MEON ex Homero derivatum Latinis tradidisse; *OΔ. I*, 459. καδδὲ MEON κῆρ. *ΙΛ. I*, 57. Ἡ μὲν καὶ νέος ἐσσι, MEOΣ δὲ T, 194. Δῶρα MEHΣ παρά. Sed compluria Homeri sibi propria fecisse haud curant Æoles: *Il. A*, 234. recitavit poeta ὅσδους non ὕσδους ut Sappho apud Hermog. *Fr. iv.* Ἀμφὶ δ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ Δι' ὕσδων μαλίνων Sic Aldi *Rhet.* ὅσδων *MS. Collegii Caii-Gonvill. Cantab.* sed μαλίνων retinet. Sappho, χελύνη. *Jo. Gr. f.* 244. a. τῷ ὕ ἀντὶ τοῦ ὁ στοιχείῳ χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει ὀμφαλος, ὕμφαλος. unde *umbilicus*; hinc quoque *funtes, frundes*, *Ἔc.* apud Latinos veteres. Utitur Poeta δυσώνυμοι sed semper ὀνομάζω. etc.—*MS. Harl.* παρὰ τοῖς αἰολεῦσιν ἀντὶ τοῦ δ ζ παραλαμβάνεται ὥς ὅταν τὸ διάβατον ἢ Σαπφῶ ζάβατον λέγει. cui adjicias διαβάλλειν ζαβάλλειν· διανυκτὸς ζανυκτὸς apud *Jo. Gr. l. c. conf. Gaisford.* ad *Hephæst.* p. 69. Sapphus *Fr. XLIX.* ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήα. *Alcæi Fr. II*, 6. λαῖφός δὲ πᾶν ζάδηλον ἤδη, *Pind. Nem. VI*, 90. ἔγχος ζάκοτον *Fr. de def. Sol.* 20. ὕδατι ζακότῳ [*Il. Γ*, 220.]. *Il. H*, 223. ταύρων ζατρεφέων Φ, 465. ζαφλεγέες *Æschyl. Pers.* 316. πυρσὴν ζαπληθῇ. *Soph. Aj.* 137. ζαμενῆς λόγος *Eur. Androm.* 1286. Μήδ' εἰ ζαπλούτους εἴσεται φερνάς δόμοις. *Herodot. I*, 32. πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλουτοι ἀνθρώπων. “ζαχούσους *Stob. Grot.* p. 295. *Trin. Gesn.* 1549.”

R. P. Advss. p. 226. *Æschyl. P. V.* 1084. ζάπυροι. *Eur. Io.* 187. ζαθέαις Ἀθάναις. *Ph.* 239. ζάθεα τ' ἄντρα 814. ζαθέων πετάλων. *Aristoph. Nub.* 383. ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα [*Il. A*, 38.]. Si hujusmodi formas apud Danaos omnimodo impetrasest loquendi consuetudo, ne ipsi quidem Homero toties peccare suavitatis causa licuisset. Nimirum Critici primarii fugientia captantes sæpius in medio posita transvolant. Ut, remotis involucris et integumentis, verbum unumquodque formam e cana et vetustissima simplicitate erutam induat, monumenta, e quibus aliquid luminis haurire possumus, perpauca sunt; et “verendum est, ne, dum unum aliquid Homericum ex analogiæ legibus restituere tentemus, plura simul ab eo certius profecta deleamus.” *Burgess.* “Audacter progrediamur quatenus veterum dialectorum auctoritas, monumentorum fides, et justa metri ac sermonis ratio viam ostendant; at non ulterius.” *R. P. K.* Si antiquissimi sermonis Æolum, qui ante irruptionem Dorum in Peloponnesum vigeat, reliquiæ marmoribus et laminis, perennibus illis antiqui moris testibus, insculptæ ab oblivionis latebris nunc demum emergerent, textum illis quidem adjumentis fixum et fundatum habeamus, ad quod exemplaris Argivi lineamenta aucupari, et subinde recuperare possemus. “Ex his præcipue fontibus scaturigines illius linguæ, quæ haud prorsus exaruerunt, deducendæ sunt: atque ut architecti periti, paucis dirutorum ædificiorum fragmentis effossis, e membrorum

II.

Specimen *R. B.* apud *Burgessium*, PRÆF. P. xxvii.

Iliad. A. 544.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Φῆρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιφέλπεο μύθους 545

Φειδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται ἀλόχῳ περ' εἰούσῃ.

Ἄλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιφεικὲς ἀκούμεν, οὔτις ἔπειτα

Οὔτε θεῶν πρότερος τὸν φείσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·

Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,

Μή τι σὺ ταῦτα φέκαστα διεύρο, μηδὲ μετάλλα. 550

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Φῆρη·

Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔφειπες;

Καὶ λῆν σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·

Ἄλλὰ μάλ' εὐκῆλος τὰ φράζεις, ἄσσοις ἐθέλησθα·

Νῦν δ' αἰνῶς δειδοῖκα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ 555

Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.

proportione et artis ratione, schemata integra restituunt: sic nos porro, paucis quibusdam radicibus inventis, quæ ex iis pullulasse debuissent, computabimus, et stemmata pulcherrima Homericæ linguæ restituere ac renovare conabimur; ita ut carmina, excussa rubigine, revirescant; et venerandus ille eorum χροὺς ἀρχαιοπρέπης καὶ χάρις ἀβίαστος, rite efflorescat." *Knight*, Proleg. LXXXIV. Ταῦτα δὴ, καθάπερ ἴσως ἐν μύθῳ τανῦν λεγόμενα, ἐστὶν εὐχαί.

548. "Pro simplice Gamma reponendum Digamma τὸν φείσεται." *R. B.*

549. "Sic Romana Eustathii; sed prima Florentina et scripti nostri omnes, ὃν δέ κ' ἐγὼν—eodem sensu utrumque; sed detur suum jus pluribus suffra-

giis." *R. B.* [552. ἔφειπες MS. H.]

555. "Cum semper Æolica consonante veniant φέπος, φείπω et cætera ex illis formata; etiam in media voce remanebit παρ-φείπῃ: et idcirco παρειπῶν semper primam syllabam producit apud nostrum; ut Il. Z, 62. Αἴσιμα παρφειπῶν. et 337. Νῦν δέ με παρφειποῦσ' ἄλοχος—scribendum igitur ubique παρφειπῶν, et hoc loco pro παρείπῃ, certa emendatione, Μή σε παρέλθῃ, eadem prorsus sententia ut supra v. 132. Κλέπτε νόψ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις. et Od. N, 291. ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι." *R. B.* "Notandum est Bentleium, qui vim Digammatis non tanta cum diligentia videtur expendisse, quanta Dawesius, formam literæ in vo-

“*En Salteri* * specimen” apud *Burgess*. pp. 434—439. quod *Heynium* valde pupugit, neque auctum nec imminutum :

Μήνιν ἄΐειδε, θεὰ, πηληΐάδεω Ἀχιλῆος
οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔτευχε,
πολλὰς Φιφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
ἡρώων, αὐτοὺς δὲ Φελώρια θῆκε κύνεσσιν,
οἰωνοῖσί τε πᾶσι· διὸς δ' ἐτελείετο βουλή· 5
ἔξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
ἄτρεΐδης τε Φάναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

Τίς δ' ἄρ' σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
λητοῦς καὶ διὸς υἱός· ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς
νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ Λαοί. 10
οὐνεκα τὸν χρύσῃν ἡτίμησ' ἀρητῆρα
ἄτρεΐδης· ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
λυγρόμενός τε θυγάτρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἀποινα·
στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶ Φεκηβόλου ἀπόλλωνος,
χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, 15
ἄτρεΐδα δὲ μάλιστα δύνω, κοσμήτορε Λαῶν.

Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
ὕμιν μὲν θεοὶ δοῖεν, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
ἐκπέρσασι πόλιν πριάμου εὖ Φοίκαδ' ἰκέσθαι·
παῖδα δέ μοι λύσσοιτε φίλην, τὰ δ' ἀποινα δέχεσθε, 20
ἄζόμενοι διὸς νῖα, Φεκηβόλον ἀπόλλωνα.

Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἀποινα·
ἀλλ' οὐκ ἄτρεΐδῃ ἀγαμέμνονι Φάνδανε θυμῷ,
ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. 25

Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω,
ἣ νῦν δηθύνοντ', ἣ ὕστερον αὖθις ἴοντα·

eibus βοῶπις et λην neglexisse, ubi alter solet interponere. Vide Indicem Vocum a Dawesio Vauatarum.” *Burgessius*.

* Salter, who was with me when Bentley digammatized, has

given Mr. Say a more circumstantial account of that Æolian exile. Samueli Birch Danielis Wray apud Nichol. (*Illustrations of the 18th Cent.* Vol. i. p. 82.).

μή νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν,
ἡμετέρῳ ἐνὶ Φοίκῳ, ἐν ἄργεϊ, τηλόθι πάτρης, 30
ἱστὸν ἐποιομένην· καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.
ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε· σαώτερος ὤσκει νέεσθαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδφεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπείθετο μύθῳ·
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιφὸς 35
ἀπόλλωνι Φάνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε λητῷ.
κλῦθι μεν, ἀργυρότοξ', ὃς χροῦσιν ἀμφιβέβηκας,
κίλλαν τε Ζαθέην, τενέδοιο τε Φίφι Φανάσσεις,
σμινθεῦ· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηφὸν ἔρεψα,
ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρί' ἔκηφα 40
ταύρων ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐφέλδωρ·
τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε φοῖβος ἀπόλλων·
βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρῆνων χωόμενος κῆρ,
τόξ' ὥμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. 45
ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἷστοι ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἦφιε νυκτὶ Φεφοικῶς.
ἔζेत' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεφῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔφηκε·
δφεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
οὐρῆφας μὲν πρῶτον ἐπώχετο, καὶ κύνας ἀργούς· 50
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφίεις,
βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύνων καίοντο θαμειαί.
ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὥχετο κῆλα θεοῖο·
τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαφὸν ἀχιλλεύφς·
τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος ἥρη. 55
κῆδετο γὰρ δαναῶν, ὅτι ρὰ θνήσκοντας ὄρατο.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἠγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύφς.

Ἀτρέφιδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
ἄψ ἀπονοστήσειν, αἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν· 60
εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς ἀχαιφούς.
ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆφα,
ἢ καὶ ὄνειροπόλον, (καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ διός ἐστιν·)
ὃς φείποι, ὃ τι τόσσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων·
εἴτ' ἄρ' ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἐκατόμβης· 65

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

αἱ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.

Ἦτοι ὃ γ' ὥς φειπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
κάλχας θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὅχ' ἄριστος·
ὃς φῆδ' ἅ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα· 70
καὶ νήφ' ἡγήσατ' ἀχαιφῶν φίλιον εἴσω,
φῆν διὰ μαντοσύνην, τήν φ' ἰόρε φοῖβος ἀπόλλων.
ὃς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέφειπεν·

ὦ ἀχιλεῦ, κέλεαί με, διὲ φίλε, μυθήσασθαι
μῆνιν ἀπόλλωνος, φεκατηβελέταφ' ἄνακτος· 75
τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
ἣ μὲν μοι πρόφρων φέπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν·
ἣ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
ἀργείφ' κρατέει, καὶ μιν πείθονται ἀχαιοί.
κρείσσων γὰρ βασιλεῦφ' ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηφ', 80
εἵπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
ἀλλὰ δὲ καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅφρα τελέσῃ
τὰν στήθεσσι φεοῖσι. σὺ δὲ φράσαι, εἰ με σαώσεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύφ'.
θαρσῆσας μάλα φειπὲ θεοπρόπιον, ὃ τι φοῖσθα. 85
οὐ μὰ γὰρ ἀπόλλωνα διὲ φίλον, ὥτε σὺ, χάλχαν,
εὐχόμενος δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις·
οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὰ δερκομένοιο,
σοὶ κοίλῃς παρὰ νηφ' ὑσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει
σμπάντων δαναῶν· οὐδ' ἦν ἀγαμέμνονα φείπῃς, 90
ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὐχεται εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἠύδα μάντις ἀμύμων·
οὔτ' ἄρ' ὃ γ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἐκατόμβης·
ἀλλ' ἐνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων·
οὐδ' ἀπέλυφ' σε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα. 95
τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε φεκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει·

[86. 105. χάλχαν et χάλ-
χαντα equidem hercle ignoro.
Χαλκηδῶν auctores plurimi;
Καλχηδῶν Strabo pertinaciter;
Καλχηδόνι Athen. vii, 320. A.
ubi Καρχηδόνι Cod. A. et Χαλκ-
ηδόνι Epit. MS. et "optimi," in-
quit Schweighæuser., "Polybiani
libri, ubicunque de hoc oppido
agitur, constanter scripturam
Καλχηδῶν et Καλχηδόνιος te-
nent." ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΣ In-
script. ii. Eccles. Orchom. s. c.

οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει,
πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι Φελικώπιδα κούρην
ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
ἔς χρούσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν. 100

Ἦτοι ὅγ' ὥς Φειπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
ἦρως ἀτρέφιδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων,
ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
πίμπλαντ', ὅσσε δέ Φοι πυρὶ λαμπετόωντε Φεῖκτην.
χάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέΦειπε· 105
μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὰ κρήγυα Φεῖπας· Ἔε.

* *The Digamma has been inserted, now and then, by conjecture; but most commonly, by the authority of Mr. Dawes; and the writers, whom he quotes on the subject. A few alterations have been made, in the text: the reason of all which, and the necessity of some, will appear to every Scholar. Thus ver. 2. ἔθηκε † is so lamentably cold; (if indeed τιθέναι ἄλγος was ever heard of, but here;) that I should incline to read ἐφῆκε· or, if that is too bold, to make ἔθηκε and τεύχε ver. 4. change places. [we have ἄλγεα τεύχει, ver. 110.] δ' (ver. 3. and 19.) cannot stand before Φιφθίμους and Φοίκαδε· in the former case, it is not missed; in the latter, it cannot be parted with; till ἐκπέρσαι is*

l. 19. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΩΝ vel ΚΑΛΧΑΔΟΝΙΩΝ nummi veteres; et Inscriptio vetusta intra limen Bibl. Publ. Cantab. l. 28. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΣ et l. 41. 45. 55, 6. ΚΑΛΧΗΔΟΝΙΟΝ· Demosth. in Polyclet. p. 1207. R.=1314. Bekker. χαλκηδονίων. καλχηδονίων Codex optimus Parisinus. Conf. Wesseling. ad Herodot. iv, 144. neque insolens est Agatharcides pro Agatharchides. Athen. xiv. 662. D. 2. Τυνδαρικὸς editiones, quam Τυνδαριχὸς e Polluc. vi, 71. efformavit R. P. Advss. p. 144.]

* Sequentia, quæ Salteri sunt, reliqui eodem, quo scripsit ea vir doctus, idiomate. Burgess.

† Ἀλγε' ἐθηκε, (vel ut Uptono placet αλγεα θηκε, quo modo v. 5. διος δε τελειετο, quam lectionem quoque præstat Cod. MS. Novi Coll. in Scholiis:) ΑΛΓΕ' ΕΘΗΚΕ, Il. X. 422. ΑΛΓΕΑ ΤΙΘΕΝΤΕΣ, Il. E. 384. Εθηκε sit ornatum minus quam εφηκε vel ετευχε. Sed fortasse verba ornatiores in hoc exordio, ob simplicitatem ejus celeberrimo, non requirere debemus. Burgess.

SECT.
IV.

AUCTARIUM.

— made a participle †: which is here done. For the same reason, υῖον, ver. 21. is altered to υῖα. and τὸ κρήγυον (ver. 106.) to τὰ κρήγυα which is more proper too; as contrasted with τὰ κάκα in the next line. so ἀντία for ἀντίον, ver. 230. Ver. 83. the article seems so necessary; that I was glad, it could be so easily put-in: τὰ ἐν contracted to τὰ ὕ. Much difficulty has formerly been made about the patronymic in ver. 1: but Dr. Clarke has shewn, that it was utterly without ground. Πηλεὺς, Ἀτρεὺς, Αἰγεὺς, &c. make Πηλέος, Ἀτρείος, Αἰγείος, in the genitive case; and Πηλείδης, Ἀτρείδης, Αἰγείδης, for their patronymic. When the original nominative is Πηληὺς &c. the genitive is Πηλῆος, &c. and the patronymic Πηληϊδης, &c. But, as this last will not stand in a heroic verse, a is inserted Ionicè; and we have Πηληϊάδης, Μενoitιάδης, &c. and, as Πηλείδης or Πηλεῖων, Ἀτρείδης or Ἀτρείων, &c. are always of four syllables; the first syllable never closes a foot, but always begins one: the reverse of which is the case with Πηληϊάδης, Μενoitιάδης, &c. and the digamma makes no difference, in this.

† [“ I would, with proper deference to certain names, recommend λύσαντε—and suggest the following alterations as conducing to restore the genuine text of that passage: Ἀτρείδης τ.—Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ οἴκαδ’ [Φοῖκ—] ἰκέσθαι. Παῖδα δ’ ἐμοὶ λύσαντε φίλην τάδ’ ἄποινα δέχεσθε, Ἀζομένω Δ.

It is scarcely worth remarking, that MS. Harl. Hom. has totidem litteris λύσαιτε. and MS. Harl. Moschopuli agrees with a MS. of the same scholia consulted by the acute Steph. Bergler.” This was communicated to the Month. Rev. for March, 1797. p. 360.]

*Ictuum sive accentuum ratio a poetis Atticis servata.
Emendationes selectæ in singulas Aristophanis
fabulas. Emendantur in transcurso Euripides,
Sophocles, Æschylus.*

CUM in subjecto emendationum delectu ictuum sive accentuum mentio subinde occurrat, eorum rationem in metris præcipuis, iambica dico, trochaica, et anapæstica, a poetis Atticis servatam libet hic prævie exponere. Metra iambica notum est præter iambum, uti et trochaica præter trochæum, pedes recipere tribrachyn, spondeum, dactylum, et anapæstum. In ipsis iambo et trochæo, cum illum syllabæ brevi longa, hunc longæ brevis subjecta constitueret; postulabat rei musicæ necessitas ut accentum longæ sedes determinaret. * Spondeus autem, cum ex duabus longis constaret, adeoque ad ictus sedem per se plane esset indifferens, ei autem pes uterque de certis sedibus summa cum comitate cederet; haud levis profecto contumaciæ arguendus venerit, ni in versu iambico iambi, in trochaico trochæi rationem commodus vicissim ac patiens sequeretur¹. Tribrachys similiter pedi utrique morem gerebat. In metro utique * iambico in secundam, 189 in trochaico in primam ictum cadere patiebatur. Dactylus denique et anapæstus in utroque metro spondei, utpote cui æquipollerent, ingenio sese accommodabant. Haud dissimiliter in metro anapæstico, cum in ipsius anapæsti ultimam ictus ne-

1. Hor. A. P. 257.

SECT. V. cessario caderet, hujus itidem indoli spondeus, dactylus, et proceleusmaticus obtemperabant. Hinc adeo canon exsurgit: In metris iambicis iambi, spondei, et anapæsti in ultimam, tribrachi et dactyli in mediam; in trochaicis pedis cujusque in primam²: in anapæsticis anapæsti et spondei in ultimam, dactyli et proceleusmatici³ in penultimam, ictus cadit. Quod autem in tribrachi, dactyli, et proceleusmatici penultima potius quam ultima locum habeat, nihil est ut quisquam miretur; nam in horum cujuslibet ultima nescio quid importuni atque absoni efficeret.

Iambici dimetri [Aristoph. Nub. 1446—].

Τουθ' ἕτερον ἂν μείζον κακόν.
Τι δ' ἦν τὸν ἥττω γῶγ' ἐχών⁴
Λογόν σε νίκησώ λεγών,
Τὴν μήτερ' ὥς τυπτέιν χρεών;
Τι δ' ἄλλο γ'; ἦν τοῦτί ποιήσ,
Οὐδέν σε κώλυσέ σεαυ-
τὸν ἐμβαλεῖν εἰς τὸ βαραθρόν
Μετα, Σώκρατους
Καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω;

190 * Iambici trimetri [Plut. 1—].

Ὡς ἀργαλέον πραγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ Θεοί,
Δουλὸν γενέσθαι πάραφρονούντος δέσποτου.
Ἦν γάρ τα βέλτισθ' ὁθεράπων λεξάς τυχῇ,

2. Idcirco particula τε (vel γε) in senario nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba, et in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest. *R. P.* PRÆF. xvi. Vide infra p. 250.

3. Proceleusmaticum Anapæsticus Aristophaneus non admittit. *R. P.* ad *Tour.* p. 436.

4. τί δῆτ' ἦν ἔχω τὸν ἥττον MS. C. et v. 1448. deest λέγων. τί δ' ἦν ἔχω τὸν ἥττω σε νικήσω λόγον H, et ἔχω bis in Schol.;

τί δῆτ' ἦν ἔχω τὸν ἥττω D, ut codd. Vict. et Ravennas, et ed. 1525; τί δῆτα ἦν ἔχω I; τί δ' ἦν ἔχω T, et τί δ' ἦν ἔχω E, quam exhibent edd. Ald. et 1515, et conjecerat *R. B.* Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* Infra. "1449. Strepsiadi dat 2. et interrogat, tum 1450. φει. τί δ' ἄλλο γ'. Στρ. ἦν."—*R. P.* apud *P. P. D.* ταυτὶ C, D, E. 1451. στυτὸν C, D. ἐς C, D, E. 1454. ἥττον C.

Δοξή δὲ μή δραν τάντα ⁵ τῷ κεκτήμενῳ·
Μετεχεῖν ἀνάγκη τόν θεράποντα τῶν κακῶν.
Του σώματός γὰρ οὐκ εἶ τον κύριον
Κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τόν εωνήμενον.

[Eur. Hec. 1—.]

Ηκώ, νεκρῶν κευθμῶνα καί σκοτοῦ πυλας
Λιπών ⁶, ἰν ἄδης χώρις ὤκιστάι θεων,
Πολυδώρος, ἑκαβης πάις γεγώς της Κίσσεως
Πριαμού τε πάτρος· ὅς μ, ἐπεί Φρυγῶν πολιν
Κινδύνος ἐσχε δόρι πεσεῖν Ελληνικῳ,
Δεισάς, ὑπέξεπεμψε Τρώϊκῆς χθονος,
Πολυμήστορός προς δῶμα Θρήκιόν ξενου,
Ος τήν ἀρίστην Χέρρονησίαν πλακα
Σπειρεῖ, φιλίππον λαον ἐυθυνῶν δορι.

Iambici tetrametri catalectici ⁷ [Plut. 253—].

Ω πόλλα δὴ τῷ δέσποτῇ ταυτόν θυμόν φαγόντες,
Ἀνδρες φίλοι, καὶ δήμοταί, καὶ τοῦ πονεῖν ἐράσται·
Ἰτ, ἐγκονεῖτε, σπένδεθ, ὡς ὁ κáιρος οὐχι μέλλειν,
Ἀλλ ἐστ ἐπ αὐτῆς τῆς ακμῆς, ἥ δεῖ παρόντ ἀμύνειν.
Ουκοῦν ὁράς ὀρμώμενούς ἡμὰς παλαί προθύμως,
Ὡς εἶκος ἐστίν, ἀσθενεῖς γερόντας ἄνδρας ἤδη;

5. ταυτὰ tres codices apud Br. et unus Cantab. Philemon apud Stob. LXII. p. 300. Cler. Κακόν ἐστι δούλῳ δεσπότης πράττων κακῶς· Μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίνεται. Kuster.

6. Æschyl. Agam. 1067. "Ἡ τις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον Ἡκει. Soph. Polyxena II. "Ω, τὰς ἀπαίωνας τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνας ἤλθον ἠχούσας γόοις. Ἀκτὰς ἀ.—λίμνης ἥ. ἠχούσης γ. Heynius. Θρηκίου] "vulgo, Θρηκίου" R. P. quem conf. in Adverss. p. 269. 9. "Χέρρονησίαν Verum cum Tragici nunquam ῥρ pro ῥσ neque ττ pro σσ adhibeant, alteram formam, præeuntibus Brunckio

et Beckio, reposui." R. P. ad l.; conf. supra ad p. 160. et Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 95. Addend. ad T. Mag. pp. 535. 6. Valck. ad Eur. Ph. 406. Koën. ad Greg. pp. 66, 7. Attici intelligendi sunt veteres, Thucydides et Tragici.

7. Vide supra ad p. 54. 253. ὦ πόλλα δεσπότῃ F. et inter lineas δὴ τῷ a manu recenti. 255. ἴστ' D, σπενθ' C, ἀλλ' ἐστίν, et παρόντας habent C, D, E, F, I, K: et hanc retinent tres primariæ editiones: ἐπ' pro ἀπ' codd. Cantab.; παρόνθ' ἀ. (sic) T. ni fallor. παρόντ' occupaverat R. B. 260. χάριν χῶ C. χάριν ὁ F.

SECT.
V.

Συ δ' ἀξιοῖς ισῶς μεθύν· πρὶν ταῦτα καὶ φρασάι μοι,
Οτοῦ χάριν γ' ὁ δέσποτῆς ὁ σὸς κεκλήκεν ἡμας.

191

* Trochaici dimetri [Av. 385—].

Μάλλον εἰρηνὴν αἰοῦσιν
ἡμιν⁸. ὥστε τὴν χυτράν τε
Τῷ τε τρύβλιῳ καθίει,
Καὶ το δόρυ χρητόν οβελίσκον
Πέριπατεῖν ἐχόντας ἡμας
Τῶν ὀπλῶν εντός, παρ' αὐτὴν
Τὴν χυτράν ἀκράν ὀρώντας
ἐγγυς· ὥς οὐ φεύκτεόν νῦν.
έτεον. ἦν δ' ἀρ' ἀποθανώμεν,
Κάτορυ γήσομέσθα πού γης;
ὁ Κεραμείκος δεξεται νῦν.
Δήμοσία γὰρ ἵνα ταφώμεν,
Φήσομέν πρὸς τοὺς στρατήγους
Μάχομεν ὅ τοισιν πολέμοις
ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.

Trochaici tetrametri catalectici [Nub. 575—].

ὦ σοφώτατοί θεάται, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε⁹.

8. L. ἡμίν. R. P. apud P. P. D.; Sic Cod. Rav. v. 387. Vide infra p. 296. τῷ γε edd. Ald. 1515. et R. B. τῷ τε ed. 1525. 391. παρὰ τὴν χύ-τραν ἀκράν αὐτὴν ὀρώντας edd. tres pr. "Lege, αὐτὴν ὀρ. ut Hom. Il. T, 15. αὐτὴν εἰσιδέειν." R. B. παρ' αὐτὴν Br. membrana; emendat Hotibius χύτραν, μακρὰν ὀρώντας Κάγγυς 394. κατορυγησόμεσθα tres edd. primariae, et Br.; vide infra p. 293. κατορυγησόμεσθα R. B. "quod metrum postulat." R. P. 396. Δήμοσία tres edd. pr. et Br. "Conf. Ran. 102. Euripid. Iph. Aul. 1373." R. P. 398. τοῖσι πολέμοις tres edd. pr. τοῖς πολέμοισιν Cod. Rav., τοῖσιν π. R. B.

τοῖσιν citat Suidas v. ὀπλῖται. Tour. apud R. P. ad l.

9. πρόσχετε hoc miror equidem in Dawesio. πρόσχετε Codd. C, D, E, F, tres edd. pr. et Br.; πρόσχετε R. B. apud Kuster. (conf. Mus. Crit. N^o. vii. p. 440.) et R. P. in PRÆF. xlv, 1.=xlvi, liv. "Scribendumne sit πρόσχετε an πρόσσχετε alias fortasse disquiram." Sicubi in anapaesticis Aristophaneis προσέχετε occurrit, extrita literula, mutandum in πρόσχετε. Confer R. P. ad Tour. p. 436. Equit. 501. (p. 192.) ἡμεῖς δ' ἡμῶν πρόσχετε τὸν νοῦν R. B. ἡμῖν autem Cod. Rav. Nub. 913. Lege, διὰ σὲ φοιτᾶν Vesp. 1010 (p. 280.) lege, πρόσχετε R. B.

ἡδίκημέναί γὰρ ὑμῖν μέμφομέσθ' ἐνάντιον.
 Πλείστα γάρ θεῶν ἀπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
 Δαίμονών ἡμῖν μοναῖς οὐ θύετ οὐδὲ σπένδετε,
 αἰτινες τηρούμεν ὑμᾶς. ἦν γὰρ ἢ τις ἐξοδος
 Μήδενι ξυν νῶ, τοτ' ἢ βροντώμεν, ἢ ψεκάζομεν.
 Εἴτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρον βύρσοδέψην Πάφλαγονα
 ἦνιχ ἤρεισθέ στρατήγον, τὰς οφρὺς συνήγομεν¹⁰,
 Κάποιούμεν δαίνα. βρόντη δ' ἐράγῃ δι' ἀστραπης.

[Eur. Orest. 765. (755)—.]

* Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φύγαδα θύμωθεις πατηρ¹¹. 192

ἴδιον, ἢ κοινόν πολίταις ἐπιφερόν ἐγκλήμα τι;
 ὅτι συνήραμήν φονὸν σοι μήτρος, ἀνόσιόν λεγων.
 ὦ ταλάς, εἴκε καὶ σε τάμα λύπησείν κακά.
 οὐχι Μένελεώ τροποῖσι χρώμεθ, οἴστεόν τάδε.

Anapæstici dimetri [Equit. 496—].

Ἀλλ' ἴθι χαιρών, καὶ πράξειάς

Κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν· καὶ σέ φυλαττοί

Ζεὺς ἀγοραιός καὶ νίκησάς

Αὐθὺς ἐκεῖθεν¹² παλιν ὡς ἡμᾶς

Ελθοῖς στεφανοῖς καταπάστος.

Ὑμεῖς δ' ἡμῖν προσεχέτε τὸν νοῦν,

Τοῖς ἀναπαιστοῖς, ὦ πάντοιάς

Ἡδὴ μουσῆς

Πειράθεντές καθ' εαυτούς.

“codex Brunckii πρόσχετε obtulit, sed neglexit ille.” R. P. l. c.

Vide Lex. Sangerm. p. 372. v.

Ἄκουε. 576. ὑμῖν tres edd. pr.

ὑμῖν Codd. Rav. et Leid. 580.

τότε βρ. Cod. Rav. ὑμῖν Cod.

Rav., et C, D, E, F. 577. θεῶν

ἀπάντων absunt cod. Leid. 578.

ἡμῖν μόνοις δαιμόνων cod. Leid.

et, οὐ σπένδεται οὐδὲ θύετε C. 580.

ξυνῶ C et F, hujusmodi erratis

scatent MSS. τότε βρ. Cod. Rav.

581. τὸν θεοῖς F. et τὸν θεοῖσιν

in textu C, καὶ τὸν θεοῖς in mar-

gine a m. recentiori. βυρσοδέψην
 et παμφλαγόν C.

10. ξυνήγομεν cod. Leid.

11. “At πῆρ—πέρι—κέαρ”
 Scaliger. 757. “συνηράμην” R. P.

12. 469 (p. 216.) αὐτ' ἐκεῖθεν

αὐθ. fortasse αὐθ' R. B. 500.

R. P. apud P. P. D. 501. προσ-

έχετε tres edd. pr. et Br.; Le-

ge, ἡμῶν πρόσχετε R. B. 502.

(p. 217.) Τοῖς ἀναπαιστοῖς, ὦ

παντοίας ἡδὴ μουσῆς Πειραθέντες

καθ' εαυτούς. R. B.; vide R. P.

apud P. P. D.

SECT. V. Anapæstici tetrametri catalectici sive Aristophanei
[Nub. 958—].

Λεξῶ τοινύν την ἀρχαίαν παιδείαν¹³ ὥς διεκείτο,
Οτ ἐγώ τα δικάια λεγών ηνθούν, και σῶφροσυνή νενομίστο.
Πρωτόν μεν εδεί φωνήν παιδὸς γρυζάντος μήδεν ακούσαι.
Εἰτά βαδιζεῖν εν ταίσιν ὁδοῖς ευτάκτως εἰς κιθαρίστου
Τους κώμητάς γυμνοὺς αθροοὺς, κ ει κρίμνωδὴ κατανίφοι.

[980—.]

Αρχαία γε καί Διῦπόλιωδὴ, και τέττιγών αναμέστα,
Και Κήκειδού και Βούφονιών. Αλλ οὖν ταυτ' ἐστίν εκείνα,

13. παιδίαν ed. 1515. nimirum infelix litera ē typographorum incuria excidit. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* 960. παιδὸς φωνήν C, D, et "Aristides pro Quatuor viris T. III, p. 268." ed. Canter. = T. II, p. 162. ed. *Jebb.* *R. B.* (et in *Mus. Crit.* N°. VII. p. 445.) 961. εὐτάκτως ἐν τ. ὁ. D. 962. κρίμνωδὴ E, et tres edd. pr. κρημνώδὴ C, F, et *Suidas*, κρύμνωδὴ D et *R. B.* (sed κρίμνωδὴ in *Mus. Crit.* N°. VII. p. 445.) κρυμώδὴ cod. *Leid.* Conf. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. 980. "Διπολιώδὴ optime e MSS. restituit *Brunckius*." *R. P.* in *PRÆF.* I. = liv, *Tracts*, p. 373. Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. 981. Κηκείδου C, D, E, Kik. F, Κυκήδου. *Schol. Leid.* Κυκήδης. παλαιὸς ἦν ποιητῆς, ἀφελῆς καὶ ἄχαρις. *Suid.* T. II. p. 307. Κηκείδιος. "Scribe Κηκείδης." *Kuster.*; sic *Ed. Mediolanensis.* et τὰδ' ἐνεστιν ἐκεῖνα *Aristides* *ibid.* p. 269. "unde facere potes τὰδε γ' ἐστίν *R. P.* apud *P. P. D.* quem vide ad 998. In *Lys.* 1126. ope *Suidæ* maluit *R. P.* μοῦσα δ' ἐστὶ μοι. *Eq.* 951. Οὐ τοῦτο γ' ἐστίν. οὐ τοῦτ' ἐνεστιν cod. *Rav. Vesp.* 439. εἰτα δῆτ' οὐ πολλ' ἐνεστι

δεινὰ τῷ γήρῳ κακά; *R. P.* ad *Ph.* 538. Fortasse, οὐ πολλά γ' ἐστὶ. Conf. *Koën.* ad *Greg.* pp. 17, 8. et *P. P. D.* ad *Ar. Plut.* 144. 982. ἄνδρας εἰ in rubrica C; μαραθωνομάχους *Clem. Alex. Protrept.* p. 48, 21. et omnes. "Forte μαραθωνομάχας, ut p. 269. (*Ach.* 180.); *Juliani Mispogone*, p. 78. (p. 350. *Spanhem.*) πρίνινον ἢ σφενδάμνινον οὐκέτι μέντοι καὶ Μαραθωνομάχην." *R. B.*; sed inest *Comici* dictis tristis severitas; et *Julianus* joci causa formam antiquam usurpavit: μαραθωνομάχους citat *Salmasius* in *Tertull. de Pallio* p. 399. "Eq. 1328. ὁδ' ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρος, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός. ("Leg. τεττιγοφόρος καρχαίῳ, vel τεττιγοφορῶν, ἀρχαίῳ." *R. B.* "τάρχαίῳ pro τῷ ἀρχαίῳ metro postulante." *Raper.*) Ita edd. *Articulus*, quem ante ἀρχ. inserit *Brunckius*, rectius abest ab his dithyrambicis. Lege, antiqua forma, τεττιγοφόρας *PORSONUS.*" Vide omnino editorem amicissimum ad hanc palmariam emendationem; et denuo in *Addend.* p. (129.) et *Adverss.* p. 186. ἐξέθρεψε *Aristidis* *Cod. Barocc.*

Εξ ὧν ἀνδράς Μαραθώνομαχούς ἢ μὴ παιδεύσις SECT.
ἐθρέψεν ¹⁴. V.

Easdem accentuum leges Latini itidem poetæ violare reformidabant ¹⁵. Atque in Bentleiana quidem Terentii editione versuum iambicorum et 193 trochaicorum pedes alternos accentibus notatos videre est. Quæ quanquam res a viro Cl. ita administrata sit, ut adversus canonem a nobis jam primo traditum vix unquam peccet ¹⁶; attamen ni vir Cl. aurem unice magistram, non artem secutus esset; regulam opinor, uti nos, inculcasse paucisque exemplis illustrasse contentus immenso suo in depingendis accentibus labori pepercisset, atque a typographo insuper gratiam haud levem iniisset. Quin etiam ipsi discentium commodo, quod in animo habuisse se profitetur, efficacius consulisset; quippe hoc pacto effecisset, ut ne iis pedes quique alterni a se prætermissi moram injicerent. Est quidem ubi

14. Conf. versus Aristophaneos apud Plaut. in Curcul. i, ii, 53—. in Casin. ii, iii, 1—. v, ii, 1—. in Mil. Glor. iv, ii, 1—. in Pseudol. iv, i, 33. "In versibus Plautus medium finit frequenter locum syllaba, quasi asynarteton sit; vide Asin. ii, iv, 13, 14, 18. *Qui látera conterám tuá, quæ occálluere plágis? Abscede, et sine me hunc perderẽ, qui semper me ira incendit. Jussin', sceleste, ab januã hoc stercus inde auferri. Et semper ea syllaba vocabulum terminat.*" R. B.

15. "Sórbillémínjecít] et cetera ea forma et accentu numquam occurrunt, nisi mendose, intra eundem ditrochæum. Sic Poen. iii, ii, 11. cómmendó: *quiqui tamen.* Fortasse, quomodocumque, *qui tamen*; et iii, iv, 20. censetis? *Hominem interrogem.* Lege, AD. Censeo. AC. Hom.

v, iv, 70. *pérjurés*, lege, *pejeres*; sed v, i, 26. *In his habitare* monstratu'st *regionibus*: an legendum *dictus est*: ut Ter. (Andr. iv, v, 1.) In hac habitasse platea dictum est (sic) Chrysidem et Rud. iv, iv, 37. *géstavít Trin.* i, i, 9. *Súccrerúnt.* ii, iv, 8. *obicias fórmicís*; transpone, *formicis obicias*. Ter. Heaut. (ii, iii, 49.) *Capillus passus, prólixús, circum caput.*" R. B. In ed. reposuit, *Capillus sparsus, promissus, c. c.* Conf. ad Ter. Hecyr. ii, iii, 7. Eun. iv, vi, 5. Adelph. iii, ii, 24.

16. Nil mirum; recte enim rem reputans ab R. B. schediasmate totum hoc, qualecunque est, extudit R. D.; atrocius autem in ducem suum invehitur, *tam auris quam artis negligentiam* increpitans.

SECT. V. vir Cl. tam auris quam artis monita neglexisse videtur, cum utique illud Plautinum ¹⁷,

Piscibus in álto crédo praébent pábulum,

ita efferri voluerit, ut verbi *piscibus* in prima ictus vim obtineret.

Unum porro discentium in commodum libet ad-
dicere. Caveant utique, sedulo caveant, velim, in
legendis versibus senariis, ne importunam atque
odiosam syllabarum distributionem imitentur, quam
Galli hodierni in suis perpetuam servant; hoc est,
ne pedes magis dimetiantur quam numerorum har-
moniae gratiaeque consulant. Id quod in eos cadere
dicendum est, qui efferre solent

194

* Ηκώ|νεκρών|κευθμώ|να καί|σκοτού|πυλάς
Λιπών|ιν ᾧ|δης χώ|ρις ὡ|κισταί|θεών

Aut etiam per dipodiam

Ηκώ νεκρών|κευθμώνα καί|σκοτού πυλάς
Λιπών ιν ᾧ|δης χώρις ὡ|κισταί θεών.

Nempe utrovis modo caesurae venustas et gratia tota
perit ¹⁸. Hoc incommodum evitaturus aliam sibi
scandendi rationem instituit Cl. Bentleius. Ipsum
autem audias. “ Quare ego jam ab ipsa adole-
“ scentia in omnibus iambicis praeter tetrametrum
“ catalecticum, de quo postea dicam, aliam mihi
“ scansionis rationem institui, per διποδιαν scilicet
“ τροχαικην, hoc modo,

17. Rudent. ii, vi, 29. vide
R. B. de metr. Ter. P. xi.

18. Verba Tryphonis de me-
tris in Codice Barocciano, 75.
Κακομετροι ποδες εισιν, ὅς κατα
ποδα, η διποδιαν, η κατα περιο-
δον απαρτιζει τοις μερεσι του
λογου. Το γαρ καθ' ἡρωικον επι-
κοπτειν θελει την λεξιν εν τοις
μερεσι των χωρων ανευ των το-
μων. Εισι μεν ουν τα κατα ποδα
κακομετρα, ως το [Il. A. 214.]

Ἵβριος | εινεκα | ΤΗΣΔΕ· συ | δ'
ισχεο, | πειθεο | δ' ἡμιν. Κατα
διποδιαν δε, ως το [Il. B, 484.]
Ειπετε (Εσπετε edd.) νυν μοι,
ΜΟΥΣΑΙ, ολυμπια | δωματ' εχου-
σαι etc. Burgessius. Conf. Mar.
Victorin. p. 241. h. ap. Gaisf.
ad Hephæst. Santen. ad Ter.
Maur. 1686. pp. 266, 7. 1704.
p. 270. et R. P. PRÆF. ad Hec.
P. xxix.

“ *Po|eta dederit|quæ sunt adolescentium :*

SECT.
V.

“ primo semipede quasi subducto et absciso, versu
“ autem in dactylum vel creticum exeunte.” Fa-
teor equidem hanc rationem, ubi cæsura sit πεν-
θημιμερης¹⁹, satis commodam venire. In cæsura vero
ἐφθημιμερει secus se res habet. Verbi gratia, si sena-
rium supra descriptum ita dimetiaris,

Η|κω νεκρων κεν|θμωνα και σκο|του πυλας,

ubinam obsecro est decantata cæsurae virtus? Abiit,
excessit, evasit²⁰. Tu vero, si me satis audies, eam
legendi rationem servabis, ut per seriem iambicam
ascendas, usque dum ad cæsuram sive πενθημιμερη
seu ἐφθημιμερη perveneris; syllabam autem, quæ cæ-
* suram constituit, tanquam pedis præcedentis jam 195
majoris facti partem enuncies: deinde autem per
trochaicam, quam syllaba catalectica claudet, ita
descendas; ut ultimus trochæus cum syllaba se-
quente tanquam pes unus, creticus²¹ scilicet, effe-
ratur:

19. “ Illa fere cæsura *Romanis* placuit, quæ in prima tertii pedis syllaba fit.” *R. B. l. c.*

20. Cic. in *Cat. II. init.* Abiit, excessit, evasit, erupit.

21. Inter omnes constat Cre-
ticum in iambicis tragicis et co-
micis unum aptissimum esse ver-
sui cadenti ne fiat confragosus.
Rhetores vero Latinos Paconibus
orationem commode temperasse
quod soli minime apti sint ad ver-
sum, atque in magnifico dicendi
genere gravitatem ament. Vide
Santen. ad Ter. Maur. pp. 123—
125. “ illi philosopho [Aristoteli
Rhet. III, viii.] ordiri placet a
superiore pæone [qui in primo
viget], *posteriore finire* [qui jacet
in extremo], *est autem pæon hic*
posterior non syllabarum nume-
ro, sed aurium mensura, quod est

acrius iudicium et certius, par
fere Cretico,—Hunc ille clausulis
aptiorem putat, quas vult longa
plerumque syllaba terminari.
Neque vero hæc tam acrem curam
diligentiamque desiderant, quam
est illa poetarum: quos necessitas
cogit, et ipsi numeri ac modi, sic
verba versu includere, ut nihil sit,
ne spiritu quidem minimo, brevius,
aut longius, quam necesse est.”
Cic. de *Orat. III, 47, 48.* et in
Orat. lxiv, 215. Conf. Quintil.
IX, IV, 47, et 79. Ex supra dic-
tis efficio Romanorum disertissi-
mum orationis ad exitum Creti-
cum inprimis idoneum existimare.
Ter. Maur. 1439. Optimus pes
et melodis, et pedestri gloriæ;
Plurimum orantes decebit, quando
pæne in ultimo Obtinet sedem,—
Conf. *Santen. ad l.* Et Senec.

SECT.
V.

Ἡκῶ|νέκρῶν|κενθμῶν|καὶ σκό|του πύλας
 Λιπῶν|ἰν ἄδης|χώρις|ὥκι|σταῖ θεῶν
 Πολυδῶ|ρος ἑκάβης|παῖς γε|γῶς τῆς|Κίσσεως.

Observabis autem in versu altero et tertio haberi etiam cæsuram τριήμερη. Proinde si in his statim post pedem primum cæsura adauctum seriem trochaicam inchoaveris, nihilo minor evadet numerorum venustas :

Λιπῶν ἰν|ἄδης|χώρις|ὥκι|σταῖ θεῶν
 Πολυδῶρος|ἑκάβης|παῖς γε|γῶς τῆς|Κίσσεως.

Similiter perinde erit ad versus concinnitatem, si vel incisione ἐφθήμερει observata legeris,

Προς οἶ|κον ἐν|θυρόντας|ἐναλι|άν πλατην,
 vel τριήμερει,

Προς οἶκον|ἐνθυ|ρόντας|ἐναλι|άν πλατην.

Ubi perperam [habent editiones εἰναλιαν, hanc enim vocem Attici non agnoscunt²².

Emendationes in PLUTUM.

V. 166. Ο δε κναφει τισ, ο δε πλυνει κωδια.]
 196 * Aperienda hic venit, quam doctissimos juxta cum indoctissimis video fefellisse, prosoediæ a Comicis

Ep. cxiv. p. 564. Quid de illa in exitu [modulatione] lenta, qualis Ciceronis est, devexa, et moliter desinens, nec aliter quam solet, ad morem suum pedemque respondens. Illud porro notavit BENTLEIUS; "in Tetrametris solis apud Nostrum [Terentium] Clausulis locum esse, et has omnes Clausulas Cretico terminari. Audio, Pellito, Filius, Longius; una tantum excepta. Hec. v. i, 4, 5. quæ in Spondeum exit. Aut néquid faciam plús, quod post me mínus fecisse sátius sit. Aggrédiar. Bacchis, sálve. Id

tamen iudicio, non casu, a Poeta factum: quippe post hanc solam ex omnibus Clausulam a Tetrametris plenis in Catalecticos Scena transit, qui Spondeo finiuntur; 6. Salvé, Lache. Edepol crédote non níl mirari, Bácschis." *Schediasm.* pp. vii, viii.

22. Confer R. P. ad l. εἰναλίαν pro ἐναλίαν nunquam extra choros. Idem ad Ph. 3. 1172. Æschyl. Pers. 453, φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων. Valck. ad Ph. 6. Heath. ad Æschyl. P. V. 345. Soph. Ant. 1255 (1199).

servatæ ratio; cujus tamen exemplum aliquod in binis fere quibusque versibus conspiciendum sese exhibet. Eam autem duæ complectentur regulæ: AD
PLUT.

I. *Vocalis brevis ante vel tenues, quas vocant, consonantes π, κ, τ, vel adspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida; uti et ante medias β, γ, δ, sequente ρ; syllabam brevem perpetuo claudit.*

II. *Vocalis brevis ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida præter unicam ρ, syllabam brevem nunquam terminat, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit*²³.

23. Conf. Salmas. Epist. xcii, p. 211, et xciii. p. 213. "De binis istis regulis prior Comicos tantummodo, altera et Comicos et Tragicos respicit: uti ipse monuit *Danewius* p. 204. Aliter *Pierson.* ad *Mæer.* p. 20 (et p. 31.)." *Burgess.* Conf. Br. ad *Plut.* 166. et *Ach.* 26. et *V. Cl. E. Maltby,* ad *Morell.* PP. lxxvii, viii. I. *Æschyl.* *Septheb.* 1105. *Blomf.* Γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως, αὐθις *R. B.* de *Phalar.* p. 135. quidni ὠλέσατε, aut hoc fortasse licentiæ anapæsticæ concedendum? *Soph.* *Aj.* 390. ὀλέσσας *Turnebus;* *Eur.* *Ph.* 1163. πέλασσον, *Med.* 833. φυσσαμένηαν. conf. infra ad p. 280. *Eur.* *Ino* vi. Πύθουιντ' ἂν ἄστοι πάντες ἃ κρύπτειν χρεών. quod mendosum puto. Quædam certe hujus generis licentiæ librariis imputandæ: *Æschyl.* *P. V.* 609. Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅτι χρήσεις μαθεῖν, ὅπερ ex *Etym.* *M.* 762, 29. *R. P.* apud *Blomfield.* 839. Τῆς σῆς πορείας μνημα τοῖς πᾶσι βροτοῖς *R. B. Millio,* p. 50. πᾶσιν edd. *Pers.* 783. Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὦν νέος νέα φρονεῖ. *Aj.* 1120. Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. νέον et σμικρὸν reposuit

Elmsleius ad *Heracl.* 387. *Soph.* *El.* 414. ἐπὶ σμικρὸν φράσαι. *Agam.* 754. πικρὰς τελευτὰς edd. πικρὰν τελευτὰν *MS.* *Bigot.* 780. μελαινὰς—ἄτας edd. μελαίναν—ἄταν *MS.* *Bigot.* *Choëph.* 852. Οὔτοι φρένα κλέψει' ἂν ὤμματωμένην. *Lege,* φρέν' ἂν κλέψει' ἂν *Monk.* ad *Hipp.;* conf. *R. P.* *Advss.* p. 226. ad *Thesm.* 203. *Soph.* *Æd. Tyr.* 637. recte ex *MSS.* et *Ald. Brunckius.* *Plato* in *Apol. Socrat.* p. 30. C. 9. ἐμὲ μὲν γὰρ οὐδὲν βλάψει οὔτε Μέλητος, οὔτε Ἄνυτος. οὐδὲν ἂν βλάψειεν *Cod. Clarkio-Bodl.* et quinque apud *Bekker.* Sed *Eur.* *Hec.* 525. Παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ. *Soph.* *Ph.* 9. Παρῆν ἐκῆλοις προσθίγειν· ἄλλ' ἀγρίαις *Soph.* apud *Athen.* ix, 401. D. Σὺ δ', ὦ σύναγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος *R. P.* *Advss.* p. 114. *Æd. Tyr.* 1231. Μάλιστα λύπουσ' αἱ ἂν φανῶσ' αὐθαίρετοι " αὐτάγρετοι redonandam esse censeo, cujus vestigium servat *Schol.* Καυτάγρετοι λείπουνσιν ἡλίου φάος *Simonides* in istis egregiis apud *Stobæum* reliquiis p. 529. et *Neoptol.* p. 602." *T. H.* ad *Callim.* fr. cxx. *Æd. Col.* 738. πήματ', ἢ πλ. *Ald.* 1313,

SECT. 4. τὰ πρῶτα μὲν Δορὶ κρατύνων,
 V. πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς. 1386.
 — Δορὶ κρατῆσαι μήτε νοστήσαι πο-
 τε. Lege utrobique, 'EN δορὶ κρ.
 ut supra 620. Δορὶ διασκεδῶσιν
 ἐκ σμικροῦ λόγου. Ald. δόρη au-
 dacter *Musgr.*, δορὶ MS. Pa-
 lat. 'Εν Δορὶ Turnebus. Conf.
 Eur. Suppl. 595. Helen. 1135.
 El. 479. Præpositio eandem vim
 habet 321. Archilochus apud
 Synes. ep. cxxix. p. 265. C.
 'Εν δορὶ μὲν μάζα μεμαγμένη, ἐν
 δορὶ δ' οἶνος Ἰσμαρικός. Plutarch.
 de ira cohib. p. 407. C. Βαῖνε
 λὰξ ἐπὶ τράχηλον, βαῖνε καὶ πέ-
 λα χθονί. Hoc Archilocho tri-
 buendum monet *Meinek.* in
 Quæst. Menandr. p. 19. De Di-
 philo apud Stob. xxxii. p. 136.
Grot. vide *Valck.* ad Hipp. 383.
 Tr. 7. Ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι,
 lege, Ν. ἔτ' ἐν Πλ. conf. *R. P.* ad
 Nub. 1472. Ph. 435. λόγῳ δέ
 σε βραχεῖ corrige, λ. δέ σ' ἐν βρ.
 ut in *Æd.* Col. 586. et Eur. Or.
 724. conf. *R. P.* ad Eq. 1046. et
 ad Menandri fr. 240. in Advss.
 p. 291. Demosth. de Cor. p. 333.
 B. ἀναμιμνήσκων ἕκαστα ἐν βρα-
 χέσι. adv. Androt. p. 663. ταῦτα
 διεξελθεῖν ἐν βραχέσι πειράσομαι.
 Eur. Ph. 1505. στολίδα κρο-
 κόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς malim
 στολίδος—τρυφὰν *R. P.* ad l.
 Med. 248. Ἡ πρὸς φίλων τιν', ἢ
 πρὸς ἡλικά τραπεῖς. π. ἡλικας τρ.
R. P. Heraclid. 391. 'Εγὼ νιν αὐ-
 τὸς εἶδον. ἄνδρα δὲ χρεῶν, ἄ. γὰρ
 χρ. *Elmsl.* Electr. 1058. 'Αρα
 κλύουσα, μῆτερ, εἴτ' ἔρξεις κακῶς;
 ἄρ' εὖ λέγουσα *Elmsleius*; malim.
 'Αρ' εὖ κλ.; vide infra ad pp. 502,
 3. Suppl. 296. Αἰσχροὺν γ' ἔλεξας
 χρῆστ' ἐπικρύπτειν φίλους. χρ.
 ἔπη κρ. *Hermann.* ad l. Hel. 692.
 Οὐκ ἔστι μάτηρ· ἀγχόνειον δὲ
 βρόχον. Lege, ἄ. γὰρ βρ. secun-
 dum versionem. Conf. *R. P.* apud

Burn. ad P. V. 182. (Soph. *Æd.*
 Col. 1468.) Agam. 1489. 562.
 'Εξ οὐρανοῦ δὲ MS. Bigot. conf.
R. P. ad Ant. 672. 1656. Οὐ
 κτενεῖς ἡμῶν ἐκόντων, ἀλλ' ἐμὲ
 πρὸ δεσποτῶν repone, ἀλλ' ἐμ',
 ὡς πρὸ δ. *R. P.* ad Hec. 1262.
 Eur. apud Stob. Ecl. Phys. T. i.
 p. 36. Οὐδ' εἰς τὸ μείον ἦλθε· τὰ
 θνητῶν δ' ἐγὼ—τὰς θνητῶν—
Meinek. Quæst. Menandr. p. 18.
 (In loco e Pirithoo citato ab
R. P. in PR. xxxix. lege, 'Εμῇ
 γὰρ ἦλθε μητρὶ πρὸς κεδνὸν λέ-
 χος. Hipp. 835. Πολλῶν μετ'
 ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.)
 Addere libet Eur. Iph. A. 68.
 Δίδωσ' ἐλέσθαι θυγατρὶ μνηστή-
 ρων ἕνα. 847. 'Αλλ' ἢ πέπονθα
 δεινά· μνηστεύω γάμους. Quidni
 μήστωρ non aliter ac μνήστωρ·
 μνηστεύω æque ac μνηστεύω Atti-
 cis uti liceret? Πολυμήστωρ et
 Πολυμνήστωρ, ambo Graiis ag-
 nita. De consuetudine Tragi-
 corum, qui huic regulæ subinde
 adversantur, audi virum præ-
 stantissimum; "Quamquam enim
 sæpe syllabas natura breves po-
 sitione producunt Tragici, longe
 libentius corripunt, adeo ut tria
 prope exempla correptarum in-
 venias, ubi unum modo exstet
 productarum. Sed hoc genus
 licentiæ, in verbis scilicet non
 compositis, qualia τέκνον, πα-
 τρὸς [ἔδρα] ceteris longe frequen-
 tius est. Rarius multo syllaba
 producitur in verbo composito,
 si in ipsam juncturam cadit, ut
 in πολύχρυσος Andr. 2. Eadem
 parsimonia in augmentis produ-
 cendis utuntur, ut in ἐπέκλωσεν
 sup. 12. [ἀπέθρισεν 128.]. κεκ-
 λῆσθαι Sophocl. Elect. 366.
 [Æschyl. P. V. 326. 339. τῶνδε
 σ' ἐκλῦσαι πόνων. *Esc.*] Rarior
 adhuc licentia est, ubi præpositio
 verbo jungitur, ut in ἀπότροποι

Phoen. 600. (595.). Æschyl. *P. V.* 24. ἀποκρύψαι. Pers. 217. ἀποτροπήν. 762. μηλοτρόφον. Ὡς. Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producat. *R. P.* ad Or. 64.

1. Quod hanc regulam sæpius violent Tragici, eam ideo a Comicis, nisi in propriis nominibus, dedita opera servari tuto colligamus: Ach. 217. Οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἄΝ ἀπεπλίζατο ex tribus MSS. *Brunckius*; "Expunge ἐλαφρῶς." *Porsonus*. Eq. 777. Ἐφευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ. ὦ τλ. *R. P.* apud *Monk.* ad Hipp. 1458. 935. Βουλόμενος ἔ-σθιων ἀποπνιγείης. "Emenda ἄΡ' ἀπ." *R. P.* apud *P. P. D.* Opusc. p. 251. et Av. 602. Οὐδεὶς ἄΡ' οἶδε *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. Nub. 189. ζητοῦσι μὴ νῦν τοῦτό γε φροντίζετε editiones; τουτογι *R. P.* ad Hec. 1216=1208. 513. ἀν-θρώπῳ, ὅτι προήκων mussitat tacito *Medicina timore*. 867. Καὶ τῶν κρεμαστρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε *R. B.* et *R. P.* Opusc. lxxxix, 28. 1476. "Οτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἠγησάμην. ὅτι et χυτρεον MS. Arundel.; "pone comma post ὄντα. Ideo χυτρεοῦν quia δῖνος est vas fictile. Vide Vesp. 616. et ibi Schol." *Raper*. "Quis præter *Hermannum* pro optima voce χυτρεοῦν verbum substituit non Græcum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, χυτροῦν? Nempe ut *Davesio* obloqueretur, *Cui si non aliqua nocuisset, mortuus esset.*" *R. P.* ad Med. 675. Pac. 892. Διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ' ἐνταῦθα γάρ. Br. ad Plut. 815. Av. 231.

senarium esse iambicum vult *AD Brunckius*; sed aliter versus *PLUT.* digessit *Reisigius* p. 101. 335. — πολέμιόν γ' ἐτράφη *Kuster*. et *R. B.* 434. Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ πανοπλίαν πάλιν. πανοπλίαν μὲν π. Cod. Rav. ut emendarat *R. P.* apud *P. P. D.*, quem vide, 580. Καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀνακάψαι syllabam in thesi positam facillime delitescere observat *Reisigius*, p. 162. 592. Ἄλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κίχλων. ἀγέλη μία πίγγλων probabiliter emendavit *Reisigius* p. 164. 821. Καλὸν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὗρες τοῦνομα edd. tres pr. καλὸν σύ γ' ἀ. *Brunckius*; καλὸν γὰρ ἀτ. prætulit *R. P.* (et *Reisigius* p. 101.), "ut scilicet *Epops* præcedentis exclamationis rationem reddere censeatur. Lys. 933. re-
pone, οὐ δέομαι γάρ. Eur. Orest. 212. (206.) Med. 1288. (1274.)." apud *P. P. D.* 1046. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως "ὕβρεως primam corripit, forsitan αἰκίας." *Raper*. Frustra; formula enim est in jus vocandi. Thesm. 493. Κἄθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἀνηθον, σφάκον versus profecto averruncatus; mallet, κἄπειτ' ὁ μὲν ἔτριβε κεκρίδας ἄ. "κεκρίδας *Suid.* MS. σφάκον." *R. P.* apud *P. P. D.* 726. "Forte, Χαίρων ἴσως σύγ' ἐνυβρίσεις" (ἐνυβριεῖς) *Raper*. Lys. 1060. Κἄστιν Ἐτνος τι, καὶ—*Reisigius* κἄστιν Ἐτ' Ἐτνος τι p. 114. Ran. 64. Ἄρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ ἑτέρα φράσω; ἑτέρα *R. B.* quam confirmant *Seidlerus* de vers. Dochmiac. p. 388., *Elmsleius*, et *Reisigius*. 1498. τάναντία πράττοντες οὐ σωζοίμεθ' ἂν; πράξαντες citat *Suidas* in v. σαφέστερον, unde τάναντί' ἂν πράξαντες dextre eruit *Reisigius* p. 102. ut *Soph.*

SECT. El. 800. κατάξ' ἂν πράξειας *Bo-*
 V. *thius*. 76. εἴτ' οὐχὶ Σοφοκλέα,
 — πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου. “Σοφο-
 κλέα ultimam habet longam. Aut
 ergo lege, εἴτ' οὐ Σοφοκλέα πρό-
 τερον ὄντ' Εὐριπίδου — aut εἴτ'
 οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον Εὐριπί-
 δου.” *R. B.* Conf. *Herman*. de
metris, p. 161. 624. Κλέπτοντα
 πρὸς τὰλλότρια; μὴ, ἄλλ' ὑπερ-
 φνᾶ. *Marklandus* ad *Iph. T.*
 1010. ut, 103. Σὲ δὲ ταῦτ'
 ἀρέσκει; μ', ἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνο-
 μαι ex *Suida* restituunt *R. B.* et
R. P. (*Ach.* 457. μ' ἀλλὰ *Suidas*
 in vv. et *Eustathius* p. 479.
R. B.); sic 763. delete γε, et
 757. μὴ, ἄλλ' ἐποπτεύειν ex *Sym-*
macho apud *Schol.* legit *R. P.*
 apud *P. P. D.* *Plut.* 1079. Οὐκ
 ἂν ποτ' ἄλλω τοῦπ' ἐπέτρεπον
 ποιεῖν. τοῦτό γ' ἐπ. *Brunckius*.
 “In *Ed. Gryph.* quam possidet
Bibliotheca L. Batava cum ve-
 tusto libro collatam, excerpta est
 pro ποιεῖν varia lectio ἐγὼ,” *T. H.*
Hinc reponendum censet *Hoti-*
bius, Οὐκ ἂν ποτ' ἄλλω γ' ἐπέ-
 τρεπον ποιεῖν ἐγὼ. Sed frustra.
 “Nihil moror *Scythæ τυγάτριον*
Thesm. 1195. κάτησο, κάτησο,
 ναικί, ναί, τυγάτριον. neque *Me-*
garensis κᾱ πρίαιτο canonī repug-
 nat. *Ach.* 737. “Ὅς ὑμέ κα πρίαιτο
 φανεράν ζαμίαν;” *Reisig.* p. 102.
 In *Daetaleusin xxxvii.* apud
Schol. ad *Theocr.* *Id.* ii, 12. Τί
 δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω
 τῇ θεᾷ. τί δαί; κ. λεπρὸν ἐπρίω
Tour. ad l. τ. δ.; κ. σὺ λεπρὸν
 ἐπ. *Brunck.* τ. δ.; κ. λεπτὸν ἐπ.
Reisig. p. 114. Ex deperdit. *Com.*
fr. cviii. Ἰκτινα παντόφθαλμον
 ἄρπαγα τρέφων, fortasse, ἄρπαγ'
 ἐκτρέφων. Corrigit *Reisigius*,
 παντόφθαλμον ἄρπαγῆς τρέφων,
 p. 112. *Fr. inc.* cix. Οἶμαι γὰρ
 αὐτὸν κόλλοπι εἰκέναι. legen-
 dum, προσεοικέναι *Brunckius*;

sed non ego credulus illi. cxix.
 Ἐστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμεους
 ἄθρους. sed ἄθρόους est forma
 Comico usitata. Vide *Piers.* ad
Moer. pp. 19, 20. *Cratinus* Πυ-
 τίνῃ apud *Schol.* ad *Aristoph.*
Eq. 523. et *Suid.* vv. Ἀφέλεια.
 Δωδεκάκρουνον στόμα. Κανα-
 χοῦσι πηγαί. δωδεκάκρουνον ΤΟ
 στόμα. Ἰλισσὸς ἐν Τῇ φάρυγι.
R. P. apud *Walpole*, p. 83. ad
Eur. Cycl. 410. et ad *Aristoph.*
Eq. 523, apud *P. P. D.* conf.
R. B. ad *Hor. A. P.* 441. *D'Ar-*
naud *Animadv.* p. 84. *Tyrwhitt.*
 ad *Babr.* p. 34. *Plato Cratyl.* i,
 414. D. ἐπεμβάλλοντες πολλὰ
 ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα, τελευ-
 τῶντες ποιοῦσι μὴδ' ἂν ἓνα ἄν-
 θρώπων συνεῖναι ὅτι πότε βού-
 λεται τὸ ὄνομα. ὥσπερ καὶ τὴν
 σφίγγα ἀντὶ φιγγὸς σφίγγα κα-
 λοῦσι. *Cratinus Junior* apud
Athen. xi. p. 460. F. Εἰς τὸ
 κυλικεῖον ἐγράφη· ὁ Ζεὺς ἐμοί.
 ἐνεγράφη *R. P.* *Advss.* p. 123.
 ut *Pherecrates* xi, 481. C. Οἶνα-
 γωγούς, περιφερεῖς, λεπτάς, μέ-
 σας, ἐγγάστριδας. *R. P.* *Ib.* p.
 127. Vulgo γάστριδας. *Anti-*
phanes i, 18. C. Ἐφθὸν κομιδῇ
 πεποίηκ', ἀποκναίσειεν ἄν. πε-
 ποίηκεν *R. P.* *ibid.* p. 48. *Phere-*
crates apud *Polluc.* ii, 48.
 Οὐδ' ἀποπροσωπίζεσθε κυάμοις.
R. P. *ib.* p. 39. Vulgo, Ἀπὸ πρ.
Sæpius Davesii canonem violavit
Tourius: *Suidas* v. Ἀμπαλίνωρος.
Philetærus Meleagro: Οὐ πρὸς
 γυναικὸς ὁ χόρος· οἴκαδ', ὧ κόρη,
 Ἀπὸ ἀμπαλίνωρος. Vulgo ὁ κό-
 ρος, quod male *Tourius* (in *Suid.*
 i. p. 21=33.) in ὄχλος mutare
 voluit. *R. P.* *Advss.* p. 295.
Suidas v. Καββαλὼν. *Amipsias*
Mæchis; Καὶ σὺ μὲν ἦλθες, κάβ-
 βαλε τριώβολον. “Nihil interest,
 ait *Tourius* ad *Suid.* P. ii. p.
 300., κάββαλε an καββαλὼν

legas, spreto *Davesii*, cui plerumque iniquior est, canone. Deinde σὺ ante μὲν produci posse contendit. Porro oblitus est Vir summus hoc ipsum fragmentum auctius exstare apud Suidam supra v. Ἀναψυχῆναι, ubi κάβαλες est pro κάββαλε." *R. P.* ad *Toup.* p. 452. Infra p. 359. *Toupius* corrigit Aristoph. in Ach. 458. Κυλίχνιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. Κυλίσκιον edd. et Cod. Rav. "Vide Suidam in κύλιξ, et ἀποκ. Athenæus p. 479. legit α κοτύλη, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον. Sed, notante *Casaub.* Excerpta et Eustathius ἀποκεκρουσ." *R. B.* Hunc locum "male sollicitavit *Toupius*. Jamdiu est, quod *Casaubonus* ad Theophrast. Char. xi. p. 104. ed. *Needham.* veram lectionem, κοτυλίσκιον, ex Athenæo (xi. p. 479. B.) et Eustathio (in Il. x. p. 1282. 59. = 1389. 23.) protulit, quam sequitur etiam *Hemsterhusius* ad Hesych. Auctar. Emend. sub fin. Magis mira hæc *Toupii* παραδιόρθωσις accidit, quod ipse paulo ante Pherecrati κοτυλίσκην pro κυλίσκην reddiderit." *R. P.* ad *Toup.* p. 456. Suidas vv. Ὑπέρου περιτροπή. Platonem in Adonide sublevare conatur *Toupius*; εἴτ' οὐχ ὑπέρου περιτροπή μοι γίνεται; Vulgo μοι περιτροπή. "Rursus Dawesiani canonis neglecti pœnas dat *Toupius*. Reponendum erat facillima correctione, etiamsi non ita exstaret in Photio MS., in Suidæ editione Mediolanensi, et MS. C. C. C. Oxon. Εἴτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπή ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ;" *R. P.* ad *Toup.* pp. 479, 80. quem conf. apud *P. P. D.* ad Thesm. 660. Nicostratus apud Athen. xv. 693. A. Τύχη τὰ θνητῶν πράγ-

ματα, πρόνοια δέ. lege, πράγμαθ', ἢ πρόνοια δέ. *R. P.* Advss. p. 147. et *Reisigius*. Sannyrio apud Schol. ad Eur. Orest. 279. Ἀνακράγοιτ' ἂν οὗτος εἰς ἐχθροὺς μέγα· κᾶτ' ἀνακράγοιτ' corrigit *Reisigius* p. 110. Strattis apud Athen. xiii. 589. A. A. Εἰσὶν δὲ πόθεν αἱ παῖδες αὗται, καὶ τίνες; B. νυνὶ μὲν ἤκουσιν Μεγαρόθεν· εἰσὶ δὲ Κορίνθιαι· Λαῖς μὲν ἢ μέγα κλέος. ἥδε Μεγακλέους feliciter reposuit *R. P.* apud *P. P. D.* ad Av. 521. "Cæterum quod in cod. A. post κλέος adjectum legitur ἰδὲ, id ex alterius versus fine ortum esse" *Meinekio* apparet in Cur. Crit. p. 173; conf. *P. P. D.* Add. ad Aristoph. p. (140).

2. Sæpius usu venit Comicum institutum orationis ordinem subito mutare, ut vel ab Epicis detorta rideret, aut tragicam gravitatem affectaret; hic transitus et se tuebatur, et gestu adjutus actioni attulit gratam hilaritatem. Euripidis quoque odium sæpissime in formas tragœdiam spirantes furentem Comicum solet mittere. Eur. Iph. A. 1366. Δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. ἐμὲ δὲ τί χρὴ δρᾶν τότε; χρὴ τί *Gaisfordius*. Ar. Ach. 539. Ἐρεῖ τίς; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἶπετε· ex Euripidis Telepho fr. xii. Repone, Ἐρεῖ τίς; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί ὈΥ ΧΡῆΝ; εἶπετε. Eccles. 764. ΑΝ. Β'. Ποίοισιν, ὃ δύστηνέ; ΑΝ. Α'. τοῖς δεδογμένοις. ΑΝ. Β'. ΤΟῖΣ ΔΕΔΟΓΜΕΝΟΙΣ; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα. ἈΝ. Α'. ἈΝ'ΟΗΤΟΣ; Nub. 219. Μ. αὐτός. ΣΤΡ. τίς ΑΥΤ'ΟΣ; Μ. τί; Σωκράτης; Thesm. 637. φέρ' ἴδω τί πρῶτον ἦν; ΜΝ. ΤΙ ΠΡῶΤΟΝ; ἐπίνομεν. ΤΥΡΩΗΤΗΣ, quem vide in conject. p. 67. Eccles. 617. ΠΡ. Οὐχὶ μαχοῦν-

AD
PLUT.

SECT. ται; ΒΛ. περὶ τοῦ; ΠΡ. ΠΕΡ'Ι
 V. ΤΟ'Υ; ΠΕΡ'Ι τοῦ μὴ—IDEM, p.
 — 78.; sed conf. R. P. Opusc. p. 78.
 et apud P. P. D. Eur. Belleroph.
 Fr. V. Οἶμοι. τί δ' Ο'ΙΜΟΙ; θνη-
 τά τοι πεπόνθαμεν. Septheb. 981,
 2. I. Σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν.
 A. ἈΠ'ΩΛΕΣΕΝ δῆτα. Soph.
 Aj. 1126. MEN. Δίκαια γὰρ τόνδ'
 εὐτυχεῖν, κτείναντά με; ΤΕΥ.
 ΚΤΕΪΝΑΝΤΑ; δεινόν γ' εἶπες,
 εἰ καὶ ζῆς θανών. Œd. Col. 831.
 ΧΟ. ὦ ξεν', οὐ δίκαια δρᾷς. ΚΡ.
 δίκαια. ΧΟ. πῶς Δ'ΙΚΑΙΑ; Da-
 moxenus apud Athen. III, 102.
 A. 5. ἐν Συντρόφοις· τοῦτο δὲ τί
 ἐστίν, εἰπέ μοι, καθήγησαι· μάγει-
 ρος ἦν, κακέϊνος οὐκ ἦδει, θεοί,
 lege, τοῦτο δὲ τί ἐστίν, εἰπέ μοι·
 B. Μάγειρος ἦν· A. Μ'ΑΓΕΙΡΟΣ
 ἦν κακέϊνος; B. οὐκ ἦδεις; A. θεοί.
 Diversa paulum sequentia: Soph.
 Ant. 566. ΙΣ. τί γὰρ μόνη μοι
 τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; ΚΡ. ἀλλ'
 ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστι
 ἔτι. Demosth. de Cor. p. 255.
 R. = p. 277. ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι. τὸ δὲ ὙΜΕῖΣ ὅταν λέ-
 γω, τὴν πόλιν λέγω. Cic. Philipp.
 II, xxxix. *Utinam conere, ut illud*
PÆNE tollatur: Ter. Adelph. IV,
 v, 66. Æ. *Quid, jam uxorem?*
 M. *jam*. Æ. *JAM?* M. *JAM quan-*
tum potest. Tragicus nostras in
M. Antony, A. II. Sc. iii. Mess.
But yet, Madam—Cleop. I do
not like but yet; it does allay
The good precedence: fye upon
but yet. But yet is goaler to
bring forth Some monstrous male-
factor: et in *Macbeth* I, i.
 3 *Witch, There to meet with great*
Macbeth. Exemplaria vetusta,
There to meet with Macbeth. Po-
 pius, *There I go to meet Macbeth*.
 Capellus, *There to meet with*
brave Macbeth. Malonius, *Therē*
to meet with—Steevensius verisi-
milius; 3 *Witch. There to meet*

with— 1 *Witch. Whom?* 2
Witch. Macbeth. Meminisse
 libet hiatum post τί admittere
 Comicos: Av. 149. Τί οὐ τὸν
 Ἥλεϊον Λέπρεον οἰκίζετον Ἑλ-
 θόντ'; *Blomfieldio* ad Septheb.
 193 (208). libentissime accedo;
 quanquam propius paullo vul-
 gatæ lectioni insisterem, Τίν'
 οὖν ὁ ναύτης ἄρα γ' ἐς πρόραν
 φυγὼν Πρύμνηθεν εὔρε μηχανὴν
 σωτηρίας; vide Soph. Ph. 100.
 infra ad p. 268. citatum. Equit.
 803. Καὶ χίδρα φαγὼν ἀνα-
 θαρρήσει; καὶ στεμφύλῳ εἰς λό-
 γον ἔλθῃ. Conf. R. P. apud
 P. P. D. ad I. Hoc loco te-
 nues ac submissas voces, ut
 mihi videtur, grandi locutionis
 genere commiscet, ideoque gra-
 vioribus numeris ad risum cap-
 tandum summopere utitur. Pos-
 terius comma tragicum spirat;
 stylus certe elatior, et colore
 suo ab humili sermone discretus;
 Æschyl. Septheb. 679. Ἀλλ'
 ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἄλεις
 Ἑς χεῖρας ἐλθεῖν. Soph. Œd.
 Col. 1297. Οὐτ' εἰς ἔλεγχον
 χειρὸς οὐτ' ἔργου μολών. Eur.
 Ph. 714. Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα
 Πολυνείκει μολών. 783. Σοὶ μὲν
 γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται
 Polyxenæ Fr. III. βροτοῖς ἂν ἐλ-
 θὼν εἰς λόγον, δίκην ὄφλοι. ex
 emendatione P. P. D. in Addend.
 ad Aristoph. p. (128). Neophro
 apud Schol. ad Med. 666. Σοὶ
 δ' εἰς λόγους μολών γ' ἂν ἡλπι-
 ζον μαθεῖν. 432. Στρωμνῆς ἐς
 ἀλκὴν οὐνεκ' ἦλθομεν πέρι. 893.
 Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν
 Οἰδίπου; 944. et Androm. 233.
 κείς ἀγῶν' ἔρχει. Plato Phædr.
 I. 232. D. H. St. ἥξεις αὐτοῖς εἰς
 διαφοράν. Protag. 335. A. Ἐγὼ
 πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων
 ἀφικόμην ἀνθρώποις. Sed nihil
 firmi vides, quamobrem Platonis

sermone Dawesii canonem expediat vindicare: at visum est nonnullis, qui auctoritate plurimum valent, Platonis locutionem multum supra prosam orationem surgere, et quamvis absit a versu, tamen, quod incitatus feratur, et clarissimis verborum luminibus utatur, potius poema putandum, quam comicorum poetarum; apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est quotidiani dissimile sermonis. Cic. de Orat. xx. Vesp. 676. Σὺ δέ γ' ὦν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας. "Tragicorum aliquem, Euripidem opinor, ob oculos habuit." R. P. PR. lvi=lx. Nub. 319. καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. Euripidis locum risisse Comicum suspicatur R. P. ad Med. 1314. et PR. lvi=lx. 334. Ταῦτ' ἐπρίουν ὑγρᾷν Νεφελαῖν στρεπταίγλαν δάϊον ὀρμᾶν "Dithyrambos ridet" R. P. PR. lvi=lx. 1470. Ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῶον Δία. Euripidis versus integer. R. P. ad Med. l. c. Pac. 139. τί δ' ἦν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέση βάθος; ex Euripidis Bellephonte desumptus videtur. R. P. ad Hec. 1018=1010. Aves 216. πρὸς Διὸς ἔδρας ἴν' ὁ χρυσοκόμας.

IMΞ : ΜΟΝΘΑ ΜΘΞΜΘΛ ΜΟΤ

i. e. τῶν Ἀθηνέων ἄθλον εἰμί. Conf. Auctor. περὶ ἐρμηνείας, §. 150.] Vesp. 650. Ἀτὰρ, ὦ πάτερ ἡμέτερῃ Κρονίδῃ. [ΟΔ. Α, 45.]: Vide R. B. ad Menandri fr. ccv. p. 108. ed. Cant. In citandis quoque Homeridis jus ab iis acceptum retinet; Pac. 1270. Ὀπλοτέρους ἄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρεῖς κακόδαιμον. Vide infra ad p. 286. "Ex necessitate vero hujusmodi syllabas producunt Comici, cum nomina propria

hic versus tragicum ἐπύλλιον redolet. uti 687. Ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμενηνὰ, ἀμενηνοί. R. P. apud P. P. D.; et 1321. Τό τε τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας tragicos imitatur Aristophanes. Thesm. 905. αὕτη θεονόη Πρωτέως· μὰ τῷ θεῷ· Εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν Lege Ἀλλ' εἰμί. Equit. 184, 5. μὰ τοὺς θεοὺς· Εἴμ' ἐκ πονηρῶν γ'. In his non omitti potest, ἀλλά. Lege, ἀλλ' ἐκ πονηρῶν γ'. R. P. apud P. P. D. cum quo conspirat sagacissimus Reisigius p. 106.; conf. R. P. praeclaram emendationem Vesp. 395. Lys. 833. ὦ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου. Deorum titulos ab Epicis excogitatos in risum detorquens perpetuam in iis poetæ consuetudinem usurpat: Equit. 1175. Ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ' ἐφθὼν ἐκ ζωμοῦ κρέας. Av. 798. lege ope R. B. ex Suida, ὥς ὁ Διῦτρεφῆς — (ut 1442.), conf. R. P. ad l. "Cum Homeri verba usurpat, Homericometro utitur, Nub. 400. Καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων [ΟΔ. Γ, 278.; sic inscriptio vetustissima in vasculo (Athenis reperto) apud Bockhium P. i. p. 49. xxxiii.

AD
PLUT.

non aliter in versu stare possunt. Ideo Κεβριόνα et Κυπρογένεια primas producunt. Av. 554. Lysistr. 551." R. P. PR. lvi=lx, lxi. Præclare codex Ravennas vulnus ceteroquin immedicabile sanavit in Pac. 312. Εὐλαβεῖσθε νῦν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον. in Lys. 743. ὦ πότνια Εἰλείθυι' ἐπίσχες τοῦ τόκου. (ὦ πότνι' Εἰλείθυι' Schol. ad Plat. p. 147.) "Pac. 270. Εὗγ', ὦ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΟΤΝΙ' Ἀθηναία, ποιῶν — Ut

SECT. metrum constet, legendum est,
 V. Εὐγ', ὦ ΠΟΤΝΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝ'
 ——— 'Αθηναία, ποιῶν.' TYRWHITT.
 Conj. p. 55. (Choëph. 720. ὦ
 πότνια χθών, καὶ πότνι' ἀκτὴ Χώ-
 ματος,) Eccles. 369. ὦ πότνια
 Εἰλείθυια, μή με περιῖδης. hyper-
 tragœdia scurræ instar studiose
 usus est Comicus. "If any
 thing is to be altered, I should
 rather suppose, 'ΑΛΛ' ought to
 be supplied at the beginning of
 the verse. A similar omission has
 happened in the Aldine edition
 of Eurip. Phœniss. 1806. (1775),
 and in many editions of our
 author, Av. 1693. 'Αλλὰ γαμικὴν
 χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι (ita
 leg. ex Schol. in v. 1565.)" R. P.
 Opusc. p. 36. et apud P. P. D.
 ad l.; Æschyl. Septheb. 152.
 ὦ πότνια "Ηρα· πότνι' C. Bur-
 neius. Eur. Troad. 323. Διδούσ',
 ὦ Ἐκάβα, φάος. Denique omnis
 hic labor de πότνια fortasse ef-
 funditur; παλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ
 γ' ἐνεστί τις, atque, ut verissime
 observat Brunckius in Lect. ad
 An. Gr. p. 27. in deorum compell-
 lationibus religiosæ quædam erant
 formulæ, solennia verba, a quo-
 rum ritu discedere nefas.

II. Semel atque iterum que-
 ritur PORSONUS nostrum ne
 huic canoni quidem ullos limites
 posuisse; "Dawesius canonem
 paullo temerius, ut solet, statuit,
 nullam syllabam a poeta scenico
 corripì posse, in qua concurrant
 consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ,
 δν. Hæc regula plerumque vera,
 nonnunquam ab Æschylo, So-
 phocle, Aristophane violatur, ab
 Euripide, credo, nunquam. In
 Med. 1252. si tamen sanus est,
 Choricæ licentiæ concedendum
 ἔβλασταν. Troad. 1261. ἐλπί-
 δας ἐν σοι κατέγναψε βίου, lege,
 κατέκναψε. Effugerat me locus

Electræ 1021. Γυναῖκά, γλώσση
 πικρότης ἐνεστί τις." R. P. ad
 Hec. 302=298. "Dawes lays
 down a rule, which, if he had
 been content with calling it ge-
 neral instead of universal, is per-
 fectly right, that a syllable is
 long, in which the middle conso-
 nants β, γ, δ and liquids except ρ
 meet. But several passages as
 well as the following contradict
 this rule. Œd. T. 717. παιδὸς
 δὲ βλαστὰς—Elect. 440. πασῶν
 ἔβλαστε. These passages may be
 reduced to Dawes's Canon by
 transposition; but they will lose all
 their energy by the reduction. See
 Brunck's note on Philoct. 222."
 R. P. to Dalzel in Mus. Crit.
 No. III. p. 334. conf. Br. ad
 Lys. 384. et Edv. Maltby Obs.
 ad Morelli Tractat. P. lxxix.
 Æschyl. P. V. 172. Καί τοι μ'
 οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς. Καί μ'
 οὔτι μελιγλώσσοις π. R. P. ex
 MSS. Eum. 990. "Αρα φρονοῦσι
 γλώσσης ἀγαθῆς Ὀδὸν εὐρίσκειν
 Ἐκ τῶν φοβερῶν τῶνδε προσώ-
 πων Μέγα κέρδος ὁρῶ τοῖσδε
 πολίταις. R. P. De sequentibus
 non statuo; Suppl. 313. Τίν' οὖν
 ἐτ' ἄλλον τῇσδε βλάστημον λέ-
 γεις; 757. Εἶναι βύβλου δὲ καρ-
 πὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Agam.
 [1314. Οὐ Σύριον ἀγλαῖσμα δώ-
 μασιν ἔχεις corruptum credo.]
 1633. Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν
 ἐναντίαν ἔχεις. Ξαντρίαις apud
 Suidam v. Ὀκτώπουν. Κέντημα
 γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω.
 Soph. Œd. Col. 972. Ὃς οὔτε
 βλάστας πω γενεθλίου πατρός.
 Ph. 1311. Ἐξ ἧς ἔβλαστες οὐχὶ
 Σισύφου πατρός. Fr. e Scythis
 apud Schol. ad Apoll. Rhod. iv,
 223. ex emendatione Valckenærii
 in Diatr. p. 224. C. Τέκνον ἄρτι
 βλαστάνεστε τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν
 ποτε· βλάστεσκε ἦν Ἰδ' MS. Harl.

Eur. El. 1021. Γυναῖκα, γλώσση πικρότης ἔνεστί τις. Seidlerus ad l. "Corruptum hunc versum putat Porsonus ad Hec. 302. ob correptam vocalem ante γλ. Sed bene defendit Erfurdtius meus ad Soph. Aj. v. 1066. p. 619. not. citans Æschyli Fragm. apud Phot. v. ὀκτώπουν : κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. Quid faciet Porsonus huic versui Soph. Trach. 615. σφραγίδι θέμενος τῇδ' ἐπ' ὄμμα γνώσεται." Quid? Certe repudiasset vir præstantissimus, utpote Sophoclis cothurno parum dignum; amicus *Brunckius*, sed magis amicus *Sophocles*. illud Æschyli sanissimum videtur; λόγος, γλώσσης βέλος, ἄλλης γλώσσης βέλει θεραπεύεται. Nimirum poetæ tragici, *Æschylus* et *Sophocles*, subinde Homeri vestigiis insistent; et non solum formas, sed etiam syllabarum mensuras ad poetæ morem effingunt. Aliter *Euripidi* accidit; "neque ex Homero, aut Callimacho, aut Anthologiæ consarcinatoribus *Euripidi* emendando subsidia petenda esse" jampridem nos monuit *PORSONUS*, *Adverss.* p. 224. Quod ad Eur. locum attinet, olim transponendo reformare tentavi, Γυναῖκ', ἔνεστι πικρότης γλώσσησί τις. *Elmsleius*, vir Ἀττικώτατος, ad Eur. Med. 288. dudum conjecit καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβη κακῇ, Γλώσση γυναικὸς (vel γυναικῶν) πικρότης ἔνεστί τις. Sed sensum pervertit hæc conjectura: hodie mallet; Γυναῖκ', ἔνεστι πικρότης γλώσση τι Ν' ΟΣ. ut per γυναῖκα se innuat ipsa Clytemnestra, et vocula τινὸς Electræ acerbiter subdole reprehendat. Iph. T. 548. τέθνηχ' ὁ τλήμων, πρὸς δ', ἀπώλεσέν τινα. Soph. Aj. 786. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο,

μὴ χαίρειν τινά. 1152. κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφορῆς ἐμοί. AD PLUT. Ant. 710. ἀλλ' ἄνδρα κῆν τις ἢ σοφὸς, τὸ μανθάνειν ἔσ.— Suppl. 243 = 254. Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φιλούμενοι. γλώσση *Stobæus. R. P. Tragicus* incertus apud Schol. ad Soph. Ant. 615. et *Athenagoram* in Legat. p. 106. ed. Oxon. Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον ᾧ βουλευέται. Conf. Eur. apud *Lycurg.* contra *Leocr.* p. 214. *Taylor.* et ΟΔ. ψ, 14. *Quos Jupiter vult perdere, dementat prius.*

Sequentia, si tamen sana sunt, Choricæ licentiæ condonanda. Pers. 590. Οὐδ' ἔτι γλώσσα βροτοῖσιν *Choëph.* 587. πλάθουσι, βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι. Soph. *Œd. Col.* 697. Πέλοπός ποτε βλαστόν. Eur. Med. 1252. γονᾶς ἔβλασταν θεῶν δ'.

Aristoph. Equit. 242. Ἄνδρες ἱππῆς παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός· ᾧ Σίμων *R. P. juvenis* apud *P. P. D. Vesp.* 568. Τὰ δὲ συγκύπτουθ' ἅμα βληχᾶται· κάπειθ' ὁ πατήρ ὑπὲρ αὐτῶν. *Vesp.* 741—2. Νενουθέτηκεν αὐτῶν ἐς τὰ πράγματα, Οἷς ποτ' ἐπεμαίνεται. ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ὅτι. "Forsan legendum, νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα, Οἷς ποτ' ἐπεμαίνεται ἀρτίως· ἔγνωκε γάρ. ὅτι enim plane incommodum videtur." *R. P.* quem vide apud *P. P. D. Ran.* 1475. Βραδὺς πέφυκε, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς. *R. P.* apud *P. P. D.* ad l. quem vide. *Lys.* 385. Ἄρδω σ', ὅπως ἂν βλαστάνης *Brunckius*, quem, si rite vestigia remetior, improbavit *R. P.*, sed nihil sani indicavit. *Cratinus* apud Schol. ad *Nub.* 447. Οἷσι νῦν φρύγουσιν ἡδὴ τὰς κάγχους τοῖς κύρβεσιν. κάγχους in leges metricas peccat, *G. Arnald. Lect. Gr.* 126.; ex

SECT. V. Neutiquam sane diffiteor non deesse apud Aristophanem loca utrique canonī, prout hodie leguntur, adversantia. Ea vero, quæ quidem observarim, omnia non sunt numero triginta. Atque horum quidem partem aliquam ex diversa easdem voces scribendi ratione ad regularum alterutram exigere nullius est negotii. Hujusmodi sunt

¹ Ποιοισιν ὀπλοῖς ἡ δυνάμει πεποιθοτε;

² Καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὅς τοῦτον ὄρων οἰκουντ ἐν ταῖσι πιθακναῖς.

³ Φευγεῖν ἀδεῶς· νῦν δὲ σὺν ὀπλοῖς.

Rescribo utique 1. Ποιοῖς ὀπλοῖσιν - 2 - ταῖς πιθακναῖσιν.

¹ Plut. 449.

² Equ. 789.

³ Vesp. 358.

Plutarch. Solon. p. 92. B. emenda, κάχρυν ταῖς κ. R. P. Advss. p. 284. Plato Comicus apud Suid. v. Τελέας, Νοεῖ μὲν ἕτερα, ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ φθέγγεται. "Suidæ lectionem, ejecto articulo, adoptavit Grotius Excerpt. p. 487. Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ γλώττῃ φθέγγεται. Quod fraudi fuit Brunckio ad Aristophanis Lysist. 384. hunc versum bona fide ex Grotio desumptum proferenti, ut Dawesii regulam labefactaret." R. P. E Schol. ad Aristoph. Av. reposuit *Toupius*. Νοεῖ μὲν ἕτερ', ἕτερα δὲ τῇ γλώττῃ λέγει. ad Suid. P. iii. p. 235. conf. Il. I, 213. Menander apud Cler. lxxxvi. p. 222. R. B. p. 95. Br. eth. poet. xi. p. 192. Μὴ τοῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερος λέγω. Athen. xiv. 638. D. Chionides: Ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατγλυκῆνατο R. P. Advss. p. 141. Phrynichus in Lex. Sangerm. apud D. R. in h. ad Cer. 200. Bekker. Anecd. Gr. i. 344. ὄνομα δέ μου Μονοτροπός ἐστι· ζῶ δὲ τίμωνος βίον, Ἀπρόσοδον, ἄγαμον, ὀξύθυμον,

ἄζυγον, Ἀγελάστον, ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα. *Meinek. Cur. Cr.* p. 55. Antiphanes Ἀφροδισίῳ apud Athen. x. 449. B. 6. Νεογενοῦς ποιμνῆς δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα. Pro πνικτὰ male τέκνα Grotius in Excerpt. p. 605. "corrigendum, πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα, quod formatum est ad Homericum γαλακτοφάγος." *Meinek. in Cur. Cr.* p. 8. "Menander Misogyn. apud Priscian. xviii. p. 1193, 30. Putsch. (in Aldina f. 236. b. deest) Fr. ci. A. ὦ χαῖρε, Γλυκέρα Γ. καὶ σύ. A. πολλοστῷ χρόνῳ." Vide Opusc. p. 250. R. P. Advss. p. 123. et ad Pac. 558. apud P. P. D.

1. Sic MSS. Cantab. Harl. et edd. tres pr. "οἰοῖσιν ὀπλοῖς Kuster." P. P. D. πεποιθότε ed. Junt. 1525. "πεποιθότες Ald. J. i. Elb. Dorv. edd. Br. Inv." P. P. D. 2. ταῖσι πιθακναῖσιν edd. Ald. et Junt. 1. πιθάκναι Junt. 2. lege, ταῖς R. B. Potius φιδάκναισι. Schol. οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. *Brunckius.* 3. σὺν ὀπ. edd. tres primariæ.

3. - νυν δε ξυν ὄπλοις. Quorum in numero re-
 * censendus est locus in quo versamur. Legendum
 scilicet, Ο δε γναφενει - quo pacto in regulam II.
 cadet. Nec vero alteram hujus verbi scripturam
 κναφενει temere alibi reperies. Hinc tandem collige
 frustra esse Suidam et Scholiasten priorem, qui
 γναφενει communium Græcorum, κναφενει vero At-
 ticorum proprium statuunt. Priorem inquam Scho-
 liasten: nam verba ista, Αττικον μεν το δια του κ.
 Κοινων δε, το δια του γ. Οι παλαιοι δε Αττικοι δια του
 κ, κναφος. εστι δε ακανθωδες τι, ὃ ξνουνσι τα ἱματια. Οι
 δε νεωτεροι δια του γ, παρα την γναψιν, ab uno eodem-
 que proficisci non potuere. Prioris vero observa-
 tionem clausurunt ista δια του γ. Alter sic exorsus
 est, Οι παλαιοι Αττικοι—Quod ad hunc attinet,
 equidem haud scio κναφενειne, an vero γναφενει lege-
 rit; neque enim constat interne παλαιους Atticos,
 an vero νεωτερους Aristophanem recenseri voluerit ²⁴.
 Apud illum fortasse immutatæ sunt sedes elemento-
 rum γ, et κ, quo melius depravato contextui quadra-
 rent. Integrum autem versum codicis Orvil. ope
 sic constituimus:

Ο δε γναφενει γ. ὁ δε γε πλυνει κωδια.

Altera enim lectio eo vitiosa est, quod in voculam
 τις non jam interrogantem accentus cadat. Hoc

24. "Grammatici Aristopha-
 nem inter παλαιους Ἀττικούς nu-
 merant. Schol. Cass. ad Thucyd.
 I, xxx. τροπαῖον ἢ παλαιὰ Ἀθῆς,
 ἧς ἔστιν Εὐπολις, Κρατῖνος, Ἀρι-
 στοφάνης, Θουκυδίδης· τροπαῖον
 ἢ νέα Ἀθῆς, ἧς ἔστι Μένανδρος
 καὶ οἱ ἄλλοι." *Reisigius* in Con-
 ject. p. 108., qui cum *Brunckio*
 legit, 'Ο δέ τις κναφένει γ'· ὁ δέ
 γε πλύνει κώδια. ut in v. se-
 quenti, 'Ο δέ βυρσοδεψεῖ γ'· ὁ
 δέ γε πωλεῖ κρόμνα. 'Ο δέ κν.
 γ' εἰ C. κν. τις B, D, F, T.

κναφένεις τις E. κν. δς δέ I. Sch.
 Γναφένω. τὸ τὰ δέρματα ξέω. γνα-
 φεῖον — γνάφαλα — γναφένς —
 πάντα οἱ ἀττικοὶ ταῦτα διὰ τοῦ
 κ ς: 'Ο δέ κναφένει· ὁ δέ π. κ.
 MS. penes *Longman*. 17. Jan.
 1820. 'Ο δέ κν. τ. ὁ δ. π. κ. edd.
 tres primariæ. Eccles. 415.
 κναφεῖς. Herodot. I, 92. κνάφου.
 conf. *Ruhnken*. ad Tim. p. 160.;
 sed Xen. Memorab. III, vii, 6.
 γναφεῖς—vide *P. P. D.* ad Plut.
 I. c. Addend. pp. (101, 2), et ad
 v. 1062.

SECT. utique in totis Comici scriptis ne semel quidem alias
V. factum reperire est.

198 * Altera pars ex variis lectionibus refingenda est.
Hujusmodi autem sunt

¹ Μιμησομαι παντᾶ τροπον.

² Ουδεις κατα σπουδας μεταγραφησεται.

³ Οσος ουδεποτ ηλθεν αθροως εις την Πνυκα.

⁴ Οτι βουλομεναι την ακροπολιν ημων απεκλεισατε μο-
χλοις.

1. Lectio vulgata altero itidem nomine improban-
da est, quod iambicum dimetrum syllaba brevis a
versu sequente nequaquam adjuta terminet. Utrum-
que mendum uno negotio tollit quod optime ex-
hibent editt. Ald. Wechel. Basil. 1532. et Plantin.
παντας τροπους²⁵. 2. Repono ex Suida, cui etiam
adstipulatur MS. Vatic. Pal. μετεγγραφησεται²⁶. quod
et exinde firmatur, quod in sequente versu habeatur
εγγεγραψεται. 3. Editt. Ald. et Wechel. repræsentant
Οσος ουδεπωποτ ηλθεν αθροως²⁷ —Atque hinc natum vi-
detur quod vulgo præfertur. Nempe corrector
nescio quis metrum hoc pacto laborare sentiens pro
ουδεπωποτ imperite scripsit ουδεποτ; cum vocem istam
neutiquam sollicitatam, sed ηλθεν in ηλθ immutatum
oporteret:

Οσος ουδεπωποτ ηλθ αθροως εις την Πνυκα²⁸.

¹ Pl. 306.

² Eq. 1367.

³ Eccles. 384.

⁴ Lys. 488.

25. Sic MSS. D, E, I, ed.
Junt. 1515. et ex Aldo R. B.
πάντα τρόπον C, F, H, T. ut
editiones.

26. Οὐδ' εἷς ex Suida R. B.
“ κατασπονδὰς studio factionis
Vide Eur. Hec. 132.” Raper.
μεταγραφήσεται edd. tres pri-
mariae; “ μετεγγρ. Suid. ed.
ms. κατάλογος.” R. P. apud
P. P. D. [et Br. MSS. tres.]
Demosth. in Nausimach. p. 1086.
Bekker. ἀφ' οὗ τυγχάνουσι γε-

γραμμένοι—“ ἐγγεγραμμένοι ex
MS. Par. (r.)” Bekkerus.

27. Sic Junt. 1. 2.

28. “ Lege ἦλθ' et οὐδεπώ-
ποτ' ” R. B.; sic Cod. Rav.;
vide Pierson. ad Herodian. p. 461.
Alexis apud Athen. xii, 526.
E. οὐκ ἐδήδοκα Κάνδανλον, οὐδ'
ἀκήκο' οὐδεπώποτε. Meinek., p.
50. Amphis xv. 691. A. Ακή-
κοας σὺ, δέσποτ', ἤδη πώποτε Τὸ
θυμίαμα τοῦτο; Eupolis, ix,
392. E. Ὀρτυγας ἐθρεψας σὺ

4. Versus hic non solum adversus reg. i. bis peccat, sed et alio etiam nomine mendosa est, quod vocis ^{AD PLUT.}
 * ακροπολιν ultima sequente vocali producat. Om-
 nibus his incommodis uno simul negotio subvenien-
 dum est ex editionis Wechel.²⁹ partim clara scrip-
 tura, partim certissimis vestigiis. Ibi utique le-
 gitur : 199

Οτι βουλομεναι την πολιν ημων απεκλεισατε τοις μοχλοις.
 Cui adstipulatur etiam Scholiastæ auctoritas : Την

τινας ηδη πώποτε; et apud Sui-
 dam v. ἀνεψέγασαν. "Ην οὐκ ἀνέ-
 ψα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ. *R. P.*
Advss. pp. 146. 112. 285. Vo-
 culæ οὐποτε vel οὐδέποτε parcius
 verbo *præteriti*, et οὐπώποτε vel
 οὐδεπώποτε nunquam verbo tem-
 poris *futuri* junctæ, reperiuntur.
 Hanc regulam auctoritate ratam
 habuit *R. P.* 1. *Æschyl.* *Eum.*
 695. οὐποθ' εὐρήσεις ποτόν. Sed
Agam. 1046. Οἱ δ' οὐποτ' ἐλ-
 πίσαντες ἤμησαν καλῶς. et 1060.
 Ὡς οὐποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἔξειν
 χάριν. *Eur. Ph.* 828. Οὐ γὰρ
 ὃ μὴ καλόν, οὐποτ' ἔφν καλόν. *It*
is not, and it cannot come to good.
Shaksp. *Hamlet.* *Aristoph.* *Eq.*
 1286. Οὐποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ'
 ἡμῶν πίεται ποτηρίου *R. B.*
Xenoph. *Mem.* iv. iii, 6. περὶ τῶν
 αὐτῶν οὐδέποτε τὰ αὐτὰ λέγεις.
Anab. ii. 170. οὐδέποτ' εἶχεν.
 2. *Eur. El.* 326. Οὐπω χοάς ποτ',
 οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης ἔλαβε *R. P.*
Advss. p. 272. *Aristoph.* *Ran.*
 1076. Οὐδ' οἷδ' οὐδεὶς ἦντιν'
 ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα
Rav. *Alexis* apud *Athen.* iv, 133.
C. σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν Οὐπώ-
 ποτ' εἶδον. *Theodectes* *Bellerophon.*
 apud *Stob.* x. p. 126 (67. *Grot.*).
 Εἶδες τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς
 οὕτω μέγαν ἔλθόντ' ἀγῶνα
Xen. *Anab.* i, 63. οὔτε τεθνεῶτα

οὐδεὶς πώποτε εἶδεν.—τάφος δ'
 οὐδεὶς πώποτε αὐτοῦ ἐφάνη; at 1,
 42. Οἱ δὲ Θαψακηνοὶ ἔλεγον, ὅτι
 οὐπώποθ' οὗτος ὁ ποταμὸς διαβα-
 τὸς γένοιτο πεζῇ, εἰ μὴ πότε *Conf.*
Brunck. ad *Vesp.* 984. *Thesm.*
 32. *Lys.* 301. *Pierson.* ad *He-*
rodian. p. 461. *R. P.* ad *Ach.*
 127. *Phrynichus* Π. Σ. p. 53.
 Οὐδέποτε : ἐπὶ μέλλοντος μόνου
 φασὶ τίθεσθαι τὴν φωνήν, ἐπὶ δὲ
 παρωχημένου τὸ οὐδεπώποτε. εὐ-
 ρίσκομεν δὲ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ
 τὸ οὐδέποτε καὶ ἐπὶ παρωχημένου
 χρόνου, οὐδέποτε προδέδωκέ με.
 Denique pro Πνύκα repone,
 Πύκνα. et vide supra ad p. 331.

29. " Ut Wechel. habent
Plantin. et *Basil.* 2. (*et Junt.* 1.);
 πόλιν quoque Schol." *R. P.* apud
P. P. D. et *Opusc.* pp. 20.
 370. *Lex. Rhet.* p. 295. Πόλις :
 οὐ μόνον τὸ ἄστυ, ἀλλὰ ἰδίως
 Ἀθηναῖοι πόλιν ἔλεγον τὴν ἀκρό-
 πολιν. *Illam perpetuo arcem*
designat Vitruvius. In *Cod.*
Reg. A. "Οτι β. τ. π. οὕτως ἡμῶν
 ἀπεκλείσατε μοχλοῖς. *Conf. R. P.*
 apud *P. P. D.* ad *Vesp.* 399.
Thesm. 371. *Eccles.* 704. 1106.;
 et contra, ad *Vesp.* 1522. *Av.*
 621. 1147. *Lys.* 371. " ἀπεκλεί-
 σατε μοχλοῖς *MS.* [*Coll. S.S.*
Trin. Cant.] 1. τοῖσι μοχλοῖσιν"
R. B.

SECT. πολιν] Την ακροπολιν. Hinc, inquam, certo certius
 V. rescribendum constat:

Οτι βουλομεναι την πολιν ἡμων απεκλεισατε τοισι μο-
 χλοισιν.

Hac in classe non immerito recenseri poterit Plut.
 816.

Ο δ ιπνος ἡμιν εξαπινης ελεφαντινος.

Apud Athenæum [vi. 229. F.] utique pro ἡμιν ha-
 betur γεγονεν. Atqui vix credendum est eum legum
 metricarum usque adeo imperitum fuisse, ut Comici
 versum hoc modo repræsentare voluerit. Ad fidem
 multo pronius videtur ab eo profectum esse,

Ο δ ιπνος γεγον ἡμιν εξαπινης ελεφαντινος³⁰.

30. Immane quantum degene-
 ravit hic versiculus. MSS. Harl.
 et Cantab. 'Ο δ' ιπνός (vel ιπνός) ἡ.
 γέγονεν
 i. ἐλ. ut editiones; sed ἐλεφάντινος
 (sic) C. ἐξαίφνης MS. Dorvill.
 ὁ δειπνος Athen. MS. A. et alter
 quam Br. inspexit. "Imo le-
 gendum ἵπος vel εἶπος ex Polluce
 x. 34. Μνάγρα. Ἀριστοφάνης δὲ
 ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνό-
 ματι. ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὼν (leg. ex
 MSS. Voss. εἶπον) τὴν μνάγραν
 καλεῖ, καὶ Καλλίμαχος (Fr.
 ccxxxiii.) δὲ ἔφη, Εἶπον τ' ἀν-
 δίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν
 ἀλέσθαι, ὥς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα
 εἶδος μνάγρας. sic legendum.
 Adde ιπνός primam corripere,
 ut Pac. 535. Av. 436. Vesp.
 139. (et ab Antiphane apud
 Athen. iii, 112. D. R. P. Opusc.
 p. 178.); sed 833. producitur
 εἰς τὸν ιπνὸν ἀρπάσας, nisi legeris
 ἀφαρπάσας, ἀναρπάσας" R. B.
 Et in commercio epistolico per-
 git; "Perit omnino usus τοῦ
 ιπνοῦ, cum sit ἐλεφάντινος: cum
 ebur ignem ferre nequeat, sed

cum teterrimo nidore combura-
 tur. At ἵπος eburneus res est
 ridiculæ elegantiae, ad usum ta-
 men non ineptæ." R. B. Kustero
 M. C. No. vii. p. 423. ὑφαρπά-
 σας maluit M. Raper, ἐξαρπάσας
 Brunckius. R. B. libenter accedo;
 quem nimia carpendi libido extra
 oleas Dawesium abripuit. Xen.
 Anab. i, ii, 27. ἀρπάζεσθαι, ἀφαρ-
 πάζεσθαι A. Lion. Numeros,
 quos ex Athenæo concinnavit
 R. D., eosdem omnimodo tuetur
 Codex Ravennas. Si retinenda
 sit vulgata lectio, "latrinam siue
 sellam familiarem cum Toupio
 intelligerem ad Suid. ii. p. 36.
 = v. i. p. 269.; Polluce enim
 teste v, 91. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ
 ιπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ. et He-
 sychio v. Ἴπνός. Ἀριστοφάνης
 δὲ ἐν Κωκάλῳ (Fr. x.) καὶ τὸν
 κοπρῶνα οὕτως εἶπεν. Conf.
 R. P. ad Toup. p. 451. "Sanc-
 tamandus in Comment. inedit.
 apud Burgess. ad hunc locum,
 "Servum," inquit, "semper in-
 troducit Aristophanes de edulibus
 quid loquentem." Recte; et

Atque hanc quidem scripturam in regulam primam AD
PLUT.
cadentem germanam crediderim. Cl. Bentleio placuit *O δ ιπος ἡμιν*—Hujus etiam in sententiam pedibus ivit Cl. Kusterus. Atque in eandem propendere video doctiss. Hemsterhuisium. Bentleium partim 200
adduxit Julii Pollucis auctoritas vocem *ιπος* in Aristophanis Pluto *muscipulam* denotare testantis. Verum cum alterum Plutum³¹ hodie quidem nullum, ab Aristophane scriptum fuisse notum sit; quidni, obsecro, (quod et alii merito quæsiverunt) ad alterum istum Plutum Onomastici scriptor respexerit? Porro si eum constaret ipsum hunc Pluti hodie solius locum designasse; quid tantum exinde liceret inferre? Nihil mehercule aliud, præterquam quod exemplar ab eo usurpatum *ιπος* exhiberet. At enim quidni huic uni tria, ut alia universa mittam, opponamus, quibus usi sunt Scholiastes, Suidas, Athenæus? Hæc utique *ιπνος* præferebant. Sed addit vir Cl. perire omnino usum *του ιπνου*, si sit *ελεφαντινος*, cum ebur ignem ferre nequeat, sed cum teterrimo nidore comburatur. Nempe cum hoc scriberet, *ιπνον* existimabat non nisi vel *furnum* vel *caminum* vel forte *culinam* denotare. Atqui vocem istam *laternam* hic significare statuimus, non secus atque in Pace vers. 839.

———— Απο δειπνου τινες
Των πλουσιων οὔτοι βαδιζουσ' αστερων
ΙΠΝΟΥΣ ΕΧΟΝΤΕΣ, ΕΝ ΔΕ ΤΟΙΣ ΙΠΝΟΙΣΙ ΠΥΡ.

h. e. Florente Christiano interprete :

maxime turpia helluones juvare solent.—Vir autem eruditissimus, DOBRÆUS meus, cujus mortem nondum eluxi, intelligit “*culinam*, in qua scilicet lignea omnia in ebur fuerint versa.” Ipsum vide ad l. et in Addend. p. 809.

31. Plut. 973. Ἀλλ' οὐ λαχοῦσ'

ἔπινες ἐν τῷ γράμματι; Schol. φησὶν ὁ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυκίππου καὶ ἡ βουλὴ καὶ τὸ [*l. κατὰ*] γράμμα τότε πρῶτον ἐκαθέζετο. Vide Eccles. 679.; et schol. etiam infra ad v. 1147. unde patet priorem Plutum actum fuisse Archonte Diocle post Glaucippum.

SECT.
V.*A lautiorum siderum convivio**Redeunt, et ignem nocte laternis ferunt.*

- 201 * Huc pertinent Scholiastæ verba — η ὁ φανος, ὡς το, Εν δε τοις ιπνοισι πυρ. In *eburneum* autem migrasse quid tandem aptius dici potuit, quam quæ *cornea* soleret esse laterna? Geminæ somni portæ, *cornea* et *eburnea*, cui non perinde atque Hylas³² dictæ? Atque ex hac quidem viri Cl. de *muscipula eburnea* insomnium evolasse crediderim. Quam in sententiam, ut lector etiam eruditus concedat, faciet, opinor, quod jam dictis adjecturus sum. Viri utique Cl. commento perquam incommode accidit, quod vox ιπος, quacum conjungi voluerit articulum masculinum, uti et adjectivum ελεφαντινος, generis revera sit fœminini. Cujus rei idoneum tibi testem Pindarum citabo Olymp. iv. 10.

— ὅς Αιτναν εχεις
 ΙΠΙΟΝ³³ ΗΝΕΜΟΕΣΣΑΝ ἑκατογ-
 κεφαλα Τυφωνος οβριμον.

Neque enim hæc verba fas est ita divellere, ut ηνεμο-εσσαν non jam ad ιπον sed ad Αιτναν referatur.

Tertiæ classis ejusmodi est indoles, ut in ea refingenda conjecturæ potissimum ope nitendum sit:

- ¹ Πολλου γαρ αυτους ουχ εωρακα χρονου.
² Ο δρακων γαρ εστι μακρον, αλλας τ αυ μακρον.
³ Νυνι δε πεντηκοντα δραχμων εμπολω.
⁴ Υδωρ υδωρ εν χυτρω θερμαινετε.

- 202 * Argumento quidem nostro gratulandum videtur, quod horum locorum nullus non sit altero itidem nomine improbandus. Nempe primus eo insuper

¹ Pl. 98. ² Eq. 207. ³ Pac. 1200. ⁴ Ach. 1174.

32. Virg. Geo. iii. 6. Cui non dictus Hylas puer,—

33. “ ἵππον Pal. B. ἵππον Par. A.; pro vulgato ἠνεμόεσσαν edidi ἀνεμόεσσαν, ut Pyth. i, 92. ἀνεμόεν, ex Ald. Gott. Mosc. A.

Par. A. Aug. B. Vatic. ibidemque ὀμβρίμον vetustiore formam ex Ald. Mosc. A. Leid. B. Aug. A. B. Par. A. a m. pr. Vatic. In Guelph. supra lineam allita littera μ.” Bockhius.

laborat, quod verbum *ἑώρακα* quadrisyllabum præferat. Mirabuntur fortasse plerique omnes, quod hoc esse vitium dixerim. Sed utcunque hoc sit, vel ex quacunque demum causa provenerit, ut scriptura ista ubique fere obtineat; illud interim compertum habeo, verbi illius potestatem apud poetas Atticos non nisi trisyllabam esse ³⁴. Nec proinde dubitave-

AD
PLUT.

34. "Dawesii rationem Jacobius consequitur in *Additamentis Animadversionum in Athenæum* p. 369." *Reisig. Conject.* p. 73. "*Quæ de præterito perfecto* (inquit *TYRWHITTUS*) *verbi ὅραν notavit Dawesius, dubito an omnino vera sint. Ne credam vocis illius potestatem apud poetas Atticos non nisi trisyllabam fuisse, obstat in primis locus Machonis Comici, apud Athen. vi. p. 244. [D.] a Dawesio prætermisus, in quo vox illa bis occurrit, ita ut, lege metri cogente, scribenda sit ἑώρακα, et in quatuor syllabas dispertienda. 1. Μη ΠΑΡΕΟΡΑΚΕΝ Ἀρχέφων τοὺς κωβίους; 2. Πτολεμαί, ΕΟΡΑΚΕ πρῶτος, ἀλλ' οὐχ' ἀπτεται. Mihi igitur verisimillimum videtur, tam quadrisyllabum ἑώρακα, quam trisyllabum ὦρακα, in usu fuisse; vel potius veram formam fuisse ἑώρακα, eamque in ὦρακα per crasin mutatam. Observandum est enim, inter exempla, quæ collegit Dawesius, ut vocis hujus potestatem non nisi trisyllabam adstrueret, ne unum quidem esse, cui non quadrisyllabum ἑώρακα satis apte conveniret. Quinetiam tria ista loca Aristophanis, quæ, velut canonem repugnantia, et hic et p. 313. (320.) emendare conatur, sarta tecta erunt, si modo ἑώρακα pro ἑώρακα rescribamus: Pl. 98. Πολλοὺ γὰρ αὐτοὺς οὐχ' εἶώρακα πού χρονου. [ὁ.*

ἑώ. πού χρονου. R. B. e cod. Barocc. "Vera lectio videtur esse, abjecta una litera, οὐχ' ἑώρακ' ἀπὸ χρόνου. A long time since. Conf. Av. 921. 1517. et lege infra [cum Kustero] 1084. Ἀπὸ μυρίων ἑτῶν γε." R. P. apud P. P. D., quem vide ad l., et in Addend. p. (116).] Thesm. 32. Οὐκ ἀλλ' ἕτερος τις οὐχ' εἶώρακας πώποτε. 33. Μὴν ὁ δασυπῶγων; οὐχ' εἶώρακας πώποτε." Hæc non humaniter minus quam docte TYRWHITTUS. Burgessius. "παρεόρακεν et ἑώρακε post TYRWHITTUM monuit Bruckius in ora sui libri, adnotavitque simul: Hoc quidem Atticum non est. At Macho fabulas suas docuit Alexandriæ, sub Ptolemæo secundo vel tertio." Schweighæuser. [Dioscorid. in Anal. Gr. Bruckii. T. I. p. 501. xxx. Τῷ κωμωδογράφῳ, Κούφῃ Κόνι, τὸν φιλάγωνα Κισσὸν ὑπὲρ τύμβον ζῶντα Μάχωνι φέροις. Οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπλυντον, ἀλλὰ τι τέχνης Ἀξίον ἀρχαίης λείψανον ἡμφίεσας. Τοῦτο δὲ πρέσβυς ἐρεῖς Κέκροπος πόλι. Καὶ παρὰ Νείλῳ Ἔστιν ὅτ' ἐν Μούσαις δριμὺ πέφυκε θύμον. "Μάχων ἦν κωμωδοποιὸς, Κορίνθιος μὲν ἢ Σικυνώνιος γενόμενος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ κατὰ βίους καὶ διδάσκαλος γενόμενος τῶν κατὰ κωμωδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ. ὃς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἐπιγέγραπται αὐτοῦ τῷ μνή-

SECT. rim, quin trisyllaba itidem scribi semper soleret.

V.

Exempla, si vacat, ista perlege:

¹ Εοικε δια πολλου χρονου σ ΩΡΑΚΕΝΑΙ.

² ΩΡΑΚΑ παντων βαρβαρωτατον θεων.

³ Εμπροσθεν ουχ ΩΡΑΚΑ τοιαυτην χαριν.

⁴ ΩΡΑΚΕΝΑΙ. Β. Λεγ αυτο. Α. Τον νουν προσεχε δη.

⁵ ΩΡΑΚΑΣ ηνυστρον ποτ εσκευασμενον.

⁶ Ο μη πεπλευκως ουδεν ΩΡΑΚΕΝ κακον.

⁷ ΩΡΑΚΑΣ ουν φιλοσοφον, ειπε μοι, τινα;

Emendationis autem ansam non incommodam præbet MS. Baroc. [*et cod. 1.*] ubi exarata sunt — ουχ εωρακα που χρονου. Nempe si vel έωρων vel οπωπα in locum του έωρακα (quod scholion primitus fuisse censeo) sufficiendum curaveris, sarta tecta evase-
203 *rint omnia. Aut etiam pro που legi poterit πω.

¹ Pl. 1046. ² Av. 1572. ³ [Damoxenus] Apud Athen. pag. 15. [C.] ⁴ ⁵ [Alexis] pag. 49. E, F. ⁶ [Posidippus] 154. F. ⁷ [Pseudo-Plato Comicus III, 103. D. VII.] 279. [B.]

ματι τὰ άνω." Hæc e TYRWHITTI Schedis.] Ad Thesm. 32—3. "πότε Kuster. Mihi vera videtur Kusteri emendatio. Sic πω ejiciendum est in Diphili fragmento apud Athen. VI. 7. p. 247. [B.] οὐκ άν ποτε Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει. οὐχ όράς: R. P. juv. apud P. P. D. ad l. et in Advss. p. 84., sed postea accedit amico suo. infra, 1. έωρακέμαι [έορακέμαι R. P. apud P. P. D.] et 2. έωρακα H, et edd. 3. pr. [έωρακα, τρισυλλάβως R. B. in Mus. Crit. N°. VII, p. 435.] 3. "Εμπροσθεν, οὐθ' έόρακα R. P. juvenis Advss. p. 47. 4. l. πρόσχε. 5. "έώρακας" (sic) "πώποτε ήνυστρον—πώποτε Eustathius quoque ad Il. B. p. 211, 15=160, 4." R. P. juvenis in Advss. p. 54. 6. έωρακεν MSS. Grot. Excerpt. p. 815. Br. Gn. poet. p. 201. legendum έόρακεν.

Meinek. Quæst. Menandr. p. 24. 7. "Ωρακας Brunckius; έόρακας οὖν ut fere legitur p. 279. B. R. P. apud Walpole Com. Gr. fragm. p. 7. "Adde Eupolin Plutarchi Nic. I. p. 525. E. Menandrum II. p. 525. A." R. P. ad R. D. locus Eupolidis hic est, 'Ανήρ όμολογεῖ Νικίαν έωρακέμαι. "Menandri fragmentum ex Misumeno apud Plutarch. de Divit. Amore p. 525. A. "Απολλον ανθρώπων τιν' άθλιώτερον Έόρακας; άρ' έρῶντα δυσποτμώτερον; ubi Wyttenbachii conjectura, κάρῶντα, metrum pesundaret." R. P. ad Ph. 1367. quem conf. ad Tour. p. 485. et ad Xenoph. Anab. I. p. 90. l. 3. Nub. 765. "έόρακας MS. Dorv." R. P. apud P. P. D. Vide infra ad p. 321.

Nec vero displicuerit του χρονου, ut πολλου του χρονου AD
perinde dici capiatur atque alibi πολλην της γης, πολ- PLUT.
λους των λιθων, et similia. Sed impensissime pro-
baverim,

Πολλου γαρ αυτους ΟΥΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ χρονου,
propterea quod apud Sophoclem in Antigone vers.
5. eandem locutionem videre sit,

————— ὅποιον ου
Των σων τε καμων ΟΥΚ ΟΠΩΠ ΕΓΩ κακων ³⁵.

In secundo postulat sermonis ratio ut τῷ αλλας arti-
culus non secus atque τῷ δρακων comes adjungatur :

Ο δρακων γαρ εστι μακρον, Ο Τ ΑΛΛΑΣ αυ μακρον ³⁶
sicuti in versu proxime sequente,

Ειθ αιματοπωτης εσθ ³⁷ Ο Τ ΑΛΛΑΣ χω δρακων.

3. Ecce contextum prout emendari oportet :

————— ὡς προτου
ΟΥΔΕΙΣ επριατ αυ δρεπανον ουδε κολλυβου. ³⁸
Νυνι δε πεντηκοντα δραχμων ΕΓΩ μπολω,
ΟΔΙ δε τριδραχμους τους καδους εις τους αγρους.

Istud εγω inter Ουδεις et Οδι necessarium esse, si vel
orationem duntaxat spectes, procliviter, opinor, fate-
beris. Eadem verba non minus commode digeri
poterunt

* Νυνι δε πεντηκοντ εγω μπολω δραχμων ³⁹.

204

35. Conf. Lys. 1159. Soph.
El. 763. et vide Dorvill. ad
Charit. p. 136. "Dawesii per-
petuus obtrektor Dorvillius,
vir πολυμαθέστατος, sed ingenii
acumine Atticarumque venerum
sensu Dawesio longe inferior."
Brunck.

36. Vide Brunck. ad Eq. 1074.
(1071.)

37. ἐστὶν edd. tres pr.; "lege,
ἔσθ" R. B.

38. κολλάβους edd. Ald. et
Junt. 1.

39. νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχ-
μῶν αὐτ' ἐμπολῶ (i. e. τὰ δρέ-
πανα) conjecit Brunckius; πάντ'
ἐμπολῶ Reisigius, p. 112. Plut.
1020. Ὅποτε προτείνουέν γε
δραχμὰς εἴκοσιν. προτείνειαν cod.
membr. apud Br., προτείνειεν MS.
alter apud eundem; unde προ-
τείνειαν τάχα δρ. temere substi-
tuit. E schol. νομίσμασιν in Cod.

SECT. 4. Lege ὕδωρ ὕδωρ ἐν ΧΥΤΡΙΔΙΩΙ⁴⁰ θερμαίνετε.

V.

— Quod enim ibi vulgo exhibetur χυτρίω non solum primam contra vocis χυτρα quantitatem producit, sed illud insuper incommodi in se habet, quod vox sit nihili. At χυτρίδιον sæpius legitur :

¹ Δος μοι ΧΥΤΡΙΔΙΟΝ σπογγίω⁴¹ βεβυσμενον.

² ΧΥΤΡΙΔΙΑ, και σανιδια, καμφοριδια⁴².

Lege καμφοριδια.

³ Τα ΧΥΤΡΙΔΙ ἤδη και τον οχλον αφιετε.

Regulæ II. quæ poetis etiam Tragicis cum Comœdiæ scriptoribus communis est, in tota Aristophanis supellectile duo duntaxat loca adversantur. Eorum prior Equ. 764. sic repræsentatur :

Εἰ δε σε μισω και μη περι σου μαχομαι μονος αντιβεβληκως.

Percommode quidem accidit, quod verbi αντιβεβληκως tam nude absque accusativo positi sensus nullus esse possit. Frustra profecto nos in re critica versati videmur, ni certa sit, quam commendaturi sumus, emendatio :

— και μη περι σου μαχομαι μονος ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΩΣ.

⁴ Ος περι του δημου πολλοις κωνωψι μαχεται,
Ωστε ΠΕΡΙ σκυμνοισι ΒΕΒΗΚΩΣ—

205 *¹ Ως δε κυων αμαλησι ΠΕΡΙ σκυλακεσσι ΒΕΒΩΣΑ.

² Κλυθι μεν, αργυροτοξ, ός Κρυσσην ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΑΣ.

¹ Ach. 462.

² Pac. 201.

³ Eccl. 740.

⁴ Infra. 1035.

¹ Hom. Od. γ. 14.

² Il. A. 37.

Dorvill. προτείνειέν γε δραχμαῖ-
σιν εἴ. tentavit *Reisigius*; conf.
Elmsl. ad Ach. p. 120. Vesp.
689. Αὐτός δὲ φέρει τὸ συνηγο-
ρικόν, δραχμὴν καὶ ὕστερος ἔλθῃ,
latet ulcus. Vide omnino *P. P. D.*
Addend. ad Ar. Plut. 1020.

40. Ita MS. Rav. χυτρίω
edd. tres primariae; “ χυτρίδια

pro χυτρίδε restituendum Platoni
apud Athen. vii. 5. p. 279. C.”
R. P. apud *P. P. D.*

41. σφογγίω edd. tres pri-
mariae, et Bas. 2. σπογγίω
R. B.

42. καμφοριδια. Eccles. 1111.
Τούτων ἀπάντων τὰ θάσι’ ἀμφο-
ρείδια. vide infra pp. 213, 14.

³ Ἰρένς Απολλωνος ὅς Ισμαρον ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΙ.

⁴ Δηλε φιλη, τοιος σε βοηθοος ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΝ⁴³.

AD
PLUT.

Alter locus extat Av. 460.

Αλλ ἐφ' ὅτῳ περ ἂν ἤκεις τὴν σὴν πραγματὶ γνῶμην
ἀναπείσας⁴⁴.

Atqui manu levissima mutari poterit verborum ordo—πραγματι τὴν σὴν—Sed ne sic quidem recte habebunt omnia. Quippe vocula ἂν in oratione contra Atticismi indolem otiosa est⁴⁵. Ea vero eliminata rescribo :

³ Od. ix. 198.

⁴ Callim. Hymn. in Del. 27.

43. ΑΜΦΙΒΕΒΗΚΕΝ] “*adde* Æschyl. *Theb.* 181.” *R. P.* ad *R. D.* locus est, Ἰὼ φίλοι δαίμονες Λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν. *Il. E.*, 299. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων *Φως*, ἀλκὶ πεποιθώς. *E.*, 22. Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο, *Xen. Anab.* i, p. 87. καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου περιπεσεῖν αὐτῷ. *Pind. Ol.* xii. 1, 2. optime *Hermannus*, Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου, Ἰμέραν εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει, Σώτειρα Τύχα.

44. “*Simplicius* et rotundius legas, Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματ' ἂν ἤκεις τὴν σὴν γνῶμην ἀναπείσας, vel, πράγματι γ' ἤκεις—vel, Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ τὴν ἡμετέραν ἤκεις γνῶμην ἀναπείσας vel ἀναπείσων. *Infra* p. 393 (628.). Οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγὼ ποθ' ἐκὼν τῆς σῆς γνῶμης ἔτ' ἀφείμην.” *R. B.* Ἀλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πράγματι τὴν σὴν ἤκεις γνῶμην ἀναπείσας *TYRWHITTUS*. Istis supra allatis addam et aliam exceptionem ex emendatione viri amicissimi, *T. Briggs*, natam Æschyl. *Suppl.* 713. Ἄγαν καλῶς κλύουσα ΓΛΩΣΣΑΝ οὐ φίλην, κλ. γ' ὥς

ἂν οὐ φίλη editiones. *Conf. Statii Theb.* v. 412. a *Butlero* ad h. l. c.

45. “*Vocula* ἂν præsenti indicativo nunquam jungitur. Exemplorum quæ citat *Toupius*, alterum profert ex emendatione scilicet sua; quod est litem lite resolvere; in altero non solum ἂν vitiosum est, sed ὅστε pro ὅστις ne semel quidem apud *Tragicos* occurrit.” *R. P.* ad *Toup.* p. 462. *Mirror* equidem *Brunckio* *Toupium* hunc canonem probasse: *Nubes* 395. ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται; exhibent tres primariæ editiones, *cod. Rav.* plurimique *MSS. R. P.* ad *Ph.* 412. In eadem fabula 1472. Οὐκ ἔνεστ', ἐπεὶ—Οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ—in uno *MS.*, οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ—in duobus aliis apud *Brunckium*. “οὐκ ἔτ' ἔστ' dextre *Porsonus*; sed legendum ex *Ravennate*, οὐκ ἔστ', οὐκ' ἐπεὶ—” *P. P. D.* ad l. *Conf. R. P.* ad *Ach.* 873. *Equit.* 1128. *Vesp.* 342.; sed hic locus etiam atque etiam medicinam effugit: *Nub.* 647. *Pac.* 642. 1302. *Lys.* 508. *Dobræus*, qui et ingenii et doctrinæ suæ triste nobis desiderium

SECT.
V.

Αλλ' ἐφ' ὅτῳ περ πραγμάτι τὴν σὴν ἡκεῖς γνῶμην ἀνα-
πεισας.

V. 196. Καν ταυτ ἀνυσσῃ, τετταρακόντα βουλεται] Vidit Cl. Kusterus ad versus integritatem syllabam desiderari, huic autem incommodo subveniendum iudicavit legendo ἀνυσσῃ γε⁴⁶. Alterum vero illud, verbum scilicet activum ἀνυσσῃ hujus orationis indoli parum convenire, virum doctissimum fefellit. Ea utique aliquod postulat, cujus notio sit *conquisierit, consecutus fuerit*, vel simile. Hæc autem vis in formam hujus verbi activam, cum accusativo certe conjunctam, non cadit⁴⁷; sed mediæ est propria; uti docebit illud Æschyli pag. 43. [P. V. 698.].

206 * Τὴν πρὶν γε χρεῖαν ΗΝΥΣΑΣΘ' ἐμοῦ παρα.

*Quod primo petiistis a me, consecuti estis*⁴⁸. Proinde

reliquit, præclare sanavit Av. 1069. πάνθ' ὅσα περ ἔστιν,—et Euripidis Danaæ Fr. III, 2., Stobæi codicibus utilissime adjuvantibus, colorem priscum restituit; hunc primarium sane virum conf. ad Plut. 886. et Addend. In Eccles. 730. pro οὐδ' ἂν, εἰ —οὐδαμῶς—dudum conjecerat BENTLEIUS. Plato in Protag. p. 310. D. 7, 8. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία—ἂν αὐτῷ δίδως—editiones; δίδωις Cod. Clarkio-Bodl. pro δοδῶις. Plato Phædo, p. 79. B. ποτέρῳ οὖν ὁμοιότερον τῷ εἶδει φαιμέν ἂν εἶναι καὶ ξυγγενέστερον τὸ σῶμα; φαῖμεν ἂν Cod. Clarkio-Bodl. et in margine HSt. p. 103. B. 10. αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἂν ποτε φαῖμεν ἐθελῆσαι γένεσιν ἀλλήλων δέξασθαι. φαμέν Cod. Clarkio-Bodl. in textu. “Sed n. b. a manu antiqua suprascr. φαῖμεν.” Gaisford.; et Schol. σημείωσαι ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. Phileb. p. 41. A, 8. ὀλιγὸν ὕστερον ἐροῦμεν, ἂν ἔτι δοκῇ νῦν. Xenoph. Hellen.

I, vii, 10. p. 46. ἢ ἂν βούλεσθε δίκη editiones usque ad Schneiderum qui βούλησθε restituit.

46. ἀνύσῃ τ. MSS. Cantab. et Harl.; “lege, ἀνύσῃ, ΚΑΙ τ.” R. B.

47. Æschyl. Pers. 743. Παῖς δ' ἐμὸς τὰδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει. 747. Περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ. 765. Ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσεν. Soph. El. 212. τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. Conf. Valck. ad T. Mag. pp. 148. 150.

48. Conf. Brunck. ad Eur. Bacch. 131. Æschyl. Choeph. 856. Πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Xenoph. Anab. I, p. 42. οἶδα ὅτι ὥς φίλου τεύξεσθε Κύρου. VII. 564. l. 9. οὐδὲν μείον δύνωνται ἂν ἔσεσθαι edd.; ἀνύσασθαι optime emendat Valckenærius ad Theocritum Id. xviii. 17. “Verbum ἀνύσασθαι recte ad interpretandum Latinam vocem *consequor* adhibet Priscianus viii. p. 791. (f. 92. b. Ald.)” R. P. ad l.

nullus mihi restat scrupulus quin et sermonis et
versus rationi uno negotio sic consulendum sit : AD
PLUT.

Καν ταυτ ANYΣΗΤΑΙ, τετταρακοντα βουλεται ⁴⁹.

Syllaba utique ται ante alteram similis soni τε (nam αι et ε in pronunciando perperam aliquando confundi solebant ⁵⁰), exemplo perquam solemni intercidit. Video quidem Tib. Hemsterhuisium, qui nuper hanc fabulam edidit, vulgatam lectionem exhibuisse. Sed minus recte judicavit vir doctissimus verbum ανυση mediam legitime producere. Sexcentorum istius syllabæ correptæ exemplorum in numero venit quod ex Æschylo jam descripsimus. Fraudi videtur fuisse viro doctissimo, quod in hujusmodi verbis Iones elementum σ pro arbitrio geminarent. Hæc vero licentia poetis Atticis ne in Tragoedia quidem, nedum in Comoedia unquam permissa est. Cæterum monere libet activam hujus verbi formam, quod non semel miratus sum, apud Sophoclem cum genitivo bis conjungi, notionemque, quæ mediæ accusativo comite tribuitur, vel certe non ita dissimilem utrobique sortiri :

¹ Ενδον· φίλης γαρ ΠΡΟΞΕΝΟΥ ΚΑΘΗΝΥΣΑΝ ⁵¹.

² Τινος ω παιδες ΧΡΕΙΑΣ ANYΣΑΙ ;

¹ Soph. Electr. 1478 (1451.).

² Œd. Col. 1828 (1755.).

Plato Phædo. p. 69. D. Εἰ δὲ ὀρθῶς προύθυμήθην καὶ τι ἡνυσάμην. Conf. Tourp. in Addend. ad l. Vol. II. p. 400, 1. De permutatione ΑΙ et Ε vide supra p. 124.; et adde PR. ad Porsoni Opusc. P. lvii. Aristoph. Ach. 210. Οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-τητος "ἐμῆς γενναιότητος Suid. MS. omisso ἐπ'." R. P. apud P. P. D. Vesp. 885. τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων "Scholiastes duas lectiones adfert, γενναιοτέρων, et συνεωτέρων· lege, συνεωτέρων." Q. S. Fl. Christianus; conf. Hotib. ad l. et R. P. apud

P. P. D. ad Vesp. 953. et Eccles. 752.

49. Vide R. P. et P. P. D. ad l. et ad vss. 349. 413. 607. ad hunc quoque locum R. B. in Mus. Crit. N°. VII. p. 421. "re-
pone ex Aldina χοῆν σ' ἀλλ' ἀνύ-
τειν." spiritum addidi.

50. Conf. R. B. ad T. H. p. 86. ad Hor. Carm. III, XII, 1. R. P. ad Odyss. N, 295.

51. H. E. κατήνυσαν [καθή-
νυσαν] τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξέ-
νου οἶκον inquit Bruckius : sed hæc ellipsis valde inepta; vide in-
fra Plat. Schol. ad p. 239. cita-

SECT.
V.* V. 438. Αναξ Απολλον και θεοι, ποι τις φυγοι;]⁵²

207

ta, et p. 318. κατήνουσαν MS. Hunter. In Œd. Col. l. c. Τίνος ὦ π. χρείαν emendavit præclarus editor in Curis Novissimis. Œd. Col. 1562. Ξένον ἐκτανύσαι Ald. "F. εξαννσαι vel καταννσαι." TYRWHITT. ἐξανύσαι tacite Brunckius. Mallem, καθανύσαι. "Hesychius ab Alberto restitutus, Καθανύσαι: συντελέσαι. et sic MS. a Schonio, magno literarum bono, collatus." R. P. ad Ph. 463. In Eur. Suppl. 1152. Oxon. legit R. P. Ποτανοὶ δ' ἠνύσαντ' Αἰδαν. et versu gemello 1159. ἄλις δ' ἀλγέων πάρεστίν μοι. Lex. Sang. p. 411. Ἀνύσαι: δασέως, τὸ σπεῦσαι καὶ συντελέσαι. Tr. 996, 7=990, 1. ἱερῶν οἶαν οἶων ἐπὶ μοι μελέω χάριν ἠνύσω. Sed Thucyd. i, 138. καὶ ἅμα αὐτὸς [ἔφη] μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς, καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι.

52. "MS. Barocc. 43. φυγοι, superscripto αν." Burgess. ποῖ
αν

τις οὖν φύγοι Η ποῖ τις γε οὖν φ.

οὖν που
Dorv. ποῦ τίς φύγοι I. ποῖ τις ἀπέλθοι

φύγοι T, et MSS. Cantab. ποῖ

τις φύγη; cod. Rav. 1. Æschyl.

Suppl. 774. Τί πεισόμεσθα; ποῖ

φύγωμεν Ἀπίας. Choeph. 923.

Τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω,

παρεῖς τάδε; Œd. Col. 170.

θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;

Aj. 403. ποῖ τις οὖν φύγη; φύγοι

MSS. Harl. Hunter. et Turnebus;

male; Schol. τράπη. Eur. Iph. T.

291. Οἱ μοι, κτενεῖ με. ποῖ φύγω;

Anal. Gr. ii, 49. Posidippus in

Regio Stobæi cod. apud Br.

Ποῖαν τις βιότοιο τάμη τρίβον;

Xen. Anab. ii, 146. Οὐδὲ γὰρ, ἦν

πολλαὶ γέφυραι ὥσιν, ἔχοιμεν ἂν,

ὅποι φυγόντες ἡμεῖς σωθῶμεν.

Ἦν δ' ἡμεῖς νικῶμεν, λελυμένης

τῆς γεφύρας οὐχ ἔξουσιν ἐκεῖνοι,

ὅποι φύγωσιν. Ach. 990. Πῶς ἂν

ἐμὲ καὶ σέ τις ἔρως ξυναγάγοι

λαβών. "ξυναγάγη Suidas v. ἀν-

θέμων, male." R. P. apud P. P. D.

Plato Hipp. Maj. p. 297. D. 9.

Καὶ ἐγὼ μὲν γε οὐκέτι ἔχω, ὦ Ἰπ-

πία, ὅποι τράπωμαι, ἀλλ' ἀπορῶ.

2. Eur. Or. 590. ποῖ τις οὖν ἔτ'

ἂν φύγοι; Equit. 1321. Πῶς ἂν

ἴδωμεν, ποῖαν ἔχει σκευὴν, καὶ ποῖος

γεγέννηται; forte ποῖαν + σκευή-

χοῖος γεγέννηται; R. B. "Lege,

Πῶς ἂν ἴδοιμεν ποῖαν τιν' ἔχει

σκευὴν καὶ τις γεγέννηται." R. B.

apud P. P. D., quem vide. An-

tiphanes apud Athen. vii, 313. B.

et viii, 358. F. Ἀνθρωποσφάγους

πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος φάγοι; R. P.

Advss. pp. 99. 107. Xenoph.

Anab. ii, p. 146. ἐρώτησεν ἄνθρω-

πὸς τις τοὺς προφύλακας, ποῦ ἂν

ἴδοι Πρόξενον ἢ Κλέαρχον. Conf.

Valck. ad Hipp. 469. et Reisig.

in Pr. ad Conj. ix, et p. 91. et

mirare hominis astutiam. Plato

Euthydem. p. 290. A. 7. Ποῖ

οὖν, ἔφην ἐγὼ, τραποίμεθ' ἂν ἔτι;

p. 296. E. οὐκ ἔχω ὑμῖν πῶς

ἀμφισβητοίην—"Aut πῶς ἀμφισ-

βητῶ scribi debebat, aut πῶς ἂν

ἀμφισβητοίην."—Heindorfius. Anthol.

i, 13= Anal. Gr. i, p. 76.

"Πῶς τις ἂν εὐθάνατός σε φύγοι,

βίε; ut legendum ibi videtur.

R. P. ad Eq. 16. Posidippus apud

Stob. Tit. cxix. Ὡν τοῖς θεοῖς

ἄνθρωπος εὐχεται τυχεῖν, τῆς

ἀθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὐχεται.

εὐθανασίας Brunckius, qui citat

Sueton. in vit. Aug. xcix. Defecit,

sortitus exitum facilem, et qualem

semper optaverat. Nam fere quo-

ties audisset, cito ac nullo cruciatu

defunctum quempiam, sibi et suis

Locutionem istam ποι τις φυγοι; quanquam nemini AD
PLUT.
fortasse moram injecerit, solœcam tamen esse eru-
ditorum pace confirmare liceat. Præstandum utique
in me recipio sermonis Attici rationem postulare vel
ποι τις φυγη, vel ποι τις αν φυγοι. Verbum utique
optativum cum ποι, ποθεν, που, πως vel qualibet alia
interrogandi particula conjunctum alteram itidem αν
comitem exigit; subjunctivum vero respuit. Utri-
usque constructionis aliquot exempla accipe:

¹ Τουτ εκεινο ΠΟΙ ΦΥΓΩ δυστηνος; Ουτος, ου μενεις;

² ΠΟΙ ΤΡΑΠΩΜΑΙ, ΠΟΙ ΠΟΡΕΥΘΩ;

³ ΠΟΙ δητα ΦΕΥΓΩ; τινα πολιν; τινα ξενων;

⁴ Οιμοι τι δρασω; ΠΟΙ [m. ΠΗ] ΦΥΓΩ μητρος χερας;

⁵ ΠΩΣ ουν σε κρινας μαδικειν ΦΥΓΩ ψογον;

⁶ ————— φερε, ΠΟΙ τις ΑΝ

ΤΡΑΠΟΙΤΟ; ταληθες γαρ ουκ εθελεις φρασαι.

⁷ ΠΩΣ ουν τις ΑΝ ΣΩΣΕΙΕ τοιαυτην πολιν;

⁸ ΠΩΣ ΑΝ ΚΑΛΕΣΕΙΑΣ εντυχων Αμυνια;

⁹ Και τοι συ θνητος ων θεου ΠΩΣ μειζον ΑΝ ΔΥΝΑΙΟ;

¹⁰ ΠΟΘΕΝ ουν ΑΝ ετι ΓΕΝΟΙΤΟ πωλης εις μονος;

¹ Arist. Av. 353. ² Eurip. Hec. 1106 (1082.). ³ Phœn. 994 (991.). ⁴ Med. 1271 (1268.). ⁵ Hec. 1256 (1231.).
⁶ Arist. Plut. 374. ⁷ Ran. 1506. ⁸ Nub. 689. ⁹ 1078.
¹⁰ Aristoph. Equ. 140.

εὐθανασίαν similem (hoc enim et
verbo uti solebat) precabatur.

“Forte εὐθανατησίαν,” R. B.;
quo consilio nescire me fateor:
vide Galen. T. VI, p. 59. et T. VII,
p. 12. Herodot. I, 23. καλῶς—
εὖ—εὐχαριστῶς—τὸν βίον τελευ-
τῆσαι “A Recovery in my Case,
and at my Age, is impossible:
The kindest Wishes of my Friends
is an Euthanasia.” Dr. Arbuth-
not to Mr. Pope. Quomodo ani-
mam senilem vivida pietatis vi
incoctam mollis exsolvit somnus,
vide omnino Todd’s *Lives of the
Deans of Canterb.* p. 246.—Sic
“ΟΠΩΣ” ΑΝ. Eur. Cyclop. 468.
ὅπως ἂν κάγώ λαβοίμην τοῦ τυ-

φλοῦντος ὄμματα. Aristoph. Eq.
81. ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικό-
τατα. Eur. Helen. 146. ὅπη νεῶς
στείλαιμ’ ἂν αὔριον πτέρον. “ΙΝΑ
“ΑΝ. CEd. Col. 405. μήδ’ ἴν’ ἂν
σαντοῦ κρατοῖς, Ξc.

4. “πῇ Dawesius sine causa
præferre videtur” R. P. ad l. 5.
μὴ ἀδικεῖν R. P. edd. 1, 2. μὴ δι-
κεῖν ed. 3. 6. ποῖ τίς οὖν Τρά-
ποιτο MSS. Cantab. Harl., et
Barocc. 43. ut edd. tres pr.; ποῖ
τίς γε οὖν Dorv. Vide P. P. D.
ad l., qui Hermanno respondet
in Addend. ad Plu. 374. pp.
(103, 4). “Av. 173. τί ἂν οὖν
ποίοιμεν alibi Porsonus, et postea
Br. e mss.” P. P. D. in Addend.

SECT.
V.¹¹ ΠΟΘΕΝ ΑΝ ΛΑΒΟΙΜΙ ῥήμα μυριαμφορον ;

* His in exemplis si vel forma optativa φυγοιμι, πο-
 208 ρευθειην, φευγοιμι; vel subjunctiva τραπηται, σωση, κα-
 λεσης, δυνη, γενηται, λαβω scribere sustinueris: de
 sermonis non minus quam metri integritate con-
 clamatum erit. Locus autem, in quo versamur,
 utramvis syntaxin non incommode recipiet: ποι τις
 φυγη; vel π αν τις φυγοι; h. e. ποι αν, non secus
 atque pro μεντοι αν solemniter scriptum legimus μεντ
 αν¹². Illam vero mutationem utpote simpliciore
 prætulerim. Cæterum ad Plut. 374. doctissimus
 Hemsterhuisius "C. D'O.—Ηρακλεις φερε ποι τις γε ουν
 "Τραποιτο—Nimirum versui succurrendum fuit in-
 "serto γε, postquam omisum erat ω' quamvis γε
 "sequente diphthongo elisionis expers rarioribus
 "exemplis defendi possit, repudianda tamen non
 "videbatur lectio vulgata: in qua quid *Kusterum*
 "impulerit, ut pro ουν exhiberet αν, haud equidem
 "adsequor." Codicis Orvil. lectio, præterquam quod
 γε sequente vocali elisionem non patiatur, altero
 nomine depravata est, quod Ηρακλεις⁵³ mediam pro-
 ducat; atque insuper tertio, quod quartam senarii
 sedem dactylus occupet; et quarto denique, quod
 verbum τραποιτο vocula αν destituatur. Equidem
 Cl. Kusterum quid impulerit, ut αν potius quam ουν
 exhiberet, mihi cum viro doctissimo juxta ignotum
 est. Sermonis vero Græci peritiam non impulsisse
 209 argumento est inter alia * ipse, in quo versamur,

¹¹ Pac. 520.[¹² Ach. 161. *R. P.* ad Med. 863.]

p. (139.). Æschyl. Agam. 1312.
 Τίς αν οὐκ εὐξαιτο βροτῶν;
 Soph. Œd. Tyr. 339. Τίς γὰρ
 τοιαῦτ' αν οὐκ αν ὀργίζοιτ' ἔπη;
 Œd. Col. 1440. Τίς αν οὐ κατασ-
 τένοι;

53. Mediam vocis Ἡρακλῆς
 nusquam producit Aristophanes,
 perraro corripunt poetæ tragici;
 Av. 568. Ἦν δ' Ἡρακλεῖ τις
 βούν editiones tres primariæ;

"Ἦν δ' Ἡρακλεῖ θύη τις Schol.;
 (et Cod. Rav.) Ἡρακλεῖ ἦν τις θύη
 propter metrum." *Raper*. Incaute.
 Mallem legere cum Brunckio ad
 Thesm. 169. et *R. P.* ad Med.
 675. Ἦν δ' Ἡρακλέει τις βούν,
 λ. Diphilus apud Athen. vi, 227.
 F. Τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτόν. B.
 Ἡράκλεις. Vide Soph. Tr. 156.
 170. 406. 460. 476. 540. 550.
 563. 585. 668.

locus. Nam si *ποι τις φυγοι* absque *αν* recte dici posset, recte itidem diceretur *ποι τις τραποιτο*. At quid AD
PLUT. impulisse debuerit, id vero mihi videor assecutus. Hoc autem quid sit, non est ut pluribus exponam.

V. 707. Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν συνεκαλυψαμην.]⁵⁴ Fefellit in hoc versu cum editores tum etiam Scaligerum et Bentleium dactylus in quarta sede collocatus⁵⁵. Alterum porro in lectione recepta reprehendendum venit, quod verbum *συγκαλυπτεσθαι* similem usum nusquam alias apud poetas Atticos sortiatur. Tu vero mecum, ni fallor, deinceps legendum censebis,

Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ.

Hoc utique pacto non solum in integrum restituetur metri ratio, sed et instaurabitur locutio Atticorum genti solemnis ;

54. *συνεκαλυψάμην* MSS. Cantab. et Harl. et unus penes Longman. Jan. 1820.; *μ. τ. δ' εὐθύς* H. I., *μ. ταῦτ' εὐθύς* T.; "MS. 127. *συνεκαλυψαμην*. Superscripto *εν* — Schol. *Συνεκαλυφθην· περιεκαλυφθην· ενεκαλυφθην· ἢ εν, το εντος· ἢ περι, το κυκλω, επι ενος περιβληματος· ἢ συν, συναγωγην πολλαν· Τουτο δε εφη ο θεραπων ως διεσχισμενον ἱματιον φορων, και βιαζομενος συναγειν.*" Burgessius. Cum *R. D.* amice conspirat *R. B.* [Sed "Corrigendum *ἐνεκαλυπτόμην*." *R. B. Kustero in Mus. Cant. No. VII, p. 422.*] "*μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθύς ἐνεκαλυψάμην* commodè emendavit Brunckius. *μετὰ ταῦτ'* exhibent præter tres illius Dorvillianus, Ravennas, Borgianus. Verborum ordinem tuentur Brunckii duo et Dorvillianus; *ἐνεκαλυψάμην* C. et ipse Ravennas." Reisig. p. 223. Vide *P. P. D.* ad l. Infra 2. Xenoph.

Anab. iv, p. 296. *ἐντυγχάνουσιν ἐν τῇ ὁδῷ ἀναπαυομένοις ἐπὶ τῆς χιόνος τοῖς στρατιώταις ἐγκεκαλυμμένος* 4. Π. μ. γ. *ἕνα τινὰ κάθισεν* D, I, T, et Barocc. 127. Π. μ. γ. *δὴ γ ἐνατι νὰ* (sic) *κάθισεν* E. "*κάθισεν* Ald. (et Junt. 1.) γὰρ ἕνα τινὰ (om. δὴ γ) B." Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ καθεῖσεν *ἐγκαλύψας* *R. P.* apud *P. P. D.* et in Pr. ad Eur. xl = xliii. Postea vero maluit DOBRÆUS, πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθίζειν *ἐγκαλύψας*, quem vide ad l. 5. lege, *Ὑπαυγές, R. B.* "Consule Ruhnken. et Hemsterh. ad Timæi Lexicon p. 188—9." *R. P.* apud *P. P. D.* Meminisse libet *D. R.* e schol. ad Nub. 276. *εὐαύγητον* reposuisse, et infra e Ran. 944. Senec. Herc. Fur. 390. *Riget superba Tantalus luctu* TACENS, emendasse R. BENTLEIUM.

55. Conf. *R. P.* ad Med. 675.

SECT.
V.

¹ Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φης ; Δια του τριβωνιου.

² Αλλ ει δοκει ῥέγκωμεν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΙ.

³ Ουκ ΕΓΚΑΛΥΨΑΜΕΝΟΣ ταχεως τι φροντιεις ;

⁴ Πρωτιστα μεν γαρ δη γ ένα τιν εκαθισεν ΕΓΚΑΛΥΨΑΣ.

Ubi legendum vel γαρ δήνα τινα καθεισεν—h. e. δη ένα
—vel γαρ ένα γε τινα καθεισεν—

⁵ Υπαυγας, οιον εστιν ΕΓΚΕΚΑΛΥΜΜΕΝΟΝ.

210 * Nec vero nihili est, quod ista [713-4,]

Και πως έωρας ⁵⁶, ω κακιστ απολουμενε,

Ος ΕΓΚΕΚΑΛΥΦΘΑΙ φης ; [Σὺ δὲ πῶς ἐ. edd.]

verba sint mulieris Carioni respondentis, cui altera
ista oratio

Μετα ταυτα γ ευθυς εγω μεν ΕΝΕΚΑΛΥΨΑΜΗΝ
a poeta tribuatur. Legimus quidem Av. 1496.

Τις ὁ ΣΥΓΚΑΛΥΜΜΟΣ ; Των θεων ὀρας τινα ;

Sed neque quidquam dubito quin is etiam locus
ad superiorum normam, dempta una literula, sit
exigendus : Τις ΟΥΓΚΑΛΥΜΜΟΣ ⁵⁷ h. e. Τις ὁ εγκα-
λομμος ;

V. 860. —ην μη λιπωσιν αι δικαι ⁵⁸] “ Non sollicito

¹ Plut. 714. ² Nub. 11. ³ 733. ⁴ Ran. 942. ⁵ Th. 507.

56. Σὺ δὲ πῶς έώρας, MSS. et
editiones.

57. Eccles. 102. MN. Καί
ποῖος εἰστί ; ΕΥ. Οὔτος οὐκυκλού-
μενος.

58. “ MS. 43. λιπωσιν. super-
scripto επιλιπωσιν” (sic H. T.)
“ Schol. ηνπερ μη λιπωσιν, εαν
μη επιλιπωσιν, ηγουν φθαρησυν-
ται οἱ του δικαιου λογοι ηγουν
αυτο το δικαιον, η εν τοις δικα-
στηριοις δικαιοσυναι. Διαβαλ-
λει δε και οὔτος δια τουτου την
εν τοις δικαστηριοις γινομενην
κρισιν, ὡς βιαιαν, και παρα το
δικαιον.” *Burgessius*. ηνπερ μη

ἐπιλίπωσιν ἐπι
λίπωσιν H. T. μὴ λίπωσιν C. μὴ
λίπωσιν D, E, F, I. ἄλλίπωσιν
R. D. acceptum retulit *Brunck-*
ius. Vide *P. P. D.* ad l. 1. ἘΛ-
ΛΕΊΠΕΙΝ, *deficere*. *Æschyl.*
Pers. 341. 1055. *P. V.* 960.
Septheb. 10. *Soph. Ant.* 585.
Tr. 88. *Aj.* 1379. *Eur. El.* 636.
Thucyd. I, 120. μετὰ δέους δὲ ἐν
τῷ ἔργῳ ἐλλείπειν *Plato Phædo*
p. 74. A. 5. ἐννοεῖν εἴτε τι ἐλλεί-
πει τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα εἴτε
μὴ ἐκείνου οὐ ἀνεμνήσθη ; In-
scriptio intra lim. *Bibl. Publ.*
Cantab. I. 35. ΟΥΤΕ ΔΑ-

“ hanc lectionem : sed tamen videndum annon scrip-
 “ serit forte Aristophanes μη ἔκλιπωσιν (i. e. μη ἐκλι-
 “ πωσιν). Nam ἐκλείπειν pro *deficere* apud scripto-
 “ res Atticos multo frequentius occurrit, quam sim-
 “ plex λείπειν.” *Kusterus*. Immo vero neque λεί-
 πειν neque ἐκλείπειν apud scriptores Atticos usquam
 significat *to be deficient* : quam tamen notionem
 hujus loci sententia postulat. Hoc autem Græce
 dicitur ἐλλείπειν. Proinde rescribo, quod ad vulgatæ
 lectionis sonum proxime adeo accedit, ut ab eo vix
 distingui possit ;

_____ ἣν μη ΛΛΙΠΩΣΙΝ αἱ δίκαι.

* V. 884. Οὐδεν προτιμῶ σου· φορῶ γὰρ πριαμένος 211
 Τον δακτυλίον τονδι παρ Εὐδαμου δραχμῆς.

ΚΑΡ. ΑΛΛ οὐκ ἐνεστι συκοφαντοῦ δηγματος.]

Operam plane ludunt, qui versus ultimi vel sensum
 vel rationem grammaticam exponere satagunt. Quod
 quidem interpretamenti loco affert Scholiastes : ΑΛΛ
 οὐκ ἰσχυεῖ οὗτος ὁ δακτυλῖος πρὸς τὸ δηγμα τοῦ συκο-
 φαντοῦ· sententiam satis commodam in se habet. Id
 quod etiam de Latina Frischlini versione prædicari
 potest : *Sed contra sycophantæ morsum non inest*
remedium : uti et de altera ista editoris Londinensis :
At non valet contra sycophantæ morsum. At verbo
 ἐνεστι cum ἰσχυεῖ quidquam commune esse, aut ver-
 bum illud cum genitivo rite conjungi, quis tandem
 confirmabit ? Ecce vero germanam, si quid ego
 judico, loci scripturam :

ΠΑΝΗΣ ΟΥΤΕ ΦΙΛΟΤΙ-
 ΜΙΑΣ ΟΥΘΕΝ ΕΛΛΕΙ-
 ΠΩΝ. ἘΛΛΕΊΠΗΣΘΑΙ. Soph.
 El. 736. Xen. Mem. II, VI, 5.
 εὖορκος δὲ καὶ εὐξύμβολος ὦν
 τυγχάνει, καὶ φιλόνικος πρὸς τὸ
 μὴ ἐλλείπεσθαι. Plato Sophist.
 p. 258. B. 7. Πότερον οὖν, ὥσπερ
 εἶπες, ἔστιν οὐδενὸς τῶν ἄλλων
 οὐσίας ἐλλειπόμενον ; 2. ἘΚΛΕΊ-
 ΠΕΙΝ, *deserere* : Æschyl. Sep-
 theb. 204. ἀλλ' οὖν θεοῦς τοὺς

τῆς ἀλούσης πόλεος ἐκλείπειν λό-
 γος. Aristoph. Nub. 584. ex
 emendatione *Tyrwhitti*, ἡ σελήνη
 δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδοὺς. Babrius
 apud *Tyrwhitt*. in Dissert. p.
 . τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐ-
 ποτ' ἐκλείπει. Soph. El. 19. μέ-
 λαινά τ' ἄστρον ἐκλέλοιπεν εὐ-
 φρόνη. Sc. De vi ἐπιλείπειν vide
 supra ad p. 89. Hinc *Dawesio*
 libentissime assentior.

SECT.
V.— ΑΛΛ ου ΠΕΡΙΕΣΤΑΙ συκοφαντου δηγματος ⁵⁹.

Sed non superabit sive non valebit contra sycophantæ morsum. Hæc utique notio verbi περιειμι, uti et germani περιγινομαι, cum genitivo conjuncti perpetua est. Exempla autem vel in Lexicis videre est.

V. 965. Φερε νύν εγώ των ένδοθί ⁶⁰ καλεσώ τινα]

59. οὐκ ἔνεστι D, E, F, H, et C, cum sch. ὑπάρχει ἀναιρετικός. “Frustra Aristophanem emendare *Toupius*, explicare *Reiskius* satagunt.” *R. P.* ad *Toup.* p. 462. Perperam quoque *Abresch.* in *Dilucid.* *Thucyd.* p. 119. “Εἰώθασι λέγειν οἱ τὰ περίαπτα πωλοῦντες, ὅτι χρησιμεύει τόδε πρὸς τόδε. Schol. Venditores amuletorum catalogum fortasse dabant emptori virtutum amuleti, hac forma Τοῦτο τὸ περίαμμα ἰσχύει κατ’ ὀμματος φθονέρον, ὅφρως δήγματος, et sic porro. Sensus igitur hujus loci est, at non inest catalogo συκοφάντου δήγματος.” *M. Raper.* Immo vide *P. P. D.* ad l. et in Addend. p. (109.). *Plato Conviv.* p. 1204. A. 5. Frf. = III. p. 218. A. 4. *HSt.* τὴν καρδίαν γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγεῖς τε καὶ δηχθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον, νέου ψυχῆς καὶ μὴ ἀφνουῖς ὅταν λάβωνται, καὶ ποιοῦσι δρᾶν τε καὶ λέγειν ὁτιοῦν· ἂν ἔστι T, et *Brunckius*; solæce; vide supra ad p. 166., et conf. *R. P. Advss.* p. 225., apud *P. P. D.* ad *Nub.* 647. 1472. et ad *Pac.* 1302.; dextre *Hotibius*, οὐκ ἀνέξει, *ferre non poteris*; sed vereor ut propter confusam orationis seriem versus unus et alter interciderit. De hoc loco idem quod ego sentit vir sagacissimus, *P. P. D.* In *Æschyli Agam.*

1669. Σώφρονος γνώμης δ’ ἀμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα * * * Sic forte supplendus, Σώφρονος γνώμης δ’ ἀμάρτη· τὸν κρατοῦντα ΔΕΪ Σ’ΕΒΕΙΝ. *Diodor.* Sic. XIII, p. 607, 41. “Ἔστι δὲ ὁ νέως (τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου) ἔχων τὸ μὲν μῆκος πόδας τριακοσίους καὶ τεσσαράκοντα, τὸ δὲ πλάτος ἐξήκοντα, τὸ δὲ ὕψος ἑκατον εἴκοσι, χωρὶς τοῦ κρηπιδώματος. Lege, τὸ δὲ πλάτος “ΕΚΑΤΟΝ καὶ ἐξήκοντα,—. Optime emendavit atque explevit *Tyrwhittus* noster *Pausan.* IV, xxiv, p. 338. κατὰ τὴν ἐνάτην ὀλυμπιάδα καὶ εἰκοστήν, ἣν Κορίνθιος ἐνίκα Ξενοφῶν, Ἀρχιμήδους ἄρχοντος. “L. ἐνάτην ὀλυμπιάδα καὶ ἐβδομηκοστήν— Ἀρχιδημίδου ἄρχοντος. Vide *Henrici F. Clinton Fast. Hellen. Tabb. B. C.* 464. Et VIII, xxxi, p. 664. Κεῖται δὲ ἔμπροσθεν. Supple, τραπέζα. Mox, Πεποιήνται δὲ ἐπὶ τραπέζῃ καὶ νύμφαι.” Sed ad rem. *Plato Protag.* I, 342. B. H. St. ἡγούμενοι εἰ γνωσθεῖεν ᾧ περιεῖσι, πάντας τοῦτο ἀσκήσιν, *qua in re superent*, ex emendatione *Heusde*; vulgo ὅπέρ εἰσι. Vide *Xenoph. Anab.* I, 97. III, 236. *Mem.* II, iii, 17. *Anab.* II, 116. III, 210.

60. ένδοθεν Codices Ar. C, F, H,

εν
I, T, Dorv. ένδοθι E, ένδοθι D. “MS. 43. et 127. ενδοθεν.” *Burgess. R. B.* ad *Plut.* 461. ex vocis cursu hanc legem percepit. F. ‘E.

Severiores Musas coluisse video poetas Atticos quam quæ in vocis hyperdisyllabæ ultimam correptam accentum cadere paterentur, ac proinde istud ενδοθι perperam hic haberi. Conjeceram των ενδοθ εκκα-
* λεσω. Postea vero comperi nihil opus esse cur ad 212 conjecturam confugerem: quippe in codice MS. Baroc. lectionem optimam haberi των ενδοθεν καλεσω. quæ etiam in altero codice, cujus meminit doctiss. Hemsterhuisius, exhibetur; nisi quod pro των per incuriam scriptum sit τον. Supra v. 227.

————— τουτο δε ⁶¹ το κρεαδιον
ΤΩΝ ΕΝΔΟΘΕΝ ΤΙΣ εισενεγκατω λαβων.

Similiter Av. 1168.

ΑΛΛ ὥδε φυλαξ ΤΙΣ ⁶² ΤΩΝ ΕΚΕΙΘΕΝ αγγελος

π. ἀνοισιν ἐκπ. Ἀγ. Τί δ' ἂν ὕ.;
A. 754. Ἀλλὰ γὰρ ὅκα μένγα
τηνόθεν ἐμπορευόμαν Edd. tres
primariæ; ὅκα μὲν ἔγωνγα τη-
νόθεν ἐνεπορευόμαν ex codicibus
Brunckius; Ἀλλ' ὅκκα μένγα
R. B.; cui subdiderim, τηνόθ' ἐμ-
πορευόμαν, sed optime Ravennas,
"Ὅκα μὲν ἐγὼ τηνώθεν ἐμπορευό-
μαν.; conf. Nub. 1163. R. D.
neglecti pænas dedit Brunckius,
qui Pac. 918. legit, Πολλῶν
γὰρ ὑμῖν ἀξίος Ἀθμονεύς ἐγώ.
Conf. infra p. 258. "Atqui cre-
diderim verba αὐτίκα μάλα, et
alias, si quæ sint, istiusmodi
formulas excipi oportere; qua de
re cum ea Dawesium fefellisse
videatur, monitos lectores velim."
S. Parr. in PR. ad Bellenden.
quem confer in censura Horat.
Comb., et apud E. Maltby in Obs.
ad Morell. P. xlv. Mihi innuit
vir amicissimus Porsonum uno
in loco (nimirum Plut. 432.) αὐ-
τικάμαλα tanquam unam vo-
cem exarasse; sed v. 1192. αὐ-
τίκα μάλ' intactum reliquit vir
præstantissimus; vide P. P. D.

PRÆF. ad Aristoph, P. iv., Collat.
Nub. 161., Eccles. 1228., et
Addend. ad Plut. p. (112). Eo-
dem modo ὁθούνεκα Butmannus
ad Soph. Ph. 634. [In Codd.
Thucydidis et Xenophontis ὅτι-
μεγίστη, ὀπιτάχιστα, et καταμόνας
persæpe occurrunt.] Ar. Ach.
999. Ἀκούετε λεῶ· κατὰ τὰ πάτρια
τοὺς χόας (960. εἰς τοὺς χόας·
vid. Schol.). Pac. 551. Ἀκούετε
λεῶ· πρὸς τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.
Av. 448. Ἀκούετε λεῶ· τοὺς
ὀπλίτας νῦν μενί. Susarion apud
Diomed. ad Dionys. Thrac. p.
748. Bekker. Ἀκούετε λεῶς· Σου-
σαρίων λέγει τάδε. Ἀκούετε λεῶ
præconum formula quæ apud
nostrates sonat, "O yes, aut
O yez." Lex. Sangerm. p. 369.
Ἀκουε: ἀντὶ τοῦ σίγα.—De for-
μα καλέσω vide supra ad p. 118.

61. Cod. Rav. τοῦτο δὴ τὸ
κ., G. Lecapenus, p. 60. τουτὶ δὲ;
Elmsleius τουτοδὶ pro κ. λεβήτιον
substituit R. B., quod exhibet
Cod. Vict. vide P. P. D. ad l.

62. Ε. φύλαξ γὰρ τῶν edd. tres
primariæ; "omittit γὰρ typo-

SECT.
IV.

Εισθαι προς ἡμας δευρο, πυρριχην βλέπων.
— Immo hodie pene pronunciare ausim των ενδοθι κα-
λεσω τινα ne Attice quidem dici.

Nec vero in accentuum ratione vel Comicis La-
tinis maiorem permitti licentiam mihi persuasum est.
Nullus autem dubito, quin pauca admodum, quæ
hodie apud Terentium contra repræsentantur, ad
ακριβειαν a Græcis servatam sint exigenda; præsertim
cum levi ubique manu fieri possit. Hujusmodi sunt
And. Prol. 23.

Maledíceré, *malefácta né noscánt sua*.

Eun. II. ii. 33.

Vocábulá, *parasíti item út Gnathónicí vocéntur*.

Rescribo autem:

Maledícere, út *malefacta ne noscant sua*.

Vocábula, út *parasíti itém Gnathónicí vocéntur*.

213 * Poteris etiam, Maledícere, quó — vel denique
Maledícere, né *malefacta cognoscant sua*.

Atque hoc quidem prætulerim.

V. 985. Και ταις αδελφαις αγορασαι χιτωνιον

Εκελευσεν αν, τη μητρι τε θοιματιδιον]

Ignorarunt editores vel θοιματιδιον tantundem esse
quod το ιματιδιον, vel quid interesset inter ιματιδιον
et το ιματιδιον; vel forte utrumque. Alterum, quo
ne in alios itidem deinceps cadat, monere libet, quod
ante me, opinor, nemo, idem plane interesse quod
inter locutiones Anglicas *a gown* et *the gown*, vel
Gallicas *une robe* et *la robe*. Quæ cum ita sint,
omnino rescribendum,

graphico errore ed. Kuster. γὰρ
quoque omittit editio Bergleri."

R. P. apud P. P. D. 'Αλλ' ὁδε
φύλαξ γὰρ duo codices apud
Brunck. Infra, Εἰσθεῖ edd. tres
pr., τρέχει gl. cod. Vict. Vide
infra ad p. 318. Av. 1671. τί
δῆτ' ἄνω κέχρηνας, αἰκίαν βλέπων;

dissimilius paulo, Eur. Suppl.
332. Οχ. τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν
ὡς ἀναβλέπει Σὴ πατρίς. Herc.
Fur. 990. 'Ο δ' ἀγριωπὸν ὄμμα
Γοργόνος στρέφων. Et vir cele-
berrimus, G. Scott, Bar.^{tus} —
would look a lion down. Conf.
infra ad p. 312.

non secus atque in proxime præcedentibus absque articulo habentur ἱματιον, ὑποδηματα, et χιτωνιον. Mendo autem, quod correximus, aliqua ex parte ortum dedisse crediderim imperitam de metro sollicitudinem, quod utique ἱματιδιον primam minus recte producere videretur. Eidem etiam causæ acceptum refero, quod supra intra versum secundum τῷ ἱματιον subjecta fuerit vocula γε. Frustra utrumque. Nam neque vox ista aliam quantitatem usquam sortitur.

¹ Προς δε γε τουτοις ανθ' ἱματιου μεν εχειν ρακος, αντι δε κλινης.

* ² Ὑμιν δι ετους των ἱματιων.

214

³ Αυτος γε μεντ ου φασκεν ἱματιον εχειν⁶⁴.

¹ Plut. 540.

² Vesp. 1053.

³ Eccl. 410.

63. "MS. 127. θ' ἱματιδιον."

τε
Burgess. sic I.; θοιματίδιον (sic) F; θοιματίδιον C, D, E; μ. τε θοιμάτιον T; vide Brunck. ad l. R. P. apud P. P. D. ad Pac. 629. et Hermann. ad Nub. 180. 1. Athen. v, p. 215. B. ἀλλ' ἐξ ἱματίου τύραννος ἦν.—2. Vesp. 408. Ἀλλὰ θαυμάτια βαλόντες ὡς τάχιστα, παιδία. Conf. Nub. 497. Lys. 401. 1093. Eccles. 26. 275. Plut. 927. Hipponactis fr. apud Suid. v. κόπτω. Lysias adv. Agor. rat. p. 246. πυθομένη δὲ ἐκείνη ἀφικνεῖται, μέλαν τε ἱμάτιον ἡμφιεσμένη, — θοιμάτιον Marklandus et Koen. ad Greg. p. 72.

64. μέντ' οὐ φασκεν tres edd. primariae. "Vertit T. Faber, Ipse enim negabat se pallium habere. Unde liquet eum legisse, quomodo et citat Dawesius h. l. μέντ' οὐ φασκεν. At vero si hoc voluisset poeta, dixisset, οὐκ ἔφασκεν. Vocalis enim initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem.

Deinde omni sensu caret ista lectio. Legendum igitur, μέντοι φασκεν. Accessit nudus, ut plerisque videbatur, quamvis ipse contrarium affirmaret. Sic in hac (Bas. 1547.) et Aldina editione (et Junt. 1, 2.) legitur, Vesp. 159. μ' οὐχ ὤρησεν quod in Kusteri editione recte exaratur, μοι ὤρησεν. Aldus vero recte quoad sensum exhibet μέντ' οὐ φασκεν. Quæ scripsit Heathius ad Euripid. Troad. 592. ὅτε σὸς γόνος ἐξέφυγ' ἄδαν, frustra scripsit. Dawesio eundem errorem erravit Pauwius ad Æschyl. Choeph. 930. Fl. Christianus ad Lysistr. 460. Th. Burgess. ad Sophocl. Œd. Tyr. 1387." R. P. apud P. P. D. Cum PORSONO amice conspirat TYRWHITTUS in Conj. p. 76., quem vide etiam ad Eccles. 998. et P. P. D. ad Ach. 338. Conf. Month. Rev. Sept. 1789. p. 249. Feb. 1796. p. 131. Athen. iv. p. 129. Α. συμβακίστριαί τινες Ῥόδιαί, ἐμοὶ μὲν γυμναὶ δοκῶ,

SECT.
V.

⁴ Περὶ δ' ἱματίων τις πορὸς ἐστὶ; καὶ γὰρ τοῦτ' ἐστὶν
ἐρεσθαι.

⁵ Ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἀνεὺ κωνίας.

Quæri autem poterit, qua ratione ἱματιδίων, ἀργυριδίων, et similia ante-penultimam longam habeant, cum tamen γγνωμιδίων, νοιδίων, ἀδελφιδίων, χυτρίδίων, Σωκρατιδίων, aliaque haud pauca syllabam istam ubique corripiant⁶⁵. Sic igitur collige: qua analogia a

⁴ Eccl. 649.

⁵ Lys. 471.

πλὴν ἔλεγον τινες αὐτὰς ἔχειν
χιτῶνας. Conf. lib. XIII. p. 590.
F. 5. ἱμαντιδίοις Junt. 1. ἱματι-
δίοις Gryn.

65. Aristoph. Lys. 471. Triphal. fr. iv. Nub. 320. Eq. 100. Ran. 60. Pac. 201. Nub. 223. Diphilus apud Polluc. x. 12. εἶτα μαλακὸν, ὃ δύστην', ἔχεις Σκευάριον, ἐκπωμάτιον, ἀργυρίδιον. R. B. τῷ T. H. p. 91=292. Nicomachus apud Athen. II, 58. A. οὐσίδιον recte [cum vox fluat ab οὐσία P. P. D.]; male οὐσείδιον ed. Casaub. R. P. Advss. p. 56. Aristoph. Lys. 416-7. ed. Br. ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς τοῦ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν, "Duplex mendum. Primo τῆς μου γυναικὸς est solæcismus. Deinde, pace Brunckii dixerim, si δακτυλίδιον media longa profers, *annulum* sonat, si brevi δακτυλίδιον, *digitulum*. Lege igitur, —τὸ δακτυλίδιον τοῦ ποδὸς τοῦ τῆς γυναικὸς μου"—R. P. apud M. D. Anti-Att. p. 88, 26. Δακτυλίδιον: οὐ δεῖν φασὶν ὑποκορίζεσθαι, οὐδ' ἂν μικρὸν ᾗ. "Schol. ad il. ξ, 200. prop. init. Ἀριστοφάνης Δαναοῖσι, δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα, ἔφη. R. P. apud P. P. D. ad Aristoph. Fr. 243. Pac. 891. "I.

ὁρᾷτ' ὅπτ. vel ὁρᾷτε τουπτανεῖον ὡς καλόν· sed Attici ὀπτάνιον dicebant. Phryn. (p. 120=p. 276. Lobeck.) Etymol. (ex Herodiano v. Ὀπτανεῖον, p. 629.). R. B. Brunckius e MS. veram lectionem restituit: "Antea Porsonus notarat, τοῦπτανεῖον ὡς." P. P. D. Addend. p. (139.). Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII, p. 290. D. τὰ δέοντα καὶ τοῦπτανεῖον ἀρμόσω μ' ἅπαξ· Casaubonus. καὶ τοῦπτάνιον Valck. ad Ph. 658. ἀρμόσωμ' R. P. Adverss. p. 94. cui adstipulantur MSS. Ven. et Epit. Matron apud eundem IV, p. 134. F. 4. Οἷς ἐπιτετράφαται μέγας οὐρανὸς ὀπτανιάων. Lege, ὀπτανιεῖον, aut ὀπτάνιον τε. Epigenes apud eundem III, p. 75. D. Εὐτ' ἔρχεται χελιδονεῖων μετ' ὀλίγον—ex emendatione Porsoni in Adverss. p. 59. conf. Bentl. de Pseudo-Phalar. p. 236. Fragm. in Lex. Sangerm. p. 349. Ἀηδόνειος ὕπνος, de quo vide omnino P. P. D. Addend. ad Plut. p. (103). Ibid. Ἀηδόνειος θρῆνος: Αἰσχύλος, θρηνεῖ δὲ γόον ἀηδόνειον· he makes a swan-like end, *Fading in Music*. vid. infra ad p. 254. Addas, Soph. El. 1117. Ὀρεστείων. Pausan. III, 19, 12. Οἰδιπόδεια R. P. Aristoph. fr. e

γνωμη, νοος, αδελφος, χυτρα, Σωκρατης, fluunt diminutiva γνωμίδιον ἔς. eadem plane ab ἱματιον, αργυριον, derivantur ἱματιίδιον, αργυριίδιον. Hæc autem crasi Attica ἱματιίδιον, αργυριίδιον, efferuntur. Consimili plane ratione apud Latinos a *tuba*, *fides*, *tibia*, formantur *tubicen*, *fidicen*, *tibicen*; nam hoc æquipollet τῷ *tibiicen*. Nec absimiliter ab αμφορευς, βοτρους, ιχθυς, vel potius αμφορεως, βοτρυνος, ιχθυος (nam genitivorum habenda est ratio syllabica) deducuntur αμφορειδιον, βοτρυνιδιον, ιχθυιδιον. Hinc liquet, ut illud obiter perstringam, quam frustra fuerit Cl. Bentleius in Emend. in Menand. pag. 71. "In longa," inquit, "illa ex Athenæo [iv. 132. F.] ῥησει paucula nobis

Thesm. alteris apud Athen. iii, 104. E. Ἰχθυς τις ἐώνηται, ἡ σηπίδιον R. P. ad Hec. p. 75. Menander apud Athen. ix, 385. E. Ἐπιθυμιάσας τῷ Βορέῳ λιβα- νίδιον. Pac. 381. Μὴ νῦν λακή- σης, λίσσομαί σ', ὦ ῥμίδιον, et 923. "Nub. 993. πορνιδίου secundam corripit. Menander apud Harpocrat. v. Κτησίον Διός. Comicus ignotus apud Ammon. v. διαβόητος p. 42. alter Stobæi p. 481." R. P. apud P. P. D.; quem conf. in Addend. p. (121). Ran. 1336. Οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων citat R. B. in dissert. de Phalar. p. 300. πάντων ΠΟΡΝΙΔΙΩΝ M'ΕΝ Φ'ΕΡΕΙ (i. e. M'ΕΛΗ) emendat R. P. apud M. D., et E. Maltby ad Morell. p. 823.; et conf. Theocr. Id. V. 88. Virg. Buc. iii, 64. Equit. 723. ἐξελθε δῆτα, δημίδιον ὦ φίλτατον. R. P. apud P. P. D. in Addend. p. (128). Aristoph. Thesm. B'. Fr. vii. καὶ τῶν ἀπο- δέσμων, οἷς ἐνῆν τιτθίδια. Nub. 223. 236. ὦ Σωκρατῖδιον, inflec- tendi forma duplex fuit, ut ex ac- cusativo Σωκράτη et Σωκράτην patet; eodem modo variare Ἄρη et Ἄρην enotavit R. P. ad Ph.

134. 950. 1020.; vide Æschyl. Suppl. 676. et conf. Burneius ad Agam. 376. Boissonad. ad Philo- strat. Heroic. pp. 495, 538. Philem. Lex. p. 23. Diversa est ratio in sequentibus; Epigenes apud Athen. iii, 75. D. Εἴτ' ἔρχεται Χελιδονείων μετ' ὀλίγον σκληρῶν ἀδρὸς Πινάκισκος R. B. de Phalar. p. 236. conf. R. P. Advss. p. 59. Hermippus apud Polluc. x, 165. Ἐχοντες ἴσον ἀσπιδεῖον ὀγκίῳ R. B. τῷ T. H. p. 109=313. Menander apud eundem, 176.—ἡ χαλκοῦν μέγα Ὀλκεῖον, "et alter Philemonis Ὀλκεῖον εἶδον ἐπὶ τραπέζῃ κείμενον." R. B. τῷ T. H. p. 109=314, et emendat. ad Menandr. p. 16. "Diversa quoque est forma copulorum verborum cum ἡμι, ut Ἡμιαμφόριον, ἡμι- θωράκιον, ἡμιδιπλοῖδιον [immo, ἡμιδιπλοῖδιον Piers. ad Mœr. p. 276. Tourp. in exemplari Epp. T. Fabri ii, 104. et ad Suid. ii, 374. probante R. P. in App. p. 481. et in Pr. ad Hec. li=lv.] ἡμισφαῖριον, ἡμιπόδιον, et alia multa." R. B. in dis- sert. de Phalar. p. 463., et supra p. 371. ed. prioris.

SECT. " emendanda sunt, quæ viris summis Casaubono Gro-
V. " tioque minus feliciter ceciderunt. Versu quarto,

215 * " Εν προσφατοῖς⁶⁶ ἰχθυοῖς τεθραμμένα,
" quem uterque intactum reliquit, repone propter
" metrum (ἰχθυοῖς [—ιον] enim secundam corripit⁶⁷),
" Εν προσφατοῖσιν ἰχθυοῖς τεθραμμένα⁶⁸."

Immo vero, vir Cl., emendatio tua ex simplici menda duplicem procudit. Viris quidem summis minus feliciter cessisse dicendum est, quod non viderint analogiam postulare, ut ἰχθυοῖς scriberetur. At tu in temporum ratione insuper errasti quam ii tamen inviolatam servarunt.

¹ ΙΧΘΥΙΔΙ οπταν. Τι συ λεγεις ΙΧΘΥΙΔΙΑ;

² Τουτων δ απολυθεις κειμενων ΙΧΘΥΙΔΙΩΝ,

³ Επεξαπατα με· τους μεν ιχθυς μοι καλει.

ΙΧΘΥΙΔΙ· οψον δ ην λεγης ετερον καλει.

¹ [Anaxilas] Apud Athen. p. 95 [B.]. ² [Alexis] p. 107 [B.]. ³ [Incertus] p. 359 [D.].

66. Vide Valck. ad Acta DD. Apost. xviii, 2.

67. " Menander apud Porphy. de Abstin. lib. iv. "Οταν φάγω-
σιν ἰχθύν ἐκεῖνοι διά τινα" Tourp.
ad Suid. II, 149. " Corrige,
"Οταν ΦΑΓΩΣ' ΙΧΘΥΝ ἐκεῖνοι
διά τινα—Fallitur enim Brunck-
ius, qui in *Diario Eruditorum*
(*Journal des Scavans*, Avril 1781.
p. 288.) hinc probare vult secun-
dam in ἰχθύν sive ἰχθύν interdum
corripit. Semper apud Comicos
producit." R. P. ad Tourp. p.
471. Aristoph. Νησ. Fr. I, 8.
Καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς
ἰχθύδια. Diphilus apud Athen.
VI, 227. F. Οὐκ ἔστιν ἰχθυηρόν
ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν. " Arches-
tratus VII, p. 311. C. Τῶν δ' αὖ
πετραίων ἰχθυοῶν τῶν τρισκατα-
ράτων. Ἰχθύδιον secundam pro-
ducit. Lege, ut mox, ὀψαρίων.
Sed melius et facilius est, Τῶν δ'

αὖ πετραίων ἰχθυοῶν τρισκατα-
ράτων." R. P. Advss. p. 99. Ana-
logia duce, vocalem ι interjecit
R. D.; nescio an nimis curiose:
in Pherecratis fragmento apud
Polluc. VI, 59. Τεύτλοισί τ' ἐγ-
χέλεια συγκεκαλυμμένα, dubita-
vit R. P. utrum ἐγγέλεια an
ἐγγέλεια esset; vide Bast. ep. Cr.
p. 272. ἐγγέλεια, et ἐγγέλεια,
scribit vir summus in Advss.
pp. 96. 98.; sed ad Av. 765.
ἐγγέλεια citat e Posidippo apud
Athen. III, 10. p. 87. F.; et
Adverss. p. 108. " Scribe ubi-
que vel ἐγγελείδια vel ἐγγελύ-
δια." Infra, 3. αὖ λέγης ed.
Casaub. εἰς λ. Muretus V. L.
xix. iii., uterque male.

68. Recte castigat Bentleium,
ipse castigandus, quod ι intruserit.
R. P. ad R. D. apud virum sa-
gacissimum, Martinum Davy,
D. D.

⁴ Τα πέτραια των ΙΧΘΥΙΔΙΩΝ απεσθίε.

AD
PLUT.

Vulgo, ιχθυδι ἔσθ. Quod autem in tertio exemplo legitur, Ιχθυδιον, cujus in locum Ιχθυιδια substituimus, soloecam reddit orationem. Quando autem harum viri Cl. emendationum mentio incidit, libet porro observare causam non satis idoneam fuisse, cur de Clerico, utcunque harum rerum imperito ignaroque omnium, tam mirifice triumpharet. Quod enim in me præstandum recipio, centum, ut minimum, Clerici errores intactos præteriit, centumque insuper ipse erravit⁶⁹. Sed neque * erga Clericum viri ingenui 216

⁴ [Theopompus] p. 649 [B.].

69. Vide "errores Clerici a Bentleio omissos" in *R. P. Advss.* pp. 291, 2. "Errores, quos Bentleius in Menandri et Philemonis fragmentis commisit. [ed. Traj. ad Rhen. usus est *R. P.*] I. ἤξετο interpretatur adauctum esset p. 1. II. εἰκέ μοι, mihi videtur, negat esse Græcum. vide Menandr. p. 126. Euripid. *Androm.* 552. p. 2. III. p. 14. τέρας οὐ ποιεῖ cum recte Gronovius τέρας ποιεῖ. IV. ibid. τέρας ποιεῖ λαλιᾶς 'monstrum sermonis exhibet' interpretatur, cum debuit, 'garrulitatis.' V. ibid. τὸ Δωδωναῖον τὸ χαλκίον solæcismus est. VI. τὸ χαλκίον—καταπαύσαις male fecit ex τι χ. καταπαύσαι, unde legendum τις χ. κ. VII. p. 16. legit Βάλλ' ἐς κόρον, quod nē Græcum quidem est, sive VIII. ἐς φθόρον quæ prava est emendatio. IX. p. 18. ἀπᾶς elisio Atticis incognita. X. p. 20. (24.) negat εἰς πάντα τὸν χρόνον Græcum esse. XI. pro Εἰ δὲ μὴδ' ἑαυτὸν (ita enim ed. Trinc.) legit, Εἰ δ' οὐδὲν αὐτοῦ, cum legendum sit, "Α δὲ μὴ σεαυτοῦ p. 24. XII. p. 25. ῥοιδίων quadrisyllabon facit.

XIII. ib. in senario sinit tribrachyn ab anapæsto excipi. XIV. ib. tribrachyn ita disponit in senario, ut tertia syllaba vocem inchoet, cum vox hyperdissyllaba præcesserit. XV. p. 28. anapæstus tribrachyn iterum sequitur. XVI. (p. 29.) ἐς in Attico sermone admittit, ut et XVII. p. 16. admiserat. XVIII. p. 34. male βίας corrigit. XIX. Ἀνθαδία legit cum vera lectio sit, Τὴν αὐλίον. XX. p. 34. in loco secundo proceleusmaticum exstare ait. XXI. legere debuerat ib. Σύμβουλος ὁ λογισμῶ διαφέρων. XXII. p. 37. Μεστὸν τρίς ἐξέπιον. lege. XXIII. p. 41. τι encliticum hiatum facit. XXIV. p. 42. περιρῶναι sine elisione reliquit. XXV. p. 43. dactylus 4to loco. XXVI. glossam inutilem infertit ib. XXVII. p. 44. τῷ solæcè addit. XXVIII. lege ἐπιθήσειν ib. pro ποιήσειν ex ed. Prisciani Aldina f. 236. XXIX. p. 50. εἰς πάντα δουλεύειν barbaram pronunciat. XXX. p. 52. lege, οἷσθ' pro οἷδ' XXXI. p. 52. lege, τὸν πότ' ὄντ' XXXII. p. 54. τάχιον anapæstum facit. XXXIII. p. 60. ἦν cum indicativo. XXXIV. p. 60

SECT. V. officio functus videtur. Eum utique ridet tanquam omnia ad eruditos digitos exigentem adversus metri rationem utcunque peccantia; cum is tamen in Præfatione hæc habeat: *cave credas omnia a nobis pro bonis et integris versibus proponi*. Clericum quidem incepti, cui maxime impar erat, pœnas dedisse neuti- quam mihi dolet. Qui enim Poetæ cujusvis vel integra scripta vel fragmenta in se edenda recipit, cum tamen in metrorum ratione et syllabica verborum quantitate plane sit hospes; summæ, ut nequid gravius dicam, temeritatis venit arguendus⁷⁰.

V. 1141. Καὶ μὴν ὅποτε⁷¹ τι σκευαριον τοῦ δεσποτοῦ Ὑφείλου⁷², ἐγὼ σε λανθανεῖν ἐποιοῦν αἰε.]

v. Dawes. p. 215. xxxv. p. 61. lege, ὦν pro ἐν. xxxvi. p. 62. ἄλλο recte Bos. xxxvii. p. 65. καὶ cum indic. xxxviii. ἄτερα barbarum. xxxix. p. 66. 2^{dam} in βέλτιον corripit. xli. ἀπέλασε sine augmento. xlii. ὑπελήλυθε δὲ, (p. 68.) pro anapæsto et tribrachy. xlii. p. 76. οὐχὶ lege pro οὐ. xliii. πράττης lege pro πράτ- τεις. xlii. p. 86. Τὰ γὰρ pro hæc enim. xlv. p. 87. infelix emendatio Δημόσθενες. xlv. p. 91. recte Grotius. xlvii. p. 95. α in χρεία elidit. xlviii. clavi- bus pro clavis. xlix. p. 97. lege δώδεκ' ἢ πλείους. l. ἀναφρό- διτος." R. P. ad R. D. Postea alios in eundem ordinem re- degit; li. p. 80. Lege, ὁ δὲ θριψ Advss. p. 289. lii. p. 96. νόσων Χαλεπώτατος φθό- νος, recte, R. P. ad Ph. 1730. liii. p. 102. lege, τοὺκλαεῖν R. P. ad Or. 228. ed. nov. liv. p. 110. ὅπως μὴ ἔχειν, ut non habeam. [ix. R. P. ad Tourp. p. 450. in Indice v. Vocalis, ad Or. 1623. et Advss. p. 121. x, xi. apud Walpole in Com. Gr. fragm. p. 33. xii. Pr. ad

Eur. li = lv. xlii, xv, xli. Advss. p. 242. et apud Gaisford. ad Eur. Suppl. 901 = 909. xx, xxi, xxv, xxvii. Opusc. pp. 250, 251. (Vide P. P. D. Ad- dend. ad Aristoph. p. 115.) xxviii. Advss. p. 293. xxx, xxxi. Advss. p. 288. xxxii, xxxix. ad Or. 499. xxxiii. ad Hec. 599. xxxvii, viii, ix, et xl. ad Tourp. p. 486. et apud Walpole, l. c. p. 37. xlii, xlix, ad Tourp. l. c. l. Καταστροφῆς "optime Tourpius ad Suid. V. 11. p. 453." [et Tyrwhittus in Strab. p. 19.], "probante Valckenærio Not. ad Phalar. p. xx." R. P. ad Tourp. p. 486.]

70. Vide R. B. ad Menandr. pp. 27. 42. 44. 63. ad T. H. pp. 89. 90. R. P. ad Tourp. pp. 436. 499, 500.

71. "MS. 127. ὅτε τε σκευα- ριον. omisso τι, atque super ὅτε scripto ὅποτε." Burgessius.

72. "MS. 127. ὑφέλου. super- scrip. ὑφείλου, εκβολη τοῦ ἱ." Burgessius. ὑφείλου D, E, H, T; et C, F cum gl. ἔκλεπτες: ὑφέλου, ἐγὼ σ' ἂν λανθάνειν ἐπόουν αἰε. I. Conf. R. P, apud

Poeseos Atticæ ratio istiusmodi hiatum, qualis in altero versu conspicitur, in versibus iambicis et trochaicis omnimodo vetat. Deinde ipsam orationem ὅποτε ὑφείλου ——— ἐποιοῦν αἰ soloecam esse assevero; sermonis autem indolem postulare ὅποτε ὑφέλοιο. Itaque utraque re conspirante rescribo ΥΦΕΛΟΙ, ἐγω — Quod in MS. Baroc. habetur Υφελου, veræ lectionis vestigia quodammodo præfert. Similis autem constructio passim obvia est. Plut, 1019. εφη Οποτε προτεινοιεν. 1145. μετειχες — Οποτε — ληφθειην. Equ. 1337. ὅποτ ειποι — ὅποτε χρησαιτο — Ανωρταλιζες — Vesp. 279. ὅποτ ⁷³ αντιβολουη — ελεγεν. Av. 505. Χωποτε — ειποι — εθεριζον ⁷⁴. 512. ελαμβανε — Οποτ * εξελθοι. Eccl. 62. ὅποτ ανηρ [l. ὀποθ ανηρ, h. e. ὅποτε 217 ὁ ανηρ.] οιχοιτο — Εχλιανομην ⁷⁵. Reprehendendum obiter sese offert vir eruditus Joannes King, qui Hecubæ Euripideæ versum 565. sic ediderit:

Τεμνει σιδηρῳ ΑΙΜΑΤΟΣ διαρροας,

Κρουνοι δ εχωρουν —————

Ubi vulgo præfertur metro integerrimo,

Τεμνει σιδηρῳ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ διαρροας.

Sed vide, si vacat, virum eruditum quid impulerit.

“ Αιματος (inquit) διαρροας ex MSto. Baroc. 74 ⁷⁶.

P. P. D. ad Eq. 463. Av. 1506.

73. “ ὀπόταν Sch.” R. B. Xen. Anab. vii, p. 559. ed. Cant. Καὶ σὺ, ὀπότε πρὸς ἡμᾶς ἦλθες πρεσβεύων, ἠυλίζου παρ’ ἡμῖν. ἔλθοις Cod. Guelf. et edd. Junt., quod reposuit A. Lion.

74. Vide R. P. ad Ph. 412.

75. Εχλιανομην] (cujus secunda producitur Lysistr. 387. R. P. apud P. P. D.) “ adde Euripid. Supp. 899.” (902.), R. P. ad R. D. Locus est, χωπότ’ εὖ πράσσοι πόλις, “Εχαιρε.

76. “ Nempe αἷματος supra κρουνοὶ in versu sequenti scriptum (ut est in Cant.) librarii oculos irretivit.” R. P. ad l. Æschyl. Pers. 507. “Ὅστις τάχιστα πνεῦμ’ ἀπέρρηξεν βίου. Æn. ix, 580. Spiramenta animæ letali vulnere rumpit. vii. 533. hæsit enim sub gutture volnus, et udæ Vocis iter, Soph. Tr. 780. σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο, πνευμόνων Br. membr. MS. Harl. et Ald. qui 1056. pro πνεύμονός τ’ ἀρτηρίας, πλεύμονάς τ’ exhibent. Euripides apud Macrob. vii, 547.

SECT. V. “ reposui ; cui suffragatur etiam Scholiastes, et
 “ *venas jugulares* intelligit ; quod aptius quidem
 “ videtur, quam *spiritus canales*, cum unica sit
 “ *aspera arteria*, cumque *fontes sanguinis* statim
 “ effluxerint.” Levia sunt hæc, perquam levia, si
 vel per se spectentur ; cum autem perpetuæ poe-
 tarum Atticorum consuetudini opponantur, nullum
 plane momentum obtinere poterunt⁷⁷. Verum hac
 de re nil quidquam suspicatus est vir eruditus.
 Nec vero ei suboluit verbum αἵματος a glossographo
 profectum esse pro sua περιεργία indicare volente
 plenam sententiam esse κρουνοὶ δὲ αἵματος ἐχωρουν.
 Nimirum dum *venas jugulares, spiritus canales,*
asperam arteriam, et fontes sanguinis medicus
 creparet, criticus interim nusquam comparuit.

218

* *Emendationes in NUBES.*

V. 87. Ω παι πιθου. Τι ουν πιθουμαι δητα σοι ;]
 Nempe istud πιθουμαι, quod tinnientibus librarii

Οἶνος περάσας πνευμόνων διαρ-
 ρόας. πλευμόνων Plutarch. Sym-
 pos. vii, 699. A. ; conf. R. P.
 ad Or. 271. Med. 929. Br. ad
 Soph. Tr. 567. 780. 1056. Æs-
 chyl. Septheb. 61. et Choëph.
 629. πνευμόνων restituit Præ-
 sul eruditissimus, BLOMFIELDIUS,
 quem vide. Aristoph. Ran. 477.
 “ πνευμόνων B. Suid. ed. MS.”
 et Lys. 367. “ πλεύμονας MSS.
 Trin. Voss. et Suid. MS. v. βρύ-
 κουσα.” R. P. apud P. P. D.

77. *Levis res, sed in scena At-
 tica non ferenda, iste hiatus, ait*
*R. P. de Ὑπηρετήσω, οὐ—in Alex-
 ide Stobæi, quem emendavit ad*
Or. 792. Confer quoque R. P. ad
Hec. 166. Opusc. pp. 151—153.
*Advss. pp. 40. 283. et ad Aris-
 toph. Eq. 463. Av. 1506. Month.*
Rev. Sept. 1786. pp. 178—183.

Hujusmodi hiatus post viri eru-
 ditissimi et amicissimi tentamina
 in melicis adhuc supersunt ; Æs-
 chyl. P. V. 164. Δάμναται οὐ-
 ρανίαν γένναν. Septheb. 89.
 βοᾷ ὑπὲρ τειχέων. 97, 8. εὐέδροι,
 ἀκμάζει. Burneiuss. 135. Κάδμου
 ἐπώνυμον. 175. λυτήριοι ἀμφι-
 βάντες. 647. κέκευθεν ἦθη. Ἄϊ-
 δωνεύς. Burneiuss. 766. παλαίφα-
 τοι ἀραί. 1003. Ἴω ὄπον. Pers.
 640. Γᾶ τε καὶ ἄλ—. 657. ἴθι,
 ἴκου. Soph. Ph. 882. ἴθι, ἴθι μοι
 παίων. Burneiuss. 1020. Ὀρῶ, ὀρῶ.
 Suppl. 69. τὼς καὶ ἐγώ. vide
 Burneiuss. ad Pers. 640.—537.
 Οἴστρω ἐρεσσομένα. 667. νόμῳ
 αἶσαν. 1017. καὶ οἱ χεῦμ’ Agam.
 761, 2. γέν-να. Οἰκῶν. 1127.
 Ἄ, ἄ. ἰδού, ἰδού. Eum. 1044.
 συγκατέβα. Ὀλολύξατε.

auribus acceptum refero, qui utique *πιθου* jam recens a dictante audiisset; mirum ni venditent grammatici tanquam futuri secundi medii exemplum, de me fortassis, qui istiusmodi futura nulla esse docuerim⁷⁸, serio triumphaturi. Hi quidem quin suo se iudicio beare pergant, nullam hic libet operam insumere. Interim vero humaniores quosque Aristophanis manum sic potius agnituros confido:

AD
NUB.

Ω παι *πιθου*. Τι ουν ΠΙΘΩΜΑΙ δητα σοι;

Αν. 162. Η μεγ ενόρω βουλευμ εν ορνιθων γενει,
Και δυναμιν, ή γενοιτ αν, ει ΠΙΘΟΙΣΘΕ μοι.

ΕΠ. ΤΙ ΣΟΙ ΠΙΘΩΜΕΘ; ΠΕΙ. Οτι ΠΙΘΗΣΘΕ;
πρωτα μεν.

Ubi vulgo pro *πιθοισθε*, renitente sermonis indole, legitur *πειθεσθε*; uti et pro *πιθησθε* nihilo melius *πιθοισθε*. Similem autem aoristi subjunctivi usum jam satis, opinor, exemplis adstruximus [p. 376. = .].

V. 329. Μα δι αλλ ομιχλην και δροσον αυτας ήγουμην και σκιαν ειναι] Silent ad hunc locum viri eruditi, ac si sarta tecta sint omnia. Atqui vocem *σκιαν* posteriore correpta perperam hic haberi subjecta monstrabunt exempla:

*¹ Αρηξον, ελθε, και σκιᾱ⁷⁹ φανηθι μοι.

219

¹ Eurip. Herc. 494.

78. Vide supra p. 116. et *R. P.* in *Censura Crit.* (*Crit. Rev. July*, 1797, p. 170.) *πιθοῦμαι*, C, D, F, I, T, et E cum interpretatione *ἀκούσαιμι*, et H cum interp. *πεισθήσομαι*. *πίθωμαι* cod. Rav. An. 162. *εἰ πίθοισθ' ἐμοὶ* Rav. " *εἰ πείθεσθέ* Ald. Junt. 1. *εἰ πείθοισθέ* Junt. 2. *Τυμ πιθώμεσθ'* Ald. *πιθοίμεσθ'* J. 1. *πιθώμεσθ'* J. 2. *πίθοισθε* tres edd." *P. P. D.* " *leg. πείθεσθε et πιθοίμεθ'* " *R. B.* Vesp. 758. " L. Τί σοι πίθωμαι; (sic quoque TYRWHITTUS in *Conject.* p. 48.) 1022.

Lege *φησι πιθέσθαι*. Contra *Lys.* 485. (pro *πιθοῦ*) *Lege πείθου*." (sic duo Regii apud *Brunck.* ad l.) *R. P.* apud *P. P. D.* *Soph.* *Æd.* Tyr. 333. ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου. *πίθοιό μοι.* *R. B.* conf. *Athen.* x, 453. E. Aj. 151. *Εὐπειστα.* *Εὐπιστα* MS. Trin. Coll. Cant. et Schol. Harl. *R. P.* et *Cens. Menstr.* (*Month. Rev. Aug.* 1789. pp. 100, 101.). *Æschyl.* P. V. 333. *εὐπειθῆς* Ald. in fine senarii, et 562. *πείθων* pro *πιθῶν* cod. Med.

79. " *Ultima in σκιᾱ producitur*

SECT.
V.

² Μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιᾶν ἀνωφελῆ.

³ Σκιᾶν ὑπερτείνασα Σειρίου κύνος.

Rescribendum vero pronunciare ausim :

Μα Δι ἀλλ ὀμιχλὴν καὶ δροσὸν αὐτὰς ἡγούμην ΔΑΣ-
ΚΙΟΝ εἶναι.

nebulam et rorem opacum.

⁴ Μελαμφυλλὰ τ ὀρη ΔΑΣΚΙΑ καὶ ναπαί.

⁵ ————— ἐν δὲ ΔΑΣΚΙΟΙΣ

Ὀρεσι θοάζειν —————

⁶ ————— ἐκ δὲ ΔΑΣΚΙΟΥ γενειάδος

Κρουνοὶ διεράινοντο κρηναίου ποτοῦ ⁸⁰.

Cæterum hanc porro occasionem libet arripere de adfecto quodam poetæ nescio cujus apud Plutarchum loco, quid sentiam, exponendi ; Is autem de Iside et Osir. pag. 173. edit. Cant.⁸¹ verbis istis continetur :
φωνῆς γὰρ ὁ θεὸς λόγος ἀπροσδεῆς ἐστὶ, καὶ δι ἀψοφου

² Soph. Electr. 1165 (1159.).

³ Æschyl. pag. 206.

I. 5. (Agam. 969.).

⁴ Thesm. 1006.

⁵ Eurip. Bacc. 218.

⁶ Soph. Trach. 13.

etiam apud Euripid. Meleagr. Stob. 98. Melanip. Ib. 117. Anonym. apud Athen. viii, 3. p. 336. B. (Tragici cujusdam, fortasse Euripidis, versus. Advss. p. 101.) ubi pro μετὰ χθόνος legendum κατὰ χθονός. R. P. ad R. D. Loci sunt, 1. LXV. κατθανῶν δὲ πᾶς ἀνὴρ Γῇ καὶ σκιᾶ τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει. 2. XVIII. Τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνὴρ. 3. Τὸ μηδὲν ἐστὶ, καὶ σκιὰ κατὰ χθονός. Quibus adde, Æschyl. Agam. 1330. Σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ.—καὶ σκιὰν εἶναι habent MSS. C, D, E, F, I, T; καὶ καπνὸν εἶναι H, Cod. Leid. ut codd. duo apud Brunck. et Suidas vv. ἀμενηνός, et καπνοῦ σκιάν, optime. Titubavit R. D.; “ubi gentium in-

venitur ros umbrosus?” jactabunde rogitat Dorvillius in nota MS. ad l. “Suidas Καπνοῦ σκιὰ —καὶ παροιμία. Καπνὸν εἶναι ἡγούμην. Conservavit hic Suidas veram lectionem Aristophanis. R. P. apud P. P. D. Soph. Ph. 946. Κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νέκρον ἢ καπνοῦ σκιάν Ant. 1170. τούτων τὸ χαίρειν, τ' ἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς. Καπνοῦ σκιὰ apud Phrynichum Σ. Π. p. 48. In Soph. Λημνιάσι fr. iv. Salmasius legere maluit, “Αθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἁλός. Plin. Exercit. p. 129. b. F.

80. “adde Æschyl. Pers. 316.” R. P. ad R. D. Locus est Πυρσὴν ζαπληθῇ δάσκιον γενειάδα.

81. Et Quæst. Platon. T. ii. p. 1007. C.

βαινων κελευθου και δικης τα θνητα αγει κατα δικην. AD
Quem ad locum editor eruditus “ Ex veteri Poeta NUB.
“ desumpta esse hæc ipse stylus planissime indicat.
“ Metro itaque suo sic restituas :

“ ————— δι αφοφου

“ Βαινων κελευθου κατ δικην τα θνητ’ αγει.

“ Quid enim sibi volunt ΚΑΙ ΔΙΚΗΣ? Sensus
* “ haud dubie et Constructionem simul perturbant 220
“ prorsus et efficiunt, quæ sine eis optime procedunt.
“ Hoc vero ratum fixumque sit, ΚΑΙ ΔΙΚΗΣ, et ΚΑΤ’
“ ΔΙΚΗΝ utrumque simul non posse consistere;
“ alterum vero ab altero, nescio quomodo, natum
“ esse arbitror.” Doctissimus autem Marklandus
“ ibid. αλωσσοσ ων] Distingue—αλωσσοσ ων, (φωνης
“ γαρ—και ΣΙΓΗΣ τα θνητα αγει κατα δικην) μονου δε φασιν
“ Ἔς. Ista ΚΑΙ ΔΙ ΑΨΟΦΟΥ Ἔς. sunt ex aliquo
“ Tragico, opinor, *Sophocle*⁷, et ad numeros ita re-
“ duci possunt,

“ ————— και δι αφοφου

“ Βαινων κελευθου και δικης τα θνητ’ αγει.

“ κατα δικην. Sensus respuit ΔΙΚΗΣ ΚΑΤΑ ΔΙΚΗΝ.
“ Puto ΣΙΓΗΣ verum esse, et *Auctorem* prosaice hæc
“ protulisse, simul alludens [l. *alludentem*] ad istum
“ Poetæ locum.” Mihi neque κατα δικην, nec vero και
δικης congruenter hic haberi videtur. Neutrum certe
ad argumentum, in quo versatur Plutarchus, quid-
quam spectat. Docet utique philosophus Crocodi-
lum numinis supremi duabus de causis μιμημα esse;
primo utique eo, quod sit αλωσσοσ⁸² sive αφωνος;
deinde, quod per membranam perlucidam oculis ob-
ductam cernat, dum ipse interim non cernatur. Sed
neque placet quod voluit doctiss. Marklandus σιγης;

⁷ [Eur. Troad. 887.]

82. Hoc factum lubrica fide
nititur; quamvis ex Herodot.
II, 68. et Aristot. H. A. II, 10.

ad idem stabiliendum aliquid fir-
mamenti accessisse videatur.

SECT. quippe quod, δι αφοφου κελευθου και σιγης, δις ταυτου
 V. — plus nimio sapiant. Nullus vero dubito quin poetæ,
 221 Ionici puta, locus sic constituendus sit:

————— δι αφοφου
 Βαινων κελευθου και ΣΚΙΗΣ τα θνητ αγει⁸³.

83. Probabile fit *Dawesium* tot tamque variis negotiis distentum hanc suavissimam tragœdiam impenso studio versare non posse: constat saltem eum in *Misc. Crit.* huic fabulæ manum medicam nusquam admo-visse. "Errorem hoc loco admissum indicavit *Valck.* ad *Phœn.* p. 9. (quem conf. ad *Hipp.* 1102. *Diatr.* pp. 186, 187. et de *Aristobulo*, p. 2.) et *Vir* summus in *Emend.* ad *Suid.* P. I. [i, 136. et *R. P.* in *App.* p. 443.] et literis etiam ad me datis. De eodem hæc optime egregius *Reliquiarum et fragmentorum Babbrii* editor: "Excursum hunc de fragmento nescio cujus Poetæ Ionici apud *Plutarchum*, rescāsset, credo, *Dawesius*, si compertum habuisset id in Attici poetæ, *Euripidis Troasin*, v. 888. hodie recte legi. Sed præstat servare, ut exemplo tam luculento moniti, discamus omnes de fragmentis neque diu, neque acriter digladiari." *Burgess.* Conf. virum summum ad *Aristot.* *Poet.* XXI. — "quale παρόραμα, ut de *Heathio* nihil dicam, neque *Bentleius* in *Callimacheis* effugit, neque diligentia æque ac ingenio insignis *Valckenærius*, qui *Troadum* v. 459. *Ionis* 393, 4. *Herc. Fur.* 1294, 5, 6. inter fragmenta recenset." *Musgrav.* *Lectori Eur.* Conf. *R. P.* ad *Toup.* Vol. III. p. 149., ad *Eur. Ph.* 559. 1772. et ad *Simplic.* in *Opusc.* pp. 176, 7.

Adverss. p. 215. *Callimachi* fr. CCVIII. est versus 231. h. ad *Dian.*; conf. *Fragg.* CCLXXXIX, CCCXVI, CCCXCI. Sedem quoque hujus versus monstravit *Raperus* in exemplari suo *R. D.* "Deus tacito ingrediens vestigio, secundum justitiam res tractat humanas: hoc—memini a *Valckenærio* ejusmodi affectu, eo oculorum quasi ardore pronunciari, ut veluti a Deo missum vatem et audire mihi et videre viderer, et, quod apud Poetam dicitur, gelidus mihi per ossa curreret tremor." *Wytt.* in *Vita D. R.* p. 139. Conf. Prophetam *Zechar.* ix, 14. *Eur. Fr. Inc.* II. 3. (ἡ δίκη) σίγα καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα μάρπτει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχη. *Diphilus* apud *Theodoret.* *Græc. Affect.* p. 88. *Sylburg.* "Ἔστιν ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. *Stob. Ecl. Phys.* T. I. p. 106. *Heeren.* οὐδ' εὐδὲι Διὸς Ὀφθαλμός· ἐγγὺς δ' ἐστὶ καίπερ ὦν πόρρω. πόνω MS. Harl. 6318. extra notatus; legendum, ἄνω. Ex eodem MS. Οὐ γάρ τις οὔτε χρημάτων ὑπερ γεγώς νόμον μαινῶν ἀσφαλῶς γηράσεται, Ἄλλ' ἡμέρας ἢ νυκτὸς ἡ Δίκη ποτὲ τῷ δυσσεβοῦντι σίγ' ἔχουσ' ἐνήλατο. Τὸ μὴ δίκαιον ἔργον οὐ λήθει θεοῦς. + + + Ὁρᾷς Δίκην ἀναυδον, οὐχ ὁρωμένην Εὐδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ Οὐδ' ἐν καλύπτει τῶν κακῶς εἰργασμένων. + Ἐχθρὸς μὲν ἀνὴρ (sic), ἀλλὰ τὴν δίκην σέβω. Ἐχθρὸς

Efficiet certe hæc mutatio, ut sententiæ egregium aliquod accedat, idque philosophi doctrinæ appositum adeo, ut nihil supra. His utique verbis declaratur *την αφοφον κελευθον* facere, quo minus a quopiam Deus *audiatur*, *την σκιαν* autem, Homero *ηερα*, Virgilio *aera, nebulam*, et *nubem*, quo minus ulli *cernatur*. Soph. Trach. 931 (916).

AD
NUB.

Καγω ΛΑΘΡΑΙΟΝ ομμ ΕΠΕΣΚΙΑΣΜΕΝΗ
φρουρουν· ΟΡΩ δε—————

*Et ego clam oculum tenebris abdita Vigilem intende-
bam: cerno autem* — Unum illud adjiciam ex Æschyli Supplicibus pag. 311 (92.). ubi inter alia de hominum ac Deorum rege perquam magnifice dicta ista itidem habentur:

Δαυλοι γαρ πραπιδων ΔΑΣΚΙΟΙ
Τε τεινουσι ΠΟΡΟΙ
ΚΑΤΙΔΕΙΝ ΑΦΡΑΣΤΟΙ —————

Insignem autem, ni fallor, similitudinem facile agnosces. Apud incertum, de quo agimus, poetam dicitur numen supremum *βαινειν δια σκιης*, *per tenebras incedere*: apud Æschylum *των Διος πραπιδων* divinæ mentis *δασκιοι ποροι tenebras abditi * sunt* 222 *calles*: adeoque juxta ea, quæ modo diximus, *κατιδειν αφραστοι, oculorum aciem fugiunt*. Casu, opinor, vox *σκιης* transpositis duabus literis in *σικης* migravit. Quo pacto cum haberetur vox nihili, corrector postea elemento σ in simillimam figuram δ mutato, *δικης*

ἀνὴρ μὲν Heeren. Vide Meinek. Quæst. Menandr. p. 28. Babrius apud Suidam v. Νέμεσις. Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἥ τὰ δίκαι' ἐπισκοπεῖ. Tyrwhitt. p. 44. Plato de Legg. iv. p. 717. C. D. Παρὰ δὲ πάντα τὸν βίον ἔχειν τε καὶ ἐσχηκέναι χρὴ πρὸς αὐτοῦ γονέας εὐφημίαν διαφερόντως, διότι κούφων καὶ κτηνῶν λόγων βαρυντάτη

ζημία. πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. Callim. h. ad Cer. 57. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράφατο φωνάν. Sed, ut multa alia mittam, vide omnino Arc-turum prologum in Plauti Rudente agentem, qui Comicum nescio quem Græcum splendide expilavit.

SECT. exhibuit. Hinc porro natum est alterum istud *κατα*
 V. *δικην*.

V. 366. Ποιος Ζευς; ου μη ληρησης —] Exigit sermonis ratio, ut voculae ου μη vel cum futuro indicativo vel cum aoristo altero formae subjunctivae construantur⁸⁴. Utriusque syntaxeos exempla accipe: Aristoph. Ran. 512.

84. Conf. infra p. 340. "*Hoc prae-fracte negat* Marklandus *ad Euripid. Suppl.* 1069." *R. P.* ad *R. D.* et idem lubrica fide niti existimat *Heindorfius* ad *Plat. Phædo.* Vol. iv. p. 44. Conf. *Brunck.* ad *Soph. Œd. T.* 1075. et *Col.* 408. "366. περιόψομαι ἀπελθόντ' D, E, I, T. Περιόψομ' ἀπελθόντ' citat *Porsonus* ad *Med.* 675.; conf. supra ad p. 353 (57). "ἐνιαυτίζομ' ἀπλάκουντος, *Plato Athenæi* xiv. p. 644. A. sed non edidit (*Porsonus*);" *P. P. D.* Addend. ad *Aristoph. Plut.* p. (99). "366. MS. 43. λυρησεις" *Burgess.* "ληρήσεις *Dorv.* et 2." apud *R. P.* ληρήσης *Baroc.* 127. D, F, H, I, T, C cum interp. φλυαρήσεις, et E cum interp. οὐδαμῶς φλυαρήσης. *Soph. El.* 1058. μεθρέψομαι MS. *Hunt.*; *Lys.* 493. "καθέλωσιν MS. fo. καθελοῦσιν." *R. B.* 1035. μάθης MS. *Hunt.* et *Ald.*, πάθης MS. *Harl.* et e codd. duobus *Brunckius.* "in marg. *Triclin.* ed. *Turn.* (sed in ed. ejecta deest) quod recte probant *H. Stephanus,* *Canterus,* *Johnsonus,* et *Heathius*; ut jure mireris pravam lectionem laudasse *Dawesium.*" *R. P. Advss.* p. 210. *Tr.* 673. παθεῖν, μαθεῖν MS. *Harl.* et *Ald.*; *Aristot. Poet.* apud *Rhetoras Aldi,* δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων μαθημάτων κάθαρσιν. *Ignat. Epist.* p. 32. μαθητήν.,

MS. παθητήν, *Pearson.* *Pausan.* vi, xv, p. 489. γεγονυίας δὲ ἤδη τῷ Κάπρῳ νίκης ἐπὶ τῇ μάχῃ—*Fortasse,* πάλη. infra p. 490. ἀνδριάντες δύο ἀνδρός εἰσι Κάπρου τοῦ Πυθαγόρου, πάλης τε εἰληφότος καὶ παγκρατίου στέφανον ἐπὶ ἡμέρας τῆς αὐτῆς. *TYRWHITTUS.* *Id.* i, xvi, p. 38. οὗτος ὁ Πτολεμαῖος, ὥς προσιῶν ὁ Σελεύκου στρατός ἐγένετο κατὰ Λυσιμαχίαν, μαθὼν Σέλευκον κτείνει. *Fortasse,* λαθὼν. *TYRWHITTUS.* *Lys. adv.* *Andocid.* p. 125. *Tayl.* = p. 255. *Bekker.* ὅστις οὖν καὶ πονηρότερος καὶ ἀμαθέστερος Βατράχου ἐστί,—"*Fortasse* ἀσεβέστερος," *Marklandus.* De μαθὼν et παθὼν vide *P. P. D.* ad *Aristoph. Plut.* 909. *Nub.* 505. Recte *Scaliger,* Οὐ μὴ λαλήσης, ἀλλ' ἀκολουθήσης ἐμοί: quod facillimum est, inquit *Bentleius* in *Epist. ad Kuster.* *Mus. Crit. N.* vii. p. 439. *Mirror* equidem viro præstantissimo *Scaligerum* suam emendationem probasse. *Nub.* 505. λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐ. T, λαλήσης, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐ. I, *Baroc.* 127. et *Dorv.* —σης, et —σης H., λαλήσεις, —*Ald. Junt.* 1, 2. *Bas.* 2.; *Soph. Tr.* 980. ἔξηγείρης —νήσης —στήσης MS. *Harl.*; 983. μοι *Ald.*, "τοι minus recte," *Heathius,* quem vide.

I. *Soph. Œd. Col.* 408. Οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσουσιν ποτέ. *Forte,* Οὐτ' ἄρ'. *Œd. Col.* 1023.

οὐς οὐ μήποτε Χώρας φυγόντες
τῆσδ' ἐπεύξονται θεοῖς — θεοὺς
MSS. duo. ἐπεύχωνται Ald.
ἙΠΕΥΧΟΝΤΑΙ Schol. Lasc. Le-
ge, ΕΠΕΥΧΣΟΝΤΑΙ, i. e. ἐπεύξον-
ται. Pausan. i, 243. 6. ed. Fac.
ἔχουσιν,] ἔξουσιν. i. e. ΕΧΣΟΥ-
ΣΙΝ. Porsonus. vide supra ad p.
147. Mox in iisdem Schol. οἷς
οἱ θεράποντες. fortasse, οἱ σοι
θεράποντες. Conf. supra 177. et
infra 1703. Ph. 103. Tr. 621. Οὐ
τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε Ph. 381.
οὐ μήποτ' εἰς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύ-
σεις ἔχων. nimirum formarum
novarum erat studiosus Sophocl.
ἐκπλεύσης MS. Harl. ut editiones,
ἐκπλεύσεις R. B. Aj. 560. Οὗτοι
σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβριεῖ.
ὑβρίση MSS. Harl. et Hunter.
Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε
γηρύσει. 602. Monk. Οὐ μὴ προσ-
οίσεις χεῖρα, μηδ' ἄψει πέπλων,
conf. Valck. ad l. Suppl. 1076.
οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς,
vide supra p. 173. ; Suppl.
1076. οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς
ἐρεῖς. Herc. Fur. 1219. Ὡς μὴ
μῦσος μεσῶν βαλεῖ προσθεγμά-
των; βάλη Scaliger, quam sus-
tulit Hermannus. Suppl. 1069.
ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολ-
λοὺς ἐρεῖς. "Forsan in Bacch.
343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα,
βακχεύσεις δ' ἰὼν, Μηδ' ἐναπομόρ-
ξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί." R. P.
apud P. P. D. ad Ach. 343.
quem conf. ad Vesp. 393.—852.
Οὐ μὴ θελήσῃ θῆλυν ἐνδῦναι στο-
λήν. Lege, οὐκ ἠθέλησε R. P.
ad Hec. 403.; quem conf. ad
Med. 1218. Schol. Cod. Harl.
ad Odyss. Γ, 272. Ο, 316.
Π, 67. Σ, 365. Υ, 141. Ω, 4.
Valck. ad Adonias. p. 348.
Bockhii Spec. Emendat. in Pin-
dar. Carm. PP. xxvii, xxviii.
Aristoph. Ach. 166. Οὐ μὴ πρό-
σει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις;

Vesp. 396. οὐ μὴ καταβήσει. Nub. 296. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιή-
σεις. σκώψης et ποιήσης H. Ran. 204. (et 527.). οὐ μὴ φλυαρήσεις
ἔχων. "Forte φλυαρήσεις." Ra-
per.; sic MS. apud Brunck. 300
—1. "Lege, οὐ μὴ καλεῖς, ὦ
ἄνθρωπ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς
τοῦνομα. 465. οὐ μὴ διατρίψεις.
Thesm. 1119. L. οὐκὶ μὴ λαλήσι
σύ. i. e. οὐχὶ μὴ λαλήσεις σύ." R. P. apud P. P. D. Xenoph. Anab. ii, 12. legendum οὐκέτι
μὴ ΔΥΝΗΣΕΤΑΙ βασιλεὺς ἡμᾶς
καταλαβεῖν. R. P. apud P. P. D. ad Thesm. 660. K. Π, viii, i, 15. Καὶ τοῦτο γὰρ εὖ εἰδέναι χρὴ
ὅτι οὐ μὴ δύνηται Κῦρος εὐρεῖν—
δυνήσεται Cod. Guelf. In Eur. Or. 139. γένηται Cod. Flor. 34. apud Matthiam pro γενήσεται. Id. Anab. iv. p. 329. ἦν τε πῃ
εἰς δυνηθῇ τῶν λόχων ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀναβῆναι, οὐθεῖς μηκέτι
μενεῖ τῶν πολεμίων, etc. K. Π, iii, ii, 8. ὥς οἱ γε Ἀρμένιοι οὐ μὴ
δέξωνται τοὺς πολεμίους. δέξονται Cod. Paris. B. Plato. Phædo p. 66. B. 7. οὐ μήποτε κτησώμεθα
ικανῶς οὐ ἐπιθυμοῦμεν. κτησό-
μεθα Codd. duo apud Bekker. sed conf. Heindorf. ad l. P. 105. D. 4. Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ τὸ ἐνάντιον
ὧ αὐτῇ ἐπιφέρει αἰεὶ, οὐ μήποτε
δέξεται. δέξηται Editiones. Plat. Euthydem. p. 298. E. 6. καὶ
αὐθις ταχὺ ὑπολαβὼν ὁ Διονυσό-
δωρος, ἵνα μὴ πρότερόν τι εἴπῃ ὁ
Κτήσιππος, editiones; εἴποι Co-
dex Clarkio-Bodl. de Rep. X. I. ii. p. 609. B. Οὐ γὰρ τό γε
ἀγαθὸν μήποτέ τι ἀπολέσῃ, mal-
lem ἀπολέσει, vel potius ἀπολεῖ.

II. Æschyl. Septheb. 281. Οὐ γὰρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ
μόρσιμον.—Suppl. 732, 3. Οὐ
μή — ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχονται.
Eum. 225. Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔτε
μὴ λίπω ποτε. In Jaculatricibus,

AD
NUB.

SECT. Νέας γυναικὸς οὐ με μὴ λάθῃ φλέ-
V. γων Ὀφθαλμὸς, Soph. Phil. 103.

— Οὐ μὴ πίθηται. 418. οὐ μὴ θά-
νωσι; Eur. Suppl. 1079. οὐ γὰρ
μὴ κίχης μ' ἐλὼν χερσί. Plato Re-
publ. vi. p. 492. E. 2. οὔτε γὰρ
γίγνεται οὔτε γέγονεν οὐδὲ οὖν
μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς
ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν
πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον, ὃ
ἔταῖρε de Legg. iii. p. 696. A.
2. οὐ γὰρ μήποτε γένηται παῖς,
καὶ ἀνὴρ, καὶ γέρων. iv. p. 712.
A. 4. ἄλλως δ' οὐ μήποτε γένηται.
xii. p. 942. C. 5. τούτου γὰρ
οὔτ' ἔστιν οὔτε ποτε μὴ γένηται
κρεῖττον οὔτε ἀμεινον οὔτε τεχνι-
κώτερον εἰς σωτηρίαν τὴν κατὰ
πόλεμον καὶ νίκην. Phædr. p.
260. E. 6. τοῦ δὲ λέγειν, φησὶν ὁ
Λάκων, ἔτυμος τέχνη ἄνευ τοῦ
ἀληθείας ἡφθαι, οὔτ' ἔστιν, οὔτε
μήποθ' ὕστερον γένηται. Auctor
Alcib. I. T. ii. p. 132. A. Καὶ
νῦν γε ἂν μὴ διαφθαρήσῃ ὑπὸ τοῦ
Ἀθηναίων δήμου, καὶ αἰσχίων
γένῃ, οὐ μὴ σὲ ἀπολείπω. ἀπολί-
πω Cod. Vindob. Vide Dioto-
genis Fragmentum emendatum
a Brunckio ad Ar. Lys. 704.
Lysias pro Mantith. p. 579 =
357. Bekker. Αὐτὸς ἔδωκα δυοῖν
ἀνδροῖν τριάκοντα δραχμὰς ἑκα-
τέρῳ οὐχ ὥς πολλὰ ΚΕΚΤΗΜΕ-
ΝΟΣ, ἀλλ' ἵΝΑ παράδειγμα
τοῦτο τοῖς ἀλλοῖς Γ'ΕΝΗΤΑΙ.

III. Soph. Œd. Col. 450.
Ἄλλ' οὔτι μὴ λάχωσι τοῦδε συμ-
μάχου, Οὔτε σφιν ἀρχῆς τῆσδε
Καδμείας ποτὲ Ὀνησις ἥξει. El.
42, 3. ΟΥ γάρ σε ΜΗ γήρᾳ τε
καὶ χρόνῳ μακρῷ ΓΝΩΣ', ΟΥΔ'
ὑΠΟΠΤΕΥΣΟΥΣΙΝ ὧδ' ἡνθισ-
μένον. μακρῷ χ' MS. Harl.
ὑποπτεύουσιν idem, ὑποπτεύσου-
σιν MS. Hunter.; ἡν. capillos al-
bescentem; Philemo ap. Athen.
vii. p. 288. E. οὐδ' ἄνωθεν ἐξην-
θισμένον. Eubulus xv. 679. E. Ἡ

μυρτίνους, ἡ τῶν διεξηνθισμένων.
Alexis ap. Athen. ii. 36. E. Ὁμοιό-
τατον ἄνθρωπος οἶνω τὴν φύσιν—
Πρώτιστόν τ' ἀφνυβρίσαι τ' ἀπαν-
θήσαντα δὲ Σκληρόν γενέσθαι.
Vide Musgrav. ad Soph. l. c.
Incertus apud Percy's Reliques,
Vol. ii. p. 162. down his neck—
"his reverend lockes In comelye
curls did wave; And on his aged
temples grewe The blossomes of
the grave." Apud Spenserum
nostratem Fairy Queen, B. I.
cant. x. stz. 48. There they do
find the aged godly Sire, With
snowy locks adown his shoulders
shed, As hoary frost with spangles
doth attire The mossy branches
of an Oak half dead. Paradise of
Dainty Devises, f. i, 4. These
hairs of age are messengers,
Which bid me fast repent, and
pray; They be of death the har-
bingers, Which do prepare and
dress the way. Conf. Æschyl.
Pers. 822. Eur. Med. 1040.
Aliter paulo Aristoph. Lys. 42.
Τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἔρ-
γασαίητο, Ἡ λαμπρόν, αἱ καθή-
μεθ' ἐξηνθισμέναι, "ἐργασαίμεθα
Clem. Pæd. ii. 235. ἐξηνθισμέναι
MS. [hodie penes Collegium S.S.
Trin. Cantab.]. Ita Clemens
Pædag. 2. 10. p. 87. At lib. 3.
c. 2. p. 93. ἐξανθισμέναι i. e.
τὰς τρίχας. vide Hesych. ξανθί-
ζεσθαι. Menander ibid. (Grot.
Excerpt. p. 751.). Νῦν δ' ἔρπ'
ἀπ' οἴκων τῶνδε τὴν γυναῖκα
γὰρ τὴν σώφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας
ξανθὰς ποιεῖν (ποεῖν)." BENT-
LEIUS. Charisius col. 78. Cato
in Originibus; Mulieres nostræ
capillum cinere inungitabant, ut
rutilus esset crinis. Conf. Servius
ad Æn. iv. 694. — Aristoph.
Vesp. 393. Κοὺ μήποτέ σου παρὰ
τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀπο-
πάρδω. Diphilus apud Athen.

———— ΟΥ ΜΗ σ' εγω

ΠΕΡΙΟΨΟΜ' ἀπελθοντ' —————

AD
NUB.

Eurip. Med. 1151 (1148).

———— ΟΥ ΜΗ δυσμενης ΕΣΗΙ φίλοις.

Soph. Electr. 1058 (1052).

———— ΟΥ σοι ΜΗ ΜΕΘΕΨΟΜΑΙ ποτε.

Aristoph. Av. 461.

Λεγε θαρρησας· ὥς τας σπονδας ΟΥ ΜΗ προτερον
ΠΑΡΑΒΩΜΕΝ.

— Lys. 493.

το γαρ αργυριον τουτ ΟΥΚΕΤΙ ΜΗ ΚΑΘΕΛΩΣΙΝ.

Soph. Electr. 1035 (1029).

ΑΛΛ ΟΥΠΙΟΤ' ἐξ εμου γε ΜΗ ΜΑΘΗΙΣ τοδε.

Noli jam deinceps dubitare quin locus, de quo agitur, ad priorum exemplorum normam exigendus sit, Ου μη ΛΗΡΗΣΕΙΣ. Ex iisdem constat * frustra fuisse 223 τον πανυ Scaligerum, qui versum 505. sic refingi voluerit :

Ου μη λαλησης, αλλ ακολουθησης εμοι.

Ubi vulgo leguntur λαλησεις et ακολουθησης. Nec vero vir summus sinceram duntaxat partem sollicitavit, sed et verum ulcus incuratum præteriiit. Rescriptum vero oportuit,

vii. p. 291. F. ΟΥ ΜΗ ΠΑΡΑ-
Λ' ΑΒΩ σ' οὐδαμοῦ Δράκων ἐγὼ
ἔπ' ἔργον, ΟΥ ΜΗ ΔΙΑΤΕ-
ΛΕΪΣ τὴν ἡμέραν Τραπεζοποιῶν
ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην. Ex
emendatione R. P. Adverss. p.
95. Ceterum cave hanc regulam
ad μὴ οὐ per omnia extendas :
vid. Æschyl. P. V. 627. 785.
916. Eum. 912. Soph. Tr. 622.
Eur. Or. 766. (764) et Matthiam
ad l. Thucyd. i. 141. Xenoph.
Anab. iii. i, 12. Soph. Œd.

Col. 156. Περᾶς· ἀλλ' "ΙΝΑ τῷδ'
ἐν ἀ—φθέγκτῳ ΜΗ ΠΡΟΣΠΕ-
ΣΗΙΣ νάπει Ποιᾶεντι· Pseudo-
Lysiae Laudatio, p. 63 = 205.
Bekker. πρὸς τοὺς ἑτέρους ὑπὲρ
ἀμφοτέρων ἘΚΙΝΔ'ΥΝΕΥΣΑΝ
ὑπὲρ μὲν τῶν, "ΙΝΑ Μ'Ηκετι—
πλείω περὶ τοὺς θεοὺς ἘΞΥΒΡ'Ι-
ΣΟΥΣΙΝ, ὑπὲρ δὲ τῶν ἑτέρων,
"ΙΝΑ ΜΗ πρότερον εἰς τὴν αὐ-
τῶν ἈΠ'ΕΛΘΩΣΙΝ — ἐξυβρίσω-
σιν Codices plerique, et omnes
editiones.

SECT.
V.

Οὐ μὴ ΛΑΛΗΣΕΙΣ, ἀλλ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙΣ ἐμοί.

— Quo minus autem mireris aoristum subiectivum pro futuro indicativo librarios aliquando exarasse, ubi de vera lectione metri ratio silet; faciet quod apud Sophoclem [Tr. 980.] contra certissimas versus anapæstici leges idem factum reperiatur:

Οὐ μὴ ΞΕΓΕΙΡΗΙΣ τον ὕπνῳ κατοχόν,
Κακκίνησης, καναστήσης.

Prioris utique versus pedem secundum hoc pacto vides esse bacchium anapæsto temporibus imparem. Legent vero deinceps nisi qui tam sermonis quam metri indolem susque deque habent,

Οὐ μὴ ΞΕΓΕΡΕΙΣ τον ὕπνῳ κατοχόν,
ΚΑΚΚΙΝΗΣΕΙΣ, ΚΑΝΑΣΤΗΣΕΙΣ.

Hos autem qui excipiunt versus sic dispertiendi sunt:

Φοιταδα δεινὴν νόσον ὦ τέκνον. ὙΛ. ΑΛΛ

Ἐπὶ τοι μέλεω

Βαρος ἀπλετόν ἐμμεμονε φρήν.

224 * Libet hanc porro occasionem amplecti de versibus primum apud Sophoclem in Ajace [165—] anapæsticum systema claudentibus, quid sentiam, aperiendi. Ii autem sic vulgo feruntur:

Χ ἡμεῖς οὐδὲν σθενομεν πρὸς ταύ-
τ ἀπαλέξασθαι, σου χωρίς.

Αλλ ὅτε γὰρ δὴ το σὸν οἰμ ἀπεδραν,

Παταγουσιν, ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι

Μεγαν αἰγυπῖον ὑποδεδισαντες·

Ταχ ἂν ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,

Σιγῇ πτηξίαν ἀφῶνοι.

Versus secundus adjecto in fine ἀναξ complendus est non sine MSS. Bodl. Laud. Baroc. utriusque et Suidæ auctoritate,

Ἀπαλέξασθαι σου χωρίς, ΑΝΑΞ⁸⁵.

85. " Lege σοῦ χωρίς, ἀναξ, ed. Ald. Suid. v. ἀπαλέξασθαι
cum R. D., et Heathio ex 4 MSS. (MS. Trin.) H." R. P. Advss.

At quidni inquiet nonnemo vulgatum,

AD
NUB.

Απαλεξασθαι σου χωρις,

versus paroemiacus haberi possit, cum alteri isti,

Σιγη πτηξειαν αφωνοι,

temporum ratione æquipolleat? Nempe hæc videtur fecisse opinio, ut locum nemo antehac, quod sciam, sollicitaverit. At enim illud ratum fixumque sedere velim in versu paroemiaco syllabam catalecticam soli anapæsto subjici oportere. Ad versum quintum editor eruditus hæc habet “Υποδεις.” * Hic 225
“aoristus indicat *timoris cessationem*; adeoque recte
“Scaliger explicat, *defuncti metu*.” Mira profecto editoris doctrina, uti et summi viri interpretatio. Idem aoristus, qui alias ubique *metu perculsi* valet, hic tamen contraria plane notione denotat *timoris cessationem*. Idem etiam (nam ita pergere potuisset vir eruditus) facit, ut syllaba præcedens, quæ alias ubique ante vocalem corripitur, hic tamen contra sequente vocali producat. Idem denique facit, ut participium masculinum ὑποδισαντες ad substantivum foemininum αγγελαι non incommode referatur. En virtutem vere αόριστον! Qualis profecto si admittatur, nulla deinceps vel metri vel orationis violatio moram cuivis injicere poterit. Nunc vero, si vacat, contemplare vicissim unius literulæ adjectio quanta virtute, si apta accedat distinctio, gaudere possit:

Αλλ' ὅτε γὰρ δη το σου ομμ' απεδραν,

Παταγουσιν, ἄτε πτηνων αγγελαι.

p. 184. ἀναξ quoque retinet cod. Hunteri; Theogon. 660. Ἠλύθομεν, Κρόνον νῖε Φάναξ, ἀνάελπτα παθόντες. ἀναξ abest e Cod. Par. 2708. 167. ἀλλ' ὅτε δὴ Hunt. De versu paroemiaco vide Heath. in Pr. viii. et ad Soph. Œd. T. 1334. Burgess. Conf. quoque Butler. ad Æschyl. P. V.

93., Eur. Hipp. 1545. Troad. 100. et Suppl. initio. Æschyl. Agam. 367. Versum paroemiicum persanavit R. P. reponendo Σκήψη βέλος ἡλιθιῶσαν. Cl. Journ. No. xiii. p. 142. et Choëph. 372. Μείζονα φωνεῖς ὀδυνᾷ γάρ. Advss. p. 159. conf. Pers. 32., et Month. Rev. May, 1785, pp. 367, 368.

SECT.
V.Μέγαν αἰγυπτιον Δ ὑποδείσαντες⁸⁶

Ταχ αν, εξαιφνης ει συ φανειης,

Σιγη πτηξειαν αφωνοι.

*Sed enim, cum jam tuum aspectum effugerint, per-
strepunt, velut [absente vulture] avium greges:
magnum vero [ut hi] vulturem [ita illi te] reformi-
dantes, illico, ex improvise si in conspectum te*

86. αἰγύπτιον ὑ. MS. Harl., αἰγυπιόν, τ erasa, Hunt. "Optime Sophoclis versum emendavit et distinxit Toupus [in Suid. Vol. II. p. 39. l. 20. Il. X, 282. ὄφρα Σ' ὙΠΟΔΕΪΣΑΣ μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι. Æn. XII. 261, 2. quos improbus advena bello Territat, invalidas ut aves.]. Edidit quidem Brunckius ex Dawesii conjectura, Μέγαν αἰγυπιόν Δ' ὑποδείσαντες. Sed illud ΔΕ sedem occupat minus commodam, et constructionem reddit impeditiorem. Utramcunque vero harum conjecturam amplectaris, rectius sane feceris, quam fecit Parisinus editor, qui post longam et futilem de lana caprina disputationem eo tandem delabatur, ut credat scripsisse Tragicum, Μέγαν αἰγυπίον Γ' ὑποδείσαντες, et ob inventum palmarium serio triumphat. Sed hoc quicquid est Heathio debetur, qui particulam istam γε adeo deperibat, ut semper sibi adstantem haberet, ad rimam, si quando versus hiaret, explendam. Id nunc deest unum, ut exoriatur aliquis, qui vulgatam lectionem defendat; *asper enim spiritus vim, quam ridet Dawesius, fulcrum metri satis firmum esse; et abesse posse ΣΕ, nulla, ut videtur, sententiæ injuria aut obscuritate!* Ω ΦΙΛΟΘΗΣ, ΠΟΙΟΝ ΣΕ ΕΠΟΣ ΦΥΓΕΝ ΕΡΚΟΣ ΟΔΟΝΤΩΝ." R. P. ad Toup.

465. Aristophan. Plut. 340. "Ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμαστόν γ', ὅπως. sic codd. Rav. et Borg.; γ' quoque reposuit e cod. suo Brunckius, et e conjectura Tyrwhittus. interim, aut "lege cum Piersono ad Mœrin p. 188. θαυμάσιον ὅπως aut transpositione cum R. P. ἔστιν δ' ἐμοὶ θαυμαστόν αὐτὸ τοῦθ', ὅπως—quem conf. ad Ran. 970. Eccles. 410. Av. 45.: Pind. Pyth. IV, 101. σιωπῇ ἔπταξαν ἀκίνητοι. quam ad Aj. citat Lobeckius. Addere liceat "Prudentium p. 284. v. 60. ed. Heins. Fertur avis mulier, magnusque eadem dea vultur.—Heinsius conjicit legendum Magicus: quin hunc cum sequentibus spurios esse suspicatur. Male utrumque; credo, quia non intellexit—Dea illa est Minerva, [Arnob. IV. p. 142. L. Bat. 1651.] propter quam Jupiter maximus coquus [f. cygnus] fieret; et Il. H, 58. Καδδ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἐξέσθην, ὄρνισι Φεοικότες αἰγυπιοῖσιν, et illud (sed de hac voce subdubito) dea mulier; sic Mosch. [IV, 31.]. "Ἀρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί." R. B. "Ruhnkenio versus alienus ab hoc loco videtur, et aliunde temere huc immissus." VALCKEN. ad l. Vide Hieronym. in Jonam, T. V. II. p. 257. Augustin. de Civit. Dei IV, xxvii.

* *dares, silentio muti se occultarent.* Vides, opinor, tam levi manu suam aoristo notionem restitutam metrumque simul et syntaxin in solido locatam.

AD
NUB.

226

V. 371. Νη τον Απολλω τουτω γε τοι τω νυνι λογω ευ
προσεφυσας]

Versus pedem vel tertium bacchium, vel quartum antibacchium hæc lectio repræsentat. Deinde vel τουτω τω λογω, vel τω νυνι λογω recte dixeris: at τουτω τω νυνι λογω importunum prorsus videtur. Denique προσεφυσας τω λογω neque quod voluere interpretes, nec quidquam aliud valet; sed purus putus est soloecismus. Quorum nihil subodoratus est Cl. vel Scaliger, vel Kusterus, vel Bentleius. Atque his quidem omnibus ortum dedit una litera vel a dictante librario parum accurate enunciata, vel a scribente minus distincte audita. Hinc utique factum est, ut pro τουτο scriptum fuerit τουτω. Tu vero repone:

Νη τον Απολλω, ΤΟΥΤΟ⁸⁷ γε τοι τω νυνι λογω ευ
προσεφυσας.

87. "MS. Baroc. 127. τουτο γε." *Burgessius*. Sic MSS. Dorv. C, D, E, F, et quatuor codices apud *Brunck.*, τουτό γ. τοιτῶν I, ν a manu recenti; τούτω γε τοιτῶν (sic) νυνι λ. H, τουτο—νυνι T; "τῶ νῦν λόγῳ ἀντὶ τοῦ ποίω σημείω. α. π. Suid. MS." R. P. apud P. P. D., εὔ προσέφυσας Dorv., H, T, et Leid. τουτό γε R. B. (quem vide in *Mus. Crit.* N^o. vii. p. 437.), accedente *Abreschio* ad *Æschyl.* iii, p. 156. (τούτω μέντοι νυνι *Jortin.* nostras.) "Sic *Sanctamandus*, et *Berglerus* etiam ("B. Dawesii libellum non vidit." Br.), qui verbi προσφύειν, adstruendi, affirmandi, demonstrandi, sensum docte illustrat." *Burgessius*. "Hunc versum longe numerosiorem fore,

si secundam versus partem ita legemus, τῶ νῦν λόγῳ εὔ προσέφυσας, nemo inficiabitur. Τῶ νῦν λόγῳ habet *Suidas*, sed, si hunc locum respexit, male interpretatur ποίω. Utcunque hoc sit, revocanda est particula, quæ cum parum necessaria librariis visa esset, haud mirum si elapsa est. Νη τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι δὴ | τῶ νῦν λόγῳ εὔ προσέφυσας. Ut in *Ran.* 1079. "Ὡστε γε καὐτόν σε κατ' οὔν ἔβαλεν. Νη τὸν Δία, τοῦτό γε τοι δὴ. [κάτω ἔβαλεν vulgatam defendit e "p. 460, 10 (Pac. 700.)." R. B.] *Æquit.* 784. Τοῦτό γε τοί σου τοῦργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον." R. P. Pr. xlix, lv=liii. lx. τῶ νῦν λόγῳ *Soph.* *Œd.* Col. 801. *El.* 769. indica-

SECT. Valet autem τουτο προσφυσας tantundem quod τουτο
 V. απεδειξας, *hoc demonstratum dedisti.* Æschyl. Suppl.
 pag. 317. l. 8. Edit. H. Steph. [v. 275.]

Και ταυτ αληθη παντα ΠΡΟΣΦΥΣΩ λογω.

Ubi Scholiastes: Προσφυσω] Αποδειξω.

227 * V. 422. Αλλο τι δητ ου νομεις ειναι θεον ουδενα, πλην
 άπερ ήμεις,
 Το Χαος τουτι, και τας Νεφέλας, και την
 Γλωτταν, τρια ταυτι ;]

Ita locum repræsentat editor Londinensis, sic autem interpretatur: *Aliud nempe quicquam non putabis deum ullum, præter ea quæ nos: Hoc Chaos scilicet, atque Nubes, et Linguam: hæcce tria?* Fidus profecto satis interpres. Atqui verbo *deum* alterum istud *ullum* importune, ne dicam inepte, subjici quis non videt? Sed neque minus vel importunum est vel ineptum, quod in contextu inveteravit ουδενα. Alii legunt Αλλα τι, uti et ουν νομεις. Verum ex his quodcunque demum elegeris, orationem habebis proletario magis scriptore quam Comico nostro dignam. Hunc autem sic scripsisse crediderim:

ΑΛΛ ΕΤΙ δητ ου νομεις ειναι θεον ΟΥΔΕΝ, πλην άπερ
 ήμεις⁸⁸,

vit Reisigius, qui Τοῦτ' αὐτό γε τῷ ν., et in Æquit. Τοῦτ' αὐτό γέ τοι τοῦργον veram esse autumat; et Av. 481. tentat, Ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τοινῦν ἤρχον τῶν ἀνθρώπων τὸ παλαιόν, pp. 149. 151.

88. "MS. 127. ἀλλ' ὅτι δητ' ουν νομεις ηδη θεον—" Burgess. "οὖν ex emend." R. P. ἀλλ' ὅτι δητ' οὖν ν. ή. MSS. Arund. E, Rav., et duo Br.; "χορ. ἀλλ' ὅτι δητ' οὐ νομεις ηδη Dorv." D, T, et F cum interpr. σκόπει, et tres Br.; ἀλλοτὶ (sic) δητ' οὐ I. sed schol. ἀλλὰ ὅτι δητα: ἀλλοτὶ

(ἀλλοτὶ Junt. 1.) δητ' οὖν ν. ή. Ald. et Junt. 1.; ἀλλ' ὅτι δητ' οὐ ν. εἶναι θ. οὐδενα π. Junt. 2. et H., cum interpr. ἀλλ' ἴσθι ὅτι et schol. ἀλλ' ὅτι δητ'—ἀλλὰ σκόπει, φησιν, ὅτι οὐδένα νομεις εἶναι ἄλλον θεόν, οὐδ' ἓνα δητα. τὸ δὲ δητα ἔμφασιν ἔχει. οἶον εἰ καὶ νομιζεις καὶ ἄλλον τινὰ θεόν ἄνευ ὧν νομιζομεν ήμεις, οὐκ ἀληθῶς καὶ ὀρθῶς νομισεις αὐτόν: "Ἀλλὰ vet. ed.—οὖν Ald.—ήδη—leg. οὐδέν" R. B. tentaverat vir summus, ἀλλ' ὅτι δητ' οὐ νομεις ηδη—quam mox deleuit. [Vir summus ad Kusterum; "tu rescribe ex

Το Χaos τουτι, και τας Νεφelas, και την Γλωτταν, AD
NUB.
τρια ταυτι.

Nihil igitur aliud deinceps existimabis deum esse, præterquam—Solemnis autem est locutio ista, ουδεν αλλο πλην: Acharn. 375.

ΟΥΔΕΝ βλεπουσιν ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ ψηφω δακειν.

Vesp. 1498.

Μα τον Δι, ΟΥΔΕΝ γ ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ γε καρκινους.

* Pac. 504.

228

ΟΥΔΕΝ γαρ ΑΛΛΟ δρατε ΠΛΗΝ δικαζετε.

similiter Av. 19. 902. Soph. Aj. 125. Col. 597 (573.). Eurip. Hec. 594. And. 746. Cyc. 590. Sin etiam ουδεν αλλο ετι conjuncta videre gestias, hujus etiam rei tibi copiam faciam. Eurip. Bacch. 772.

Οινου δε μηκετ οντος ουκ εστιν Κυπρις,
Ουδ ΑΛΛΟ τερπνον ΟΥΔΕΝ ανθρωποις ΕΤΙ.

Aldina, nisi quod ουδένα cum reliquis habet, quod nos in ουδέν mutavimus "Αλλο τί δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδέν, πλην ἄπερ ἡμεῖς;" Mus. Crit. N^o. vii, p. 438.] Æschyl. P. V. 258. Οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν πλην Soph. CEd. Col. 945. θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστι γηρᾶς ἄλλο πλην. Tr. 1172. Τόδ' ἦν ἄρ' οὐδέν ἄλλο πλην Ph. 536. Οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὁμ-μασιν μόνην θέαν ἄλλον λαβόν-τα, πλην γ' ἐμοῦ. Eur. Æolo. Γέροντες οὐδέν ἐσμέν ἄλλο, πλην ὄχλος. Idem apud Stob. Flor. 10. Κρείσσω γὰρ οὐδεὶς χρημά-των πέφυκ' ἀνὴρ Πλην εἰς τις. R. P. Adverss. p. 274. Theophilus apud Athen. xiii. 563. Α. κατελείπετ' οὐδέν ἄλλο πλην τεθνηκέναι. Philemo apud Stob. p. 133. γνώσει σεαυτὸν ἄλλο μηδέν πλην σκιάν. Xen. Anab. i,

ix, 20. οὐδὲ ἄλλος δὲ τῶν Ἑλ-λήνων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἔπαθεν οὐδεὶς οὐδέν, πλην—iii, i. 10. οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων, πλην Κλεάρχου: Plato de Re- pub. iv, 426. οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τσιούτων οὐδέν ὀνήσει; Attici subinde per ellipsin loquuntur; sed interrogantes nusquam; Soph. Ph. 283. εὕρισκον οὐδέν πλην, conf. Tr. 1415. Hec. 436. μέ-τεστι δ' οὐδέν, πλην ὅσον χρόνον. Aristoph. Lys. 139. οὐδέν γὰρ ἐσμέν πλην Ποσειδῶν καὶ σκάφη. Soph. Ph. 100. Τί δ' οὖν μ' ἀνωγας ἄλλο πλην; Addere libet Pluti 1116. quem ejecit Valckenærius apud P. P. D., emendasse Bent- leium "ex Aldina, οὐ ψαιστόν, οὐκ ἱερεῖον, οὐκ ἀλλ' οὐδεέν, ἀλλ' i. e. ἄλλο: non ἀλλ' i. e. ἀλλά." Kustero in Mus. Crit. N^o. vii, p. 424.

SECT.
V.

V. 822. Ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξης⁸⁹ μηδὲνα] Mirum, opinor, quod dicturus sum plerisque omnibus videbitur. Sed nihilo tamen idcirco minus verum est. Confirmo autem atque in me præstandum recipio ὅπως μὴ διδάξης soloecam esse loquendi rationem; quippe Græci sermonis ingenium exigere ὅπως μὴ διδάξεις. *Nunquamne igitur voculæ ὅπως μὴ cum formæ subjunctivæ verbo construuntur?* Cum aoristo primo subjunctivo vocis vel activæ vel mediæ nunquam, si errores excipias. *At quibus tandem τεκμηριοῖς dignosci potest, rectene perhibeantur quos tu autumas errores?* Exinde vero quod nusquam conspiciatur aoristus ille ad dictas voculas referendus, præterquam ubi metri ratio futurum indicativum recipiat; cum contra tamen futurum indicativum sexcentis in locis extet cum voculis istis conjunctum, quorum in nullum salvis metri legibus aoristus ille 229 invehi * possit. Idem dictum puta de altero vocularum pari οὐ μὴ, cujus constructionem supra pag. 222. (408.) exhibuimus. Hujusmodi autem pauca describemus:

¹ Ὡςπερ με τον Αθαμανθ⁹⁰ ΟΠΩΣ ΜΗ ΘΥΣΕΤΕ.

² Δεδοιχ ΟΠΩΣ ΜΗ ΤΕΥΞΟΜΑΙ κακοδαιμονος⁹¹.

¹ Nub. 256.

² Equ. 112.

89. διδάξης MSS. Cant. et Harl.; conf. infra p. 329. 1. ὅπως μὴ θύσετε I, θύσητε H. 4. φύλαττέ θ' R. B. in ora ed. Bas. 2.

[90. Plutarch. de S. N. V. p. 556. A. versus sequentes citat, quos conjicio esse ex Athamante Sophoclis; vide Schol. ad Aristoph. l. c. φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους ἈΘ' ΑΜΑΝΤΟΣ οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων Δράσασα μηδέν; Æno loquitur, quam forte, repudiata Nephela, uxorem duxerat Athamas.]

91. Eur. Hec. 398. ὅπως τῆσδ' ἔξομαι. R. P. ad l. "Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum se-

cunda persona, aliquando cum tertia, construitur; rarius cum prima. Aristophanes Eccles. 296. "Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-σίοι καθεδούμεθα. Plene dixit post paullo, "Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος. Antiphanes Athenæi iii. p. 123. B. "Ὅπως ὕδωρ ἔψοντα μηδέν' ὀψομαι. [Scaliger ad Manil. p. 439.] Retinenda etiam videtur vulgata Troad. 147. lectio, frustra a Musgravio sollicitata, ὅπως ἐξ-άρξω γὰρ Μολπάν." "Æschylus Prom. v. 68. ὅπως μὴ σαντὸν οἰκτιεῖς ποτέ. In Euripid. Cyclope v. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ præsta te

virum. Xenophon K. 'A. I. p. 154. 32. H. St. ὅπως—ἔσεσθε ἄνδρες. *Polyochus* Athenæi VII, 313. C. ὅπως σε πείσει μηδὲ εἰς· *ne sinas hoc tibi persuaderi: Casaub.* p. 546, 30. *Eubulus* ibid. xv. p. 668. D. νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην Ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε. *nemo frequentius hac usus est forma scribendi, quam Aristophanes; in cujus illa reperietur Pluto* v. 326. *Nub.* v. 1466. *Ran.* v. 8. 381. (si scribatur: X' ὅπως ἀρεῖς) [*Br.* "χῶπως αἵρης ex duobus MSS. in textu dederat, in notis ἀρεῖς; sed hæc vox occurrit in systemate, ubi longæ syllabæ tantum admittuntur, præterquam in proprio nomine Θωρυκίων; lege igitur cum R. P. ad *Med.* 848. et cod. *Rav.* αἵρεῖς." Conf. *Elms.* ad *Heraclid.* 323. *Eur.* *Iph. A.* 125. "Legit Pors. ἐπαρεῖ θυμόν." et *Suppl.* 772. Ἄλλ' εἰεν· αἶρω χεῖρ' αἰ. reddit, tollam manus. *Advss.* pp. 249. 239. vide infra ad p. 336.] 640. 936. *Equit.* 222. 757. *Acharn.* v. 253. 954. *Vesp.* v. 288. *Pac.* v. 76. 1017. 1330. *Av.* v. 131. 1334. *Eccles.* v. 149. 949. *Thesm.* v. 274. 292. 1216. horum locorum postremus sic commode me iudice corrigi poterit, si legatur:—σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς, "Ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει κατενέες." *VALCK.* ad *Theocr.* I, 112. quem conf. ad *Ph.* 1329. et ad *Hipp.* 518. et *Brunck.* *Addend.* ad *Nub.* 1464. *Thesm.* 24. *Lys.* 149. 289. 704. 743. 1305. *Ran.* 378. 462. 918. 995. et ad *Eur.* *Med.* 325.

I. ὍΠΩΣ. II. B. 252. Οὐδέ τί πω σάφα Φίδμεν, ὅπως ἔσται τάδε Φέργα, Ἡ εὖ, ἥε κακῶς νοστήσομεν νῆες Ἀχαιῶν. *Æschyl.* *Suppl.* 445. ὅπως δ' ὅμαιμον αἶμα μὴ γενήσεται. *Chcëph.*

263. ὅπως μὴ πεύσεται. *Agam.* AD 602. ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν NUB. αἰδοῖον πόσιν Σπένσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. 848. ὅπως Χρονίζειν εὖ μενεῖ, βουλευτέον. *Soph.* *Ced.* *Tyr.* 1518. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀποικον. *Aj.* 556. δεῖ σ' ὅπως πατρὸς Δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἶος ἐξ οἴου ἑτράφης. 567. κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμὸνς ἄγων Τελαμῶνι δείξει. *Ph.* 55. ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων. 78. κλοπεὺς ὅπως γενήσεται τῶν ἀνικῆτων ὅπλων. *Eur.* *Androm.* 101. ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω. *Iph. T.* 321. ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλιστ', ἔπον μοι. *Troad.* 449. Στεῖχ', ὅπως τάχιστ' ἐς Αἴδου νυμφίῳ γαμούμεθα. *R. P.* *Advss.* p. 263. *Ar.* *Equit.* 1074. ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται. 1253. ὅπως ἔσομαι σοι φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν. *R. P.* *Opusc.* pp. 34, 5. et ad I. *Vesp.* 526. ὅπως φανήσεται, *R. P.* ad I. 1242. ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς φιλοκτήμονος IMEN. Vide *TYRW.* *Conj.* 54. 1217. Τούτοις ξυνῶν, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς. *Nub.* 489, 90. Ἄγε νυν, ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν Περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσεις. 1110. Δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως Εὖ μοι στομώσεις αὐτόν. 1179. Νῦν ὅπως σώσεις, ἐπεὶ καπώλεσας. *Pac.* 1017. λάβε τὴν μάχαιραν, Εἴθ' ὅπως μαγειρικῶς σφάζεις τὸν οἶν. *Av.* 131. ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδιά Λουσάμενα πρῶ· μέλλω γὰρ ἐστίαν γάμους· Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. *Lys.* 289. X' ὅπως πότ' ἐξαμπερεύσωμεν. "Lege ἐξαμπερεύσομεν ex Schol., atque ita citat Kuster. ad *Suid.* v. ἀμπερεύοντες, qui et hanc lectionem recte exhibet. Ita quoque MS. Trin."

SECT. *R. P.* apud *P. P. D.* Conf. 1182.

V. *Ran.* 118. ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν

— "Ὅπως τάχιστ' ἀφικόμεσθ' εἰς "Αἰ-
δου κάτω. 640. οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ εἶ σὺ γεννάδας ἀνὴρ. 1151, 2.
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγωδίας
μέρος Πρώτιστον αὐτοῦ βασιανῶ
τοῦ δεξιῶ. *Eccles.* 295. προσέ-
χων, ὅπως Μηδὲν παραχορδιεῖς.
Plut. 326. ὅπως δέ μοι καὶ τὰλλα
συμπαραστάται ἔσεσθε. *Araros*
apud *Suid.* v. Ἀναθεῖναι "Ὅπως
τε τὴν νύμφην, ἐπειδὰν καιρὸς ᾗ,
Μετέωρον ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀναθή-
σεις φέρων. *Tour.* ad *Suid.* l. p.
44. *Oxon.* *Comicus incertus* apud
Etym. M. 699. "Ὅπως ἀποφεύξεις
τὸν θεὸν περιδέξιως. *R. P.* *Ad-*
verss. p. 287. *Herodot.* i, 9. σοὶ
μελέτω τὸ ἐνθεῦτεν ὅπως μὴ σε
ὄψεται ἴοντα διὰ θυρέων. ii, 121.
μηχανᾶσθαι ὅπως τὸ σῶμα τοῦ
ἀδελφεοῦ καταλύσας κομιεῖ. *Thu-*
cyd. i, 56. ὅπως τιμωρήσονται
αὐτούς. *Xen. Mem.* ii, i, 1. τὸν
μὲν, ὅπως ἱκανὸς ἔσται ἄρχειν,
τόν δ', ὅπως μὴ ἀντιποιήσεται
ἀρχῆς, — iii, ii, 1. ὅπως σῶσαί
τε ἔσονται αἱ οἰες, καὶ τὰ ἐπι-
τήδεια ἔξουσιν. *Anab.* i, vi, 6.
ὅπως ξὺν ἡμῖν βουλευόμενος—
τοῦτο πράξω περὶ Ὀρόντου του-
τουί. vii, 3. [ὁρᾶτε] "ΟΠΩΣ οὖν
"ΕΞΕΣΘΕ ἄνδρες ἄξιοι ἐλευθερίας.
ii, vi, 8. Ἰκανὸς μὲν γάρ, ὥς
τις ἄλλος, φροντίζειν ἦν, ὅπως
ἔξει ἡ στρατία τὰ ἐπιτήδεια. iii,
i, 14. ὅπως δὲ ἀμυνούμεθα. 16.
et iv, vi, 7. ὅπως ὥς κάλλιστα
ἀγωνιούμεθα. v, iv, 21. "ΟΠΩΣ
καὶ τοῖς φίλοις οὖσι τῶν βαρβά-
ρων Δ'ΟΞΕΤΕ κρείττους αὐτῶν
εἶναι, καὶ τοῖς πολεμίοις ΔΗΛ'Ω-
ΣΕΤΕ. *Plato* in *Phædo.* p. 384.
Fischer. ὅπως δὲ, ἃ αὐτοὶ ἔθεντο,
ταῦτα δόξει τοῖς παροῦσι. *Lys.* p.
252. E. 3. πᾶν τοιοῦτον ὅπως
τοιοῦτος ἔσται. *Protag.* p. 495.
D. 3. φέρε δὴ ὅπως μεμνησόμεθα

ταῦτα. *De Republ.* iv. p. 429. D.
H.St. 449. B. *Læmar.* ὅπως (τὰ
ἔρια) δέξονται ὀτιμάλιστα τὸ
ἄνθος. "Rectius δέξεται MS.
Platonis et Stobæus p. 252, 25.
et *Ed. Francofurt.* 1581. p. 433,
25. a *Valckenærio* ad *Callim.* p.
193. indicatus, sed rectissime
δέξεται editiones *Trincavelli* et
Gesneri prima p. 264, 18. item
secunda p. 252, 27. A. D. 1549.
et tertia 1559." *R. P.* ad *Hec.*
1141. δέξεται *Parisinus optimus.*
De Legg. iii. 701. D. 7. ὅπως ἡ
νομοθετουμένη πόλις ἐλευθέρα τε
ἔσται καὶ φίλη ἑαυτῇ, καὶ νοῦν
ἔξει. *Demosth. Philipp.* iii. p.
142. καὶ ὅπως μηδὲν αὐτὸς ποιή-
σει σκοπῶν, de *Cor.* p. 360. *Bek-*
ker. ὅπως παρὰ πᾶσαν φιλίαν
ἄχρι τοῦ Πειραιῶς κομισθήσεται:
μοχ, τὰ δ' ὅπως οἰκεῖα καὶ ξύμ-
μαχ' ὑπάρξει, πράξαι. *ibid.* p.
368. ταῦτ' ἐπαινοῦσι καὶ ὅπως τὸν
ἅπαντα τὸν χρόνον διαμενεῖ φασὶ
δεῖν τηρεῖν.

II. "ΟΠΩΣ Μ'Η. *Soph. Œd.*
Tyr. 1074. δέδοιχ' ὅπως Μὴ 'κ
τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.
MSS. *Bodl.* conf. 406. 1518.
ubi πέμψης MSS.; conf. *Col.*
1742. *Tr.* 455.; *Aj.* 329. 556.
1040. κρύψης MSS. *Harl.* et
Hunt.; *Ph.* 55. 78. 1069. *El.*
963. 955, 6. "Ὅπως μὴ κατοκνή-
σης MSS. *Harl.* et *Hunt.*; "κατ-
οκνήσεις *Livineius* ad *Tibull.* ii.
6, 7." *R. P.* *Advss.* p. 210.;
quam lectionem e cod. *Vat.* cor-
rasit *Livineius*, ut ex collatione
ejus apud *P. P. D.* patet; vide
Cl. Journ. N°. xiv, p. 431. "ὅπως
μὴ restitue *Sophocli Philoct.* in
Troj. apud *Priscian.* xviii. p.
1169. ὁσμῇ μόνον ὅπως μὴ βα-
ρυνθήσεσθέ μου. Conf. *Sophocl.*
Philoct. 890." *R. P.* apud *P. P. D.*
"Malim, ὅπως μὲν ὁσμὴν μὴ
βαρυνθήσεσθέ μου. *Supple* φυ-

λάξομαι." *P. P. D.* Addend. p. (141). *Eur. Hipp.* 520. Monk. Δέδοιχ', ὅπως μοι μὴ λίαν φανεῖ σοφῇ. conf. 604. *Troad.* 449. *Nub.* 824. ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα. *Pac.* 309. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι. *An.* 1238—1240. "Ita legi et interpungi velim; μὴ θεῶν κίνει φρένας· ΔΕΙΣΑΣ ὅπως μὴ—πᾶν ἀναστρέψΕΙ δίκη. *Lys.* 1093. "ΟΠΩΣ Τῶν ἐρμokoπιδῶν Μ'Η τις ὑμᾶς "ΟΨΕΤΑΙ. *Ran.* 1024—6. μόνον ὅπως Μή σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας, "Εκτος οἴσει τῶν ἐλαῶν. ["forte leg. Μόνον μνημονεύσεις, ut respondeat strophæ." *Raper.*] 1028, 9. 'ΑΛΛ' ὅπως, ὧ γεννάδα, Μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις. *Herodot.* II, 121. ὅπως μὴ αὐτὸς ὀφθεῖς, καὶ γνωρισθεῖς ὅς εἴη, προσαπολέσει καὶ ἐκεῖνον *MS. Arch.* III, 40. ὅπως μηκέτι ἤξει—135. ὅπως τε μὴ διαδρῆσεται *MS. Arch. Thucyd.*, I, 57. ὅπως μὴ ἀποστήσονται. 82. ὁρᾶτε, ὅπως μὴ αἴσχιον καὶ ἀπορώτερον τῇ Πελοποννήσῳ πράζομεν. "πράζομεν *C. et Lex. Seg.* p. 162, 10." *Bekker.* VI, 18. ἀλλὰ καὶ ὅπως μὴ ἐπεισι, προκαταλαμβάνει. *Xen. Mem.* I, II, 37. φυλάττου ὅπως μὴ καὶ σὺ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσεις. *K. P.* V, II, 23. ὅπως ὁ Ἀσσύριος μὴ ἐπικρατήσῃ. ἐπικρατήσῃ *Cod. Paris. Anab.* I, I, 4. βουλεύεται ὅπως μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ', ἣν δύνηται, βασιλεύσει αὐτ' ἐκείνου. III, I, 18. 'ΑΛΛ' ὅπως τοι μὴ ἐπ' ἐκείνῳ γενησόμεθα, πάντα ποιητέον. *Plato Cratyl.* p. 430. *D. ult.* 'ΑΛΛ' ὅμως μὴ, ὧ Σώκρατες, ἐν μὲν τοῖς ζωγραφήμασιν ἢ τοῦτο, ὅπως μὴ *Cod. Clarkio-Bodl. Ibid.* p. 439. *B.* "Ἐτι τοίνυν τόδε σκεψώμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα εἰς ταυτὸν τείνοντα ἐξαπατᾷ. *Lys.* p. 206. *B.* Σκόπει

δὴ, ὧ Ἰππόθαλες, ὅπως μὴ πᾶσι *AD* τούτοις ἔνοχον σαυτὸν ποιήσεις *NUB.* διὰ τὴν ποίησιν. *Ib.* p. 211. — *B.* ἀλλ' ὅρα ὅπως ἐπικουρήσεις ἐμοὶ, *Gorg.* p. 481. *A.* 7, 8. εἴαν τε θανάτου ἄξια ἡδίκηκῶς ἦ, ὅπως μὴ ἀποθανῇται· ἀποθανεῖται *Cod. Clarkio-Bodl.* 487. *C.* 9. ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι παρεκαλεύεσθε ἀλλήλοις "ΟΠΩΣ Μ'Η πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι γεγόμενοι λήσετε διαφθαρέντες. *Auctor Alcib.* II, p. 148. *B.* ἀλλὰ μάργον τί μοι δοκεῖ εἶναι καὶ ὥς ἀληθῶς πολλῆς φυλακῆς, ὅπως μὴ λήσῃ τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακὰ, δοκῶν δὲ ἀγαθὰ. *Gorg.* p. 513. *A.* τοῦθ' ὅρα εἰ σοὶ λυσιτελεῖ καὶ ἐμοὶ, ὅπως μὴ, ὧ δαιμόνιε, πεισώμεθα—πεισόμεθα *Cod. Clarkio-Bodl. Plato Protag.* p. 313. *C.* 8. καὶ ὅπως γε μὴ, ὧ ἐταῖρε, ὁ σοφιστὴς ἐπαινῶν ἃ πωλεῖ ἐξαπατήσῃ ἡμᾶς,—*Menexenus* II, 236. *C.* ὅπως μὴ μοι χαλεπανεῖ ἢ διδάσκαλος. *De Rep.* VI, p. 478. *B.* 10. *Læmar.* ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ, ἀσχημονῶν γέλῳτα ὀφλήσω. *Sch.* οἷός τ' ἔσομαι: ἐλλιπὴς ἢ φράσις. τοῦτο δὲ ἔθος Ἀττικόν. λείπει γὰρ τὸ σκοπεῖν ἢ τὸ τοιοῦτο. *Meno* p. 77. *A.* 4. ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι πολλὰ τοιαῦτα λέγειν. *Lex. Sangerm.* p. 400, 16. Πλάτων δὲ Νόμων ἐνδεκάτῳ [XI, p. 919. *C.* 9. *D.*] εὔρε [I. εὔρεῖν] μηχανήν, ὅπως ἦθη μὴ ἀνέδην ἀναισχυντίας τε καὶ ἀνελευθέρου ψυχῆς μέτοχα ξυμβήσεται γίγνεσθαι ῥαδίως. XII, 962. *D. E.* ὅπως ἄρξουσιν τινὲς ἐν τῇ πόλει, — ὅπως πλουτήσουσιν, — ὅπως ἄλλων τε πόλεων ἔσονται δεσπόται. *Lys. pro Eratosth.* p. 13. *Tayl.* = 194. *Bekker.* εἶπον ἐγὼ, ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς ἀνθρώπων πεύσεται· πεύσεται du-

SECT. dum conjecit *Marklandus* quam
V. *Lysiae* restituit *Bekkerus*. *Demosth.* de Cor. p. 350. φυλάττειν
ἐμὲ καὶ τηρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ
παρακρούσομαι μήδ' ἐξαπατήσω, —
παρακρούσομαι *optimus Parisi-*
nus. Conf. *F. A. Wolf*. ad *De-*
mosth. Leptin. pp. 266. 375.

III. Ὡς. *Soph.* *Œd.* Col. 1725. ὡς τί ῥέξωμεν; *Lege*, ὡς
τί ῥέξομεν; *Eur.* *Alcest.* 74.
στείχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξω-
μαι ξίφει. κατάρξομαι MSS. et
Lascaris. *Ar.* *Ach.* 655. ἀλλ'
ὑμεῖς τοι μήποτ' ἀφῆθ', ὡς κωμω-
δήσει τὰ δίκαια. *R. P.* *Xen.*
K. Π. vii, ii, 25. δοκεῖς ἔτι ἀλη-
θεύσειν τὸν Ἀπόλλω, ὡς εὐδαί-
μων ἔσομαι γιγνώσκων ἑμαυτόν;

IV. *Æschyl.* *Agam.* 1652.
Ὅπως κατελθὼν πρευμενεῖ τύχη,
Ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατῆς
φονεύς; *Soph.* *Ant.* 776. Ὅπως
μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
Ar. *Thesm.* 23. ὅπως ἔτι προσ-
μάθω. *Xen.* K. Π. v, iii, 9. τοῦτο
δεῖ μηχανᾶσθαι, ὅπως λάθῃ φίλος
ὢν ἡμῖν. iv, iv, 5. Δυσὶν ἂν,
ἔφη, ἐπιμελητέον ἡμῖν εἶη, ὅπως
τε κρείττους ἐσόμεθα τῶν ἐχόν-
των αὐτὰ, καὶ ὅπως αὐτοὶ με-
νουσιν.

V. Ὡς. *Æschyl.* P. V. 273.
Ἀκούσαθ' ὡς μάθητε διὰ τέλους
τὸ πᾶν.

VI. *Eur.* *Hec.* 609—11. Ὡς
παῖδα λουτροῖς τοῖς πανύστατοις
ἐμὴν—Λούσω, προθῶμαι θ'. Ph. 1339.
Ὅπως Λούσει προθῆται
τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν. *Xen.*
Anab. i. p. 25. Καὶ εἴτε μένομεν
αὐτοῦ, σκεπτέον μοι δοκεῖ εἶναι,
ὍΠΩΣ ὡς ἀσφαλέστατα μέ-
νωμεν· εἴτε δὴ δοκεῖ ἀπιέναι,
ὍΠΩΣ ὡς ἀσφαλέστατα ἀπιμεν,
καὶ ὍΠΩΣ τὰ ἐπιτήδεια ἔξομεν,
Plato *Gorg.* p. 328. C. 8. Frf.
ὅπως μὴ ἀποθανῇται. — ἀλλ' ἀθά-
νατος ἔσται —. εἰ δὲ μὴ, ὡς πλείσ-

τον χρόνον βιώσεται τοιοῦτος ὢν.
Sympos. p. 193. A. 5. ὅπως μὴ
καὶ αὐθις διασχισθησόμεθα καὶ
ΠΕΡΙΊΜΕΝ ἔχοντες, —, *Auctor*
Alcib. ii. p. 138. B. 5. Οὐκοῦν
δοκεῖ σοι πολλῆς προμηθείας γε
προσδεῖσθαι, ὍΠΩΣ ΜΗ ΛΗΣΗ,
(i. e. λήσει) τις αὐτὸν εὐχόμενος
μέγαλα κακὰ, δοκῶν δ' ἀγαθὰ,
οἱ δὲ θεοὶ ΤΥΧΩΣΙΝ ἐν ταύτῃ
ὄντες τῇ ἔξει ἐν ᾗ διδόασιν ἅ τις
εὐχόμενος τυγχάνει; λήσεται
αὐτὸν *Cod.* *Clarkio-Bodl.*, *Ald.*
et *Bas.* 2. λήσῃ ἅ. *HSt.* *Demosth.*
Olynth. i, p. 11. *Bekk.* ὅπως
ἐνθένδε βοηθήσετε, καὶ μὴ πάθητε
ταῦτόν ὅπερ καὶ πρότερον.

VII. Ὅπως (*the manner how*)
præsenti indicativi gaudet:
“*Bentleius* ad *Menandr.* fragm.
p. 32 = 39. *Scias* ὅπως ut, quo-
modo, sæpe etiam indicativis jun-
gi.” *Æschyl.* P. V. 382. *Blomf.*
σεαυτὸν σώζ' ὅπως ἐπίστασαι.
975, 6. Δράτῳ, κρατεῖτῳ τόνδε
τὸν βραχὺν χρόνον Ὅπως θέλει.
Soph. *Œd.* *Tyr.* 548. τοῦτ' αὐτὸ
μὴ μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἴ κακός.
Tr. 602. Ὅπως φέρεις μοι τόνδε γ'
εὐνυφῇ πέπλον. *Eur.* *Hipp.* 1246.
ὅπως ἐστὶν κακός. *Or.* 1362.
ὅπως ἔχει. *Aristoph.* *Ran.* 76.
Οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ'
ὅπως ἔχει. *Ach.* 342. Ἀλλ' ὅπως
μὴ ἔν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταιί
που λίθοι. *Xenoph.* *Mem.* ii, i,
28. καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι
ἀσκητέον. iii, ix, 11. εἰδέναι,
ὅπως χρὴ ταλασιουργεῖν. *Plato*
Euthydem. p. 296. E. 2. ὅπως
οὐ πάντα ἐγὼ ἐπίσταμαι, ἐπειδὴ
περ ὑμεῖς φατέ. *Demosth.* *Phil.*
i, p. 48. *Bekk.* ὅπως βούλεσθε,
διοικήσαισθε.

VIII. *VALCK.* in *Diatr.* p. 148.
Voculæ quoque ἵνα, ὡς, ὅπως
cum imperfecto indicativi jun-
guntur, præcedente verbo ejus-
dem temporis, uti et cum aoristo

³ Κατα της πυελου το τρημ ΟΠΩΣ ΜΗ ΚΑΥΣΕΤΑΙ.

⁴ Φυλαττε θ ΟΠΩΣ ΜΗ την βαλανον ΕΚΤΡΩΞΕΤΑΙ.

⁵ Αλλα τηρωμεσθ ΟΠΩΣ ΜΗ Βδελυκλεων ΑΙΣΘΗΣΕ-
ΤΑΙ.

⁶ Οιοι ταλας γ' ό Ζευς ΟΠΩΣ ΜΗ μ ΟΨΕΤΑΙ.

⁷ ΑΛΛ απιθ ΟΠΩΣ ΜΗ σ επι θυραισιν ΟΨΕΤΑΙ.

⁸ Ει σωφρονειτε θοιματια [1. θαιματια ⁹²,] ληψεσθ, ΟΠΩΣ
Των Ερμοκοπιδων ΜΗ τις ύμας ΟΨΕΤΑΙ.

Legitime quidem construitur vocola όπως altera μη
vel comite vel absente cum aoristo secundo formæ
vel activæ vel mediæ, uti et cum aoristo primo
passivæ ⁹³. Nempe hi aoristi notione gaudent ad

³ Vesp. 141.

⁴ 155.

⁵ 371.

⁶ Av. 1494.

⁷ Eccl. 989.

⁸ Lys. 1095.

secundo. De INA *Valckenærius*,
ad l. c. et Monk. ad Hipp. 643.
Æschyl. P. V. 159 —. εις απέ-
ραντον Τάρταρον ήκεν, —ώς μήτε
θεός, Μήτε τις άλλος τοϊσδ' έπε-
γήθει. *Choeph.* 190. είθ' είχε
φωνήν εύφρον', άγγέλου δίκην,
“Οπως δίφροντις ούσα μή' κινυσσό-
μην. *Soph.* El. 1134. “Οπως
θανών έκείσο. *Eur.* Hipp. 933.
όπως έτύγχανεν. *Iph.* A. 385.
Ούκ έσθ' όπως έτικτεν ή Δίος δά-
μαρ' *R. P.* Adverss. p. 259. Ino,
Fr. vii, 4. “Ως την κακήν μέν
έξέβαλλε δωμάτων. *Ar.* Pac.
136. όπως έφαίνου τοίς θεοίς τρα-
γικώτερος. *Xen.* K. Π. i, iv, 18.
Legerim cum Barone *Locella* ad
Xen. Ephes. p. 286. ούποτε ΈΩ-
μενος, “ΟΠΩΣ έπεθύμει, αύτοίς
έξοπλίσασθαι. *Plato* de Legg. p.
959. B. 9. ζώντι γάρ έδει βοη-
θειν πάντας τούς προσήκοντας,
“ΟΠΩΣ ότι δικαιοτάτος ών και
όσιώτατος έζη τε ζών, και τελευ-
τήσας άτιμώρητος αν κακων άμαρ-
τημάτων ΈΓΊΓΝΕΤΟ τον μετά

τον ένθάδε βίον. *Menandri* fr. e
Nauclero apud *Athen.* iv. p. 166.
C. εν' ούτως ήσθετο, Vide *Lys.*
apud *Brunck.* ad *Eur.* Ph. 214.
Æschyl. P. V. 774. “Οπως πέδω
σκήψασα τών πάντων πόνων
‘Απηλλάγην; *Xen.* Anab. i, vii,
11. ούδ' όπως απέθανεν, ούδεις
είδώς έλεγεν.

92. θαιμάτια *R. B.* θοιμάτια
Ald. Junt. 1. θαιμάτια *Eccles.*
26. 99. 275. *Ald.* Junt. 1. θοι-
μάτια 75. *Ald.* Junt. 1. *Lys.*
1086. Leg. θαιμάτι' άποστέλ-
λοντας. *R. B.* ut 1095. *He-*
siod. “Εργ. 559. Τήμος θώμισυ
βουσίν.

93. Audacior paullo *Mark-*
landus,—“ut et sæpissime cum
subjunctivo *Aoristi primi*. licet
id neget hypothesis. sed frustra
negat;” quam *R. D.* docuit.
Æschylus confirmat, *Septheb.*
38. Καί τώνδ' ακούσας, ούτι μη
ληφθώ δόλω. 656. ‘ΑΛΛ' ούτε
κλάειν, ούτε δύρεσθαι πρέπει,
Μή παί τεκνωθῇ δυσφορώτερος

SECT
V.

futuri indicativi significatum quam proxime accedente, uti in istis ποι φυγω [Soph. Œd. C. 828.; 1738. Ar. Av. 353.]; *whither must I fly?* ποι τραπωμαι [Eur. Hec. 1082.]; *whither must I turn myself?* ποι πορευθω [ib.] *whither must I go?* Quæ eodem fere recidunt atque: *whither shall I fly? whither shall I turn myself? whither shall I go?* Nec vero in
230 * eadem cum futuris indicativis oratione raro inveniuntur; uti apud Sophoclem [Tr. 990.:]

Τι ΠΑΘΩ, τι δε ΜΗΣΟΜΑΙ; οἱμοι⁹⁴.

Hujusmodi vero usum aoristus primus vel activus vel medius nusquam recte sortitur.

V. 992. Μηδ εἰς ορχηστρίδος εἰσιεναι, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνῶς.]

“Locum hunc citat Suidas V. Αποθραυσθης, V. “Αχρηστα, et V. Εἰσαττειν; ubi pro εἰσιεναι legitur “εἰσαττειν: quæ diversitas notanda est. Forte το “εἰσιεναι est Scholium του εἰσαττειν, ut vocis minus “notæ, nec æque frequentis; quod postea, ut sæpe “fieri solet, ex margine in textum irrepserit. Apud “eundem tamen Suidam V. Μηλω βληθεις, ubi itidem “locus hic citatur, habetur εἰσιεναι: quod tamen con- “jecturam ante dictam evertere nequit.” *Kusterus*⁹⁵. Virum, ut videtur, doctissimum fefellit vulgatum εἰσιεναι Musis invitis circumferri, quippe cujus ultima sequente vocali (quicquid demum nugarum de diphthongis nonnulli comminiscantur) produci nequeat.

γόοις. Et Soph. Œd. Tyr. 771. κοῦ μὴ στερηθῆς γ' et Eur. Hel. 299. Νῦν δ' οὔτε τοῦτ' ἔστ', οὔτε μὴ σωθῇ πότε. et Xen. Anab. iv, ii, 18. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, “ΙΝΑ Μ'Η ΔΙΑΣΠΑΣΘῶΣΙΝ, ἐπηκούουθουν. “Sane illæ [vocalæ] cum aor. 1. subj. formæ passivæ construi debent, quorum tamen multa aoristo secundo prorsus carent: necesse est ergo, ut pri-

mum adsciscant.” *Brunck.* ad Lys. 704.

94. Æschyl. Septheb. 1056. Τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; *R. P. Cl. Journ.* N°. xv. p. 184.

95. Eandem sententiam breviter aperit vir doctissimus in Epistola ad *Bentleium* in *Mus. Crit.* No. vii. p. 416.; ad quem conf. *Bentleium* ibid. p. 448.

Alterum a Suida ter laudatum εἰσαττεῖν metro quidem quam aptissime congruit, sed illud in se habet incommodi, quod non tam sit *vox minus nota, neque æque frequens*, quam plane nihili. Atqui bene tamen sit Suidæ, qui hanc utcunque nihili vocem ad * nos- 231 tra usque tempora propagaverit. Absque eo utique esset, germanæ hujus loci scripturæ instaurandæ ne spes quidem relinqueretur. Ea vero ex verbi εἰσαττεῖν vestigiis certissima emendatione colligenda est, idque unius duntaxat vel literulæ additamento, εἰσαιττεῖν, vel etiam lineolæ sive puncti, quæ et usitatio est scribendi ratio, εἰσαττεῖν⁹⁶. Hoc autem

96. εἰσάττειν Cod. Rav.; "MS. 43. εἰσαγεῖν superscrip. εἰσερχεσθαι. MS. 127. εἰσαγεῖν superscripto εαυτον." Burgess. εἰσαγεῖν Codices Arund., Dorv., unus Regius apud Br., et suus. Sic E, F, H, I, T, et D σεαυτὸν εἰσ
posito supra; προσάγειν C εαυτὸν suprascripto. "εἰσάττειν Suidas vv. "Ἀχρηστα. εἰσάττειν. In v. ἀποθραυσθῆς habet εἰσάττης, et vv. Μήλω βληθῆναι, εἰσιέναι. Vocem ἄττειν pro αἴσσειν agnoscit Suidas vv. ἄττει. διάττειν. ὑψοῦ διάττει. sed ubique sine ἱ subscripto." M. Raper. Conf. R. B. Dissert. de Phalar. p. 86. R. P. Opusc. pp. 239. 240. 278. et apud P. P. D. ad h. l. Nimirum τγ in MSS. ττ valet. Meminisse libet virum summum in emend. ad Philemon. p. 123=145. aliud spectantem σε supposuisse pro τν quod in ep. ad Græv. p. 31. recte sese habet. Eupolis apud Athen. ix, 392. E. lege, "Εγωγε μικράττ' pro μικρά γ'.—Odyss. K, 495. τοὶ δὲ σκιαὶ αἴσσουσι, apud Menon. Platonis iii. p. 100. A.; αἱ δὲ Cod. Clarkio-Bodl. Plato. Theæt. p. 144. A.

8.—ὥς ταπολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύρροποι εἰσι, καὶ ἄττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα, καὶ μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι φύονται. Auctor Alcib. i, 118. B. 7. διὸ καὶ ἄττεις ἄρα πρὸς τὰ πολιτικὰ πρὶν παιδευθῆναι. Soph. Aj. 301. τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν,—ὑπαίξας MSS. Harl. et Hunter. 305. κἄπειτ' ἐπάξας αὐθις—ἐπαίξας Hunter. ἐπάξας Harl. ἐπαίξας Bentleius. Aristoph. Plut. 723. ἔφενγ' ἀναίξας 733. ἐξηξάτον οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ. Dio Cassius de Clodio xxxix. 29. p. 204. πρὸς δὲ δὴ τὸ συνέδριον ἄρξας, ὀλίγου διεφθάρη· an præstet ἀνήξας, quærit Reimarus: mentem Dionis divinavit vir doctissimus; sed αἴξας a literarum vestigiis propius abesset. De formis autem Ἀίστω· αἴσσω· αἴττω· αἴττομαι· ἥξα· ᾗξαι conf. Eustath. ad Odyss. p. 251, 2. H. Steph. de Orthog. f. pen. Hemsterh. ad Plut. p. 251. Markl. ad Eur. Suppl. 962. Koen. ad Greg. pp. 75, 76. Piers. ad Moer. p. 301. Musgrav. Exercitat. ad Eur. p. 37. Valck. ad Eur. Ph. 1388. Hipp. 1352.

SECT. V. verbum apud Atticos juxta analogiam quam maxime solemnem tantundem valeret necesse est, quod apud Ionas quadrisyllabum *εισαωισσειν*. Ad *αι* sive *α* quod attinet, Atticos simili plane crasi *γρᾱδιον* pro Ionico *γρᾱιδιον* sive *γρῆιδιον* dixisse constat. Eosdem itidem *ττ* pro Ionico *σσ* adhibere solitos nemo nisi puer admodum ignorat. Valet autem si sensum spectes *εισαωισσειν*, *εισαισσειν*, *εισαιττειν*, seu denique *εισαττειν*, *irruere*; vel, si ita vis, juxta Suidæ interpretamentum, *εισπηδησαι*, *insilire*. Quod autem Scholion contextum jamdudum occupat *εισιεναι* tantundem est quod alterum istud Suidæ *εισελθειν*.

V. 1350. Ως ούτος, εἰ μὴ τῷ πεποιθὲν, οὐκ ἂν ἦν Οὕτως ἀκολαστος]

Verbum istud *πεποιθὲν*, cum sequantur *οὐκ ἂν ἦν*, respuit Græci sermonis indoles. Oportet vero *εἰ μὴ τῷ ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ*⁹⁷, *οὐκ ἂν ἦν*—hoc est *επεποιθειν*. At 232 enim dicet nonnemo, quid sibi vult prima * singularis, cum ούτος tertiam postulet? Age igitur, attento paulisper ac patiente fac sis animo,

*Dum veteres avias tibi de pulmone revellam*⁹⁸.

Itaque tandem discas temporis præteriti perfecti terminationem Atticam *ειν* non jam primæ singularis, uti omnes didicimus, sed tertiæ; primæ vero alteram istam *η* esse propriam. Id quod ex poetarum Atticorum scriptis ad examen revocatis fidenter assevero⁹⁹. Solutæ autem orationis scriptores nihil

Herodot. iv, 134. Adoniaz. p. 286. A. (D. Luc. viii, 1. Act. DD. Apost. xiv, 15.) Porson. ad Hec. 31. Boissonad. ad Philostr. Heroic. pp. 302. 456. 600.

97. πέποιθ. (sic H, πεποιθ' Borg. Baroc. 127. et C cum interpr. ἐθάρρει et I cum interpr. θάρρει; πέποιθεν Dorv. Baroc.

43. cum interpr. ἐθάρρει T, F, et E. ΠΕΠΟΙΘΕΙΝ] "Probat Piersonus ad Mœrin. p. 174." R. P. ad R. D., et corroborat Cod. Rav.

98. revello Editiones et MSS. duo, quos obiter inspexi; conf. Hor. Epist. i, xiv, 5.; R. D. vero revellam ad suam telam accommodare licuit.

99. "Probante Valckenæria

moror. Nam in his quidem Grammaticorum recentiorum insomnia constanter conspicienda sese exhibent. Immo in poetis etiam non raro, sed nusquam nisi ubi veram scripturam versus recipiat. Nec vero deest exemplum, in quo terminatio ειν etiam contra metri leges primæ personæ tribuitur. Nempe Aristoph. Av. 511. repræsentant Editt. Vulgg.

AD
NUB.

Τουτι τοινυν γ ουκ ΗΙΔΕΙΝ ᾿γω· και δητα μ ελαμβανε
θαυμα.

Pro portento autem isto, ηδειν ᾿γω, recte reposuit Cl. Kusterus ex MS. Vatic. ηδη ᾿γω¹⁰⁰. Quod autem

ad Euripid. Hippolyt. 405." *R.P.* apud *P.P.D.* Sic Eustathius ad Il. A, p. 50, 32=38, 13. "leg. ηδει ᾿γω." *R.B.*

100. Etymol. Mag. p. 419, 13. Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ Ε καὶ Α εἰς Η συναιροῦσιν· οἷον, ἥδη ἐγὼ, ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην. Quod vero, inquit acerrimus Schraderus, persæpe egi, ut futes et commenticias de syllabarum formis opiniones, licet penitus insitas, animis hominum radicitus evellerem, in eodem de hac forma enixe elaborarunt Critici primores; vide *T.H.* ad Plut. 696. *Valck.* ad Hipp. 792. ad Il. x, 280. et apud Tittman. p. 153. *Musgr.* ad Hipp. 410. *Br.* ad Œd. Tyr. 1525. *R.P.* ad Hec. 1094. *Plato* Sympos. p. 173. A. 7. τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἢ τὰ ἐπινίκια ἔθνευ αὐτὸς τε καὶ οἱ χορευταί. Schol. Clarkio-Bodl. ἢ (sic) ἀττικὸν τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἔα συνηρημένον σημαίνει δὲ τὸ ἔα τὸ ὑπῆρχον· ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἦν κατὰ διάλυσιν ἰωνικὴν· ὁμηρος [Il. Δ, 321.] ἢ (εἰ edd.) τότε κοῦρος ἔα νῦν αὐτε με (l. αὐτ' ἐμὲ) γῆρας ἰκάνει. *Odyss.* Ξ, 212. Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ· *Φέργον* δέ μοι οὐ

φίλον ἔσκειν. Cod. Harl. 5674. "ex em. ἔην primo ἔα vel ἔαν." *PORSONUS.* ἔην Cod. Vesp.; 352. *Νηχόμενος*, μάλα δ' ὤκα θύρηθ' ἔα, ἀμφὶς ἐκείνων. "θύρηθ' text. quod plene θύρηθεν scribit schol. marg." *PORSONUS*, quem vide in Addend. ad l. et ad Hec. 1161. ed. 3. atque *Bast.* Ep. Cr. p. 94. θύρηθ' ἔα Cod. C. C. C. Cantabrigiæ, et duo alii Codices Harleiani, quorum alter, 6325. extra notatus, gl. ἔξω ὑπῆρχον præbet: Codicem vero tertium 5673. nil moror; totus enim e præstantissimo 5674. dimanavit: conf. Il. E, 887.: Il. A, 168. *Φηρσὶν ὀρεσκώοισι*, — *θηρσὶν ὀρ.* Schol. MS. Bibl. Publ. Cantab. *Demosth.* de Cor. p. 305. R.= p. 334. *Bekker.* ὅτ' εἰς τὰ πράγματ' εἰσῆειν, — conf. infra ad Plut. 696.

I. Olim acta hodie agens, (*Critical Review*, June, 1803.) errata, ut potero, exsolvam: "ΗΙΔΕΑ—"ΗΙΔΗ ("ΗΙΔΗΝ sequente vocali) — "ΗΙΔΕΙΝ. Il. Ξ, 71. "Ηιδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν. Conf. Θ, 366. et Callimachum antiquarum formarum venantem in *Fragm.*

SECT. CCXCVII. Æschyl. Choeph. 195.

V. ἄλλ' εὖ σάφ' ἤδη τόνδ' ἀπο-
πτύξαι πλόκον. R. P. Soph. Œd.
T. 433. Col. 944. 948. Ant. 18.
448. El. 1024. Plato Euthy-
dem. p. 190. A. Læmar.=I, p.
271. C. 7. HSt.=p. 3. Routh.
οὐδ' Ἡιδῆ προτοῦ ὅτι εἶεν οἱ
παγρατιαστί. sic MS. Clarkio-
Bodl.; Phædo p. 48. E. Læm.
I, 63. E. 4.=p. 263. Fischer.
Ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι Ἡιδῆ, ἔφη
ὁ Κρίτων. Photius, Ἡδῆ: ἀντὶ
τοῦ ἡδεῖν. Εὐθύδημος· καὶ τῶν
δὴ περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδὸν μὲν
τι ἡδῆ ὁ Κρίτων. In hoc Platonis
loco depravatum ἡδεῖν exhibent
Codices præstantissimi. ἘΞΗιδῆ
Ant. 460. KATHιδῆ Tr.
87. ΞΥNHιδῆ Col. 948. Eur.
Cyclop. 645. In Aristoph. Ach.
153. "lege, ἡδῆ. Hoc quidem
probe noram." R. P. apud P. P. D.
Ach. 10. "lege ὅτε δὴ κεχήνη
vel κέχηνα· prius verum." R. B.
ὅτε δὴ ἑκεχήνη ita Etymol. p.
386. Huc pertinere videtur nota
Photii MS. apud Valckenær. ad
Eurip. Hippol. 405." R. P.
apud P. P. D. Etymologi locus
in V. Ἐπεποιήκειν·—ὅθεν παρὰ
Ἀριστοφάνει. —ἐκεχήνη προσδο-
κῶν τὸν Αἰσχύλον. et Photii V.
Κεχήνη. κεχηνῶς ἡμην· ὡς τὸ
ἡδῆ (ἡδεα, aut ἡδηα Cod. Ga-
lean.) ἡδεῖν. Aristoph. Eccles.
32. "tres lectiones præbent
edd. et MSS. ἐγρηγορῶ, ἐγρηγό-
ρειν, et ἐγρηγόρουν. Vera lectio
est ἐγρηγόρη, cui vulgatiorem
formam ἐγρηγόρειν supposuit li-
brarius." R. P. ad Xen. Anab. IV,
312. I. 7. i. c. Nunc audiamus
Reisigium Pr. x, xi. "Ex mem-
branarum et Ravennatis ἐγρηγο-
ρεῖν fluit ἐγρηγόρειν ultra quod
progredi Porso non debebat."
646. ἐπεπόνθη Cod. Rav. "ἐπε-
πόνθειν vel θη Attice." R. B.

ἐπεπόνθη Elmsleius ad Ach.
523. Suidas ἐπεπόνθη ἀντὶ τοῦ
ἐπεπόνθειν. καὶ ἐωράκη ἀντὶ τοῦ
ἐωράκειν. καὶ ἡδῆ ἀντὶ τοῦ ἡδεῖν.
ex emendatione Koen. ad Greg.
p. 50. conf. Corrigenda; "cu-
jus conjecturam ἐπεπονθειν pro
ἐπεπονθει exhibet Suidæ co-
dex MS. C. C. C." Burgess.;
conf. omnino P. P. D. ad I. in
Addend. ad Aristoph. p. (143).
Plato Sympos. p. 198. C. 3.
καὶ γάρ με Γοργίου ὁ λόγος ἀνε-
μίμνησκεν, ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ
Ὁμήρου ἘΠΕΠ'ΟΝΘΕΙΝ.—ἐπε-
πόνθει Codex Clarkio-Bodl., et
Vindobonensis apud Bekkerum.
Photius, Ἐωράκη: τὸ πρῶτον
πρόσωπον ὡς ἐπεπόνθη καὶ ἐπε-
ποιήκη· καὶ ἡδῆ τὸ ἡδεῖν·
Πλάτων τοῖς τοιούτοις χρῆται
σηματισμοῖς. Plato Euthyphro
p. 14. C. 2. ἴσως (ικανῶς) ἂν
ἡδῆ παρὰ σοῦ τὴν ὀσιότητα ἐμεμα-
θήκη. sic in textu Cod. Clarkio-
Bodl.; Apol. Socr. p. 31. D. 10.

ῥν
πάλαι ἂν ἀπολώλη, καὶ οὐτ' ἂν

ῥν
ὑμᾶς ὠφελήκη οὐδέν,—P. 36. A.

ῥν
6. ἀποπεφεύγη ἂν. Sympos. p.
217. C. 7. ἐπειδήπερ ἐγκεχειρήκη.
Protag. p. 335. D. 8. ἡδῆ δὲ

ς
ἀνεστηκη "sic;" fortasse f, linea
recta, cui facile torno adjungitur
hic nexus, vetustate evanida facta.
Cod. Clarkio-Bodl. Sympos. p.
193. E. 4. καὶ εἰ μὴ ξυνῆδειν Σω-
κράτειτε καὶ Ἀγάθωνι, sic id. Cod.
Sub Aristophanis scilicet senes-
centis ætate hæc persona in vul-
garem formam degeneravit; An-
axandrides apud Athen. XIV, 642.
B. Καὶ τὰς θεὰς οὐδ' εἶδον, οὐτ'
ἡδεῖν ἐγώ. et Macho XIII, 580. C.
Εἰ φησιν ἡ Γνάθαινα, τοῦτ' ἡδεῖν

ἐγώ. ex emendatione Casauboni, ubi ἤδη in metri leges peccaret. 2. "ΗΙΔΗΣ—"ΗΙΔΗΣΘΑ—"ΗΙΔΕΙΣ. *Soph. Ant.* 447. *Aristoph. Nub.* 328. ἤδεις MS. Baroc. 127. ΕΞΗΙΔΗΣ *Sophocl. Tr.* 990. *Plato Euthydem.* p. 80. D. 2. σὺ μέντοι ἴσως πρότερον μὲν "ΗΙΔΗΣΘΑ. sic Cod. Clarkio-Bodl. *Etym. M.* p. 420. l. 12. "Ηιδεῖσθα. τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ΕΙ, τὸ δὲ Ἀττικώτερον διὰ τοῦ Η. Εὐπολῖς. *Conf. Mœr.* l. c. *Odyss.* T, 93. *Eur. El.* 926. *Cycl.* 108. *Aristoph. Eccles.* 551. *Plut.* 684. οὐκ ἐδεδοίκεῖς τὸν θεόν; 3. "ΗΙΔΕΕ (—ΕΝ) "ΗΙΔΗ (—ΗΝ) —ΕΙΝ *Etymol. Mag.* p. 419. 13. ἐν τῷ τρίτῳ [προσώπῳ] τὰ δύο ΕΕ, εἰς Η, οἷον "ΗΔΗ ἐκεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐγίνωσκε—οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον· ἡ γὰρ κράσις τοῦ πρώτου προσώπου [ἤδη ex ἤδεε] τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐστὶν ἰδίωμα τοῦ δὲ τρίτου [ἤδη ex ἤδεα] τῆς νέας. *Eustath. ad Odyss.* ψ, 220. p. 1946, (f. 1496.), 21=813, 14. Παραδίδωσιν Ἡρακλείδης ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τοὺς τοιοῦτους ὑπερσυντελικοὺς ἐν τῷ Ἡτα μόνῳ περατοῦσιν, "ΗΙΔΗ λέγοντες καὶ ΕΝΕΝΟΗΚΗ καὶ ΕΠΕΠΟΙΗΚΗ· καὶ οὕτω φησι Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι· καὶ Θουκυδίδης δὲ κέχρηται τῷ τοιούτῳ Ἀττικῷ ἔθει. *Thucyd.* II, 53. ὅτι δὲ ἤδει τε ἠδὲ καὶ—MS. *Cantab. Nn.* 3. 18. ὅτι δὲ ἤδη—*Sc.* II. B, 832. et *R. P.* ad *Odyss.* Σ, 343. et x, 469. *Soph. Œd. Tyr.* 1525. *Col.* 440. *Eur. Ion.* 1187. *Aristoph. Ach.* 35. et *Elmsl.* ad I. *Vesp.* 556. *Pac.* 1182. *Nub.* 379. ἐλελήθει Cod. Baroc. 127. *Plut.*, ultima ejus fabula, 696. προσήεν. vide *P. P. D.* ad I. et *conf. Elms.* in *Diar. Erudit.* (*Class. Journ.* N°. xvii.) ad *Her-*

mann. Suppl. 752. et ad *Heracl.* AD 210. 738. ἀνεσκήκει omnes codices, ni fallor, retinent; Photius, "Ηκειν: τὸ ἐώκειν ἐπὶ γ' προσώπου· οὕτως Ἀριστοφάνης (*Av.* 1298. de quo loco vide infra ad p. 301.). *Plato Sympos.* p. 219. E. 3. ὥτε ὥμην αὐτὸν μόνῳ ἀλώσεσθαι, διεπεφεύγει με. *Ib.* p. 220. A, 7. Σωκράτη μεθύοντα οὐδεὶς πώποτε ἐώρακεν ἀνθρώπων. ἐώρακει Codex Clarkio-Bodl. *Euthydem.* p. 300. D. 9. ὁ δέ μοι πανοῦργος ὢν, ὁ Κτήσιππος, παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρηκηκόει. παρακηκόει Codex Clarkio-Bodl. *Theocr. Id.* xxiii, 4.

II. 1. "ΗΙΣΤΟΝ *** 2. "ΗΙΣΤΗΝ *Aristoph. Av.* 19. In scholiaste quoque pro ἴστην legendum ἥστην (*norant*) putat *R. P.* apud *P. P. D.* *Etymol.* in v. "Ηισαν. Ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἤδειν, ἤδεις, ἤδει, τὸ δυικὸν ἤδειτον, ἤδείτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ΕΙ διφθόγγου καὶ τροπῇ τοῦ Δ εἰς Σ, γίνεται "ΗΙΣΤΗΝ. *Conf. R. P.* ad *Hec.* I. c.

III. 1. "ΗΙΔΕΙΜΕΝ—"ΗΙΣΜΕΝ· "ΗΙΔΕΙΤΕ—"ΗΙΣΤΕ· "ΗΙΔΕΣΑΝ—"ΗΙΣΑΝ 1. *Soph. Œd. Tyr.* 1232. ἤδαιμεν *Æschyl. Agam.* 1101. "ΗΙΣΜΕΝ. Photius, "Ηισμεν: ἐπιστάμεθα. *Eur. Hec.* 1102. *Aristophanes Γηρυτάδῃ* apud *Athen.* xii, 551. B. Οὐ σημαίνοντας αἰδοφοῖτας, καὶ θαμά. Οὐ σώματ' ὄντας, ἄ., *Tourp.* ad *Suid.* V. II. p. 346., "Τοὺς σχήματ' ὄντας," *R. P. Advss.* p. 134. et *conf. Eurip. Erechth.* apud *Lycurgum* p. 220. "Mallem sic "ΟΥΣ "ΗΙΣΜΕΝ "ΟΝΤΑΣ αἰδοφοῖτας. *Quos noveramus.*" *TYR-WHITT.* ad *Tourp.* p. 424. Hanc emendationem laude prosequebatur *R. P.* *Harpocratio* "Ηεμεν, ἀντὶ τοῦ ἤδαιμεν. Ἀντιφῶν. *T. H.*

SECT. de his terminationibus modo asseverare sustinui,
V. exinde collegi, quod ubicunque versus ratio terminationem ειν, ibi itidem sententia personam tertiam: ubi vero illa terminationem η; ibi hæc primam
 233 personam postulet. Accedit quod craseos * Atticæ analogia hoc ipsum flagitet. Nempe primæ personæ

ad Plut. 696. Lege, "Ἡσμεν. Valck. in N. F. p. 387. et Piers. ad Mær. l. c.—2. "ἩΔΕΙΤΕ Demosth. ad Callicl. p. 1274. Reisk. = p. 1384. Bekker. μάλιστα μὲν ἡδείτε ἂν ἰδόντες τὸ χωρίον. Etymol. M. in v. Ἡσμεν. ἩΣΤΕ ἀντὶ τοῦ ἡδείτε. Σοφοκλῆς Κόλχοις. Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἩΣΤΕ τὸν Προμηθέα.—3. "ἩΔΕΞΑΝ. Xenoph. Memorab. i, ii, 14. "ἩΔΕΞΑΝ (pro ἡδείτην) δὲ Σωκράτην—Demosth. pro Cor. p. 321, 5. Reisk. = 354, 1. Bekker. de F. L. p. 357, 17 = 393, 8. 413, 6 = 461, 18. adv. Onetor. i, 870, 11 = 966, 22. 874, 3 = 970, 18. adv. Phorm. 907, 14 = 1003, 13. adv. Steph. i, p. 1110, 25 = 1216, 15. adv. Euerg. et Mnes. ib. p. 1142, 13 = 1247, 2. 1163, 5 = 1268, 4. adv. Eubulid. 1312, 26 = 1424, 20. adv. Neær. 1382, 20 = 1500, 14. [Pseudo-D. Laudatio, p. 1397, 16 = 1516, 11. 1398, 21, 28 = 1517, 17, 23. ΠΡΟ'ἩΔΕΞΑΝ pro Cor. 294, 27 = 321, 20. ΣΥΝἩΔΕΞΑΝ de F. L. 357, 21 = 393, 11. 413, 6 = 461, 18. adv. Aristocrat. p. 673, 1 = 752, 13. adv. Aphob. i, p. 831, 13 = 926, 11. iii, 859, 3 = 955, 18. Proem. Demosth. 1453, 28 = 1577, 2.: neque alterum alibi nusquam. ἩΣΑΝ. Photius, Ἡσαν: ἐπίσταντο. Æschyl. P. V. 451. Δόμους προσείλους ἦσαν. Eur. Cyclop. 230. Auctor Rhesi 854.; conf. Piers. Verisim. p. 82.,

Tourp. ad Suid. Vol. i. p. 251. et R. P. ad Tourp. p. 450. Xen. An. iv, p. 312. Οἱ δὲ πολέμιοι, ὡς ἡσθοντο ἐχόμενον τὸ ὄρος, ἐγρηγόρησαν,] "Xenophontis tempore nondum usu receptum erat verbum γρηγορεῖν. Repone probam formam ἐγρηγόρεσαν, qua utuntur cum alii, tum Aristophanes Plut. 744." Porson. Sed Anti-Atticist. p. 96. Ἐγρηγόρησεν: Ξενοφῶν τετάρτῳ Ἀναβάσεως. Xenoph. K. Π. i, iv, 20. καὶ ἅμα θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει—. Meminisse libet terminationem — εἰσαν esse purum, ut aiunt, barbarismum; Xenoph. Anab. iii. p. 248. τὴν γὰρ ὑπερβολὴν τῶν ὀρῶν ἐδεδοίκεσαν μὴ καταληφθεῖη. "Lege cum MS. Paris. ἐδεδοίκεσαν. Hæc enim legitima est forma; altera veteribus Græcis prorsus incognita." Quin immo Ἐγεγόνεσαν Josepho p. 104. l. 14. ed. Havercamp. restituit Jortinus; quod melius fecisset ad Platonis Gorg. p. 515. E. ult.; ibi enim ἐγεγόνεσαν exhibet Cod. Clarkio-Bodleianus. Origen. de Orat. p. 294 = 262. εἰ μετ' ὀλίγον τῶν κρεῶν μετελήφεισαν Editiones Readii et Ruæi; μετελήφεσαν MS. Holm. In Pausan. ix, v, p. 719. τοῖς μὲν Ἀοσι κατὰ κόμας ἐπήεσαν αἰοικήσεις. Hac notula, "q. ὑπήρξαν" meliorem lectionem desiderasse videtur vir summus, T. TYRWHITTUS. Sed ne quid nimis.

terminatio Ionica non est nisi εα, tertiæ εε, et sequente vocali, εεν. Atqui notissima est crasis Attica, qua εα in η; εε et εεν in ει et ειν migrare solent. Video quidem Florentem Christianum verbum ηδειν, quod recte scribitur Vesp. 632., ita interpretatum esse, ac si primæ esset personæ:

AD
NUB.

Ουκ : ἀλλ ἐρημας ὡεθ οὕτω ραδίως τρυγησεῖν,
Καλῶς γὰρ ΗΙΔΕΙΝ ὥς ἐγὼ ταυτὴ κρατιστός εἰμι.

*Verum est : sed hic sperabat uvas absque vindice ullo
Secassere omnes : me tamen noram*¹⁰¹ *quid hic valerem.*

Verum eruditum virum fefellit cum germana loci scriptura, tum sententia. Quippe primo pro otiosa ac plane inepta vocula οὕτω legendum est οὔτος¹⁰²; sicuti V. 535. Εἰπερ, ὁ μὴ γενοῖτο¹⁰³ νυν, ΟΥΤΟΣ ἐθέλει κρατησάι· et V. 640. Ὡσθ ΟΥΤΟΣ ἡδὴ σκορδινάται. Atque hujus quidem vocis notionem in versione Florens ipse exhibuit sola sententiæ vi adductus; *sed hic sperabat*. Mox vero eo usque angustiarum redactus est, ut γὰρ exposuerit *tamen*, prorsus contra notum istius voculæ sensum. Est autem loci sententia: *Non : verum desertas [vineas] sperabat iste se vindemiaturum; [h. e. nullam sibi mecum litem intercessuram;] Probe enim norat me hac arte plurimum valere.* * Scholiastes ad locum: Ἀλλ ἐρη- 234
μας] Παροιμία· Ουκ ἐρημας τρυγησεις. ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πρᾶττοντων, ὥς μηδενὸς αὐτοῖς ἀντιπρᾶττοντος¹⁰⁴. Similiter legimus Eccles. 880.

Ωίου δ ΕΡΗΜΑΣ, ου παρουσης ενθαδε

101. "Addere potuisset, in eodem errore versatum esse *T. Fabrum* ad Eccl. 646. confer Schol. ad Pac. 1182. ubi exemplum desumptum est ex Plut. 696." *R. P.* apud *P. P. D.*

102. "οὕτω ραδίως citat *Marklandus* ad Eur. Suppl. 159. L. cum *R. D.* οὔτος ραδίως, ut *Menander Clyp.* apud *Stob.*

Florileg. 49. εἰ πάντας ὑπονοοῦσιν οὔτοι ραδίως. Ubi vulgo male legitur οὕτω. *Euripides Cyclop.* 558. ἀπολεῖς. δὲς, οὔτος. Ita optime *Tyrwhittus* pro vulgato οὕτω." *R. P.* apud *P. P. D.* quem conf. in *Advss.* p. 229.

103. "Leg. γένοιθ' οὔ-τός γ' ἐθέλει κρατῆσαι." *R. B.*

104. Conf. Schol. apud *Vict.*

SECT. Εμῶν, ΤΡΥΓΗΣΕΙΝ, καὶ προσάξουσθαι τινὰ
 V. Αἰδουσ' ἐγὼ δ, ἣν τοῦτο δράς, ἀντασομαι ¹⁰⁵.

h. e. Fabro interprete: *Putabas autem, me non præsente, vineas Relictas vindemiaturam, et allecturam quempiam Cantando: Ego vero, si id facies, contra canam.*

Emendationes in RANAS.

V. 3. Νῆ τον Δι, ὅτι βουλεὶ γε, πλὴν πιέζομαι,

Τοῦτο δὲ φυλαξαι· πανυ γὰρ ἐστὶ ἡδὴ χολῇ.]

Scholiastes ad locum: Πανυ γὰρ ἐστὶ ἡδὴ χολῇ] Ἀντι-
 του πολυ, το δὲ πολυ, καν ἡ γλυκυ, πονηρον ἐστιν. Αἴν
 vero πολυ γὰρ ἐστὶ ἡδὴ χολῇ? Adeste, quotquot ubique
 estis Œdipi, atque hoc non tam interpretamentum,
 quam ænigma explicate. Frischlinus, qua erat pru-
 dentia, verba jam descripta in versione penitus
 neglexit. Atque ea profecto ejusmodi sunt, ut ad
 nullum aliud exemplum, in quo reperiatur vox χολῇ,
 ita exigì posse videantur, ut vel ferenda exoriatur
 235 sententia. Ecquis unquam tam * nude et jejune
 dixit ἐστὶ χολῇ? Nunc vide annon rem acu tetigisse
 censendi simus:

Νῆ τον Δι ὅτι βουλεὶ γε, πλὴν πιέζομαι·

Τοῦτο δὲ φυλαξαι· πανυ γὰρ ἐστὶ ἡδὴ ΣΧΟΛῇ ¹⁰⁶.

105. "leg. δράς, ἀντάσ." R. B.

106. "Potest forsan legi
 σχολή." Sanctamandus. "Sed ne
 optimi quidem jaculatores sem-
 per collimant." χολῇ D, E, I,
 T, et edd. tres primariæ; "Sui-
 das v. πάνυ, male σχολή. neque
 Kusterus correxit." R. B. Recte;
 sensus est, *jamdudum mihi facile
 fit, ut irascar*: necesse enim
 habuit Bacchus ad inferos de-
 scendere, ut Euripidem reducat;
 et hoc illi incommodum iter
 πλευρὰ γυμνάζει χολῇ. χειμάζει

Ruhnkenius ex conjectura; sed
 Bacch. 1123. γυμνοῦσι δὲ Πλευρὰ
 σπαραγμοῖς. Pulcre *Soph. Ph.*
 1459. Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν
 ἔμοι Στόνον ἀντίτυπον χειμάζο-
 μένω. et *Meleager* apud *Brunck.*
 in *An. Gr. T.* i, p. 11. xxix.
 Κυμαίνει δ' ὁ βαρὺ πνεύσας Πό-
 θος, χειμαίνει conjecit nescio
 quis. *Eurip. Androm.* 733. οὐ
 γὰρ ἄφθονον σχολὴν ἔχω. χολὴν
 R. P. Advss. p. 225. l. 406 +
 403. "senarium facit." R. B.
Mosch. Id. i, 9, 10, ὡς μέλι

Dicamne, o here, eorum quidquam quæ risum spectatoribus excitare solent? BACCH. Immo quidquid tibi lubet, (præterquam premo; ab hoc autem temperes, velim :) omnino enim jam vacat. AD RAN.

¹ ΑΛΛ ου ΣΧΟΛΗ.

² ΑΛΛ εκκυκλησομαι· καταβαινειν δ ου ΣΧΟΛΗ.

³ Εκκλησιαν ποιειν ἐώθεν τη μεση
Των Θεσμοφοριων, ειγ ἄλις ΕΣΘ ¹⁰⁶ ημιν ΣΧΟΛΗ.

⁴ ΣΧΟΛΗ δε πλειων η θελω ΠΑΡΕΣΤΙ μοι.

⁵ Ουτοι θυραιαν τηνδ εμοι ΣΧΟΛΗ παρα
Τριβειν—

⁶ Οι πολλα μοχθησαντες ουκ ΟΥΣΗΣ ΣΧΟΛΗΣ προ-
θυμως
Δευρ ηλθομεν—

V. 349. Αποσειεται ¹⁰⁷ δε λυπας
Χρονιων τ ετων
Παλαιους τ ενιαυτους]

¹ Acharn. 406. ² 408. ³ Thesm. 383. ⁴ Æschyl. p. 50.
l. 4. (P. V. 816.) ⁵ p. 208. l. 8. (Agam. 1057. conf. 1061.)
⁶ Plut. 282.

φωνά. *Ην δὲ χολᾶ, — ὡς μέλι
φωνά, ΦΡῆν δὲ χολά· rescripsit
Eldikius; et citat Plaut. in Truc.
i, ii, 76, 7; sed vide virum doc-
tissimum, Thomam Briggs, ad l.
Comici incerti impie in deos dic-
tum apud Ioan. Philop. in Procl.
xvi, 4. Οἶει τοσάντην τοὺς θεοὺς
ἀγειν σχολήν "Ὡστε τὸ κακὸν καὶ
τὰ γαθὸν καθ' ἡμέραν Νέμειν
ἐκάστω; conf. Lucret. ii, 645—
50. Hor. Carm. iii, iii, 35. Di-
ogenes Cynicus apud D. Laërt. vi.
p. 143. ed. fol. Lond. καὶ τὴν μὲν
Εὐκλείδου σχολὴν ἔλεγε χολήν.

106. Ex ed. 1532. P. P. D.;
"lege, ἦν ἀλισθῶμεν σχολῇ. vide
Hesych. Suid." R. B. ἦν ἀλισθ'
ἡμιν σχολῇ Junt. i. ἦ μάλισθ'
ἡμῖν σχολή optime Codd. Aug.
apud Brunck. et Rav.: "μάλιστα
σχολή Plato Apol. S. p. 361.

C. ed. Læmar." R. P. apud
P. P. D.; quem conf. Opusc.
pp. 23, 4. E contrario, Eur.
Hel. 91. Τελαμῶν ὁ φύσας· τίν'
ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον; "Im-
mo—τίν' ἂν ἔχοιμ' ἄλλον φ."
Tyrwhittus in App. ad Mus-
grav. p. 161.

107. "MS. 127. (348.) γονυ
παλλεται γεροντων. suprascrip.
ορμα σου κινουντος. MS. idem,
ἀποσειονται — χρονιων ετων —"
Burgessius et R. B.; "τε addit
post παλαιούς 351." R. P. apud
P. P. D. Sic ἀποσειονται δὲ λύ-
πας χρονίων ἐτῶν παλαιούς τ'
ἐνιαυτούς, Codd. I, Rav. et Borg.
χρονίων τ' ἐτῶν D, E, T. "γρ.
χρόνους τ' ἐτῶν" Victorius, quod
non hercle intelligo. "Legendum
haud dubie cum Dawesio ἀτῶν
pro ἐτῶν." Hotibius p. 30.

SECT. V. Principio prioris τε collocatio postulat ad constructionis integritatem alterum genitivum, qui tamen nullus hic habetur. Deinde ista λυπας * χρονιων τ ετων, sive, quod legi monet Scholiastes, χρονους τ ετων, et παλαιους τ ενιαντους, δις ταυτον plane sonant. Tertio, versus in strophe, cui secundus respondere debet,

236

Στεφανον μυρτων,

ex anapæsto et spondeo conficitur; cum in hoc tamen anapæsto subjungatur iambus. Omnibus his incommodis levi manu sic subveniendum censeo,

Χρονιων ΑΤΩΝ.

Excutit autem dolores diuturnarum noxarum senilesque annos. Ex eadem familia laboranti cuidam apud Æschylum loco petendum est auxilium. In Agamemnone¹⁰⁸ utique pag. 213. (1213.) sic scriptum invenire est:

Πως δητ ανακτος ησθα Λοξιου κοτω;

Πως δητα ησθα κοτω? Videsne hic, obsecro, ullam constructionis volam aut vestigium? Qui videre se existimat, is commodus expediat, velim. Interim vero a nonnullis hujusmodi arcanorum mecum juxta imperitis gratiam quodammodo initurus mihi videor, si lectionem, cujus sententia non sit usque adeo recondita, suggessero. Eam autem sic constituerim:

Πως δητ ΑΝΑΤΟΣ ησθα Λοξιου κοτω;

237 * *Quomodo igitur Apollinis ab ira indemnis evasisti?* Soph. Œd. Colon. 818 (785).

πολις δε σοι

Κακων ΑΝΑΤΟΣ¹⁰⁹ τωνδ απαλλαχθη χθονος.

108. Agamemnone] vs. 1220 (1213.). "ita etiam legit Canterus, probante Heathio cum Stanleio." R. P. ad R. D.

109. "Ανατος Ald., ἀναιτος Turneb. Pro τῶνδ' "omnino legendum cum Scaligero τῆσδ'."

Musgr. ad l. Conf. Æsch. Suppl. 352. 355. 406. Eum. 49. 76. Soph. Ant. 485. Eur. Med. 1357. Aristoph. Eccles. 1012. Plato de Legg. ix, 659. D. Læmar. = p. 871. E. HSt.; Ib. 660. E = 874. C. 3., xi, 684. C. = 935. B.

V. 440. Αἰροῖς¹¹⁰ ἀν ἀνθις αὐ γέ, παι, τὰ στρώματα] AD RAN.
 Verbo activo αἰρεῖν notio hic tribuitur, quæ mediū αἰρεσθαι est propria; uti ex subjectis exemplis constabit:

¹ Ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον Αἰραμένους φέρε.

² Φέρε νῦν, ἐγὼ τὰ στρώματα Αἰρωμαί ταδε.

Vulgo minus recte, Αἰρωμαί.

³ Ἀλλ Αἰραμένους οἰσεῖς πάλιν τὰ στρώματα.

⁴ Ἀνθις Αἰρεσθαι σ' ἀνάγκη σται πάλιν τὰ στρώματα.

Vulgo renitente cum metri tum sermonis ingenio, σται πάλιν——

⁵ Παι, παι, τὸ κανοῦν Αἰρεσθε καὶ τὴν χερνίβα.

⁶ Ἀλλ Αἰραμένους οἰσὼ σε. Τί ποιεῖς; Ὅτι ποίω;

⁷ Ἦς οὐκ ἀν Αἰραῖτ' ἀχθος ἀνθρώπου φύσις.

⁸ Ὡς καν ἁμαξῶν ἑκατόν Αἰραῖμην βάρος.

⁹ Αἰρεσθ, ὁπαδοί, τῶνδ' ἐσὼ τεύχη δομῶν.

¹ Ran. 32. ² 505. ³ 528. ⁴ 607. ⁵ Av. 851. ⁶ Vesp. 1434.
⁷ Eurip. Orest. 3. ⁸ Cycl. 471. ⁹ Electr. 360.

10., Schol. pp. 235, 6. et D. R. ad Tim. p. 35.

110. Sic Edd. Add. et Junt. 2. "MS. 127. αἰροῖ' ἀν. . superscrip. λαβοῖς ἀν." Burgess. et R. B. qui citat pp. 150, 154. (505. 607.) "et ὦ pro αὐγέ." R. P. apud P. P. D. αἰροῖ' ἀν Rav. Borg. D, E, T, et I, qui λάβοις ἀν inter lineas habet; Rav. Borg. I, et T quoque ὦ pro αὐγέ exhibent. ἀνθις, ὦ παῖ, τὰ γέ στ. Junt. 1. 1. ἀράμενος D, E, I, T, edd. tres primariæ. 2. αἰρωμαί E, I, T, et edd. tres pr. αἰρωμαί D., "edd. Aurel. et Kuster." R. B. ταδί edd. tres primariæ. 3. ἀλλ' ἀράμενος πάλιν οἶσ. I; ἀλλ' ἀ. οἶσ. π. T. ἀ. γ' οἶσεις π. edd. tres. pr. 4. ἀνθις αἰρεσθαι σ' ἀνάγκη πάλιν

τὰ στ. D, I, αὐ. αἰ. σ' ἀ. τις π. τ. στ. E, ut edd. tres pr. αὐ. αἰρεσθε σ' ἀ. π. T.; "leg. ἀνάγκη 'στιν" R. B. "ἔσται quoque in ἔστι corruptum est Plut. 531. Eccl. 685." R. P. apud P. P. D. quem vide. 6. "Α. ἀράμενος οἶσὼ σε Cod. Rav. ut Junt. 2. ἀρ. γ' οἶσὼ σε Ald. et Junt. 1.; ἀρ. ἔγωγε ex cod. A, Br. 7. ἀραιτ' scribere solet R. P. quem vide ad Med. 848. et Bast. ep. cr. p. 145. 8. "Vulgo ΑΡΟΙΜΗΝ contra metrum, pro quo Heathius ΑΙΡΟΙΜΗΝ." R. P. ad R. D. 9. Aristoph. Pac. 287. Ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν. [855. λείχειν ἄρ' αὐτῇ κανθαδὶ σκευαστέον. Ergo hic quoque parandus est cibus quem lingat.

SECT. *σκευάζειν* est conficere, condire
 V. cibum. *R. B.*] Conf. *R. P.* ad
 — Eur. Ion. 1198. Ter. Andr. i, i, 1.
Vos istæc intro auferte: Æn. vii,
 174. *Hæc ubi dicta, dapēs jubet*
et sublata reponi Pocula. aliter
 paullo Æn. viii, 438. *Tollite*
cuncta, inquit, cœptosque auferte
labores, Ætnæi Cyclopes, et huc
advertite mentem, et Anaxandri-
des apud Athen. ii, 48. A. Κρα-
τῆρα δ' αἶρου, καὶ τὸν ἡδιστον
κέρα. Sophocl. Tr. 1255. "Αγ'
ἐγκονεῖτ', αἶρεσθε. I. Hesychius.
 "Αεῖρε. φέρε, πρόσφερε. II. Z,
 264. Μή μοι Φοῖνον ἄεῖρε. Soph.
 Tr. 1264 Αἶρετ', ὀπαδοί. Aj.
 545. Αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο.
 Aristophan. Pac. 1. Αἶρ', σῖρε
μαζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ, conf.
 1226. Sophro, Εὐνόα, αἶρε τὸ
νᾶμα. Vide Valck. ad Adonias.
 p. 326. Hesychius et Lex. San-
 germ. pp. 359, 8. Αἶρειν τρα-
πέζαν. παρατιθέναι. (Vesp. 521.)
 Comici sequioris ævī ἐτίθεσαν
 τὴν λέξιν καὶ, ὡς ἡμεῖς, ἐπὶ τοῦ
 παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τρα-
 πέζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ.
 Εἴτ' εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας
 αἶρετε. Καὶ Συναριστώσαις, ἀλλ'
 ἢ βάρβαρος "Αμα τῇ τραπέζῃ
 καὶ τὸν οἶνον ὥχετο "Αρας' ἀφ'
 ἡμῶν.—Soph. Ant. 264. μύδρους
 αἶρειν χεροῖν. Eur. Hec. 959.
 ποδ' ἐξω δωμάτων αἶροντί μοι.
 Æschyl. Pers. 547. Κάγῳ δὲ
 μόρον τῶν οἰχομένων Αἶρω. Eur.
 Iph. T. 117. Ἐκ τερμάτων δὲ
 νόστον ἄρωμεν πάλιν. Xen. Anab.
 i, 46. ταῖς δὲ πτέρυξιν ἄρασα,
 ὥσπερ ἰστίῳ χρωμένη. Soph. Ph.
 113. Αἶρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν
 Τροίαν μόνα editiones; Αἶρει citat
R. B. ad Manil. v, 302. Lege,
 αἶρεῖ, vel potius ἀρεῖ *exscindent*;
 Callim. h. in Cer. 35. ὅλαν πόλιν
 ἀρκίος ἄραι. Soph. Ph. 436.
 πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν Αἶρει.

sed novas structuras sectatur;
 Αἶρειν: αὐξεῖν. Lex. Sang. p.
 359. Aj. 193. κακὰν φάτιν ἄρης
 Turneb. sed ἄρη Ald. et Schol. et
 MS. Harl. *R. P.* Adv. p. 185.
 Philostrat. Vit. Apoll. T. i, xiii.
 p. 24. (ed. Morell. = xix. p.
 22. Olear.) ὑπερορίῳ αἶρεσθαι.
 "Apud Suidam in ὑπερόριον le-
 gitur ὑπερόρια αἶρεσθαι. Sed
 vulgata lectio bene habet; ὑπερ-
 ορίῳ scilicet τῷ νέῳ. Nam qui
 peregre est, ὑπερόριος dicitur."
 BENTLEIUS. Thucyd. viii, 72.
 καὶ τοι οὐ πώποτε Ἀθηναίους, διὰ
 τὰς στρατείας καὶ τὴν ὑπερόριον
 ἀσχολίαν, ἐς οὐδέν πρᾶγμα οὕτω
 μέγα ἐλθεῖν βουλεύσοντας,—Xe-
 noph. Mem. ii, viii, 1. ἐπειδὴ
 γὰρ ἀφηρέθημεν τὰ ἐν τῇ ὑπερο-
 ρίᾳ κτήματα (haud ἐγκτήματα),
 ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι
 οὐδέν κατέλιπεν,—Eur. Suppl.
 289. Ἐπαιρε λευκὸν κρᾶτα, μὴ
 δακρυρρόει. Eur. apud Plutarch.
 Consol. p. 102. F. "Ο σ' ἐξεπαίρη
 μεῖζον ἢ χρεῶν φρονεῖν. *R. P.*
 Advss. p. 277.

II. Eur. Bacch. 1211. αἰρέσθω
 λαβὼν Πηκτῶν πρὸς οἶκον κλιμά-
 κων προσαμβάσεις. Aristophan.
 Ach. 953. Αἶρου λαβὼν τὸν κέρα-
 μον, ὧ Βοιώτιε. 1140. Τὴν ἀσπίδ'
 αἶρου, καὶ βάδιζ', ὧ παῖ, λαβὼν.
 1142. Αἶρου τὸ δεῖπνον. Lys. 539.
 "αἶρεσθε δ', ὧ γ. ed. Brubrach,
 F. αἶρεσθ' ἄνω, γ. Antea nota-
 verat in schedis, αἶρεσθε νῦν."
R. P. apud *P. P. D.* Iph. T.
 1201. Οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἡρά-
 μην βάθρων ἄπο. Hec. 107.
 Ἄλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
 Μέγα. Ep. apud Æschin. adv.
 Ctesiphont. p. 439. κίνδυνον σώ-
 μασιν ἀράμενοι. II. Γ, 373.
 ἄσπετον ἥρατο κῦδος. Theogon.
 628. Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ
 ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι. Phrynich.
 Σ. Π. p. 10. Ἀράμενον φέρειν.

Omnino igitur rescribendum, quod et certior factus sum in MS. Baroc. extare ;

AD
RAN.

ΑΙΡΟΙ αν αυθις—

* V. 633. Στρεβλων, επι τε τας ρινας οξος εγχεων] 238
Soloeca est oratio επι τας ρινας εγχεων. Apud Suidam¹¹¹ vero optime legitur :

Στρεβλων, ΕΤΙ Δ ΕΙΣ τας ρινας οξος εγχεων.

Cujus constructionis en tibi exempla :

¹ Ιν οινον ΕΓΧΕΩ λαβων ΕΙΣ τους χοας. Ι. χοης.

¹ Ach. 1067.

Ἀττικὴ ἢ σύνταξις : δεὸν εἰπεῖν ἄρα ντα. Aristoph. Lys. 332. Ἀραμένη ταῖσιν ἐμαῖς Δημότισιν καόμεναις Φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ. sed mendosus est. Æschyl. Eum. 167. Προσδρακεῖν αἱμάτων Βλοσυρὸν ἀράμενον ἄγος ἔχειν. Phrynichus Σ. Π. p. 3. Αἶρεται πόλεμον ἢ ἔχθραν ἢ στάσιν. ἀντὶ τοῦ ἀναδέχεται. Æschyl. Suppl. 435. Ἡ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἶρεσθαι μέγαν Πᾶς' ἔστ' ἀνάγκη. unde Suppl. 947. Ἴσθι † τὰδ', ἡδὴ πόλεμον αἰρήσει νέον. edd. egregie expedit R. P. Ἡ ἔσται τὰδ', ἢ δεῖ πόλεμον αἶρεσθαι νέον. 337. Βαρέα σύγ' εἶπες, πόλεμον ἄρασθαι νέον. Herodot. vii, 132. Ἐπὶ τούτοις οἱ Ἕλληνες ἔταμον ὄρκιον οἱ τῷ βαρβάρῳ πόλεμον αἰεράμενοι. Thucyd. i, 125. τὸν πόλεμον ἄρασθαι φανερώς. Xenoph. Cyrop. i, vi, 45. πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τούτους. Mem. iv, iv, 14. καὶ γὰρ πόλεμον πολλάκις ἀράμεναι αἱ πόλεις, πάλιν εἰρήνην ποιοῦνται. Demosth. de Pace p. 40. πόλεμον ἄδοξον καὶ δαπανηρὸν ἄρασθαι. Ep. ad Philip. ὃ νῦν εἰκὸς παθεῖν ἐκεῖνον μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὐτὸν ἀράμενον. Eur. fr. inc. xliii. Οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος αἶρεσθαι κακοῖς

conf. Heraclid. 986. " Priscian. xviii. p. 1185, 12. Ald. f. 233. b. Attici ἡράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον, καὶ τούτῳ Πλάτων Περιαλγεῖ. "Ος πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἡράμην." ex emendatione R. P. ad Med. p. 23. ed. nov. Æschyl. Agam. 594. Ἡ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἶρεσθαι κέαρ. Thucyd. i, 81. μὴ γὰρ δὴ ἐκείνη γε τῇ ἐλπίδι ἐπαρώμεθα Xenoph. Memorab. iii, v, 3. ὧ πολλοὶ ἐπαιρόμενοι. Ib. 4. ἐπῆρται δὲ τὸ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Conf. D. R. ad Tim. p. 119. Meminisse libet Herodot. i, 27. λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδούς ἐν θαλάσῃ,—pleræque editiones ante Schweighæuserum, qui αἰεράμενοι correxit. Felicius, meo saltem iudicio, αἰωρομένους reposuit Tourpius nostras ad Suid. Vol. ii. p. 496. Melius longe ad 191. pro ἀναίρητο, ἀραίρητο e codicibus firmavit doctissimus Editor.

111. " v. βασανίζειν a Kustero citatum, et v. κλιμακίζειν." R. P. ad R. D. ἔτι δ' ἐς Rav. ἐπὶ τ' ἐς Borg. ἔτι δ' εἰς Br. ἐπὶ τε τὰς ρ. D, E, I ; in T τε supra lineam ; ἔτι δ' ἐς et ἔτι δ' εἰς R. B. 1. Excudi debuit χοᾶς Br.

- SECT. ² Μολιβδον ΕΙΣ τουτι το κοιλον ΕΓΧΕΑΣ. I. εγχεων.
 V. ³ Τοις τε κοψικοισιν ΕΙΣ ΤΑΣ ΡΙΝΑΣ ΕΓΧΕΙ τα πτερα.
 — ⁴ ΕΙΣ τον καλαμισκον ΕΝΣΤΑΛΛΕΟΝ τουτονι.

V. 854. Ουκ αν μεθειην ¹¹² του θρονου, μη νουθετει]
 Qui vel verbum activum μεθημι cum genitivo, vel
 medium μεθιμαι cum accusativo, rite conjungi existi-
 mat, quod in Comici editores cadere video, loquendi
 consuetudinem ab Atticis servatam ignorat. Veram
 utriusque constructionem subjecta docebunt ex-
 empla :

- ¹ Και μη ΜΕΘΗΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡ, επειδη σοι λαβην
 δεδωκεν.
² ΜΕΘΕΣ Μ· ερημος παις υπασπιστου σεθεν.
³ Μενεις ασυλος, κου ΣΕ μη ΜΕΘΩ ποτε.
⁴ Ουκ εστιν· αλλα ΤΑΥΤΑ μεν ΜΕΘΕΣ· συ δε.
⁵ —ΜΕΘΕΣ χερσιν ΤΗΝ ΠΑΙΔΑ θασσον—
 239 *⁶ ΜΕΘΕΣ ΜΕ προς θεων χειρα φιλτατον τεκνον.
⁷ Ως ΤΗΣΔ εκουσα ΠΑΙΔΟΣ ου ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ·
⁸ Και ΣΩΝ γε ΓΟΝΑΤΩΝ ου ΜΕΘΗΣΟΜΑΙ ποτε.
⁹ Τρομου δε παυσαι· και ΜΕΘΕΣΘ ΕΜΩΝ ΠΕΠΛΩΝ.

² Pac. 1241.

³ Av. 1082.

⁴ Ach. 1033.

- ¹ Equ. 837. ² Eurip. Phœn. 1229 (1228). ³ Med. 728
 (726). ⁴ Soph. Electr. 450 (448). ⁵ Œd. Col. 830 (838, 9).
⁶ Phil. 1294. ⁷ Eurip. Hec. 399 (400). ⁸ Hipp. 326.
⁹ Herc. 627.

ad l.; conf. Schol. ad Nub. 1240.
 2. "improbante Valckenærio ad
 Euripid. Hippol. 1062." R. P.
 apud P. P. D. "εγχεας edd. et
 sic in Ach. 1227. Thesm. 494.
 est aor. 1. participii activi." Ra-
 per. 4. "adde Aristoph. Acharn.
 1050." R. P. ad R. D. Locus
 est, 'Εκέλευε δ' εγχεαι σε τῶν
 κρεῶν χάριν Εἰς τόνδ' ἀλάβαστον
 κύαθον εἰρήνης ἔνα.

112. 3. "μεθῶ τινί. Sic A. B.
 D. Fl. L. P. ποτε Ald." R. P.

ad l. ποτε quoque infra p. 304.
 4. Vide Musgr. ad l.; Æsch.
 Eum. 811. Μεθεῖσα καρδίας στα-
 λαγμόν. Vide Suppl. 846. ed.
 Butler. Soph. Phil. 816. Μέθες,
 μέθες με. Οὐκ ἂν μεθείην. Eur.
 Heracl. 108. "Ἀθεον, ἱκεσίαν με-
 θεῖναι πόλει—" Ἀθεον—πέλει cor-
 rigit Elms. ad Eur. Med. 719.
 Eur. Alc. 1130. Monk. Οὐκ ἂν
 μεθείην τὴν γυναῖκα προσπόλοις.
 8. Καὶ σῶν ἁ γονατῶν (sic) MS.
 Longmanni.

Vix opus est, ut plura adducam, quibus cuiquam persuadeam locum, in quo versamur, sic refingendum esse : AD
RAN.

Ουκ αν ΜΕΘΕΙΜΗΝ ¹¹³ του θρονου—

V. 890. Εβουλομην ¹¹⁴ μεν ουκ εριζειν ενθαδε.

Ουκ εξ ισου γαρ εστιν αγων νωϊν. ΔΙ. Τιη ;

ΑΙ. Οτιη ποιησις ουχι συντεθνηκε μοι,

Τουτω δε συντεθνηκεν· ωσθ εξει λεγειν.]

Εβουλομην μεν — *Volebam quidem?* Parum congruenter. Laudandus profecto aliquatenus venit Frischlinus, quod non tam Græcorum notioni, quam sententiæ ingenio morem gesserit. Is utique sic interpretatur : *Ego hic quidem nolim certare tragædiis.* Editoris vero munere idem cum cæteris juxta functus est, qui non viderit rescribi oportuisse :

Εβουλομην ΑΝ ουκ εριζειν ενθαδε.

Vellem *hic loci non certare* : vel Εβουλομην μεν αν ουκ—Vellem quidem—

*¹ Ορθως λεγεις· ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ Δ ΑΝ ΤΟΥΤΟ ΣΕ

240

Προτερον ποιησαι—

² Εγω Δ ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ ΑΝ ουδε γραμματα.

³ ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ μεν ετερον ΑΝ των ηθαδων

Λεγειν τα βελτισθ—

⁴ ΕΒΟΥΛΟΜΗΝ Δ ΑΝ, ει —

⁵ Ουδ ΑΝ σε Φωκον ΗΘΕΛΟΝ κατακτανειν.

⁶ Οιμοι, ποδω σφιν συνθανειν ΑΝ ΗΘΕΛΟΝ.

¹ Ran. 684.

² Vesp. 954.

³ Eccl. 151.

⁴ Eurip. El. 397.

⁵ And. 687.

⁶ Supp. 769.

113. "MS. 127. μεθειμην." Burgessius et R. B. "Schol. μεθείμην B." R. P. μεθείμην I, μεθείην D, E, T, ut edd. tres pr.; vide Schol. ad Plut. 42. Valck. ad Eur. Ph. 522 = 529. Hipp. 339. Iph. A. 310. ουκ αν μεθείμην. Vide Markland. ad l. R. P. ad Eur. Ph. 529. Aristoph. Av. 628. Vesp.

414. Eur. Med. 734.; in Æschyl. Septheb. 215. κρημναμένην νεφελαν Doricam formam primus reponendam monuit Hermannus.

114. έβουλόμην μέν ουκ D, E, I, T. 6. "adde Phrynichum Myste apud Eustath. ad Homer. Il. p. [1112. l. 38. =] 1151. l. 13. ed. Basil. Æsch. Choeph.

SECT. 699. Sophocl. *Aj.* 88. *Philoct.* V. 1268. 1312. Euripid. *Ion.* 580. — *Rhadamanth. apud Stobæum Flo- rileg.* 64. *frustra à Musgravio sollicitatum.* R. P. ad R. D. Loci sunt, 1. Ἐβουλόμην ἂν ἡμιν ὥσπερ καὶ προτοῦ. 2. Κεδνῶν ἑκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον. 3. Μένουμ' ἂν ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὦν τυχεῖν. 4. Ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην. 5. Ἀλλ' ἤθελον μὲν ἂν σε πεισθῆναι λόγοις. 6. Ἐβουλόμην ἂν, τοὺς τ' Ἐρεχθέως δόμους. 7. Δόξαν δ' ἐβουλόμην ἂν εὐκλείας ἔχειν. Illis addidit Eur. Suppl. 769. Οἵμοι, πόσῳ σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον; Advss. p. 239. et ad Athen. viii. p. 340. C. Antiphanes: Ἡ Καλλιμέδων γλαύκον πρόειτ' ἂν κρανίον. [Xen. Anab. i. p. 91. Καὶ τῷ ἔργῳ ἐπεδείκνυτο, καὶ ἔλεγεν, ὅτι οὐκ ἂν ποτε πρόειτο, ἐπεὶ —.] Plato Gorg. p. 516. C. καὶ ταῦτ' εἰς αὐτὸν ὃν ἤκιστ' ἂν ἐβούλετο. Immo Demosthenes ipse usurpasse videtur in Orat. de Cor. p. 336. — καιροῦς, ἐν οἷς οὐχ Ὅσα ἂν ἐβουλόμεθα, ἀλλ' ὅσα δοίη τὰ πράγματ' ἔδει δέχεσθαι. — Soph. Œd. Tyr. 220. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν Ἰχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον. Eur. Suppl. 1096. Διπλοῦ βίου λαχόντες ἐξωρμούμεθ' ἂν. Ph. 412. εἴτ' οὐκ εἶχον ἂν. Ar. Ran. 960. Ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι Ἠλεγχον ἂν τὴν τέχνην. Conf. P. P. D. ad Plut. 980. Plato Cratyl. p. 396. C. 6. οὐκ ἂν ἐπαυόμην διεξιῶν. Sic Codex Clarkio-Bodleianus. Theætet. p. 165. D. E. ἐμβάλων ἂν εἰς τὸ ἀκούειν καὶ ὁσφραίνεσθαι καὶ τὰς τοιαύτας αἰσθήσεις ἤλεγχεν ἂν ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς πρὶν θαυμάσας τὴν πολυάρητον σοφίαν συνεποδίσθης ὑπ' αὐτοῦ, οὗ δὴ σε

χειρωσάμενός τε καὶ συνδήσας ἤδη ἂν τότε ἐλύτρου χρημάτων ὅσων σοί τε κακείνῳ ἐδόκει. Parmenid. p. 160. E. 5. οὐ γὰρ ἂν τὸ ἐν ἐλέγετο, οὐδ' ἂν τοῦ ἐνὸς ἕτερα, οὐδ' ἐκείνῳ ἂν τι ἦν, οὐδ' ἂν τι ἐλέγετο, — Protag. p. 313. A. 5. — καὶ εἰς ξυμβουλήν τοὺς τε φίλους ἂν παρεκάλεις καὶ τοὺς οἰκείους, — Gorg. p. 465. D. τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν — ὁμοῦ ἂν πάντα χρήματα ἐφύρετο ἐν τῷ αὐτῷ, — de Legg. xii, p. 593. B. Ὅπως ὅτι δικαιοτάτος ὦν καὶ ὀσιώτατος ἔζη τε ζῶν, καὶ τελευτήσας ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἀμαρτημάτων ἐγίγνετο. Athen. xv, 697. A. B. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς ἀσεβείας, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος, φησὶν· “οὐ γὰρ ἂν ποτε, Ἑρμείᾳ θύειν ὡς ἀθανάτῳ προαιρούμενος, ὡς θνητῷ μνηῆμα κατεσκεύαζον, καὶ ἀθανατίζειν τὴν φύσιν, ἐπιταφίοις ἂν τιμαῖς ἐκόσμησα. Demosth. de Cor. p. 334. οὐκ ἂν οἷα σὺ νῦν ἔλεγες, τοιαῦτα κατηγορεῖ, παραδείγματα πλάττων καὶ ῥήματα καὶ σχήματα μιμούμενος, — ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων ἂν ἐσκόπει, — Vide infra p. 275. Sæpe numero hæc vocula subintelligitur: Æschines adv. Ctesiphont. init. ἐβουλόμην μὲν οὖν, ὃ Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν βουλήν τοὺς πεντακοσίους, καὶ τὰς ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν ἐφεστηκότων ὀρθῶς διοικεῖσθαι. Act. DD. Apost. xxv, 22. Ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀκοῦσαι. D. Paul. Ep. ad Rom. ix, 3. ἡνυχόμην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. — Soph. Œd. Tyr. 1368. κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν, ἢ ζῶν τυφλός.

II. Si in priori clausula verbum ponatur in imperfecto vel aoristo indicativi, comite vocula ἂν, al-

terum verbum in posteriori ponitur etiam plerumque in imperfecto vel aoristo ejusdem modi cum particula ει; et vice versa. Brunckius. 1. "AN—"EI. Eur. Ph. 1577. δι' ὀδύνας "AN ἔβας, "EI τὰ τέθριππά γ' ἐς ἄρματα λεύσσω "Αελίου, τάδε σώματα νεκρῶν "Ομματος αὐγαῖς ἐπενώμας. Aristoph. Eccles. 407. "Εγωγ' "AN εἶπον, "EI παρὼν ἐτύγχανον. 2. "EI—"AN. Œd. Col. 271, ὥστ' "EI φρονῶν "Επρασσον, οὐδ' "AN ὥδ' ἐγιννόμην κακός; 1348—1351. "Αλλ' "EI μὲν, ἄνδρες, τῇσδ' ὁ δημοῦχος χθονὸς Μὴ' τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ Θησεύς,—Οὐτ' "AN ποτ' ὁμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο. T. 898. μάλλον δ' "EI παροῦσα πλησία "Ελευσσεσ οἷ' ἔδρασε, κάρτ' "AN ῥκτισας. Aj. 442—444. "EI ζῶν "Αχιλλεύς, τῶν ὅπλων τῶνδ' ὧν πέρι Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινι, Οὐκ "AN τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἄντ' ἐμοῦ. Eur. Hipp. 697. "EI δ' εὖ γ' ἐπραξα, κάρτ' "AN ἐν σοφοῖσιν ἦν. Troad. 46. "EI σε μὴ διώλεσεν Παλλὰς Διὸς παῖς, ἦσθ' "AN ἐν βάθροισ ἐτι. Aristoph. Vesp. 824. "EI θᾶττον ἐκκαθίζου σὺ, θᾶττον "AN θίκτην "Εκάλουν. Philemo in Stob. Floril. Grot. p. 127. "EI μὴ τότ' ἐπόνουν, νῦν "AN οὐκ εὐφραινόμεν. Plato Theag. p. 126. A. B. "EI τὰ ἱππικὰ ἐτύγχανες ἐπεθυμῶν σοφὸς γενέσθαι, παρὰ τίνος "AN ἀφικόμενος ῥήθης δεινὸς ἔσεσθαι ἱππεύς; τίνος in textu Cod. Clarkio-Bodl. et Schol. ad l.; (ἀττική) ἡ σύνταξις. (ἀττικοὶ) γὰρ εἰς διδασκάλου φασιν οὐκ εἰς διδάσκαλον· οὕτως οὖν κἀνταῦθα γενικὴ ἄντ' αἰτιατικῆς. Protag. i. pp. 346. E. 347. A. σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες ἐπιεικῇ καὶ ἀληθῇ, ὧ Πιπτακὲ, οὐκ ἂν ποτε

ἔψεγον. Lys. pro Eratosth. p. AD 21. Tayl. = 198. Bekk. Εἰ μὲν RAN. γὰρ λόγων εἰρημένων, ἔργου δὲ μηδενὸς γεγενημένου, μετελθεῖν ἐκέλευον ἐκεῖνον, "ΗΔΙ'ΚΟΥΝ "AN· εἰ δὲ ἤδη πάντων διαπραγμένων, καὶ πολλάκις εἰσεληλυθότος εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐμὴν, ῥτινιοῦν τρόπῳ ἐλάβανον αὐτὸν, σωφρονεῖν ἐμαντὸν "ΗΓ'ΟΥΜΗΝ. Pseudo-Lys. Laudatio pp. 66, 7. Tayl. = 224. Bekk. "EI μὲν γὰρ οἷόν τε ἦν τοῖς τοῦς ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνους διαφυγοῦσιν ἀθανάτους εἶναι τὸν λοιπὸν χρόνον, ἄξιον ἦν τοῖς ζῶσι τὸν ἅπαντα χρόνον πενθεῖν τοῦς τεθνεῶτας. ἄξιον "AN ἦν. Marklandus. Demosth. adv. Theocrin. p. 1445. "EI τις αὐτῷ τὰς χιλίας δραχμὰς ἐδίδου, τὴν γραφὴν "AN ἀνείλετο τὴν κατὰ τοῦ πατρός,—

III. In narrando significatio- nem τοῦ *crebro, fere, sive, ut mos est, verbo impertit*; Soph. Ph. 290. αὐτὸς "AN τάλας Εἰλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα Πρὸς ταῦτ' ἄν. 294. ταῦτ' "AN ἐξέρπων τάλας "Εμνηχανώμην· εἶτα πῦρ "AN οὐ παρῇν, Conf. Br. ad l., R. P. ad Hec. 736., et Ph. 412.; Aristoph. Ach. 210. Οὐκ "AN ἐπ' ἐμῆς γε νεό-τητος ὅτ' ἐγὼ φέρων "Ανθράκων φορτίον "AN "Ηκολούθουν φαύλλῳ τρέχων, "Ωδε φαύλως "AN ὁ Σπονδοφόρος οὗτος, ὑπ' ἐ-μοῦ τότε διωκόμενος, Οὐκ "AN ἐλαφρῶς "AN ἀπεπλίξατο. 212. ἂν post φορτίον addit Hotibius; 216. Sic digessit R. B., et ἐξέφυγεν tanquam interpretationem τοῦ ἀπεπλ. uncinis circumdedit. Idem ad Schol. "Immo τρια tantum τρίρρυθμα, cetera dirrythma." 217. Οὐκ pro οὐδ' repetitur παθητικῶς. Hotib. Av. 520. "Ωμνυ τ' οὐδεὶς τότ' "AN ἀνθρώπων θεὸν, ἀλλ' ὄρνιθας

SECT. V. Hoc primum : Deinde autem versus secundus non uno nomine reprehendendus venit. Alterum est, quod vox *αγων*¹¹⁵ articulo perperam destituatur ; alterum quod *νωϊν* disyllabum contra poetarum Atticorum¹¹⁶ consuetudinem adhibeatur. Rescribi vero oportet :

Ουκ ἐξ ἰσου γὰρ ἐστὶν ἄγων νῶν. ΔΙ. Τη :

ἄγων, inquam, h. e. ὁ *αγων* : non secus atque in inscriptione Sigea exarata leguntur *ΗΑΙΣΟΠΟΣ* et *ΗΑΔΕΛΦΟΙ* pro ὁ *Αισωπος* et οἱ *αδελφοι*. Tertio in versu *ποιησις* itidem articulum comitem desiderat. Legendum vero,

Οθ¹¹⁷ ἡ *ποιησις* —————

ἅπαντες· partim ex emendatione *Tyrwhitti* in *Conj.* p. 61. *Plut.* 983—5. Ἄλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἄν ἦτησ' εἴκοσιν Εἰς ἱμάτιον· ὀκτὼ δ' ἄν εἰς ὑποδήματα· Καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτῶνιον Ἐκέλευσεν ἄν, τῇ μητρὶ θ' ἱματίδιον. *Conf. R. P.* apud *P. P. D.* ad *Aristoph. Lys.* 519. *Opusc.* pp. 21, 22. *Reisig. Conj.* p. 187.

115. ὡγὼν νῶν *R. B.* et *Brunck.* (quem vid. ad *Nub.* 1247. *Pac.* 918. etc.) renitente etiam et reclamante *Sigæo* lapide ; reposuit *Hotibius* *Nub.* 1029. ἀνὴρ. *Lys.* 152. et *Eccles.* 972. ἄνδρες. *Av.* 1123. ἄρχων. *Il. B.* 216. Ἐμμεναι αἰσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ *Φίλιον* ἦλθε. Immo -δὲ *Φανήρ*. *De quibus quoniam supra* ad pp. 220-22. *satis multa diximus, illinc assumes, quæ ad hunc locum pertinebunt.*

116. Vide *Piers.* ad *Moer.* pp. 266. 300. "*Ruhnkenio* [ad *Tim.* p. 226.] corrigenti *πρω* pro vulgata *Suidæ* *πρωῖ* adstipulatur *Cod. MS. C. C. C.* qui deinde

pro *πρων*, quod *R.* corrigit quoque *πρω*, exhibet *πρωῖν*." *Burgessius.* Vide *R. P.* apud *P. P. D.* ad *Aristoph. Lys.* 613.

117. Vide infra ad p. 270. "Vocalis in ὅτι nunquam a Comicis eliditur. Quod sæpe monuit ad *Aristoph. Brunckius.*" *R. P.* ad *Toup.* p. 444., *Hec.* 112=109. (*Br.* ad l., 922. 1386. et *Lys.* 611.) "In *Strattidis* loco apud *Polluc.* x. 46. *R. Bentleyius* in *Epist.* ad *Hemsterh.* p. 54. male dedit : ὅτ' ἄβολός ἐστ' ἔτι. Totum hunc locum lenissima mutatione facta sic refingo ; — πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον· οὐκ ὀρᾷς ὅτι ἔτ' ἄβολός ἐστι ;" *Meinek. C. Crit.* p. 13. "Ὅτι ἡ *ποίησις* *Codd. Rav. Borg.* et duo *Brunckii* ; vide supra ad p. 370. et in *App.* p. 25* ; *Plato Sympos.* III, 205. *B.* recte, οἴσθ' ὅτι *ποίησις* ἐστὶ τι πολὺ. Recte quoque *Eq.* 181. Ὅτι ἡ *πονηρὸς*—342. Ὅτι ἡ *λέγειν.* 777.—ὅτι ἡ *σοῦ*—*Lys.* 1230. ὅτι ἡ. *R. P.* apud *P. P. D.* *Mnesimachus* apud

Denotat autem ἡ ποιησις, non jam, uti cepit Frischlinus, *artem poeticam*; sed τα δραματα, *fabulas* sive *poemata*, non secus atque infra v. 1413. AD
RAN.

* Οσπερ γ ελεγει THN ΠΟΙΗΣΙΝ νυν μονος. 241

Versus ultimi scriptura quidem recte se habet; sensum vero ejus neutiquam assecutus est interpres: Ista utique ὥσθ ἐξει λεγειν vertit, *sicut ipse fatebitur*. Tu deinceps loci sententiam sic collige: Dixerat Æschylus *inter se et Euripiden inique comparatam esse in Orco concertationem*. Quæsivit Bacchus: *Quid ita tandem?* Respondet Æschylus: *Propterea quod poemata mea non sunt mecum una mortua, neque adeo ad Orcum devenere; proinde mihi in recitando sola memoriæ vi nitendum erit. Istius contra scripta mortuum dominum simul mortua ad Orcum comitata sunt: unde ei, cum præsto sint ad manum, in promptu erit recitare. Hæc autem mihi in mentem revocant quendam apud Sophoclem locum perperam hodie repræsentatum: is autem extat in Philoctete vers. 1497. (1442).*

Ὡς ταλλα παντα ¹¹⁸ δευτερο ἡγεται πατηρ

Walpol. p. 27. et Apollon. Rhod. II, 622. Τίφν, τίη μοι. "Scribendum quoque συντέθνηκ' ἐμοί, siquidem ὀρθοτονουμένῳ rectius opponitur sequens τούτῳ." Hotibius.

118. τᾶλλα πάντα recte edd. ante Br., quem in Pr. ad Opusc. p. liii. temere secutus sum. 1. Tesseræ Veletris in Museo Borgiano adservata, l. 3. 4. ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. Inscriptio Boeotica apud Martinum Leake Arm. in Mus. Crit. N°. VIII, p. 570. l. 12. ΚΗ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ. Præsul eruditissimus ad l. e Marmore Oxoniensi clxi. τὰ ἄλλα πάντα citavit. Inscriptio VII. penes Collegium S. S. Trin.

Cantab. quem Dobræus desideratissimus typis mandavit, l. 50.

ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΑΣΙΝ.

Soph. Aj. 1023. ταῦθ' ἅπαντα, Brunckius, ταῦτα πάντα Aldus. Sed El. 249. ἀπάντων Aldus; lege, πάντων e duobus codicibus Livinei, e Turnebi recensione, aliisque: 763. μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν, mallet, μέγιστ' ἀπάντων: vide R. P. Adverss. p. 124. Aj. 1398. ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ, Eur. Io. 855. τὰ δ' ἄλλα πάντα. [Anaxandrides apud R. P. ad Or. 228. καὶ τᾶλλα δὴ τοιαῦτ'.] Thucyd. I, 113. οἱ ἄλλοι πάντες. 123. καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἀπάσης ξυναγωνιουμένης—πάσης

SECT.
V.

Ζεὺς, ἡ γὰρ εὐσεβεία συνθνήσκει βροτοῖς.
Καν ζῶσι, καν θανῶσιν, οὐκ ἀπολλύται.

habent Cod. Cass. et præstantiores, credo, omnes. Xenoph. Memorab. II, i, 17. III, v, 20. etc. καὶ τὰλλα πάντα. IX. 11. τοὺς ἄλλους πάντας. Anab. I, 102. καὶ τὰλλα ὅσα ἔντος αὐτῶν—πάντα ἔσωσαν. Hellen. II, i, 20. καὶ τὰλλα πάντα. Plato Charmid. p. 159. B. 5. καὶ τὰλλα πάνθ' ὥσ. Lysis. p. 504. E. ed. Frf. = 215. D. HSt. καὶ τὰλλα δὴ πάντα οὕτως ἐφάνη ἀναγκαῖον—Lege, οὕτως, ἔφη, νῦν α. In Critiæ loco pulcerrimo, sed flebile corrupto, p. 1100. D 7. = p. 109. B. οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν κυβερνῶν. πᾶν Codices multi. O quam lætus ille dies Platonis reliquiis illuxit, in quo locum, quem in MS. suo integrum invenerat Ficinus, demum supplevit Codex ille Parisinus præstantissimus. *Quam sæpe forte temere Eveniunt quæ non audeas optare!* En locum ipsum p. 1100. D. 4. ed. Frf.; καὶ κατοικίσαντες [τὰς χώρας θεοὶ], οἷον νομῆς ποιμνία, κτήματα καὶ θρέμματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον· πλὴν οὐ σώμασι σώματα βιαζόμενοι, καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες, ἀλλ' ἦι (ἢ edd.) μάλιστα Ε'ΥΣΤΡΟΦΟΝ ΖΩΟΝ ἘΚ ΠΡ'ΥΜΝΗΣ ἈΠΕΥΘ'ΥΝΟΝΤΕΣ Ο'ΙΟΝ Ο'ΙΑΚΙ ΠΕΙΘΟ'Ι ΨΥΧ'ΗΣ ἘΦΑΠΤΟΜΕΝΟΙ ΚΑΤ'Α ΤΗ'Ν Α'ΥΤ'ΩΝ διάνοιαν οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν πᾶν ἐκυβέρνων. *Ecquis mente supra humanam sortem evecta in hac insigni lacuna explenda tot tamque præclara sine codicum ope in lucem protrahere posset?* Philippi epistola apud Demosth. de Cor. p. 305. τοῖς ἄλλοις συμμάχοις πᾶσι.

II. Demosth. adv. Androtion. p. 668. εἰ γὰρ πάντα τὰλλα. Antiphanes apud Athen. II, 38. B. ἅπαντα τὰλλα τις δύναται ἂν πλὴν δυοῖν. Fortasse καὶ πάντα τὰλλα.

III. II. I, 35. ταῦτα δὲ πάντα. Æschyl. Agam. 868. νῦν ταῦτα πάντα. P. V. 273. lege, ταῦτα πάντ' ἐπιστάμην. Soph. Aj. 1023. καὶ ταῦτα πάντα MSS. Harl. et Hunter.; καὶ ταῦθ' ἅπαντα ex Eustathio p. 999, 61. Brunckius. Aristoph. Equit. 176. ταῦτα πάντα. Plut. 779. ἀλλ' αὐτὰ πάντα. 928. ταῦτα πάντα. Philemo in Pyrrho apud Stob. p. 210. ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπη. Herodot. VI, 109. ταῦτα ὧν πάντα, [34. τὰ τοιαῦτα πάντα.] Xenoph. K. II. I, iv. 8. ταῦτα πάντα. Hell. II, iii, 7. ταῦτα δὴ πάντα. Plato Theætet. p. 173. D. ταῦτα πάντα.

IV. Soph. Aj. 1271. πάντα ταῦτ' ἐρρίμμένα. Eur. Hec. 1162. ἅπαντα ταῦτα—Mallem, τὰ πάντα ταῦτα. Iph. A. 449. Ἀπαντα ταῦτα προστάτην γε τοῦ βίου Τὸν δῆμον ἔχομεν, τῷ τ' ὀχλῷ δουλεύομεν. Lege, Τὰ πάντα τ. Demosth. de Cor. pp. 264, 5. πάντα ταῦτα ψεῦδη γράψας. adv. Olympiod. p. 1282. ἅπαντα ταῦτα τὰ πράγματα. “ἕκαστα ἴ Q. πάντα τ.” Bekker.—Æd. Col. 351. δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς Οἴκοι διαίτης, —Eur. Androm. 372. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ', —*Lovelace's Lucusta. And her eternal fame be read, When all, but very Virtue, 's dead. Drayton's Leg. to Matilda, Even so, Death us and our delights can sever, Virtue alone abandoneth us never.*

Hoc est, cum interprete : *Quia alia omnia posteriora ducit Jupiter: Pietas enim simul moritur cum hominibus, et seu vivant, seu moriantur, nunquam interit. Ehem! simul moritur cum hominibus, et —nunquam interit!* Nempe interiret, credo, si cum hominibus non simul moreretur. Hæccine, obsecro, * tam stolidi, tam absurdi, tam secum pugnantia, 242 ut a Sophocle profecta credamus? Immo ocyus rescribendum cura:

ΖΕΥΣ· ΟΥ γὰρ ¹¹⁹ ΗΥΣΕΒΕΙΑ συνθνήσκει βροτοῖς·

AD
RAN.

119. οὐ γὰρ in marg. Q. S. Fl. Christianus. "Quod pro negante particula Suidæ auctoritatem advocant Toupius (Em. 1, 208.) et ante eum Wesselingius Observ. p. 95. id sine causa faciunt, cum ista in Suidam ex interpolatione Kusteri fluxerit. Recte tamen eam Gatakerus A. M. P. p. 513. E. et Wesselingius inseruerunt; Dawesio οὐ γὰρ ἡὺσέβεια legenti assentitur Valckenærius ad Eurip. Phoeniss. 407." R. P. ad Toup. p. 448. A quibus dissentit TYRWHITTUS apud Burgess. ad h. l.: "Pace summorum virorum dixerim locum hunc Sophoclis mihi sanum videri. Reddamus tantum το συνθνήσκει, non simul moritur, sed simul ad orcum descendit, ut in versu postremo loci, qui citatur ex Aristophane, necessario reddendum est. Sophocles scilicet τον θάνατον non interitum hominis, sed migrationem quandam supponit; Pietas igitur cum moriente commigrare eleganter dicitur. Sic Homerus de Dioscuris, Od. A. 302. ΑΛΛΟΤΕ ΜΕΝ ΖΩΟΥΣ' ἑτερημεροί, ΑΛΛΟΤΕ δ' ΑΥΤΕ ΤΕΘΝΑΣΙΝ. h. e. ad orcum descendunt. Quinetiam ad locum Aristophanis, de quo agit Dawesius, illustrandum ob-

servari potest, quod Scholiastem non latuit, Æschylum sc. alludere ad populi A. decretum, quo scitum est, post ejus mortem, τον βουλομενον διδάσκειν τα Αισχυλου χορον λαμβανειν. V. Æschyli Vitam. cf. Philostrati V. Apoll. L. VI. p. 245. Poesin igitur suam inter vivos adhuc versari εἰρωνικῶς queritur, cum Euripidis poesis ad orcum, simul cum auctore, descenderit." TYRWHITT memoriam irretivisse videtur Eur. fr. apud Plato. in Gorg. p. 300. A. Læmar. = I, 492. E, 8. H. St. Τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται· vide Schol. ad l. p. 119. et Aristoph. Ran. 1525 = 1477. Aliter paullo Laertius in Pyrrhone, τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν νομίζεται βροτοῖς. Vide Gataker. Adverss. col. 522. G. et 523. A—D. "Dolet Tyrwhittum, acerrimum, si quis alius, harum rerum iudicem, adeo sui dissimilem fuisse, ut vulgatæ patrociniū susciperet. Sed mihi persuasum est eum de hac sententia sponte decessurum fuisse, si verba Euripidis paulo pleniora protulisset Toupius. Ἀρετὴ δὲ, καὶ θάνη τις, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῆ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι

SECT.
V.

NON enim pietas simul moritur cum hominibus.

V. 920. Ω ξυνεσις, και μυκτηρες οσφραντηριοι] Secundam senarii sedem spondeus Musis et Apolline invitis occupat. Tu vero dubitare noli quin a Comici manu fuerit,

Ω ΞΥΝΕΣΙ¹²⁰, και —

V. 1137. Οτι περ ουν εχετον εριζειν,

Λεγετον, επιτον, αναδαιρετον.]

Dimetri alterius pes tertius est anapæstus, quartus (nam sequens a consonante versus incipit) iambus. Utrumque reclamantibus metri trochaici legibus. Deinde qui ex verbo αναδαιρετον sensum huic loco congruentem elicere sataget, ne dicam esse plane nihili, operam lusurus est. In hac quidem scriptura agnosco vel germanæ lectionis, vel certe probi interpretamenti vestigia. Si utique αναδιάριετε a poetæ manu profectum sit, facile fieri potuit, ut aliquis in ejus locum sufficeret αναδιάριετον, ut cum dualibus εχετον, λεγετον, επιτον accuratius quadraret; nescius interim pedem ultimum hoc pacto creticum effici: nam, uti supra monuimus [p. 56.], ultimis dimetrorum syllabis nulla apud Græcos per-

243 * missa est licentia. Hoc autem postea per librarii oscitantis incuriam in corruptum αναδαιρετον qui

δὲ "Απαντα φροῦδα ΣΥΝΘΑ-
NONΘ' ὑπὸ χθονός. Eleganter
Diodorus Siculus i. 2. p. 5. Τοῖς
μὲν ἐν τῷ ζῆν μηδὲν ἀξιόλογον
πράξασιν, ἅμα ταῖς τῶν σωμάτων
τελευταῖς ΣΥΝΑΠΟΘΗΣΚΕΙ
καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ κατὰ τὸν
βίον. τοῖς δὲ δι' ἀρετὴν περιποιη-
σαμένοις δόξαν, αἱ πράξεις ἅπαντα
τὸν αἰῶνα μνημονεύονται, διαβω-
μεναι τῷ θειοτάτῳ τῆς ἱστορίας
στόματι." R. P. ad loc. supra cit.
Advss. pp. 201, 2. Eur. Androm.
772. Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
Ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος· ἃ δ'

ἀρετὰ Κὰν θανοῦσι λάμπει. Iph.
T. 1202. ἠυσέβεια. Or. 774,
943. ἠυγένεια. Incertus apud
R. P. ad l. ἠυτέλεια. Ph. 539.
et Pel. apud Stob. 126. ἠμπειρία.
R. P. Adverss. p. 154. Soph.
Œd. Col. 116. ἠυλάβεια.

120. καὶ ξύνεσι D, T; καὶ ξύνε-
σις E, I; et edd. Burgessius. "I.
Ξύνεσις τε καὶ" R. B. "Davessii
emendationem, quam neglexit
Brunckius, recepit Invernizius ex
MS. Ravennate." R. P. ad Ph.
187. Conf. ad Av. 1626. Th.
306.

migraverit, conceptu facillimum est. Sin scripserit AD
RAN.
Comicus vel αναδιέλετον, vel αναδασασθον; quorum
utrumvis tam metro, quam sententiæ aptissime con-
venit: αναδιαιρετον interpretamentum primo fuisse
censendum est, temporis autem progressu in con-
textum receptum; forma denique altera, quæ hodie
obtinet, dehonestatum. Erit autem loci sensus, sive
αναδιαίρετε, seu αναδιέλετον; seu denique αναδασασθον¹²¹
legeris: *accurate dispertite*. Hesychius et Suidas:
Αναδασασθαι] Αναμερισασθαι. Uterque fortassis ex
aliquo hujus loci interprete revera descripsit: Αναδα-
σασθον] Αναμερισασθον.

V. 1266. Ορας; προσήψεν αυθις αυ την ληκυθον¹²².

Αλλ ω γαθ επι και νυν ΑΠΟΔΟΣ παση τεχνη,
Ληψει γαρ οβολου πανυ καλην γε καγαθην.

Vertit Frischlinus ipso loci ingenio adductus: *Vi-
des? iterum ille accommodavit lecythum; Age, mi
vir Æschyle, vende hanc omni modo; Namque uno
obolo emes aliam tibi pulchram et probam*. Nempe
supra Euripiden hortatur Bacchus, ut ab Æschylo
lecythum importunam emat; hic autem Æschylum
istis compellat:

Αλλ ω γαθ επι και νυν ΑΠΟΔΟΣ παση τεχνη.

* Atqui verbi activi αποδιδοναι ea non est vis, ut 244
vendere significet, hanc vero notionem medii αποδι-
δοσθαι propriam esse confirmo¹²³; ac proinde rescribi
oportere:

121. "MS. 127. ανεδερετον.
superscripto rubris litteris ανακα-
λυπτετε." Burgessius. λέγετον,
έπετε (post rasuram) αναδέρετον
et supra ανακαλύπτετε I, λ. έπι-
τον T, et αναδέρετον T, et inter
lineas ανακαλύπτε (sic) προφέρε-
τε; αναδέρετον D. E. "Leg.
αναδάζεσθον.—Sed tertia syllaba
brevis esse debet; leg. αναδιαί-
ρετον." R. B.

122. αυθις την λήκυθον Baroc.
127. et I.

123. απόδου in membr. Brunck.;
απόδος D, E, I, Baroc. 127.
supra paullo schol. in margine,
quod ad v. 1264. spectat, θαϊσιν
ἵπποις schol. απόδος (i. e. από-
δοσις, ut plene in MS. I,) εἶλεν
ἱποδάμειαν: vide R. P. apud
P. P. D. Schol. ad l. apud T,

SECT.

V. A. 7

————— ΑΠΟΔΟΥ πάση τεχνῇ.

¹ Νυν δε τους σταχυς εκεινους, οὗς εκειθεν ἡγαγεν
 Εν ξυλῷ δησας αφανει, ΚΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βουλεται ¹²⁴.

Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι.

² Ερμη μπολαιε, ταν γυναικα ταν εμαν
 Ουτω μ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ ταν τ εμαντου ματερα.

³ Θαρρει Μεγαρικ· αλλ ἡς τα χοιριδι ΑΠΕΔΟΥ
 Τιμης————

⁴ Μα τον Δι ου δητ, αλλ ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ βουλομαι
 Τον ονον αγων————

Rursus Schol. Αποδοσθαι] Πωλησαι.

⁵ Αφ ων γαρ ΑΠΕΔΟΜΕΘΑ κακερδαινομεν.

¹ Equ. 393. ² Ach. 817. ³ 830. ⁴ Vesp. 169.

⁵ Pac. 1204.

εἰπὼν ὁ διόνυσος ἀπόδος, ἔμφασιν
 παρέχει· ὡς ἐπειδὴ ἐν τοῖς προ-
 λόγοις τοῖς σοῖς ἀποδίδοται ἡ λή-
 κυθος. ὥσπερ δοκεῖς αὐτὴν ὀφεί-
 λ

λιν αἰσχύν. οὐκοῦν ἀγοράσας
 ταύτην ἀπόδος αὐτῷ: Ἀπέδοτο:
 ἐκδέδωκε, παρέδωκεν Lex. San-
 germ. p. 419. Ἀπέδοσθε: ἀπημ-
 πολήσατε ibid. Ἀποδόσθαι: πω-
 λῆσαι. p. 427. et Suidas. Schol.
 ad Philostrat. Heroic. p. 288.
 Ἀποδίδωμι μὲν τὸ ὀφειλόμενον:
 ἀποδίδομαι δὲ, πιπράσκω.

124. 1. “Suidas in Ἀμώμενοι,
 habet λέγεται. an leg. γλίχεται:
 sed in Ἀφάυει, βούλεται.” R. B.
 2. leg. ἐμαντῷ R. B. Ἐρμᾶ ἔμπο-
 λαῖε Scaliger, Kusterus, Brunck-
 ius, et R. P. PR. ix. *Vocalis*
enim longa vocem claudens elidi
non potest: R. P. ad Hec. 870.
 [215. κρείσσων συντυχί' ἐκύρησεν
 “Kingius, elisione non permis-
 sa.” Idem.] Philemo apud Athen.
 xiii. p. 569. F. ἀλλοτρία ἔστι.

Aristoph. Ran. 1094. Ἄ ῥ' μοῦ
 Callias apud Athen. x. p. 454. Α.
 γραμμή ἔστι. Pherecrates—vi, p.
 269. D. δένδρη ἔν. Aristoph.
 Vesp. 663. δὴ ἔπειτα. 86. εἰ δὴ
 ἔπιθυμῆιτ'. Pac. 5. δὴ ἔφερες.
 680. δουλεία ἔστιν. Ran. 1274.
 Ἔα ὑτόν. Philemo apud Stob.
 p. 210. εἰρήνη ἔστιν. Æschyl.
 P. V. 49. ἐπράχθη ἔν. Heath. et
 R. P. Aristoph. Thesm. 295, 6.
 εὐφημία ἔστω. Av. 511. ἤδη ἔγω.
 Lys. 16. ἡ ἔξοδος: vide infra ad
 p. 331. Soph. apud Athen. x, p.
 433. E. ἡ ἔμπιεν. Aristoph. Ran.
 64. ἡ ἔτερα φράσω ἡ ἔτερα alii;
 vide P. P. D. Addend. p. (123.)
 Philemo apud Athen. xiii, p.
 569. F. θύρα ἔστ'. Aristoph.
 Thesm. 565. αὖ τὰ κρεά ἔξ. Eur.
 Hec. 1239. μὴ ἀδικεῖν, μὴ ἔδικεῖν
 ed. 3. ut Æschyl. Eum. 85. 688.
 Soph. Aj. 278. μὴ ἔκ. Œd. Col.
 1266. μὴ ἔξ. Eum. 826. μὴ ἔκβά-
 λης. Suppl. 345. μὴ ἔκδούς. Ar.
 Pac. 59. μὴ ἔκκόρει. Nub. 431. μὴ

μοίγε. Diodorus Sinopensis apud Athen. vi, p. 239. C. μὴ νοχλεῖν. Philemo apud Athen. xiii. 569. E. μὴ ἑπατηθῆς. Æschyl. Eum. 690. μὴ πικαιρόντων. Aristoph. Vesp. 821. εἰ μὴ ῥήσῃ. Ach. 828. εἰ μὴ τέρωσε recte Ald. Eur. Ph. 408. Valck. μὴ χεῖν. Æschyl. P. V. 739. μὴ δέπω ν. Damoxenus apud Athen. iii. p. 102. E. Οἷα ᾽στίν. Aristoph. Pac. 512. ὁμοῦ ᾽στίν. Antiphanes apud Athen. vii. p. 299. F. Οὕτω ᾽στίν. Aristoph. Lys. 1052. σᾶ ᾽στίν. Æschyl. Eum. 445. 967. τῇ μῇ. Plato apud Athen. i, p. 5. B. τῇ ῥημῖα. Soph. Tr. 445. τῷ μῷ. Æschyl. Choëph. 529. τῷ νείρατι. Nicostatus apud Athen. xv. p. 693. A. τύχη γαθῇ. Apollodorus Stobæi cvi. p. 569, 50. τύχη ᾽στι. Dioxippus apud Athen. xi. p. 472. B. et Menandr. p. 255. Cler. χρεῖα ᾽στι. Philemo apud Athen. iv. p. 175. D. ὦ μβρόντητε. Soph. Ant. 563. et Aristoph. apud Athen. xi, p. 485. A. ὦ νᾶξ. et x. 422. F. ὦ νδρες. Aristoph. Av. 639. Ωρα ᾽στίν. R. P. ad Ph. 1638. Hæc monet PORSONUS apud P. P. D., et alibi. 5. γὰρ “ἀπεδόμεσθα.” “Ita” sensus et “metri gratia edidit Berglerus.” Burgessius. “Brunckius illud e MSS. hoc tacite: γὰρ etiam Dawesius, ut videtur.” P. P. D. ad l. “adde Aristoph. Vesp. 172.” R. P. ad R. D. Locus est, Αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν.

I. ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ, *venum dare*: Eur. Or. 644. Ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους, Τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν, Aristoph. Ach. 542. φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει Ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων, Av. 586. Μὴ, πρίν γ'

ἂν ἐγὼ τὸ βοιδάρῳ τὸ μὲν πρώτιστ' ἀποδῶμαι. Comicus apud Plutarch. Sympos. v, 6, 3. p. 676. C. Τὰ δ' Ἰσθμὶ ἀποδοίμην ἂν ἡδέως ὅσου Ὁ τῶν σελίνων στέφανος ἐστίν ὦνιος. Herodot. vi, 89. διδοῦσι δὲ, πενταδράχμους ἀποδόμενοια. Thucyd. i, 55. καὶ τῶν Κερκυραίων ὀκτακοσίους μὲν, οἱ ἦσαν δοῦλοι, ἀπέδοντο, πεντήκοντα δὲ καὶ διακοσίους δῆσαντες ἐφύλασσαν [Xenophon. Hellen. vi. p. 589. τοῦτον δὲ ἐφύλασσε, ὡς ἡ πραξόμενος πάμπολλα τὰ χρήματα, ἢ ὡς πωλήσων]. Plato Euthydem. 227. C. = 81. Routh. ἂ σοι ἐξείη καὶ ἀποδόσθαι, καὶ δοῦναι, καὶ θῦσαι ὅτῳ βούλει θεῶν; conf. ibid. E. F. de Republ. ii, 333. B. πρίασθαι ἢ ἀπόδοσθαι ἵππον. 345. C. ἢ αὖ πρὸς τὸ ἀποδόσθαι ὥσπερ χρηματιστήν. de Legg. xii, 954. A. καὶ ὁ προπωλῶν, καθάπερ ὁ ἀποδόμενος. Xenoph. Mem. ii, v, 5. ὅταν τις οἰκέτην πωλῇ, καὶ ἀποδῶνται τοῦ τυχόντος. Valck. ad l. “Apud veteres ἀποδίδοσθαι non ἀποδιδόναι, significat vendere.” D. R. ib. “Πωλεῖν et ἀποδίδοσθαι etiam conjunguntur in Sympos. p. 164. ὁ ἐν ἀγορᾷ πωλῶν καὶ ἀποδιδόμενος.” Conf. Tour. ad Suid. Vol. iii, p. 105. Anab. vii, p. 503. τὰ ὅπλα ἀποδιδόμενοι p. 504. ὁπόσους ἂν εὗροι — ἀποδόσθαι ὁ δὲ Κλέανδρος οὐδένα ἐπεπράκει, — Ἀρίσταρχος δὲ — ἀπέδοτο. p. 515. οὔτε πωλήσειν ἔτι φησὶν ὑμᾶς ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ, 556. ταῦτα ἀποδόμενος, οὔτε Σκύθη ἀπέδωκεν. Hellen. i, vi, 9. καὶ κελευόντων τῶν ξυμμάχων ἀποδόσθαι καὶ τοὺς Μεθυμναίους, 10. p. 34. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ τοὺς μὲν ἐλευθέρους ἀφῆκε, τοὺς δὲ τῶν Ἀθηναίων φρουροὺς καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα πάντα ἀπέδοτο. ii, iii, 19. καὶ οἱ δι' ἀπορίαν

AD
RAN.

SECT. ^{V.} Ubi obiter monere libet versum neutiquam sincerum haberi. Nec vero ipsa oratio recte procedit. Qui versui unice consulet, ei *απεδομεσθα* placebit; qui vero utrique, is non nisi *απεδιδομεθα* comprobabit: hoc enim postulat, quod sequitur *εκερδαινομεν*.

⁶ ————οις γὰρ ἀν
Τὸν πρῶκτον ΑΠΟΔΟΣΘΑΙ με χιλίων δραχμῶν.
245 *⁷ Ἀμεινον ἢ νυν αὐτ ΑΠΟΔΩΣΕΤΑΙ πολὺ.
⁸ ΚΑΠΕΔΟΤΟ τὸν μὲν Θαρρελειδου τουτονι
Κολοιον οβολου——

Alterum vero *αποδος* sensu longe diverso valet vel *solve*, ut Ran. 272.

Εκβαιν, ΑΠΟΔΟΣ τὸν ¹²⁵ ναυλον——

⁶ Pac. 1135. ⁷ 1258. ⁸ Av. 17.

δραχμῆς ἂν ἀποδόμενοι τὴν πόλιν. Demosth. de falsa Leg. p. 165. ὅτι τὰ ἐκείνων μὲν οὐκ ἀπέδοντο οἱ πρέσβεις, τὰ δ' ὑμέτερα οὗτοι πεπράκασιν. adv. Eubul. p. 637. Taylor. εἰ δὲ δούλη, μάλιστα μὲν τὸν πριάμενον, εἰ δὲ μὴ, τὸν ἀποδόμενον ἡκεῖν καταμαρτυροῦντα. adv. Pantænet. p. 1074. ἐφ' οἷσπερ ἐωνήμεθα αὐτοὶ πάλιν ἀπεδόμεθα. adv. Dionysador. p. 1286. Reisk. κάκεῖ ἀποδίδονται, καταφρονήσαντες τῆς συγγραφῆς. Lynceus apud Athen. vi, D, E. τοῦ δὲ Φιλίππου δόντος αὐτῷ ἵππον τραυματίαν ἀπέδοτο. Xen. An. vii, p. 576. ἵππον, ὃν μὲν Λαμψάκῳ ἀπέδοτο πεντήκοντα δαρεικῶν. Pseudo-Phal. Ep. cxxxvii. ὁκτὼ τάλαντα μόνον ἀποδοῦναι πείσαντες “lege, ἀποδοθῆναι:” R. B. T. H. ad Xen. Eph. p. 71. l. 5. “Ἀποδίδοσθαι εἰς Ἰταλίαν est vendere vel ea conditione, ut quis avectus abducatur in Italiam, vel mercatoribus Italiam petentibus: quomodo fratres Josephum ἀπέ-

δοντο εἰς Αἴγυπτον (*vendiderunt in Ægyptum abducendum, Valck.*) Act. DD. Apost. vii, 9. εἰς Λιβύην καὶ τοὺς Ἑλληνας πρηθῆναι. apud Herodot. ii, c. 54. 56. περνᾶν εἰς Μίλητον. in Choliambis Hippon. apud Schol. Dion. Thrac. καὶ τοὺς σολοίκους, ἦν λάβωσι, περνῶσι Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφηστεύοντες. 2 Maccab. iv, 32. χρυσώματά τινα * * * πεπρακῶς εἰς τε Τύρον καὶ τὰς κύκλῳ πόλεις.” Odyss. P. 442. Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν. Conf. Herodot. ii, 56. 98. viii, 105. Xenoph. Anab. ii, p. 136. Hellen. i, i, 15. Demosth. adv. Eubul. p. 708, 23. Diod. Sic. xiii, p. 606.

125. “τὸ ν. B. τὸν Suid. ed. sed locum om. ms.” R. P. apud P. P. D. 6. ἰκνοῦμ' ἀπόδος MS. Harl. et Ald. ἰκνοῦμαι μ' ἀ. lectio MS. in marg. exemplaris Ald. apud P. P. D. ἰκνοῦμαί σ' e Turnebo Q. S. F. Christianus. 1. Eq. 1367. τὸν μισθὸν ἀποδώσω

vel *redde, restitue* :

AD
RAN.

¹ ΑΛΛ ΑΠΟΔΟΣ αυτο——

² Α δ ελαβες ΑΠΟΔΟΣ, πατρος εμου λαβων παρα.

³ ΑΠΟΔΟΣ το σωμα πατρι· μη συνθησκει μοι.

⁴ ΑΠΟΔΟΣ δαμαρτος νεκυν, ὅπως χωσω ταφῳ.

⁵ —— ΑΠΟΔΟΣ ὡς ταχος τα τοξα μοι.

⁶ Απεστερηκας τον βιον τα τοξ ἔλων·

ΑΠΟΔΟΣ ἱκνουμαι σ, ΑΠΟΔΟΣ ἱκετευω τεκνον.

Porro in versu ultimo pro καλην γε καγαθην malim καλην ΤΕ καγαθην ¹²⁶. Nam hanc locutionem Atticis scriptoribus esse solemnem video.

¹ Μεριμνοφροντισται, ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.

² ΑΛΛ εστ εμοι γ υιος ΚΑΛΟΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΣ.

¹ Thesm. 755.

² Eur. Or. 642 (635).

³ 1080 (1073).

⁴ 1623 (1601).

⁵ Soph. Phil. 922 (924).

⁶ 930 (931, 932).

¹ Nub. 101.

² 795.

ἔντελῃ. Athenæus vi, 226. B. Alexis in Lebetes: Ἰχθῦν ὑποτιμήσας, ἀποδῶ. L. Ἰχθῦν ὕπερτιμήσας ἀποδῶ. Thucyd. viii, 45. ἐντελῇ αὐτοῖς ἀποδώσειν τὸν μισθόν. Xenoph. Anab. i, 71. τοῦτο τὸ χρύσιον τότε ἀπέδωκεν. Marm. Sandv. fac. av. l. ii. ΑΠΕΔΟΞΑΝ; Demosth. adv. Phorm. p. 912. ὅτι οὐδέπω τότε ἔφησε Φορμίων ἀποδεδωκέναι τὸ χρυσίον Λάμπιδι. Plato de Legg. xii, 958. Α. πρῶτον μὲν ἡ δικάζουσα ἀρχὴ τὰ τοῦ ὀφλοντος χρήματα τῷ νικήσαντι πάντα ἀποδιδότω [ibid. B. τὰ τοῦ ὀφλοντος παραδιδότω χρήματα.] ii. II. Γ, 285. Δ, 477. Ε, 651. Σ, 499. Soph. Ph. 981. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα, ut 950. Anaxilas apud Athen. vi, 224. Α. μὴ σύ γε Δῶς, ἀλλ' ἀπόδος.

Macho apud Athen. viii, 341. τοῦ πολυπόδος μοι τὸ κατάλοιπον ἀπόδοτε. Sophro ix, 409. Α. Ἀπόδος ποθ' ἀμῖν τὰν τράπεσδαν. Herodot. iv, 80. σύ τε μοι ἀπόδος τοῦτον. Xenoph. Mem. ii, ii, 1. ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι, μὴ ἀποδῶσιν. Anab. i, p. 41. χάριν εἴσεται Κῦρος, καὶ ἀποδώσει. Conf. v, p. 358. Demosth. de Cor. p. 67. τὸ χάριν τούτων ἀποδοῦναι. etc. Lys. adv. Eratosth. p. 223. Tayl. = 310. Bekk. ἐβουλόμην μέντ' ἂν αὐτοὺς οὕτω προθύμους εἶναι σώζειν τὴν πόλιν, ὥσπερ οὗτοι ἀποδοῦναι. Fortasse, ἀπολλύναι vel προδοῦναι. Marklandus.

126. “καλήν τε κ. Β.” R. P. apud P. P. D.; sic Codd. D, E, I, T.

SECT.
V.³ — των πολιτων τους ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ.⁴ Και των πολιτων οι ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.⁵ Άλλοι τε πολλοι και ΚΑΛΟΙ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙ.246 * ⁶ Τους μεν ΚΑΛΟΥΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΥΣ ου προσδεχει.⁷ Ουκ ουν ξυνης ανδρασι ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΓΑΘΟΙΣ ¹²⁷;V. 1496.—ισως σωθωμεν αν ¹²⁸] Ut evitetur deinceps solœcismus, legendum statuo;—— ισως ΣΩΘΕΙΜΕΝ αν ¹²⁹.³ Ran. 731.⁴ Equ. 227.⁵ 732.⁶ 735.⁷ Vesp. 1248.

127. “ΚΑΛΟΙΣ ΤΕ ΚΑΓΑ-
ΘΟΙΣ. *adde* Aristoph. *Ran.* 740.
Lysistrat. 1059. Eupol. Canthar.
apud Suidam *vv.* Ἀθηναίας. νεα-
νισκεύεται. Nicostrat. *vel* Phi-
letær. *apud* Athen. *iii*, 32. p. 118.
E. Alexin *Ibid.* *viii*. 16. p. 362.
C. Heliodor. *Æthiop.* *ii*, 23. p.
98.” *R. P.* Loci sunt, 1. Ἀνδρας
ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλούς
τε καγαθούς. [*supra* p. 302.]
2. Ἀνδρας καλούς τε καγαθούς.
3. ἐν Δήμοις. Γυναῖκ’ ἔχοντα
μάλα καλήν τε καγαθήν, Αὕτη
νεανικοῦντος ἐπεθύμησέ μου. *al-*
terum versiculum ex Photio
emendavit R. P. ad Tour. p. 460.
Cantharus Τηρεῖ Γυναῖκ’ Ἀθη-
ναίαν, καλήν τε καγαθήν. 4. Τα-
ριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε καγα-
θοῦ. 5. Πλήθος προσιόν, ὡς τῶν
καλῶν τε καγαθῶν. 6. *ed. Com-*
melin. 1696. τοῦτο καὶ σπένδω
μὲν, ἔλεγε, θεοῖς ἐγχωρίοις τε καὶ
Ἑλληνικοῖς, καὶ αὐτῷ γε Ἀπόλ-
λωνι Πυθίῳ καὶ προσέτι Θεαγένει
καὶ Χαρικλείᾳ, τοῖς καλοῖς τε καὶ
ἀγαθοῖς. *Septheb.* 592. Τούτῳ
σοφούς τε καγαθούς ἀντηρέτας.
Xenoph. *Mem.* *iii*, ix, 4. καλά
τε καγαθά. 5. τὰ καλά τε κα-
γαθά. *Rescripsit* τε pro γε e MS.
1. *Ernesti.* x, 5. καλά τε καγαθά

καλῶν τε καγαθῶν. *ii*, i, 20.
Anab. *iv.* p. 256. καλῶ τε κα-
γαθῶ. etc., et *apud* Platonem cen-
ties.—“Πολλὰ καμήχανα Atticis
idem est quod πολλὰ ἀμήχανα.”
R. P. ad i. p. 136. l. 7. *Eur. Fr.*
xviii. τοῖς καλοῖς καλήθεσιν. *R. P.*
Antiphanes *apud* Athen. xi, 494.
D. πολλὰ καγαθ’—*R. P.* Contra
καὶ *eximendum e* *Ran.* 304. “L.
πάντ’ ἀγαθὰ ex MS. *Vat. U.* cum
Kustero.” *R. P.*

128. τούτισσι (sic) χρησαίμεθα
ἴσως σωθείημεν ἂν I, τούτοισι
χρησαίμεθ’ i. σωθείημεν ἂν T, sic
σ. ἂ. D. σωθῶμεν ἂν E. χρησαί-
μεσθ’ *Ald.* et *Junt.* 2. χρησαίμεθ’
Junt. 1.; σωθῶμεν tres; v. *R. P.*
ad *Ph.* 940. χρησαίμεσθα, σω-
θείημεν ἂν. *Codd. Rav. et Borg.*
et *Suidas* *infra* citatus; ἴσως
σωθεῖμεν ἂν duo *codd.* *apud*
Brunckium. *Eq.* 1128. ποιῆς *edd.*
tres *pr.*, ποιεῖς *Br. et Rav.* ποιοῖς
Suid. MS. et *ed. Med.* v. πυκνό-
της. *R. P.* et *P. P. D.*

129. “favente partim Suida,
qui v. σαφέστερον *versum* sic
exhibet: Τούτοισι χρησαίμεσθα,
σωθείημεν ἂν. *Obiter emenda*
Menandrum *apud* *Eund.* v. ἀπ’
ἐχθρῶν. Οὐχ’ ὅθεν ἀπωλόμεσθ’
ἴσως σωθεῖμεν ἂν. *Ita scripserat*

Librarius, opinor, qui ista Grammaticorum insomnia AD
RAN.
 τυφθειητον, τυφθειητην, τυφθειημεν, τυφθειητε, τυφθειησαν,
 imberbis didicerat, vera, quam ignorabat, scriptura
 offensus in ejus locum alterum istud suffecit; nes-
 cius interim primo terminationes optativas ειητον,
 ειητην *Ὶς. αιητον Ὶς. οιητον Ὶς.* scriptoribus vere
 Græcis ignotas fuisse; ac deinde voculam αν cum
 forma subjunctiva, nisi cum certis itidem comitibus,
 nunquam construi. Analogiæ a Græcis γονιμοις per-
 petuo servatæ, uti et voculæ αν constructionis simul
 exempla accipe:

¹ Ἀρα γὰρ ἈΝ ¹³⁰ πρὸς τῶν θεῶν ὑμεῖς ΑΠΑΛΛΑΧΘΕΙΤΕ
 μοι;

¹ Vesp. 482.

Menander, quem eodem modo
 prorsus quo Aristophanem trun-
 caverat Suidas, omittendo ἴσως
 et inferciendo σωθείημεν." *R. P.*
 apud *P. P. D. Conf. Brunck.*
 ad *Œd. Tyr.* 1046. "Fluctuat
Heath. propter loca Euripidis
Cycl. 132. *Hel.* 1019. *Ion.* 961.
 Quibus adde Damoxenum Athe-
 næi *III. p.* 103. *B.*" *R. P.* ad
Toup. *p.* 439. Ad *Hel. ἀδικοίην*
μὲν ἂν tentarunt *Reiskius* et
Heathius; *l. ἀ. νιν ἂν.* ad *Ion.*
φαίην μὲν ἂν Heathius. In Da-
 moxeno mallet, Οὐδ' ἂν ἐτέρῳ
μεταδοῖεν, vel — *ρω τῷ δ.* *Conf.*
R. D. supra *p.* 130. et *Piers.* ad
Mœr. *p.* 94. *Hom. ΟΔ. X,* 62.
καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε. II. B,
126. ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν
Ἀχαιοί. II. Γ, 102. ἄλλοι δὲ
διακρινθεῖτε τάχιστα. Plato Eu-
thyphro, p. 7. *C. 5. περὶ τοῦ*
βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου δια-
κριθείημεν ἂν. διακριθεῖμεν. Cod.
Clarkio-Bodl. Sophistes, p. 249.
E. Σκόπει δὲ σαφέστερον, εἰ
ταῦτα νῦν ξυνομολογοῦντες δι-
καίως ἂν ἐπερωτηθείημεν—" me-

liores libri," inquit *Heindorfius*,
 "haud dubie dabunt ἐπερωτη-
 θεῖμεν"—et sic dat id. *Codex.*
Phileb. p. 44. *D. 10. ὥς εἰ βου-*
ληθεῖμεν ο τοιοῦν εἶδους τὴν φύ-
σιν ἰδεῖν. et inf. E. ult. ἰδεῖν
ἦντινά ποτε ἔχει φύσιν βουλευθεῖ-
μεν, Cod. Clarkio-Bodl. In illo
βουλευθείημεν obnitente lingua
 infercire tentavit *Heusde* ad *Plat.*
Polit. p. 298. *A. εἰ πάντες περὶ*
αὐτῶν διανοηθείημεν. διανοηθεῖ-
μεν Cod. Clarkio-Bodl. Parme-
nid. p. 127. *A. ὧν ἔνεκα παρείη-*
μεν παρείημεν Cod. Clarkio-Bodl.
Laches, p. 190. *B. 8, 9. εἰ γὰρ*
που μὴδ' ἀρετὴν εἰδείημεν τοπα-
ράπαν ὅτι τυγχάνει ὄν.—εἰδεῖμεν
Cod. Clarkio-Bodl. Auctor Al-
cib. I. p. 111. *D. 5. τί δ' εἰ βου-*
ληθείημεν εἰδέναι—βουλευθεῖμεν
Cod. Clarkio-Bodl. "sed infra
E. 3. βουλευθείημεν." Gaisford.
11. Plato Euthyphro, p. 7. *C.*
ἀπαλλαγείημεν—ἀπαλλαγεῖμεν
Cod. Clarkio-Bodl. "cum schol.
ἀττικὸν ἢ συγκοπῇ τοῦ ἦ ἢ κατὰ
κράσιν." Gaisford.
 130. *Nub. 359. Οὐ γὰρ ἂν*

SECT.
V.

² Τουτων χαριν ANTIΔΟΙΤΗΝ.

² Thesm. ult.

ἄλλω γ' ὑπακούσασιν—quatuor
codices apud *Brunck.* et cod.
Rav. “atque ita Suidas v. πρόδι-
κον.” *R. P.* apud *P. P. D.* ad l.
quem conf. ad *Eur. Ph.* 586. et
Br. ad *Thesm.* 693. 1227. 1.
“1. διαλλαχθεῖτε.” *R. B.* 2. ἀντ-
αποδοῖτον *R. B.*; et *Gry.* “nisi
mavis, ἀνταποδοίτην.” *R. P.*, quem
vide apud *P. P. D.* 3. Plato.
Euthydem. p. 273. E. 8. ἔλεω
εἶητον. editiones omnes. *Meno*,
p. 89, B. 9. βελτίους ἂν εἶημεν—
εἶμεν Cod. *Clarkio-Bodleianus.*
Xenophon autem ποιητικῇ ἀδείᾳ
formis communibus haud plane
abstinuisse videtur: *Anab.* I, 3.
l. 13. “εἶησαν. Magis quidem
Atticam, non tamen magis *Xe-
nophonteam* vocem, εἶεν pro
εἶησαν præbet *Aristides*, ab *Hut-
chinsono* laudatus. Ad *Nostri*
Memorab. I, iv, 19. hæc notat
Vir summus, qui in his literis
regnat, *RUHNKENIUS.* Hic pro
forma Attica εἶεν restituenda est
communis εἶησαν, auctoritate
Grammatici veteris in Bibliotheca
Sangermanensi. [*Anti-Atticista*,
p. 99. *Bekker.*] Εἶησαν. ἀντὶ
τοῦ εἶεν. *Ξενοφῶν* Ἀπομνημονευ-
μάτων α. *Vulgaris forma etiam*
est in Sympos. p. 153. Sic ἤμην
pro Attico ἦν *Cyrop.* VI. p. 149.
E.” *PORSON.*—ἦμεν θάτερω κεχ-
ρημένοι MS. *Longmann.* “Casu
accidere potuit, ut θωτέρω lege-
retur,” inquit humanissimus *Bur-
gessius.* “Scio equidem Atticos
pro ἕτερος cum articulo, per tria
genera dicere ἄτερος, ἥτερα,
θάτερον—hoc flectitur in θατέ-
ρου, θατέρω.” *Heringa* in *Obs.*
p. 256. conf. *Valck.* ad Aucto-
rem *Ammonio* subjectum p.

195. et *Piers.* ad *Herodian.* p.
432. *Photius*; θάτερα καὶ θάτε-
ρον: λέγεται τό, τε ἐνικὸν καὶ τὸ
πληθυντικόν· τὸ δὲ ἀρρενικὸν ἄτε-
ρος λέγεται· τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω
συναλείφεται· ἥτερα καὶ θητέρα.
Ced. Col. 497. σφῶν δ' ἥτερα
μολοῦσα πραξάτω τάδε. ἄτερα
maluit doctissimus *Elmsleius.*
Aristoph. Av. 109. μὰ Δία,
ΘΑΤΕΡΟΥ τρόπον. conf. *Ran.*
302. *Phœnicid.* fr. inc. apud
Stob. T. VI, 30. v. 14. *Gaisford.*
Æschyl. P. V. 803. δυοῖν λόγοιν
σε θατέρω δωρήσομαι. Conf. 892.
Soph. Tr. 272; τότε ἄλλος· αὐ-
τὸν ὄμμα, θητέρα δὲ νοῦν. Sic
MS *Harl.* atque *Aldus*; et a
supra η in exemplari quod aliud
agens versavi; Ced. Tyr. 782.
θητέρα δ' ἰὼν πέλας Μητρὸς πα-
τρός τ'—θατέρα *Aldus* et *Schol.*
Lasc. quod restituit *Porsonus*
Aristoph. Av. 1365., et *Vesp.*
497. *Eccles.* 498. reposuit *Elms-
leius* in *Addend.* ad *Acharn.*
828. *Æschyl.* Agam. 335. κάμ-
ψαι διαύλου θάτερον κῶλον πά-
λιν. conf. P. V. 892. Ar. *Ran.*
297.; *Nub.* 1106. ἐπὶ μὲν θά-
τερα. *Soph.* El. 345. “Lege
θάτερ’ cum *Heathio* ex *Scho-
liaste*, MSS. duobus, *Aldina*,
Turnebianæ margine, et H;”
R. P. Advss. 209. et *PIERS.* l. c.
“*Eur.* Dan. 16. lege, ὅς τῇσδέ
τ' ἄρχει, χατέρας (ita recte
Heathius) πολλῆς χθονός.” *R. P.*
apud *P. P. D.* ad *Lys.* 82. Conf.
Hec. 361. et *Br.* *Addend.* ad
Lys. 441. 8. *Astydamas* *Athe-
næi* x, 411. A. Χαίρει τις, καὶ
σκεवासία μὴ μίη εἶη τῆς μουσικῆς.
μὴ μί' ἢ τῆς μουσικῆς. *Porsonus*
in *Adverss.* p. 115.

³ Ἡμεῖς ἈΝ ΕΙΜΕΝ θωτερω κεχρημεναι.

⁴ Ως δη σκοτος λαβοντες ΕΚΣΩΘΕΙΜΕΝ ἈΝ.

⁵ Οἱ μοι διεφθαρμεσθα· πως ΣΩΘΕΙΜΕΝ ἈΝ;

⁶ Ἐν ᾧ ΔΙΕΡΓΑΣΘΕΙΤ ἈΝ· ἀλλ ἐμοὶ πιθου.

*⁷ Πασχων τ' ἐκαμνον. δις δε ΛΥΠΗΘΕΙΜΕΝ ἈΝ.

⁸ Μι ἐστὶν ἐλπίς, ἥ μόνῃ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ἈΝ.

⁹ Ἀλλ οὐδε μὴν ναὺς ἐστὶν, ἥ ΣΩΘΕΙΜΕΝ ἈΝ.

¹⁰ ΩΣ οὐτε γαίης ὅρι ἈΝ ΕΚΒΑΙΜΕΝ λαθρα.

¹¹ Παθοντες ἈΝ ΞΥΓΓΝΟΙΜΕΝ ἡμαρτηκοτες.

Legi quidem video apud Euripiden in Cyclope
Vers. 132.

Οὐκ οἶδ', Οδυσσεύ· παν δε σοὶ ΔΡΩΙΗΜΕΝ αν.

Verum ibi rescribendum est :

———— παν δε σοὶ ΞΥΝΔΡΩΙΜΕΝ αν ¹³¹.

Hoc utique postulat non solum, quam statuimus,
analogia, sed et ipsa, uti consulenti patebit, loci
indoles.

Emendationes in EQUITES.

V. 159. Ω των Αθηναιων ταγε των ευδαιμονων] Huic
lectioni ortum dedit ignorata vocis ταγος proscœdia.
Eam autem subjecta docebunt loca :

¹ Τάγος ὡς φίλος φίλῳ.

Huic utique in strophe respondet,

³ Eurip. Hipp. 349. ⁴ Taur. 1025. ⁵ 1028. ⁶ Her. 175.
⁷ Hel. 777. ⁸ 821. ⁹ 1053. ¹⁰ Herc. 82. ¹¹ Soph.
Ant. 938 (926).

¹ Eur. Iph. in Aul. 269.

131. Eur. Helen. 1315. Τῷ
φιλτάτῳ μοι Μενέλεῳ τὰ πρόσ-
φορα Δρώης ἄν, ἡμῶν τυγχάνων,
Lege, ΞΥΝΔΡΩΙΣ ἄν. Soph. El.
258. οὐ δρώη τάδ' ἄν. Ille nescio
quis, qui nominari solet G. Leca-
renus in Lect. Mosquens. apud
C. F. Matthæi, p. 59. Ἀλοίη,

δοίη, γνοίη, διὰ διφθόγγου δεῖ
γράφειν κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς, καὶ
οὐχὶ Ἀλώη, δώη, γνώη. τὸ δὲ ἀλίσ-
κεται ποτὲ μὲν μετοχῇ, ποτὲ δὲ
ὀνόμασι συντάσσεται, ἔστι ὅτε καὶ
γενικῇ Ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς
ΜΙ κανονίζεται, ταῦτα καὶ ἀκρι-
βέστερα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

AD
EQU.

247

SECT.
V.

248

Χρῦσεον δρακοντ' ἔχων.

² Ἀρ' οἰσθα τᾶγους ὄντας, ἂν λεγῇς, λεγών.* ³ Τᾶγος μακαρῶν ἐξευρ' ἐπ' ἐμοί.⁴ Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τᾶγῃσαι ταχός.⁵ Τᾶγοι Περσῶν.⁶ Ναῶν δὲ τᾶγοι τῶν λελειμμένων συδὴν ¹³².

Horum ad normam Comici versum sic exigendum censeo :

Ω τῶν ΑΘΗΝΩΝ τᾶγε τῶν ευδαιμονῶν ¹³³.

Aut etiam retineri poterit Ἀθηναίων, si ταγε in αγε mutaveris.

V. 428. Εξείμι γὰρ σοι λαμπρός ἤδη καὶ μέγας καθίεις,
Ομοῦ ταραττων τὴν τε γῆν καὶ τὴν θαλάτταν
εἰκῇ]

Scholiastes vel potius Scholiastæ ad locum : Καθίεις]
Παρεσκευασμένος. Καθίειν [oportuit καθιεναι] δὲ κυρίως

² Soph. Ant. 1069 (1057). ³ Æschyl. p. 11. l. 6. (P. V. 96.).
⁴ p. 71. l. 8. (Septheb. 58.). ⁵ p. 126. l. 6. (Pers. 23.).
⁶ p. 147. l. 17. (—480.).

132. 2. 3. Vide Schol. *Vict.* ad l. et Schol. A. ad Il. Ψ, 160. Æschyl. Pers. 324. 763. Soph. Ant. 1057. Eur. Iph. A. 268.; Eum. 296. θρασὺς, ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ, ἐπισκοπεῖ. lege, λοχάγος ὡς. *Scaliger* ad Manil. p. 320. citat ex Æschyli Palamede apud Athen. i, 11. D. Καὶ ταξιάρχας, καὶ στραταρχὰς, καὶ ταγόνες Ἐταξα καὶ λόχους prætulit *Valck.* ad Ph. 547. Agam. 109. ξύμφρονα ταγόν. *Blomfieldius*, qui monet priorem in ταγὴ corripit. 4. τᾶγευσαι edd.; sed P. V. 832. προσηγορήθης MS. *Emerici Bigot.*; P. V. 891. ἐραστεῦσαι. et Septheb. προσμεμηχανημένην codices multi. Lex. Sang. p. 472. Ἀφοδεῦσαι : Πλάτων Ἀδωνίδι. Æschyl. Choëph. 726. Καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι. Idem p.

337. Ἀγῆλατῶν : ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. Anti-Att. p. 115. φυγαδεῦσαι : τὸ φυγάδα ἐλάσαι. Θεόπομπος ἐπιτομῇ Ἡροδότου. Aristophon apud Athen. xiii, 563. C. Δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν ὡς ἡμᾶς κάτω. Inscriptio apud Comitum *Caylusium* Rec. d'Antiq. T. II. tab. LX. l. 9. ΕΦΗ-ΒΕΥΣΑΝ. Tab. LXII. ΕΦΗ-ΒΕΥΣΑΝΤΑ. Tab. LXVII. ΕΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΝ, Attica forsitan forma. 6. Ναῶν γε edd., Ναῶν δὲ ταγοὶ citat *Lennepius* ad Phalar. p. 88.

133. "Prius verum. Idem mendum ex Nub. 400. exemit *Kusterus*. Lysist. 37. exhibet Ἀθηναίων *Suidas* v. ἐπιγλωττήσομαι." R. P. apud P. P. D. Conf. R. P. ad Odyss. Γ, 278. et in PR. lvi = lx.

το χαλαν τα των νεων ιστια· ταυτα δε προσφορως ειρηκεν AD
EQU.
 ὁ Κλεων. ην γαρ σφοδρος εν τοις λογοις. Καθιεις ουν, AD
EQU.
 αντι του καθειμενωσ πνεων. ἡ δε μεταφορα απο των ανεμων.
 Ain vero, o bone, καθιεις idem valere atque παρεσκευ-
 ασμενος? Surdo profecto mihi fabulam narras. Neque
 enim aliud quidquam est, quod non æque denotare
 possit. Alter (nam vix eundem fuisse credendum
 est) vocem καθιεις Cleoni convenire docet, propterea
 quod primo καθιεναι proprie *vela demittere* significet:
 deinde quod Cleo * in dicendo *vehemens fuerit*. 249
 Hæc qui intelligit, ita expediat, velim, ut cum se-
 quente versu congruant Ομου ταραττων ἔς. Pergit
 autem homo festivus, vel forte incipit tertius mo-
 nendo καθιεις æquipollere τῷ καθειμενωσ πνεων *demisse*
spirans. Nempe hoc, credo, in Cleonem aptissime
 cadit, qui ibidem dicitur *terram ac mare conturbare*.
 Missis autem hominum delirantium nugis, videamus,
 an germanam Comici scripturam revocare possimus:

Εξειμι γαρ σοι λαμπρος ηδη, και μεγας ΚΑΤΑΕΙΣ ¹³¹.

μεγας καταεις, non jam *demisse*, sed *vehementer flans*.
 Ad locutionem μεγας καταεις quod attinet, gemella
 plane extat in Euripidæ, uti volunt, fabula quæ
 Rhesus inscribitur, V. 322.

131. "renitente *Toupio* in Suid. II, 45." [Vol. I. p. 280.]
 R. P. "Porsonus corrigebat
 εξειμι γάρ σοι λαμπρός ἤδη και-
 κίας μέγας τε. Polyb. I, 44, 3.
 λαβὼν δ' οὐρίον καὶ λαμπρόν ἀνε-
 μον. 60, 6. ὁρῶν (ὁ Λυτάτιος)
 τοῖς μὲν ἐναντίοις φορὸν ἀνεμον
 καταρρέοντα καὶ λαμπρόν,—λαμ-
 πρᾷ pro πρώτῃ Philostrato de
 Vit. Apoll. III, c. 37. reddidit
 Valckenærius ad Joan. Chrysos-
 tom. orat. in laudem D. Pauli.
 P. XXXVI. Eur. Suppl. 903.
 οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρός. The-
 mistius orat. XVI. p. 202. C.
 λαμπρᾷ τῇ φωνῇ. et Isidorus
 apud Tour. I. c., τῇ μὲν ψυχῇ
 λαμπρός ἐστι καὶ μέγας. Equit.

757. Πρὸς ταῦθ', ὅπως ρεύσει
 πολὺς καὶ λαμπρὸς—e Demosth.
 or. de Corona I, p. 521. Taylor.
 corrigendum arbitratur R. B.;
 sed hanc mutationem sibi hodie
 non approbat vir summus.
 Aliæ quoque cœli partes subinde
 e textu aut evanuerunt, aut eas
 librarii male attigerunt. Pausan.
 II, xxxii. p. 187. Κατὰ δὲ τὸ
 ἔργον τοῦ περιβόλου μέρος στα-
 δίου ἐστὶν Ἰππολύτου καλούμενον,
 "q. ἑῶν." TYRWHITTUS. Thucyd.
 II, 15. τὸ δὲ πρὸ τούτου ἡ ἀκρό-
 πολις ἡ νῦν οὐσα πόλις ἦν, καὶ
 τὸ ὑπ' αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα
 τετραμμένον. Vide annon le-
 gendum sit cum Valla πρὸς
 ἄρκτον.

SECT.

V.

ἤνικ ἐξώστης Ἀρης
Εφανσε¹³² λαιφή τησδε γης ΜΕΓΑΣ ΠΙΝΕΩΝ.

Idem Euripides in Bacchis V. 640.

Ραδιως γαρ αυτον οισω, καν ΠΙΝΕΩΝ ελθη ΜΕΓΑ.

Ubi itidem malim ΜΕΓΑΣ. De verbo εφανσε libet ampliare. Unum tantum moneo, ex variis, quæ propositæ sunt, conjecturis Barnesianam εφυσε (quod verbum homo festivus pro εφυσα adhiberi statuit) longe ineptissimam esse. Si prosœdiam spectes, 250 eadem servatur analogia inter Atticorum * ἀημι et Ionum αῶημι, quæ inter illorum αῖω et horum αῶιω.

V. 435. Ως οὔτος ἡδη γε κακίας και συκοφαντίας πνει] Neutiquam ferendus est accentus in voculam γε correptam cadens. Lege vero,

Ως οὔτος ἡδη ΚΑΙΚΙΑΣ¹³³ —.

132. "Pro εφανσε, e Cod. FL. Musgrav. restituit εθραυσε." Burgess. εθραυε λαιφή Flor. sec. Valck. Diatr. p. 103. εφλασε Reiskius. Observat vir summus, Præl. p. 9. "Rhesum Euripidi jam ab omnibus fere criticis esse abjudicatum; et hanc sententiam ad summum probabilitatis gradum perduxisse cum alios viros doctos, tum nuper Hardionem [Memoires de Litt. de l' Acad. Roy. des Inscr. T. x. pp. 323—337.] et Valckenærium [Diatr. pp. 88—114.]." Conf. Scaliger. App. ad Virg. p. 290. et Proleg. ad Manil. Ad Bacch. l. c. Elmsl. addit Andr. 188.

133. "Omittit γε Aldus" (et Junt. i, 2.) R. P. quem conf. supra p. 344.; 'Ως οὔτος ἦτοι κ. Rav.; "Leg. Κακίας. Sch. stulte interpretatur Νότον· nam Cæsias a solstitio æstivo flat [ab Oriente Solstitiali, inquit Seneca, Nat. Quæst. v, 16. East North East.];

conf. Gell. ii, xxii. Plin. H. N. ii, xlvii. "Ελκων ἐφ' αὐτὸν ὡς ὁ Καικίας νέφη. Hinc autem Κακίας παρῶδει poeta; Salmasii error arguitur, qui καϊκίας scribit τετρασυλλάβως in notis ad Solinum." R. B. ad l., et adv. Collins, i, p. 99. "Καϊκίας A. Schottus ad Diogenian. iv, 66." R. P. apud P. P. D. Καικίας ex scholiaste Kusterus. "ἦτοι καικίας ἢ συκοφαντίας collatis Plutarcho T. ii, p. 853. C. et Ravennate." R. P. "καὶ servare debebat Porsonus." P. P. D. in Addend. p. (127)., quem omnino vide, et R. P. ad Pac. 356. Polyb. lib. xv. xiii, 1. Πάσης δ' οὔσης ἐκ χειρὸς καὶ κατ' ἄνδρα τῆς μάχης, διὰ τὸ μὴ δόρασι, μηδὲ ξίφεσι χρῆσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους, τῇ μὲν εὐχερείᾳ καὶ τόλμῃ προεῖχον οἱ μισθοφόροι τὰς ἀρχάς, καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον τῶν Ῥωμαίων. Mallem saltim, μὴ δόρασι ἀλλὰ ξίφεσι.

Nempe adludens hic Chorus ad ea, quæ jam supra AD
EQU.
dixit Cleo — και μεγας καταεις, Ομου ταραττων την τε
γην *Ec. venti* nomine eum impertit. Atque ita
quidem vix dubito, quin legerit Scholiastes.

V. 712. Επισταμαι γαρ αυτον ος ψωμιζεται.

ΑΛ. Καθωσπερ αι τιτθαι γε σιτιζεις κακως]

Principio, καθωσπερ sive καθως non est nisi recentioris
farinæ, Aristophanis autem temporibus non magis
Attice dici potuit, quam vel, quod ridet Comicus, ab
homine barbaro usurpatum χαιρομαι¹³⁴, vel quod
hodie apud Æschylum legitur ήδοιμι. Deinde magis
ασυνδετος est oratio, quam quæ in Comœdia ferri
possit. Tu vero, si sapis, totidem literas puncto
duntaxat subjecto, sic dispertiendas curabis, Καθ
ωσπερ¹³⁵ — Æschyli autem, ad quem respexi, locus
extat in Prometheo pag. 46. l. antep. [755.].

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;

ΗΔΟΙΜ αν, οιμαι, τηνδ ιδουσα συμφοραν.

Πως δ ουκ αν, ήτις εκ Διος πασχω κακως;

* *At enim quo tandem pacto ήδοιμην recipiet senarii 251
hujus ratio?* At enim bono sis animo. Nam neque
istud necesse est. Et, profecto, ni veram hujus loci
scripturam instauravero vel Barnesio deinceps inep-
tior vocari patiar. Ecce autem:

ΙΩ. Η γαρ ποτ εστιν εκπεσειν αρχης Δια;

ΠΡΟ. ΗΔΟΙ αν¹³⁶, οιμαι, τηνδ ιδουσα συμφοραν.

ΙΩ. Πως δ ουκ αν, ήτις εκ Διος πασχω κακως;

134. Pac. 290. Conf. R. P.
ad Eur. Hec. 427.

135. Conf. infra ad p. 308.
Leg. κᾗθ' ὥσπερ R. B., Piers.
ad Mœr. p. 360. et ex MS. Br.
“Nonnihil adjuvat Dawesii sen-
tentiam quod citat Scholiastes in
edd. hac (Bas. 2.), Aldina et
Juntina, ὥσπερ αἱ τίτθαι.” R. P.
quem vide apud P. P. D. ad l.
et ad Vesp. 1156.

136. Plaudente R. P. ad Ph.
418. ubi δύναιμ' αν, “quod ut-
cunque barbarum retinent MSS.
et Stobæus, recte emendat [δύναι'
αν] Marklandus ad Suppl. 136=
147., probante Brunck. ad Æsch.
Prometh. 764.” R. P. ad l. in
Advss. p. 229., et ad Nub. 359.
Æschyl. Agam. 1051. Πείθοι'
αν, εἰ πείθοι' ἀπειθοίης δ' ἴσως.
E particulæ omissione defluunt

SECT. V. Monere autem supersedeo, quam convenienter istud
 — *οιμαι* Prometheo tribuatur, quod Iūs injuriarum jam
 memoris ab ore languidule proveniret. Cum Pro-
 metheus dixit *Ἡδοιο αν, οιμαι* — *Lætareris, opinor, si*
istud tibi videre contingeret; ea continuo accensa
 regerit, *Πως δ ουκ αν*; *Quī enim fieri posset, ut non*
lætarer, quæ a Jove tam male habear?

V. 886. *Αλλ ουχ ὑπερβαλεις* ¹³⁷ *με θωπειαις* —]
 Verbo activo *ὑπερβαλλειν* notio hic tribuitur, quæ ex
 Attici sermonis ingenio non nisi in medium *ὑπερβαλ-*
λεσθαι cadit: *Sed non superabis me* — — Repone,

Αλλ ουχ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ με —

- ¹ *Ειπερ τον ανδρ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ, και μη γελωτ οφλησεις.*
vulgo perperam οφλησης.
² *Ουτοι μ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘ αναιδεια, μα τον Ποσειδω.*
 252 * ³ *ΥΠΕΡΒΑΛΕΙΣΘΑΙ σ οιομαι τουτοισιν* —
⁴ *Οτοισι τονδ ΥΠΕΡΒΑΛΕΙ ποικιλος γαρ ανηρ.*
non ανηρ cum vulgo.
⁵ *Μαχη μεν ουν αν ουχ ΥΠΕΡΒΑΛΟΙΜΕΘΑ*
Πελασγον Αργος —
⁶ *Φιλτροις δ εαν πως τηνδ ΥΠΕΡΒΑΛΩΜΕΘΑ.*

¹ Nub. 1031. ² Equ. 407. ³ 411. ⁴ 755. ⁵ Eurip.
 Orest. 690 (683). ⁶ Soph. Trach. 593 (584).

corruptelæ; Soph. Tr. 114. *Κύ-
 ματ' αν εὐρέϊ πόντῳ.* vulgo, *κύ-
 ματα*, Iph. A. 1215. *δυναίμεθ' αν.*
Vulgo δυναίμεθα. [Heracl. 848.
λέγοιμ' αν άλλου Valck. ad Ph.
826. άλλων Elmsl., quem conf.
ad 1017.] Menander apud Plu-
tarch. II. p. 128. A. Αισχυνό-
μενος αἰσχιστα πενίαν αν φέροις.
vulgo omittitur αν." R.P. Advss.
 pp. 174. 255. ad Or. 485.,
 Hec. 1175. et Eccles. 363. De-
 mosth. adv. Phænipp. p. 1039
 =1143. *Reisk. ἐγὼ δ ὧ ανδρες*
δικασται, ἡδιστα μὲν αν ἐμαντόν
εἶδον εὐτυχούντα, ἡδιστα μὲν

Lambinus. adv. Callip. p. 1244
 =1352. *ὡς ἐπιορκήσειεν αν ὁ*
Ἀρχεβιάδης. Vide infra pp. 259.
266. 279. 535. Est ubi solæce
αν inferciunt librarii; vide R.P.
ad Ph. 736.

137. *ὑπερβαλεῖς* MSS. Cant.
 et Harl.; *ὑπερβαλεῖ* tres codd.
Br.; 1. *ὑπερβαλεῖς* et *ὀφλήσεις*
H. et Leid. ὑπερβαλῆ I, et post
rasuram T; ὀφλήσης C, D, E, I,
T. ὀφλήσεις Codd. Rav. Dorv. et
F. " leg. ὀφλήσεις." R. B. et
Kustero in Mus. Cr. N°. VII. p.
448. 6. " Φίλτροις εἰάν που τηνδ'
ὑπερβαλώμεθα, ut edi debebat ex

V. 1308.

AD
EQU.

Εἰ δ' αἰσχροὶ ταῦτ' Ἀθηναίοισι, καθησθαι μοι δοκῶ

Εἰς τὸ Θησεῖον πλεουσῆς, ἢ πῖ τῶν σεμνῶν θεῶν]

Operam plane lusus videtur, qui horum vel sententiam, vel rationem grammaticam exponere aggreditur. Ipsum etiam metrum eo laborat, quod sedem prioris trochaici quintam dactylus occupet¹³⁸. Comici vero manum sic, opinor, agnoscas:

Eustathii auctoritate ad Il. K, 206. p. 799, 4=716, 31." *R. P.* Advss. pp. 283. 175. *Æd. Tyr.* 355. καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 1. Ὑπερβάλλειν *modum excedere*. Soph. El. 716. ὡς ὑπερβάλοι Χνόας τις αὐτῶν, male ὑπερβάλη *MS. Harl. Or.* 437. γῆς ὑπερβαλὼν ὄρους; Alcest. 811. 845. τάσδ' ὑπερβαλὼν πύλας. Herodot. II, 148. ὁδὲ δὴ Λαβύρινθος καὶ τὰς Πυραμίδας ὑπερβάλλει. Plato de Legg. v, p. 734. B. ὑπερβάλλουσι δὲ ἡδοναὶ μὲν λύπας ἐν ὑγιείᾳ, λύπαι δὲ ἡδονὰς ἐν νόσοις. Xenoph. Anab. VI, p. 465. καὶ ἐξαίφνης ὁρῶσι τοὺς πολεμίους ὑπερβάλλοντας κατὰ λόφους τινὰς ἐκ τοῦ ἐναντίου. VII, p. 493. παρὰ τὴν χηλὴν τοῦ τείχους ὑπερβάλλουσιν εἰς τὴν πόλιν. 2. Hipp. 928. γλῶσσ' ὑπερβάλη κακοῖς. Alcest. 1096. *Monk.* Μὴ νῦν ὑπέρβαλλ', Plut. 109. Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Alexis apud Athen. II, 36. A. εἰάν δ' ὑπερβάλης, ὕβριν. *R. P.* apud *Walpole Com. Gr. fragm.* p. 11. et *P. P. D.* ad Vesp. 97. 251. Conf. Xenoph. Anab. IV, 289, 290. 306. VI, 465. 3. Herodot. VIII, 140. ὥστε καὶ ἡμέας ὑπερβάλῃσθε καὶ νικήσητε. conf. *Valck.* ad III, 76.—Plato. Menex. p. 247. A. 4. ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλείᾳ. Passive usur-

patur in Protag. p. 356. B. 6.

εἰάν μὲν τὰ ἀνιάρᾳ ὑπερβάλληται ὑπὸ τῶν ἡδέων, εἰάν τε τὰ ἐγγύς ὑπὸ τῶν πόρρω, εἰάν τε τὰ πόρρω ὑπὸ τῶν ἐγγύς, ταύτην τὴν πρᾶξιν πρακτέον ἐν ἧ ἂν ταῦτ' ἐνῇ.

138. Vide infra p. 299. "Poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso;" *R. P.* ad Hec. 1161. Vesp. 456. ἄπεστε *R. B.* οὐκ ἔτ' ἄπιτε. *R. P.* "Antea tentaverat, ἐς τοὺς κόρακας. Recte *Hermann.* de Metr. p. 116. e Rav. οὐχὶ σοῦσθ'; οὐκ ἐς κόρακας; οὐκ ἄ." *P. P. D.* ad I. 1057. "Fo. Κού lego, μόνον τοῦτ' ἄ. ἀλκιμώτατοι vel ἀνδρικότατοι." *R. B.* Καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκ. *R. P.* PR. xlv = xlix. 1260. Οὗτος ὃν γ' ἐγὼ Rav. et *R. P.* ibid. quem vide apud *P. P. D.*, et *Hermann.* de Metr. p. 116. Av. 759. τοῦτ' ἐκεῖ κ. tres Codd. ap. *Br.* et Rav. 789. Ἐκπτόμενος Cod. Rav. Thesm. 713. I. Δ. δῆτά γ' ὅτι vel δῆθ' ὅτι γ' *R. B.* Δεινὰ δῆθ' ὅστις γ' ἔ. *R. P.* PR. xlviii = lii. Eccles. 1148. διὰ τὸ γελαῖν PR. xlv = I. Spondei quoque ab impari sede abigendi; Ach. 726. vide *R. P.* PR. p. xxviii. Eq. 566. Κούτις οὐδεπώποτ' *R. B.* et *R. P.* Opusc. pp. xci, 34. et apud *P. P. D.*; Οὐ γὰρ οὐδεὶς π. Rav. Vesp. 747. Πιθόμενός

SECT.
V.

Εἰ δ' ἀρεσκοὶ ταῦτ' Ἀθηναίοις, ΚΑΘΗΣΘΑΝ μοι δοκῶ
Εἰς τὸ Θησεῖον ΠΛΕΟΥΣ ΑΝ, ΗΙΣ ΤΟ τῶν σεμνῶν θεῶν.

Quod si hæc Atheniensibus placuerint, videor mihi ad Theseum, vel ad Eumenidum templum confugitura, ibique sedem locatura. Quod ad constructionem καθῆσθαι ἀν μοι δοκῶ attinet, adi sis pag. 79¹³⁹. Locutio autem ἡ ἐπὶ τῶν Ἑς., præsertim cum præcedat εἰς τὸ Θησεῖον, minus recte haberi videtur cum mutatae præpositionis tum articuli non jam repetiti
253 nomine. * Firmatur autem lectio, quam reposuimus, ἡ εἰς τὸ τῶν Ἑς. ex Thesm. 231.

ΕΥ. Οὗτος σὺ ποιεῖς; ΜΝ. Εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν.

Emendationes in ACHARNENSES.

V. 144. Καὶ δητὰ φιλαθηναῖος ἦν ὑπερφύως,
ὕμνων τ' ἐραστῆς ἦν ἀληθως, ὥστε καὶ

τε σοὶ γ'. ἴω μοι μ'. οὗτος ὦ, τί μοι βοᾷς, R. P. apud P. P. D. Pac. 604. ἤρξεν αὐτῆς R. B. et Hermann. Av. 336. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστὶν ὕ. λ. ad Hec. 204. 384. ἠναντιώμεθα R. B., R. P., et Hermann. Lys. 635. L. αὐτὸ γὰρ R. P. 1214. οὐμός αὐτοῖς R. B. R. P. et Hermann. l. c. p. 117. Ran. 547. Οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν R. P. Opusc. p. 182.

139. "Leg. Ἀθηναίοις—δοκεῖ" R. B. Soph. El. 61. lege, Δοκεῖ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. πλεούσας, quam pro sua venditat Reiskius, Georgium Arnaldum auctorem habet conjectura in dissert. de jure serv. p. 57.; vide Act. Lips. mens. Jul. 1750, p. 419. et animadv. in Ar. Eq. p. 197. Apte citavit Brunckius Vesp. 270. Vide Opusc. pp. 25. 370. et P. P. D. ad Plut. 286.

"ἐπὶ τὸ Θησεῖον Suid. v. Θησεῖον" R. P. apud P. P. D.; Aristophan. apud Polluc. vii, 13. [Horæ, fr. ii.] Ἡμῖν κράτιστον εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν Ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὐρώμεν, μένειν. 1. Ἡμῖν pro Εἰ μοι R. P. ad Hec. 1238. 2. G. Arnaldus ib. p. 65. Piersonus apud P. P. D., quem vide ad fragmenta p. 245. ἡ ἔπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν MSS. et edd. tres pr.; Soph. Œd. Col. 90. θεῶν Σεμνῶν ἔδραν: Thucyd. i, 126. καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμόν ἱκέται τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει.—καθεζομένους δέ τινας καὶ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἐν τοῖς βωμοῖς. Demetrius Phal. p. 114. Αἰσχίνης, —ἐκαθήμεθα μὲν, φησιν, ἐπὶ τῶν θάκων ἐν Λυκαίῳ. Vide Valck. ad Herodot. vi, 73. viii, i, 71. sed R. D. emendationem probasse videtur Elmsleius in Add. ad Ach. 612.

Εν τοις τοιχοῖς εἴγραφον ¹⁴⁰, Ἀθηναῖοι καλοῖ]

AD
ACH.

140. "leg. ἔγραφ'. Suidas in καλοῖ habet ἔγραφον." R. B. ἔγραφ' MSS. duo apud Brunck. "Sanctamandus: 'Gryphius εἴγραφεν. recte omnino.' εἴγραφεν quoque Berglerus ex editione Farrei." Burgessius. "Sic etiam citat Kusterus ad Suidam III. p. 251." R. P. apud P. P. D. Ad R. D. propendeo. Sæpenu-
mero elisio aut metrum redinte-
grat, aut numerosiorem reddit;
conf. R. D. supra ad p. 160. Eur. Ph. 1703. ὠλβισ' Grotius;
Iph. Taur. 664. ὥκτειρ' R. P. Alexis Athenæi IV. p. 170. C. οὐ ξύλ' R. P. Plut. 204. Τοιχω-
ρύχος τις διέβαλ', εἰσδὺς γάρ ποτε. R. B. "Ita codd. Arundel. Dorvill. editio Farreana. Ald. et Juntinæ διέβαλλ'." Hotibius. 669. Ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν
—languentem optime refecit Ho-
tibius, ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύ-
δειν (i. e. ἐν τῷ ναῶ). Vide P. P. D. ad l., et R. P. ad Vesp. 83. Av. [40. ἄδουσ' R. B. ad Philem. p. 159. 1495. ἔστ' R. B.] 1561. Thesm. 555. Lys. 680. 981. Ran. 783. 819. Eccles. 428. Alexis apud Athen. III. 125. F. 9. οὔτε φιάλη. μετεῖχ' ἀμφοῖν τοῖν ῥυθμοῖν. Fortasse, οὔτε φιάλη μετεῖχεν ἅ. et supra pro ἐν ἀργυρῷ ποτηρίῳ—lege, ἐν ἀργυρῷ ποτηρί.

I. Dactylo anapæstus subjici nequit, et vice versa; Eur. Or. 499. Αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών. R. P. Bacch. 8. Τυφόμενα δίου τ' ἔτι πυρὸς ζῶσαν φλόγα. R. P.; conf. Opusc. p. 224. B. Ach. 18. Οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς et sic Suidas in ῥύπτομαι R. B., et "Scholiastes. κονίας penultimam producit, ut

Lys. 471." R. P. apud P. P. D. qui ad Soph. Aj. 973. τε delet cum R. B. Ran. 724. ψευδονί-
τρον (ψευδολίτρον Tyrwhitt.) κο-
νίας metro postulante R. B. et Raper.; Hic enotavit, "ψ. τε κ. vett. et Suidas, νν. Κλειγένης et Κυκησιτέφρον. Sensus est, Pes-
simus omnium qui lixivium ex ni-
tro cum cinere adulterato et terra cimolia parat." Raper. 615. Οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῶην ποτέ. R. B. 733. Ἀκούετον δὴ, ποτέχετον τὰν—vel Ἀκούετε δὴ, ποτέχετ' ἐμὴν R. B. ποτέχεμεν conjecit P. P. D. in Addend. ad Plut. p. (iii.) n. (2.). 850. Οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων, dele οὐδ'. R. B.; sic R. P. apud Gaisford. ad Hephæst. p. 245. 1156. ὃν ποτε γ' ἐπίδοιμι τευ-
θίδος; et in antistropha μαινό-
μενος ὁ δ' αὖ λίθον βαλεῖν—
Brunckius. "Vulgo ὃν ἔτ' ἐπί-
δοιμι τευθίδος, idemque Suidas tuetur T. III. p. 455. et p. 701. in quo quid displicere possit, mi-
nime perspicio. Verto: quem utinam posthac aliquando videam.
—Mox pro ὁ δ' αὖ rectissime vulgo ὁ δέ." Meinek. Cur. Crit. p. 16. Eq. 338. Οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; Μὰ Δι', R. P. Pac. 900. Ἡνίκα δέ "Ald. [et Junt. 1.] leg. Ἡνίκα κέλης. "Ἰνα δὴ ed. vet. [Junt. 2.]; recte." R. B. Av. 444. vide infra ad p. 270. Lys. 20. "Leg. Ἀλλ' ἕτερα γ' ἄρ' vel γ' ἦν ἂν vel ἄτερα γὰρ ἦν MS. γραφ. Ἀλλ' οὐκ ἐκεί-
νων ἦν τὰδε πανουργιαίτερα. Sic in Schol. sed in textu ut edi-
tum." R. B. "Leg. Ἀλλ' ἦν ἕτε-
ρα γὰρ, vel Ἀλλ' ἦν γὰρ ἕτερα" R. P. apud P. P. D. quem vide in Addend. p. (112.) n. (6.). Ran. 559. Ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ'

SECT. ἡμῶν. [ἐτ. παν. MS.] Νῆ Δία—
V. Plut. 178. Ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διά

σε τοῖς Αἰγυπτίοις; *R. B.* "quem
MSS. Borgianus et Rav. tuen-
tur." *Herm.* Eubulus apud Athen.
II, 36. D. Ὁ δ' ὄγδοος κλητῆρος,
ὁ δ' ἑνατος χολῆς. *Q. S. F.*
Christianus ad Vesp. 1384. [*Crit.*
Rev. Jan. 1803. p. 6.] De Me-
nandro apud Stob. LXVIII. p.
425, 47=291. vide supra ad p.
400. Thucyd. IV, 133. ἑνατον
Cass., et V, 12. ἑνακοσίων Cass.
Damoxenus apud Athen. III,
102. C. Ἡλίβατον ἀνθρώποισιν,
ἀλλοίωμα τέ. *R. P. Advss.* p.
62. Idem, 103. A. Εἴτ' οὐθὲν
εἰκῇ παρατίθεται τοῖς συμπόταις.
Quisnam ex hisce disjectis rude-
ribus veram lectionem eruere
posset? *Tantum ævi longinqua*
valet mutare vetustas. παρατίθηναι
sine ope Codicum reposuit *R. P.*,
et exsulantem *μανθάνεις*; re-
vocarunt MSS. A. B. apud
Schweighæuser.; hinc nova lux
exoritur, et novus color sen-
tentiae accedit. Aristophan. Av.
1003. προσθεῖς οὖν ἐγὼ τὸν
κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύ-
λον Ἐνθεῖς διαβήτην — *μανθά-*
νεις; Georgis III. οὐκ ἀκήκοας;
R. P. Anaxippus XI, 486. F.
Ἐνεγκον ἐπὶ τὸ μνημ' ἐκείνης
μανθάνεις; *R. P. Advss.* p. 129.
Crates apud Polluc. IX, 62.
Ἡμίεκτόν ἐστι χρυσοῦ· *μανθά-*
νεις; Philemo apud eund. IX, 65.
Χαλκοῦς ὀφείλεις πέντε μοι· μέμ-
νησ'; apud *R. B.* p. 133. Μιάρως
ἦν. ἀκήκοας; *audin'*? Ter. Andr.
V, II, 22. Soph. El. 628. Eur.
Or. 581. 584. Ph. 163. Andr.
87. Aristoph. Eq. 92. ὀρέας;
conf. infra ad p. 326. Ion. 1366.
οἶσθα σύ; Soph. El. 1347. Οὐχὶ
ξυνίης; Diphilus VI, 228. A. Οὐκ
ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ

τινος τοῦτον· ξυνίεις; Alexis IX,
383. D. Ὁξος λαβὼν νῦν εἰς λε-
κάνην τιν' ἐγχείας Ψυχρόν, ξυ-
νίεις; *intelligisne?* *R. P. Advss.*
p. 112. Ter. Phorm. I, IV, 36.
tenesne? Juv. II, 37. *Ubi nunc*
lex Julia? dormis? Aliter paullo
Plato in Sympos. p. 334. C. καὶ
εἶπον, κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες,
καθεύδεις; Conf. Ran. 195. 765.
1169. 1444. et Plato Phæd. p.
324. Forster. Polit. II, 266. B.
280. B. 288. A. 306. A. de Re-
pub. II, III, 413. B. Antiphanes
apud Athen. VI, 222. B. Πάντ'
εὐθύς εἶρηχ', ὅτι μανείς ἀπέκ-
τονεν. emendante Grotio in ex-
cerpt. p. 623.; vide *R. B.* ad
Mill. p. 16. "Amphis apud
Athen. VI, 224. E. Οὗς ἐὰν
ἐπερωτήσῃ τις ἢ λαβὼν τι τῶν."
Repone, ἂν vel ἦν pro ἐάν.
Eubulus XIV, 642. C. Οὐχὶ
φιλοτραγῆμων εἰμί πως ἐκάστοτε.
Repone οὐ pro οὐχὶ pariter at-
que Antiphanis loco VI, 226. D.
[*Hermann.* p. 154.] *Meinek.*
C. Cr. p. 16. Philetærus XIII,
570. F. Ἡδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν
β. ἄ. Τουρ. apud *R. P. Advss.*
p. 137. Macho apud Athen. XIII,
581. C. ἐν σκυτοτομίῳ τινὶ μετὰ
τινων καθήμενος scribendum: ἐν
σχυτοτομίῳ μετὰ τινων καθήμενος.
R. P. Advss. p. 138. Anaxan-
drides XIV, 655. A. Οὐ μανικόν.
Herm. l. c. et *P. P. D.* ad Plut.
361-2. Idem apud Stob. Flor.
Tit. XLI. p. 159. Grot. "Ὅστις
λόγους γὰρ, παρακαθήκην ὥς,
λαβὼν. Vide Mær. p. 313. *R. P.*
Advss. p. 298. Pseudo-Phalar.
Ep. cxxvi. παρακαθήκην ed.
Boyl. παραθήκην MS. Reg. *R. B.*
"Ὅστις λόγους παρακαθήκην γὰρ
λαβὼν. *R. P. Opusc.* p. 249.
(*P. P. D.* ad Plut. 314.); atque
locis ibidem citatis adde *R. P.* in

Append. ad *Tour.* p. 478. Alexis in Lino apud Athen. iv. p. 164. C. Ἐντεῦθεν ὅτι βούλει προσελθὼν γὰρ λάβε. Mallem, προσελθὼν παραλάβε. Diphilus apud Stob. xcv. p. 383. Τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ. *R. P.* Advss. p. 289. Vide *Markland.* ad Suppl. 901=909. *Hermann.* de metr. pp. 152—156. ed. pr.

II. *Neque tribrachyn sequi potest anapæstus, nec anapæstum tribrachys*; Eur. Hel. 298. Εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανερόν ἂν μόνοις ἂν ἦν. *R. P.* ad Or. 51. ἐλθόντες εἰς ξύμβολ', ἃ φανερά μόνοις ἂν ἦν, defendit *Carolus Reisig.* in Conject. (Ach. 47. Ἄλλ' ἀθάνατος· ὁ δ' Ἀμφίθεος — *Hermannus* apud *Reisigium* p. 13.) 68. “Vel dele articulum vel *Καν.*” *R. B.* 867. Νῆ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως ἂν γ', ὧ ξένε. “*Lege, Ἰόλαν Dorice*; Virg. Buc. II, 47. *Nec, si muneribus certes, concedat Iolas.* P. P. DOBRÆUS. Adde, Æn. XI, 640. *Volvitur ille excussus humi. Catillus Iolan.* Pers. Sat. III, 78. *non ego curo Esse quod Arcesilas.* Conf. supra ad pp. 196, 7. 927. transverso calamo signandum præcepit *Hotibius*: versum esse spurium et consarcinatum ex 905. et 930. jamdudum me monuerat P. P. D. Soph. El. 725. βία φοροῦσιν *Leopard.* Emendat. I, XIX, 17. *R. P.* Advss. p. 210. Equit. 32. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἔτεδον ἡγεῖ γὰρ θεούς; Βρέτας; τὸ ποῖον ἔτεδον; ἡγεῖ γὰρ θεούς; citat *R. P.* ad Hec. 794=788. Conf. *A. Meinek.* Cur. Crit. p. 15. et P. P. D. in Addend. ad Aristoph. Eq. p. (126). 134. ἀνὴρ ἕτερος 328. Ἄλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ σου μιαιώτερος P. P. D. (*Month. Rev.* Vol. LH. p. 522.). In priori loco delet ἂν et 135. ve-

terem lectionem γένοιτο e *Ran.* AD 778. defendit *Reisig.* in Conject. ACH. p. 67. γένηται *Tyrnwhitto* arripisse videtur. Nub. 663. Lege, Ἀλεκτρονῶ—vide *Opusc.* p. 195. 843. Transpone, Πότερον ἔλω παρανοίας αὐτὸν εἰσαγών. 1059. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν. *R. P.* PR. xli=xliv. vide *Reisig.* pp. 89. 96. Pac. 245. “omitti potest ὧς.” *R. P.* Advss. p. 242. De verbo ἐπιτρέψεσθε valde dubito; et Ὡ Μέγαρά, habet Schol. Ἵω Μέγαρ', ὧ Μέγαρ' *legi potest. Erfurdtius*; sed vide omnino P. P. D. in Addend. ad Pac. p. (137). Av. 108. ὅθεν τριήρεις P. P. D. 1012. Κάμοι πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ. *R. P.* I. c. et *Rav.* 1283. “σκυταλιοφόρουν *Suidas.*” *R. B.* “legisse videtur *Porsonus*, ἐσκυταλιοφόρουν, νῦν δ.” P. P. D. ad l. 1506. ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις, εἰ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὀψεται. “ὀλέσει MS., leg. ὀλέσει μ'.” *R. B.* “L. ὀλεῖς. *Pessime Kusterus* ὀλέσει edidit ex MS. Vat. U. Vide supra ad *R. D.* p. 216. (401).” *R. P.* ad l. et P. P. D. (*Month. Rev.* I. c.). μ' ante ὀλεῖς, præbet *Cod. Ravenas*, ut in *Soph. Ph.* 808. vide supra ad *R. D.* p. 119. 1695. vide supra p. 370. Ἀλλὰ omitunt edd. veteres; unde *Γαμήλιον χλανίδα* δότω legendum censet *R. B.* Thesm. 292. Τὸ πόπανον ἵνα, *R. P.* apud P. P. D. 737. Ὑφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. *Rav.*; conf. *R. P.* apud P. P. D. Lys. 1001. Πῶς οὖν ἔχετε; μογίομες edd. tres pr.; μογιῶμες *Br.* recte; Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Sed vide P. P. D. in Addend. ad *Plut.* p. (112). *Ran.* 476. “Lege ἑκατογκέφαλος. Nub. 335. ἑκατογκέφαλος ipsa metri lex

SECT. Φιλαθηναῖος ην, ὕμων τε εραστής ην, ὥστε ΕΓΓΡΑΦΟΝ—

V.

Unquamne, obsecro, atrociores solæcismum vidisti ?
Hoc primum. Deinde alterum in versu ultimo improbandum venit, quod dactylo anapæstus subjiciatur. Hoc genus utique tam pauca in universis Comici scriptis reperiuntur, eaque tam levi manu ad normam alibi servatam exigenda, ut nullus dubitem, quin ab hac pedum in metris iambicis distributione poetæ Attici summa cum religione temperarent. Idem dictum puta de anapæsto tribrachyn excipiente. Quam rem mihi videor non solum primus observasse, sed ejusdem itidem rationem assecutus esse. Ea autem ex accentuum, quam supra tradidimus, indole atque ingenio petenda est. Nempe hoc pacto efficitur, ut proximi duo accentus quatuor syllabarum in-
254 * tervallo ab invicem distent, non sine gravi aurium offensione :

Εν τοῖσι τοίχοις ἔγραφον Ἀθηναῖοι καλοὶ.

Rescribo vero conspirante et syntaxeos et accentuum ratione,

Εν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ, Ἀθηναῖοί καλοὶ.

requirit." *R. B.* et *R. P.* apud *P. P. D.* [et *P. P. D.* in *Month. Rev.* l. c.]; conf. *Gaisford.* ad *Suppl.* p. 185. *Eccles.* 162. Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται *R. B.* et *Kuster.* ταῦτ' *R. P.* ad *Or.* 1427. 315. Καὶ θοιμάτιόν γ' ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν. *R. P.* apud *P. P. D.* (conf. *App.* ad *Tourp.* 481.), quem vide ad 195. et ad *Lys.* 523., *Hermann.* apud *Reisigium* p. 13. et imprimis *P. P. D.* in *Addend.* ad *Plut.* p. (112), cui libentissime accedo. (*Plut.* 1011. *Νητάριον* ὑπεκορίζετ' ἂν καὶ φάττιον *R. P.* ut me monuit *P. P. D.*) *Damoxenus* apud *Athen.* III, 103. A. Ἐνίοτε δ' ἀφεςτῶς παρακελεύομαι· πόθεν Ἀπτει. "Scribendum Ἐσθ' ὅτε δ' ἀφεςτῶς." *Meinek.* p. 14. δ'

delevit *Hermannus.* *P. P. D.* ad l. c. p. (114). *Philippus* apud *Athen.* VIII, 359. A. "Ἀπαντα γὰρ ἱκανόν ἐστι φράζε δήποτε, Lege Ἀπαντα γὰρ ἱκάν' ἐστι.—*R. P.* *Advss.* p. 107. *Nicostratus* III, C. λευκός· τὸ γὰρ πάχος ὑπερέκυνπτε τοῦ κανοῦ. "Lege, τὸ πάχος γάρ. *Philemon* in *Stob.* lx. p. 383, 35. et apud *Cler.* p. 306. δοῦλοι βασιλέως εἰσὶν· ὁ δὲ βασιλεὺς θεῶν. Dele particulam δὲ quæ recte deest in *Stobæo Gesneriano.*" *Meinek.* p. 15. Vid. *Herm.* de metr. pp. 158, 9., et *P. P. D.* in *Addend.* ad *Plut.* pp. (111—15.), qui his editis rem totam egregie expedivit et nihil ultra quærendum reliquit. Tu, lector, judicium feres.

V. 270. Πολλων γαρ εστιν ἡδιον, ω Φαλης, Φαλης.]
 Πολλων ἡδιον—Quis unquam ita locutus est? Re-
 scribe vero cum Scaligero Πολλῷ¹⁴¹. Sed ne ita qui-

AD
 ACH.

141. "Sanctamandus: Lege Πολλῷ. atque ita Gryphius." Burgessius. Conf. omnino R. P. apud P. P. D. Æschyl. P. V. 335. et Aristoph. Vesp. 781. Πολλῷ γ' ἀμείνων et—ἀμεινον. Nub. 1156. πολλῷ γε μᾶλλον. Incertus apud Stob. Vol. i. p. 340. Gaisf. Πολλῷ δὲ κρεῖττον ἐστιν ἐμφανὲς φίλος,—Thucyd. i, lxxx. ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον. ii, 45. ὀλίγῳ χείρους. Xen. K. Π. v, v, 45. πολλῷ ἂν μᾶλλον ἀνύσαι δυναίμεθα. Anab. iv, v, 35. θυμοειδέστεροι δὲ πολλῷ. Plato Phædo, p. 80. E. πολλῷ μᾶλλον Demosth. adv. Timocr. p. 731, 9. ἀλλ' ἐνδεεῖς πολλῶν ed. Ben. πολλῷ Reiskius. Xen. Ephes. v. p. 72. l. 14. φωνὴν δὲ πολλὴν εἶχε χαλεπωτέραν. L. πολὺ vel πολλῷ. T. H. Obs. Misc. vi. p. 346. Cic. Cato Maj. xix. *quinetiam illa ætas multo plures quam nostra mortis casus habet*. Hipparchus Stobæi in Flor. p. 229. Grot., Πολύ γ' ἐστὶ κτῆμα τιμιώτατον "Ἀπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη: Legendum e Schol. ad Dionys. Thrac. p. 647. Bekker. Πολλῷ γάρ ἐστι κτῆμα τιμιώτατον "A. qui infra ἀνάλωσ' retinet. Hippocrates, 'Ο βίος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μακρή. Tourpius belle notavit, "nos Angli, nescio quomodo, semigræci sumus;" *life is short, but art is long* *. Eodem modo, No work, no pay: Οὐδὲν ἔργον, οὐδὲν ὄφελος conf. Soph. Aj. 852. Sic

Shaksperius nostras Macbeth, A. II. Sc. iv. On Tuesday last A falcon, towering in her pride of place, Was by a mousing owl hawk'd at and kill'd. Conf. Æschyl. Pers. 210—215. Blomf. Masoni Caractacus; Wide wav'd the bickering blade, and fir'd the angry air. Septheb. 143. Δορυτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. 2 Henr. vi, iv, 1. Like ambitious Sylla overgorg'd With gobbets of thy mother's bleeding heart. Conf. King John A. v. Sc. ii. Æschyl. Septheb. 581. Μητρὸς δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη; Macbeth, A. v. Sc. iii. My May of life Is fall'n into the sear, the yellow leaf. Agam. 79, 80. τό θ' ὑπεργήρων, φυλλάδος ἤδη Κατακαρφομένης. Othello, A. v. I will play the swan, And die in Musick. Agam. 1419. ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην, Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον, Κεῖται. Vide Blomfieldii gloss. ad l. Polyb. xxx, iv, 7. ὅτε δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ κύκνειον ἐξηχῆσαντες xxxi, xx, 1. μάτην ἐξάσας τὸ κύκνειον. Vide supra ad p. 396. King Lear, I am a man, alas! More sinn'd against than sinning. Œd. Col. 266, 7. ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου Πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα. P. Elmsleius. 2 Henr. vi. A. ii. Sheriff, farewell, and better than I fare. Eur. Or. 1081. Χαῖρ' οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν. Ph. 627. ΠΟ. Μητερ, ἀλλά μοι σὺ

* Yet many Lives of studious and industrious men in one Age, and the succession of many Lives of such men in all future Ages, will undoubtedly prove as long as Art itself. Sprat's Roy. Soc. p. 334.

SECT. dem sarta tecta evadent omnia. Quod enim virum
 V. summum fefellit, comparativa in *ων* exeuntia in
 sermone Attico penultimam semper producunt. Sin-
 gulorum autem apud Comicum occurrentium sin-
 gula describam exempla :

¹ Ζητων ετ ανδρα τους τροπους βελτιονα.

² Πολυ της πενιας πραγμ αισχιον ζητεις αυτω περιαφαι.

³ Επειτα που καλλιον ανατεθησεται ;

⁴ Ουδε χαιρω βατισιν, ουδ εγχελυσιν, αλλ ηδιον αν.

⁵ Κακιον απολοιμην αν η συ. Πως ; Οπως ;

¹ Plut. 105. ² 590. ³ 939. ⁴ Vesp. 508. ⁵ Thesm. 210.

χαῖρε. IO. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον; Hec. 427. Χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. El. 1351. Χαίρετε· χαίρειν δ' ὅστις δύναται. Bacch. 1377. Χαῖρ', ὦ μελέα, καὶ σύ γε, θύγα-
 τερ, Χαλεπῶς εἰς τόδ' ἂν ἤκοις. Soph. Aj. 462. Χαῖρ' ὥς μέγιστα, χαῖρε. Drydenus (*dedic. to Almonazor*) The first blossoms of your youth paid us all that could be expected from a ripening manhood. Septheb. 529. βλάσ-
 τημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ. Ill usage, though never so just, will gall and make a man speak. Soph. Aj. 1119. τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κὰν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει. A. Askeuius. Courtesy of tongue is used to veil churlish-
 ness of deed. Soph. Œd. Col. 774. σκληρὰ μαλθακῶς λέγων. Eur. Or. 881. καλῶς κάκους Λό-
 γους ἐλίσσων. Mind neither good, nor bad, nor right, nor wrong, But eat your pudding, Slave, and hold your tongue. Schol. ad Æschyl. Choeph. 76. ἔστι δὲ παροιμία ; Δοῦλε, δεσπο-
 τῶν ἄκουε καὶ δίκαια κᾶδικα. Hamlet, III, i. When he himself might his quietus make with a

bare bodkin. Senec. Epist. lxx. Scalpello aperitur ad illam mag-
 nam libertatem via, et puncto securitas constat. Blomfieldius. —Seneca sane tragicus, veluti Magus quidam, A. Collinsio ef-
 fatus est ; vide Horsleii, præsu-
 lis præstantissimi, concionem xvii, pp. 79—89. : Quidni Se-
 necam philosophum illud gentis Britannicæ decus suis magnifice prædicentem excitaret in Quæst. Nat. vii, xxvi. Erit qui demon-
 stret aliquando, in quibus cometæ partibus errent, cur tam seducti a ceteris eant, quanti qualesque sint. Immo vitream illam ma-
 chinam, qua Neutonus resolvere solebat varios adverso sole co-
 lores, vivis vocibus depinxit, ibid. i, vii. Virgula solet fieri vitrea, stricta [striata J. F. Gro-
 novius] vel pluribus angulis in modum clavæ torosa ; hæc si ex transverso solem accipit, colorem tamen, qualis in arcu videri solet, reddit, ut scias hic non imaginem solis esse, sed coloris imitationem ex repercussu. Vide Schol. Leid. ad Il. P, 547. 4. ἐγχέλεσιν Suidas in οὐδὲ χαίρω R. B. vide supra ad p. 398.

Qui plura vult, adeat Plut. 558, 576¹⁴², 595. Ran. AD
1041¹⁴³. Equ. 857. Acharn. 650, 1077, 1115. Pac. ACH.
1447. Eccl. 71, 473, 622. Thesm. 539, 807, * 817. 255
Lys. 1160. Horum autem ad normam locus, in quo
versamur, sic exigendus est :

Πολλῶ γὰρ ΕΣΘ¹⁴⁴ ἡδιον, ὦ Φαλης, Φαλης.

142. Plut. 576. Sic H, I, T. ἔστι καὶ μάλιστα I. 595. Sic T, I. ; πεινῆν ἔστι βέλτιον H.

143. οὐ γὰρ ἔσθ' R. B. ad Horat. Serm. II, II, 124. "L. ἔσθ' ἡδιον, non solum ut producat^{ur} secunda in ἡδιον, sed ne sit dactylus in tertia sede." R. P. apud P. P. D. Eccles. 621. lege, ἐπὶ τοὺς δέ. R. P. Thesm. 539. πλὴν ἄλλαι γ. Suid. I. p. 122. R. P. apud P. P. D.

144. Sic Cod. Rav. ; Leg. πολλῶ—ἔσθ' R. B. qui in suo exemplari Aristoph. addit, "et Suidas Λαμάχων." et Cod. Rav. "Idem mendum sustulit Casaubonus ex Alexide apud Athenæum IX, 8. p. 383. E." R. P. apud P. P. D. quem vide ; et Opusc. p. 32. Xen. Mem. II, IX, 3. πολλῶ ἡδιόν ἐστιν Eur. Suppl. 1101=1111. καὶ κἀρα τόδε Κατεῖχε χερσίν· οὐδὲν ἡδιον πατρὶ Γέροντι. Cl. Burnei^{us} apud Gaisford. ad I. ; mallet, χειρὶ πατρὶ δ' οὐδ' ἡδιον ἂν Γ. Comicum apud Athen. VIII, 336. F. qui in Markl. n. ad 127. et Musgrav. ad Soph. El. 760. Sotion audit, emendavit idem Vir eruditissimus ; Τύρβαζε, Μάνη, γαστρὸς οὐδ' ἡδιον ἔν. Φόρβαζε Muret. V. L. XIX, III. Xen. K. II. II. I, 4. ὥς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ. Deinde fortasse, μαίνου· Moschion Stobæi CXXIV. p. 620, 13=515. Grot. Ἐπὰν γὰρ ἡ κρίνουσα καὶ

τὰ ἡδίω—ἡδίω ed. pr. Lege, τὰς ἡδονάς. R. P. Opusc. p. 231. Menander apud Cler. p. 152. ex emendatione Grotii ; Παιδισκαριον θεραπευτικόν, τάχιον λόγου Ἀπήγαγ'. Heringa Obs. p. 252. Π. Θ. νυνὶ λόγου Ἀπῆγ'. Ne tamen plane ἀσύμβολος huc veniam, conjecturam quoque perdam ; In Gellii Ed. Pr. penes Virum illustrissimum, Comitem SPENCER, qui singulari munificentia doctrinam prosequitur, sic se habet : παιδισχαριον. θεραπευτικον δε λογον : ταχιον. απαγεσθω δε τις ηαραυτικα Γυγην. Unde extunderem, Π. Θ. θαττον λόγου Ἀπήγαγ'. ἔστω· τίς παραυτικ' ἦν Γύγης ; Conf. R. B. ad Hor. Carm. II, XVII, 14. ; sed totum fragmentum mutilum et mendosum. Aristoph. Equit. 1261. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ex Pindaro, qui dithyrambis in morem Homeri decurrit ; conf. Æneus Dionysius apud Athen. XV. p. 702. C. Anaxilas apud Athen. X, 426. C. Καίτοι πολὺ γ' ἔσθ' ἡδιον· οὐ γὰρ ἂν ποτε Ἐπινον ἂν τρεῖς ὕδατος, οἶνου δ' ἓν μόνον. R. P. Advss. p. 118. Epicrates VI, 262. E. τί γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παῖ καλεῖσθαι παρὰ πότον ; Digere sic,—τί γὰρ Ἐχθιον, ἢ ΠΑΙ ΠΑΙ καλεῖσθαι παρὰ πότον ; R. P. Advss. p. 89. Conf. omnino Cl. Burnei^{um} apud Gaisford. pp. 206—210., qui hunc R. D. canonem plurimis exemplis stabilivit.

SECT. V. 487. Επηνεσ' ἀγε νυν ὦ ταλαινα καρδια,

V.

Ἀπελθ' ἐκείσε, κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ

Παρασχές, εἰπὺς ἅττ' ἀν' αὐτῇ σοὶ δοκεῖ.

Τολμήσον, ἰθι, χωρήσον, ἀγαμαι καρδιας].

Laudo te, age nunc, ærumnosum cor, illo abi. Præbe caput illic et dic quæ lubent tibi: Aude, i, contende in hostem: hunc ego admiror animum. Ita habet Frischlini interpretatio in Edit. Kusteriana; in Amstel. vero, *hoc ego oblector animo*. Hujus expositionis ut veneres appareant, muta *animo* in synonymum *corde*: *ὁ ærumnosum cor, — hoc ego oblector corde*. Nec vero ἀγαμαι unquam oblector valet: Altera etiam, *ὁ ærumnosum cor — hoc ego miror cor* (huc enim recidunt, *hunc ego admiror animum*), quanquam non æque stolidā atque absurda sit, proximum tamen occupavit ineptiarum gradum. Nec vero minores ineptias, quoquo te verteris, supeditare poterit lectio ista ἀγαμαι καρδιας. Immo potius nullius plane sententiæ est capax. Nec vero verbi ἀγαμαι cum solo genitivo conjuncti exempla in Lexicis allata certæ satis fidei videntur. Καρδιας autem plurale quo sensu, obsecro, accipi poterit? Tu

256

tandem insulsam scripturam deceptis librarii auribus acceptam refer, ac veram Comici manum agnosce:

Τολμήσον, ἰθι, χωρήσον, ΑΓ ΕΜΗ ΚΑΡΔΙΑ ¹⁴⁵.

145. "Repugnante Toupio in Suid. i. p. 5." [pp. 13, 14. Ox.]. R. P. apud P. P. D. "Αγαμαι καρδιας TYRWHITTUS: 'Eadem syntaxi, et eodem sensu, ut videtur, occurrit ἀγαμαι ληματος in Rheseo, v. 245.' Conf. quoque [Av. 1741.] Moerin. Αγαμαι Ὑπερβολον, Αττικῶς Αγαμαι Ὑπερβολον, Ἑλληνικῶς. et ibi Piersonum." Burgess. Vide quoque Valck. ad Herodot. iv, 75. Eldik. Susp. spec. p. 6. et D. R. ad Tim. pp. 8, 9. "Legendum, monente olim Porsono, ἀγαμαι, καρδία.

WELL DONE, HEART! Citabat Cephisodorum Athenæi, ubi pro ἀγαμαι, Ξανθία, quod recte legitur XII. p. 553. A. depravate est ἀγαμαι Ξανθίου xv. p. 689. F." P. P. D. ad l. Odys. γ, 18. Τέτλαθι δὴ, κραδίη, Æschyl. Eum. 103. "Ορα δὲ πληγὰς τάσδε, καρδία, Sic Codex Guelpherb. et Robortellus; καρδίας Ald. et Turnebus. Eur. Alcest. 853. ὦ πολλὰ τλάσῃ καρδία. Meleager in Anal. Gr. i. p. 29. C. Βαῖνε πάλιν στέρων ἐντὸς ἐμῶν, κραδίη. Archilochi Fr. xiv. p. 294. Θυμὲ, θυμ'

sicuti ΑΓΕ νυν, ω ταλαινα ΚΑΡΔΙΑ. Nempe αγε, εμη AD
καρδια non secus hic repetitur ac supra, ω θυμε [479]. ACH.

Ω ΘΥΜ, ανευ σκανδικος εκπορευτα ¹⁴⁶;
Αρ οισθ ὅσον τον αγων αγωνιει ταχα,
Μελλων ὑπερ Λακεδαιμονιων ανδρων λεγειν;
Προβαινε νυν, Ω ΘΥΜΕ —

Cæterum pro δοκει in versu proxime præcedente postulat Græci sermonis indoles δοκη ¹⁴⁷, quippe quod ad ἄττ αν referendum sit.

V. 519. Κειπου σικυον ειδεν η λαγωδιον] Quod editorum nemo hujus loci syntaxin improbaverit, equidem nihil miror. At non ita egregiæ sagacitatis fuisset perspectum habuisse vocem σικυον mediam minus recte longam hic habere. Utrique simul incommodo subveneris reponendo ex Suida,

ἀμηχάνοισιν κήδεσιν κυκώμενε.
Pindar. Ol. II. 160. "Επεχε νῦν σκοπῶ τόξον, "Αγε, θυμέ. Eur. Med. 1052. Μὴ δῆτα, θυμέ, conf. 1237, 9. Neophro apud Stob. Flor. p. 107. Οὐ μὴ προδώσεις, θυμέ. In Cleanthe apud Hippocrat. T. II. p. 292. Bas. = T. II. p. 170. Charterii Λογισμὸς et Θυμὸς inter se verba faciunt; Τί ποτ' ἔσθ' ὅτι βούλει, Θυμέ; τοῦτό μοι φράσον. Ter. Heaut. II, IV, 25, Salve, anime mi. Æn. II, 348. Juvenes, fortissima frustra Pectora. Shaksp. Cymbeline, A. I. S. I. take it, heart. Merry W. of Winds. VI, III. Farewell, my hearts.

146. ἐμπορευτέα edd. tres pr.; αν ἐκπ. R. B.; sic τὰκπεσόντα Soph. Fr. XXVIII. reddidit R. P. El. 405. ποῖ δ' ἐμπορεύει; ἐκπορεύη Codex Brunckii et Aldus; sed ἐμπορεύη Livineii codex.

147. Eur. Fragm. inc. XXX. δοκῇ reposuit R. P. Advss. p. 276.

Anti-Atticista p. 92. 'Αναξανδρίδης. Ὑπὲρ σεαυτοῦ πρᾶτθ' ὅτι . . ἄν σοι δοκῇ. Aristoph. Ran. 1523. ἦν μὴ—δοκῇ. "εἰ μὴ duo MSS. Plutarchi II. p. 33. C." R. P. ubi ἦν μὴ—δοκῇ Menekio p. 67. rectius legi videtur. Plato Sympos. 318. E, F. πᾶσα γὰρ πράξις ὧδ' ἔχει· αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πρασσομένη οὔτε καλὴ, οὔτε αἰσχρά· οἷον ὃ νῦν ἡμεῖς ποιούμεν, ἢ πίνειν, ἢ ᾄδειν, ἢ διαλέγεσθαι· οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὐτὸ καλὸν οὐδέν· ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὥς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον ἐπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πρασσόμενον καὶ ὀρθῶς, καλὸν γίγνεται· μὴ ὀρθῶς δέ, αἰσχρόν. Et Diodorus Sino-pensis apud Athen. VI, 239. F. Διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς ἀσελγῶς χρωμένους, τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρόν ἐστι νῦν. Soph. Ph. 731. apud Porsonum in Pr. XXXV. ἔχῃ, quam in ἔχει correctam reliquit.

SECT. V. Κεῖπου σικνον ΙΔΟΙΕΝ¹⁴⁸ ἢ λαγωδιον.

— Ecce autem eandem apud Sophoclem constructionem Trach. 924 (909).

Ἀλλῃ δὲ καλλῇ δωματων στρωφωμενη,
ΕΙΠΟΥ¹⁴⁹ φίλων ΒΛΕΨΕΙΕΝ οικετων δεμας,
ΕΚΛΑΙΕΝ ἢ δυστηνος—

257 * Ubi si εβλεψεν scripseris, syntaxeos rationem violaveris. Noli autem de numero verbi mutato sollicitus esse; refertur enim ad nominativum ἀνδραγία.

V. 633. Φησιν δ ειναι πολλων αγαθων αξιος υμιν ο ποιητης]

Locutio ista αγαθων αξιος υμιν, quo valeat, exponat, velim, qui intelligere sibi videtur. Interim vero contemplare, si vacat, quid inter eam et veram (ni male auguror) Aristophanis manum intersit:

Φησιν δ ειναι πολλων αγαθων ΑΙΤΙΟΣ υμιν ο ποιητης¹⁵⁰.

Dicit autem Poeta multorum se vobis bonorum auctorem extitisse. Post hæc utique verba Chorus continuo recenset, quæ fecerit Poeta Atheniensibus in commodum cedentia; narrationem autem sic claudit [641]:

Ταυτα ποιησας ΠΟΛΛΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΑΙΤΙΟΣ¹⁵¹ ΥΜΙΝ γεγενηται.

148. "Κεῖπου γε: Suidas in σικνον habet ἰδοιεν: fo. ἂν εἶδεν." R. B. "Recte ex Suida et MSS. ἰδοιεν restituere Viri docti." R. P. Addend. ad Hec. 1149=1141. conf. Bast. ep. cr. p. 260.

149. "Sed ex Turnebi var. lect. legendum, Εἰ του—" R. P. ΕΚΛΑΕΝ exaravit R. D., v. inf. p. 262.

150. "leg. φησὶν - - - αἴτιος υμῖν—v. 9." (i. e. 641.) R. B.; sed nihil mutandum; vide virum doctissimum J. H. Monk. ad Eur. Alcest. 445. Xenoph. Mem.

1, i. ἄξιός ἐστι θανάτου τῇ πόλει. Plato Sympos. III, 186. D. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Οὐρανίας θεοῦ ἔρως, καὶ οὐράνιος, καὶ πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ιδιώταις. Aristoph. Plut. 878, 9. πολλοῦ γ' ἄξιος "Ἀπασι τοῖς Ἑλλῆσιν ὁ θεός ἐσθ'." Andocides de Myster. p. 99. Bekker. ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες, δεήσομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῖν τε ῥᾶδια χαρίζεσθαι καὶ ἐμοὶ ἄξια πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν.

151. Recte: Plato Sympos. III, 178. C. πρεσβύτατος δὲ ὢν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίος

Similiter legimus :

AD
ACH.

- ¹ ————— καν μεν αποφηνω μονην
ΑΓΑΘΩΝ ἀπαντων ουσαν ΑΙΤΙΑΝ εμε ΥΜΙΝ—
² —μεγαλων γαρ ΜΟΥΣΤΙΝ ΑΓΑΘΩΝ ΑΙΤΙΟΣ.
³ Ουτος γαρ ο θεος ΑΙΤΙΟΣ ΜΟΙ των ΚΑΚΩΝ.
⁴ Αυτος μεν ουν ΣΑΥΤΩΙ συ ΤΟΥΤΩΝ ΑΙΤΙΟΣ.
⁵ Ουχ ἀπαντων οντας ΗΜΙΝ ΑΙΤΙΟΥΣ των ΠΡΑΓ-
ΜΑΤΩΝ.

* Eadem itidem curatione in integrum, aliqua certe 258
ex parte, restituendus venit alter Comici locus, Pac.
918. Scribendum utique,

Πολλων γαρ ὑμιν ΑΙΤΙΟΣ ἄθμονευς εγω ¹⁵².

Ubi itidem vulgo præfertur ΑΞΙΟΣ. ἄθμονευς autem
h. e. ο Αθμονευς. neque enim aliter constat metri ratio.
nam Αθμονευς primam corripit: Pac. 189.

Τρυγαιος ἄθμονευς, ἀμπελουργος δεξιος.

V. 640. Ευρε το παν αν δια τας λιπαρας] Quod
Latini dicunt *nancisci*, *adipisci*, *consequi*, id apud
Græcos denotat verbum non jam activum εὑρειν ¹⁵³
sed medium εὑρεσθαι :

¹ Plut. 468. ² 829. ³ Nub. 85. ⁴ 1456. ⁵ Ach. 309.

ἐστιν. Epinom. p. 977. Α. πῶς
γὰρ τῶν ἀγαθῶν αἴτιον ἡμῖν ξυμ-
πάντων, οὐ καὶ τοῦ πολὺ μεγί-
στου, τῆς φρονήσεως, αἴτιον ἡ-
γεῖσθαι δεῖ γεγονέναι; 997. Α.
τὸ δὲ καὶ τῶν ἄλλων αἴτιον ἀγα-
θῶν πάντων ἡμῖν αὐτὸν γεγονέ-
ναι,—. Xenoph. Anab. vi. pp.
479, 480. Ἀγασίαν, ἣν αὐτὸς
Ἀγασίας φήσῃ ἐμέ τινας τούτων
αἴτιον εἶναι, καὶ καταδικάζω ἑμαν-
τοῦ — τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος
εἶναι,—. Eur. Med. 1076. με-
γίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

152. Neutrum recte; “duo
Aristophanis loca male sollici-
tavit Davesius, et in priore ob-

sequentem habuit *Bruncium*.”
R. P. ad Hec. 309. In hoc
versu ἄξιος intactum reliquit
Bentleius; sed in fine nomen
Τρυγαῖος supplevit, ut versus sit
tetrameter catalectic, et ad
“p. 440, 22” (Pac. 189.) pro-
vocavit *R. B.*; quicum consentit
Tyrwhittus in Conj. p. 57. Vide
supra p. 393.

153. I. Æschyl. Suppl. 742.
Πολλοὺς δὲ γ' εὐρήσουσιν. 950.
Εὐρήσεται οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν
μέθυ. Agam. 589. γυναῖκα πισ-
τὴν δ' ἐν δόμοις εὐροι μόλων.
Blomf. Eur. Med. 714. Εὐρημα
δ' οἶσθ' οἷον εὐρηκας τόδε; Aris-

SECT.
V.

¹ Καὶ ταῦτα πάντα, σου θανόντος, ΕΥΡΟΜΗΝ.

² Θνητοῖς ἀρηγῶν αὐτὸς ΕΥΡΟΜΗΝ πονοῦς.

³ Τλήμων Ὀρεστῆς μοῖραν ΕΥΡΕΤ ἀσφαλῆ.

⁴ Ἀνικ ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΟ Θεῶν παλαμαῖς τιμᾶν.

⁵ Ελπίδ' ἐχὼ κλέος ΕΥ-
ΡΕΣΘΑΙ κεν ὑψηλὸν προσῶ.

¹ Soph. Aj. 1042 (1023). ² Æsch. pag. 20. l. pen.
[P. V. 267.] ³ pag. 225 (Agam. 1592.). ⁴ Pind. Pyth.
I. 94. ⁵ III. 196.

tophon apud Athen. iv, 161. F. Τῆς εὐτελείας πρόφασιν εὐρόντες καλήν. Menander Hypobol. apud Stob. p. 497. Περμβόμενος ἐχθροὺς εὐρ'. Philem. apud Athen. xiii, 569. E. Εὐ δ' εἰς ἅπαντας εὐρες ἀνθρώπους,—apud Stob. p. 210. Ἐν ἀγρῷ διατρίβων τὴν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ, Νῦν εὐρον. Xenoph. Mem. iii, iv, 5. οὐκοῦν ἐάν γε καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς τοὺς κρατίστους, ὥσπερ ἐν τοῖς χορικοῖς ἐξευρίσκη τε καὶ προαιρῆται, εἰκότως ἂν καὶ τούτου νικηφόρος εἴη. Conf. Valck. ad l. Sic formæ passivæ; Xen. Anab. iv, 287. Ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ μύρον εὐρίσκετο. εὐρῆσθαι apud Thucyd. i, 21. Æsch. Pers. 743., εὐρημένη Archippo apud Schol. ad Aristoph. Av. 1647. restituit R. P. Advss. p. 283., [Pausan. i, 552, l. ed. Fac. ἀνεύρητο, ii, 264, 19. εὐρητο· et iii, 34. pen. ἐξεύρητο reposuit Porsonus.] ἐξευρημένην Nub. 137., εὐρέθη Philem. apud Stob. p. 395., εὐρεθέντα Æsch. Pers. 487., et Suppl. 487. Αἰδοῖον εὐρεθέντα πρόξενον λαβεῖν. R. P. 1. ταῦθ' ἅπαντα Br.; male; vide supra p. 443. 2. θνητοῖς δ' ἀρ. edd. 3. Τλήμων Θυέστῆς Editiones; nimirum R. D. memoriam lactavit aut Choëph. 931. aut Soph. El. 602.

Τλήμων Ὀρέστῆς. II. “ adde Æsch. Theb. 885. Suppl. 278.” R. P. ad R. D. Locī sunt, Εὐροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ, et Μνήμην ποτ' ἀντίμισθον εὐρετ' ἐν λιταῖς. εὐρατ' Scaliger ad Euseb. p. 269. quod profecto mirum. Eur. Med. 199. Εὐρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις. 197. Εὐροντο, βίου τερπνᾶς ἀκοάς. [Pausan. i, p. 260, 13. Ἦρα μὲν δὴ παρὰ Ποσειδῶνος εὐρε τὸ ἀπελθεῖν ὀπίσω τὴν θάλασσαν. “ εὐρετο, ut ii, 447, 11. iii, 166. ult.” Porsonus.] 4. Soph. El. 625. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκεται. Thucyd. i, 31. ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὐρίσκεσθαι. Xenoph. Anab. ii, 114. εὐρίσκεσθαι ἦν τι δύνωνται ἀγαθόν. vii, 499. ἀλλ' ἦν μὲν δυνώμεθα, παρ' ὑμῶν ἀγαθόν τι εὐρίσκεσθαι. 5. Vulgo quidem Pindari locum interpretantur, Spem habeo gloriam me inventurum, sed potius, illum inv. mallet. “ Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi veteribus frequentatum εὐρέσθαι adhibuit aliquoties Herodot. ix, 6. ὥς καὶ αὐτοὶ τινα ἀλεωρὴν εὐρήσονται. infra bis c. 26. et c. 28. ἄδειαν εὐρέσθαι, vel εἰρήνην, vel ἀγαθόν τι, locutiones sunt usitatissimæ; εὐρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν,

⁶ Φαρμακον καλλιστον εας αρετας
Αλιξιν ΕΥΡΕΣΘΑΙ συν αλλοις.

⁷ ΕΥΡΗΤΑΙ τις αποινα μοχθων.

Quibus inter alia innumera adjici poterit istud
Demosthenis Orat. ad Lept. l. 6. [ed. *Taylor*. 1741.

=p. 512. *Bekker*.] ανθρωπους ΕΥΡΟΜΕΝΟΥΣ ατε-
λειαν. Ubi cave, obiter MSS. aliquot virique insu-
per doctissimi auctoritate adductus legendum exis-
times ΕΥΡΑΜΕΝΟΥΣ. Nam primo, verbi ευρισκω
aoristus primus formæ vel activæ vel mediæ nus-
quam extat¹⁵⁴. Deinde, si extitisset utrumvis, fu-
turi ευρησω rationem sequi oportuisset; quod tamen
de ευραμενος dici nequit. Alterum jure improba-

259

⁶ Pind. Pyth. IV. 332.

⁷ Nem. VII. 23.

dixit *Isocrat*. in *Evag*. p. 191.
E." *Valck*. ad *Herodot*. l. s. c.
Xenoph. *Mem*. II, i, 24. lege, τί
ἂν κεχαρισμένον ἢ σιτίον ἢ ποτόν
εὖροι' ἂν. *Eurip*. *Suppl*. 1076.
Οὐκ ἂν τιν' εὖροιτ' ἄλλον ἀθλιώ-
τερον. *Conf*. *Ammon*. v. *Εὐρεῖν*,
et *Valck*. ad l. et in *Epist*. ad
Hebr. ix, 12.

154. *Hesiod*. *Fragm*. III, 3.
repone, ευρόμενος. "*Fuerunt quæ-
dam tempora verborum, secundum
Analogiam proba et bona, quæ
tamen usus rejecit.*" Hac in re
nulla est codicum auctoritas;
Theogn. 443. ἀφείλατο cod. *Paris*.
ut 1121. ἀνείλατο cod. *Mut*. *Lex*.
Sangerm. p. 469. Ἀφειλόμην
διὰ τοῦ ὀ. τὰ δὲ βάρβαρα διὰ
τοῦ α, οῖον ἀφειλάμην, καὶ ἀφεί-
λατο. ὁμοίως καὶ τὸ ἀφείλω. τὸ
δὲ ἀνάλογον ἐπὶ πάντων ἐστὶ τῶν
ὁμοίων. *Conf*. *Phrynich*. p. 24.
Budæum Ling. Gr. p. 301. *RSt*.,
et *Piers*. ad *Herodian*. p. 431.
Hippocratis jusjurandum, "Ὁρκον
μὲν οὖν ἐμοὶ τόνδε ἐπιτελέα ποιέ-
οντι, καὶ μὴ ζυγχείοντι εἴη ἐπαύ-

ρασθαι καὶ βίου καὶ τέχνης—. In glossis ἐπαύρεσθαι recte. *Act*.
D. Apost. VII, 21. ἀνείλατο co-
dices multi, et *Gloss*. *Alberti*,
ἀνείλατο. ἀνέλαβεν. Hujusmodi
formis gaudent interpretes *Alex-
andrini*, et *Codex Cantabrigi-
ensis*; vide *Valck*. ad *Herodot*.
VIII, 68. in loca quædam *N. F*.
p. 391. *Koen*. ad *Greg*. p. 229.,
et *R. B*. ad *Philemon*. p. 154.
S. Empiricus p. 261. παρὰ τοῖς
Ἀλεξανδρεῦσιν ἐλήλυθαν. *Anti-
Att*. p. 91. Ἐλέγουσιν, ἐγράφουσιν,
καὶ τὰ ὅμοια Ἀλεξανδρεῖς λέγουσι—
Λυκόφρων Ἀλεξάνδρα (21.).
Ναῦται λιάζον καπὸ γῆς ἐσχάζο-
σαν. 252. πέφρικαν δ' ὥστε ληΐου
γύαι. ἀνεύρατο *Callim*. *Epigr*.
XLIX. 1. sollicitare noluit *R. B*.
Græv. p. 30.; sed quisnam hodie
ἐξευρατέος toleraret in *Nub*. 726.
pro ἐξευρετέος *R. P*., ἀνεύρατο
apud *Timoclem Athenæi* VI, 223.
C. aut εὐράμενον apud *Hermes-
ian*. *ibid*. XIII, 599. A.? *Conf*.
F. A. Wolf. ad *Demosth*. *adv*.
Leptin. p. 216.

SECT. ^{V.} veris, quod cum voce παν articulus hic conjungatur. Neque enim ea est orationis indoles, ut id fieri patiatur. Romanorum utique *quodlibet* Attice dicitur παν, non το παν¹⁵⁵. Hanc autem notionem

155. 1. ΠΑΝ *quodlibet* absolute; Hesychius, πάντες: ἀντὶ τοῦ πλεῖστοι. Æschylus P. V. 127. 609. 641. 1032. Suppl. 735. Soph. Œd. Tyr. 12. 40. 145. Œd. Col. 82. 465. 1108. 1446. Ant. 87. 175. 178. 213. Tr. 71. 349. 474. 700. Aj. 86. 874. El. 378. 631. 892. Euripid. Bacch. 830. πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας ἐμοί. Or. 482. Ph. 526. 733. Aristophan. Av. 1240. Thesm. 796. Philem. apud Stob. p. 210. Walpole p. 45. λέγουσι πάντα μᾶλλον, ἢ τί τὰ γαθόν. Xen. Anab. vii, p. 518. παντὸς ἄξια λέγει Σεύθης. 2. ΤΟ ΠΑΝ *omne*. Æschyl. P. V. 215. 273. 460. 627. Suppl. 687. 778. Agam. 176. 430. 683. 995. 1170. Choëph. 329. 432. 682. 937. 968. Eum. 52. 83. 163. 200. 291. 400. 536. 889. Soph. Œd. Tyr. 1182. Col. 889. Tr. 369. 1149. Aj. 1036. Ph. 241. El. 680. 1009. 1205. Eur. Heracl. 575. Aristoph. Ach. 640. 660. Macho apud Athen. viii, 341. C. Sueton. Aug. xcix. Ἐπεὶ τὸ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ. Ausonii Periander, Μελέτη τὸ πᾶν. Pind. Ol. ii, 149. Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶ-νος ὠκέα βέλη Ἐνδον ἐντὶ φαρέτρας φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς Δὲ ΤΟ ΠΑΝ, ἐρ-μηνέων Χατίζει. Herodot. vii, 162. Ἐπεὶ τοίνυν οὐδὲν ὑπιέντες ἔχειν τὸ πᾶν ἐθέλετε. viii, 29. ἡμέες μέντοι, τὸ πᾶν ἔχοντες, οὐ μνησικακέομεν. 62. τὸ πᾶν γὰρ ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσι αἱ νῆες. 74. ἄτε περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρό-μον θέοντες, 100. οὐ γὰρ ξύλων

ἀγών ὁ τὸ πᾶν φέρων ἐστὶ ἡμῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων. σοὶ δὲ οὔτε τις τούτων τῶν τὸ πᾶν σφι ἤδη δοκεόντων κατεργάσθαι. Æschyl. vero Pers. 405. νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Thucydides, Atticismi canon, in i, 126. ἐπιτρέψαντες τοῖς ἐννέα Ἀρχουσι τὴν φυλακὴν, καὶ τὸ πᾶν διαθεῖναι. Xenoph. Mem. i, i, 11, et 14. περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως. iv, 17. οἴεσθαι οὐν χρὴ καὶ τὴν ἐν παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα, —. Hellen. ii, iii, 15. πῶς οὐ ταῦτα τῷ παντὶ ἐκείνων ἀδικώτερα; Plato in Tim. p. 1047. B. i. Frf.=p. 526. D. 5. =T. iii. p. 28. C. 3. τὸν μὲν οὐν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παν-τὸς εὐρεῖν τε ἔργον καὶ εὐρόντα εἰς πάντα ἀδύνατον λέγειν: p. 527. D. HSt. τὸ τοῦ παντὸς σῶμα *universitatis corpus* Cic., conf. Macrobian. Saturn. i, xvii. Cratyl. p. 280. D. 9. Frf.=p. 267. D. 5. Læmar.=T. i, p. 408. C. i. HSt. Οἶσθα ὅτι ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ αἰεὶ, καὶ ἐστὶ διπλοῦς, ἀληθὴς τε καὶ ψευδής. Ocellus Lucanus, Τὸ δέ γε ὅλον καὶ τὸ πᾶν ὀνομάζω τὸν σύμπαντα κόσ-μον. Demosth. de Cor. p. 154. ἀλλ' ἀπ' ὀρθῆς, καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς τὰ πάντα μοι πέπρακται. Pseudo-Plutarch. in Apophthegm. de Oronta. καθά-περ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, νῦν δὲ μονάδα τιθέναι δύνανται, τὸ αὐτὸ καὶ τοὺς τῶν βασιλέων φίλους νῦν μὲν ΤΟ ΠΑΝ δύνανται, νῦν δὲ τοῦλάχιστον.

loci hujus natura exigit. Exempla autem, quæ huc spectantia abunde congeſsi, hodie non sunt præſto ad manum. Unum illud ſuggerit memoria Vesp. 347. AD
ACH.

Τις αν ουν ειη; Ζητειθ υμεις· ὡς ΠΑΝ αν¹⁵⁶ εγωγε
ποιοιμην.

Ubi voculam αν, quæ post easdem literas evanuerat, restituendam curavi, cum metri tum sermonis ingenio adductus. Vulgo etiam desideratur interrogationis nota verbo ειη ſubjecta. Minus recte. Neque enim τις ſυντακτικῶς referri poſteſt ad ζητειτε; oportet vero ὅστις. Locum autem, in quo verſamur, ſic refingendum ſtatuo, idque literis neque mutatis nec transpositis, ſed diverſo tantum modo diſpertitis:

* ΕΥΡΕΤΟ ΠΑΝ αν δια τας λιπαρας¹⁵⁷ — 260

Cæterum emendandum hic ſeſe offert, quod apud Sophoclem in Electra verſ. 1027 (1021). vulgo circumfertur:

Ειθ ωφελες τοιαδε την γνωμην πατρος
Θνησκοντος ειναι· παντα γαρ κατειργασω.

Quem locum ſic interpretantur: *Utinam tali fuiſſeſ animo, pater cum cæderetur; ſic enim omnia per te confeciſſeſ.* Atqui verbum κατειργασω niſi accedente vocula αν Latino *confeciſſeſ* neutiquam æquipollet. Hanc tamen notionem loci indolem flagitare palam eſt; cui etiam παν multo magis congruit quam παντα. Itaque reſcribendum omnino videtur,

Θνησκοντος ειναι· ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ κατειργασω¹⁵⁸.

156. πᾶν ἄν. R. B. ποιοίμην edd. Ald. Kuster. ποίοιμεν Junt. 1. ποιοίην Junt. 2. Conf. R. P. ad Hec. 730. Or. 92. Opusc. pp. 192. 219. 220. (Elmsl. ad Heracl. 1017.) adde, Aristoph. Ach. 709. Οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὴν ῥαδίως ἠνέσχετ' ἄν. Alexis apud Athen. iv, 134. B. "Ἡδιστ' ἂν ἀναπή-
ξαιμ' ἐπὶ ξύλου λαβών. Meinek. ius,

ni animi fallor. "H. ἄ. ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξ. λ. editiones.

157. "recte, atque ita Suidas v. ἀφύα." R. P. apud P. P. D. quem vide. Sic quoque Cod. Rav.

158. πάντα γὰρ κ. MS. Hunt. ut Ald.; π. γ. ἂν κ. "MSS. Bodleiani duo" (Harl. et unus apud Brunk.). "Mihi

SECT. Nec vero dubites, velim, quin apud Æschylum
 V. reponendum sit (uti et conjecisse video H. Steph.)
 — (p. 39. l. 12. = P. V. 617.)

Λεγ ἦντιν αιτη· ΠΑΝ ΓΑΡ ΑΝ ΠΥΘΟΙΟ μου¹⁵⁹.

Lectionum utique, quæ ibi habentur, παν γαρ εκπυθοιο μου¹, παντα γαρ πυθοιο μου², et παν γαρ ουν πυθοιο μου³, nullam non repudiat syntaxeos ratio.

V. 879. Σκαλωπας, εχινως, αιλουρως, πυκτιδας.]

Alii Σκαλωπας, εχινως, αιαλουρως, πυκτιδας.

Alii Σκαλοπας, εχινως, αιελουρως, πυκτιδας¹⁶⁰.

261 * Ex his lectionibus sola, quam exhibet Cl. Kusterus, senarii legem violat. Atque ea itidem, si verborum analogia spectetur, pessime omnium se habet. Σκαλοπας Hesychii et Suidæ auctoritate nititur. Neque huic scripturæ quidquam adversatur. Vocem αιλουρος deducunt etymologi ab αιολλω et ουρα. At qua demum ratione media vocalis ο eliminatur? Oportet certo certius, ni susque deque habeatur analogia, αιολουρος; non secus atque fieri videmus in cæteris omnibus vocabulis eandem originem præferentibus. Nunc vide, cum analogia quam amice itidem conjuret proscædiæ ratio:

Σκαλοπας, εχινως, ΑΙΟΛΟΥΡΩΣ, πυκτιδας.

magis placet, quippe animosius, πάντα γ' ἂν κατειργάσω." *Musgravius*. Eur. Hipp. 270. Σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν. Σοῦ δ' ἐκπυθέσθαι vir eruditissimus in Censura trimestri (*Quart. Rev.* No. xv. p. 221.).

159. πᾶν γὰρ πύθοιό μου MS. Paris. vide supra ad p. 391., et *Edinb. Rev.* xxxiii, 234. ad P. V. 520. 1. Turneb. 2. Ald. Rob. 3. "Alii" HSt.

160. αἰλούρως edd. 1547. 1607. αἰαλούρως edd. 1625. 1670. αἰελούρως edd. tres pr. et codd. tres apud *Brunckium*. "Ultima unice

vera est," inquit *Piers.* ad Moer. p. 37.; sed addit—*Dawesio* "obstare veterum Grammaticorum auctoritatem." Hoc parum liquet. MSS. quidem suæ orthographiæ repugnantes habet.—"Et potest αἰλουρος æque derivari ab αἰλεῖν, θωπεύειν, et οὐρά, quod *felis* cauda aduletur. Quæ sententia est Viri incomparabilis *Claud. Salmasii* Exercit. Plin. p. 1009." Esto; *Dawesii* analogia manet inconcussa; vide infra. *Toupius* Vol. iii. p. 516. et iv. p. 283. Αιολουργὸς pro αἰουολγὸς recte Hesychio reponendum censet.

Stabilitur porro vocis αἰουρος quantitas syllabica AD
ACH.
ex duobus apud Athenæum locis, Anaxandridæ altero,
altero Timoclis; non jam prout hodie scribuntur,
sed prout scribi oportere res ipsa clamat. Ea autem
extant pag. 300 [A. B.].

Συ μεν τον ΑΙΛΟΥΡΟΝ κακον εχοντ ην ιδης,

Κλαιης. εγω δ ηδιστ αποκτεινας δερω.

Πως αν μεν ουν σωσειεν ιβυς, η κυων;

Οπου γαρ εις θεους τους ομολογουμενους

Θεους ασεβουντες ου διδοασιν ¹⁶¹ ευθεως

Δικην, τιν ΑΙΛΟΥΡΟΥ βωμος επιτριφειεν αν;

In priore τῷ αἰουρον articulum perperam præfici nemo
non sentiet, nisi qui, inter αἰουρον et τον αἰουρον
* quid intersit, ignorat. Deinde vitiosa est loquendi 262
ratio κακον εχοντα. Est autem vera scriptura,

Συ μεν ΑΙΟΛΟΥΡΟΝ ην ΚΑΚΩΣ εχοντ ιδης,

Κλαεις — ¹⁶²

In altero istud θεους τους ομολογουμενους Θεους, si vel
oratio vel metrum spectetur, quis ferendum censebit?
Cui placere poterit prima vocis αἰουρος in ultimo
versu correpta? Quis non potius legendum agnoscet,

—Οπου γαρ εις τους ομολογουμενους θεους

Ασεβουντες ου διδοασιν ευθεως δικην,

Τιν ΑΙΟΛΟΥΡΟΥ βωμος επιτριφειεν αν;

In versu autem primo pro, Πως αν ΜΕΝ ουν, malim,
Πως αν ΤΙΝ ουν — ¹⁶³. Video quidem in stolidissimo

161. Anti-Att. p. 88. Διδού-
σιν, οὐ διδοάσιν. Ἀριστοφάνης
Μητροφῶντι. Hoc Æolum dia-
lecti vestigium in legitimo At-
ticæ scenæ sermone crebro com-
paret.

162. τὸν αἰέλουρον κακὸν
ἔχοντ' εἰάν ἴδῃς MS. A., αἰέλουρον
Piers. l. c., cetera R. D. accedit.
“Lege ἦν τι κακὸν ἔχοντ' ἴδῃς.
Menander apud Clement. Alex.
Strom. vii. p. 713. Εἰ μὲν τι

κακὸν ἀληθὲς ἔσῃς, Φειδία.”
R. P. quem vide in Advss. p. 97.
Αἰαίλουρος Mær. Codd. Coisl.
et Reg. apud Piers. pro αἰέλου-
ρος: ut Hesychius, Καιρατιοῦσι.
τοῖς κέρασιν πλήξουσι; sic Cod. et
edd. pro κερατιοῦσι, ut H. Steph.
correxuit.

163. ἴβις uterque MSS. Piers.
l. c. et MSS. Herodoti semper;
εἰς θεοὺς ομολογουμένους θεοὺς
MSS. εἰς τοὺς ὁ. ex R. D.

SECT. V. quodam hymno Callimachi [ad Cer. 111.], si diis placet, nomine insignito τρισυλλαβως repræsentari αἰλουρον. Sed plura ibi reperiuntur, ut materiei futilitatem mittam, adversus cum sermonis tum metri indolem peccata, quam quæ hujus esse loci mereantur ¹⁶⁴.

Emendationes in VESPAS.

V. 166. Πως αν σ αποκτειναιμι ; πως ; δοτε ξιφος
Οπως ταχιστ, η πινακιον τιμητικον.]

Vocem τιμητικον exponit Scholiastes καταδικαστικον, 263 atque eum secutus Frischlinus *damnatoriam*. * Exinde, credo, hoc colligunt, quod τιμημα *multam* denotet. Atque iis quidem commode quodammodo

effingit Piersonus; αἰελούρου exhibet Cod. Venetus apud Schweighæuser, quicum fere consentit fragmentum Heracleense:

Διοπερ εμοι γε το του
Τιμοκλεους ειρημε-
νον εν Αιγυπτω δρα-
μα τι πρι των εν τη
χωρα θεων επι του
τους επερχεται με
ταφερε ν. Οπου γαρ
φησιν εις τους ομολο-
γουμεν υς θεους α-
σεβουν ες ου διδο-
'ασιν ευθεως δικην
τινα ε ουρ'ου βω-
μος επ τρειψειεν
αν.

Vide, si vacat, Mr. Hayter's letter, pp. 8, 9. Herodot. II, 66. αἰελόρους "M. Ask. Pass. semper." Wesseling. "Αἴλουρος in Ægypto frequens est," ait Schowius de charta papyr. pp. 67. 101. et apud minus probatos auctores eadam forma crebro occurrit: Demetr. Phal. p. 90. ἡ σελήνη ἔτεκε τὸν αἴλουρον: Capella p.

. lunam vultu felem ostendere: vide Gellii N. A. XX, viii. Plutarch. de Is. et Osir. pp. 151—2. ed. Sq. Αἰλούρου, αἰλούρω, αἴλουρον. αἴλουρος *felis*; Charisius col. 25. Locum non suum subinde occupavit; codex Palatinus Antonini Liberalis apud Bast. in ep. Cr. pp. 101. et 169. "Ἀρτεμις δὲ σίλουρος. et capitem tabu-

σί
la, αἴλουρον.: quandoque exsulavit; Capella II, 43. Cui nautæ septem, germani tamen, suique consimiles præsidebant in prora: Felix forma depicta leonis—lege et distingue, præsidebant. In prora felis forma depicta, leonis—R. B.

164. Ab R. D. factum nollem: si omnia tam insuaviter dixisset Dawesius, Critici Batavi male-dicentiam æquo animo pateremur: sananda hujusmodi membra, non resecanda sunt. Vide supra p. 166. "Ernest. ad I. et Dorvillium ad Charit. p. 275." Burgessius.

accidit, quod e *judicum* numero sit, qui hoc loquatur. Alioqui, quo se converterent, vix habuissent. Sed quem, obsecro, in finem *tabellam*, quam vocant *damnatoriam*, poposcisset iudex noster jam solus ac domi conclusus? Num ibi damnandi auctoritate pollebat? Ridiculum. Sed, ne ambagibus utamur, ecce veram, ni fallor, Comici manum:

AD
VESP.

— — — — — η πινακίον ΤΙ ΤΜΗΤΙΚΟΝ ¹⁶⁵.

Date quanto ocyus ensem vel πινακίον aliquod incendi-vim-habens. h. e. quo cerebrum homini diminuam. Per πινακίον autem intelligi volumus tabulae lignae frustum.

V. 168. Ἀνθρωπος οὗτος μεγα τι δρασειεν κακόν.] Principio pro Ἀνθρωπος enunciandum est ἄνθρωπος. Neque enim, nisi cothurnato, licebat ἄνθρωπος οὗτος absque articulo usurpare. Quod autem adhuc gra-

165. “ TYRWHITTUS: ‘ In hac crisi Dawesii acumen desidero. Mihi certe Aristophaneum quam maxime videtur, ut Senex φιληλιαστής, — [106.] Ὑπο δύσκολιας ἀπασι τιμῶν τὴν μακρὰν, — cum mortem alicui minatur, poscat gladium, aut — tabellam damnatoriam; qualem scilicet, gladio non minus mortiferam, vibrare solitus sit.’ Dawesii mutationem improbat quoque Dorvillius ad Charit. p. 681. qui quoque sales et urbanitatem vulgatae lectionis laudat. Ad haec, Photius Lexico MS. vulgatam agnoscit. Πινακίον τιμητικόν, το τοῖς δικάζουσι δίδομενον, ἐν ᾧ γράφουσι τι χρῆ. Ἀριστοφάνης.” Burgess. E Codice Galeano glossam integriorem locupletioreque ab auctoris manu profectam esse liquet; Τιμητικὸν πινακίον: τὸ τοῖς δικάζουσι δίδομενον, ἐν οἷς γράφουσι τί χρῆ

* * * * 2 Ἀριστοφάνης. “ 2 Quatuor fere literarum spatium,” inquit DOBRÆUS quondam meus, qui munere absoluto totum codicem summa cum cura, summa cum fide retractavit, et tanquam relegit. Vulgatam praeclare vindicat TYRWHITTUS; nihil est quo labantem Dawesium fulciamus: quisnam callide arripiat Thucyd. I, 143. καὶ οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται Πελοποννήσου τε μέρος ΤΙ ΤΜΗΘΗΝΑΙ, καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν. Apud S. Cyrillum legisse me memini τιμητικὴν προσκύνησιν sed locum in promptu non habeo. Demosth. de Chers. 96. pen. Reisk. Εἰ γὰρ δεινὰ ποιεῖ Διοπέθης καὶ κατὰγει τὰ πλοῖα, μικρὸν, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μικρὸν πινακίον ταῦτα πάντα κωλύσαι δύναται ἄν. in Boeot. 998, 4. πινακίον δυοῖν τὸν ἕνα κληροῦσθαι, ᾧ θάνατον ζημίαν ὁ νόμος λέγει.

SECT. V. vius est, verbum δρασεῖεν tam nude positum non est nisi optantis, *faciat utinam*. Quæ notio ab hujus loci ingenio quam maxime abhorret. Tu vero absque omni scrupulo repone,

μεγα τι ΔΡΑΣΕΙΕΙ κακον ¹⁶⁶.

magnum aliquod malum patrare-molitur; sive, ut ita dicam, patraturret, wants to do: nam hæc est vera hujus verbi significatio.

264 * ¹ Ω Ζευ, τι ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ ποθ ἡμῶν τον λεων;

² Τι ταπι τουτοις παιδ εμω ΔΡΑΣΕΙΕΤΟΝ;

³ Ηδη γαρ ειδον ομμα νιν ταυρουμενην
Τοισδ', ὡς τι ΔΡΑΣΕΙΟΥΣΑΝ—

⁴ Και δηλος εστιν ὡς τι ΔΡΑΣΕΙΩΝ κακον.

⁵ Ω δεσποτ Αιας, τι ποτε ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ φρενι;

⁶ Συ δ ουτε φωνεις, ουτε ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ σοφον.

¹ Pac. 61. ² Eur. Phœn. 1224 (1223). ³ Med. 92 (91).
⁴ Soph. Aj. 326. ⁵ Soph. Aj. 586 (585). ⁶ Phil. 1284 (1245).

166. “probante Valckenærio ad Eurip. Phœn. 1214.” *R. P.* Sic quoque Cod. Rav. “leg. δρασεῖει.” *R. B.* 1. “ποθῶν pro ποθ' ἡμῶν Suid.” *R. P.* 5. δρασεῖης Ald. 6. σοφὸν MS. Harl. et Ald. σοφὰ Brunckius. “Quæ Græci ἐπιθυμητικὰ desiderativa vocant in ΕΙΩ exeuntia, habere dicuntur ἔμφασιν τοῦ μέλλοντος significationem quodammodo futuri; derivantur enim a futuro, ideoque etiam in primo tempore Futuri vim habent.” *R. B.* ad Hor. A. P. 139. Sequentia Pier-sono ad Mœer. pp. 14, 15. debeo; Ἀγορασεῖων Schol. ad Aristoph. Ran. 1100., et ad Pac. 562. ἀγορασεῖοντες conjecit *R. P.* apud *P. P. D.* Ἀκουσεῖων, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς Lex. Sangerm. p. 369. conf. ad Dawesii

PRÆF. P. 111. Ἀναστησεῖω Ἀπαλλαξεῖω. Thucyd. I, 95. Ἀποδωσειω. Βρωσειω Callim. Fr. cccxxxv. Vide *Tourium* in Ad-dend. ad Theocr. Id. x, 31. Γαμησειω Alciph. Epist. I, xiii. Γελασειω Plato in Phædo. p. 378. C. Læmar. οὐ πάνυ γέ με νῦν γελασεῖοντα ἐποίησας γελάσαι. Schol. p. 9. γ. γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα. Δειπνησειω Διαβρωσειω Δρασειω Soph. Ph. 1245. Δωσειω Ἐλασειω Ἐργασειω Soph. Tr. 1234. Ph. 1001. [Il. A. 606. Οἱ μὲν κακκεῖοντες—male Schol. κατακοιμηθησόμενοι hoc enim nequaquam defluit a futuro: Hartungus ad Odyss. A. 424. “κακκεῖω, dormiturio, pro κατακεῖω per syncopen.” Sed hoc textui non inservit; nemo, opinor, κακκεῖω

Cæterum in tertio exemplo sermonis indole adducti interpunctionem mutandam curavimus. Vulgo utique distinguitur post ταυρουμένην. Quo pacto τοισδε ad δρασειουσιν non sine solœcismo, vel sensu certe alieno, refertur. Veram hujus verbi syntaxin in primo exemplo habes, τι δρασειεις τον λεων, non τω λεω. Constructioni autem, qua nos istam vocem ad ταυρουμένην referendam statuimus, germana plane in eadem fabula occurrit, vers. 187.

AD
VESP.

Και τοι τοκαδος δεργμα λεαινης
ΑΠΟΤΑΥΡΟΥΤΑΙ¹⁶⁷ ΔΜΩΣΙΝ—

Exemplum autem jam emendatum adhuc insignius est, quod ipsum hunc versum, in quo conspiciatur verbum δρασειω, alter tantum non continuo sequatur, in quo optativi itidem δρασειε vocula αν destituti vera atque unica reperiatur notio :

* Εχθρους γε μεντοι, μη φιλους ΔΡΑΣΕΙΕ τι.

265

Ubi interpres : Utinam *tamen inimicis, non amicis aliquid* faciat. Collige obiter frustra fuisse inter alios Cl. Bentleium, qui in isto Plutarchi de Is. et Osir. pag. 81. δοξει δε και το ὑπο των Πυθαγορικων λεγομενον — αινιττεσθαι Ἔς. legi voluerit δοξειε. Oportet saltem δοξειε δ αν — Sed simplicior multo ac verior est emendatio, ΔΟΚΕΙ δε —

in eandem classem ac ἔπειμι, εἴσειμι referendum esse putet : aut κάθενδ' infra 611. et in Odyss. O, 5. pro lecto tantummodo cubantibus impune obtrudat. Scholiastes Lips. rem expedit, Οἱ μὲν δὴ κείοντες· οὕτω πᾶσαι, si κ. non tam actionem, quam agendi consilium indicare statuamus.] κατασκευασείων Xenoph. Hellen. II, III, 18. ex emendatione Mori. Κατηγορησείω. Κλαυσείω Apollon. Lex. V. Ὀψείοντες. Κνησείω. Λεξείω. Μεταλλαξείω. Ναυμαχησείω. Ξυμβασειώ. Οὐ-

ρησειώ. Ὀψείω II. Ξ, 37. Πα-
ραδωσειώ. Πελασειώ. Πολεμησειώ
Thucyd. I, xxxiii. III, lxxxiv.
Τυραννησειώ Abresch. ad Cattier.
p. 10. Φυξείω. Χεσειώ Aristoph.
Eq. 884. 994. Nub. 294. Ὀνη-
σειώ. Sunt desiderativa in aw et
iw desinentia apud antiquissimos;
sed ab hoc loco alienissima.

167. “ vide et Æsch. Choëph.
273.” R. P. ad R. D. locus est,
Ἀποχρημάτοις ζημίαις ταυρού-
μενον. Lex. Sang. p. 437, 8.
Ἀποταυρούμενος. θρασυνόμενος.

SECT. V. 184. Τίς εἰ ποτ' ἀνθρώπ¹⁶⁸ εἶπεν; ΦΙ. Οὐτίς, νῆ Δία.

V. ΒΔ. Οὐτος σὺ ποδαπός; ΦΙ. Ἰθακός, ἀπὸ Δρασιππίδου.]

— Vocabulum οὗτος, quod Latine dixeris, *heus tu*, in medio colloquio usum hic non suum sortitur. Rescribo vero certa (siquid in his rebus certi haberi possit) emendatione,

ΟΥΤΙΣ σὺ; ποδαπός;—

Quis tandem, o homo, revera es? PH. Οὐτίς *per Jovem*. BD. *Tune* Οὐτίς? *Cujas?* PH. *Ithacus*— Istud autem ἀνθρώπε vel *per* crasin accipi velim ὦ ἀνθρώπε, vel certe scribi ὠνθρώπ.

V. 270. —ἀλλὰ μοι δοκεῖ σταντας ἐνθαδ, ὠνδρες,

Αἰδοντάς αὐτὸν ΕΚΒΑΛΕΙΝ· ἦν τι πῶς ἀκούσας] ἔσ.

Hoc est: *sed mihi commodum, o viri, videtur, ut hic* [extra domum] *stantes canendo eum* [e domo]

266 * ejiciamus. At mihi, o viri, perquam absurdum et contradictorium videtur. Nunc vide, inter hæc tam stolida et veram Comici manum quid intersit :

Αἰδοντάς αὐτὸν ΕΚΚΑΛΕΙΝ — ¹⁶⁹

168. “ fo. ἀνδρῶν” R. B. “Thesm. 654. ἰσθμόν τιν’ ἔχεις ἀνθρώπ’ (l. ὦ ’νθρώπ’.) ἀνω τε καὶ κάτω ex Suida v. ἰσθμός supplevit *Bisetus*.” R. P. apud P. P. D. Vide Ran. 301. Soph. Aj. 802. (791.) Οἱ μοι, τι φῆς ἀνθρώπε; “Lege ὦ ’νθρώπε cum Aldo et Scholiaste H.” R. P. τί δρᾷς ἀνθρώπε; MS. Hunt. et τί φῆς in margine. 1173 (1154.). “Ανθρώπε, μὴ δρᾷ ex Eustathio p. 681, 6 = 554. ult. “Ανθρώπε *Livineius* apud P. P. D. Conf. *Bast.* ep. cr. p. 97. et infra ad p. 269. In secundo v. “leg. Οὐτίς σύ; ποδ.” R. B. quibuscum conspirant Codd. Rav. et unus apud *Brunck.* Eur. Cyclop. 684. ἀλλὰ πρόσθεν οὐτίς ἔστι

σου, ex emendatione *Piersoni* in *Verisim.* p. 153., vide *Musgrav.* ad l. Æsch. Choeph. 573. 656. Ποδαπός ὁ ξένος; vid. *Suppl.* 233. Soph. Œd. Col. 1160. ποδαπόν; Eur. Iph. T. 916. ποδαπός, καὶ τίνος πέφυκε παῖς; *Amphis* apud Athen. 1, p. 30. E.— B. Ποδαπός εἶ, φράσον. A. Ἀκάνθιος γ’. B. Ἀκάνθιος; εἶτα, πρὸς θεῶν, Οἴνου πολίτης ὦν κρατίστον στρυφνός εἶ; vide *Herodian.* περὶ Μον. Λεξ. p. 41.; Plato *Charmid.* p. 462. E. τίς τε καὶ τοῦ; Conf. *Odyss.* A, 170. Soph. Ἀλήτη, Eur. Ion. 258. et *Helen.* 86. qui post virorum summorum curas vereor, ut ipsi adhuc satis ei prodesse possent.

169. 1. “probante *Valckenæ-*

Canendo eum evocemus. Vel potius ΕΚΚΑΛΕΙΣΘ, AD
VESP.
h. e. εκκαλειςθαι. Nempe hoc ipsum est, quod supra
ab his senibus fieri solere dixit Bdelycleo. vers. 219.

Λυχνους εχοντες, και μινυριζοντες μελη,
Οις ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΑΙ τουτον —

Inter verba autem εκκαλειν et εκκαλειςθαι id intercedit
discriminis, quod illud simpliciter *evocare*, hoc *ad-
se-evocare* denotet.

V. 316. Φιλοι, παλαι μεν τηκομαι δια της οπης

Υμων υπακουων, αλλ ουχ οιος τ ειμ αδειν]

Interpretatur Florens Christianus :

*Diu est, amici, cum per hæc foramina
Vos audiens tabesco, nec pote ut canam.*

Unde constat eum versum alterum non secus atque
priorem senarium accepisse. Quippe eam sibi legem
servandam præscripsit, ut quosque Comici versus
eodem, prout ipsi videretur, metri genere donaret.
Atqui bellus iste senarius quartum pedem vel spon-
deum, vel trochæum ¹⁷⁰; sextum non nisi spondeum
præfert. De sententia nunc dispiciamus. * Qui 267
hic dicit, *canere se non posse*, supra vers. 268. a
Choro narratur, *aliis canendo præire solere*.

————— αλλα ΠΡΩΤΟΣ ΗΜΩΝ

rio ad Theocrit. Adonias. 43. p.
353. B." R. P. "1. ἐκκαλεῖν."
R. B. Conf. Ach. 401. Lys. 851.
Plut. 1104. Lysiae Orat. III. p.
72. l. 12. Tayl. ἐκκαλέσας με ἐν-
δοθεν, — Ibid. p. 80, 12. ἐκκαλέ-
σας ἔτυπτέ με. 2. Vesp. 221.
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον. Eccles.
34. τὴν γείτονα Τήνδ' ἐκκαλέ-
σωμαι. Antiphanes apud Athen.
xiv. p. 623. C. quanquam di-
verso sensu; Δείπνου προφήτην
λιμὸν ἐκκαλουμένην.
170. Vide infra p. 346. Av.

1626. *spondæus* in quarta sede
obnitente metro. "Lege, trans-
posito γε, Τούτοις ἔγωγε. τὸν
Τριβαλλὸν νῦν ἔρου." R. P. apud
P. P. D. quem vide ad Œd.
Col. 664. in Opusc. p. 194.
Sic ad Thesm. 603. "L. ταῦτα."
775. ed. Kuster. *trochæus* in
quarta sede: "Lege τίν' οὖν ἂν
ἄγγελον, quod postulat πέμψαι-
μι, quodque excidit propter si-
mitem proximæ syllabæ sonum."
R. P. apud P. P. D.; vide supra
ad p. 441.

SECT. V. ΗΓΕΙΤΑΝ ΑΙΔΩΝ¹⁷¹ Φρυγίου, και γαρ εστιν ἄνηρ
 Φιλωδος —

Ubi vulgo scribuntur, αναδων et ἄνηρ. Alterum contra sermonis Attici, alterum contra metri indolem. At enim quid, obsecro, obstabat, quo minus Tigellius noster hoc itidem temporis articulo canere posset? Aut his difficultatibus locum extrices, velim, aut mecum deinceps legas;

Υμῶν ὑπακουῶν, ἀλλ' οἷός τ' οὐκ εἰμι ΙΔΕΙΝ¹⁷².

Jam dudum quidem est, amici, quod tabesco per caminum [non cum interprete, *per foramina*] *Vos audiens; sed videre neutiquam valeo.* Nempe obturata erant omnia præter caminum, ei autem ipsi rete obtentum. Sentis jam, opinor, quantum hic valeat unius literulæ mutatio.

Succurramus obiter locis uni et alteri apud Sophoclem laborantibus. Ant. 409 (403).

KP. Η και ξυνίεις¹⁷³ και λεγεις ορθως ἃ φης;

171. Sic Cod. Rav. “ἀναείδων Suid. v. Ἐφ' ὅλκ.” R. B. “ἀναΐδων Suid. MS.” R. P.

172. “totum locum emendatius, quam vulgatur, describam: Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι διὰ τῆς ὀπῆς Ὑμῶν ὑπακούων, ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' ἰδεῖν. Τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ Βούλομαι γε πάλιν μεθ' ὑμῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδί-σκους κακόν τι ποιῆσαι. Priores duo sunt senarii, ceteri tres Glyconici cum Pherecrateo. Delevi εἰμι post οἷός τε (deleverat quoque R. B.), quod facile subintelligitur, ut in Eq. 342. Ὅπιη λέγειν οἷός τε καὶ γὰρ, quodque eodem modo irrepsit in Phoeniss. 983. post ἔτοιμος. Recte deinde ἰδεῖν pro ἄδειν correxit Davesius (correxerat quoque R. B.), in ceteris parum felix. Simile mendum ex ejusdem fabulæ v. 1517. sustulere MSS.

(et R. B. de Phalar. p. 269.) Particulam δ' addit Ravennas (fo. τηροῦμαι γ' R. B.). Postremo ante Τηροῦμαι δ', ista verba, τί ποιήσω, ut manifesto spuria, et ex τι ποιῆσαι in vicinia nata, delevi (et deleverat R. B. qui ὑμῶν et καδί-σκους eodem modo digesserat.)” R. P. ad Hec. 1161. et apud P. P. D.; conf. Hotib. pp. 100, 101. Plato de Repub. ii, 363. C. ποιητὰς ἐπάγονται οἱ μὲν κακίας περὶ εὐπετείας διδόντες, lego ἄδοντες. Muret. Opp. iii. p. 570. Plutarch. Opp. T. ix. p. 833. Oxon. οὐκ εὐφρονότερον οὐδὲν δι' ὧν ὁ Πῶλος — “Verba δι' ὧν delenda videntur Wyttenbachio. Equidem depravata potius existimem, et sic refingendā.” ΑἰΔΩΝ.” F. J. in Anal. Litt. N^o. ii. p. 383.

173. Sic Valck. ad Ph. 394.; sed “ξυνίης V.” Livineius, et

ΑΓΓ. Ταυτην γ ιδον θαπτουσαν ὃν συ τον νεκρον
Απειπας. αρ¹⁷⁴ ενδηλα και σαφη λεγω ;

AD
VESP.

Verbum utique ιδον augmento destitutum poetæ
Attico non licuit adhibere¹⁷⁵. Scripsit vero Sophocles

Reiskius; quod melius; vide
R. P. ad Or. 141.

174. ὡς ἔ. V. gl. ἵνα. *Livineius*;
ὡς quoque in margine *Turnebi*.

175. Vide *Pierson*. Verisim.
pp. 60—63., *Br.* ad Lys. 759.
Thesm. 910. *Porson*. ad Nub.
65. et *P. P. D.* in Addend. ad
Eccles. 169. "Sed caveamus
ab *Hypothesibus*, [sed non minus
a corruptelis cavendum est. *Br.*
ad Nub. 40.]; quæ cum in *Sa-*
cris, tum in *Humanioribus Li-*
teris pessimi sunt effectus."
Marklandus in nota longissima
ad Suppl. 728. ed. 1.; quam in
editione repetita paulum mollitus
totam fere delevit. "Locus uni-
cus, qui huic licentiæ in *Hecuba*
[1176.] favet, ab ipso *Brunck*.
acerrimo alias hujus licentiæ
vindice, emendatus est [Conf.
Month. Rev. July, 1789. p. 15.].
Et cum rarissima omnino sint
talìa exempla, quorum tria in
Bacchis, corruptissima pene om-
nium fabula, reperiantur, plane
persuasum habeo, non licuisse in
Attico sermone augmentum ab-
jicere." Vide *Opusc.* p. 190.
Regula igitur post alios a *Dawe-*
sio repetita esto perpetua, viz.
Poetæ Attici verborum tempora
augmentum recipientia sine aug-
mento nunquam adhibent. pp. 346.
335. *Valck.* ad Eur. Ph. 891.
1243. 1672. *Brunck.* ad P. V.
229. Eur. Androm. 955. Soph.
Œd. Tyr. 1249. I. *Augmentum*
male omissum. Pers. 655. "ubi
cætera partim e conjectura, par-
tim ex MSS. bene administravit

Cl. Brunckius, lege ἐπωδῶκει, et
omnia rite procedent." *R. P.*
apud *P. P. D.* ad Av. 1290.
Vide *Septheb.* 751. Pers. 376.
458. 463. 506. Eur. Bacch. 1063.
Pers. 416=422. Παισθέντ' ἔθ-
ρανον πάντα κωπήρη στόλον.
Eum. 252. καταπτακῶν *R. P.*
Soph. Œd. Col. 1008, 9. Ἀφ' ἧς
σὺ κλέψαι τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ
Αὐτόν τ' ἐχείρου, *Tyrwhittus*. 1605.
Κοῦκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὦν ἐφίετο,
Ἐκτύπησε. 1623, 4. legendum
est, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς Θεῶν
ἐθῶν; *R. P.* ad Ph. 5. *Æschyl.*
Suppl. 89. θείη Διός. edd. θείη
θεός *Schutz.* Choëph. 579. Τὰ δ'
ἄλλα τούτῳ edd. Τὰ δ' ἄλλα τῷ
θεῷ *Bothius.* Soph. Œd. Tyr.
660, 1. θεὸν plerisque abest;
θεῶν omittit unus MS. Vide
(*Crit. Rev. Nov.* 1800. p. 252.)
Opusc. pp. 290, 291. "Theognis
515. Οὐ σε μάτην, ὦ Πλούτε,
βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα. θεῶν (pro
βροτοὶ) *Stob.* LXXXIX. p. 501,
27." *R. P.* Advss. p. 313. 1.
Tacit. vit. Agric. xxxii. *Paucos*
numero, trepidos ignorantia, cæ-
lum ipsum ac mare et sylvas,
ignota omnia, circumspectantes,
clausos quodammodo ac vinetos
ALII nobis tradiderunt." *Dii*
primus restituit *Lips.* in *Antiq.*
Lect. iv. xix. *Minucius* in *Oc-*
tavio xxxvi. ideo actus homi-
nis, non dignitas judicatur.—non
Dei gnaritas judicatur, emen-
davit *Eldikius* in *Susp. Spec.* p.
51. vide supra p. 43. *S. Au-*
gustin. in *Ps.* lii. Hoc facit
Deus ex filiis hominum filios

SECT. Dei, qui ex filio Dei fecit Deus
 V. filium hominis,—a Pearsono ad
 — Symbol. citatus p. 54. ed. pr.=
 II, p. 26. ed. Ox. in qua legimus,
fecit filium hominis. voce Deus
elapsa. S. Lucian. Martyr. apud
Routh. in Rel. Sacr. Vol. III. p.
285. Auctor nobis de Deo, Deus
est. "Cum Cacciarus in edit.
Rufini Romæ anno 1740 im-
pressa de cælo, sed renitente
sensu reliquæ orationis, habet,
ex tribus vetustissimis editioni-
bus, MStoque Collegii S. Mag-
dal. Oxonii, alteram lectionem
de Deo revocavit." Vir erudi-
tissimus et venerabilis, M. J.
Routh, S. T. P. 2. "Cratinus
Hephæst. p. 89. ed. Gaisford.
χαίρετε πάντες θεοὶ πολὺβωτον
ποντίαν Σέριφον, lege OCOI, sci-
licet ναίετε. P. P. D. in Addend.
ad Ar. pp. (126, 7.). Seneca in
ΑΠΟΚΟΛ. Τ. II. p. 851. l. 14,
15. Si mehercules a Saturno pe-
tisset hoc beneficium, cujus men-
sem toto anno celebravit Satur-
nalia ejus princeps, non tulisset.
Illum deum ab Jove, quem quan-
tum quidem in illo fuit, damnavit
incesti. "Saturnalia ejus prin-
ceps, et illum deum exhibet MS.
Lipsii, qui non omittit, et qui
q. q. in se fuit, illos d. legit.
Corrige ergo, celebravit et tu-
lisset illud; nedum a Jove, qui
q. q. in se fuit, illos damnavit."
BENTLEIUS. Macrob. Saturn. v,
xvi. p. 421. Pontan. Fortunam
Homerus nescire maluit, et soli
deo, quem μοῖραν vocant, omnia
regenda committit. "Lege, soli
decreto." BENTLEIUS. Tr. 769.
Ἰδρὼς ἀνῆει χρωτὶ, καὶ προσ-
πτύσσεται R. P. ad Med. 1138;
vide Musgrav. ad l. et Heindorf.
ad Plat. Phædon. pp. 123, 4.
Hesychius, προσπτύσσεται, προσ-
άγεται, προσέλκεται: conf. su-

pra ad p. 70. 905, 6. Κρύψας
 ἑαυτὴν, ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
 Ἐβρυχᾶτο. Ph. 371. κύρει Ald.
 κύρει Turneb. "πλησίον γὰρ ὧν
 κυρεῖ" quam agnoscunt scholia
 minora, "sine ulla causa in
 πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutavit
 Brunckius." R. P. ad Med. 1138.
 El. 714. κόνις δ' ἄνω Ἐφορεῖθ'.
 Eur. Androm. 672. λάσκεῖς edd.,
 H. St. in App. ad Thes. Gr.
 λάσκες incuria aut festinatione;
 vide omnino P. P. D. ad R. P.
 in Eq. 1015. Iph. A. 47. πέμπει.
 R. P. "Bacch. 32. lege, ὥστρησ'
 pro οἴστρησ'" R. P. ad Av. 1290.
 1063. Ἐκυκλοῦτο. Electr. 268.
 "Lege, μ' ἐβούλετ'. et 315. ἐμ'
 ἐμνήστευον." R. P. Advss. 272.
 Aristoph. Plut. 758. ἐκτυπεῖτο
 δέ· ἐκτύπει γε δὴ· et postea,—An
 ἐκτύπησε δέ. Valck. apud P. P. D.
 ad l. Vesp. 1393. ὕλακτεν in
 imperfecto, ut producat^r prima.
 Raper. et Tyrwhittus. Iph. T.
 54. Τιμῶσ' ὕδραίνειν αὐτὸν ὡς
 θανούμενον. R. P. Eur. El.
 1154. Ἰάκχησε δὲ στέγα, λαῖνοι.
 Odyss. P, 255. δόμους ἵκανε Φά-
 νακτος. Eur. Heracl. 839. Ἰδῶν,
 ὀρέξας ἱκέτευσε δεξιάν. Hel. 799.
 Ἐνταῦθα λέκτρων ἱκετεύομεν φυ-
 γάς. Strato sive Strattis apud
 Athen. ix, 383. B. Πλὴν ἱκέ-
 τευον. Hipponax ix, 370. B. Ὁ
 δ' ἐξολισθὼν ἱκέτευε. Aves [118.
 recte Beckius. Καὶ γῆν ἐπέπτου
 καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ R. P. ad
 Med. 1.] 1290. "Lege cum aug-
 mento, ut recte habet Aldina,
 ὠρνιθομάδων. Sic ὑπορρώδει pro
 ὑπωρρώδει male legitur in Eupol.
 apud Plutarch. i. p. 164. ὀρεχθεῖ
 pro ὠρεχθεῖ in Aristia apud
 Athen. ii, 19. p. 60. B. contra
 metrum hoc ultimum." R. P.
 apud P. P. D. Ran. 638. ἐξήραξα.
 Reiskius, R. P. Lys. 519. Ὁ δ'
 ἐμ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἔφασκε. ἔφ.

“omittit MS. [Trin. Coll. Cant.]. forte δεινόν.” *R. B.* ἂν ἔφασκ’ εἰ *R. P.* Opusc. pp. 21, 2.; conf. *P. P. D.* in Addend. ad l. p. (149). Ehippus apud Athen. x, 423. E. ἔδωκε κεράσας *R. P.* ad Nub. 59. Sæpenumero augmentum in melicis omittunt poetæ scenici; Septheb. 978, 9. δυσθέατα πῆματα Δείξατ’. Agam. 232. φράσεν δ’ ἀόζοις πατήρ μετ’ εὐχάν. Vide *Monk.* ad Alcest. 599. De hujusmodi formis Homericis quid multa verba? querelas suas compescant, quippe capiti denegata sub finem retinent.

II. *Augmentum per crasin coalescit.* κακερδαίνομεν supra p. 430. Pers. 310. Νικώμενοι κύριссон. 490. πλεῖστοι “θανον. Eum. 615. ὃ μὴ κέλευσε. Eum. 948. Οἷ ἐπικραίνει (Eq. 1335. οἷ ἔδρας *Raper.* fortasse, οἷα δρᾶς.) Œd. Col. 1602. Ταχεῖ πόρευσαν. 1608. Πατρός πεσοῦσαι “κλαον. Tr. 905. Γένοιτ’ ἐρήμη, “κλαε Soph. Aj. 308. κᾶρα “θώϋξεν. Ph. 933. μή μου φέλης MS. Harl. Ant. 457. ὅτου φάνη *R. B.* corrige, ὅτου φανῇ *R. P.* Advss. p. 171. 539. ἐγὼ κοινωσάμην Aj. 235. εἴσω σφάζ. 535. ἐγὼ φύλαξα 546. μὴ “θιγες. 557. οἷου τράφης. 1337. οὔ κράτησα. Hactenus *R. B.* In Scyriis apud Stob. LVII. p. 376, 31. Gesn. “Η “σωσαν ἢ κέρδαναν, ἢ διώλεσαν *R. P.* Advss. p. 215. Eur. Hec. 387. ἐγὼ “τεκον. Hel. 271. καλοῦ “λαβον. Danaë, 44. ὦν δ’ ἐγὼ “στάλην. Eq. 1239. κᾶβινεσκόμην, ne pereat augmentum. *Raper.* Eurip. Iph. A. 1149. κᾶλαβες Nub. 65. L. πάππου “τιθέμην *R. P.* 1360. Lege εἶναι “φασκε. Pac. 5. δὴ “φερες; 48. “ἐσθίει ad Scarabæum refertur, non ad Cleonem; si vero cum Palmerio scribas ἐσθιεν (Ionice

pro ἡσθιεν) Cleonem respiciet.” AD *Raper.* et pro ἀναιδῶς “leg. VESP. ἀνέδην.” *R. B.* Lex. S. p. 400. — Av. 334. L. ἐξότου γένετο, vide Plut. 85. Ran. 806. L. διαγωνιῖσθαι “φασκε. Eccles. 509. Legendum ἂ ξηνεγκάμην. 885. κᾶπιχείρησον *Raper.* Dædalo μοι “θηκε, *R. P.* Advss. p. 100. Eodem modo si præcedens versus in vocalem longam aut diphthongum desinat, augmentum verbi inchoantis sequentem versum cum illa coalescit. Sophocl. Œdip. Colon. 1606. αἱ δὲ παρθένοι ῥρίγησαν, ὥς ἤκουσαν. El. 715. ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι φεῖδοντο κέντρων οὐδέν. (Si transponas, κέντρων ἐφεῖδοντ’ οὐδέν—numeris parum consules.) Eur. Hec. 1234, 5. Αἱ δ’ ἐνθεν, ὥς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι θάκουν. Propter diphthongi et augmenti coitionem summa voce hos versus uno spiritu tragoædus proferre solebat; et hodie nemo hercle quisquam, quin histriones vocalibus brevibus, quæ senarios claudunt, elisionis significationem aliquam dedisse libenter nobis concederet; vide Œd. Tyr. 29, 30. 1224, 5. Iph. T. 961, 2. et *Valck.* ad Ph. 891. In hujusmodi vero crases exarando analogiam consuetudo superavit.

III. “Quod ait Brunckius, quædam esse verba, quibus sit solenne augmentum abjicere, verba ea, quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt.” Ἀνᾶλώω natura est longa; et idecirco augmenti minus capax; Æschyl. Septheb. 813. Eurip. Med. 326. Aristoph. Eq. 911. Plut. 248. Sophocl. Aj. 1049. *R. B.* ad Menandr. p. 137. ed. Cantab. Τίνος χάριν τοσόνδ’ ἀνάλωσας λόγον; Sic codd. Aug. et Br.; ἀνήλωσας MS. Harl. et

SECT. Ald., pro λ. χρόνον MS. Hunt.

V. Aristoph. Pl. 381. Τρεῖς μνᾶς

ἀναλώσας. Eur. Hipp. 1332.

"Ἐπειτα δ' ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνή. Isocrat. Paræn. i, 6. *Battie*.

Κάλλος μὲν γὰρ ἡ χρόνος ἀνάλωσεν, ἡ νόσος ἐμάρανε. Cod.

unus ἀνήλωσεν, alter ἡνάλωσεν.

Conf. Eur. El. 681. et supra p.

449. Eur. Ph. 597. Androm.

1155. vide infra p. 323. Ἀνή-

λωκα καὶ ἀνάλωκα καὶ ἡνάλωκα,

συντάσσεται αἰτιατικῇ, ὁμοίως καὶ

ἐπίσης παρὰ τοῖς ῥήτορσι γραφό-

μενα, πλὴν τὸ μὲν ἀνήλωκα [καὶ

ἀνάλωκα] καὶ ἀνήλωκα γράφεται

ἄπτικῶς· ἀνάλωκα δὲ, ἀναύξητον,

κοινῶς. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν παθη-

τικῶν, ἀνήλωται, ἀνάλωται, καὶ

ἡνάλωται, ἃ καὶ αὐτὰ παραπλη-

σίως τοῖς ἐνεργητικοῖς γράφεται

καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν. *G.*

Lecapen. pp. 56, 7. Plato apud

Athen. ix, 367. D. Βραχὺ γάρ

τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ.

R. P. Advss. p. 109. Isocrat.

Nicocl. i, 78. καταναλωμένα Ald.

quam curis novissimis prætulit

Battie. Ἀναλώθη Androm. 456.

Demosth. de Cor. p. 472. Tayl.

=328, R. τᾶλλα διεξιὼν ἀνάλω-

κε. Communes formas, quæ hic

et illic apud oratorem prostant,

librariis et editoribus debemus.

Thucyd. vii, 48. δισχίλια γὰρ

τάλαντα ἤδη ἀναλωκέναι, MSS.

Sed vi, 31. ἐς τὴν ναῦν ἀναλώκει,

καὶ ὅσα ἔτι ἐμελλεν ἀναλώσειν—

ἀνηλώκει *Græv.* quod forte ge-

nuinum; nam Xenoph. Anab.

v, 439. ἡλώκει τὸ χωρίον.

Babrius apud Suid. vv. ἐν τῷ

μέρει.—ἐν τῷ μέρει γὰρ ἡλώκει,

(vide infra ad p. 322.) et mo-

nente *R. P.*, "Attici semper di-

cunt ἄνωγα, nunquam ἡνωγα,

sed augmentum plusquam per-

fecto tempori reservant, *Æd.*

Col. 1598. Similis est ratio in

καθεζόμεν, καθήμεν, καθεῦδον·

augmentum non præponunt Tra-

gici, Comici pro arbitrio vel præ-

ponunt vel abjiciunt. Erravit igi-

tur Brunckius ad *Æsch. Prom.*

229. Soph. *Æd. C.* 1597." *Pr.*

ad Eur. xvii=xviii.; conf. *R. P.*

[in *Brit. Crit. April*, 1794. p.

363.]. *Æd. Col.* 904. "Ἰθ', ὥς

ἄνωγα, σὺν τάχει. *El.* 1458.

Σιγᾶν ἄνωγα, *Tr.* 1249. Πράσ-

σειν ἄνωγας. *Ph.* 100. Τί δ' οὖν

μ' ἄνωγας. *Æd. Tyr.* 96. Ἀνω-

γεν ἡμᾶς. *Æd. Col.* 1598. Κά-

πειτ' αὖσας παῖδας, ἡνώγει ῥυ-

τῶν.† *ΕΖΟΜΗΝ* *Æd. Col.* 100.

κάπὶ σεμνὸν ἐζόμεν. *Æschyl.*

Eum. 3. ἔζετο. 6. *P. V.* 237.

Sophocl. *Æd. Col.* 1597. *Aris-*

toph. *Lys.* 1141. καθέζετο ΚΑ-

ΘΕΥΔΟΝ *Aristophan. Av.* 494.

Κᾶρτι κάθειυδον. κᾶρτ' ἐκκάθ.

R. B. Thesm. 486. παρ' ἐμοὶ

κάθειυδεν *R. B. Codd. Rav.* et

unus *Br.*; καθηῦδεν *Scaliger*, ἐμ'

ἐκάθειυδεν *Grynæus*. ΚΑΘΗΜΗΝ

Eur. Bacch. 1042. ἐνθα Μαινά-

δες Κάθηντ', ἔχουσαι *Br.* *Aris-*

toph. *Eccles.* infra cit. ad p. 315.;

Ach. 638. ἐκάθησθε. conf. 542.

Eccles. 302. κάθηντο λαλοῦντες

edd. tres pr.

IV. "χοῖν non minus quam

ἐχοῖν in Scena Attica occurrit,

etiam apud Comicos." *Pr.* xvii=

xviii. Schol. ad Plat. p. 220.

χοῖν ἀντὶ τοῦ ἔδει, χωρὶς τοῦ ἐ.

† In hoc tempore usus non raro ab analogiæ norma recedit, ut expeditæ pronun-
ciandi suavitati consulat: Aristoph. *Plut.* 325. κατεβλακευμένως. *Eq.* 351. *Thesm.*
131. κατεγλωττισμένον. sed reperiuntur in Thucydideis duriores formæ; προσεβε-
βοηθήκη· ἐνευικήκη· ἐσεβεβλήκη· ἐσεπεπλεύκη· προῦκεχωρήκη *V.* 10. bis. προῦ-
τετελέκη. ἀντεκεκρούκη· ἐπεπονήκη· ὑπερεβεβλήκη· ἐπιβεβλαστήκη *III.* 26.
Valck. ad *N. F.* pp. 399, 400.

* Ταυτην γ ΙΔΕΙΝ¹⁷⁶ θαπτουσιν—

Est utique plena constructio

Ταυτην γε λεγω θαπτουσιν ιδειν—

AD
VESP.

268

CR. *An et intelligis, et vera dicis, quæ narras?*
NUN. *Nempe hanc dico me vidisse*— Sic apud
Æschylum in Persis pag. 135. l. 2 [200].

Και ταυτα μεν δη νυκτος ΕΙΣΙΔΕΙΝ ΛΕΓΩ.

Et hæc quidem noctu me vidisse dico. Porro pro
voce nihili Απειπας¹⁷⁷ (id quod bona grammaticorum
et lexicographorum pace dictum sit) rescribo Απειπες.
Demendum denique est punctum verbo φης minus
recte subjectum. Alter locus extat in CEd. Tyr. v.
1518 (1505).

Ολωλαμεν δυ οντε· μη σφε παριδης

Πτωχας, ανανδρους, εγγενεις αλωμενας.

Ubi verbum παριδης neque metro nec sententiæ con-
venit. Postulat vero utrumque,

Agam. 582. χρή. χρῆν MS.
Bigot. 1421. 1663. χρῆν. Choëph.
928. Soph. El. 529. Conf. om-
nino *Elmsleius* ad Eur. Bacch.
1132. et Vir doctissimus in *Mus.*
Crit. N°. viii. pp. 644—655.
De verbis, quæ duplex augmen-
tum sibi adsciscere consuescunt,
vide infra p. 322.

176. Probantibus *Valckenærio*
ad Ph. 394. et *Musgravio* ad l.;
Brunckius vero idōn, quod magis
probabile est.

177. Optime: Eur. Hec. 930.
Herc. Fur. 1354. ἀπειπον. Soph.
CEd. Col. 1760. Tr. 789. ἀπειπεν.
Alcest. 754. 503. 753. ἀπειπον.
ἀπειπεῖν. *Diphilus* apud Athen.
vi, 227. F. Grot. Exc. p. 787.
ἀπειπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι.
Aristoph. Plut. 220. Ach. 580.
εἶπες. Eccles. 191—2. “Lege
εἶπες—εἶπον.” *R.P.* apud *P.P.D.*
Conf. Opusc. p. 98. sed hanc

formam haud observavit per om-
nia vir summus; et *Eustathius*
ad Odyss. 1435, 61=82, 22.
φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι
εἶπον καὶ εἶπα, ἀμφοτέρα παρὰ
Ἀττικοῖς· μᾶλλον δὲ τὸ πρότε-
ρον.—οὕτω καὶ ἤνεγκα καὶ ἤνεγ-
κον· καὶ μᾶλλον τοῦτο. ὡς ὁ
Κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ (943).
τάλαιν' ἐγὼ τὸ ῥόδιον ἤνεγκον
μύρον. τοῦ δὲ ἐτέρου χρῆσις παρ'
Εὐριπίδῃ· [immo, Σοφοκλεῖ El.
9.] ἤνεγκα, καζέσωσα. Agam.
617. εἶπα MS. Bigot. εἶπες sem-
per in marmoribus. *Philem.*
cccvii. “ἐνέπεσαν recte a *Bent-*
leio sublatum p. 131. οὐ γὰρ ἐν
χρήσει τὸ ἔπεσα vere scribit
Schol. in Aristoph. Av. 841.”
Valck. ad Herodot. viii, 68. et
Schol. ad D. Luc. xix, 14. Ep.
ad Hebr. ii, 14. Koën. ad Greg.
229. Mœris p. 29. T. Mag. p.
87. et supra ad p. 475.

SECT.
V.—μη σφε ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.¹⁷⁸¹ Ταυτι ΠΕΡΙΕΙΔΕΘ οι Πρυτανεις πασχοντα με;² Ει μη με βουλευσθ αποπνιγεντα ΠΕΡΙΙΔΕΙΝ.³ Ω ποτνι Ειλειθυια μη με ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.⁴ Βαδιζε δευρο· Μηδαμως με ΠΕΡΙΙΔΗΙΣ.⁵ Οτι μου ΠΕΡΙΕΙΔΕΣ επιτριβεντ. ω Ηρακλεις.

269 * V. 574. Δευτερον αυ τουτι γραφομαι, την του πλουτου καταχνηνην] Facit hæc lectio, ut verbum γραφομαι mediam longam habeat. Quod tamen fieri non potest, ni susque deque habeantur prosœdiæ leges. Versui autem laboranti subveniendum censuit Scaliger alter scribendo γραφομαι γω¹⁷⁹. Atqui ita legendo γραφομαι vel primam vel ultimam nihilo melius corripit, quam vulgo mediam producit. Extat quidem ipsa hæc locutio supra vers. 536.

Και μην όσ αν λεξη γ άπλως μνημοσυνα ΓΡΑΨΟΜΑΙ ΓΩ.
accuratius ΓΡΑΨΟΜΑΓΩ¹⁸⁰.

¹ Ach. 166.² Pac. 10.³ Eccl. 369.⁴ 1046.⁵ 1060.

178. “ Quod περιιδεῖν tam sæpe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis παρ᾽ ἴδης genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, μη παρά σφ' ἴδης.” *R. P.* ad *Med.* 284. μη περί σφ' ἴδης *Hermannus*. *Pr.* ad *Hec.* xli. *Eur. El.* 961. μή σφ' ἴδῃ νεκρόν. *Xenoph. K. Π.* p. 21, 16. *HSt. ed.* (1.) δύνανται γὰρ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν, καὶ διῶξαι παριδόντες ἑαυτοὺς ἀτάκτους ποιῆσαι,—*Demosth. Phil.* i. p. 50. ἡ παριδὼν ταῦτα ἀφύλακτος ληφθῇ. (2.) *Herodot.* viii, 75. καὶ νῦν παρέχει κάλλιστον ὑμέας ἔργον ἀπάντων ἐξεργάσασθαι, ἣν μὴ περιῖδητε διαδράντας αὐτούς. 3. supra p. 370. 5. *Decretum Amphiction.* apud *Demosth. pro Cor.* p. 279,

11. “Ὅπως μὴ περιῖδῃ ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀμφισσέων τὸν θεὸν πλημμελούμενον.

179. δεύτερον ἂν σου τουτὶ γράφομαι τὴν τοῦ οἴκου κ. *Rav.* et πλούτον in “margine ex veteri quidem sed diversa manu.” *Invernizi.* δεύτερον αὐταυτὶ γράφομαι *Ald.* et *Junt.* 1. δεύτερον ἂν σου τουτὶ γράφομαι *Junt.* 2. γράψω *Scaliger.* Δεύτερον αὐ σου γράψω *Q. S. F. Christianus.* lego, Δεύτερον αὐ τουτὶ γράψω μοι, τὴν τοῦ πλούτου καταχῆνην. vide vers. 3 (557). *R. B.* τουτὶ γράψωμαι *Raper.*

180. μνημόσυνα γράψομ' ἐγὼ *Ald.* *Junt.* 1. 2. γράφομαι ἔγω *Scaliger.* *Q. S. F. Christianus,* “*Kuster.*” vide *Opusc.* p. 10. γραψομ᾽ ἔγω, ut in κᾶγω et κᾶπειτα. *Koen.* ad *Greg.* p. 72. vide

Atqui ibi cernitur vera verbi γραφομαι ita collocati quantitas syllabica, quæ metro trochaico non minus convenit, quam anapæstico adversatur. Erat, cum existimarem legi oportere γραφομ εγω. Atque hoc quidem voluisse τον πανν potius crediderim. Sed accuratiori examine instituto comperi poetis Atticis non licuisse ullam diphthongum elidere. Videtur quidem hoc prima facie non raro fieri, uti in istis :

Av. 1340. Εοικεν ου ψευδαγγελης ¹⁸¹ ειν αγγελος.

Ran. 867. Αλλ ουτι χαιρων ταυτ ερεις. Πανσ Αισχυλε.

At revera verborum ειναι et παυσαι ultima duntaxat vocalis eliditur, altera autem cum prima sequentium αγγελος et Αισχυλε per crasin coalescit ¹⁸². Alia porro, cujusmodi sunt,

supra ad pp. 218, 9. Soph. Ph. 1071. λειφθήσομ' ἤδη, κούκ ἐποικτερεῖτέ με; λειφθήσομαι δὴ Wakefieldius: recte. Vide P. P. D. in Addend. ad Aristoph. Plut. 113.

181. 1. "leg. ψευδαγγελήσιν." R. B. Philostrat. V. Apoll. T. II. p. 57. l. 6. Morell. ὅτε δὴ ἀφροδισίων * τοὺς παρδάλεις—"Ea lacuna visitur in editione quoque Aldina. Morellus ex conjectura supplet, ἀφροδισίων οἰστρος ἄγει παρδάλεις. Ego vero sic legerim, ὅτε δὴ ἀφροδισιάζονται παρδαλεῖς." R. B. Mallem levicula mutatione, ἀφροδισιάζουσι: conf. Philetæ. apud Athen. XIV, 633. F. et R. P. ad Iph. A. 1436. 2. "αὐτ' (pro ταῦτ') ex em. ej. m. B." R. P. apud P. P. D. χαιρων impune, Ach. 563. Ἄλλ' οὐδὲ χαιρων ταῦτα τολμήσει λέγειν. Vesp. 186. Plut. 64. "Thesm. 726. χαιρων, impune, ut recte observavit Bourdinus, et Tourpius ad Longin. §. 16." R. P. Soph. Œd. Tyr. 363. Ἄλλ' οὐτι χαιρων οἷς γε πημονὰς ἐρεῖς. Ant. 758.

"Ἀληθες; ἄλλ' οὐ τόνδ'" Ὀλυμπον, ἴσθ' ὅτι Χαιρων ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἐμέ. Eur. Or. 1609. Ἄλλ' οὐτι χαιρων, ἦν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς. Herodot. III, 29. ἀτὰρ τοι ὑμεῖς γε οὐ χαιρόντες γέλῳτα ἐμὲ θήσεσθε. Plato Gorg. p. 510. D. τοῦτον οὐδεὶς χαιρων ἀδικήσει. Pers. Sat. VI, 37. Tune bona incolumis minuas? Deinde παῦσ' Αἰσχύλε Codices D, E, I, T. "παῦ U." [Kuster.] "sic Pac. 647." Raper. Vide Elmsl. Add. ad Ach. 563. Pac. 325. 648. Παῦε, παῦ, conf. Ran. 269. Eccles. 160. Ach. 864. Av. 890. παῦ ἐς κόρακας. Soph. Ph. 1275. Παῦε, παῦσαι MS. Harl. Lys. 462. "Lege παύεσθ' ex Suida II, p. 770." "Eq. 821. παῦ αὐτοσὶ, an παύου οὔτος, vel παῦε παῦ οὔτος p. 240. fine (915.), et 311. (Vesp. 37.). παῦ ὧ οὔτος p. 360 (1355.). vel οὕτως 230 ()." R. B. "παῦ ὧ οὔτος καὶ μ. σ. π. legendum putabat Porsonus." P. P. D.

182. I. De crasi ampliandum censeo. 1. Æschyl. Septheb.

AD
VESP.

SECT. 857. τὰν ἀστιβῆ ἰπώλλωνι, τὰν
 V. Eur. Hipp. 803. λύπη παχυν-
 ——— θείσ', ἢ πὸ συμφορᾶς τινός; Pac.
 1140. ἢ ὑτυχεῖν Markl. ad Iph.
 A. 254. Ran. 170. Ἐὰν δὲ μὴ
 ὕρω μὴ ἔχω apud Schol. haud
 spernendum duxit Hotibius. Œd.
 T. 1387. μὴ ποκλεῖσαι. Col.
 1155. μὴ εἰδότη. Eccl. 639. Μὴ
 ὕτὸν ἐκεῖνον Markland. ad Iph.
 T. 1010.—2. “Ἡ ΟΥ, et MH
 ΟΥ in Tragicis semper sunt mo-
 nosyllaba.” R. P. Advss. pp.
 40, 41. ad Or. 766. Month. Rev.
 May, 1785. pp. 362, 3. Aug.
 p. 115. Æschyl. Septheb. 100.
 Soph. Œd. Tyr. 13. 250. Aj.
 728. Ach. 319. apud R. P.
 “Septheb. 97, 8. Hæc junge
 ut iambum efficiant, Ἀκούετ' ἢ
 οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; vide
 infra 208.” R. P. Cl. Journ.
 No. xv. p. 182. Sic quoque
 doctissimus Blomfield. Vide
 R. D. infra p. 333. et R. P.
 apud P. P. D. ad Vesp. 399. Μὴ
 et ὕ coalescere solent; Choeph.
 956. μὴ ὑπουργεῖν.—3. “Arti-
 culus cum ā brevi semper in ā
 longam coalescit;” R. P. ad Eur.
 Ph. 903. De ἀνὴρ, etc. vide
 supra pp. 220, 21. 442. et
 R. P. ad Ph. 1670. ἀλήθεια
 Eur. Ph. 936. ἀρέτη Soph. Aj.
 1357. τὰγαθὸν Ant. 275. τὰδι-
 κεῖν 1059. τὰδίκημα Vesp. 835.
 τὰληθές Œd. Tyr. 356. Vesp.
 342. τὰμελούμενον Œd. Tyr.
 111. τὰναιδές Iph. A. 379. Vesp.
 341. et Diphilus apud Stob. Flor.
 30. R. P. τὰπορεῖν Tr. 1243.
 τὰρίθμημα Eum. 751. τὰγαθὰ
 878. τὰκροθίνια 832.—4. Artic-
 ulus plerumque per crasin coalescit.
 τὰνδρός Ecclesiaz. 48. R. P.
 “τὰνθρώπου, τὰληθοῦς, τὰργυ-
 ρίου” R. B. conf. Valck. ad Ph.
 896. et ad Hippol. 385. οὐγ-
 καλυμμός supra p. 375. οὐκ Eq.

665. οὐμός Hec. 1219. Lys.
 1214. Eubulus apud Athen. xi,
 467. C. οὐνδον Ran. 769. οὐπι-
 βάτης Aristoph. in Babylonis
 R. P. Pr. li = lv. οὐπιρρέων
 Eum. 849. οὐχίνος Vesp. 1428.
 Vide supra p. 446. (et Month.
 Review, Sept. 1786. p. 182.)
 τὸ Ἐκάτειον, θούκάτειον Lys.
 63. R. B. vide Gray, p. 167.
 Ὁ ὁ Æschyl. Choeph. 542.
 Ὀύφης. Aj. 205. ὠμοκρατῆς R. B.
 Æschyl. Suppl. 155. τοῦγγαιον.
 P. V. 202. Agam. 1426. τοῦμ-
 παλιν. Inscr. apud Ros. p. 14. l.
 5, 6. **ΤΑΠΟΛΛΟΝΟΣ** sec.
 P. P. D. p. 28. Vesp. 1007.
 τὰστέρος. τοῦρανοῦ Incerti Comici
 loco apud Porsonum in Opusc.
 pp. 228—231. Aristoph. Pac.
 198. ἀπὸ τοῦρανοῦ Rav.; vide
 P. P. D. in Addend. ad Aristoph.
 p. (138). τοῦμόν Eum. 453. 1023.
 τοῦπίπεμπτον Aristophan. Dæta-
 leusin xxxii. R. P. Advss. p. 280.
 ταῦτοῦ (τοῦ αὐτοῦ) passim, et apud
 R. B. Meadio p. 253. ταῦτὰ Iph.
 A. 37. τῇ οἰκίᾳ Vesp. 823. Hotibio
 ad Ran. 169. arrisit. τῷ Ἀγα-
 μέμνονος, τὰγαμέμνονος Iph. T.
 769. R. P. Vide Elmsl. ad Ach.
 728. 855. Corp. Inscr. P. i. p.
 55. xxxix (prope Miletum re-
 perta) **ΤΩΠΟΛΛΩΝΙ**. “cra-
 sis Ionica.” N. B. οὐγκελεύσας,
 vel ὕγκελεύσας, i. e. sive crasis
 sive elisio, nunquam Græcis cog-
 nita est. R. P. ad Or. 591. οὐμοὶ
 vel οἶμοὶ Hec. 334. Οἱ ἐγὼ Hec.
 442. sed Οἱ ἔγω in edd. 2, 3.
 —5. Relativum ā cum vocale brevi
 semper in ā longam coalescit;
 Eur. Hipp. 696. εὔρον οὐκ ἀβου-
 λόμην. 709. ἀνθάδ' εἰσηκούσατε.
 Iph. A. 659. ἀμὲ R. P. ad Med.
 1011. Vide locum e Ran. 1094.
 supra cit. p. 448. Aristoph. Lys.
 1052—3. ὡς πολλὰ σᾶ ὅστιν,
 ἄχομεν R. P. apud P. P. D.

Lex. Rhet. p. 502. Σα: σῶα. "Α
 ἄν, "άν. Æschyl. Suppl. 346. "άν
 πέτραις. *Butlerus*; præstanter;
 quanquam 'Ηλιβάτοις' ἴν' ἀλκῇ
Valck. ad Ph. 215. sensui sup-
 petit. "Aristoph. Lys. 1056. "άν
 λάβη (Thesm. 96. χ' "άν δέη
Markland. ad Suppl. 364. conf.
 746.): optime Euripid. Bacch.
 843. "άν δοκῇ (ut Thesm. 1056.).
 Ita recte edidit *Barnesius*; male
*Musgravi*i editio retinet ἄν.
 Soph. Aj. 1085, 6. δρῶντες ἄν
 ἡδόμεθα—ἄν λυπόμεθα. Recte "άν
 (*R. B.* et) *Johnson.* Advss. p. 196.
 CEd. Tyr. 281. "άν μὴ θέλωσιν
H. St. Heath. ap. *Burton.* Alexis
 apud Athen. i. p. 23. D. Οὐδ', "άν
 λέγῃ τις, iii. p. 107. E. "άν θέλῃ
 τις Advss. p. 232. Εὐπολις ἐν
 ταῖς Πόλεσιν apud Schol. ad
 Hephæst. p. 85. ὦ δέσποτα,
 καὶ τὰδε νῦν ἄκουσον "άν λέγω
 σοι. *P. P. D.* apud *Gaisford.*
 ad l. Demosthenes in Steph. p.
 1130, 23. ἀλλ' "άν εἰδῇ τις,
Lambinus, ἄν lectio vetus; conf.
PR. vi. "Ο ἐν, δύν *Ran.* 964. Vesp.
 22.—προὔπτον Aristophon apud
 Athen. xiii, 559. D. τῷφθαλ-
 μιδίῳ Pherecrates apud Athen.
 iii, 78. D. ὦγαθε (sic, m. ἄγαθε)
Scaliger ad Auson. i, vi.; ὦ
 Ἀπόλλων, Ἀπόλλων *Ran.* 1214.
R. P. ad Ph. 1613. ὦυριπίδῃ
 Ach. 451. Thesm. 4. *R. B.* et
R. P. vide infra p. 343. τρίτος,
 ὦ σχύλε *Ran.* 1304. et Τί δ' ὦ
 ζῦρ' Av. 1640. *Hotibio* ad
Ran. non displicent. Ἐγὼ εἰμ'
 Soph. Ph. 585. *Ran.* 33. ἐγὼ ὑκ
R. B. CEd. T. 332. Ἐγὼ ὑτ'
R. B. 1002. Ἐγὼ οὐχὶ *R. P.*
 Advss. p. 165. N. B. "Hujus-
 modi crasin" (ἐγὼ οὐ) "non ad-
 hibet Euripides, si bene memini,
 nisi in Cyclope 172." *R. P.* ad
 Or. 483. Eccles. 546. Μὰ Δι',
 ἀλλ' ἐγὼ γ' ὥχόμην. "scribendum

est, opinor: Μὰ Δι', ἀλλ' ἘΦ' ἩΝ AD
 ἐγὼ χόμην." *TYRWHITT.* Conj. p. VESP.
 76. ἐφ' ἣν ἐγ' ὥχόμην. Cod. Rav. —
 ἐγὼ ὥχόμην *Elmsleius.*

II. *Diphthongus ante brevem
 vocalem elidi non potest, sed per
 crasin vocalem longam efficit;*
 1. AI. Nub. 1153. Βοάσομ' ἄρα.
R. P. apud *P. P. D.* conf. supra
 p. 153. et *Plut.* 877. Med.
 975. (in choricis δέζεται δύστανος
 ἄταν. 984. προσλήφεται δύστα-
 νος, ἄ— vide *R. P.* ad l.). κἄν-
 θρώπου Eupolis apud Schol.
 Townl. ad Il. B. 333. κἄποσείε-
 ται *Ran.* 349. *Raper.* Schol. ad
 Dion. Thrac. p. 698. καὶ ἐγὼ—
 κἄγῳ. ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ἰ τοῦ καὶ
 συνδέσμου, καὶ κινᾶται (sic) τὸ
 ᾱ καὶ εἰς ᾱ μακρόν. *Marmor*
Sigeum l. 3. ΚΑΓΟ. Eum. 461.
 824. 848. Sic καὶ ἐν, κἄν.
 Æschyl. Suppl. 831. Agam.
 1315. 1386. Choeph. 221. Eum.
 233. καὶ ἄν, κἄν. Eum. 739.
 καλένοντ' Eum. 71. κἄκεἰ 81.
 καὶ ἔτι, κἄτι. Æschyl. P. V.
 1023. κἄτι "KAITI contracte.
 V. *Tour.* in Suid. iii. p. 56
 [Vol. II, 72. Ox.]. Vel potius
 KATI. In Jamblich. vit. Pythag.
 iii. §. 14. p. 11. pro KATI.
 ἀγασθεῖς lege, KATI ἀγασθεῖς—
Et præterea reverens. *R. P.*
Class. Journ. xiv. p. 458. quem
 conf. ad *Rhes.* 866. Sed καὶ εἶτα,
 κἄτα. *PR.* iv.—(χ' αἱ τύχαι P. V.
 347.). κἄστν, κἄσόφοις ap. *Pindar.*
 supra p. 100. καὶ εἰ, κεί. Æschyl.
 Choeph. 112. Eum. 30. Aristoph.
 Eccles. 1137. καὶ εἰς, κείς Eur.
 Ph. 583. et Dorice κἄς *Lysist.*
 1246. *R. P.* —κἄκ χερῶν Eum.
 777. 807. καὶ ἴσως, κἄσως. *R. D.*
 infra p. 315. καὶ ὁ, χῶ Pers.
 304. 741. καὶ ὁ, χῶ Septheb.
 197. Thesm. 96. καὶ ἡ, χῆ Eur.
 Suppl. 1168, 1181 (1178, 1191).
 χ' "άν δέη. Aj. 383. κῶδύρεται.

SECT. Epicharmo apud Athen. III, 105.

V. A. χ' δ_{ζ} restituit *R. P.* in Advss.

p. 64. qui citat ex Æschylo
κῶστρεια : et ad Philemon. cclviii.
(Athen. xiii, 569. F.) χ' ὃν
emendavit R. B. p. 132. καὶ
ὀπόθεν, χῶπόθεν R. P. Advss.
p. 305. χῶσον Thesm. 754. “καὶ
οὐκ, κῶνκ· καὶ οὐχί, κούχι, vel
κῶνχί· καὶ οὐδὲ, κῶνδε.” R. D.
infra pp. 339. 317. καὶ οὐδενί,
κούδενί Aj. 1416. καὶ οὐκ, κούκ
Aj. 96. Theodectes apud Stob.
Eclog. p. 141. Grot. χύπὸ χεῖρα
λαμβάνει. χαύπὸ maluit R. D.
infra p. 309. καὶ nunquam cum
εὔ, nisi in compositis (ut Pers.
441., et Av. 1749. apud R. D.
infra p. 306.) et nunquam cum
ἀεὶ crasin facit. R. P. ad Ph.
1422. “Εα αὐτον fit ηυτον, aut
etiam producta vocali α, αυτον.
εἰ αὖ fit ην· εἰ αρουμεν ηρουμεν.”
R. D. pp. 343. 332. 336. 2. OI.
Ph. 1230. Οὐκ ἄν σε λέξαιμ'
quod defendi possit, accipiendo
σε pro σοι, quod factum videtur
Iph. A. 814. οἱ μ' ἀεὶ προσκεί-
μενοι Λέγουσ' R. P. ad l. quem
conf. ad Med. 57. Or. 1338.
Σώθηθ', ὅσον γε τοῦπ' ἔμ'. ΗΔ.
ω κατὰ στέγας, quod ad me atti-
net. τοῦπ' Aldus et plerique MSS.
Hec. 1038. μόνον δὲ σὺν Τέκ-
νοισι μ' εἰσάγει Δόμους. 806. ποῖ
μ' ὑπεξάγεις πόδα; conf. R. P.
ad l. et ad Ph. 1413. Eleganter
sæpe duplicem accusativum di-
versæ rei uni verbo jungi, ob-
servat HEMSTERHUSIUS in Misc.
Obs. Vol. vi, p. 340. Conf.
Brunck. ad Aristoph. Pac. 1099.
et Soph. Œd. Tyr. 717. Æschyl.
Suppl. 375. φόβος μ' ἔχει φρένας.
Eum. 88. μὴ φόβος σε νικάτω
φρένας. Æsch. Choeph. 120.
Ran. 1211. μοί 'στιν· et Eum.
911. Ach. 338. σοί 'στι. μούστιν
et σούστι malebant T. H. ad

Plut. 829. et *Koen.* ad *Greg.* p. 64. quos sequitur *Elmsleius*; et certe maluisset *R. P.*, ut ex *Choeph.* 120. *Eum.* 911. iudice *P. P. D.* patet. σοῦστιν *Amipsiæ* apud *Athen.* reddidit *P. P. D.* ad *Nub.* 607. quem vide. *Soph.* *Aj.* 534. Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε. *Aristoph.* *Eccl.* 646. "Ωστ' οὐχι δέος μή σε φιλήσῃ. δεινὸν μέντ' ἂν ἐπείπὸνθαι ἄνγ' vel ἄρ' *R. B.* *Ach.* 161. (543. 710.) Ὑποστένοι μέντ' ἂν ὁ θρανίτης λεῶς. *R. P.* ad *Med.* 863. quem conf. ad 1090. *Ach.* 161. 543. 710. et *P. P. D.* *Addend.* p. (131). *Av.* 1691. *Eccl.* 646. addas *Soph.* *Ph.* 1253. *Lys.* 944. Ἀγαθόν. ἔα αὐτ', ὧ δαιμονία. Malim ἔα τ', ὧ δαιμονία, i. e. ἔα τοι." *R. P.* *Av.* 1446. Λόγοισί τ' ἄρα καὶ πτεροῦνται; λόγοισιν ἄρα *Brunck.* λόγοισί τ' [i. e. τοι] ἄρα *Hotibius*; vide supra p. 153. *Eur.* *Hipp.* 443. οὐ τᾶρα λύει, i. e. οὐ τοι ἄρα. *Elmsleius.*

III. *Diphthongus ante longam vocalem elidi non potest; R. D. supra p. 159. Nub. 523. Πρώτους ἡξίωσ' ἀναγεῦσαι ὑμᾶς, ἢ παρέσχε μοι. conf. Brunck. ad Thesm. 916. ΦΥΛΑΤΤΕΣΘ ἡ. quamvis lectio sit prava, forma tamen est proba: p. 462. ΚΑΘΗΣΘ ΑΝ. et p. 485. ΕΚΚΑΛΕΙΣΘ ἡν. quibus addas Eur. Iph. T. 679. Προδούς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος. (Soph. Tr. 216. αἰρόμ', οὐδ' ἀπώσομαι, in melicis.). Sed, quærit sagacissimus Koënius ad Greg. p. 72., quid fiet de δέομ' οὐδὲ in Aristoph. Vesp. 1417. et τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδε vs. 318, quæ talem contractionem recusant? Neque hic deest quod regeramus. Priorem locum supra ad p. 486. citatum jampridem, quomodo digerendi sunt, digesserunt Bentleius et Porsonus.*

* Nub. 7. Οτ ουδε ¹⁸³ κολασ εξεστι μοι τους οικετας

AD
VESP.

42. Ητις με γημ επηρε την σην μητερα.

minus recte repræsentantur. Oportet vero κολασαξ-
εστι et γημαπηρε, non secus atque in καγω, καπειτα ¹⁸⁴
et similibus fieri videmus. Hæc inquam est vera
potestas. Per me tamen licebit exarare, quo melius
verborum analogia conspiciatur, κολασαι ξεστι ¹⁸⁵ et
γημαι πηρε ¹⁸⁶. Restat tertium genus, in quo hodiernæ

270

Vesp. 1417. Σὺ λέγε. δικῶν γὰρ
οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων. Si e
diphthongis AI sit brevissima,
hæc in vocalium nexu τῷ AY et
OY morem gerens commode ob-
sequeretur, et cum iis patiens col-
liquesceret. Thesm. 799. Κὰν
ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾶθ' εὐρητ'
αὐτὸ θύραισιν R. P. Lys. 926.
'ΑΛΛ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε edd.
et cod. Rav. "leg. 'ΑΛΛ' οὐδὲ
δέομαι "γωγε, ut infra (933)."
R. B. Οἴμ' ὥς sæpenumero ver-
sum inchoat; Aristoph. Ach.
590. Οἴμ' ὥς τεθνήξει. 1117. Οἴμ'
ὥς ὑβρίσεις. Vesp. 1449. Οἴμ'
ὥς ἀπολείς. Nub. 773. Οἴμ' ὥς
ἡδομαι. Pac. 173. Οἴμ' ὥς δέ-
δοικα. 424. Οἴμ' ὥς ἐλελήμων.
Thesm. 927. Οἴμ' ὥς πανοῦργος.
1212. Lys. 463. Οἴμ' ὥς κακῶς.
Plut. 900. Οἴμ' ὥς ἄχθομαι.

183. ὅτι οὐδὲ Rav. vide p. 442.

184. καπειτα * * et μηπιδουνα-
μαντὸν Thesm. 224. infra p. 324.

185. κολάσ' ἐξεστι C. D. E.
ὅτ' οὐδ' ἐξεστὶ μοι κολάσαι τοὺς
οἰκέτας F. κολάσ' ἐξεστι H. I. et
inter l. τιμωρήσασθαι κολάσ'
ἐξεστι T. ἐ post rasuram: "κο-
λάσαι ξεστι Liban. Ep. 144."
R. P. apud P. P. D.

186. ἥτις μ' ἐπῆρε τὴν σὴν
μητέρα C. cum interpr. γυναῖκα
λαβεῖν ἢ. μ' ἐ. γῆμαι τ. σ. μ. D.
γῆμ' ἐπῆρε E, F, T, H, I. et in-
ter l. ἐμὲ γυναῖκα λαβεῖν ἐπεισε.

1. Hæc profecto scribendi ratio
magis perspicua est; Eur. Med.
722. πειράσομαι γώ. Iph. A.
726. εἴθισμαι κ σέθεν. 1396.
γενήσομαι γώ. 1436. παῦσαι μὲ
μὴ κάκιζε. Helen. 961. Αἰρήσο-
μαι γώ. Aristoph. Eq. 748. fo.
'ΑΛΛ' ὥς τὸ πρόσθε R. B. et
παρεῖναι ε Br. Vesp. 821. κάθη-
μαι γώ. R. P. 935. οἶμαι γώ.
Nub. 1032. πάλαι γώ πνιγόμεν
R. B. 1344. τύπτεσθαι στίν.
R. P. Pac. 323. βούλομαι ἄλ'
Raper. 703. γεγενῆσθαι ν Raper.
748. παρεῖναι ε Brunck. Av.
444. διατίθεμαι γώ. R. P. et
Hermann. de metr. [p. 153. ed.
pr.]. 977. διδόναι νεστι R. P. et
forte Cod. Rav. Thesm. (299.
καθίζωμαι ν Brunck. καθίζω μ'
me collocem. Raper.) 601. οἶομαι
"γωγ Br. et forte Cod. Rav. Lys.
759. δύναμαι "γωγ οὐδὲ κοιμᾶσθαι
ν πόλει Br. in add. ad Thesm.
292 (299). et Valck. δύναμαι γ'
ἔγωγ MS. Trin. Coll. Cant. δύ-
ναμ' ἔγωγ Rav. δύναμαι γ' ἔτ' οὐ.
Cod. A. apud Br. Ran. 118.
Forte, ἀφίζομαι ε Raper. 704.
Lege εἶναι ν τῇ R. P. 1116. τάχα
δ' εἴσομαι γώ. Antiphanes apud
Athen. xiv, 654. F. "Οψεται κ.
et Aristoph. Eq. 1155. Εἴσομ',
ἣν φράσης γε σὺ ex elegantissima
emendatione R. P. apud P. P. D.
sed et hæc rarissima vel nulla
sunt. Homerus diphthongum,

SECT. quæ primam formæ passivæ personam terminat, sæpissime elidit; ut, "Il. A. 168. "Ἐρχομ' ἔχων" et Danaï hanc licentiam non repudiabant. Quod si vera sit Dawesii sententia, quid fiet de "Menandri Fragment. Incert. No. cxciij, apud Bentleyum: Καί τοι τι λογιζομ' ὁ κακοδαιμων προσδοκων; Adde, de quibus me per literas monuit TYRWHITTUS vir amicissimus. 'Philemon Fragment. Incert. v. 187 (ccc. R. B.). Τους αυτος αυτου βουλεθ' υγιαινειν φιλους. Iph. Aul. v. 1141. Παντ' οίδα και πεπυσμ', ἃ συ γε μελλεις με δραν et Euripid. Fragm. Incert. Παιδευμα δ' ερωσ σοφιας κ' αρετης.' quod non egere videtur licentiæ anapæsticæ excusatione." Burgessius; nimirum ex Athen. xiii. p. 561. A. B. Hos anapæstos sic digeras; Παιδευμα δ' "Ερωσ σοφίας, ἀρετῆς Πλεῖστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλεῖν Οὗτος ὁ δαίμων ἡδιστος ἔφν Πάντων θνητοῖς. * * * Τοῖσι νέοισιν μήποτε φεύγειν, Χρῆσθαι δ' ὀρθῶς ὅταν ἔλθῃ. Lys. 933. Μὰ Δί', οὐ δέομαι γ' edd. et cod. Rav. οὐδὲ δέομαι. ἀλλὰ MSS. Trin. Coll. Cant. et B apud Br. οὐ δέομαι δῆτ' ἀλλά. "Lege, Μὰ τὸν Δί', οὐ δέομ' ἀλλά. vel Μὰ Δί', οὐ δέομαι ἔγωγ' ἀλλὰ R. B." "Repono, οὐ δέομαι γάρ." R. P. apud P. P. D. quem vide supra p. 365. De Nub. 550. Vide R. B. apud Kuster. Apollophanes apud Athen. iii, 75. C. Τῶν μυρρίνων ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι "Ας δ.—R. P. Advss. p. 59. "Vulgo βούλομ' ἄς." Diodorus Sinopensis vi, 239. C. εἰσέρχομαι Ἐνθάδε σιωπῇ καὶ ποιήσας εὐσταλῇ Ἑμαῦτον. R. P. ib. p. 80. "Vulgo εἰσέρχομ' ἐνθάδε Ἡδὴ σιωπῇ." De Iph. A. 1141. vide PR. vi. Iph. A. 407. Συνσωφρονεῖν σοι

βούλομ' ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. apud "Plutarch. Il. 64. C. Συνσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν. et ita omnino legendum." R. P. Advss. p. 251. quem vide. Soph. Ant. 523. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν. Οὐ γὰρ Plutarch. ibid. 53. C. Conf. P. V. 39. et Androm. 985. Platonem apud Athen. xiv, 644. A. medeatur, qui possit. Est ubi Comœdiæ, ut aiunt, Mediæ scriptores hanc legem sæpius migrarunt; et Novæ quidem eam sæpissime neglexere: sed veterum Comicoꝝ consuetudo hanc licentiam omnimodo vetat. Καίτοι τι λογίζομαι κακ. Blomfield. in Addend. ad Septheb. 469. Menander apud Plutarch. T. ii. p. 251. A. "Ἐχω δὲ πολλὴν οὐσίαν καὶ πλούσιος Καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός. Id. p. 100. E. 471. B. Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται, Ἐπὰν δ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, τρεῖς ἄθλιος. Γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' ἀεί. Ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾷτ', ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός. R. P. Advss. p. 293. Crit. Rev. March, 1805. p. 233. Phoenix Colophonius apud Athen. viii, 360. A. δουν' ἐπ'.

2. Vesp. 1278. οἱ ἔκτος Q. S. F. Christianus. σοι ἔγωγ' Menandro restituit P. P. D. ad Ach. 254. Dixit quidem Menander apud Cler. p. 264=ccxxxviii. Ὁ δέ μ' ἠκολούθησε μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν. et sæpenumero hanc licentiam libentissime sibi permiserunt novissimi Comœdiæ poetæ; sed vide omnino DOBRÆUM in Addend. ad Aristoph. Plut. 113., cui *Incorrupta Fides, nudaque Veritas Quando ullum invenient parem?*

3. "Vocalis initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem:" hinc in Med. 159, 60. τάκου δν-

quidem lectiones diphthongum syllaba etiam brevi sequente elisam exhibent. Id quod si recte fieret, observationem nostram funditus subverteret. Huiusmodi quotquot hodie notavi loca, cum pauca admodum sint, libet hic semel singula perstringere:

AD
VESP.

¹ Πριν την εμην ΚΑΛΕΙΣΘ, απαγξαιμην τρεχων.

² Ωστε μ ΑΠΑΓΧΕΣΘ, όταν ορχεισθαι—

³ ΑΠΟΛΟΥΝΤ αρ αυθ οι θεντες ου γαρ εσθ οπως ¹⁸⁷.

⁴ Κρατηρα συγκιρνασιν αι μυροπωλιδες
ΕΣΤΩΣ εφεξης—

⁵ Λαβων ταχυ πανυ· ΚΛΑΥΣΕΤ ara νη τω θεω.

⁶ ΓΕΝΩΝΘ· υφ αρματ ηγαγον φιληνιους.

Legendum statuo Πριν την εμην [δικην] ΚΑΛΕΙΝ ¹⁸⁹
—*Before they call my cause.* Similiter Plut. 597.

¹ Nub. 778. ² 984. ³ 1188. ⁴ Eccl. 836. ⁵ Thesm. 923. ⁶ Æschyl. p. 31. l. 13. (P. V. 466.).

ρομένα male elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apposuit Brunckius. R. P. ad l. et ad Hec. 728. et ad Ach. 338. s. c. p. 383. Thesm. 713. μου ξαρπάσας Pac. 512. όμου στιν Eum. 218. "Ορκου στί. Thesm. 21. που στιν vide R. P. ad Euripid. Suppl. 127. Hec. 1107. Pac. 680. "Οστις κρατεί νυν του λίθου του εν τη Πνυκί. Brunck., dele εν.

187. 1. καλεϊσθ C, E, H, I, T. καλεϊσθ F cum interpr. εισάγεσθαι εις το μέσον. 2. απάγχεσθαι I, απάγχεσθ D, F, H, T. cum interpr. πνίγεσθαι, et E cum interpr. πν. υπό της λύπης. "Ωστε μ' απάγχεσθ όταν — citat Bentleius in Epist. ad Kuster. apud Mus. Crit. N°. vii. p. 446. 3. απολουντ' αρ C, D, E, F, I. et H inter l. φθαρήσονται.

188. Il. A. 97. ούδ' ότε πριν λοιμοίο βαρείας χείρας αφέξει, Πρίν γ' από πατρί φίλωι δόμεναι Φελικώπιδα κούρην] Καί αι Άρι-

στάρχου, και αι Σωσιγένους, και ή Μασσαλιωτική, και ή Ριανοῦ, και σχεδόν πᾶσαι, οὐδ' όγε πριν Δαναοῖσιν αείκεα λοιγόν άπώσει· έοικε δέ ή έτέρα Ζηνοδότου εἶναι. Schol. TOWNL. Ven. Lips. Conf. Il. B, 413—17. E, 219. 288. Soph. Œd. Col. 36. Eur. Med. 184. 1020—24. Hippolyt. 29. Aristoph. Vesp. 1325. Eq. 318. Eccles. 625. πριν τοῖς αἰσχροῖς και τοῖς μικροῖς χαρίσασθαι R. P. apud Gaisford. ad Eur. Suppl. p. 206. Plato de Legg. viii, p. 844. D. πριν έλθειν την ώραν την του τρυγᾶν άρκτούρω ξύνδρομον,—Thucyd. ii, 53. άδηλον νομίζων ει, πριν επ' αυτό έλθειν, διαφθαρήσεται. MS. Cantab. Nn. 3. 18. extra notatus exhibet, ει πριν επ' αυτό έλθῃ. De voculis πριν αν cum subjunctivo vide R. P. apud P. P. D. l. c. ad Pac. 1112. Eccles. 625. Elms. ad Heraclid. 959. Med. 215, 6. et Reisig. Conjectanea pp. 65—67. Æschyl.

SECT.
V.

Τους δε πενήτας των ανθρωπων ἀρπαζειν ΠΡΙΝ ΚΑΤΑ-
ΘΕΙΝΑΙ.

271 * *Before they have set it down.* 2. Ωστε μ ΑΠΑΓ-
ΧΕΙΝ¹⁸⁹—*Adeo ut me enecet.*—Vesp. 684.

Και προς τουτοις επιταττομενος φοιτας, ο μαλιστα μ
ΑΠΑΓΧΕΙ.

3. ΑΠΟΛΟΙΝΤ αρ¹⁹⁰—*Male pereant.*—4. Unicusne, obsecro, crater satis erat, quo se invitarent universi cives Athenienses? Nam omnes vocati erant vers. 829.

Ω ΠΑΝΤΕΣ ΑΣΤΟΙ (νυν γαρ ούτω ταυτ χει)

Χωρειτ, επειγεςθ—

Profecto si cui forte lectio vulgata adrideat, ab eo cognoscere impense velim, primo, quanta crateris magnitudo, deinde, qualis figura, ad quam mulieres non jam εν κυκλω sed εφεξης starent, censenda videatur. Interim vero crediderim haud exiguum fuisse craterum numerum, ac proinde rescribendum esse:

ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΙΡΝΑΣΙΝ αἱ μυροπωλιδες

ΕΣΤΩΤΑΣ εφεξης¹⁹¹—

Pocula temperant unguentariæ mulieres Ordine stantia—

P. V. 1025. Οὐκ ἔστιν αἰκισμ' οὐδὲ μηχανήμ', ὅτῳ Προτρέψεται με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε, Πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια. Soph. Ph. 1332. Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς. 2. ὥστ' ἔμ' ἀπ. Cod. C. Brunckii.

189. Sophocl. El. 755. Xen. Cyrop. iii. p. 69. B. ὥστε μη- πότε λατρεῦσαι ταύτην. etc.

190. ἀπολοῦσ' ἄρ' Cod. Rav. et ex conjectura Br. ad 1258. Æsch. Agam. 934. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦσ' ἐμοί. pro διαφθεροῦντ' R. P. Advss. p. 158.

191. Ἑστᾶσ' Scal. "Brunck- ius in prioribus Dawesio accedit, pro ἑστῶσ' ex MS. lectione

ἱστᾶσι edidit ἱστᾶσί τ'. Et κρα- τῆρα ἐγκεραννύω quidem occurrit apud Pindarum Nem. ix, 118, 9. sed simplex verbum usitatus. Deinde cum MS. Ravennas ha- beat Κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν et Ἑστᾶσ', quis dubitet legere, Κρα- τῆρας οὖς κιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες, Ἑστᾶσ' ἐφεξης?" PORS. ad Or. 1645. Nugatur Hotib. p. 139. Eur. Ph. 1095. ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κοῦκ ἀνήρπασται πόλις. Plato Phileb. p. 61. B. 9, 10. Τοῖς δὴ θεοῖς, ὧ Πρώταρχε, εὐχόμενοι κε- ραννύωμεν—Infra C. 3, 4. καὶ μὴν καθάπερ ἡμῖν οἰνοχόοις τισὶ παρε- στᾶσι κρῆναι. Sic Cod. Clarkio- Bodl.; παρεστῶσι Editiones.

Atque hæc quidem lectio ulterius in se commodum AD
VESP.
habet, quod κρατηρας εγκιρνασιν sit locutio bene
Attica, alterum vero κρατηρα συγκιρνασιν non item.
Eubulus apud Athenæum Lib. II. 36. [B].

* Τρεις γαρ μονους ΚΡΑΤΗΡΑΣ ΕΓΚΕΡΑΝΝΥΩ. 272

5. ΚΛΑΥΣΕΤΑΙ νη τω θεω. 6. ΓΕΝΟΙΝΘ—Ecce autem
loci contextum :

ΚΑΖΕΥΞΑ πρωτος εν ζυγοισι κνωδαλα
Ζευγλαιοι δουλευοντα σωμασιν θ, ὅπως
Θνητοις μεγαστων διαδοχοι μοχθηματων
ΓΕΝΟΙΝΘ.—

Εζευξα — ἵνα γενοιντο *I joyned—that they might be-
come.* Nam aoristus iste de tempore præterito hic
usurpatur. Quod autem vulgo habetur εζευξα—ἵνα
γενωνται perinde est ac si dicas, *I joyned—that they
may become*¹⁹². Reliqua autem oratio,

192. Pro ζεύγλαιοι "L. ψυ-
χαῖσι f. "ΥΣΤΡΙΞΙ. σώματα sunt
servi." Toupus in exemplari
quondam suo Epp. Tan. Fabri,
p. 224. quod fateor me haud
capere. Deinde pro σώμασιν
σήμασιν Tan. Faber, p. 67. "*Dis-
putationem, an Poetis Atticis
licuerit diphthongum elidere, non
attingo; neque vero alteram, quæ
moveri potest, an poeta Atticus
nunquam fecerit, quod non licuit.
Hoc tantum moneo, de loco Æs-
chyleo, nullam causam apparere,
cur ob syntaxin, γενωνθ' mutetur
in γενοινθ', si modo locus inter-
pungatur, ut, opinor, interpungi
debet.* Sic Καζευξα πρωτος εν
ζυγοισι κνωδαλα Ζευγλαιοι δου-
λευοντα σωμασιν θ' ὅπως Θνητοις
μεγαστων διαδοχοι μοχθηματων
Γενωνθ', ὑφ' ἄρματ' ηγαγον φι-
ληνιους Ιππους. Ηγαγον ἱππους
ὑφ' ἄρματ'—ὅπως γενωνται, *I
have brought—so that they may
become.* TYRWHITTUS. Aliter

paullo in conjecturis penes Præ-
sulem eruditissimum, T. Burgess.
"Καζευξα πρωτος εν ζυγοισι
κνωδαλα Ζευγλαιοι δουλευοντα,
σωμασιν θ' ὅπως Θνητοις μεγα-
στων διαδοχοι μοχθηματων Γε-
νοινθ', ὑφ' ἄρμα τ' ηγαγον φιλη-
νιους Ιππους—Ita distinguendi
sunt hi versus. In v. 464. γενοινθ'
est ex emendatione Dawesii Misc.
Crit. p. 272. Vulg. Γενωνθ' "
Alterutrum probum. H. Υ, 308.
Καὶ παίδων παῖδες, τοίκεν μετό-
πισθε γένωνται. γένοιντο Heyn.
ad Æn. III. 97, 8. sed γένωνται
in disq. II. P. LXVII. ed. ult.;
utrumque recte: sed in Xenoph.
Anab. II. 116. l. 4. legendum
omnino ex MSS. Eton. et Paris.
ἐγένοντο—γένοιντο. et γένοιντο
apud Thucyd. II, 52. Nunc de-
mum propendeo in Elmsleium ad
Tyrwhitti Conj. p. 4.: ζεύγλησι
rectius sine ι subscripto; vide
supra ad p. 207.

SECT.
V.

—υφ αρματ ηγαγον φιλήνιους

Ιππους—

ασυνδετος adeo est, ut ne ferri quidem possit. Legendum vero vel totidem literis

—υφ ΑΡΜΑ Τ¹⁹³ ηγαγον φιληνιους

vel certe levi mutatione—υφ ΑΡΜΑΤΑ Τ ηγαγον—
Alterum porro locum eadem pagina exhibet manu emendatrice indigentem:

—κουτε¹⁹⁴ πλινθυφεις

Δομους προσηλους ισαν—

Ad quem Scholiastes : Προσηλους] Προς ήλιον όρωντας. και Ευπολις, Αυλη ΠΡΟΣΗΛΟΣ — Mihi vero per-
273 * suasum sedet neque Æschylum προσηλους, nec vero Eupolin προσηλος scripsisse. Expediant utique, velim, etymologi, qua tandem analogia προσηλος a fonte ήλιος profluere dicendum sit. Alia certe ratione intra versum secundum [457.] formatum occurrit ανήλοις non ανήλοις;

Μυρμηκες, αντρων εν μυχοις ΑΝΗΛΙΟΙΣ¹⁹⁵.

193. “ υφ’ αρμα τ’ Turneb.”
Blomfield.

194. κοῦτι *R. P.*

195. Vide *Musgravii* Dissert. pp. 59, 60. Plato *Phædo* p. 62. A. Frf.=p. 82. B. 4. HSt. “Οτι τούτους εικός έστιν εις τοιοῦτον πάλιν άφικνεΐσθαι πολιτικόν και ήμερον γένος, ήπου μελιττων, ή σφηκων, ή μυρμήκων, ή και εις ταυτόν γε πάλιν τὸ ανθρώπινον γένος, και γίγνεσθαι έξ αυτων ανδρας μετρίους. Lege, μελιττων ή κηφήνων. De *Republ.* viii. p. 716. B. C. Frf.=p. 552. C. HSt. Βούλει ουν, ήν δ’ έγώ, φωμεν αυτόν, ως έν κηρίω κηφήν έγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὔτω και τόν τοιοῦτον έν οικία κηφήνα έγγίγνεσθαι νόσημα πόλεως; Πάνυ

μέν ουν, έφη, ω Σώκρατες. Ουκοῦν, ω’ Αδείμαντε, τούς μέν πτηνούς κηφήνας πάντας άκέντρος ό θεός πεποίηκε, τούς δέ πεζούς τούτους, ένίους μέν αυτων άκέντρος, ένίους δέ δεινά κέντρα έχοντας; Xen. *Anab.* iv. 298. Αί δ’ οικίαι ήσαν κατάγειοι. “Vide Eurip. *Herc. Fur.* 608. *R. P.* *Locus est*, Χρόνω δ’ ανελθών έξ ανηλίων μυχων.” *Advss.* p. 151. *Alcest.* 868. εις ανηλίους δόμους. *Lucian.* ii. 2, 923. τόπον τινά υπό της γης—ζοφερόν και ανήλιον. *Æschyl.* *Choëph.* 49. ‘Ανήλιοι, βροτοστυγεΐς Δνόφοι καλύπτουσι δόμους, [Macrobian. *Saturn.* p. 559. ed. Pontan. νύξ δέ μάλ’ ανωφερή κάτεχ’ ουρανόν. “*Leg. δνοφερή.*” *R. B.* *Theogon.* 117. Νυκτός τε

Quam et omnia eandem originem agnoscentia perpetuo sequuntur. Rescribendum vero censeo apud AD
VESP.
Æschylum Δομους ΠΡΟΣΕΙΛΟΥΣ, apud Eupolin Αυλη ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ. Suidas: ΠΡΟΣΕΙΛΟΣ] Προς την ΕΙΛΗΝ¹⁹⁶, ητοι την θερμασιαν. Eodem fonte derivata sunt ΑΕΙΛΟΣ et ΕΥΕΙΛΟΣ. Hesychius: ΑΕΙΛΑ¹⁹⁷ πεδια] Ανήλια· ΕΙΛΗ γαρ ἡ του ἡλίου αυγη. ΕΥΕΛΟΝ I. ΕΥΕΙΛΟΝ¹⁹⁸] Ευήλιον: Suidas: ΕΥΕΙΛΟΣ τοπος]

δνοφερῆς. 672. νύκτα διὰ δνοφερήν. Soph. El. 92. ὁπόταν δνοφερὰ νύξ ὑπολειφθῇ. Conf. Theogon. 243. 736. Æschyli Pers. 536. Eum. 379.]. Eum. 387. Ἀνηλίῳ λάμπα. Septheb. 860. Alcest. 449. ἀνάλιον. Eum. 396. δυσήλιον κνέφας. 903. Εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν.

196. Callimachi fragmentum cxxiv. apud Schol. ad Œd. Col. 314. a ΤΥΡΩΗΙΤΤΟ ad Τουρ. p. 41. emendatum, πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο ΕΙΛΗΣ, quam Brunckius edidit, et amici nomen callide dissimulavit. Philostrat. Icon. l. 11. c. 33. p. 858. καὶ φοινίττει [ὁ ἥλιος] μετρία τῇ ἰδῇ. μετρίῳ τῷ ἰδεῖ Olearius; μετρία τῇ εἴλῃ instauravit Heringa in Obs. p. 285.

197. Lex. MS. Coisl. citante Kustero apud Albert. Ἀειλα. τὰ πολύσκια χωρία, κατὰ στέρησιν τῆς εἴλης. οὕτως Αἰσχύλος. Vide Odyss. Α, 14—19. et Festum v. Cimmerii.

198. Eustath. p. 1573, 45= 276. 18, 19. εὐείλον χωρίον. τὸ εὐήλιον. Salmas. in Plin. Exercit. p. 224. a. D. E. Græci passim εὐείλους τόπους, et προσείλους, loca soli exposita [apricos campos] vocant: ubi semper vitio librariorum hodie legitur προσήλους, et εὐήλους. conf. ibid. p. 696. b. A. B. Eur. Ph. 685.

γαῖαν, ἃ νιν εὐείλοισι Δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς. Plato Polit. II. p. 431. A. Læmar. πᾶν φυτὸν, ὑπὸ εἰλήσεών τε καὶ ἀνέμων, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων. Schol. ad l. p. 152. Εἰλήσεων. τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκκαύσεων. Tota hæc familia a vetusto vocabulo ἔλη splendor, aut gelu, originem ducit; [Hesychius: Γέλαν: αὐγὴν ἡλίου. Æolice.] sol enim, æque ac rigore frigus, calore suo terram constringit. II. Φ, 346. Ὡς δ' ὅτ' ὁπωρινὸς Βορέης νεοΦαρδέ' ἀλωὴν Αἰψ' ἢ ἂν ξηραίνῃ. Virg. Geo. I, 92. rapidive potentia solis Acrior, aut Boreæ penetrabile frigus ADURAT. Claudian. in laud. Serenæ, 6. Quos neque frigoribus Boreas, nec Sirius urit. Xenoph. Anab. IV. p. 291. ἀνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει, πανταπάσιν ἀποκάων πάντα καὶ πηγνύς τοὺς ἀνθρώπους. VII, p. 531. Ἦν δὲ χιῶν πολλή, καὶ ψύχος οὕτως, ὥστε τὸ ὕδωρ, ὃ ἐφέροντο ἐπὶ δεῖπνον, ἐπήγνυτο, καὶ ὁ οἶνος ἐν τοῖς ἀγγείοις, καὶ τῶν Ἑλλήνων πολλῶν καὶ ῥῖνες ἀπεκάοντο καὶ ὤτα. Curtius, VII, 3. Multos exanimavit rigor insolitus nivis, multorum adussit pedes. Vide Davis. ad Cic. Tusc. II, xvi. Steph. Byz. ΣΟΥ'ΑΓΕΛΑ, πόλις Καρίας, ἐνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς ὡς δημοῖ καὶ τοῦνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες ΣΟΥ'ΑΝ τὸν

SECT. V. O θερμος. Ipsum fontem apud Aristophanem videre est Vesp. 768.

ην δ ἐξέχῃ¹⁹⁹
ΕΙΛΗ προς ορθον, ἡλιασει προς ἥλιον.

Ubi vulgo sensu parum apto legitur προς ΟΡΘΟΝ. Scripturam autem, quam amplectendam ducimus, multa exemplaria, teste Scholiographo, olim præferebant. *At cave Aristophanei, a quo exorsus es, loci obliviscaris.* Sane peropportune admones. Itaque eo revertor. Ibi autem editt. nonnullæ exhibent,

274 * Δευτερον αυ σου τουτι γραφομαι, την του πλουτου καταχνην.

Jam si τουτο γραφωμαι scripseris, metri integritatem restitueris. Mihi vero non ita multum adridet istud σου. Proinde malim Δευτερον αυ τουτο γραφωμαι γω, sive γραφωμαγω. Per me etiam cuiquam legere licebit, Δευτερον αυ τουτι γραφομαγω; non jam ut præsens pro futuro adhibeatur; cave id existimes: sed ut concipiatur Bdelycleo uno eodemque tempore et scribere et loqui.

V. 707.

Ει γαρ εβουλοντο βιον πορισαι τῷ δημῷ, ῥαδιον ην αν

τάφον, Γ'ΕΛΑΝ δὲ τὸν βασιλέα. ὁ πολίτης ΣΟΥΑΓΕΛ'ΕΥΣ. Hinc fortasse Γελῶνες Syracusarum principes. D. R. ad Tim. pp. 35. 69. 94. 97. et Blomfield. ad P. V. l. c.

199. ἐξέχῃ gl. ἀνίσχῃ, ἀνατέλλῃ. Victorii Codex. Casaubonus legisse videtur, ἡν ἐξέχῃ Εἴλη κατ' ὀρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. Iudit poeta in similitudine vocum εἴλη, et ἥλιος, et ἡλιάζειν. Casauboniana p. 49. "ὀρθρον Schol." R. P. apud P. P. D. "Suidas in ἐξέχειν. ἐξέχῃ Εἴλη κατ' ὀρθρον. si sol mane effulgeat: ut, ἐξέχ', ὦ φίλ' ἥλιε [Strattis Phœ-

nissis apud Polluc. ix, 124. R. P. ad Ph. 768.]" R. B. Deinde ἡλιάσει legisse videtur vir summus. "Eustathius s. c. e Lexicis Rhetoricis docet, utrumque εἴλη et ἔλη veteribus usitatum fuisse;" et, si Chishullo fides, ἥλιος in compositis aspirationem amittit, p. 43. Agam. 521=502. δαίμονες τ' ἀντήλιοι. vide Blomfieldii Glossar. ad l. Soph. Aj. 805. Οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους. ἐσπερίους MS. Hunt. et ἀνθηλίους MS. Harl. Eur. Ion. 1550. Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Sic ἀπηλιαστής ἀπηλιώτης.

Εἰσιν γε πολεὺς χιλίαι αἱ νυν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπαγοῦσιν·
 Τούτων εἰκοσὶν ἀνδρας βόσκειν εἰ τις ΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝ
 ἑκάστη,

AD
 VESP.

Δυο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἐζὼν ΕΝ πασι λαγωῖς.

Εἰ γὰρ ἐβούλοντο — ῥᾶδιον ἦν αὖ. *Si enim vellent—
 facile utique esset.* Hactenus quidem recte: At εἰ
 τις προσεταξεν — ἐζὼν *siquis imperasset — vivebant—
 cum præcedentibus parum quadrant; nec vero vel
 sibi constant. Neque enim rectius procedit tempo-
 rum proportio quam in barbara ista Florentis Chris-
 tiani interpretatione:*

“ — *Siquis viginti hominum cuique alimenta
 imperet uni,*

“ *Gemina ex nostro populo myrias potuisset vi-
 vere laute.*”

* In qua etiam vocis *myrias* primam perperam vi- 275
 demus correptam. Porro ἐζὼν ἐν λαγωῖς loquendi
 est ratio a nemine usurpata. Omnia in integrum
 restituet levis mutatio:

————— εἰ τις ΠΡΟΣΕΤΑΤΤΕΝ ἑκάστη

Δυο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ΕΖΩΝ ΑΝ²⁰⁰ πασι λαγωῖς.

*Si enim populo victum præbere vellent, facile utique
 esset: Mille sunt urbes, quæ nunc tributum nobis
 adferunt. Harum cuique siquis imperaret viginti
 viros alere, viginti popularium millia omnigenis
 pulmentariis viverent.* Constructioni, qua λαγωῖς ad
 verbum ἐζὼν refertur, germana est, quæ in Euripidæ
 Cyclope extat vers. 121.

200. ἐν Cod. Rav. et, “ ut
 videtur, legit Suid. λαγῶις, certe
 in πυριάτης.” R. P., cui ad-
 stipulatur Raperus Ach. 1025.
 ὥπερ μ’ ἐτρεφέτην Ἐν πᾶσι βο-
 λίτοις. Frustra; in Cod. A. apud
 Br. perspicue scriptum est ἐζὼν
 ἄν. Ex Ach. l. c. saltem constat
 Comicum alibi Dawesio obnitente

sic locutum esse; sed hoc in loco
 sententia omnino flagitat ἐζὼν
 ἄν, ut bene observat Brunckius.
 Eur. Hec. 1093. εἰ δὲ μὴ Φρυ-
 γῶν Πύργους πεσόντας ἤσμεν
 Ἑλλήνων δορὶ, Φόβον παρέσχ’
 ἄν οὐ μέσως ὁδε κτύπος. Vide
 supra p. 440.

SECT.
V.

Σπείρουσι δ, η ΤΩΙ ΖΩΣΙ, Δημητρος σταχυν;
ΣΙ. ΓΑΛΑΚΤΙ, και ΤΥΡΟΙΣΙ, και μηλων ΒΟΡΑΙ.

Isti autem ει τις προσεταπτεν—εζων αν similis passim occurrit. Unum illud Menandri adducam quod sic refingendum statuit Cl. Bentleius [pp. 1, 2.] :

ΕΙΠΕΡ ΤΟΝ ΑΔΙΚΟΥΝΤ ΑΣΜΕΝΩΣ ΗΜΥΝΕΤΟ
ΕΚΑΣΤΟΣ ΗΜΩΝ, και ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ,
Ισως νομιζων ιδιον ειναι το γεγονος
Αδικημα, και ΣΥΝΕΠΠΑΤΤΟΝ αλληλοις πικρως.
ΟΥΚ ΑΝ ΕΠΙ ΠΛΕΙΟΝ ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΗΜΙΝ ΗΥΞΕΤΟ²⁰¹.

In Clerici editione legitur συνηγωνισατο et ηυξατο. Contra autem vir. Cl., “Nesciebat Vir Clarissimus
276 * “Clericus illud ΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟ corripere quar-
“tam syllabam, et idcirco in senario stare hic non
“posse. Corrigendum erat :

“ΕΚΑΣΤΟΣ ΗΜΩΝ και ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ :

“quod et præcedens ΗΜΥΝΕΤΟ, et quod continuo
“sequitur ΣΥΝΕΠΠΑΤΤΟΝ, utrumque temporis im-
“perfecti, apertissime demonstrant.

“Ibidem. ΟΥΚ ΑΝ ΕΠΙ ΠΛΕΙΟΝ ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΗΜΙΝ ΗΥΞΑΤΟ
ΤΟ ΤΩΝ ΠΟΝΗΡΩΝ.

“*Non tantopere malum adauctum esset,*

“*Quod fit a malis.*

“Atqui ΗΥΞΑΤΟ in ea, quam ponit vir Cl., signifi-
“catione ne Græcum quidem est. ΑΥΞΟΜΑΙ enim
“in tempore indefinito non ΗΥΞΑΤΟ facit, sed
“ΗΥΞΗΣΑΤΟ. ΗΥΞΑΤΟ longe aliud notat, *precatus*
“*est, gloriatus est*, ab ΕΥΧΟΜΑΙ²⁰². Repone igitur,

201. “Phileleutherus Lipsien-
sis συνηγωνίζετο, et ηυξετο. Op-
time, ni fallor.” Gotofrid. Rich-
terus in Spec. Obs. Crit. p. 95.
Conf. Jortin’s Remarks on Ec-
cles. Hist. i. p. 180. ed. 1805.
et S. Parr’s Warburt. Opusc.
pp. 179, 80. Vertit Sanctaman-

“*et se invicem acerbe una*
ulciscerentur : vel *si invicem pœ-*
nas una acerbe sumerent. ita πι-
κρως geminum sensum servat.
Vide ab hoc v. 3.” Burgessius.
Confer supra p. 439.

202. Soph. Ph. 1019. ὅλοιω·
καί σοι πολλάκις τόδ’ ηυξάμην.

“ Οὐκ ἂν ἐπὶ πλεον το κακόν ἡμιν ΗΥΞΕΤΟ.

AD
VESP.

“ Quippe ΗΥΞΕΤΟ vere significat *adauctum esset*; —
“ et aptissime cum prioribus convenit, ΗΜΥΝΕΤΟ,
“ ΣΥΝΗΓΩΝΙΖΕΤΟ, ΣΥΝΕΠΠΑΤΤΟΝ; quæ omnia
“ imperfecto tempore proferuntur.” Recte quidem
reposuit vir Cl. tam *συνηγωνιζέτο* quam *ηυξέτο*, cum
syntaxeos tamen rationem neutiquam intellexerit.
Statuit utique verbum *ηυξέτο* per se * valere *adauc-* 277
tum esset, quod tamen non nisi *adaugebatur* signifi-
care potest²⁰³. Immo, si voculam *αν* comitem ad-
junxeris, ne sic quidem æquipollebit τῷ *adauctum*
esset, sed alteri isti duntaxat *adaugeretur*. Atque
hanc quidem sententiam hujus loci ingenium postu-
lat, illam vero respuit. Illud porro viro Cl. infelicitè
cessit, quod *συνεππαττον* intactum præterierit. Num
enim dixeris ΕΚΑΣΤΟΣ ἡμῶν ΣΥΝΕΠΠΑΤΤΟΝ? At
pari jure *ἐκείνος συνεππαττον*. Num ἡμεῖς *συνεππαττον*?
An denique ad incitas plane redactus verbum istud
ad *ανθρωποι* subauditum referri statueris? At vetant
præcedens ἡμῶν et subsequens ἡμιν, quo minus ferri
possit istiusmodi commentum. Lege vero deinceps,

Αδίκημα, καὶ ΣΥΝΕΠΠΑΤΤΟΜΕΝ ἀλλήλοις πικρῶς.

V. 889. ΑΚΟΥΕΤ ἡδὴ τῆς γραφῆς, ἥς ἐγράψατο] Versus
extra debitam senarii mensuram excurrit. Cl.
Kusterus ad Suidam V. Παραστησομεθα, ex edit. Aurel.
sic perscribit, ΑΚΟΥΕΤ ἡδὴ ἥς γραφῆς ἐγράψατο. Sed
neque hujus scripturæ hiatus ἡδὴ ἥς ferri potest.
Eliminatum oportuit importunum istud ἥς²⁰⁴.

ΑΚΟΥΕΤ ἡδὴ τῆς γραφῆς· ΕΓΓΡΑΨΑΤΟ²⁰⁵

Col. 1318. ὁ πέμπτος δ' εὐχεται
κατασκαφῇ Καπανεύς τὸ Θήβης
δηώσιν τάχα. II. E, 106. Ὡς
φάτ' ἐπευχόμενος MS. Harleia-
nus; sic I19. καὶ ἐπεύχεται.

203. Similem errorem errat
Marklandus ad Euripid. Iph.
Aul. 1199. R.P. ad R.D. Locus
est, Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ' — γ' ἂν

ἦν τ. maluit Editor humanissi-
mus. Vide supra p. 399.

204. “ ἥς del.” R. B. De
κλωδὸς infra vide Schol. Cod. Vict.

205. ἐγράψατο *exscribendam*
curavit: Plautus in Prol. ad Ru-
dent., Qui falsas lites falsis tes-
timoniis Petunt; quique in jure
abjerant pecuniam, Eorum refe-

SECT. KYΩN KYΔAΘHNAIEYΣ ΛABHT AIEΩNEA
 V. TON TYPON AΔIKEIN, OTI MONOΣ KATHΣΘIE
 * TON ΣIKEAIKON· TIMHMA KΛΩOΣ ΣYKINOΣ.

278

Audite jam scriptam formulam : “Dicam scripsit
 “(sive, scribendam curavit) Cyon Cydathenæensis,
 “Labetem Æxionensem contra jus et fas peccare,
 “quod solus caseum Sicanum comederit : pœnam
 “oportere esse collare ficulnum.” Nunc vide, quam
 examussim Comicus jocosam hanc litem ad ipsam
 dicæ legitimæ normam exigendam curaverit. Ecce
 enim dicam Socrati a Melito²⁰⁶ scriptam : ΤΑΔΕ
 ΕΓΡΑΨΑΤΟ ΚΑΙ ΑΝΘΩΜΟΛΟΓΗΣΑΤΟ ΜΕΛΙΤΟΣ
 ΜΕΛΙΤΟΥ ΠΙΤΘΕΥΣ ΣΩΚΡΑΤΕΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΚΟΥ
 ΑΛΩΠΕΚΗΘΕΝ ΑΔΙΚΕΙ ΣΩΚΡΑΤΗΣ—ΤΙΜΗΜΑ ΘΑ-
 ΝΑΤΟΣ²⁰⁷. Hanc formulam ex Phavorino a Laertio
 in Socrate relatam descripsit Cl. Kusterus ; de emen-
 datione tamen, quam proposuimus, nil quidquam
 suspicatus. Eam vero, præterquam quod senarium
 integrum repræsentat, hoc etiam nomine vulgatæ

rimus nomina exscribta ad Jovem.

* * * Bonos in aliis tabulis ex-
 scriptos habet. Conf. supra ad p.
 409.

206. Immo scribe, “Meleto,”
 Aristoph. Ran. 1337. Σκολίων
 Μελίτου καὶ Καρικῶν αὐλημάτων.
 “Μίλητου MS. Barocc. dele καὶ
 [Immo MS. Μελήτου et om. καί.
 καὶ om. Suidas ed. ms. σκολιά.
 R. P. apud P. P. D.], et sic
 Suidas in Μέλιτος (vide dissert.
 de Phalar. p. 300.). lege Με-
 λήτου. Sic Athenæus XII, 551.
 C.” R. B. Μέλητος et Μελήτου
 Athenæi edd. et MS. A. in l. c.
 Etymol. 254. 31. Μέλητα “per
 errorem pro Anyto nominari,
 ostendit Dukerus ad Petiti Legg.
 Atticas p. 427.” D. R. ad Tim.
 p. 75. Μέλητον in f. Apol. Socr.
 p. 55, 16. ed. Bip. exhibet Cod.
 Zittav. teste Rudolpho. “Per η

scribendum Μέλητος, utpote a
 μέλιν derivatum, censebat Por-
 sonus.” P. P. D., quem vide in
 Addend. pp. (124, 5). E con-
 trario Xen. Anab. v, p. 359 (v,
 iii, 8.). Καὶ ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸν
 Ἀρτέμιδος νεὼν Σελληνοῦς ποτα-
 μὸς παραρρεῖ. ΣΕΛΕΙΝΟΥΣ in
 nummo Pergameno, Σελινούς
 Codices Eton. et Par. B. apud
 Larcherum, Strabo et Pausanias
 quam restituit Schneiderus.

207. Xenoph. Memorab. I, i.
 ἡ μὲν γὰρ γραφή κατ’ αὐτοῦ
 τοιάδε τις ἦν· ἀδικεῖ Σωκράτης,
 οὗς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ
 νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια
 εἰσφέρων· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους
 διαφθείρων. Eur. Bacch. 256.
 Τὸν δαίμον’ ἀνθρώποισιν εἰσφέρων
 νέον. Τῶν νέων διαφθορεὺς apud
 nos inauditus!

lectioni praelatum iri confido, quod σεμνοτητος ridiculæ plus in se habeat.

AD
PAC.

Emendationes in PACEM.

V. 31. Ερειδε, μη παυσαιο μηποτ εσθιων

Τεως † έως σαντον λαθης διαρραγεις]

* Utrumque τεως et έως nusquam alias apud poetas 279 Atticos in eadem sententia legitur; sed neque έως cum forma subjunctiva absque αν conjungitur:

¹ ΕΩΣ ΑΝ²⁰⁸ αυτον ΕΜΒΑΛΩΜΕΝ εις κακον.

² ΕΩΣ ΑΝ αυτοις ΕΜΒΑΛΗΙΣ την οικιαν.

¹ Nub. 1462.

² 1490.

† Æsch. Choeph. 980. *Blomf.* φίλον τέως, νυν δ' έχθρόν, ως φαίνει, κακόν. Soph. Tr. 148. 'Ες τοῦθ', έως τις αντί παρθένου γυνή Κληθῆ. Aj. 558. Τέως δέ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν Ψυχὴν ατάλλων. Ar. Nub. 66. Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἴτα τῷ χρόνῳ. Pac. 685. 'Απορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὢν Τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο. Thucyd. vii, 63. οἱ τέως 'Αθηναῖοι νομιζόμενοι καὶ μὴ ὄντες ὑμῶν τῆς τε φωνῆς τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῶν τρόπων τῇ μιμήσει ἐθαυμάζεσθε κατὰ τὴν 'Ελλάδα. Soph. Ph. 635. 'Αλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὥς ἡμᾶς πολὺ Πέλαγος ὀρίζῃ τῆς 'Οδυσσεύς νέως. El. 571. Κατεῖχ' 'Αχαιοὺς, ὥς πατὴρ ἀντίσταθμον Τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην. Ar. Ach. 655. 'Αλλ' ὑμεῖς τοι μήποτ' ἀφῆθ', ὥς κωμωδήσει τὰ δίκαια. Lys. 173. Οὐχ ᾄς σποδᾶς γ' ἔχοντι ταὶ τριήρεις. Tour. Cur. Noviss. p. 12. Οὐχ ᾄς ποδᾶς γ' ἔχωντι. *Valck.* Diatr. ad Eur. p. 235. Sic quo-

que TYRWHITTUS in Conj. p. 69. quem vide.

208. ἂν *Scaliger*; έώσπερ *R.B.* Ran. 268. "Εως ἂν ἐπικρατήσω τὸ κοᾶξ sic T; κρατήσω τὸ κ. I et "B." *R.P.* Lysistr. 744. "Εως ἂν εἰς ὅσιον μόλω γὼ χωρίον edd. tres pr.; "Suidas in ὅσιον habet ἀπέλθῃ" (ἀπέλθω MS. *R.P.*); "an fo. ἀπέλθω." *R.B.* et ἀπέλθω habet Scholiastes infra positus. His adde Av. 1688. Æschyl. Agam. 1410. "Εως ἂν αἶθρῃ πῦρ ἐφ' ἐστίας ἐμῆς Αἰγισθος. Τέως crebro usurpat Plato; vide *Ruhnkenium* ad Tim. p. 256. "In Soph. Ph. 1324 (1330). cum Scaligero scribendum έως ἂν ὠντὸς (αὐτὸς) ἥλιος." *Valck.* ad Hipp. 659. αὐτὸς MS. Harl. ἐς τ' ἂν οὗτος ἥλιος e conjectura *Brunckius*. Soph. Tr. 689. έως ἂν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμί πον. έως νιν *Elmsleius*, ni animi fallor. Xen. Mem. ii, i, 33. ἀνέχονται γὰρ έως ἂν ἐπιθυμήσωσιν αὐτῶν. Plato Protag. p. 348. D. 6. αὐτίκα περιῶν

SECT. V. Qui plura vult, adeat Ran. 268. Equ. 134. 394. 842. Ach. 234. Vesp. 484. 563. 1432. Eccl. 678. Thesm. 590. Lys. 178. 744²⁰⁹. Repono eliminato Τέως, revocato autem jamdudum exule αν :

ΕΩΣ ΣΕΑΥΤΟΝ ΑΝ λαθης διαρρ' αγεις²¹⁰

ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξεται καὶ μεθ' ὅτου βεβαιώσεται ἕως ἂν ἐντύχη. Cod. Clarkio-Bodl. ; ἐντυχοι editiones. Eandem constructionem habet ὥς, quotiescunque ei potestas voculae ἕως infit ; Soph. Aj. 1117. Οὐκ ἂν στραφείην, ὥς ἂν ἦς οἶός περ εἶ. Phil. 1330. ὥς ἂν οὗτος ἥλιος Ταύτη μὲν αἶρη, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. Œd. Col. 1360. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα Τάδ' ὥσπερ ἂν ζῶ σοῦ φονέως μεμνημένος, *quamdiu*. Tab. Heracl. I, l. 52, 53. ΚΑΛΠΕΥΣΟΝ-ΤΑΙΤΟΝΑΕΙΧΡΟΝΟΝ-ΑΣΚΑΠΡΩΓΓΥΩΣΠΟΤΑΓ-ΩΝ-ΤΙ. Vide Koen. ad Greg. p. 72.

209. Adde Av. 1688.

210. Vide infra p. 306. "Citat tamen vulgatum ut exemplum τέως ἕως conjunctorum Priscianus XVIII. p. 1206." R. P. "Sed locum omittit Priscianus Aldi f. 241. a." P. P. D. Hipparchus P. 3. B. *Læmar.* = II. p. 229. D. Τὸν οὖν νεανίσκον τοῦτον τέως μὲν θαυμάζειν τὸν τε Ἀρμόδιον καὶ τὸν Ἀριστογείτονα, ὥς σοφούς, ἔπειτα συγγενόμενον τῷ Ἰππάρχῳ, καταφρονῆσαι ἐκείνων ["Dialogus perelegans veteris Socratici, non tamen Platonis." Valck. ad Callimachea pp. 21, 22. Knight. Proleg. ad Homer., vide Lord Liverpool's letter to the King, 244.] Schol. ad I. pp. 85, 6. Τέως δηλοῖ τὸ προτοῦ Δημοσθένους, [de fals. Legat. p. 442, 19.] ὁ τέως [ἔτι edd.] προσ-

κυνῶν τὴν θόλον. Ἀριστοφάνους [ἐν] Θεσμοφοριαζούσαις [454, 5, 6.], [ἂν γὰρ] μόλις Στεφανηπλοκοῦς ἐβοσκεν [—κον] ἐν ταῖς μυρρίναις, Τέως μὲν οὐκ ἂν [pro μ. ὁ. ἂν, μὲν οὖν Siebenkeesius, ut edd.]. Ζωΐλος ἐκ τῶν εἰς Πολύφημον ἐγκωμίων ; οὐ [I. οὕτω] γὰρ ὠμογνωμόνησαν οἱ θεοὶ περὶ τῆς τιμωρίας ταύτης, ὥστε πάντοθεν Ὀδυσσεὺς τέως ὁ σωζόμενος, καὶ τὰς ναῦς ἀκεραίους περιποιούμενος, περιώφθη μετὰ τὴν ἀρὰν ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς. ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσιν ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται. Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον, "Ὡσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων. ἐν δὲ τῇ Εἰρήνῃ. [685, 6.] ὁ αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ κέχρηται, περὶ Ὑπερβόλου λέγων. Ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπον, καὶ γυμνὸς ὢν, τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο, καὶ ἔτι ἐν τῇ Εἰρήνῃ εὗρηται ἀντὶ τοῦ ἕως, λέγει δὲ ὁ ἱπποκομῶν [—μος S.] τὸν κἀνθαρὸν [Pac. 31, 2.]. "Ερειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτε ἐσθίων Τέως, ἕως αὐτὸν [σαντὸν Siebenkees.] λάθης διαρράγεις. καὶ Δημοσθένους ἐν τῷ τῆς παραπρεσβείας [p. 230. Taylor. = 446. Reisk.] ἀντὶ τοῦ ἕως. ἀντὶ δὲ τοῦ Εὐβοίαν ἀποδοθῆναι [τοῦ, τὸν Ὀρωπὸν ὑμῖν α. edd. et Suidas, qui παραδοθῆναι legit in v. Τέως. Nempe voces inter Εὐβοίαν et Ὀρωπὸν librarii oculos illudentes has turbas dederunt.], περὶ Δρυμοῦ [περὶ τοῦ

Fecerat, opinor, librariorum incuria, ut vocula ^{an} ^{AD} ^{PAC.} post cognatam syllabam desideraretur. Deinde autem imperitus nescio quis corrector lectionem hodie obtinentem commentus est.

V. 117. Εστι τι τωνδ' ετυμως; ειπ, ω πατερ, ὅτι φιλεις με]

Vocem ὅτι Atheniensibus non licuit adhibere. Nec vero si vel ὅτι φιλεις με scriberetur, ut de metro taceam, ipsa sat commode procederet oratio. Lege

—— — ειπ, ω πατερ, ΕΙ ΤΙ ²¹¹ φιλεις με.

¹ ΑΛΛ ΕΙπερ εκ της καρδιας μ οντως ΦΙΛΕΙΣ.

¹ Nub. 86.

Δ. Suidas.] καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας, μεθ' ὅπλων ἐξέρχομεθα. τέως δ' ἦσαν ἔσω οἱ Φωκεῖς, [τέως ἦ. σῶοι οἱ Φ. Sieb. —ἐξέρχεσθε et σ. Φ. Suidas. —θα, ὁ, τέως ἦ. Φ. σῶοι—. Ald. et Felic., sed τέως ἔως ἦ. Lambin.], οὐδέποτε ἐποιήσαμεθα [οὐδέποτε ἐποιήσαμεν Edd. οὐδεπώποτε ἐποιήσαμεν Sieb. "Lind. Ven. et Aug." Taylor. παρὰ δὲ Φερεκῦδῃ καὶ τούνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὖρον (sic)· ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς, ἀπὸ τοῦ Τέως. Ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὐρὼν Ἀρέαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν, καὶ λίθους συμφοροῦσαν τοὺς νῦν ὄντας ἐν Τέω, ἤρετο ταύτην, τί ποιεῖς, ἣ δὲ εἶπε· Τέως σὺ ἐζήτεις, ἵνα πόλιν κτίσης, εὖρον (sic). ἀφ' οὗ ἀνακινήθεις, τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἵνα, καὶ ὥς, καὶ μέχρι τούτου, καὶ ἔμπροσθεν. ἀντίκειται δὲ τῷ Τέως τὸ ἐν ὄσῳ. Conf. D. R. ad Tim. p. 256. Lex. Rhet. p. 309. Τέως: δηλοῖ τὸ προτοῦ, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πρότερον.

σημαίνει καὶ τὸ ἐν τοσούτῳ. σημαίνει καὶ τὸ ἔως.

211. "Sic optime in B." Brunckius. "Sed in Dactylicis non semper Atticam dialectum sequitur Comicus." Raper. "Vide Koen. ad Gregor. p. 88. Heath. ad Soph. Ant. 1250. Optime Sanctamandus; "aufer interrogationem post ετυμως, et pone post τωνδ'. Deinde pro οτι lege ειτι." Burgessius. "εἴ τις pro ὅστις Euripid. Suppl. 864 (874.). restituendum ex Athenæo iv, 15. p. 159." R. P. apud P. P. D. ad l. Eusebius in Præp. Ev. xiii, 13. citat ex Euripidis Phryxo (Fr. V.) Εἴ τις δὲ θνητῶν οἶεται τοῦφ' ἡμέραν,—alii autem Ὅστις,—quos sequitur Valckenærius de Aristobulo p. 2. Lysias adv. Eratosth. p. 199. Tayl.—p. 296. Bekker. ἀνάβηθι οὖν μοι καὶ ἀπόκριναι εἴ τι ἂν σε ἐρωτῶ. ὅτι rescripsit Brunck. in Addend. ad Aristoph. Pac. 118. quam reposuit Bekkerus. Aristot. Polit. vii, 16. αἰσχρολογία ἐκ τῆς πόλεως, ὥσπερ ἄλλοι (lego εἶπερ

SECT. ² Το τεγος κατασκαπτ, ΕΙ ΦΙΛΕΙΣ τον δεσποτην.

V. ³ Κακιστ απολοιμην Ξανθιαν ΕΙ μη ΦΙΛΩ.

280

* ⁴ Καγωγ, ω δημ, ΕΙ μη σε ΦΙΛΩ——

⁵ Ου γαρ σ εχρην ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ τον δημον——

⁶ Νυν αυτε λεω προσεχετε τον νουν, ΕΙπερ καθαρων τι ΦΙΛΕΙΤΕ.

⁷ Αλλ εξαγет, ΕΙΤΙ ΦΙΛΕΙΤ, ορχουμενοι——

⁸ Ω Πρυτανι προς της δεξιας, ΕΙπερ ΦΙΛΕΙΣ.

Ultimo autem in exemplo vulgo præfertur solœca locutio ηνπερ φιλεις. Similiter pro ὅστις Equ. 1272. rescribendum est ειτις.

Λοιδορησαι ²¹² τους πονηρους ουδεν εστ επιφθονον,
Αλλα τιμη τοισι χρηστοις, ΕΙΤΙΣ ευ λογιζεται.

Sic apud Sophoclem Aj. 826 (815.).

Ο μεν σφαγευς ἐστήκεν ἢ τομωτατος
Γενοιτ αν, ΕΙΤΩΙ και ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ ΣΧΟΛΗ.

² Nub. 1491.

³ Ran. 587.

⁴ Equ. 766.

⁵ 844.

⁶ Vesp. 1010.

⁷ 1523.

⁸ Thesm. 943.

ἄλλοτι) δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορί-
ζειν. *Musambertius* Commonito-
rio ad *Ramiresium de Prado* p.
. . . 5. *Æd. Col.* 995. εἴπερ
ζῆν φιλεῖς 6. conf. supra ad p.
356, 7. Recte vulgatam vindicat
Brunckius Addend. ad *Pac.* 118.
R. D. haud e memoria, ut vide-
batur *Brunckio*, versum citavit;
nam ἦνπερ, siquidem, pro vulgata
ἦνπερ, quam, oculos licet acerri-
mos, irretivit. Hæc ex *R. P.*
accepi. Vide *Month. Rev. Sept.*
1789. p. 255. “Thesm. 543. εἰ
μὲν οὖν τίς ἐστίν, εἰ δὲ μὴ quæ-
cunque fuerit, sive nobilis, sive
plebeia. Phrasis εἴ τις εἶ, si ali-
quis es, sæpe occurrit in libris
veteribus, sed recentiores eam in
ἦτις εἶ plerumque mutarunt.
Vide supra 141. (et *R. P.* ad l.)
Eccles. 1059.” *Raper.*

212. “*Suidas* in Λοιδορεῖσθαι”
 (“ed. ms. v.” *R. P.*) “p. 436,
15. (*Pac.* 57.). Ὡδὶ κεχηνῶς
λοιδορεῖται τῷ Διῷ. p. 458 (654.).
Τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.” *R. B.*
In vs. secundo “*MS. Dawesii*”
olim “*Farmeriano*,” nunc penes
Cl. Burneium, “præfixit noster
hunc locum, quem corrigit ει.”
Burgessius. Hanc quoque cor-
rectionem jure improbat *Brunck.*
qui in *Lysiaë* orat. c. *Eratosth.*
p. 398 (=199. ed. *Taylor*). ἀνά-
βηθι οὖν καὶ ἀπόκριναι, εἴ τι ἄν σε
ἐρωτῶ, emendat ὃ τι ἄν σ. ἐ.
σφαγεὺς, ensis, ut *Eur. Androm.*
1137. *Musgravius*. Σοφοκλῆς
δὲ ἐν Ἡλέκτρᾳ [1394.] τὴν μά-
χαιραν αἰμά φησιν. *Lex. Sang.*
p. 356. Forte *MS. Hunt.* anti-
quæ lectionis rudera servat.

V. 187. Ουτοι μα την γην εσσεθ ως ουκ αποθανει]
 Poetis Atticis verbo ne εσεται quidem, nedum
 εσσεται²¹³, uti permissum est. Ecce vero unam et
 alteram scribendi rationem, quarum prior

AD
 PAC.

213. Eur. Hel. 1250. Πιστὴ γὰρ εἶ τῷ σῷ πόσει. Vulgo ἔσσι σῷ. R. P. Adverss. p. 269. "*Illud ἐσσι Poeticum prorsus est, neque Scenam Atticam intrare potest, ubi semper εἶ es secundæ personæ usurpant: ἐσσιν vero cum ν paragogico ne apud poetas quidem auditum est.*" R. B. in Philemon. p. 141. Erat formula apud Laconas, a Plutarcho memorata in Vit. Lycurgi p. 53. B., in qua Senes, juvenes, et pueri alterna canebant. ΓΕΡ. "Αμμες ποτ' ἤμες ἄλκιμοι νεανῖαι. NEAN. "Αμμες δ' ἐνεσμεν. αἱ δὲ λῆς, πεῖραν λάβε. ΠΑΙΔ. "Αμμες ποκ' ἐσσόμεσθα πολλῶ κάρρονες. Si in v. 2. "Αμμες δέ γ' ἐσμέν.—"Αμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα cum Schol. Plat. p. 223. mallet. Meminisse libet Polluc. iv. 107. Τυρταῖος ἔστησε τρεῖς Λακώνων χοροὺς, καθ' ἡλικίαν ἐκάστην, παῖδας, ἄνδρας, γέροντας. Æn. viii. 286. Hic juvenum chorus, ille senum, qui carmine laudes Herculeas et facta ferunt: Sed hoc neque prodest, nec obest. Soph. Ant. 86. πολλὸν ἐχθίων ἔσει Σιγῶς, editiones: πολλῶ Grotius, nisi me fallit memoria; μάλλον Parrius ὁ μακαρίτης et Cens. Menstr. (Month. Rev. Aug. 1799. p. 433.). Pro μάλλον I. ΠΛΕΪΟΝ ex Suida et MSS. TYRWHITTUS de Babrio, et PORSONUS ad Hec. 618. Lycophr. Alex. 667. πλεῖον ἐξωλέστερος. Meinek. Q. Menandr. p. 31. Conf. R. B. pp. 6. (Millio p. 12.). 25. (conf. p. 120.). 91, 94, 119, 136. (Bernardo pp. 159.

161, 2, 3, 4. 169. Millio p. 79.) 146. 152. bis. Sophocli autem licuit esse magis Homérico; Ant. 1241. τέλη λαχὼν δέλαιος ἐν Ἀΐδου δόμοις, Ἀΐδου anapæstus; vide R. P. ad Hec. 1010., seu εἰν ᾧδου Meinek. Q. Menandr. p. 35. ἰκάνω extra choros posuit El. 8. 1102, etc. μέσση Ant. 1223. μέσσον 1236. et Thyest. vi, 3. μῶνος 1418. Œd. Col. 875. 1250. Ant. 308. 508. Tr. 1211. Aj. 1265. El. 531. μῶνον Œd. Tyr. 304. Ant. 705. Tr. 277. 1211. et in fr. apud Ammon. v. "Ἰσθι, ex MS. a me olim expleto (Addenda to Brit. Crit. Vol. xxvi. p. 415.). μῶνος quoque usurpat Plato Æschyl. P. V. 802. μουνῶπα, sed Eur. Cycl. 21. μόνωπες. Conf. Br. ad Eur. Or. 446. Aristoph. Lys. 600. Soph. El. 21. Menander in Pseudo-Herc. apud Athen. xiv. p. 644. C. Οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν οὐδ' ὅσσα σύ. At in iv. p. 172. B. οὐδ' οἷα σύ. Recte. "Poeta incertus apud Suid. T. ii. p. 553. Μή μοί ποτ' ἔλθῃς, ὅττ' ἐγὼ πράττω καλῶς—scr. ὅταν. Epicrates apud Athen. xiii. p. 570. C. Αὕτη γὰρ, ὅπποτ' ἦν νέοττος καὶ νέα, (—ὅπότ' ἦν μὲν—R. P. Adverss. p. 137.) ὅπότ' ἔτ' ἦν. Poeta incertus apud Plutarch. in Consol. Apollon. p. 110. Εἴτ' εἰ μὲν ᾗδεις ὅττι τοῦτον τὸν βίον, scr. εἴτ' εἰ μὲν εἰδείης, ὅτι τοῦτον τὸν βίον." Meinek. Q. Menandr. p. 30. ὅσσα Ph. 515., ὅσα MS. Harl., "Lege οἷα." R. P. Advss. p. 200. Postea maluit "ἄσσα, p. 237.; ut in Agathonis

SECT. V. Ουτοι μα την γην ΕΣΤ ΕΘ ὥς ουκ αποθανει.

— (h. e. ουκ εστι [non estai] ετι) ad vulgatam quam proxime accedit: cui et simillimum est, rarioris licet exempli, quod apud Sophoclem legitur Ant. 761.

Ταυτην ποτ ΟΥΚ ΕΣΘ ΩΣ ΕΤΙ ΓΑΜΕΙΣ ²¹⁴.

281 * Alterius

Ουτοι μα την γην ΕΣΘ ΟΠΩΣ ουκ ²¹⁵ αποθανει

loco apud Aristot. Eth. Nicom. vi. 2.—ἄσσι ἀν—Aristoph. Equ. 1146. “ὅσσα ἀν tres priscæ edd. ἄττ’ ἀν e scholiis dedit Gelenius.” R. P. apud P. P. D. ἡμιν et ἡμιν “sæpissime usus est Sophocles;” vide Clark. ad Odyss. II, 372. Valck. ad Adonias. p. 236. Aj. 216. ἡμιν R. B.; conf. R. P. ad Av. 386. In Comœdiæ etiam diverbiis locum habent, πουλύ. Athenion apud Athen. xiv. p. 661. C. 2. Ὡς πουλὺ διὰ τὰς ἡδονὰς, ἃς νῦν λέγω. πουλύπους in Aristoph. Thesm. alteris II, Dædalo II. et in Diphilo apud Athen. vii, 316. F. πουλύπου Ar. Dæd., l. c.; πουλύποδος Eubulo apud Athen. vii. 311. D.; πουλύπουν Ar. Dæd.; πουλύποδα Machone apud Athen. viii. 341. Lys. 1244. πουλύποδας Pherecrates apud Athen. vii. p. 316. F. vide P. P. D. ad Nub. 518. Πουλυχαρίδα reposuit R. B. vide R. P. Advss. pp. 99, 100. et eundem conf. ad Plato. Comicum apud Schol. in Nub. 248., p. 297. Alibi articulum delevit, ad Ach. 532. Eq. 607. Pac. 237. R. P. apud P. P. D. Troad. 764. Φόνου τε, Θανατοῦ θ’, ὅσσα γῇ—Θανατοῦ τε, χάσα γ. Koen. ad Greg. p. 88.; “recte ex MSS. edidit Musgr. ὅσα τε.” R. P. Advss.

p. 200. Menander, apud Stob. xxxviii. p. 220. Σὺ μὲν παραινεῖς ταῦτα ὅσα σοὶ πρέπει. ταῦτα χάσα R. B. ταῦθ’ ὅποια—vel ταῦθ’ ὅσα σοὶ πρέπει, πάτερ. Meinek. Q. Menandr. p. 31. Ἀν πάντα ταῦθ’ ὅσα vel πάντα ταῦθ’ ἄ—Gaisford. ad l. De formis poeticam virtutem redolentibus, quales sunt βρέτεια· ἐλεύσομαι· ἡλυθον· εὐροος· ῥέεθρον· etc. nunc dicendi non est locus. In melicis locum habet Iasmus.; Eur. Suppl. 59. ὕσσον. Pers. 865. Ὅσας. Agam. 140. Aj. 185. τόσσον. ut Or. 812. ἀελίοιο. Pers. 108. εὐρυπόροιο. 867. ποτάμοιο. Troad. 844. Πριάμοιο. Eur. Ph. 834. φοινικολόφοιο. P. V. 531. Ὡκεανοῖο.—Pers. 553. βαρίδεσσι. 1023. βελέεσσιν. Burneius. 277. διπλάκεσσιν. Suppl. 89. μερόπεσσι. 777. νέφεσσι. Choeph. 362. τείχεσσι. Ant. 976. 1297. χεῖρεσσι, et —ν.

214. Thesm. 1022, 3. “L. δῆλον οὖν” ΕΤ’ ἔσθ’ ὅτι “Ἡξει με σώσων.” R. P. apud P. P. D.

215. “leg. ἔσθ’ ὅπως Suidas v. μιαιοί.” R. B. Sic Cod. Rav. Soph. Ant. 750. Ταύτην ποτ’ οὐκ ἔσθ’ ὥς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. Ph. 522. οὐκ ἔσθ’ ὅπως ποτ’ εἰς ἐμὲ Τούνειδος ἔξεις ἐνδικῶς ὀνειδίσαι. El. 329. Οὐκ ἔσθ’ ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ’ ἐλθόντα με conf. Thyest.

similis passim constructio occurrit: uti in istis

AD
PAC.

¹ Εγώ μὲν οὖν ΟΥΚ ΕΣΘ ΟΠΩΣ ΣΙΓΗΣΟΜΑΙ.

² ——— ΟΥ γὰρ ΕΣΘ ΟΠΩΣ πολὺν

Κεῖνην ΕΡΕΙΨΕΙΣ ²¹⁶. ———

³ Ηκιστα· τοῦτ ΟΥΚ ΕΣΘ ΟΠΩΣ ποτ εἰς ἐμε

Τουνειδος ΕΞΕΙΣ ἐνδικῶς ονειδισαί.

¹ Plut. 18. ² Soph. Œd. Col. 1432 (1372). ³ Philoct. 537 (522).

II. Eur. Med. 173, 4. Οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινὶ μικρῷ Δέσποινα χόλον καταπαύσει. 1056, 7. Οὗτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ Παῖδας παρήσω — Erecthei fragmentum a Valckenærio ad Ph. 1022. emendatum, Οὐκ ἔσθ', ἔκουσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἄνερ, Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ, et infra paullo, Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν. Ph. 1684. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν. verbum rarius ellipsin patitur; Soph. Ph. 196. οὐκ ἔσθ' ὥς οὐ θεῶν τοῦ μελέτη. MS. Harl. Aldinam lectionem exhibet. De ἔσθ' ὅποι, ὅπως, et ὅστις cum optativo consule Professore Cantab. ad Alcest. 117. Sic ἔσθ' ὅτε aliquando; Alcest. 1109. Ἄλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις Suppl. 1150. Ἄρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσώπου με δέξεται γάνος ex "*palmaria* TYRWHITT *acutissimi emendatione*" in App. ad Musgr. exercitat. in Eur. p. 136. Soph. Œd. Col. 97. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν Ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. El. 1479, 80. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως Ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ', ὁ προσφώνων ἐμέ. Alcest. 799. Κοῦκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται Nub. 1293. τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτε πλείονα Νυνὶ νομίζεις. Unquamne — R. P. apud P. P. D. Conf.

supra ad pp. 422, 3. Unde hujusmodi sane formulas loquendi prorsus e contextu pendere intelligitur.

216. κείνην ἐρεῖ τις Ald. ἐλεῖ p. Livineius. ΕΡΕΙΨΕΙΣ Turneb.; emendatio eximia, quæ membranarum et editionum auctoritatem neque habet, nec desiderat; neque interim de illius origine quidquam proditum est. "Error ortus ex similitudine litterarum Τ et Ψ minus distincte pictarum: aut si ita scribuntur, ut sæpe fit in MSS. + + et superior linea in + evanescit, facillime cum Τ commutatur." R. P. Addend. ad Med. 553. Xenarchus apud Athen. II, 64. Α. ἀλούς βροτῶν Πλεκταῖς ἀνάγκαις. Lege, βροχῶν R. P. Plato in Lys. p. 500. F. Frf. = p. 108. E. Læmar. = II, 209. B. HSt. καὶ ψῆλαι, καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ. Schol. ad I. p. 95. ψῆλαι. γράφεται καὶ, τίλλαι. Vide TYRWHITT. in App. ad Musgr. p. 134. D. R. Ep. Cr. II. p. 137 (141). Bast. Ep. Cr. pp. 147. 215. supra p. 75. et, si Iliada olim edidero, ad Γ, 198. Xenoph. Mem. III, vi, 12. σκέπτομαι MS. Voss. σκέψομαι. Eur. Hel. 873. ἀμπτυχαί, ἀμπνοαὶ Reiskius, ἀμψυχαὶ Vauvill. ad Aj. 183. Alexis apud Athen. IX, 379. B. pro

SECT. τοῦτο, τοῦψον castigat Piersonus;
 V. sane si MS. bonæ notæ τοῦτό γ',
 — R. P. conjecturam daret, eam
 libenter reciperem. I. (1.) Lite-
 rarum quoque T et Γ librarios
 decepit similitudo: Æschyl.
 Suppl. 306. Τοιγάρ νιν ἐκ τῆς
 ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ, γῆς R. P.
 657. Πτώμασιν αἱματίσαι πέδον
 τᾶς Pauw. γᾶς R. P. Eum. 397.
 Ἀπὸ Σκαμάνδρου τὴν καταφθα-
 τουμένην Ald. Rob. Turn. γῆν—
 μένη Stanleius. Eur. Ph. 1202. εἰς
 τήνδ' Ald. εἰς γῆν δ' R. P. Eur.
 Suppl. 469.=479. εἰ δ' ἐστὶν ἐν
 τῇ. ἐν γῇ Marklandus. Theo-
 philus apud Athen. xi, 472. E.
 Οὕτως μάτην τὴν, Legendum μὰ
 τὴν γῆν, R. P. quem vide in
 Advss. p. 126. et conf. Av. 587.
 Thesm. 307. et Fœdera in Marm.
 Arundellianis. [In Aristoph.
 Thesm. 297. distingue sic; εὐ-
 χεσθε ταῖν Θεσμοφόροι, Τῇ Δή-
 μητρι καὶ τῇ Κόρῃ, Καὶ τῷ Πλού-
 τῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ, καὶ τῇ
 Κουροτρόφῃ τῇ Γῇ, Pausan. i,
 xxii, p. 51. Μετὰ δὲ Θέμιδος ναός
 ἐστὶ, — μνημα Ἰπολύτῳ — καὶ
 Γῆς κουροτρόφου, καὶ Δήμητρος
 ἱερὸν Χλόης. Soph. Ant. 338.
 Θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
 Ἀφθιτον, ἀκαμάταν Ἀποτρύεται,]
 Theocr. xxii, 39. τῆς σῆς—Γῆς
 σῆς in marg. exemplaris Aldini,
 quod inspexi. Schol. ad Apoll.
 Rhod. i, 922. Εὐδοξος ἐν δὲ τῆς
 περιόδου. γῆς Cod. Paris. 2727.
 Herodot. i, 30. ὡς φιλοσοφέων
 τῆς πολλῆς θεωρίας εἵνεκεν ἐπελή-
 λυθας· γῆν πολλὴν tres MSS.
 apud Wesseling. Xenoph. Me-
 morab. ii, iii, 13. εἰς τὴν ἐκείνου,
 mallet γῆν ἐ. Auctor Alcib. i,
 p. 122. D. 5. τὴν μὲν ὅσῃν ἔχουσι
 τῆς θ' ἑαυτῶν καὶ Μεσσήνης, sic
 Cod. Clarkio-Bodl.; γῆν edi-
 tiones; recte. Aristot. ap. De-
 metrium π. Ἑρμ. §. 233. εἰ δὲ

πρὸς ἀπάσας οἴχεται τὰς φυγὰς
 οὗτος· γᾶς restituit Valckenærius.
 Philostr. Heroic. p. 150. Boisson.
 ἐν γῇ νοσοῦση. γρ. ἐν τῇ νοσοῦση
 in margine Morelli. Inscriptio
 apud Pausan. i, xiii. p. 31. Αἶδε
 καὶ Ἑλλάδι τὰν δουλοσύναν ἔπο-
 ρον. Ἑλλάδι γᾶ (ΓΑΪ) PORSO-
 NUS, quem vid. ad Eur. Ph. 1413.
 Med. 264. 953. (2.) Æschyl.
 Suppl. 345. Ἴδε μέγαν ἱκέτην φυ-
 γάδα πρόδρομον, I. με τὰν ἰ. R. P.
 Odys. i, 346. apud Athen. xi,
 p. 477. B. μέγα pro vulgato
 μετά. Œd. Col. 865. θεῖέν μ'
 ἄφωνον τῇσδε γῆς ἀρᾶς ἔτι, τ.
 τῆς ἀρᾶς TYRWHITTUS. Brunckii
 calliditatem satis mirari nequeo.
 Eur. Hec. 355. Canterus μέγα
 pro μέτα, sine causa. R. P. Me-
 nander apud Athen. vi, 248. B.
 εἰς γῆν οἰκίαν—τὴν οἰ. R. P. De
 loco Athenagoræ ab Horsleio (in
 Opusc. p. 56.) citato nondum
 mihi satis liquet. Sic Photius
 in Lex. MS. Galeano Ἡρυγεν.
 ἠρεύξατο. ἦντλει. Lege, Ἡρυτεν
 R. P. ad Ph. 463. Contra Hesy-
 chius, Γαφάτα. σκώληξ. legendum
 Γαφάγας. ut alibi Στένντρον, εὐ-
 ρυπῳδέστερον. pro Στένντρον. εὐ-
 ρυπῳδες, στενόν. R. B. Millio, p.
 77. Pulcre et vere Lex. Rhet.
 p. 230. Γαφάγας: σκώληξ ὑπὸ
 Συρακουσίων, ὃ ἡμεῖς γῆς ἔντερον.
 Plane convenit Etymol. M. 221,
 49. D. R. ad l. II. Δ et Γ
 parcius commiscuntur: Pausan.
 x, v, p. 809. Αὐτίκα δὲ χθονίης
 σφῶν δὴ πινυτὸν φάτε μῦθον,
 Lege, Αὐτίκα δὲ Χθονίῃ σφιν Γῇ
 πινυτὸν φάτο μῦθον. TYRWHITTUS.
 III. Γ quoque non semel inter-
 cidit: Herodot. iii, 5. ἀπὸ γὰρ
 Φοινίκης μέχρι οὐρῶν τῶν Καδύτιος
 πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαισ-
 τινῶν καλεομένων· ἀπὸ δὲ Καδύτιος,
 εἰούσης πόλιος, ὡς ἐμοὶ δοκέει, Σαρ-
 δίων οὐ πολλῷ ἐλάσσονος, ἀπὸ

ταύτης τὰ ἐμπόρια τὰ ἐπὶ θαλάσσης
— γῆ ἐστὶ, probante *Valckenærio*,
restituit *Jac. Gronovius*. Quid nos
ultra morabitur? Satis constat hæc
nullo modo dici posse de *Hieroso-*
lymis; et urbi *Gazæ* istud nomen
fuisse inditum credidit, nisi fal-
lit memoria, vir summus *Isaacus*
Toussaint, *Hemsterhusii* alumnus,
cum quo amice conspirat sibi
carissimus condiscipulus *L. C.*
Valckenærius, qui Κάδτιος pro
Καδύτιος Herodoti loco reponi
voluit. Deinde e consuetudine
loquendi probe colligit *Valcke-*
nærius Historiæ parentem Pa-
læstinæ oras maritimas perlus-
trantem urbis supra memoratæ
testem fuisse oculatum. Conf.
Arriani Anab. II, xxvi, 1. qui
hujus urbis situm explorasse
videtur. Ex accurata *Gazæ* de-
lineatione se eam visendi studio
oberrasse nemo vehementer in-
ficias ibit: vide quoque *Strabo.*
xvi. p. 1080. *Oxon.* et *Fr.*
Creuzer. Comment. Herodot.
pp. 286, 7. Polybii loca v,
lxxx, 3. et lxxxvi, 4. instau-
randi et inter se conciliandi
operam doctioribus relinquo.
Alter nimirum Herodoti locus in
lib. II, 159. minus habet dubita-
tionis: καὶ Σύροισι πεζῇ ὁ Νεκὼς
συμβαλὼν ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε·
μετὰ δὲ τὴν μάχην, Κάδυτιν πό-
λιν τῆς Συρίας ἐοῦσαν μεγάλην
εἴλε. Quæcunque de hoc loco
contexuerit *VALCKENÆRIUS* in
Schediasmate suo de urbe Cady-
ti, libentissime excerptam. Enar-
rat Vir summus, Codice sacro
præeunte 2 Reg. xxxiii, 29. et
2 Chron. xxxv, 20. 24. Ægyp-
tiorum regi *Nechoni* (seu *Nech-*
chaoni) e regno proficiscenti, ut
Assyriis bellum inferret, obviam
processisse pium illum Judæorum
regem, *Josiam*, et cum Ægyptiis

in valle Megiddensi manum con-
servasse; sed infelici usum for-
tuna, et hostili telo confossum
cecidisse: *Herodotum* vero litte-
rarum adfinium sono deceptum
locum prælii *Magdolum* pro *Me-*
giddo Menassitica nuncupasse ex
vestigiiis satis claris deprehendit
idem vir doctissimus. Hanc ur-
bem (*Hierosolymas*) post præ-
lium Megiddense ab Ægyptiis
fuisse occupatam auctor est *He-*
rodotus, quem roborat 2 Chron.
xxxvi, 3. conf. 2 Reg. xxiii, 29
— 33. Interea victoria potitus
Necho in Assyriam, sicuti con-
stituerat, proficiscitur; inde vero
res minus prosperas expertus in-
ferior prælio discessit (vide *Jos.*
Scaliger. notas ad *Fragm. vet.*
Græc. p. 10.; etiamsi aliis quam
doctissimis diversa insederit opi-
nio.); et Ægyptum ex Assyria
repetenti obvius venit cum exer-
citu *Joachasus* paternam fortasse
cladem ulcisci festinans, quem
facile profligatum secum *Hiero-*
solymis abducit, qua urbe poti-
tus tandem in Ægyptum rediit.
Recte igitur dici potuit post
Magdolum Hierosolymis potitus
Necho. Porro infelici, quæ *Ne-*
chonem ad urbem *Carcemisch*
excepit, fortuna, nihil memoriæ
prodidit *Herodotus*: Sacerdotes
enim Ægyptii, iis prætermis-
sis, quæ in Regibus suis ignomi-
niam inurere arbitrabantur, *He-*
rodoto, de vetustissimis Ægyp-
tiorum rebus avide sciscitanti,
illa tantum retulerunt, quæ ad
decus genti suæ conciliandum
conducere poterant, quod sæpis-
sime monuit *Josephus Scaliger*
l. s. c., et ab aliis fuit animad-
versum. Deinde Palæstinos ur-
bem suam simplici *Sanctæ* epi-
theto inter suos insignire po-
tuisse facili opera conficit vir

AD
PAC.

SECT. summus, et addit, non parum
 V. ponderis suæ opinioni afferre
 — *Prideauxii* observatum (*Connect.*
Vol. I. pp. 57, 58.) eodem *Sanctæ*
 nomine apud hodiernos Arabas
 nuncupari Hierosolyma, quo an-
 tiquis temporibus fuisse cogno-
 minatam. Conf. D. Matth. iv, 5.
 xxvii, 53. Postremo oppidum,
 quod loco supra citato dicitur
Cadytis, non fuit ab *Herodoto*
 conspectum, siquidem enim vi-
 disset *Hierosolyma*, prorsus ab
 historici primarii more abhorre-
 ret, quæcunque ibi tum temporis
 numerabantur stupenda opera,
 silentio prorsus involvere, ubi de
 illis agendi sese offerebat occasio,
 sicuti recte indicavit *Relandus*
 de urb. et vicis Palæst. p. 669.
 Hactenus quidem Vir præstan-
 tissimus. Ex his antiquitatis
 scintillis qui historia veteribus non
 cedit, et quo neminem ætas
 nostra subtiliorem tulit,—mitto
 equidem antiquæ Comædiæ pe-
 tulantem et protervam festivita-
 tem historici gravitate prorsus
 indignam,—*Gibbonus*, inquam,
 nostras (*Vindication*, p. 28.) recte
 statuuisse videtur, *The silence of*
Herodotus is a fairer evidence of
the obscurity of the Jews, who had
escaped the eyes of so curious a
traveller. Verum est, nomen
Judæorum sive *Israëuitarum*, ab
 exteris plerumque invisum, in
Hecatæi Milesii atque *Herodoti*
 ignorance versari. Hoc suo
 testimonio firmat Vir antiquæ
 probitatis, fidei, pietatis in *Dia-*
trib. de Aristobulo, p. 36. qui
 jure laudat Principis singularem
 benignitatem in “gentem Græcis
 adeo contemptam, vix historicis
 olim notam, ab *Herodoto* suo no-
 mine nusquam commemoratam.”
 Verumenimvero nactus erat
Herodotus in Lib. iii, v, 91.,

ut monet vir eruditissimus, *Fr.*
Creuzerus, “idoneam in Judai-
 cam historiam digrediendi oppor-
 tunitatem et pene necessitatem,”
 atque res ab iis gestas pro more
 suo concinnandi, si fontes sacros
 ex quibus cognitio earum petenda
 est, adire ei licuisset. Nihilominus
Valckenærii sententiam amplexor,
 qui lib. ii, 159. aptiorem
 ei locum suppeditasse censet.—
 Sin autem quidpiam gravius, ne
 dicam iniquius, in Judæos di-
 cere voluit rerum Romanarum
 scriptor facundissimus;—habeat
 secum; *dolus an virtus; quis in*
hoste requirat?—Sed ad rem:
Andocides, p. 1. l. 21. *H. St.*
ἔστι δὲ πλεύσαντι ἐς Κύπρον,
ὅθεν περ ἦκει, ἢ πολλὴ καὶ ἀγαθὴ
διδομένη, καὶ δωρεὰ ὑπάρχουσα.
 —γῆ πολλή *Valckenær.* *Palla-*
dus Alex. in An. Gr. ii, 412.
 xxv. Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἢ πατρί-
 δος εἶπεν Ὀδυσσεύς. γῆς *Scali-*
ger. Schol. ad *Apoll.* IV. γῆ
 rarius excidit, ut in *Xen. Anab.*
 v, 479. καὶ γὰρ ἐν τῇ [γῇ] ἄρ-
 χουσι Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐν τῇ
 θαλάττῃ. vide *T. H. in Misc.*
Obs. vi. p. 295. V. Vocula γῆν
 subinde in textum irrepsit; vide
Xenoph. K. Π. iii, ii, 19. *Hel-*
len. v, iii, 2. Sequentē ellipsi
 nihil communius; *Thucyd.* ii, 43.
 ἐν τῇ μὴ προσηκούσῃ ἄγραφος
 μνήμη—*Xen. K. Π.* i, ii, 14.
 ἔξω τῆς ἑαυτῶν. iii, iii, 22. τότε
 δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις
 ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολέμιαν. *Anab.*
 iv, viii, 6. ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τὴν
 ὑμετέραν ἔρχεσθε. *Mem.* iii, v,
 12. διέμειναν ἐν τῇ ἑαυτῶν. *He-*
rodot. vii, 10. leni transpositione
 lege, ἢ σέ κου ἐν γῇ τῇ Ἀθηναί-
 ων, ἢ γε ἐν τῇ Λακεδαιμονίῳν.
 VI. Vox γῆς non unquam ace-
 phala superest priore vocis parte
 abscisa; *Pausan.* viii, liv, p.

Sed contra fortasse nonnemo arripiet, quod apud Sophoclem extat, Elect. 820 (818). AD
PAC.

Ξυνοικος ΕΣΣΟΜ· αλλα τηδε προς πυλη.

Verum ibi reponendum est,

ΕΣΟΜΑΙ ξυνοικος ²¹⁷ —

709. τούτου τὸ ὕδωρ ἄρχεται μὲν ἐν Φυλάκῃ, κάτεισι δὲ οὐ πόρρω τῆς γῆς καὶ ἄλλο ὕδωρ ἐς αὐτὸν ἀπὸ πηγῶν μεγέθει μὲν οὐ μεγάλων, πλεόνων δὲ ἀριθμόν. Fortasse, οὐ πόρρω τῆς Πηγῆς ἄλλο ὕ. TYRWHITTUS. VII. γῆ quandoque ipsa disjicitur; Soph. Œd. Tyr. 1266. ἐπεὶ δὲ γ' ἡ Τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τὰνθένδ' ἦν ὄραν. Lege, ἐπεὶ δε ΓΗΙ. VIII. De "γῆν temere orta ex proxime antecedente voce" vide Wyttenbach. in Bibl. Crit. Vol. II. P. V. p. 101. IX. Γ et Υ sibi invicem succedere solent; Auctor Rhés. 782. αἱ δ' ἔρεγκον ἐξ ἀντηρίδων— pro ἔρευγον ἐξ ἀντ. e columnis frænorum. X. Γ et Ψ nonnunquam confunduntur; Bion. xv, 7. "ἐψεύσατο, non ἐγεύσατο." Casaub. notæ MSS. apud R. B. XI. Υ et Τ sæpius; Menander apud Nonium, v. *Servare*, p. 387. Mercer. vulgo τηρῶ τὸν ἥλιον τάποχω· "in optimis nostris membranis ΤΗΡΩ ΤΟΝΑΙ-ΑΥΟΝΤΑΤΙΟΧΩ. Scribe, — — Τηρῶ τὸν Δία "Υοντα πολῶ." J. Vossius ad Catull. p. 240. Sed in MS. Reg. ΤΗΡΩ ΤΟΝΑΙΑ ΤΟΝΤΑΤΙΟΧΩ· unde eruit R. B., — Τηρῶ τὸν Δία Τόν τ' Ἀπόλλω. Virg. Geo. I. 335. *cœli menses et sidera serva*.

217. ἔσομ' MS. Hunt. Confer Hermann. ad Hec. 379. De transpositione impense nugantur viri alioqui doctissimi, Hermann.

in PR. ad Herc. Fur. VIII. et, ejus discipulus, Reisig. in Conject. pp. 243 — 247. qui ait, "nihil posse unquam hac re fallacius esse." Addere debuerat, si cuique nihil non licet et libet. Si librarii erroris immunes erant, operam plane perdiderunt viri præclari: hodiernis profecto, οἷοι νῦν βροτοὶ ἐσμεν, aliquid humanitus inter scribendum in horas accidit. Quod si inscitia aut festinatione levibus maculis sensum crebrius infecerunt, quidni metra maxime trita subinde verbis temere collocatis turbarent? Vocabula casu turbata in sedes suas revocando tam metro quam sensui medelam attulisse summos viros, omnes uno ore prædicant: "illos ipsos utinam sequeremur." Non placet hoc: alia via tentanda est. Nimirum Hermannus, et alii ejusdem sodalitii viri editionum priscarum lectiones argumentando vindicant, ut emendationes palmarias repudiarent; et, nisi quod ipsi fecerunt, nil rectum putant. Illis autem, qui librarios sibi duces caute sumunt, exemplum ponam, in quo emendando critici etiam primores frustra sudarunt; lectio vulgata sententiæ etiam magis quam metro refragatur; sed utrique malo occurrit transpositione sola codex præstantissimus; Eq. 1316. Ὡ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν Ἀθήναις Edd. tres pr.; Ὡ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρ', ὧ λαμπρὸν

SECT. φέγγος Ἀθήναις, vel ἐπίκουρε
 V. φανείς καὶ φέγγος Ἀθήναις p. 237
 — (Eq. 832.). et 198 (149). et 215
 (456). *R. B.*, quem conf. in
 Epist. ad *Kuster.* Mus. Crit. N^o.
 VII, p. 431. ἐπίκουρ' ἡμῶν, καὶ
 φέγγος Ἀθήναις *Kusterus.* ὧ ταῖς
 ἱεραῖς ἐπίκουρε φανείς νήσοις καὶ
 φέγγος Ἀθήναις *VALCK.* ad Hipp.
 1122. Voculam ἐν non agnoscunt
 Codices A, C, *Brunckii.* Sed
 correctio, quam *Brunckio* pro-
 bavit *Valckenærius*, non aliter ac
vulgata, bis mendosa est, quod
 τὰς νήσους præponit Ἀθήναις, et
 quod epitheton his proprium illis
 tribuit [Eq. 1037. ἱεραῖς ἐν Ἀθή-
 ναις. Eur. Troad. 218. Τάδε δεύ-
 τερά μοι μετὰ τὰν ἱερὰν Θησέως
 ζαθέαν ἐλθεῖν χώραν.]: *Lege, ut*
fere Ravennas, ὧ ταῖς ἱεραῖς φέγ-
 γος [τ' Rav.] Ἀθήναις καὶ ταῖς
 νήσοις ἐπίκουρε. *PORSONUS* apud
P. P. D. Posito igitur scribas
 non esse extra noxiam, *Ravennatis*
 transpositionem sensui æque
 ac metro consulentem tuto am-
 plectamur. Revera antiqui opti-
 ma naturæ et veritatis exempla
 secuti rerum ordinis sunt appri-
 me tenaces; Odyss. Z, 86. Ἐνθ'
 ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηΐφεταιοι, πο-
 λὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὙΠΕΚΠΡΟ-
 Π'ΕΕΙ. Ecquis illud Horatii mo-
 nitum obliviscitur, *Ut pictura,*
poesis? Il. A. 95. Οὐδ' ἀπέλυσε
 θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἀποι-
 να. Γ, 40. Αἶθ' ὄφελες ἄγαμός
 τ' ἔμεναι, ἄγονός τ' ἀπολέσθαι. E,
 118. Δός δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν,
 καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἐλθεῖν. lege,
 ἄνδρα *Φιδεῖν.* Soph. El. 693.
 Ὡλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακα-
 λουμένος, Ὄνομα δ' Ὀρέστης,
 τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος Ἀγα-
 μέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός
 ποτε. Eum. 454. Ἀργεῖός εἰμι,
 πάτερα δ' ἱστορεῖς καλῶς, Ἀγα-
 μέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἀρμόσ-

τορα. "Cum subito sermonem
 ad alium ab alio convertimus,
 primo nomen ponimus, deinde
 pronomen, deinde particulam.
 Or. 614. Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε
 λέγω, δράσω τε πρόσ." *R. P.* quem
 vide ad l. c. De Soph. Fragmento
 LXVII. vide Opusc. pp. 193, 4.
 Ar. Ach. 531. ἡστραπτ', ἐβρόντα,
 ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα. Antipha-
 nes in Philothebano apud Athen.
 XIV. p. 623. A. ἔγχευς Βοιωτία,
 Τμηθεῖσα κοίλοις ἐν βυθοῖσι κακ-
 κάβης, Χλιαίνειτ', αἶρεθ', ἔψεται,
 παφλάζεται, Προσκάεθ'. Xenoph.
 K. II. VII, i, 38. καὶ προσπεσόν-
 τες ἐμάχοντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο,
 ἔπαιον, ἐπαίοντο. Eundem vide
 apud Longinum περὶ Ὑψ. §. XIX.
 Plato Polit. x, p. 763. D. *Frf.* =
 T. II. p. 617. C. *HSt.* Λάχεσιν
 μὲν τὰ γεγονότα, Κλωθῶ δὲ τὰ
 ὄντα, Ἀτροπον δὲ τὰ μέλλοντα.
 In ordinem digere, Λάχεσιν μὲν
 τὰ μέλλοντα, K. δ. τ. ὁ., Ἀτροπον
 δὲ τὰ γεγονότα· quas sibi officio-
 sas provincias rite efflagitabant.
 Et *Diodorus Sic.* XIII, xcvi, 36.
 ὃς ἰδιώτης μὲν συνεστρατεύετο
 πρότερον, τότε δὲ πολλάκις ἦν
 ἀφηγούμενος δυνάμεων. Trans-
 pone, — συνεστρατεύετο τότε, πρό-
 τερον δὲ πολλάκις —. Et *Athen.*
 XI, p. 484. F. Λ' ΑΚΑΙΝΑΙ. Κυ-
 λίκων εἶδος, οὕτως λεγόμενον ἢ
 ἀπὸ τοῦ κεράμου, ὥς τὰ Ἀττικὰ
 σκεύη, ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπι-
 χωριάσαντος ἐκεῖ, ὥσπερ αἱ Θη-
 ρίκλειαι λέγονται. Ordina sic, —
 ἢ ἀπὸ τοῦ κεράμου, ὥσπερ αἱ Θε-
 ρίκλειαι λέγονται, ἢ ἀπὸ τοῦ σχή-
 ματος ἐπιχωριάσαντος ἐκεῖ, ὥς τὰ
 Ἀττικὰ σκεύη. Conf. omnino *Do-*
BRÆUM nostrum ad Plut. 1116.
 et in Addend. p. (117). Sed
 ad rem. Memorab. III, v, 10.
 λέγω γὰρ καὶ τὴν Ἐρεχθέως γε-
 τροφὴν καὶ γένεσιν, ordina, γέ-
 νεσιν καὶ τροφὴν, ut *Anab.* III,

Libet porro alterum in eadem fabula occurrens portentum perstringere, V. 20 (21).

AD
PAC.

Ξυνάπτετον²¹⁸ λογοισιν· ὥς ενταυθ EMEN,
Ιν ουκετ οκνειν καιρος, αλλ εργων ακμη.

p. 203. ἐν αἷς ὑμεῖς ἐγένεσθε καὶ ἐτράφητε. Odyss. Γ, 27. οὐ γὰρ οἶω Οὐ σε θεῶν ἀΐεσθαι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. Plato de Legg. vi. p. 776. B. 2. γεννῶντάς τε καὶ ἐκτρεφόντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων [Lucret. ii, 76—8.]. Aliquid hujusmodi passus est Ter. Andr. v, i, 4. O mearum voluptatum omnium inventor, inceptor, perfector; vide R. B. oratiunculam. Lucret. i, 51. Unde omneis natura creet res, auctet, alatque. Æn. vii, 676. dat euntibus ingens Sylva locum, et magno cedunt virgulta fragore. Ennius apud Festum v. Pedum: Procede, gradum profer; pedo nitere. Hor. Carm. iii, ii, 19. Nec sumit aut ponit securis Arbitrio popularis auræ, "Tres ex nostris—Nec ponit aut sumit. Frustra: prius enim est sumere, quam sumtum ponere." R. B. A. P. 159, 60. iram Colligit et ponit temere, et mutatur in horas. Recte vero Epist. xviii, 111. Sed satis est orare Jovem, quæ ponit et aufert; recte quoque R. B. in epistola sævidicis verbis Clericum sic protelat; "Noli, quæso, exercere odia tam magno tibi constatura: sed ex libro ipso potius, quam ex editore, pone iras vel sume." p. 205. iii, xiii. O fons Bandusie, splendidior vitro, — gelidos inficiet tibi Rubro sanguine rivos Lascivi soboles gregis. Ep. xvi, 12. Fons etiam rivo dare nomen idoneus. Ovid. Met. xv, 270—272. Hic fontes Na-

tura novos emisit, at illic Clausit et antiquos: tam multa tremoribus orbis Flumina prosiliunt, atque excæcata [fo. exsiccata] residunt. Sic Λειτουργίας Ecclesiæ nostræ compilatores; "begun, continued, and ended in Thee."—"hear, read, mark, learn, and inwardly digest them."—"inspiciat, excutit, expendit"—: ridebant, exagitabant, condemnabant—: argumenta premam, opprimam, deprimam, — omnibus nota; quamvis quid sit premere argumentum, Cicero ipse fortasse se nescire fateretur; ad Tusc. i, xxxvi. Hoc premendum etiam atque etiam argumentum; adnotat BENTLEIUS; "Codices nostri omnes, ARGUENDUM; vel legas, Hoc PROMENDUM argumentum." Cic. Cato Maj. xiv, et refrigeratio æstate, et vicissim aut sol aut ignis hibernus,—aut sol hibernus aut ignis—Codex penes discipulum quondam carissimum H. K. Cankrenium. Vide Markland. in Epist. ad Brutum explosas pp. 49—52., et Lagomarsini ad Poggian. Epist. Vol. ii, p. 192.—West to Gray, p. 144. "Peruse, perpend, pronounce." Spectator, No. 93. "The minor longs to be at age, then to be a man of business, then to make up an estate, then to arrive at honours, then to retire."

218. Ξυνάπτετον MSS. Hunt. et, ut videtur, Harl. recte; Orestem et Pyladem alloquitur Pædagogus, ut in v. 16. vide R. P. Opusc. p. 221.

SECT. *Conferte consilia; ibi enim sumus, ubi non amplius*
 V. *segnitiæ datur locus, sed instat ipse agendi articu-*
 lus. Portentum dico: neque enim *εμεν* pro *εσμεν*,
 282 ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, uti * per-
 missum est. Præterea sententia, *ibi enim sumus,*
ubi ipse instat agendi articulus, falsa est: nondum
 enim eo venerant, sed ituri tantum erant, uti ex
 versu 75. apertissime constat:

Νῶ δ ΕΞΙΜΕΝ. καιρος γαρ, ὅσπερ ἀνδρασι
 Μεγιστος εἰργου παντος εστ ἐπιστατης.

Nos autem eximus (l. exhibimus). Occasio enim jubet,
quæ hominibus maxima in omni opere est magistra.
Sed ne cum præcedentibus quidem, Consilia con-
ferte, conciliari potest. Quippe *consiliorum confe-*
rendorum tempus, atque *ipse agendi articulus* simul
 consistere nequeunt. Rescribo vero certissima,
 opinor, emendatione

———ὥς ενταυθ ΙΜΕΝ ²¹⁹

Conferte consilia: eo enim ituri sumus, ubi ipse
agendi instabit articulus. Jam vides sententiam
 cum sibi quam optime constare, tum etiam ad loci
 jam laudati fidem exigi, in quo utique habeatur,
 Νῶ δ ΕΞΙΜΕΝ———

V. 600.

Ἀλλὰ που ποτ ἦν ἀφ ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον;

Ἡδε τοῦθ ἡμᾶς διδάξον ὡ θεῶν εὐνοῦστατε.]

Principio ἦδε non est vox Attica. Deinde si esset,
 nullum hic sensum sortiri posset. Tertio parum
 283 * commodè subauditur nominativus, ad quem refe-
 ratur verbum ἦν. Ut hæc omnia simul incommoda
 evitentur, non est nisi, ut pro ἦδε legas ἡδε, locum
 autem sic distinguas:

Ἀλλὰ που ποτ ἦν ἀφ ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον ²²⁰

219. Vide supra p. 9.

220. " Interrogationem post

χρόνον tolli quoque jubet *Sanc-*
tamandus." Burgess.

ἩΔΕ²²¹; τουθ ημας διδαζον—

AD
PAC.

221. "sequente *Toupio* in Suid. Cur. Noviss. pp. 68. 111 (101. 153.). Homericum ἡδὲ, (ait *Valckenærius* ad Phoeniss. 1683.) non erat Attico obtrudendum Tragico; non meminerat vir summus se locum ex Herc. Fur. 30. Ἀμφίον' ἡδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός. supra laudasse ad Phoeniss. 609 (615). Negant quidem hi Critici vocem esse Atticam ἡδέ. Quod de Comicis verum est; de Tragicis non item. Vide *Æschyl.* Theb. 22. Χρόνον γὰρ ἡδε (sic lectionum varietas e Codicibus in *Cl. Journ.* No. xxxiv, p. 344.) 862. Pers. 16. 21, 22. 26. 289. 492 (ad Ph. 1703. μαγγητικὴν δὲ γαῖαν, ἡδὲ Ibid. p. 346.). 535. 860. (ἀποφαινόμεθ' ἡδὲ νόμιμα Ibid. p. 347.) 886. (887. νᾶξος ἡδὲ μυκῶν. Ibid. ἡδὲ μηκῶν in margine exemplaris ed. Aldinae quod inspexi) 964. 976. 1001. Agam. 42. Choëph. 1023. Eumenid. 188. 403. Soph. Ant. 673, 674. Ph. 491. (δειράδ' ἡδέ τ' εὐροον, sed δ. ἢ τὸν εὐ. apud *Elmsl.* ad Ach. 612. quod forte melius. Contra vide *R. P.* ad Eur. Iph. T. 1359.). Scyth. apud Athen. iv, 2. p. 189. D. (Geo. iii, 276. *Saxa per et scopulos et depressas convalles.* Et in *Λημνίαις* prioribus Fr. iv. apud Steph. Byz. v. Δώτιον. Φερητίδης τ' Ἀδμητος, ἡδ' ὁ Δωτιεύς Λαπίθης Κορωνός. Vide *Heringæ* Obs. pp. 235, 6., et *Tyrwhitti* conjecturas in *Strabonem*, p. 2.). Eur. Hec. 323. Iph. Aul. 817., et *Markland.* ad l. (Pr. xxii=xxiv. Herc. Fur. 1103. Πλούτωνα τ' ἡδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης. *Wakefield*;—τ' οὐδὲ edd.; *Brunckius* eodem modo emenda-

vit *Apoll. Rhod.* ii, 1179. Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκαστ' ἐπιδέρκεται οὐδέ μιν ἄνδρες Λήθομεν ἔμπεδον, οἳ τε θεοὺδ' ἡδ' ἑδ' οἳ τε θεοὺδ' ἡδ' οἳ τε θεοὺδ' editiones ante *Brunckianam*.) *Alexis Athenæi* vii, 322. D." [*Alexis* scripsisse videtur Τῷ σιλφίῳ μᾶστιξον εὐγε καὶ καλῶς, Τυρῶ τε σάξον ἀλσί τ', εἴτ' ὀριγάνῳ.] *R. P.* App. ad *Tour.* pp. 501. 504. ad Hec. 323. ad Ph. 1703. *Crit. Rev. March*, 1805. p. 235. Advss. p. 42. et apud *P. P. D.* ad Pac. 601. *Eupolis* apud *Schol.* ad *Aristoph. Vesp.* 58. et *Excerpt. Grot.* p. 503. Τὸ σκῶμ' ἀσελγές ἡδὲ Μεγαρικὸν σφόδρα. "ἡδὲ pro καὶ ob versum posuimus." Sed lege ex *R. B.* Τὸ σκῶμ' ἀσελγές καὶ Μαγειρικὸν σφόδρα. Tentavit καὶ Μεγαρικὸν εὐ σφόδρα *Meinek.* in *Quæst. Menandr.* p. 36.; sed conf. *P. P. D.* in *Auctar. Porsoni* Opusc. p. 384. Idem vi, 236. E. Exc. *Grot.* p. 501. σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγές. (*ΕΙΠΑΣΕΛΕΓΕΣ* MS. A.) *R. P.* apud *Walpole* p. 5. Conf. Ach. 1015. Eq. 216. 376. Pac. 1017. *Philostrat.* in *Vit. Apoll. Tyan.* iv, xx, 157. τὸ μεράκιον κατεσκέδασε τοῦ λόγου πλατύν τε καὶ ἀσελγῇ γέλῳτα. Conf. *Gaisford.* ad *Hephæst.* p. 98. Idem apud *Macrobi.* Saturn. vii, 5. Κύτισόν τ' ἡδὲ σφακὸν εὐώδη καὶ σμίλακα τὸν πολύφυλλον, Κότινον, σχῖνον, μελίαν πεύκτω, ἀλίαν δρυῖν, κίττον, ἐρείπτην. *Correxit Gaisfordius* p. 277. Οἷον κύτισον, φάκον εὐ. κ. μίλακα τὴν π. et in versu secundo πεύκην, ἀλίαν, δρυῖν, κ. ἐρείκην. "Forte ἐλάαν δρυῖν—Longe corruptiora extant apud *Plutarch.* *Sympos.*

SECT. V. Nempe hæc dicit Chorus de Irene sive Pace jam præsentē. Ecce autem, quæ continuo respondet Mercurius [602, 3.] :

Ω σοφωτατοὶ ²²² γεωργοί, ταῦτα δὲ ξυνίετε
Ρήματ, εἰ βουλεσθῇ ἀκούσαι ΤΗΝΔ ὅπως ἀπωλετο.

Idem infra [613] :

Ουκετ ἦν οὐδεὶς ὁ παυσῶν, ΗΔΕ τῇ φανίζετο.

et rursus [623] :

ΤΗΝΔ ἀπόριψαντες αἰσχροῦς τὸν πόλεμον ἀνῆρπασαν.

Postquam hanc emendationem excogitaveram, certior factus sum editiones Ald. et Wechel. præferre πολὺν ἤδη χρόνον Ἡδε, τουθ—quas etiam sequi video Basil. 1532. Id quod vulgata scriptura partim quidem rectius est, sed partim etiam corruptius.

V. 621. Εξεκοψαν, ἣν ἐγὼ φυτευσας ἐξεθρεψαμην] Editores hic fefellit spondeus quintam trochaici sedem occupans. Lege vero deinceps,

284 * — ἣν ἐγὼ ΦΥΤΕΥΣΑ ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ ²²³.

Problem. lib. iv. c. i." p. 662. D. R. B. Sed hujusmodi fragmenta adeo interpolationibus sca- tent, ut nihil ex iis ad canones stabiliendos proficiatur; vide P. P. D. Addend. ad Aristoph. p. (138).

222. Sic Editiones tres pr. "Ed. vet. [f. Schol.] Ω πένητες καὶ γεωργοί. lege ergo Ω λιπερνῆτες γεωργοί. Vide Schol. Hes. Suid." R. B. "Ω λιπερνῆτες Diod. Sicul. xii, 41. probante Wesselingio." R. P.; conf. Leopardi Emend. v, xiv. In Pac. 626. legebatur Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε τὰς κράδας κατήσθιον. Pro α. γε l. γεωργῶν R. B. "sed ex Rav. dedit Invernizius, Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν." R. P. ad Ph. 412. R. B. ad Menandr. p. 2. ex

Nub. 575. et Pac. 603. hujusmodi versum consarcinavit: Ω σοφώτατοι θεαταὶ, τὰ ἄμα δὲ ξυνίετε. utrum consilio, an memoriæ lapsu, nescio. Eupolis apud Stob. iv. p. 53 = 31. Grot. Ἄλλ' ἀκούετ', ὧ θεαταὶ, τὰμα δὲ ξυνίετε Ῥήματ. R. P. Opusc. p. 217.

223. "vel leg. ἐξεκοψαν, ἣν φυτεύσας ἐξεθρεψάμην ἐγὼ vel, quod verius est, ἐξεκοψαν, ἣν ἐγὼ φύτευσσα κάξεθρεψάμην." R. B. "Confer Sophocl. Œd. Tyr. 837." R. P. ad R. D. Locus est (827.) Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κάξεθρεψέ με. conf. 1017. 1396. et R. P. ad Hec. 1161. Septheb. 19. Choëph. 926. 748 (Ach. 477.). Eum. 604. Œd. Col. 1365. El. 13. Lex. Sangerm. p. 413. v.

Extat autem locus plane gemellus apud Euripiden
Med. 1349 (1346).

AD
PAC.

Ου παιδας, ούς ΕΦΥΣΑ ΚΑΞΕΘΡΕΨΑΜΗΝ.

V. 744. Ἰν ὁ συνδουλος σκωψας αυτου τας πληγας
επανεροιτο.]

Hujus etiam versus metrum laborat. Quippe ana-
pæsti vel pedis ισοχρονου loco habetur temporibus
inæqualis trochæus. Pristinam vero scripturam
totidem lineis constantem sic instauro:

— σκωψας αυτου τας πληγας ΕΙΤ ΑΝΕΡΟΙΤΟ ²²⁴.

Ἀξύμβλητον. Σοφοκλῆς. ἄπλα-
στον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην
(conf. Tr. 696.). Med. 1059.
1025. Hipp. 624. Monk. Troad.
381. Cycl. 142. Ion. 1530. Ἀλλ'
ὅσπερ ἐξέθρεψε Λοξίας ἀναξ. He-
rodot. I, 122. ὡς ἐκκείμενον Κῦ-
ρον κύων ἐξέθρεψε. Plato Crito
p. 51. C. 8. ἡμεῖς γάρ σε γεννή-
σαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαν-
τες.

224. "leg. ἐξαν. vel εἶτ' ἀνερ."
R. B. "εἶτ' ἀνέροιτο pro ἐπανε-
ροιτο ex Dawesii monito repo-
suit Brunckius, nolente Invernizio,
qui edidit εἶτ' ἐπανεροιτο." R. P.
ad Ph. 1277, 8. Vide eundem
ad Nub. 1076. et R. B. Kustero
in Mus. Crit. No. VII. p. 449.
Similiter εἶτ' ἐκπιῶν pro ἐπεκ-
πιῶν vere emendavit Musgra-
vius in Euripid. Cyclop. 327."
R. P. apud P. P. D. "Exem-
plis, quæ Dawesius protulit,
hæc adde. Eurip. in Phaëthont.
apud Longin. π. ὑ. xv. Τοσαῦτ'
ἀκούσας ΕΙΤ' ἔμαρψεν ἡνίας.
Suppl. 299. [Aristoph. Nub. 592.
385. 376.] 1095. Troad. 299.
Ion. 851. Electr. 927. 1065.
[Soph. Electr. 53. 554. Æschyl.
Prom. 776. (conf. Liv. XXI, 50.)]
Alcest. 706. Ran. 370. Hipp.

710. Androm. 670. 757. 971.
Sophocl. Aj. 468. 1111. 1113
(1092. 1094.). Œd. Col. 268.
281 (264. 277. adde Œd. Tyr.
1402, 3. Ant. 502, 3.). Aris-
tophan. Equit. 391, 2. Acharn.
24. 290. Vesp. 378. 421. 913."
R. P. Advss. p. 275. Conf.
Koen. ad Greg. p. 62. Pollux
x, 167. δεσμός μέντοι σιδήρεος,
οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν Ἑλλάδι
λαβῶν οὖν τὸν στύλακα τὸν τοῦ
προξένου κάπειτα δῆσον αὐτόν.
Vide Soph. Fr. e ΤΥΜΠΑΝΙΣΤ.
supra citatum p. 161. Aristoph.
Lys. 1015. ταῦτα μέντοι σὺ ξυν-
ιείς εἶτα πολεμεῖς ἐμοί; emen-
dante Porsono apud virum eru-
ditissimum E. Maltby ad Mo-
relli Lex. Prosod. p. 292. n. 3.
Plut. 799. Προβαλόντ' ἐπὶ τούτοι-
σιν ἐπαναγκάζειν γελᾶν. Vir
eruditissimus in Cens. Mens.
(Month. Rev. Aug. 1789. p. 108.)
maluit, Προβαλόντ' ἐπαναγκάζειν
ἐπὶ τούτοισιν γελᾶν. Melius et
facilius versum concinnavit Por-
sonus, προβαλόντ' ἐπὶ τούτοις εἶτ'
ἀναγκάζεις γελᾶν; quem firmant
Codd. Rav. et unus Dorvill.
Conf. Aj. 969. sanatum a Por-
sono ad Hec. 1206. Ibid. 69.
Ἀναθεῖς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν'

SECT. V. Vocula autem εἴτα inter participium et verbum solemniter intercedit. Exempla unum et alterum sufficiat adduxisse :

¹ Καν ΛΑΧΟΝΤΕΣ ἀρχιδιον ΕΙΘ ἀρπασαι ΒΟΥΛΗΣΘΕ τι.

² Εαν τις ἀνθρώπων ἱερειον τῷ θεῷ ΕΥΞΑΜΕΝΟΣ ΕΙΤΑ ΔΙΑΣΟΦΙΖΗΤΑΙ λεγων.

V. 1119. Παιε, παιε τον Βακιν· Μαρτυρομαι.]
 “ Hi duo versus videntur esse Trochaici Catalectici ;
 “ tamen tanquam Iambicos verti, et putavi aut συ
 285 “ addendum, συ παιε ; aut legendum, * ut mox postea,
 “ παι’ αυτον, &c. Bacin autem vocat, qui Bacidem
 “ æmulatur, et oracula vana deblaterat.” *Flor. Christ.* Equidem, quid sibi velit vir eruditus, cum dicat, *Hi duo versus*, neutiquam divinare possum : nam versus et præcedens et sequens perfectus est senarius. Lectio quidem vulgata trochaicum trimetrum catalecticum repræsentat. Atqui hujusmodi metrum in Scenam Atticam quis unquam introduxit ? Videtur profecto in virum eruditum hic cadere, quam ipse de homine Bacin æmulante fabulam narrat. Quinetiam inficeta admodum est ratio, qua ex tro-

¹ Av. 1111.

αὐτόν, καταλιπὼν Ἄπειμ’, scribendum, ni fallor, κρημνόν τιν’, Εἴτα καταλιπὼν—Eur. in fragmento Inus apud Stob. xciv. p. 381. Ζητῶν τὰ πλείον’ εἴτα πάντ’ ἀπώλεσε. *Musgr.* Alterum Euripidis fragmentum apud eundem probabiliter emendavit *P. P. D.* ad Ar. Plut. 278. quem infra etiam consule ad v. 980. Xen. Mem. i, i, 5. ἐδόκει δ’ ἂν ἀμφοτέρα ταῦτα, εἰ προαγορεύων ὥς ὑπὸ τοῦ θεοῦ φαινόμενα, κατὰ ψευδόμενος ἐφαίνετο. Anab. iv, vii, 13. αἱ γὰρ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία, εἴτα καὶ ἑαυτὰς

² 1618.

ἐπικατεῤῥίπτουν. Plato Gorg. p. 457. B. 5. *HSt.* ἐὰν δὲ, οἶμαι, ῥητορικὸς γενόμενός τις, κατὰ ταύτη τῇ δυνάμει καὶ τῇ τέχνῃ ἀδικῇ. Phædo, p. 82. C. 6. οὐδὲ αὖ ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες ὥσπερ οἱ φίλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι, ἔπειτα ἀπέχονται αὐτῶν. Conf. Lachet. p. 192. B., et *Hermann.* ad Nub. 857. Etsi nihil ad rem, meminisse libet *Bisetum* ad Aristoph. Lys. 64. ἀνήρετο, ἐπήρετο *Wytttenbach.* ad Plutarch. i. p. 177. frustra tentasse.

chaico, quem crepat, catalectico iambicum confieri voluit; Συ παιε, παιε — Minus adhuc ferenda est altera ista Παι' αυτον, παιε — Nullus autem mihi jam restat scrupulus, quin vocem Παι, qua servos cujuscunque ætatis moris erat compellare, ante eandem syllabam bis iteratam intercidisse existimem; quippe a Comici manu profectum esse:

AD
PAC.

ΠΑΙ²²⁵, παιε, παιε τον Βακιν —

225. Ὡ παῖε παῖε τὸν Βάκιν Rav. "leg. ὦ vel παῖ." R. B. (Παῖε, παῖε, παῖε Jortinus.) Quis ausit negare, solemne hoc librariis vitium esse, ut, quoties idem vocabulum geminatur, alterum modo ponant, alterum omittant? R. B. ad Tusc. v. p. 494., quem conf. ad Hor. Epist. ii, ii, 199. et Valck. ad Herodot. ix, 55. Vide Tyrwhitt. ad Aristot. Poet. p. 126. Pausan. vi, 10. p. 475. Ὡ παῖ τὴν ἀπ' ἀρότρου editiones; Suidas v. Γλαῦκος, Παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου· unde legendum, Ὡ παῖ, παῖε τὴν ἐπ' ἀρότρου. R. P. Rhés. 685. παῖε, παῖε, πᾶς τις ἂν. Eq. 247. Παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιππόστρατον, Καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ χάρυβδιν ἀρπαγῆς. conf. 251. 692. Ach. 279 — 282. 688. Pac. 320. Xenoph. Anab. v, 407. παῖε, παῖε, βάλλε, βάλλε. conf. p. 409. vi, p. 484. Aristoph. Nub. 1506. Δίωκε, βάλλε, παῖε. Conf. Ter. Phorm. v, viii, 95, 6. Repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendæ, ita non sunt ex emendatione obtrudendæ. R. P. ad Med. 157. Æschyl. Septheb. 580. Ἡ θεῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές. Rob. Schol. ad Æschyl. P. V. p. 56, 5 (). τὸν μὲν βροντὴν μηχανώμενον αὐτῷ — lege, τὸν μὲν Βροντὴν βροντὴν — TYRWHITTUS. CEd.

Col. 743, 4. vide R. P. Opusc. p. 217. et 1298, 9. ὦν ἐγὼ μάλιστα μὲν τὴν σὴν Ἑρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω. Lege, Μάλιστ' Ἑρινῦν. CEd. Col. 1677, 8. οὐκ ἐστὶν μὲν εἰκάσαι, φίλοι. Βέβηκεν; ὡς μάλιστ' ἂν εἰ πόθῳ λάβοις. Ald. εἰ πόθον cod. apud Br. ex quo ἐν πόθῳ in ed. pr. et εἰς πόθον in add. ad ed. 2. legendum suasisit; εἰκότως rescribendum suspicabatur TYRWHITTUS. 325. ὡς ὑμᾶς μόλις Εὐροῦσα, λύπη δεύτερον μόλις βλέπω. 1342. "Ὡστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων, Στήσω δ' ἑμαυτόν. Tr. 809. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι. Θέμις δ' ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προῦβαλες. Ph. 743. ἀτταταί. διέρχεται, Διέρχεται δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ. conf. Æschyl. P. V. 338. Euripid. Med. 972. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας, Οὐκέτι 974. Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων, Δέξεται δύστανος ἄταν. "Aristoph. Eccles. 990. Recte Ald. (et Junt. i.) οἶδ' οἶδ' ὅτι βούλει." R. P. apud P. P. D. Philemon. apud Athen. xiii, 569. E. Ἀλλ' εὐθύς ὡς βούλει σὺ, χὼν βούλει τρόπον Ph. 992. θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης· secundum θεοὺς omittunt Aldus, 1522, 1528, 1534, 1544, 1547, 1555, 1567; 1553 θεοὺς restituit. Plato de Legg. x, 664. C. ἡμῶν γὰρ οἱ

SECT. μὲν τοπαράπαν θεοὺς οὐδαμῶς
 V. νομίζουσιν. Schol. ad l. p. 236.
 — ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ, θεοὺς οὐ θεοὺς.
 Epigramma vetus apud Pausan.
 in Eliac. vi, p. 462, 1. Χίλων,
 ὃς Πατρεὺς ἦν· αὐτὰρ ὁ λαὸς
 Ἀχαιῶν uterque Cod. exhibet ὃς
 Π. ὦν, et αὐτὰρ omisit. *Facius*.
 Χίλων Χίλωνος Πατρεὺς, ὃν λ. A.
 PORSONUS apud amicissimum vi-
 rum, *Martinum Davy*, D.D. vi,
 xvi, p. 491. Νεμείων τε ἐν παι-
 σὶν ἐν τῷ ἱππείῳ. δρόμοι δέ εἰσι
 τοῦ ἱππίου. F. ἱππείῳ δρόμῳ, δρό-
 μοι δέ—TYRWHITTUS. *Villoison*.
 Anecd. Gr. i. 75. penult. ὁποῖῳ
 τρόπῳ λέγομεν τὴν ὁμόλεκτρον,
 καὶ ἄκοιτιν, τὴν ὁμόκοιτον· Lege,
 λέγομεν ἄλοχον τὴν ὁμόλεκτρον,
 κ. Origen. de Orat. p. 250. *Ruæi*
 = p. 162. *Reading*. καὶ οὐδὲν
 θαυμαστὸν, τῷ Θεῷ τὸν ὅλον
 αἰῶνα τῆς παρ' ἡμῖν μιᾶς ἡμέρας
 διαστήματι λόγον λέγειν — Sic
 supplevit R. B. κ. ὁ. θ. τῷ Θεῷ
 τῶν ὅλων τὸν ὅλον αἰῶνα τοῦ παρ'
 ἡμῖν μιᾶς ἡμέρας διαστήματος
 λόγον ἔχειν, — διαστήματος et
 ἔχειν fidenter restituit *Ashtonus*.
 Addere libet *Aristoph. Plut.*
 846. μῶν ἐμνήθης sine οὖν MSS.
quidam. Lege igitur, *literis νε du-*
plicatis. μῶν ἐνεμνήθης, quomodo
habet MS. Ravennas. R. P. apud
M. D. Origen. de Orat. Vol. i.
 p. 212. *Ruæi* = p. 46. *Reading*.
 ἀπὸ μνησικακίας δὲ ἢ ἤκοντες ἐπὶ
 τὸ εὐχεσθαι—. ἀπ' ἀμνησικακίας.
 BENTLEIUS et *Ashtonus*. *Plautus*
Pseudolo iii, ii, 92. *Hodie, atque*
ita suavitae condiam: claudicat
 versus; *suavi suavitae feliciter*
 supplevit R. B. *Sueton. Otho* vii.
 τί γάρ μοι καὶ μακροῖς αὐλοῖς;
Xiph. τί γάρ μ' ἔδει μακροῖς αὐ-
 λοῖς αὐλεῖν; an *senarius*, τί γάρ
 μακροῖς αὐλοῖσιν αὐλῆσαι μ' ἔδει;
 R. B. vide R. P. *Advss.* pp. 74.
 89. 129. *Opusc.* pp. 260. 281.

Ammonius v. Θύρα. Μένανδρος
 ἐν Παρακαταθήκῃ, θύραν ἔξελε.
 Forte θύραν ΘΥΡΑΙΑΣ ἔξελε.
Pierson. Lucret. vi, 1258. *Nec*
minimam partem ex agris ægroris
in urbem, "Optime" restituit *Bo-*
sius. R. B. Æn. v, 157. *nunc una*
ambæ junctisque feruntur Fronti-
bus, et longa sulcant vada salsa
carina. et junctæ sulcant. R. B.
Conf. Æn. i, 234, 5. iv, 247, 8.
 vi, 792. 796. *Buc.* i, 39, 40. iv,
 58, 9. *Hor. Carm.* i, xxxv, 15.
 ii, xvi, 23, 4. iii, v, 21. et *conf.*
R. B. ad xxiv, 25. *De Tibullo* i,
 vii, 49 = viii, 49. vide supra p.
 18. *Ovid. Met.* viii, 628, 9.
 M. M. *Capella* v. p. 156. *Si*
pedes, si brachia tueri debemus,
utique oculos diligentius asser-
vare. "Lego, —debemus, debe-
mus utique." R. B. *Seneca T.*
 i. p. 344. l. 18. *mille fluctus men-*
tis incertæ, quam inchoata habent
suspensam, deplorata tristem:—
quam spes inchoatæ habent s., de-
ploratæ tr. Ibid. p. 438. l. 10.
non experiris istud nobis esse, tibi
servitutem?—esse libertatem, t. s.
 Ibid. p. 681. l. 1, 2. *Honeste*
Cæsar, quod ignovit, quod liber-
alitatem clementiæ adjecit. Ho-
neste fecit Cæsar, T. iii. p. 57.
Erat autem Cestius nullius quidem
ingenii, Ciceroni autem infestus.—
ingenii fautor. P. 67. l. 6. *sacer-*
rimam eloquentiam, quia præstare
non possunt, violare non desinunt.
sacerrimam rem eloquentiam.
 [Plato *Ione* p. 364. B. 8. Frf.
 κοῦφον γὰρ χρῆμα ποιητῆς ἐστὶ,
 καὶ πτηνὸν καὶ ἱερὸν.]. P. 284.
 l. 16, 17. *Illa optionem petit.*
Optionem re petit. Omnia hæc
 supplevit et instauravit præstan-
 tissimus BENTLEIUS. M. *Capella*
 p. 140. l. 6. a calce. A. *Gell.*
 N. A. xii, v. *honestatis utilitatis-*
que veræ contemplatio subtiliorque

V. 1269.

Νυν αὖθ' ΟΠΛΟΤΕΡΩΝ ²²⁶ ἀνδρῶν ἀρχώμεθα. ΤΡΥ. AD
PAC.

Πανσαι

ΟΠΛΟΤΕΡΟΥΣ ἄδων, καὶ ταὐτ' ὦ τρισκακοδαιμον

Εἰρηνης γ' οὐσης· ἀμαθες γ' εἰ καὶ καταρατον]

* Locum interpretatur Flor. Christianus

286

Rursus ab armigeris nunc incipiamus. ΤΡΥ.

Abi aufer

Cantare armigeros, infelicissime, pacis

Tempore praesertim, indocte, execrande puelle.

Felix quidem ideo, quod ipsa orationis indole cogente
ὅπλοτερων *ab armigeris* reddiderit: infelix, quod
non viderit eos operam ludere, qui vocī ὅπλοτερος
cum ὅπλα quidquam praeter sonum commune esse
statuant. Verbi autem illius notionem, cum non nisi
ὅπλοτερος admodum atque ἀμαθεις lateat, adstruere
supersedeo. Sed neque pluribus praestare satagam
Aristophanem scripsisse:

Νυν αὖθ' ΟΠΛΟΦΟΡΩΝ ἀνδρῶν ἀρχώμεθα. ΤΡΥ. Πανσαι

exploratio commodorumque delectus. Lege,—*exploratio commodorum incommodorumque delectus.* Sunt quaedam omissiones, quas nullo Marte extundere queamus; A. Gell. N. A. II, xxix. p. 85. *solvitur*; et fit nihil: et amici nulli erant, Post nihil; et dies, supplet MS. vetustissimus; lege igitur ex Bentleio, *it dies*, et amici nulli erant. xi, xvi, p. 299. virtutem esse πολυπραγμοσύνην, hortatur, inquit, vos profecto nescio quis—, π. *iratus*, hortatur, MS.; leg. *ratius*, h. R. B.

226. “Ὀπλότερος est vocabulum Homericum” [Il. Γ, 108. ὅπλοτέρων ἀνδρῶν], *juvenis ad arma ferenda idoneus. Raperus*; vide Muret. III, 313. “Scriptor

certaminis Homeri et Hesiodi:—

Ἐπιγόνους ἔπη ζ' ὧν ἡ ἀρχή, Νυν αὖθ' ὅπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, μούσαι. Alii et Thebaidem et Epigonos attribuunt Antimacho Colophonio. De illa quidem res est vulgaris: de his testem habeo Scholiastem Aristoph. ad Pacem; Παῖ. Νυν αὖθ' ὅπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα — σχολ. ἀρχή τῶν Ἐπιγόνων Ἀντιμάχου.” R. B. Millio, pp. 53, 4. “In hoc versu citando ἀνδρῶν omittit Larcherus ad Herodot. IV, 32. ed. utr.” R. P. PR. lix. In Etym. M. p. 753. 22. locum non suum occupat; Πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν νυκτός ὀφθαλμός πρέπει, Αἰσχύλος Septheb. 396. ubi αἰστῶν recte legitur.

SECT.
V.ΟΠΛΟΦΟΡΟΥΣ αδων²²⁷ —

Hac utique de re si quis dubitare poterit, ei, opinor, in sententiam meam adducendo mille argumenta frustra impenderim.

V. 1284. Ταυτα δε, ταυθ, ως ησθιον κεκορημενοι.] Bellum profecto hic habemus senarium a trochæo incipientem. Ne multis autem te moremur, ecce veram lectionem totidem literis, ipso etiam ordine servato, constantem :

Ταυτ αδε²²⁸, ταυθ —

287* *Hæc* cane, *hæc* — sive, uti Florens Christianus, sententiæ vi cogente, interpretatus est; *Hæc sunt*

227. “ In hoc loco Aristophanis nihil mutandum esse censeo. Quanquam enim vox ὀπλοτερος nihil præter sonum cum ὀπλα commune habeat, (ut Dawesius recte observat,) sufficit tamen, opinor, ipse sonus, ut ex eo Trygæus occasionem arripiat incipitum poema, quasi armisonum, abrumpendi. Quinetiam hæc verba — Νυν αυθ’ ὀπλοτερων ανδρων αρχωμεθα — revera initium faciunt poematis cujusdam antiqui de Expeditione Thebana των Επιγονων. Αρχη των Αντιμαχου Επιγονων, inquit Scholiastes. Sed verius, credo, dixisset των εις Ομηρον αναφερομενων E. nam eo tempore, quo acta est Aristophanis Ειρηνη, dubito an poema Antimachi in lucem prodierit. Et verba ipsa stylum antiquiorem redolent.” TYRWHITT. apud Burgess. Euphorio apud Schol. Pind. in Argumento ad Pyth. ‘Οπλοτέρου τ’ Ἀχιλλῆος ἀκούομεν Εὐρυλόχοιο. [Vixit Antimachus Ol. xciii, 4, Alexia Archonte, = A. C. 404. teste Diodoro Sic. xiii, 108. p. 390. Plutarch. in Vit.

Lysandri T. i, p. 443. C. Suid. v. Ἀντίμαχος Κολοφώνιος, et Kuster. ad l. apud H. F. Clinton. in Fast. Hellen. Vide quoque Salmas. Plin. Exercit. p. 598. b. C. Valck. ad Eur. Ph. 68. Piers. ad Mær. pp. 439, 40. Schellenberg. Vit. et Fragm. Antimachi. 1786., et Heeren. de Chart. Papyr. in Mus. Borg. p. 25. Fabulam hanc docuit Comicus Ol. xc, 2. Astyphilo Archonte, = A. C. 419.]. “ leg. ἄδων, ἄδον [ἄ.] ad παιδίον.” R. B. “ ἄδων conjicit Fl. Christian. tacite receperunt Brunck. et Inv. Sed recte MS. Palatinus ἄδον. Vide Av. 608.” P. P. D. ad l. Pendet quidem Jortinus; sed ἄδον [ἄδον] præfert Raperus “ ut recte scribitur in v. 1277. ed. Ald.; ad παιδίον enim refertur, ut ἀμαθὲς et κατάρατον in v. sequente.”

228. “ leg. ταυτὶ δέ. Immo leg. ταῦτ’ ἄδε, τηῦθ” R. B. “ In Editione Farreana legitur id, quod corrigit D., ταυτ’ αδε.” Burgess. “ ταῦτ’ ἄδε Zanetti, Fl. Christianus.” P. P. D.

canenda——Nempe a Trygæo puer supra [1278.]
quæsierat,

AD
PAC.

Αλλα τι δητ αδω ; συ γαρ ειπε μοι οϊστισι χαιρεις.
ac deinde cecinerat [1279, 80.] :

Ως οί μεν δαινυντο βοών κρεα, καυχενας ιππων
Εκλυόν ιδρώοντας, επει πολεμου εκορεσθεν.

Hic autem assensum suum significat Trygæus :

Ειεν ; εκορεσθεν του πολεμου, κατ ησθιον.

Ταυτ αδε, ταυθ, ως ησθιον κεκορεσμενοι.

Pro vulgato autem κεκορημενοι postulante analogia
κεκορεσμενοι reposuimus. Certissima insuper, ni fallor,
emendatione pro κατησθιον *devorabant* rescripsimus,
κατ ησθιον ²²⁹, *ac deinde edebant*. Quippe verbum hic
haberi oportet, quod τω δαινυντο sensu æquipolleat : id,
quod de κατησθιον neutiquam dici potest. Hanc porro
scripturam exigunt, quæ in sequente versu habentur
ησθιον κεκορεσμενοι : quippe hæc locutio tantundem
valet, quod εκορεσθεν, κατ ησθιον : ejusdem autem sen-
tentiae repetitionem ipsa loci natura postulat.

V. 1285. Θωρησσουντ αρ επειτα πεπαυμενοι TP. Ασμενοι.]

* “ Fuit cum putarem legendum πεπασμενοι ; ut esset 288
“ idem ac κεκορημενοι ; et quasi Echo daret illi re-

229. “ leg. κατ’ ησθιον.” R. B.,
et Berglerus. Nub. 1072. “ Leg.
εμοίχευσάς τε κατ’ ελήφθης.” R. P.
apud P. P. D. Lys. 645. “ l.
οὔσα τ’ ἀρχηγέτις MS., et schol.
οὔσα ταρχηγέτι.” R. B. “ THi
’PXHGETI. Ut Scholiastes vide-
tur legisse, qui reddit THi ΔΕΣ-
ΠΟΣΥΝΗι Ἀρτέμιδι ὡς Δήμητρι
(τὰρχηγέτι Elmsleius.) Minerva
etiam Ἀρχηγέτις memoratur a
Plutarcho in v. Alcibiad. Ed.
Bry.” Sic TYRWHITTUS. (=T. I,
p. 192. E. 9.). locus est, ἀρχηγέ-
τις δὲ Ἀθηναὶ καὶ πατρῶος Ἀπόλ-
λων ἐστίν. Pergit BENTLEIUS,
“ Ergo ordo est εἴτ’ ἀλεκτρις ἢ
δεκέτις | οὔσα τήρχηγέτι. | κατ’

ἔχουσα τὸν κ. ἢ βραυρ.” Quicum
consentit TYRWHITTUS, qui mo-
net, “ duo MSS. a Kustero cita-
tos habere TON κ.” Conj. p. 71.
Idem in Vit. Lycurgi p. 43. B.
Ἀρχαγέται δὲ οἱ βασιλεῖς λέγον-
ται Ibid. C. 8. αἱ δὲ σκολιὰν ὁ
δᾶμος ἔροιτο, τοὺς πρεσβυγενέας
καὶ ἀρχαγέτας ἀποσταστῆρας εἴ-
μεν. In Museo Hunteriano p.
315. ed. pr. nummi Tauromenii
in Sicilia cusi 3. 5. 6. 18. 19.
APXAGETA exhibent. Oracu-
lum apud Demosth. contra Ma-
cart. p. 1177. Bekker. ἡρῶ ἀρχη-
γέτα, οὗ ἐπώνυμοί ἐστε, θύειν καὶ
δωροτελεῖν κατὰ πάτρια.

SECT. V. “sponsum *ασμενοι*. Tamen nihil muto, et calidum
 “fortasse nimis hoc inventum. Conjectura tantum
 “fuit, in qua facile aberrasse a scopo, in quem con-
 “jicimus. Sane enim (neque dolo, nec ambitione
 “dico) verum vestigo, ruspino, percontor: Is meus
 “est finis. Cæterum videtur huic versui, ut Hex-
 “ameter sit, deesse ultimus spondeus, velut οὕτως,
 “aut quid simile.” *Fl. Christianus*. *Calidum* for-
 tasse nimis inventum? Immo ingeniosum adeo ut
 nihil a te alias vel simile vel secundum excogitatum
 sit; at timide adeo *gelideque* ministratum, ut vix
 persensisse videaris, quantum vulgatæ lectioni præ-
 stet. In hac utique cum *πεπαυμένοι* dicatur, *πεπαυ-*
μένοι obsecro *τινος*? Nam vocis istius tam nude po-
 sitæ vagus nimis est sensus, ne dicam nullus. Porro
 si HOIHTAPION nostrum, vel certe *παιδαριον φιλωδον*
 verbo *Θωρησσοντο*, *se-armabant*, nihil ad gulam spec-
 tans subjecisset, quo Trygæi ingenio litaret; mirum
 ni grave aliquod, *frontem* puta *perfrictissimam*, vel
in mentiendo securitatem, vel *ineptias* saltem atque
ignorantiam sibi exprobratam continuo sensisset.
 Jam utique supra [1271.] audierat,

——— *αμαθες γ ει και καταρατον* ²³⁰ ———

Thou illiterate Scoundrel — In aliquam certe
 reprehensionem *το χρημα* incurrisset. Hujus vero
 289 * inventi laudem vir eruditus conjectura, quam sub-
 jungit, perquam inficeta ipse quodammodo imminuit.
 Conjecturam dico, qua invenustum istud οὕτως versum
 terminare voluit. Nos lubenter sic scripserimus,

Θωρησσοντ αρ επειτα ΠΕΠΙΑΣΜΕΝΟΙ ΤΡ. ²³¹ ΑΣΜΕΝΟΙ.
 EIEN.

230. Menander ἐν Γεωργῳ
 apud Plutarch. T. II. p. 519. A.
 2. ταῦτα γὰρ Πολυπραγμονῶν
 νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ. Suidas
 T. III. p. 476. v. Τίμων—ὁ Μι-
 σάνθρωπος καλούμενος· ἦν δὲ κα-
 θαρός. Καθαρός sine causa in
 κατάρατος mutat Kusterus; Aris-

toph. Av. 1549. Τίμων καθαρός.
 (a very Timon.) Vertas, Timon
 —misanthropus dictus; erat autem
 merus [Misanthropus].

231. “πεπασμένοι et οὕτως
Fl. Ch. vel ὄντες.” R. B. Callim.
 Epigr. LXXIII (An. Gr. I, 469.
 XXXIII.). 3. νῦν δὲ πέπαιται,

Nempe ipso hoc verbo εἶεν idem jam supra [1283.] assensum suum significavit :

AD
PAC.

EIEN· ἐκορεσθεν του πολему, κατ ησθιον.

Libet tamen aliam non plane poenitendam versus complendi rationem suggerere retentis etiam ipsis vulgatæ lectionis verbis, adjecta duntaxat post πεπαυμένοι orationis nondum finitæ nota; ut intelligatur scilicet Trygæus puerum interpellare ac leniter reprehendere; istum puta in modum :

Θωρησσοντ²³² αῖρ εἴτα πεπαυμένοι—ΤΡ. Ἀσμενοι, ὦ ταν.
ac si dixisset: *Immo πεπασμενοι cane non πεπαυμένοι.*
Nam hominis offensionem puer jam supra [1281.] canendo,

Ὡς οἱ μεν δαινυντο βῶων κρεα——
quodammodo levarat. Cum vero hic canere perrexerit [1286.]

Πυργων δ ἐξεχέοντο, βῶη δ ασβεστος ορωρει,
* ille non jam amplius ferendum το χρημα censet, 290
quin statim pronunciet [1287] :

Ἀπολοιο τοινυν²³³, παιδαριον, αυταις μαχαις.

V. 1290. Η γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ης
Ἀνδρος βουλομαχου και κλαυσιμαχου τινος υἱος.]
Versus prioris fini semipes deest. Nec vero sat com-
mode habet ipsa constructio εθαυμαζον—ει συ μη ης
Postulat cum metri tum Hellenismi ratio :

Και γαρ εγω θαυμαζον ακουων, ει συ μη ΕΙΗΣ²³⁴.
Similiter dicunt Latini, *mirabar ni tu esses.*

Αἴγες.—ΠΕΠΑΣΘΕ R. B. εἶεν.
Sed recte οἶμαι Br. e MSS., quibus accedit Schol. unde enotasse videtur Scaliger. P. P. D. quem conf. Opusc. p. 209. Plato Critia, init. Ὡς ἄσμενος, ὃ Σώκρατες, οἶον ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ, νῦν ὄντως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπήλλαγμαi.

232. θωρηχθεῖς, ebrius, Theog-

nis, indicante Porsono. P. P. D. Addend. ad l. Locus est, δέδοικα δὲ μή τι μάταιον Ἐρξω θωρηχθεῖς, καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

233. Κάκιστ' ἀπόλοιο παιδάριον editiones omnes. Νεφέλαις (819.) Ἀριστοφάνης: Ὡς παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαῖκά. Lex. Sangerm. p. 449.

234. μὴ εἴης "Ravennas. ἦς

SECT. V. 1295. Οὐ πραγματ ᾄσεις· σωφρονος γὰρ εἰ πατρος.]
 V. Rescribendum est ᾄσει²³⁵. Futurum utique activum

edd. pleræque, in quibus tres primæ. ἦσθα Brubrach. *Fl. Christian.* [R. B.]. Brunk. e MS." P. P. D. Postea se sui poenituit, et R. D. emendationem in notis recepit. (Hallucinatur Jortinus, εἰ σύ γε μὴ ἦς. Ter. Hecyr. II, i, 23. *ni id fecisset, magis mirum foret.* Vesp. 349. "Ἔστιν ὁπῇ δῆθ' ἦντιν' ἂν ἐνδοθεν οἶός τ' ἦς διορύξαι. εἴης M. Raper et R. P. "Vide Canter. et Scaliger. ad Euripidis Iph. Taur. 1321. ubi paulo ante pro εἴποι 1313. lege εἴπη· ut dactylum a cæsura excludas, lege, vocibus transpositis οἶός τ' ἐνδοθεν εἴης δ. R. P. apud P. P. D. ad l., et PR. ad Eur. I=liv. Eur. Helen. 595. Πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ', ἐν Τροίᾳ θ' ἄμα. "Barnesius ἦσθά τ', Musgravius ἦσθ' ἐνί. Lege εἴης." R. P. Advss. p. 269.

235. Vide PR. PP. iii, iv. et Addend. Recte ᾄσει pro ᾄσεις reposuit R. Daves., Piers. ad Mœr. p. 38. Koen. ad Greg. p. 49. "Aliter Plato et Aristophanes," inquit Marklandus ad Suppl. 932 (942). At in ed. secunda hæc verba interciderunt. "In Vesp. 1223. pro Τουτὶ σὺ δράσεις idem vir clarissimus τουτὶ σὺ δ' ᾄσεις; παραπολεῖ. βοώμενος φήσκει γάρ. sed qui futurum medium ᾄσομαι posuerat 1226. eum loco tam vicino ᾄσεις scripsisse probabile non est. Non displiceret: τουτὶ σύ γ' ᾄδεις; quoniam præsens tempus est in v. 1220." Koen. l. c. "Malim, τοῦτ' εἰ σὺ δράσεις, παραπολεῖ. βοώμενος φήσκει γάρ." R. P. apud P. P. D. Demosth. adv. Neær. p. 1372.

καὶ ὅτι οὐδ' αὐταῖς ταῖς δρώσαις τὰ ἱερὰ ταῦτα οἶόν τε ἐστὶ λέγειν πρὸς ἄλλον οὐδένα. R. ὀρώσαις. Lambinus. Cratinus Hephæst. p. 72. a R. P. apud Gaisford. p. 330. suppletus [εὐτονον τοῖς θεαταῖσιν ᾄσει μέλος. "Nempe metrix, Musæ personam agens, scenam ad Creticos numeros intraverat." R. P. apud P. P. D.] Theophilus apud Athen. xiv, 635. A. Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ταῦτόν ᾄσεται μέλος. Vide Eur. Med. 44. Soph. Aj. 431. ξυνάσειν Τουρ.; sed perperam. Plato de Legg. II. p. 114. ed. Ald.=606. D. H. St. quem Marklandus ad arma concitat; ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μουσαν; Lege, ἡσουσιν. R. P. Advss. p. 243. Ephippus in Mercatura apud Athen. viii, p. 363. C. xiii, p. 571. F. — ἦσε, παρεμυθήσατο, Ἐποίησέ θ' ἱλαρόν. Demetrius Scephsius apud eundem, iv, p. 155. C. οὕτως ἦσε τὸν βασιλέα. xiv, p. 623. D. εἰς τοσοῦτον ἡμᾶς ἦσεν. Herc. Fur. 681. αἰίδω Elmsleius, ni fallor. Thucyd. II, 54. ἦν δέ γε, οἶμαι, ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἶκός οὕτως ᾄσονται. Vide supra ad p. 125. Meminisse libet emendationem, qua R. P. juvenis, laudis Bentleianæ certissimus hæres, Thalia plaudente Comicum ætate debilem redintegravit. Av. 489. Ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότε ἐκείνης, ὁπόταν μόνον ὀρθριον ᾄση. Lege νόμον ὀρθριον." Sed vide summum virum apud P. P. D. Herodot. I, 24. τὸν δὲ ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, στάντα ἐν τοῖσι

a verbo αδω formatum Attici non agnoscunt; sed medio duntaxat ασομαι utuntur. AD
PAC.

¹ ΑΤΤ ΑΙΣΕΤΑΙ, προαναβαληται, μοι δοκει.

² Δεξιθεος εισηλθ ΑΙΣΟΜΕΝΟΣ Βοιωτιον.

³ Εγω δ ακολουθων ΑΙΣΟΜΑΙ το φαλλικον.

⁴ Αιδουσ· εγω δ, ην τουτο δρας, ΑΝΤΑΙΣΟΜΑΙ.

Vulgati autem ασεις literam finalem deceptis librarii scribentis auribus acceptam, cum vox subjecta ab eadem incipiat, non immerito rettuleris.

V. 1341. Αλλ αραμενοι φερωμεν

Οι προστεταγμενοι, [οι χορευται αναλαβοντες,
Τον νυμφιον ωνδρες.]

* Ista οι χορευται αναλαβοντες, utpote primitus inter-291 pretamentum των αραμενοι οι προτεταγμενοι, ad scholia deinceps releganda, vel, si ita vis, delenda censeo ²³⁶. Προτεταγμενοι ²³⁷ autem postulat, de qua editores nil quidquam suspicati sunt, metri ratio. Ecce utique integrum prout refingi oportet systema ²³⁸, nisi quod versus aliquot interciderint :

[1329]

Δευρ ω γυναι εις αγρον,

Χωπως μετ εμου καλη

Καλως κατακεισει.

Υμην, Υμεναι Υμην,

Υμην Υμεναιε.

¹ Supra 1266.

² Ach. 14.

³ 260.

⁴ Eccl. 882.

εδωλίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὀρθιον. ὀρθιον minus recte Arch. Vind. Conf. Equit. 1279. Ach. 16. Sueton. Nero, xx. Hor. Carm. III, iv. 3. Theogon. 293. "Ορθρον—"Ορθον Schol. ad Pind. Isthm. I, 15.

²³⁶. Exturbanda quoque censebat R. B., quem firmat Rav.

²³⁷. "leg. προτε—" R. B. quam exhibet Rav.

²³⁸. Ad hunc modum epithalamium ordinarat et fere emen-

daverat R. B.; sed aliter et melius, nisi fallor, personas distribuit. "Metrum est Ionicum a majore." Sed versus asynartetos esse ex duobus anacreonteis catalecticis et brachycatalecticis censet Hotibius.

1332. 'Υμην ὑμέναι' ὦ edd "leg. ἰω vi. Catullum." R. B. ad hanc normam 1336, 1341, 1346, 1352., refingit.

1333 — 1350. inclusive, ut aiunt, HM. appingit Rav.

SECT. XO.

V.

[1335]

Ω τρισμακαρ, ὡς δικαί-
ως ταγαθα νυν εχεις·
Υμην, Υμεναι, Υμην,
Υμην Υμεναιε.

[1340]

Αλλ αραμενοι φερω-
μεν οἱ προτεταγμενοι
Τον νυμφιον ωνδρες·
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.

TP.

[1345]

Οικησετε γουν καλως,
Ου πραγματ εχοντες, αλ-
λα συκολογουντες.
Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.

* XO.

292

Του μεν μεγα και παχυ

*

Της δ ηδυ το συκον.

[1350] TP.

Φησεις γ ὅταν εσθιης
Οινον τε πιης πολυν·

*

Υμην, Υμεναι Υμην,
Υμην Υμεναιε.

*

[1356]

Πλακουντας εδεσθε.

1334. HM. R. B., et δικαί-
ως, ut Rav. Post 1335. asteris-
mos ad lacunam designandam
infercit *Raperus*, idem facturus
post vv. 1347, et 1351. Versus
quatuor, qui vulgo 1337 sequun-
tur, intactos reliquit vir summus,
ΑΛΛ. HM. duobus primis, et
HM. duobus ultimis præfigere
contentus. Hos etiam retinet
Hotibius, et TP. tribuendos pu-
tat.

1338. ΑΛΛ. HM. R. B., HM.
A', apponit *Hotibius*; ib. φέρω-
μεν R. B. ut Rav.

1343. HM. R. B., et ἀλ—Λά.,
HM. B'. *Hotibius*.

1348. ΑΛΛ. HM. R. B. TP.
Hotibius. Post hunc versus 1332,
3. repetere vult *Raperus*; sed
Hotib. sua strophica post 1349.,
ubi, ut strophico suo versus re-
spondeat, σῦκον οὖν haud nimis
audacter tentavit.

1350. HM. R. B., XO. *Ho-
tibius*, TP. Rav.; φήσεις γοῦν
edd. “leg. φήσεις γ’ ὅταν” R. B.
et Rav.

1354. ὦ χαίρετε χαίρετ’ ἄν-
δρες, Κἂν ξυνέπησθέ μοι, resti-
tuerunt MSS. Rav. et Vict.;
vide R. P. ad Or. 470.

1356. ἔδεσθε Ald. et Junt. 2.
ἔδεσθαι Junt. 1. Nihil præterea

Ista autem sensu cassa atque insuper contra metri AD
PAC.
legem quatuor versus catalecticos simul præferentia, —

Τι δρασομεν αυτην

Τι δρασομεν αυτην

Τρυγησομεν αυτην

Τρυγησομεν αυτην,

non sine Scholiastæ auctoritate eliminavimus, qui ea in nonnullis exemplaribus deesse testatur. Pro Φησεις γουν όταν—reposuimus Φησεις γ όταν—Ista denique Υμην Υμεναι Ἔς. ad normam a Catullo servatam exegimus, apud quem sæpius legitur.

Hymen, ó Hymenæe Hymen,

Hymen ó Hymenæe.

* *Emendationes in AVES.*

293

V. 9. Αλλ ουδε ποι γης εσμεν οιδ εγωγ ετι]

Una vocula ποι geminum hic solœcismum efficit. Principio utique postulat Attici sermonis ingenium οιδα όποι. Nam ποι non est nisi interrogantis²³⁹. Deinde ουδε όποι γης εσμεν οιδα perinde est, ac si Latine dicas, *ne quo quidem terrarum* (sive *quam in terræ partem*) *simus novi*, pro eo quod recte protuleris, *ne ubi quidem terrarum*—sive *qua terræ in parte*—Hanc vero notionem suppeditabit scriptura, quam a Comici manu fuisse nullus dubitaverim:

Αλλ ουδ ΟΠΟΥ γης εσμεν οιδ εγωγ ετι.

Sic 394. Κατορυγησομεσθα ΠΟΥ ΓΗΣ²⁴⁰;

secundum *Hotibium* desideramus; id mea minime refert. Nihil, opinor, inde periculi “bonæ ac tersæ menti, quam aliæ literæ faciunt, hæ probant.” “Gagates lapis in venalicio incensus comitiali morbo laborantes sternebat, validos non offendeat.”

239. Œd. Col. 476. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαι με χρῆ; Burgess.

240. Sic. R. B. “Vide Valck. ad Hipp. 1247.” Burgess. Eur. Or. 627. “Ὅπη τράπωμαι τῆς τύχης, ἀμνηχανῶ. Helen. 492. Σπάρτη δὲ ποῦ γῆς ἐστί; El. 231. ποῦ γῆς δ' ὁ τλήμων—. Ar. Ach. 206. Εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς. Pac. 198. ποῖ γῆς; Eur. Or. 504. πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται; Soph. Œd. Tyr. 413. οὐ βλέπεις

SECT. Ubi vulgo contra metri trochaici rationem exhibetur

V.

Κατορυχθῆσομεσθα.

Æschyl. pag. 136 [Pers. 231.].

Ω φίλοι, ΠΟΥ τας Αθηνας φασιν ἰδρυσθαι χθονος²⁴¹;

Eadem itidem curatione indiget versus 45.

Πλανωμεθα ζητουντε τοπον απραγμονα,

ΟΠΟΥ²⁴² καθιδρυθεντε διαγενομεθ αν.

h. e. juxta eruditum interpretem: *Erramus locum investigantes negotii vacuum, ubi perpetuam sedem figamus.* Vulgo utique habetur Οποι. Pro διαγενομεθ autem malim διαγινομεθ.

294 * V. 48. Ειπου τοιαυτην οιδε πολιν ἡ πεπτατο]

Exponit vir eruditus: *Sicubi talem noverit urbem, qua pateat.* Atqui, ut hæc sententia haberetur, oportuit certe πεπταται. Sed ne huic quidem similem loquendi rationem usquam reppereris. Scribendum vero omnino videtur ἡ ΠΕΠΤΕΤΟ h. e. ΕΠΕΠΤΕΤΟ; interpretandum autem: *Sicubi locorum, quæ supervolaverit, talem urbem noverit.* Verbum quidem οιδεν neutiquam improbandum duco; at novi tamen alterum sono quam simillimum, quod ei facile prætulerim; totum autem versum sic repræsentaverim;

Ειπου τοιαυτην ΕΙΔΕ πολιν ἡ ΠΕΠΤΕΤΟ.

*Sicubi talem urbem viderit*²⁴³. Utrique autem mu-

ἴν' εἶ κακοῦ. Aj. 386. οὐχ ὁρᾶς, ἴν' εἶ κακοῦ; Eur. Androm. 168. Γνωναί θ', ἴν' εἶ γῆς. Eur. Med. 1131. Λέξον δ' ὅπως ὦλοντο ex Cod. Fl. Valck. ad Hipp. 723.; conf. R. P. ad l. κατορυχθῆσομεσθα maluit *Elmsleius* (*Class. Journal*, No. xvi, p. 439). Vide supra p. 356. et infra p. 323.

241. Confer Sophocl. *Trachin.* 68. R. P. ad R. D. Locus est, καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρύσθαι χθονός;

242. ὅπου Schol. R. P. apud P. P. D.

243. "Hic etiam facetia Comici Dawesium latuit. Versum autem sic scribendum suspicor, Ειπου τοιαυτην οιδε πολιν, η' πεπτατο. Sicubi talem urbem noverit, VEL advolaverit. Tragici ejusdem, opinor, tautologia erat, οιδεν η' πιστατο—quam hic παρωδει Aristophanes. Similes phrases ridet in *Ranis* v. 1184. Ηκω και κατερχομαι (vide Porso-

num ad Med. 1011.), et v. 1205. κλυσιν, ακουσαι. (Æschyl. Choeph. 5.)." TYRWHITT. — "Πεπτατο, verte, volavit, ut sit sensus, si talem novit urbem, in iis regionibus, quas pervolavit. Legi etiam potest ἤ. Sanctamandus, quicum fere consentit Elmsleius ad Tyrwhitti Conj. p. 59.—De scriptura πεπτατο an πεπτετο, etsi alteram præferre videtur, non certo statuit Dawesius. Alteram amplectitur Piersonus ad Mærin. p. 312. Priorem πεπτατο confirmant quæ attulit Berglerus." Burgess. πέπταται Ald. et Junt. 1. πέπτατο Junt. 2. Portus, etc.; εἶδε πόλιν, ἢ πέπταται MS. apud Brunck. sed Dawesii emendationem a Piersono probatam, uti et εἶδεν, confirmat RAV.; εἶδε quoque Cod. Vict. sed 'πέπτατο retinet. ἐπιπτέσθαι Il. Δ. 126. πέτομαι Soph. Œd. Tyr. 487. πέτεται 1310. πτέσθαι 17. Infra p. 541. l. 1, 2. "Lege, θαυμαστά γ' ἐπετόμεσθα — vel, θαυμαστ' ἀνεπετόμεσθα" — R. B. præ qua mihi vulgata placet. Ib. l. 8. recte addidit plerumque Dawesius; "Attici enim in præsentī adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita præferendum iudico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur ἀνεπτόμαν edidit Brunckius in Sophocl. Aj. 693. (ubi ἀνεπτόμην Suid. MS. C. C. C. Ox. in v. ἔφριξα" et ejusdem MS. Harl.; sed ἀνεπτάμαν et ἀνεπτάμην Aj. MSS. Harl. et Hunt. Eur. Suppl. 870. Ὅρᾳς τὸ δῖον οὐ βέλος διέπτατο; quem Samus apud Polyb. v, ix, 5. et alibi παρωδεῖ.) "male προσέπτετο ibid. 282." ubi προσέπτατο MSS. Harl. et Hunt. "In

Aristoph. Av. 118. recte Beckius, Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, recte etiam Brunckius 789. ἐκπτόμενος, ut e MS. Rav. edidisse videtur Invernizius." R. P. ad Med. 1. Bene Brunckius ἀπέπτετο Av. 90. ut Eccles. 1121. πετόμεσθ' τε γὰρ 705. εἰσέπτει 1173. ἀναπτόμενος 1384. duo MSS. apud Br. et Cod. RAV.; ἀναπτάμενος Brunckii membranæ, et R. B. πέτοιτο Eccles. 899. παρέπτετο Thesm. 1014. πετομένας Lys. 55.; bene quoque προσέπτατο Æschyl. P. V. 649.; ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' consentientibus quidem MSS. Rav. 1351.—Ib. l. 9. "Suidas in v. Ἀμφοῖν—ἀνιπτάμεθ—Leg. ἀνιπτάμεσθ—" R. B. "Ἰπταμαι vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in præsentī; aliquoties in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus; Polyid. fragm. apud Valckenær. Diatrib. p. 201. ubi primum est ἵπτατο, mox ἔπτατο. In Iph. A. 801. ὥς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἵπταμένῳ, literas male divisas vidit Marklandus. Lege, ὥς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ [vide Opusc. ciii.] Quam facile autem hæc permutentur, exemplis patebit. Recte editur Electr. 949. ἐξέπτατ' οἰκῶν, sed Sextus Empiricus adv. Mathem. xi, 54. habet ἐξίπτατ' οἰκῶν. Eur. Suppl. 860. διέπτατο [Il. E, 282. πταμένη, etc.]. Ibid. Verbum πτάομαι πτώμαι apud Atticos nullum esse docet Vir præstantissimus: et in Schol. ad Apoll. Rhod. iv, 1396. MS. Harl. προσπετόμενον clare exhibet. Hoc loco, licet alienissimo, quærere subit an structuram ad pronai latera protensas D. Matthæo iv, 5. et D. Lucæ iv, 9. ἐπὶ τὸ πτερύγιον designare liceat: etenim

AD
AV.

SECT. tationi unus, qui infra V. 1470. habetur, locus mirum
V. in modum favet:

hanc verbi vim suspectam habet Præsul eruditissimus, *Herbertus Marsh*, quia eodem sensu nusquam alibi occurrit. Sed, pace Professoris dignissimi, cujus dotes eximias suspicio, cum ἐπὶ πτερύγιον in vaticinio apud Daniel. ix, 26. juxta versiones quasdam, et ἕως πτερυγίου ibidem in margine Codicis VATICANI, illam vocis significationem tueri videantur, et καπὶ πτέρυγος in MS. Venet. alterum verbum pro altero subinde usurpari indicet: quidni idem *D. Matthæo* licuerit? Lektionen varias a *R. Holmesio* τῷ Μακαρίτῃ enotatas inspicere mihi nondum obtigit; quod si hujus usus rarissima sunt exempla, per raræ exstiterunt alæ apud Græcos ex utraque ædis parte surgentes. —Hoc vero loco *Relando* significasse videtur πτερύγαν regiam illam Templi porticum quæ valli admodum depressæ imminebat: quam sententiam unice probat summus *Valckenærius* ad *D. Lucæ* l. c.—Pertenuere vero nobis argumentum porrigunt cognata vocabula; Photius, ΟΡΘΟΠΤΕΡΟΝ. Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα, Πτέρα ἔλεγον, καὶ τὰ περιστόα. [Πτερῶν et πτερύγων permutantur in textu et schol. Ran. 1346.; et Av. 1325. lege ob metrum πτερύγων *R. P.* apud *P. P. D.* Xen. Anab. iv, p. 319 = iv, vii, 15. ἀντὶ δὲ τῶν πτερυγίων σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα. πτερύγων autem, monente *Porsono*, MS. Eton. et Photius; conf. SALMAS. ad Tertull. de Pallio pp. 112, 3. 471, 2. ad S. Rhod. Alas p. 184.

Plin. Exercit. p. 779. a. D.] Conf. Strabo, xvii, 1142. Ox. De vocibus ἀετὸς et ἀέτωμα *pinnicula fastigiata* denotantibus quædam dilucide expedivit, Vir summus, *Valckenærius* in Diatr. 214—16. Si objiciat quispiam, quod πτερύγιον sit vox rarissima, aut, ut στεφάνωμα πύργων, nimis poetica videatur; quod regeram habeo; primo, vox alibi nusquam hoc sensu usurpata illi vitio verti non debet; idem enim in auctores castigatissimos recidit: deinde “in Novo Testamento non desunt vocabula poeticæ originis. (*D. Luc.* xxii, 44. ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος — *Æschyl. Choeph.* 531. ὥστ’ ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος —). *S. Petrus* [2. Ep. ii, 22.] de cane ad vomitum redeunte loquens, cum ἔμετον e Versione Alexandrina [Prov. xxvi, 11.] dicere potuerit, dixit ἐξέραμα, quod ex versiculo aliquo paræmiaco hausisse videtur, ut et illud κύλισμα βορβόρου, (i. e. μολύνεσθαι. *Aristoph. Equit.* 866. Ἐὰν δ’ ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βορβόρον κυκῶσιν. Vide *Demosth.* adv. Conon. p. 1369. *Bekker. T. H.* ad *Lucian.* T. i, p. 24. et supra ad p. 312.) Idem [1 Ep. v, 5.] ἐγκομβώσασθαι dixit; quod verbum apud poetas solummodo invenire potuit Photius (Ep. clvi. conf. *Alberti Glossar.* p. 217. *T. Gataker.* in *Adverss. Misc.* i, 8. et *Toup.* ad *Suid.* Vol. i, p. 156 —), *Epicharmum* scilicet, et *Apollodorum Carystium.*” PEARSON. *Vind. Ignat.* ii, p. 191. Conf. *Crit. Review*, April 1804. p. 457. Plura persequi abstinebo.

Πολλα δη και καινα και θαν-
μαστ ΕΠΕΠΤΟΜΕΣΘΑ, και
Δεινα πραγματ ΕΙΔΟΜΕΝ.

Si quis autem πεπτατο, hoc est, επεπτατο eodem sensu retineri legitime posse existimet, eo quod ita non semel scriptum legatur; equidem me non ita incommodum habebit. Sed alteram scripturam apud Atticos plerumque obtinere video. Supra Vers. 35.

ΑΝΕΠΤΟΜΕΣΘ ΕΚ της πατριδος αμφοιν ποδοιν.

* V. 319.

295

Ανδρε γαρ λεπτολογιστα δευρ αφικονθ ως εμε]
Satis hic visum est Cl. Kustero monuisse MS. Vatic. pro λεπτολογιστα habere λεπτοσοφιστα²⁴⁴. At enim utrumvis legeris, versum perinde claudicantem amplecteris. Nempe utrovis modo in tertia trochaici sede pro trochæo duas tantum breves syllabas constitues. Nunc autem accipe, quod a Poetæ manu profectum esse quovis pignore contenderim:

Ανδρε γαρ ΛΕΠΤΩ ΣΟΦΙΣΤΑ δευρ αφικονθ εις εμε.

Equidem si λεπτω λογιστα scribas, ad versum perinde erit; Alteram vero lectionem præfero²⁴⁵ hoc adductus, quod in Comici scriptis σοφιστης non raro, λογιστης vero ne semel quidem conspiciatur. Postquam hæc scripsi, in edit. Basil. 1532. λεπτω λογιστα extare video.

V. 386. Μαλλον ειρηνην αγουσιν

Ημιν· ώστε την τε χυτραν

Τω τε τρυβλιω καθιει·]

Ne vox χυτραν priorem deinceps producat, rescribendum est,

Ημιν·²⁴⁶ ώστε την χυτραν τε.

244. "λεπτὼ λογιστὰ edd. Ald. (R. B.) Bas. 1532. [Junt. ambæ P. P. D.]" R. P. Deinde ἀφῖχθον Codd. Rav. et Viet.

245. Eandem prætulit Raperus.

246. "leg. ἡμῖν," R. B., et R. P. apud P. P. D.; vide supra p. 356.

SECT. V. Hoc primum. Quod autem gravius est, in oratione nihil habetur, quo referri possit τῷ τρυβλίῳ. * Monet quidem Scholiastes ad syntaxin extrinsecus assumendum esse ΣΥΝ. Atque eum, neutiquam licet audiendum, secutus est eruditus interpres: *quapropter ollam cum catino humi depone*. Quinetiam si συν extrinsecus assumpseris, solœca erit locutio, ni alterum τε itidem deleveris. Lege vero punctis unice ademptis:

—— τὴν χύτραν τε
Τῷ τε τρυβλίῳ καθιεῖ.

Finge autem Euelpiden, quem hic compellat Pisthetærus, binos oculos totidem acetabulis contra aves armasse, et clara illico evadent omnia. Sin constaret, quod tamen ne veri quidem simile est, eum utrique oculo unum catinum obtendisse, scribi oporteret, Καὶ τὸ τρυβλίον καθιεῖ.

V. 997. Γεωμετρησάιν βουλομαι τὸν ἀέρα

Ὑμιν, διέλειν τε κατ' ἀγνίας ΠΕΙ. Πρὸς τῶν θεῶν]

Quartam posterioris senarii sedem occupat spondeus: nam vox ἀγνία mediam ubique producit²⁴⁷. Porro ne ipsa quidem sententia recte procedit: Valent utique Γεωμετρησάιν βουλομαι τὸν ἀέρα *Dimetiri volo aera, non secus atque terram solent geometræ*: sequuntur autem διέλειν τε κατ' ἀγνίας, et *dirimere in compita*. Solentne vero, obsecro, geometræ terram
297 in compita dirimere? In jugera potius * crediderim. Ac proinde, ut homo jactabundus aera itidem in jugera se dirempturum polliceatur, rescribendum omnino censeo:

et Opusc. p. 283. τὴν χύτραν
Cod. Rav. Eupolis apud Polluc.
x, 192. δύο τρυβλίῳ; Œd. Col.
1407. Μή τοι με πρὸς θεῶν σφῶϊν
γ' ἂν αἱ τοῦδ' ἀραί Ald. μ. τ. μ.
π. θ. τε σφῶϊν γ', ἂν αἶδε τ. ἀ.
Turneb. et in v. l. πρὸς θεῶν
σφῶϊν ἂν γ' αἱ τ. ἀ. σφῶν γ' ἂν αἱ
τ. ἀ. MS. B. apud Brunck. For-

tasse, Μήτοι με, πρὸς θεῶν, σφῶ
γ', ἂν αἱ δὲ τ. ἀ. ΤΥΡΩΗΙΤΤ.
Versum notaverat R. B. Conf.
supra pp. 85, 86.

247. Il. B, 12. νῦν γάρ κε
φέλοι πόλιν εὐρύαγνιαν Τρώων.
Or. 751. Εἶδον ἄστεως ἀγνίας
τεύχεσιν πεφραγμένας.

Υμιν, διέλειν τε κατὰ γυνας²⁴⁸. Προς των θεων.

AD
AV.

Sin γυας malis, litem non moveo. Illud vero monere libet, syllabas αι, ει, οι, υι, quotiescunque sequente vocali producantur, perinde concipiendas esse et pronuntiandas, ac si vocalis vel potius consonans ιωτα gemina haberetur²⁴⁹. Neque igitur moram cuiquam

248. κατὰ γύναι Cod. Rav.

249. Vide App. p. 17*. Satis subtiliter; sed fallitur vir sagacissimus: γύναι enim *semper scribi debere* monet *R. P.* ad Ph. 655 (649. *Valck.*). quem conf. ad Hec. 453. *Æschyl. P. V.* 370. 706. *Abresch.* ad *Æschyl.* III, 193. *Soph. Œd. Col.* 58. ἐπίγυον *funis nauticus*, "penultimam proculdubio producit, cum sit contracta ex ἐπιγύναιον." *R. P.* PR. li=lv. conf. *Toup.* ad *Suid.* I, 190. Neque usquam obtinet *R. D.* observatio apud Atticæ scenæ poetas, "nisi in vocali ε, neque id in omnibus, e. g. ἡδέως et πρακτέον nunquam in disyllabon contrahuntur." *R. P.* ad Ph. 1651. Et res ferme ad liquidum perducī potest *Comicos Tragicosque* formis ποῶ aut ποιῶ usos esse, prout versus ratio flagitabat. *Thesm.* 65. ποητοῦ *Junt.*, *Nub.* 258. 1460. 1497. ποοῦμεν *MS.* *Barocc.* 127.: *Anaguro* ποῶν *R. P.* conf. supra ad p. 218. *Soph. El.* ποεῖν *MS.* *Harl.* (i a recenti manu illata); sic *edd.* *Fl.* 2, 1555, 4, et 12. et *Eustath.* p. 1326, 57. quæ in *Bas. P.* 1450, 7. in ποιεῖν mutatur. *Jo. Grammat.* περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ι· τὸ γάρ—ποιεῖν ποεῖν· καὶ ποίημα πόημα. Conf. supra p. 218. et *Auctar.* et *Addend.* ad *Opusc.* p. 371. In hujusmodi sane φλυναρίαις examinandis non immorantur librarii. Atqui nulla

omnino varietas negligenda est, in quo aliquod lectionis vestigium appareat. 1103. *Schol.* χωρίου. q. Χαβρίου *TYRWHITT.* qui ad *Schol.* in *Ran.* 732., quem citat *Corsini* in *Fast. Att. T. II*, p. 224. Ἀλλὰ νικᾷ "Fortasse Ἑλλάνικος. 1155. Ἀριχος q. Ἀρίσταρχος:" ut *R. B.* ad *Ran.* 1526. ἱππολύτου "leg. Πολυίδω, *Schol.* *Eur.* ad *Hipp.* 191.;" et ad *Demosth. Philipp.* III, p. 119. pro ἄρχην, Ἀρχίππην reposuit *Reiskius.* *Thucyd.* VII, 46. παρήνει δὲ καὶ τῷ Τισσαφέρνει μὴ ἄγαν ἐπείγεσθαι τὸν πόλεμον διαλύσαι, μηδὲ βουλευθῆναι κομίσαντα ἢ ναῦς Φοινίσσας, ἅσπερ παρεσκευάζετο, ἢ μελλήσει πλείοσι μισθὸν πορίζοντα τοῖς αὐτοῖς τῆς τε γῆς καὶ τῆς θαλάσσης τὸ κράτος δοῦναι. Emendationem ἢ Ἑλλησι πλείοσι mihi crudeliter præripuerunt quatuor saltem codices apud *Bekkerum.* E contrario *Xenoph.* *Hellen.* I, IV, 6.—οἱ δὲ, ὅτι τῶν παροιχομένων αὐτοῖς κακῶν μόνος αἴτιος εἴη, τῶν τε φοβερῶν ὄντων τῇ πόλει γενέσθαι μόνος κινδυνεύσαι ἡγεμῶν καταστῆναι. Lege, τῶν τε φοβερῶν ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ.—*Herodot.* VII, 97. τριηκόντεροι δὲ καὶ πεντηκόντεροι, καὶ κέρκουροι, καὶ ἱππαγωγὰ πλοῖα μακρὰ συνελθόντα εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐφάνη τρισχίλια. Nemo, mihi crede, *Arbuthnotti* auctoritate motus, nomina propria vice appellativorum in *Herodoti*

SECT. V. injicere debet, sicubi γυιας priore correpta legatur ; quod in ποιω non raro obtinere videmus. Hæc tamen inter verba illud interest, quod γυιας priorem nunquam producat, alterum vero modo πο|yω priore correpta, modo ποy|yω producta veniat efferenda. Si quis autem forte ægre ferat literam ιωτα consonantem a nobis accipi, is legat, velim, subjectum Terentiani locum [pp. 23, 24.=500—510.] :

Diximus rarum esse Græcis ιωτα post Υ subdere :

*Verum enim nec prælocari sic apud Graios potest*²⁵⁰,

*Edat ut diphthongon unam de duabus voculis*²⁵¹ :

Literæ nam nomen ipsum, ιωτα quod Graius vocat,

Si quis in metro locabit, syllabæ ut fiant duæ ;

Non potest diphthongos esse ιω duabus literis,

Consonans prior locata quia fit et Graios apud ;

Quod tibi exemplo probare versus herous potest :

298 * ΟΥΤΟΣ ΙΩΤΑ ΓΡΑΦΕΙ versus si principium sit,

Pes erit primus trochæus, sed facit spondeon hunc

Prima vocalis notari ιωτα qua Graium incipit.

Habemus hoc in loco, præter exemplum, quod ex professo adducit Terentianus, quatuor insuper alia, in quibus literæ ιω μονοσυλλαβως pronunciandæ veniunt. Versuum utique primi, quarti, sexti, atque ultimi pedes quarti, et quinti, sic constituendi sunt :

1. Græcis | ιωτᾱ

6. esse | ιωτᾱ

4. ipsum | ιωτᾱ

11. tari | ιωτᾱ

Video sane, inquires, ita necessario constituendum esse Græcis | ιωτα ; at reliqua quidni, obsecro, istum potius in modum dimetiri liceat :

textum inferciret : *besides these there were lesser ships of thirty and fifty oars, furnished by the Cercurians and Hippagines, which made up the number.* Coins —, p. 220. ; conf. ad Hor. Epod. i, 34.

250. “ hoc et sequentibus versibus ” Grajos et Grajus præstare existimat Santenius ; quem vide ad h. l.

251. Conf. R. D. supra p. 27.

SECT. V. Pergit autem continuo Chorus recensere, quæ judices consecuturi sint commoda. Cæterum exemplorum jam laudatorum in primo pro παρ ἡμιν nullus dubito, quin scripserit Noster παρ ἡμῶν²⁵⁵.

Phil. 1162. *R. P. Advss.* 198. Eur. Ph. 1613. ΟΥ, καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, "Αγονον Ἀπόλλων Λαίῳ μ' ἐθέσπισε —; *R. P. Androm.* 651. Plene interpunge post 650. et lege Ἡ χρῆν σ' — *Nimirum debebas R. P.* 710. ἦν ὅδ' ἐξ ἡμῶν γέγως Ἐλᾶ δι' οἴκων ΤΩΝΔ' ἐπισπάσας κόμης. *Musgravius.*) *Eq.* 1215. Οἶμοι ΑΓΑΘΩΝ ΟΣΩΝ πλέα. Ita recte *Reiskius* pro ὅσον. 1333. ΟΣΑ με δέδρακας ΑΓΑΘ — *Pac.* 1197. Ὡ Τρυγαῖ, ΟΣ' (ita lege, non ὅς) ἡμᾶς ΤΑΓΑΘΑ Δέδρακας. *Homer. Odyss.* x, 209. ΟΣΣ' ΑΓΑΘΑ ῥέζεσκον — ubi alteram lectionem, "Ὅς σ' ἀγαθὰ, imperite probat *Jos. Barnesius*. *Aristoph. Acharn.* 783. ΟΣ' ἐστὶν ΑΓΑΘΑ Βοιωτοῖς (*Alexis ap. Athen.* vi, 16. p. 254. B.) Vulgo ἔστ' ἄν." *R. P. Advss.* p. 225. et conf. *P. P. D.* ad *Plut.* 112. *Thesm.* 5. πάνθ', ὅσ' ἀντίκα "Ὅψι παρестῶς. *Reiskius* apud *P. P. D.* ad l. *Porsonus* paullo aliter locum constituit; Σὺ δ' ὥς ἂν εἰδῆς, ὅσ' ἀγάθ', ἦν παρ' ἐμοὶ μένης, Γενήσεταιί σοι, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. In *Soph. Œd. Tyr.* 847. ed. *Turneb.* ἡμᾶς pro ἐμὲ male vulgatur. In nota ad *Plut.* l. c. pro *Antiphanes*, lege, "*Hermippus Athenæi*" — Hac mutatione et metro et sensui satisfecit vir summus. *Thucyd.* ii, 43. λέγων ὅσα ἐν τῷ τοῦς πολεμίους ἀμύνεσθαι ἀγαθὰ ἔνεστιν. *Aristoph. Dædaleusin fr.* iv. Οὐκ αἰσχυνοῦμαι

τὸν τάριχον τουτονὶ Πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά. [*Dioctes* apud *Phot.* v. κακά κακῶν. Πλυνεῖ τε τὰ κακά τῶν κακῶν ὑμᾶς—.] *Av.* 1278. οὐκ οἶσθ' ὅσῃν τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει, "Ὅσους τ' ἐραστὰς τῇσδε τῆς χώρας ἔχεις. *Anti-Atticist.* p. 81, 20. — "Ἀλεξίς δ' Ἐπικλήρω, ἐκδιδόντος τινὸς θυγατέρα." Ἀλλ' ἔγωγ', ὦ παῖ, δίδωμαι καὶ ποήσω πάνθ' ὅσα Οὔτος αἰτεῖται παρ' ἡμῶν. *Herodot.* i, 7. μάθε ὅσα ἀγαθὰ ἀποβαλέεις. *Xenoph. Mem.* ii, ii, 3. iv, vii, 2. 2. Contra in *Timæo* vñ. "Ὀμόγνιοι θεοὶ p. 192. pro ὅσοι legendum οἷς οἶ vel οὔς οἶ. *R. P.* ad *Tour.* p. 504. 3. ὅσου et οἷου sæpe permutantur: *Aj.* 503. ἀνθ' ὅσου ζήλου — ὅσον *Harl.* οἷου ζήλου ed. *Med. Suidæ* v. ζήλος *R. P. Advss.* p. 189. 4. οἷς et οἶ' et vice versa. *Soph. Ph.* 315. οἷς "Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' ἀντοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν. Lege οἶ' "Ὀλύμπιοι θεοί. conf. supra 280. (ibi οἶ *MS. Harl.*) *Nub.* 1364. *Œd. Tyr.* 1305 (1285). *Œd. C.* 1398. *Suppl.* 559. *Rhes.* 264. *Erechth.* ap. *Stob.* 79. *Heraclid.* 746. *Month. Rev. Feb.* 1799; p. 203. *Hermann.* ad *Viger.* p. 708. *El.* 333. 751. 5. "Simonides *An. Gr.* i, 144. Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλιᾶ, οἶ' ἔπαθες (sic *Br.*) al. οἶ. male *Jensius* p. 336, οἷς." *R. P. Advss.* p. 313.

255. ὅσσα παρ' ἡμῖν I, T; παρ' ἡμῖν C, D, E, F.

¹ Ω της μεγάλης επιθυμησας σοφίας ²⁵⁶ ανθρωπε ΠΑΡ ΑΔ
ΗΜΩΝ ΑΥ.

² Αλλ εσται σοι τουτο ΠΑΡ ΗΜΩΝ — —

* Ibidem etiam pro Γενησεται αγαθα ²⁵⁷ εἴς. malim Γενοιτ 300
αν αγαθα. Quippe altera scriptura vel tertium pedem
proceleusmaticum, vel anapæstum dactylo subjec-
tum ²⁵⁸ non sine invenusto accentu præfert.

V. 1155. Σοφωτατοι πελεκαντες ²⁵⁹, οι τοις ρύγχεσιν
Απεπελεκησαν τας πυλας· ην δ ο κτυπος
Αυτων πελεκαντων, ὡςπερ εν ναυπηγιω.] 108

*Acutissimi pelecani, qui rostris dedolaverunt portas:
erat autem sonitus ab illis pelecannis excitatus, qualis
est in navium textrina.* Ita interpretatur Tib. Hem-
sterhusius: Atqui pace viri doctissimi, αυτοι πελε-
καντες *illi pelecani* neutiquam sonat. Valet equidem
in sermone poetico *ipsi pelecani*; at in soluto sive
Comico, nisi accedente articulo ²⁶⁰, ne istud quidem;
nec vero quidquam aliud. Verbi gratia in Pluto V.
392. sic scriptum legimus:

Εχω· Συ Πλουτον; Οποιον; ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ²⁶¹.

¹ Nub. 411.

² 430.

256. επιθυμήσας σοφίας Codd.
Rav. Leid. Barocc. 127. C. et I
qui ὦ "νέ παρ' ἡ. sed ὦνθρωπε
Barocc. Recte quoque hunc or-
dinem servat Laërtius lib. II, p.
39. l. ult. ed. Lond. 1664. Vide
R. B. Kustero in Mus. Crit. N^o.
VII, pp. 416. 437.; σοφίας ἐπι-
θυμήσας D, E, F, H, T, ut edi-
tiones.

257. γενήσεται αγαθα C, D,
E, F, I, T. γενήσεται ταγαθα
Dorv.

258. Vide supra pp. 463, 4.

259. Πελεκᾶς: τὸ ζῶον. Anti-
Atticista, p. 112.

260. "αὐτοῖσι θεαταῖς Comicis
non est ipsis spectatoribus. Lege

ergo αὖ τοῖσι θεαταῖς cum edi-
tione Ald. et Juntinis." R. P. et
P. P. D., quem conf. in Append.
ad Tourp. pp. 438. 497.

261. "Recte" R. P. ad Ec-
cles. 852. Ph. 892. Opusc. p.
32. ποῖον T. F., Rav. ὁποῖον C,
D, E, H, I, conf. R. P. ad l.
Alexis apud Athen. IX, 379. B.
ποῖόν τι; δεῖ γὰρ καὶ μὲ τὸν ξένον
μαθεῖν. Vulgo Οἷόν τι; R. P.
Advss. p. 111. Idem x, 459. B.
ποῖον [secundum versionem] re-
pone pro οἷον. Meinek. Ep. Cr.
p. 24.; et in Timocle ib. VI, 224.
pro Δημοσθένος Ὀργιζόμενος
ὁποῖος ὁ Βριαρέως — lege cum
Elmsleio ad Ach. 963. B. Βρια-

SECT. V. Unde si dempseris articulum, sermonis non minus quam metri rationem violaveris. Ibi vero obiter legendum moneo Ποιον. Nam alterum istud Οποιον non est interrogantis. Porro ut αυτων πελεκαντων in Comœdia tantundem esse potuerit, quod αυτων των πελεκαντων, at ipsa tamen, quam efficiet, sententia, ab ipsis *pelecanis excitatus*, importuna erit. De vitiosa lectione jam satis. Nunc vide, an veram simus assecuti:

301

* ————— ην δ' ο κτυπος
ΑΥΤΩΝ ΠΕΛΕΚΩΝΤΩΝ ²⁶² —————

erat autem sonitus ab iis dolantibus (sive dum dolarent) excitatus.—

V. 1298. Ορτυξ εκαλειτο· και γαρ ηκεν ορτυγι] Perinde sunt hæc, ac si Latine dicas: *Coturnix* nominabatur: *nam similis est coturnici*. Lege vero, ut constet deinceps temporum ratio; HIKEIN ²⁶³, *similis erat*. Id quod ideo mutatum non immerito dixeris, quod primæ esse personæ videretur. Quem errorem jam supra perstrinximus pag. 232 (411—414).

ρέως Ὀργιζόμενος. A. ο ποῖος οὔτος Βριαρέως; Eccles. s. c. "Lege, Πρὶν ἂν γ' ἀπενέγκῃς. OM. ἀλλ' ἀποίσω. KH. πηνίκα; ὀπήνικα enim non est interrogantis. R. P. apud P. P. D. Labem contrariam eluit in Iph. A. 696. γένους δ' ὀποίου, χῶποθεν, μαθεῖν θέλω. γένους δὲ ποίου edd. Hanc regulam haud agnovit Homerus; vide Odyss. E, 188. II. Y, 200. Plato Theæt. 131. B. "Ἴσως οὖν ἡ ποιότης ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα, καὶ οὐ μανθάνεις ἀθρόον λεγόμενον. Schol. ad l. p. 29. Ἐκ τούτων δῆλον, ὅτι τὸ τῆς Ποιότητος ὄνομα Πλάτων ἐστὶν ὁ πρῶτος θεὸς ἐν τοῖς Ἑλλησιν.

262. "leg. πελεκώντων." R. B.

et Grayius, p. 163.; "quod præceperat magnus G. J. Vossius Etymol. v. PELLECANUS p. 380. Cujus rei notitiam magno emptam optavisset Dorvillius." R. P. quem conf. apud P. P. D. in Addend. ad Av. 883. Anti-Atticista l. s. c. Πελεκᾶν: εὕρηται καὶ ἐπὶ τοῦ κακεμφάτου. Ἀραρὼς Καινεῖ· ἡ σὴ θυγάτηρ, ὅτ' ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελέκα.

263. "cui favet Symmachus apud Schol. si modo corrigatur ἦκειν, ἐώκει, et Suid. in v. ἦκει exhibet ἦκει notante Kustero. Pro ἐκαλειτο Suid. καλεῖται." R. P. apud P. P. D. "leg. ἦκεν ab εἴκω." R. B. qui ΠΕΙ., καὶ γὰρ ἦ. ὀρτυγι, tribuenda maluit. Photius, "Ηκειν: ὁμοιος ἦν.

V. 1513. Απολωλεν ὁ Ζεὺς. Πηνικ αττ απωλετο ;] —το δε ΠΗΝΙΚ ΑΤΤ απωλετο ουκ Αττικον, ουδε αρχαι-
κον, ουδε ακριβες. εστι δε αντι του ΠΟΤΕ ΔΗΤΑ, παρελ-
κει γαρ το ΑΤΤΑ· επει ουτε το ΤΙΝΑ σημαινει, ουτε το
ΑΤΙΝΑ· ουδέν [l. ουδέτερον] γαρ τουτων αρμοζει τω
ΟΠΗΝΙΚΑ. l. ΠΗΝΙΚΑ²⁶⁴. Hæc ex Suida descripsi-
mus, ideo quod rotundius procedant quam Scholia,
in quibus tamen eandem rem monemur. Est autem
observatio certo certius vera. Addo autem, quod
neque Atticum est, nec archaicum, nec accuratum;
id ab Aristophane serio proficisci non potuisse: ac
proinde emendatione opus esse. Et profecto neuti-
quam incommode quis legerit * Πηνικα δητ απωλετο ; 302
aut etiam Πηνικα δηποτ.—Sed germanam potius cre-
diderim scripturam fuisse,

———— ΠΗΝΙΚΑΠΤ²⁶⁵ απωλετο.

h. e. Πηνικαπτε, pro Πηνικα ποτε; non secus atque
τιπτε pro τι ποτε legimus. At quidni ipsum Πηνικα
ποτ? Ideo vero quod hoc pacto absonum habituri

264. Hesychius, "Αττα: ἄτινα.
et, "Αττα: τινά. Vide T. H. ad
Th. Magistrum p. 122. Lex.
Rhet. p. 197. "Αττα: δασυνόμε-
νον μὲν δηλοῖ τὸ ἄτινα, ψιλούμε-
νον δὲ τὸ τινά. τίθεται δὲ ἐκ περιτ-
τοῦ καὶ ἐπὶ χρόνου. Lex. San-
germ. p. 461. "Αττα: σημαίνει
μὲν ἡ φωνὴ τὸ τινά, ὁπότε ψιλοῦ-
ται, ἢ καὶ τὸ ὀλίγα ἢ παραπλή-
σιον. ὅποτε δὲ δασύνεται, τὸ ἄτι-
να, ὅπερ οἱ Ἰωνες ἄσσα λέγου-
σι. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄπερ ἄν.
ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς παρέλκον ἐστί.
παραλαμβάνεται δὲ καὶ τὸ πότε
καὶ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ πηνίκα.
Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ παραπρεσ-
βείας (p. 406, 21.) ἐπὶ τοῦ ὅσα
ἔλαβε τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν
τις (Pherecrates apud Harpocrat.
v. "Αττα) τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ
ἔταξεν, ἕτερος δὲ (Aristophanes
l. c. et ap. Harpocrat.) ἐπὶ χρό-

νου. Iterum, "Αττα: τέσσαρα
σημαίνει. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα ἢ ἄτινα
παρὰ Ἀντιφῶντι (p. 771, 1.
Reisk.) ἀντὶ δὲ τοῦ τινά παρὰ
Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς (17.
15.). ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα.
Confer imprimis Schol. ad Plat.
Sophist. p. 35.

265. πηνικᾶτ, l. c. et in Aris-
toph. apud Harpocrat. v. "Αττα
reponendum putat Tourpius ad
Suid. Vol. II, p. 71. "Non est
meum, error sit in Græcis, necne,
decernere. Illud saltem decer-
nere possum, Tourpij emenda-
tiones infirmo talo stare. Neque
enim crasis ea, quam commendat,
unquam permittitur, sed πηνικ'
εἴτα scribendum erat; neque εἴτα
post interrogationem eo modo
collocatur. In Avibus Brunck.
πηνικ' ἄρα ex MSS. edidit." R.P.
ad Tourp. pp. 467, 8.

SECT. V. *simus accentum.* Cæterum istud *αττα*, quod memorant Scholiastes et Suidas, quod et in Comici fabulis non raro conspicitur; vix dubito, quin Atheniensibus ignotum fuerit. Ii potius videntur vocabulis in vocalem brevem exeuntibus (nam is est perpetuus hodierni *αττα* apud Comicum situs) *ττα* pro *τινα* subjicere soliti, istum puta in modum:

- ¹ Οστις σκαλαθυρματιαΤΤΑ μικρα μανθανων.
- ² ΠοσαΤΤΑ; Ταυτι. Δυο δραχμας μισθον τελεις;
- ³ Οφρους εχοντα και λοφους, δειναΤΤΑ μορμορωπα.
- ⁴ Συ δ ω θεοισιν εχθρε, ποιαΤΤ εστιν, αΤΤ εποιεις;
- ⁵ ΟλιγαΤΘ υπειπων προτερον αυτοισιν ταδι.
- ⁶ Χατερα ποσαΤΤ οιει γεγεννησθαι τη πολει;
- ⁷ ΛακωνικαΤΤΑ, τρεις εχοντα γομφιους²⁵⁶.

¹ Nub. 630. ² Ran. 174. ³ 956. ⁴ 967. ⁵ Vesp. 55.
⁶ Pac. 703. ⁷ Thesm. 430.

266. 1. σκαλαθυρματιαττα Τ, —ατιαττα Ε, σκαλαθυρματι' αττα C, D, F, I; σκαλαθυρματι' ατα Η cum schol. ήτοι μικρά τινα [λεπτά καὶ schol. apud I,] καὶ εὐτεχῇ [f. εὐτελῇ] παίγνια καὶ μαθήματα μανθάνων. 2. πόσσ' αττα D, πόσ' αττα Ε, ποι' αττα I (ποι' Barocc. R. B., sed conf. R. P. ad l.). 3. δεῖν' αττα I, δεῖν' αττα D, Ε, δειν' αττα Barocc. R. B., δεῖν' ατα (sic) T; vide R. P. ad Hec. 1171. "In membr. δεινάττα conjunctim et una voce." Brunck. 4. ποῖα γ', Rav. i. e. ποίατγ', vide Opusc. p. 390. ποι' αγ' Barocc. R. B., ποῖα γ' ἐστὶν αττ' ἐποίεις D, et Brunckii membranæ; θεοῖς ἐ. ποι' γ' ἐ. αττ' ἐ. I, θεοῖσιν ἐ. ποῖα γ' ἐ. αττ' ἐ. T, ποι' αττ' ἐστὶν αττ' ἐποίεις Ε, "θεοῖς—ποῖα γ' B. οἱ' αττα Cratinus Athen. iv, p. 164. E." R. P. apud P. P. D. 5. ὀλίγ' ατθ' ὑπειπὼν πρῶτον Rav. Ὀλίγα γ' (i. e. ὀλίγατγ') ὑπειπὼν πρότερον

Ald. et Junt. 1. ὀλίγ' αττα ὑπειπὼν πρῶτον Junt. 2., et MSS. Vossiani Greg. Metrop. de Dial. p. 3. ὀλίγαττα Koen. Conf. P. P. D. ad Plut. 998. 6. γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει Rav. ut Ald. et Junt. utraque. Dolet virum acerrimum tam desubito hoc præceptum nobis dictitasse: si αττα vocem sui affinem sequatur, cum illa commode coalescit. 1. Odyss. T, 218. Φειπέ μοι, ὅπποῖ' ἄσσα περὶ χροῖ Φείματα Φέστο. Nusquam apud Tragicos comparet; vide Æsch. P. V. 1071=1107. et eruditissimum Blomfieldium ad l. Aristophanem Harpocratonis v. "Αττα emendat Dobræus in Auctar. ad Porsoni Opusc. p. 383. Πυθοῦ χελιδὼ πηνίκ' αττα φαίνεται. Idem ad Plut. 227. Alex. idem Athenæi iii, p. 107. C. reformat, Κρεάδι' αττα, ποιδάρια, ῥύγχη τινα. Conf. hunc præclarum Professore ad Nub. 1135. in Append. p. (43). ad Porsoni

Opusc. p. 390. ; et ibidem adde, Herodot. vii, p. 204. Δορύαγον — Δορύσσον Arch. Δορύττον. Sosipater Athenæi ix, p. 378. C. Μικράττα κινήσω Pr. ad Catter. de Admirab. p. 7. ; vide Eupol. ibid. p. 392. E. 10. Thucyd. i, 112 (113. Bekker.). Βοιωτῶν τῶν φευγόντων ἔχόντων Ὀρχομενὸν καὶ Χαιρώνειαν καὶ ἀλλάττα χωρία τῆς Βοιωτίας. ii, 100. ἀλλάττα χωρία. Plato in Phædo. 243. ed. Fisch. ἀνευφήμησέ τε, καὶ τοιαυθάττα εἶπεν [Optime Brunckius in Soph. Tr. 785. "Ἀπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς. Eur. Or. 1328. Ἐπ' ἀξίοισι γ' ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος. Hesych. Ἀνευφημήσει: ἀνοιμώξει.] 273. πρὸς τοιαυτάττα λέγειν ; 343. ὁποιάττ' ἂν καὶ μεμελετηκῶναι τύχωσιν ἐν τῷ βίῳ. 488. ὡς δεινάττα πάσχοντος. 489. καὶ οὐ πολλάττα μετὰ ταῦτα διελέχθη. p. 312. Forster. τεταράττα ρεύματα ὄντα Cod. Clarkio-Bodl. 316. τοιαυτάττα. 115. E. 3. H. St. ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεῖν' ἄτα πάσχοντος. ἄττα omittit Cod. Clarkio-Bodl. p. 116. B. 9. καὶ οὐ πολλά ἄττα μετὰ ταῦτα. " ἄττα suprascr." in eodem Codice. Cratyl. 438. D. H. St. ὀνόματά γε ἕτερα ἄλλα—ἕτερα ἄττα Heusde p. 85. Th. Mag. p. 123. ἕτεραττα (sic) edidit Vascosanius. Sophist. 255. C. 6. ὡς δὴ ἄττα ὀνόματα Cod. Clarkio-Bodl. Gorgias pp. 91. 200. ἀλλάττα ποιεῖν. Gorgias p. 80. ὁποιάττα τὴν φύσιν ἐστίν. ὁποῖ' ἄττα Cod. Meerman. ὁποῖά τα (sic) cod. Aug. ὁποῖαττα (sic) cod. Bodl. p. 146. εἶπ' ἐμοὶ τοιαυτάττα ἐπέρχεται πρὸς σε λέγειν. 172. καὶ μεγαλάττα τὰ τρήματα εἶναι. Protag. p. 316. A. σμικρ' ἄττα Cod. Clarkio-Bodl. p. 465. A. 5. ὁποῖ' ἄττα Idem Codex. Sympos. p. 199. B. 9. πάρες μοι Ἀγάθωνα μικράττα ἐρέσθαι Cod. Clarkio-

Bodl. Charmid. p. 172. C. τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης, εἰ τοιοῦτον ἐστίν. Menex. ii, 236. B. περιλειματάττα ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα. Theæt. 131. C. H. St. τὰ μὲν ποιάττα γίγνεσθαι, τὰ δὲ αἰσθανόμενα. Sympos. 199. B. πάρες μοι Ἀγάθωνα μικράττα ἐρέσθαι. De Republ. ii, 259. C. ὡς βασιλεὺς ἅπας χερσὶ καὶ ξύμπαντι τῷ σώματι σμικράττα. iii, p. 413. D. 9. δειματάττα. De Legg. iii, p. 677. E. βουκολιάττα. iv, p. 714. E. συχνάττα. Demosth. adv. Spud. p. 1031, 23, 4. καὶ, νῆ Δί', ἕτερα πολλά καὶ μεγάλα βλάπτεσθαι — Lambinus. ἕτερ' ἄττα (quamvis ἄττα in Indice) Reiskius. Galen. T. v, p. 162. ἄττα πότ' ἂν ᾗ. p. 169. μανικὰ ἄττα—. Aristid. T. ii, p. 50. ποῖ' ἄττ' ἐστὶν ἂ βούλεται. Xen. Eph. V. p. 84. l. 23. Πολλὰ ἄλλα πάθη. " Ἀλλα non quadrat: quid si ποικίλα, sive ποικίλα ἄττα πάθη;" T. H. Obs. Misc. VI. p. 351. Hactenus Dawesii monitum auctoritate niti videtur.

2. Sæpenumero aliter evenit; Aristoph. Pac. 642. " Ἀττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἡδιστ' ἦσθιεν. 1132. Μετ' ἀνδρῶν ἐταίρων φίλων Ἐκκέας τῶν ξύλων, ἄττ' ἂν ᾗ Δανότατα—Εὐκεάστων ξύλων Tyrwhittus in Conj. p. 58. Nub. 344. Ἀποκρίναι νῦν ἄττ' ἂν ἔρωμαι. Lys. 508. τῶν ἀνδρῶν ἄττ' ἐποιεῖτε, ex R. P. ap. P. P. D. Herodot. i, 138. " Ἀσσα δέ σφι ποιέειν οὐκ ἔξεστι, ταῦ οὐδὲ λέγειν ἔξεστι. 197. καὶ παραινέουσι ἄσσα αὐτὸς ποιήσας ἐξέφυγε ὁμοίην νοῦσον, ἢ ἄλλον εἶδε ἐκφυγόντα. Gorgias p. 177. Ἐὰν εὖρωμεν ἄρα ἄττα p. 178. Οὐκ οἶδ' ἄττα σοφίζει, ὦ Σώκρατες. p. 200. Οὐκ οἶδ' ἄττα λέγεις, ὦ Σώ-

AD
AV.

SECT. κρατες. p. 249. Ἦν γὰρ δὴ ἄττα
 V. τοιάδε. p. 318. Forster. ἄττ' ἂν
 — ποιῆτε. Cratyl. p. 400. D. οὔτε
 περὶ τῶν ὀνομάτων, ἄττα. Phædr.
 p. 243. B. 8. οὐκ ἔστιν ἄττ' ἂν
 ἐμοί—p. 226. B. 2. καλοῦμεν ἄτ-
 τα πον; p. 236. E. λέγειν μὲν
 ἄττα, ἀληθῆ δὲ μή. De Repub. I,
 p. 339. D. Οὐχ ὁμολόγηται τοὺς
 ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προσ-
 τὰττοντας ποιεῖν ἄττα, ἐνιότε δια-
 μαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς βελτίστου;
 V, p. 449. B. ἔλεγεν ἄττα προσ-
 κεκυφώς. de Legg. XII, 952. B.
 εἴτε καὶ αὐτὸς νενοηκώς ἄττα.
 Auctor Alcib. II, p. 148. B. 5.
 εὐχόμενος ἄττ' ἂν τὸ π. Cod.
 Clarkio-Bodl. p. 149. C. 3. εὐ-
 χονται ἄττ' ἂν—. Sophist. 150. B.
 πλὴν ἓνια τῆς κολυμβητικῆς ἄττα
 μέρη. vide Schol. s. c.

Sed audiamus virum eruditis-
 simum de analogia locutionis dis-
 serentem: “Primo *Davesius* ne-
 gat illud αττα pro τινα Athenien-
 sibus innotuisse: atque conjunc-
 tim scribi jubet ολιγαττα, et simi-
 lia, non ολιγ' αττα. Si quidem
 continua serie semper extitisset,
 et subjectum, ut ολιγα αττα, vel
 ολιγ' αττα, casu quidem fortasse
 fieri potuit, ut librariorum errore
 separari accideret. Sed αττα sæpe
 extat seorsum, et absolute posi-
 tum: tum adjectivo vel substan-
 tivo suo præfixum, cum ab ad-
 jectivo etiam pluribus vocabulis
 interpositis disjunctum. *Platonis*
Phæd. p. 163. ed. Forster. ἦν γὰρ
 δὴ αττα τοιάδε. *Apologia Socr.*
 p. 92, 93. μελλω γὰρ οὖν αττα
 ὑμῖν ερεῖν καὶ ἀλλα. *Phæd.* p. 49.
 περὶ ἃ δὴ καὶ ὠφθῇ αττα ψυχῶν
 σκιοειδῆ φαντάσματα. *Erast.* p. 8.
 Ποιαδὲ μάλιστα τοπαζομεν αττα
 εἶναι τῶν μαθημάτων—; E *Phere-
 crate Harpocraton* et alii citant,
 τοῖς δέκα ταλαντοῖς ἀλλα προσθῆς,
 εφη, αττα πεντηκοντα, quæ sic

in Trochaicum modulum facile
 redigi possunt:—τοισδι δέκα τα-
 λαντοῖς ἀλλα καὶ προσθῆς, εφη,
 Αττα πεντηκοντα. Αττα vero
 dicitur pro τα, aliqua et quæ.
 Græci dicebant ὁ et σα atque τα,
 pro τις et τινα. vide *Etymolog. M.*
 V. αττα. Ex σα et τα producitur
 et formatur ασα, et ατα, sive per
 diplasiasmum ασσα, et αττα,
 quæ significant aliqua et quæ,
 eadem ratione, qua τις dicitur pro
 aliquis et qui. * * *

* Indefinito autem τις sæpe
 utebantur adscititio. Sic de nu-
 mero, ἐβδομηκοντα τινες, πεντη-
 κοντα τινα, pro circa septuaginta,
 quinquaginta, etc. ut nos quoque
 familiariter, some fifty years.—
 Deinde de qualitate; ut ποιος τις,
 οἷος τις: et sic adjectivis additur
 ut vim v. intendat, sæpe in mas-
 culino et fœminino genere, sæpis-
 sime in neutro;—δεινός τις, μεγα-
 τι. Atque hæc de αττα dici
 possunt: cognata enim omnino
 sunt αττα πεντηκοντα, ποια αττα,
 δεινα αττα, etc. qualia similia
 passim apud Atticos, Aristo-
 phanem, Platonem, etc. leguntur.
 Quod ad diversas scripturas ολιγ'
 αττα, vel ολιγαττα, illam tue-
 bitur usus vocolæ αττα per se et
 separatim adhibitæ: et defendit
 eam quoque *Koenius* ad *Gregor.*
 p. 3. Hæc contra fortasse non
 displicebit, si statuamus τα, quæ
 fundus est vocolæ αττα, τῷ ολιγα
 adjectum; ita ut ολιγατα per
 diplasiasmum fieret, ολιγαττα.
 His positis, statuere facilius erit
 de loco *Aristophanis*, Απολωλεν
 ὁ Ζεὺς. Πηνικ' αττ' ἀπώλετο;
 quem *Davesius* corrigit πηνικαπτ'
 α. pro πηνικα ποτε. *Toupius* vero
 in *Suid.* P. III. p. 52. (Vol. II.
 71.). ΠΗΝΙΚΑΙΤ' ἀπώλετο, pro
 πηνικατ', sive πηνικα εἶτα. Sed
 summorum pace virorum, dixe-

rim, nulla litera mutata, sive legamus πηνικαττ', sive πηνικ' αττ', utrumque defendi posse, ni fallor. In πηνικαττ' autem nulum τῷ αττα locum facio; ex eadem tamen fere ratione explicare possumus. Ut indefinitis τις et τα, sive αττα, utebantur adscititiis, sic quoque *indefinita particula* TE, et cognatis κε, δε, τα, κα: quam τε sæpius loco suo amotam et alibi, et in Tragicis deprehendisse videor; ubi vel abundare, vel copulam facere existimabatur. Sic dicitur ὅστε*, τατε, ut ὅστις. et eadem, puto, ratione, οἷος τε, ὅσος τε, ἄτε, εἴθε aspiratum, etc. cujus vice nonnunquam funguntur κε, δε, περ, etc. et sic ὅς κε, ὅς δε, ὅς περ, ἄπερ, τοια δε, οἷα δε, οἷα περ, &c. Pro κε et τε, dixerunt quoque κα et TA, ut δε, δα; γε, γα; etc. Et sic pro ει κε, ὅτε, ποτε, ες τε (*quam diu*), dixerunt αικα, ὄτα, ποτα, ὄκα, ποκα, ασκα†: ἄς κα mavult Mazochius ad *Tabulas Heracleens.* p. 207. quod præfigi soleret ei mutilum Digamma ἔ. Sed Digamma semper vocalibus præfigebatur, (vide *Taylor. in Marm. Sandwic.*) neque deinceps ubique in aspiratam abiit. Hesychius *tenuem*, Pindari exemplaria *aspiratam* habent. Usus particularum ας κα illustrat *Koenius* ad *Gregor.* p. 81. et *Toup.* *Curis Poster.* ad *Theocr.* p. 2. Jam istud TA extare quoque videtur τοις δη et ει adjectum, δητα, ειτα. et, aspiratum, τοις ὑπαιθα, ενθα, etc. et

extat quoque forsitan in nostro πηνικατα, sive πηνικαττα. Neque vero deest unde vulgatum πηνικ' αττ', quod dicunt οὐκ Αττικόν, οὐδ' ἀρχαῖκόν, οὐδ' ἀκριβές, itaque non ab *Aristophane* profectum; et quod mirum vel *Hoogeveenio* videtur; defendere queamus, idque ex antiquis Atticisque rationibus. Neutrum adjectivi singulare adverbii vice apud Græcos communes notissimum est. Neutrum *plurale* pro singulari frequentasse Atticos non minus notum. Hinc οἷα περ, *quam vel quantum scilicet*; οἷα δε *qualiter, quali modo, quomodo, ut*; πολλά *multum, sæpe*; etc. Eandem adeo ad normam indefinitum αττα aliqua, aliquomodo, quodammodo, fere, circiter: et deinde de tempore, (ut πολλά, sæpe,) aliquando, tandem, etc. — Demum igitur legere et interpretari velim vel πηνικαττ' *quando sane?* vel πηνικ' αττ', *quando tandem, quo circiter tempore?* quod verius videtur. — Similiter singulare τι adverbiascere videtur in Πως τι τουτο, apud *Platonis Theætet.* p. 209. ed. *Fischer.* pro Ποιον τι τουτο (λεγεις sc.) Locus est elegantissimus. Ναι δητα, ω Θεαιτητε, πανταπασι γε εγωγε επειδη εγγυς ωσπερ σκιαγραφηματος γεγωνα του λεγομενου, ξυνιημι ουδε σμικρον· ἕως δε αφεστηκη πορρωθεν, εφαινετο τι μοι λεγεσθαι. ΘΕΑΙΤ. ΠΩΣ ΤΙ ΤΟΥΤΟ; ΣΩΚΡ. Φρασω, εαν οἷος τε γενωμαι. etc. Vel legi potest, Οπως † τι, τουτο (sc. λεγεις;) *Quomodo,*

AD
AV.

* Vocula ὅστε Epicis poetis solennis ne semel quidem apud tragicos in diverbiis occurrit. *R. P.* ad *Toup.* p. 462. et *Aristoph.* *Pac.* 1302.

† " Alii aliter de origine vocalium ας κα. Cf. Interpretes ad *Hesychium.*"

‡ Sed vulgatam lectionem exemplis firmasse videtur optimus *Heindorfius* ad *Hipp. Maj.* p. 298. A. Πῶς τί ἄρ' ἂν ἀγωνιζοίμεθα; " *Ion.* p. 530. A. πῶς τί ἡγωνίσω; *Theætet.* p. 146. D. πῶς τί τοῦτο λέγεις —; p. 208. E. πῶς τί τοῦτο; *Conf. Sophist.* p. 261. E. *Politic.* p. 297. C. *Tim.* p. 22. B. idque retineri fortasse debet in *Xenoph. Mem.* III, 13. 6."

SECT. In exemplis autem 1, 5, et 7, scripturæ *τα* potius
 V. quam *τινα* usus conspicitur. Nempe in 1, et 5, facit,
 ut ne habeatur proceleusmaticus, atque accentus
 303 insuper in ultimam *των σκαλαθυρματια* et * *ολιγα* in-
 venuste cadens. In 7. ejusdem ope indecorus iti-
 dem evitatur accentus.

V. 1629. *Εἰ τινι δοκεῖ σφῶν, ταυτα καμοι συνδοκεῖ*
 Hoc est viro doctissimo interprete: *Si cui vestrum*
utilia hæc videantur, et mihi itidem videntur. Et
 Græcis profecto Latina quam optime respondent.
 Ista utique, *Si cui vestrum*, cum ad duos oratio ha-
 beatur; perinde solœca sunt atque, *Εἰ τινι σφῶν*.
 Neutrum utique secus est, ac si quis Anglice efferat,
If any of you, pro eo quod dicimus, *If either of you*.
 Porro ipsum, *si alterutri vestrum hæc placeant*,
 ineptum esset; qui enim hic loquitur, *utrique* placere
 jam intellexit. Ecce vero certissimam emendationem:

Εἰ ΤΟΙ ²⁶⁷ *δοκεῖ σφῶν ταυτα, καμοι συνδοκεῖ.*

Siquidem vobis hæc placent, mihi itidem non dis-
placent. Ipsum autem Comicum tibi auctorem dabo.
 Lys. 167

Εἰ ΤΟΙ ²⁶⁸ *ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΙΝ ΤΑΥΤΑ, χημιν ξυνδοκεῖ.*

Similiter in ipsa hac fabula verss. 666. et 1683.

qualiter quid, hoc dicis? Secun-
dum quid, istam similitudinem
instituis? Et hoc elegantius
 videtur. Simile est illud, quod
Hoogevenius p. 1230. protulit e
Platonis Symposio p. 205. *Ὡσ-*
περ τι; ἣν δ' ἐγώ. Ὡσπερ τοδε.
 BURGESSIUS.

267. “*εἰ μὲν τι* Kuster. *Εἴ τι*
 MS. Vat. U.” R. P. *Εἴτοι* Rav.
 “leg. *εἴ τοι* δοκεῖ σφῶν ταῦτα,
 κ. Vi. p. 544. (Lys. 167.)” R. B.
 “Ex *τοι* librarii fecerunt *τω*,
 quod alii explicarunt per *τινι*.”

Beckius ad l. Nunc audi Reisi-
 gium; “Interpunge post *σφῶν*:
ταυτα ad alterum membrum refer.
 Eur. Hipp. 1015. “*Ἡκιστά γ', εἰ*
μὴ τὰς φρένας διέφθορεν Θνητῶν,
ὅσοισιν ἀνδάνει μοναρχία. De-
 mosth. c. Timocr. p. 701, 702.
 Reisk. *ἐγὼ δ', εἰ κατορθώσειεν,*
ἣν ἐπ' ἔμ' ἦλθεν ὁδόν. Reisig.
 Conject. pp. 132, 3.; conf. Lo-
 beck. ad Aj. 275.

268. *εἴ τι* MS. R. B.; et post
 paullo Hipp. 507. *εἴτ' εἰ* δοκεῖ σοι
 MS. penes Longmannum.

ΑΛΛ ΕΙ ΔΟΚΕΙ ΣΦΩΙΝ, ταυτα χρη δραν —

Εγω δ, ΕΠΕΙΔΗ ΣΦΩΙΝ ΔΟΚΕΙ, σιγησομαι.

AD
AV.

Quibus adjici poterunt ista apud Euripiden occurrentia Hippol. 507. et Electr. 77.

* ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, χρην μεν ου σ άμαρτανειν.

304

ΕΙ ΤΟΙ ΔΟΚΕΙ ΣΟΙ, στειχε· και γαρ ου προσω.

V. 1730.

Ηρα ποτ Ολυμπια

Των ηλιβατων θρονων

Αρχοντα θεοις μεγαν

Μοιραι ξυνεκομισαν

Εν τοιωδ ύμεναιω.

Junonem olim Olympiam excelsi solii regem, magnum Diis Jovem fata conjunxerunt tali hymenæo.

Ita vir doctissimus. Andreas autem Divus, homo hominum suavissimus: *Juno quondam cœlestis altarum sedium dominantem deis magnum Parcæ comportaverunt in his nuptiis. Harum quidem, pol credo, interpretationum utramvis,*

————— *nisi Sibylla legerit,*

*Interpretari alium potesse neminem*²⁶⁹.

Nec vero quisquam, opinor, alius divinare poterit, quamnam utervis sibi finxerit orationis Græcæ syntaxin. Ad Andream quidem Divum quod attinet, eum crediderim ne de unius quidem loci constructione sollicitum fuisse; quippe cujus expositio uniformi quadam obscuritate simul ac barbarie a summo ad imum decurrat. At Versio, qua hanc fabulam donavit doctiss. Hemsterhuisius (plures utinam donasset,) elegans plerumque est ac perspicua. * Quod 305 ad ipsum, in quo versamur, locum, operam profecto lusurus est, quicumque eum interpretari prius sataget,

269. Plautus Pseudol. i, i, 23, 4. Sic citant Marklandus ad Cic. p. 34. et Giovenazzius ad Liv. fragm. P. xlix. sed *Parcæus* ad l. “*posse reor*] Sic V. D. Al. *potesse.* a MS. Decurt. absunt

hæ duæ dictiones; *alium*: et, *reor.*” Interpretarier potesse neminem, Brunckius: Interpretari alium posse reor neminem. Muret. ad Catull. Opp. ii. p. 786. *reor* delevit R. B.

SECT. V. quam emendatus fuerit; quippe cujus, prout hodie repræsentatur, nulla plane sit constructio. Sed neque hoc unicum est, quod jure improbaveris. Nam ultimi duo versus metri leges violant. Hujusmodi utique systematum ea est indoles, ut primæ syllabæ communi subjiciantur in versibus acatalectis dactylus et creticus; in catalecticis dactylus et spondeus. Hoc autem metrum eorum in numero venit, quorum ultimis syllabis nulla permissa est licentia præterquam in clausula catalectica. Atqui versus quartus cretici loco tribrachyn duobus temporibus minorem præfert. Ultimus ejusmodi est, cujus proprium esse video aliud versuum systema claudere, in quibus scilicet dactylus cum cretico non jam syllabæ communi, sed spondeo vel trochæo subjungitur: cujusmodi est Julii et Manliæ epithalamium a Catullo conscriptum, nisi quod ibi primus nonnunquam pes iambus adhibeatur †. Eodem etiam nomine corruptum est, quod antistrophen claudit,

Τῆς τ' εὐδαιμονοῦς Ἡρᾶς.

Alterum scilicet ex altero natum est flagitium. Sed ne pluribus lectoris tempora moremur, sic rescribendum censemus:

306

* ἩΡΑΙ ποτ' ΟΛΥΜΠΙΑΙ ²⁷⁰

Των ἡλιβατων θρονων

Ἀρχοντα θεοις μεγαν

Μοιραι ΞΥΝΕΚΟΙΜΙΣΑΝ

Τοιῷδ ὕμεναιω.

Cum Junone olim Olympia excelsi solii regem inter deos magnum Fata idem-cubile-adscendere-fecerunt tali hymenæo. Locutioni autem Ἡρᾶ ξυνεκοιμισαν similis est quæ apud Sophoclem extat Electr. 276. et 584 (274. 287.):

† Vide supra pp. 58—60.
270, “ ἩΡΑΙ ποτ' ὈΛΥΜΠΙΑΙ. sic leg. p. 432 (1737—

41.).” R.B.; “ Br. lectore celato, D. emendationem adoptat.” Infra ξυνεκοίμισαν R. B. et Rav.

Ταυτην προσανδαν ΤΩΙΔΕ ΣΥΓΚΟΙΜΩΜΕΝΗΝ.

ΗΤΙΣ ΞΥΝΕΥΔΕΙΣ ΤΩΙ ΠΑΛΑΜΝΑΙΩΙ—

AD
AV.

Istud autem τοιωδ ὑμεναιω rectius dici quam εν τοιωδ ὑμεναιω nemo non agnoscet, nisi qui in Græco sermone sit hospes. Antistrophe denique sic claudenda est,

ΚΑΥΔΑΙΜΟΝΟΣ Ηρας

Hoc est, και ευδαιμονος ²⁷¹. cujusmodi crasis non raro occurrit.

Emendationes in ECCLESIAZUSAS.

V. 57. Καθησθε τοινυν, ὡς ανειρωμαι ταδε]

Ionibus quidem poetis ειρομαι et ανειρομαι adhibere permissum est; Atticis ²⁷² vero non item. Sed neque formæ subjunctivæ aoristum vel secundum cum vocula ὡς absque αν conjunctum apud Nostrum * legisse memini ²⁷³. Itaque utraque re postulante 307 rescribo :

— — — ὡς AN ANEPΩΜΑΙ ταδε.

Fecisse videtur prima verbi ανερωμαι syllaba ut desideraretur vocula totidem literis constans. Postea autem corrector aliquis versui claudicanti subvenire volens ανειρωμαι imperite scribere sustinuit.

V. 70. Νη την Εκατην καλον εγωγε τουτονι ²⁷⁴.]

Nihil uti videtur Cl. vel Fabro, vel Kustero, vel ipsi

271. Vide Porsonum ad Plut. 655. In Corp. Inscr. Antiq. P. I, p. 53. Inscr. xxxv. Leucade reperiata exhibet, ΖΑΔΙΝΕΤΥΕΧ i. e. και Εὐγενίδας sed hæc Dorien-sium crasis præter Atticismi nor-mam fit.

272. Il. A. 553. Καὶ λίφην σε πάρος γ' οὐτ' εἶρομαι. Hero-dot. I, 27. εἰρομένου Κροίσου εἴ τι εἴη νεώτερον περὶ τὴν Ἑλλάδα. 91. οὐδ' ἐπαγειρόμενος. Æschyl. Pers. 973. ἐπαγέρωμαι. Plato

Charmid. p. 153. D. ὅ, τι μέ τις ἀνέροιτο. Hipp. min. p. 364. B. ὠκνουν γὰρ ἐπανέρεσθαι, p. 365. C. ἀδύνατον ἐπανέρεσθαι.

273. Vide supra pp. 509, 10. "Nusquam apud Comicum occurrit ἕως cum subjunctivo sine ἄν." Br. ad Pac. 32. Conf. Soph. Œd. Tyr. 834, 5. Col. 115. 1361. Tr. 687. Ph. 1000.

274. ἔγωγε καλὸν τουτονὶ unus Reg. apud Br.; καλὸν γ' ἔγωγε τουτονὶ Ravennas, et R. B.

SECT. V. etiam Scaligero in hoc versu displicuit. Atqui bona eorum omnium pace non unum est quod merito displicere potuisset. Neque enim vel prosœdiæ vel sermonis Comici ratio constat. Vetat utique altera, quo minus *καλον* sequente vocali iambum constituat; altera, quo minus *τουτονι* cum substantivo nisi comite itidem articulo construatur. Tu vero articulo *τον*, qui post cognatam syllabam intercidit, sedem pristinam sic vindicabis:

Νη την Εκατην ΤΟΝ καλον εγωγε τουτονι ²⁷⁵.

Emendabis itidem *Lysistr.* V. 1169. ubi vulgo scriptum legitur:

Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου χωριου.

At quo tandem pacto articulum ibi inserendum statuis? At bono sis animo, velim. Suppetit enim 308 aliquod multo rotundius quam quod articuli ope, * si eum versus reciperet, haberi posset. Idque, ni fallor, tute fateberis. Sic autem se habet:

Ετερον γ απαιτειτ αντι τουτου ΧΩΡΙΟΝ ²⁷⁶.

275. "*Lege, εγωγε τουτονι καλον.* (Verte, *By Hecate have I; see, a fine one.* P. P. D.) *Ach.* 1048. *επεμψε τις σοι νυμφιος ταυτι κρεα.* Ita recte libri; ταυτι ponitur δεικτικως et quasi in parenthesis. Verte, *has sent you some meat; here it is.* R.P. sed vide P. P. D. ad l., et Addend. p. (142); conf. *Reisig.* Conjectanea pp. 178, 179. et *Monk.* ad *Alcest.* 137.

276. *χωριον* Rav. "*leg. χωριον. του del.* (in ed. Bas. 1547.)." R. B. Ed. Wechel. *τουτου του χωριου.* ubi Porsonus, "*Delent του aliae editiones. χωριον ms.* Ravennas, ut conjecerat *Dawe-*sius. Ita in *Diodor.* Sic. xv. 81. p. 66, 10. *παντα τον προ τουτου*

χρονου lege χρονον." R.P. apud P. P. D. in Addend. p. (150.) *Soph. Ph.* 1304. *'Αλλ' ουτ' εμοι καλον τουτ' εστιν, ουτε σοι.* Aldus et omnes codices quos vidit *Brunckius.* Sed inquit idem vir doctissimus, ad *Eccles.* l. c., "*e codd. legendum est, 'Αλλ' ουτ' εμοι καλον τοδ' εστιν, ουτε σοι —*" et hanc correctionem *Porsonus* in *PREF.* p. xxvii. probasse videtur. Melius et facilius, meo saltim sensu, *Wakefieldius,* *'Αλλ' ουτ' εμοι τουτ' εστιν, ουτε σοι καλον.* *Aristoph. Plut.* 887. *'Αρ' ουχ υβρις πολλη ταυτ' εστι; σκωπτε-*τον. Sic "*tres primæ;*" πολλη ταδ' εστι; *Codex Ravenn.* et *Bentleius Kustero* in *Mus. Crit.* No. VII. p. 423.; *ταυτ' εστι*

Eandem constructionem sequitur quod in Rheso AD
extat V. 204. ECCL.

ΕΠΕΙ ΤΙΝ ΑΛΛΗΝ ΑΝΤΙ ΤΗΣΔ ἔΞΕΙΣ ΣΤΟΛΗΝ ²⁷⁷.

Ubi nemo, opinor, nisi proletarius plane scriptor
στολης adhibere sibi permisisset.

V. 154. Νυν δ ουκ εασω, κατα γε την εμην μιαν,

Εν τοις καπηλαιοις λακκους εμποιειν

Υδατος —]

*At nunc non sinam, ut e mea sententia in caupona
lacus aquæ faciant.* Ita interpretatur Tan. Faber.
Nempe Scholiastæ vir doctiss. patientem nimis aurem
accommodavit, apud quem utique habetur Εμην
μιαν] Λειπει ΓΝΩΜΗΝ. Ain vero o bone? At sine
exemplo ²⁷⁸, adeoque perperam. Porro ut γνωμην tibi
indulgeamus, plenam orationem statuis κατα γε την
εμην γνωμην μιαν. Annon vero sentis istud μιαν quam
importunum sit? Immo ipsa illa κατα γε την εμην
γνωμην cum præcedentibus ουκ εασω parum conve-
niunt. Alium longe usum ista locutio apud Euripiden
sortitur. Andr. 737.

Οταν δε τακει θω ΚΑΤΑ ΓΝΩΜΗΝ ΕΜΗΝ,

Ηξω —

παλλή; σκ. Porsonus; conf. R. B.
ad Plut. 947. Quamvis nihil ad
rem pertinet, in Viri præstantis-
simi PRÆF. l. c. (Be) mallet, *Ἐπεὶ πατὴρ σὸς οὗτος ὃν θρηνεῖς
ἀεὶ.* “Eadem correctio adhi-
benda videtur Euripidi in Hippo-
lyto, 19. ὁμιλίαν.” R. P. apud
P. P. D., et in Adverss. p. 217.

277. “Optime Barnesius ἀντὶ
auctoritate Scaligeri, Canteri,
Duporti, et Aldinæ editionis re-
stituit,—leve mendum superest.
Lege, εἴπ' εἴ τιν' ἄλλην ἀντὶ
τῆσδ' ἔξεις στολήν.” Piers. Ve-
risim. 81, 2. Vulgatam defendit
Reiskius. Rhesum Euripidi tri-
buunt, inter alios, Muretus, et

R. B. in ep. ad Mill. p. 47. et
ad Hor. Carm. iii, v, 8. vide
supra p. 458.

278. Apud comicum certe; vide
Pac. 231. Vesp. 977. Eccles.
349.; sed apud Platonem hujus
ellipseos non desunt exempla; Po-
litic. 277. A. Νῦν δὲ κατὰ γε τὴν
ἐμὴν οὐπω φαίνεται. 291. C. Οὐ-
κουν δὴ κατὰ γε τὴν ἐμήν. Phileb.
41. B. Ἀλλ', ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ
κατὰ γε τὴν ἐμήν. Quam ellipsin
Cod. Leid. restituit Legg. ii, 653.
C. καὶ παιδείαν προσαγορεύων,
κατὰ γε τὴν ἐμὴν ὀρθῶς ἂν προσ-
αγορεύοις. Koen. ad Greg. p. 12.
Heusde, p. 102.

SECT. * h. e. cum interprete, *Ubi ex animi sententia com-*
V. *posuero.* Lege vero tandem, si sapere audes,

309 Ἀλλ οὐκ εἰσῶ, κατὰ γε τὴν ἐμὴν BIAN²⁷⁹.

*Sed non permittam, quantum quidem meæ vires
 valuerint* — sic apud Sophoclem in *Trachiniis*
 V. 1035. (1020.)

ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρός, τουρῶν τοδε μείζον ἀνήκει
 Η ΚΑΤ ΕΜΑΝ ΡΩΜΑΝ—

Versum autem ex Euripide laudatum quæ proxime
 præcedunt, sic refingi velim:

————— τὴνδ' ἐπεξελθεῖν θελω

Στρατηλατήσας, ΧΑΥΠΟΧΕΙΡΙΟΝ λαβεῖν²⁸⁰.

Ubi vulgo contra senarii tragici leges anapæstus in
 quarta sede præfertur:

Στρατηλατήσας, ὥσθ' υποχείριον λαβεῖν.

279. "vulgatum defendente
Reiskio et post eum *Tourpio* in
Suid. I, p. 80 (113)." *R. P.*
 apud *P. P. D.* "μίαν docte tue-
 tur in literis ad me datis cl.
Valckenæer." *Reiskius.* "Aufer
 punctum post ὕδατος—nam ordo
 est, κατὰ τὴν ἐμὴν μίαν, μα τῷ
 θεῷ οὐ δοκεῖ μὲν ἐμοὶ ἐμποιεῖν etc.
 Oratio inelegans et tautologa.
 Sed hoc captavit *Aristophanes*,
 ut muliebria ingenia melius ex-
 primeret." *Sanctamandus* apud
Burgess. "Scribere non potuit
 Comicus, τὴν γνώμην ἐμήν. Con-
 siderandum quoque illud, an recte
 dicatur οὐκ εἰσῶ μίαν pro οὐδε-
 μίαν εἰσῶ." *R. P.* ad *Tourp.* p.
 441. *Soph.* *El.* 142. ἐν οἷς ἀνά-
 λυσίς ἐστὶν οὐδεμία κακῶν. Quidni
 ex *Sophocle* legeremus, κατὰ γε
 τὴν ῥώμην ἐμήν. *Xenoph.* *Sym-*
pos. C. 2. §. 9. —ἡ γυναικεία

φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρός
 οὔσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ
 ἰσχύος δεῖται — ῥώμης δὲ καὶ ἰ.
 emendavit *Heusde* p. 18. *Eur.*
Herc. Fur. 191. Θάνατον ἀμῦναί
 γ' ἂν ἔχων ἀλκὴν μόνον. τήνδ'
 ἔχων conjecit *Piersonus* in *Veri-*
sim. p. 220.; μίαν ἔχων scriben-
 dum credidit *Tyrwhittus* ad *Tourp.*
 p. ., ut dudum monuerat in
Append. ad *Musgr. Exercit.* p.
 169.; vide *Helen.* 274. *El.* 1026.
Hipp. 258. "certissime *Musgra-*
vius, Θάνατον ἀμῦναί γ' ἄΝΤΕ-
 ΧΩΝ ἀλκὴν μόνον." *PORSON.* ad
Tourp. p. 466.

280. χυποχείριον λαβεῖν MSS.
 "Parr. A. E. Lib. P. Flor. 2.
 Vict. Lasc." *Matthæi.* "Quanto
 nos lenius! Στρατηλατήσας, ὥστε
 ΧΕΙΡΙΑΝ λαβεῖν." *Piers.* *Veri-*
sim. p. 64.; vide *R. P.* ad *Œd.*
Col. 300., et *Opusc.* p. 217.

Istud autem χαυποχειριον, quocunque demum modo scribi malis, και ὑποχειριον accipiendum est. AD
ECCL.

V. 289.

Χωρωμεν εις εκκλησιαν, ω νδρες· ηπειλησε γαρ
Ο Θεσμοθετης, ὡς αν μη πρω πανυ του κνεφους
Ηκη κεκονισμενος, βλεπων ὑποτριμμα,
Στεργων σκοροδαλμη, μη δωσειν τριωβολον.
Αλλ ω Χαρι τιμια, η και Σμιθυκε, και Δρακη,
Επου κατεπειγων σαυτον προσεχων, ὅπως
* Μηδεν παραχορδιης, ὦν δει σ αποδειξαι. 310
Οπως δε το συμβολον λαβοντες επεита πλη-
Σιοι καθεδουμεθ, ὡς αν χειροτονωμεν
Απανθ, οποσ ὦν δεη τας ἡμετερας φιλας.
Και τοι τι λεγω, φιλους γαρ χρην ονομαζειν.
Ορα δ ὅπως ωθησομαι τουσδε τους εξ αστεως
Ηκοντας, ὅσοι προτου μεν, ἡνικ ελθοντ εδει
Λαβειν οβολον μονον, εκαθηντο λαλουντες.
Νυνι δ ενοχλους αγαν· αλλ ουχι Μυρωνιδης,
Οτ ηρχεν ὁ γενναδας, ουδεις αν ετολμα
Τα της πολεως διοικειν, αργυριον φερων·
Αλλ ἡκεν ἕκαστος εν ασκιδιω φερων
Πιειν, ἅμα τ αρτον αυ, και δυο κρομμυω,
Και τρεις αν ελαας, νυνι θε τριωβολον
Ζητουσι λαβειν, ὅταν πραττωσι τι κοινον ὡς-
Περ πηλοφορουντες.]

Ex toto, quem hic vides, linearum numero tres dun-
taxat, primam dico, duodecimam, et ultimam versuum
nomine sunt insigniendæ. Fabrum quidem usque
adeo festivum fuisse video, ut quintam et sextam ad
normam iambicam sic exigi voluerit :

Αλλ ω Χαριδημε και Σμικυθε και συ Δρακη,
Επου κατεπειγων σαυτον νουν προσεχων ὅπως.

Atque hinc non immerito colligere mihi videor virum
doctissimum cæteram farraginem, partem * certe 311
maximam, ex senariis legitimis confieri existimasse;
cum tamen ne unus quidem senarius ibi habeatur.
Sed neque habebitur, si admittantur viri doctissimi

SECT. emendationes. Eorum utique, quos voluit, in priore
 V. minus recte producitur $\sigma\upsilon$; in altero spondeus quar-
 — tam sedem occupat. Hujusmodi quidem senarium
 alibi etiam ad vers. 167. virum doctissimum vendi-
 tantem videre est: “ Idem sane dicit Aristophanes,
 “ ac si inclamitaret e proscenio :

Νυν, ω θεαται, λακκοπωκτον εστ ιδειν,
 Μαλλον δε γυναικα μεστην ευρυπωκτιας.

“ Sed unde illi duo versus ? quære, et frustra quæres ;
 “ ni dixero tibi in aurem, quis illorum Faber sit.”
 At si, qualis eorum *faber* fuerit, scire itidem gestias ;
 liceat et mihi vicissim tibi in aurem insusurrare
 Horatianum illud :

*Æmilium circa ludum faber unus²⁸¹ et ungues
 Exprimet, et molles imitabitur ære capillos ;
 Infelix operis summa, quia ponere totum
 Nesciet——*

Verum in metrorum ratione utcunque infelix fuerit,
 recte tamen judicavit sermonis indolem postulare
 ὅς αν. Idem etiam, uti mox videbis, ipsum metrum
 exigit. Atque ita quidem clare legit Suidas. Nunc
 312 * vide germanam versuum ab Aristophane profec-
 torum formam tandem aliquando instauratam²⁸².

281. Hor. A. P. 32—35. *imus*
 Edd. “ hoc est, interiore angulo
 fori.” *Scaliger* ad Catull. p. 51 =
 61.; conf. ad l. in ed. Cant. 1817.

282. “ Hic incipit Chori μέ-
 λος πρεσβυτικόν. Schol. Cantus
 strophæ constat et antistrophæ.
 Versus [initialis in utraque] he-
 mistichium prius est dimetrum
 iambicum acatalectum; alte-
 rum, hephthemimere trochaicum.
 Quæ sequuntur, sunt Ionica heph-
 themimera (quorum exemplum
 tradidit Hephæstio in initio capi-
 tis de *Ionico a Majore* [p. 62.])
 cum dimetris brachycatalectis
 certo ordine disposita.” *M. Ra-*

per.; conf. *Gaisford.* ad l. pp.
 336, 7.; et inprimis virum eru-
 ditissimum et amicissimum, *P. P.*
Dobræum apud *R. P.*, qui de
 hoc ipso loco tam præclare dis-
 putavit, ut nihil supra addi posse
 videatur. In transitu veniam ab
 æquis lectoribus impetrare mag-
 nopere velim, ut locum ab *R. B.*
 in metra redactum, et notulas,
 quas jampridem in suo exem-
 plari reliquerat, subjiciam; qui-
 bus cum felici *R. D.* acumine
 collatis ac perpensis, omnes ab
 hoc tanquam judicio summa cum
 voluptate discessuros confido.
PP. 491, 2. Ed. Bas. 1547.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦνδρες· ἠπειλήσε γὰρ
Ὁ θεσμοθέτης, Ὅς αν

Μη πρῶ πανυ τοῦ κνεφους
Ἡκη κεκονιμενος,

[5]

Βλεπων ὑπότριμμα,
Στέργων σκοροδαλμη. Ἀλλ
ΑΓ, ὦ Χαριτιμια,
Και Σμιθυκε, και Δρακης,
Επου κατεπειγων

[10]

Σαυτον, προσεχων ὅπως

AD
ECCL.

1. Χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦ ὦνδρες, ἠπειλήσε γὰρ
2, 3. Ὁ θεσμοθέτης ὡς ἂν | μὴ πρῶ πάνυ τοῦ κνέφους,
4, 5. Ἡκη κεκονισμένοις, | βλέπων ὑπότριμμα,
6. + Στέργων σκοροδάλη [μὴ δώσειν τριώβολον.]
7, 8. Ἀλλ' ὦ χάρι τιμία ἦ | καὶ σμικύθε καὶ δράκη
9, 10. Ἐπου κατεπείγων | σαυτὸν προσέχων ὅπως

2. ὅς Cod. Rav. Fab. et Suid.
in Πρῶ et κεκονιμ.

4. Suidas in κεκον. ἦκει. *Al.*
κεκονιαμ. *leg.* κεκονιμένος [Phi-
lostrat. Heroic. p. 681. Εἰ μὲν
γὰρ κεκονιμένοι φαίνονται, αὐχ-
μοὺς ἐπισημαίνουσι τῇ χώρᾳ.].
Vide II. N, 820. Φ, 541. X, 405.
et Hemsterh. ad Lucian. T. i, p.
158.

6. *Pro* στέργων, quod agnoscit
Suidas in ὑπότριμμα, *legerim* βλέ-
πων ὑπότριμμα καὶ | ρεύγων σκο-
ροδάλην. *Sic alibi* κρομμοξυ-
ρεγμίας [Pac. 528.] [Ach. 95.
ναύφρακτον βλέπεις. 254. βλέ-
πουσα θυμβροφάγον. Eq. 628.
καὶ βλεψε νάπυ. Vesp. 453. βλέ-
πόντων κάρδαμα. 641. βλέπειν
σκύτη. 900. κλέπτον βλέπει. Pac.
1184. βλέπων ὀπόν. Av. [1121.
'Αλφεῖον πνέων.] 1169. supra p.
394. Plut. 328. βλέπειν—Ἀρην.

Timocles apud Athen. vi, p. 224.
B. Ἀρην βλέπων. Æschyl. Sep-
theb. 500. φόβον βλέπων. Ran.
1336. φόνια δερκόμενος. 804.
ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας
κάτω. Plato Phædo. i, 117. B.
ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Odys. T,
446. πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.
Lucian. T. iv. p. 2. γόργον ἀπο-
βλέπη, Artemidori Oneirocrit.
lib. ii. p. 227. ed. Reiff. Ἀθηναῖν
δὲ γοργὸν ἐμβλέπουσα; Ælian.
in V. H. ii, xlv. γυμνὸν ἐπισείει
τὸ ξίφος, φονῶντι εἰκῶς καὶ σφα-
γὴν βλέπων—emendante Valcke-
nærio in Schediasm. ad N. F. p.
344. Alciph. iii, xxxviii. ῥωμα-
λέον καὶ ἐγρηγορὸς βλέποντα.
Virg. Æn. vi, 466. torva tuentem.
Conf. infra ad p. 318.].

7. *Leg.* Χαριτιμίδη καί.

10. *Leg.* σαυτῶ et sic Suid. in
παραχ.

SECT.
V.

Μηδεν ΠΑΡΑΧΟΡΔΙΕΙΣ,

Ων δει σ αποδειξαι.

Οπως δε το συμβολον

Λαβοντες επειτα πλη-

[15]

σιοι καθεδουμεθ, ως

Αν χειροτονωμεν

Απανθ οποσ αν δεη

Τας ημετερας φιλας.

Καιτοι τι λεγω; φιλους

[20]

Γαρ χρην ονομαζειν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ορα δ ὅπως ωθησομαι τουσδε τους εξ αστεος

Ηκοντας, ὅσοι προτου

313

* Μεν ηνικ εδει λαβειν

Ελθοντ οβολον μονον

[5]

Καθηντο λαλουντες.

Νυνι δ ενοχλους αγαν.

Αλλ ουχι Μυρωνιδης

Οτ ηρχεν ὁ γενναδας

Ουδεις αν ετολμα

11, 12. Μηδέν παραχορδιῆς | ὦν δεῖ σ' ἀποδείξαι.

13, 14. "Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον | λαβόντες ἔπειτα πλη-

15, 16. Σίτοι καθεδούμεθ' ὥς | ἂν χειροτονῶμεν,

17, 18. "Ἀπανθ' ὁπόσ' ἂν δέη | τὰς ἡμετέρας φίλας.

19, 20. Καί τοι τί λέγω, φίλους | γὰρ χρῆν ὀνομάζειν.

—— "Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως

2, 3. "Ἡκοντας. ὅσοι προτοῦ | μὲν ἦνικ' ἐλθόντ' ἔδει

4, 5. Λαβεῖν ὀβόλον μόνον | κάθηντο λαλοῦντες.

6, 7. Νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν. | ἀλλ' οὐχὶ μυρωνίδες

8, 9. "Ὅτ' ἦρχεν ὁ γενάδας, | οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα

11. παραχορδιεῖς Suidas, recte.
[Παραχορδίσαι: ἀμαρτεῖν κιθαρί-
ζοντα. Ἀριστοφάνης. Anti-Atti-
cista, p. 113.]

20. χρην μ' Ald. Gryn.

1. ["Lege et distingue ὅρα δ'
ὅπως ωθησομαι, τους τε τους εξ
αστεως Ηκοντας, ὅσοι προτου—

Verte, vide quantum prememur, et
illos ex urbe venientes, quam multi
sint." Sanctamandus apud Bur-
gess. vide R. P. ad Hec. 398.
ὠθήσομεν Rav. Pind. Ol. II, 166
=101. αὐδάσομαι Ald. αὐδάσο-
μεν Cod. Ciz. quod e Lips. rece-
pit Boeckius.]

3. leg. ἰκόντα.

[10]

Τα της πολεως διοι-
κειν αργυριον φερων

Αλλ ἤκεν ἕκαστος

Εν ασκιδίῳ φερων

Πιειν, ἅμα τ' ἄρτον αν,

[15]

ΚΑΙΣΩΣ δυο κρομμυω,

Και τρεις αν ελαας

Νυνι δε τριωβολον

Ζητουσι λαβειν ὅταν

Πραττωσι τι κοινον ὡς-

[20]

περ πηλοφορουντες.

Apud Suidam recte haberi ὅς αν jam diximus. Ex eodem reposuimus κεκονιμενος, uti et παραχορδεις pro voce nihili παραχορδιης. Ex istis,

Στεργων σκοροδαλμη μη δωσειν τριωβολον,

unicum versum conficiendum esse liquet ex dactylo et cretico syllabæ vel brevi vel longæ subjectis constantem. Habes autem, quod nobis visum est commodissimum. Quippe absque isto auxilio μη δωσειν * τριωβολον, quod Glossographo acceptum refero, 314 plena satis est oratio: *nam interminatus est thesmotheta ei, qui non primo mane, offusis etiamnum*

10, 11. Τὰ τῆς πόλεως διοι | κεῖν, ἀργύριον φέρων.

12, 13. Ἀλλ' ἤκεν ἕκαστος | ἐν ἀσκιδίῳ φέρων

14, 15. Πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον | αὖ καὶ δύο κρομμύω.

16, 17. Καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας, | νυνὶ δὲ τριώβολον

18, 19. Ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν | πράττωσί τι κοινὸν ὥς-

20. Περ πηλοφοροῦντες.

10. [πόλεως vide R. P. ad Av. 813. Nub. p. 113. (v. 1075. Br.). Εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Dactylus male habetur pro Trochæo, scribe igitur τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας, ut in Pluto p. 49. (1045.) Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως ἧς ὕβριζομεν. BENTLEIUS Kustero in Mus. Crit. N^o. vii. p. 449. "Addo, raro in Aristophanis se-

nariis occurrere πόλεως, ὕβρεως, ὧς. trisyllaba, nisi ubi metrum patiatur πόλεος, ὕβρεος, ὧς. Quod non fugisse videtur Dawesius." Dobræus in Addend. ad Equit. 32. p. (126).]

14, 15. leg. ἐν-Α καί.

16. [Th. Mag. ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρεῖττον ἢ ἐλαία. Conf. Brunck. ad Av. 617.]

SECT. *tenebris super terram, venerit pulvere conspersus*
 V. *præ festinatione, acerba tuens, alliata muria con-*
 tentus. Satis, inquam, est dixisse thesmothetam in-
 terminatum esse, etiamsi non itidem diserte declare-
 tur minarum genus, *se non daturum esse serius veni-*
enti solitam mercedem: nam nihil aliud interminari
 potuit. Apud Demosthenem in Philip. I. pag. 12.
 Edit. Cant.²⁸³ idem verbum de Macedonum rege
 usurpatur, qui non unum interminari censendus est;
 at de minarum tamen genere ibi prorsus siletur: ὅς
 οὐδ' αἵρεσιν ὑμῖν δίδωσι τοῦ πράττειν, ἢ ἀγεῖν ἡσυχίαν, ἀλλ'
 ΑΠΕΙΛΕΙ, καὶ λόγους ὑπερηφανούς, ὥς φασι, λέγει. Si
 quem autem offendat elliptica oratio *ἡπειλησεν ὅς αν*
μη ἤκη, in qua utique subaudiatur *παντι* vel *τουτῷ*; is
 legat, velim, subjectum Nostri locum Pac. 370.

Ἀρ οἰσθα θάνατον ὅτι ΠΡΟΕΙΦ ὁ Ζεὺς ΟΣ ΑΝ

Ταυτην ἀνορυπτῶν ΕΥΡΕΘΗΙ;—

uti et Sophocleum istum Ant. 35.

— ἀλλ ΟΣ ΑΝ τουτων τι ΔΡΑΙ

Θάνατον²⁸⁴ ΠΡΟΚΕΙΣΘΑΙ δημόλευστον ἐν πόλει.

Ubi interpretes: *nam quicumque quid horum fecerit,*
mortem illi publicam proponi in urbe. Monendum
 315 * est obiter verbum *δημόλευστον* minus recte exponi
*publicam*²⁸⁵. Valent utique *Θάνατον προκεισθαι* *δημο-*
λευστον eum lapidibus a populo obrutum iri. Huc
 autem pertinent:

283. Ed. Mounteneii. = p.
 47. Bekker. Herodot. III, 77.
 καὶ ἅμα ἱστοροέοντες τούτους, τοῖσι
 πυλouroῖσι ἀπείλεον, ὅτι σφέας
 παρήκαν.

284. φόνον Codices omnes, ut
 editiones. (Xenoph. Anab. VII,
 p. 492. προσανειπεῖν, ὅς ἂν μὴ
 παρῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ τὸν
 ἀριθμὸν, ὅτι αὐτὸς αὐτὸν αἰτιά-
 σεται.) Demosthenes pro Co-
 rona Trierarchali, p. 1229, 6.

ψήφισμα γὰρ ὑμῶν ποιησαμένων,
 ὅς ἂν μὴ πρὸ τῆς ἔνης καὶ νέας
 ἐπὶ χῶμα τὴν ναῦν παρορμίση,
 δῆσαι, καὶ δικαστηρίῳ παραδοῦ-
 ναι.

285. "Vapulat hic Noster a
 Dorvillio ad Chariton. p. 59. pri-
 mum quod hanc operam in ver-
 bum δημόλευστον impenderit, cum
 jam Meursius ad Lycophron.
 331. locum Sophoclis laudavisset;
 deinde quod locum ipsum minus

¹ Εἰ χρη ΘΑΝΕΙΝ νῶ ΛΕΥΣΙΜΩΙ ΠΕΤΡΩΜΑΤΙ.² ΘΑΝΕΙΝ ὑπ ΑΣΤΩΝ ΛΕΥΣΙΜΩΙ ΠΕΤΡΩΜΑΤΙ.³ Σοι ση τ ἀδελφῇ, ΛΕΥΣΙΜΟΝ ΔΟΥΝΑΙ ΔΙΚΗΝ.⁴ —————ποτέρα ΛΕΥΣΙΜΩΙ χερὶ

Ἡ δια σιδηροῦ πνευμ ἀπόρρηξαι με δεῖ;

⁵ Σῶμα ΛΕΥΣΘΗΝΑΙ ΠΕΤΡΟΙΣΙ—⁶ Το κατθανεῖν ἦν καὶ το ΛΕΥΣΘΗΝΑΙ ΠΕΤΡΟΙΣ.⁷ ΛΕΥΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΥ δ ουτι μὴ φυγῇ ΜΟΡΟΝ.⁸ ΔΗΜΩΡΙΦΕΙΣ, σαφ ισθι, ΛΕΥΣΙΜΟΥΣ αρας.¹ Eurip. Or. 50. ² 442 (436). ³ 613 (606). ⁴ 861 (853).⁵ Iph. in Aul. 1350. ⁶ Soph. Œd. Col. 447 (435). ⁷ Æsch. pag. 78. (Septheb. 199). ⁸ pag. 226 (Ag. 1620).

accurate allegaverit, quo tamen nomine ipse reprehendendus venit p. 87. ἀντιμάχεσθαι citans pro ἀπομάχεσθαι in Alciphron. l. 11."

R. P. ad R. D. 1. νῶ — R. P.

3. Conf. R. P. ad l. 7. Soph.

Aj. 254. πεφόβημαι Λιθόλευστον

Ἀρην — λιθότευστον solenni er-

rore MS. Hunt. Thucyd. i, 106.

κατέλευσαν πάντας τοὺς εἰσελ-

θόντας. Xenoph. Anab. v, p.

401. κατελεύσθησαν. vii, p. 546.

καταλευσθέντα. Demosth. de F.

L. p. 601. Lambin. = 505. Bek-

ker. ἐξεβάλλετε αὐτὸν καὶ ἐξεσυ-

ρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων καὶ μονονοῦ

κατελύετε —. conf. orat. de Cor.

p. 346. Cic. de Offic. iii, xi.

Athenienses Cyrsillum quendam,

suadentem ut Xerxem reciperent,

lapidibus obruerunt. adde Soph.

Aj. 728. Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς

καταξανθεὶς θανεῖν (Ar. Ach.

320. μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄν-

δρα τοῦτον εἰς φοινικίδα;). Lex.

Rhet. p. 269. Καταλεύσιμον :

τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι.

"Suidas Λευστήρ, ὁ καταλευσθῆ-

ναι ἄξιος, τουτέστι λιθοβοληθῆ-

ναι καὶ Αἰλιανὸς, ἵνα τὸν τῶν

κακῶν αἴτιον καὶ ΛΕΥΣΤΗΡΑ

ἀφανίσωσι. Id. de N. A. V. 15.

crudelissimum Cassandrensi-

tyrannum Apollodorum vocat τὸν

Κασσανδρέων λευστήρα. — Digni

qui in barathrum conjicerentur,

βάραθροι dicti sunt Atticis, vo-

cem imprimis ὀλεθρος frequen-

tantibus in istiusmodi sensum,

aliasque nonnullas. Rarissima

sunt πέδων, pro πέδων ἄξιος, et

Τύμβε, pro ταφῆναι ἄξιε, quorum

hoc est in Aristoph. Lys. v. 372.

illud habet Eustath. in Il. Θ,

[725, 31.] 616, 43. qui in Od.

K. p. [1654, 33.] 391, 33. Do-

rienses scribit τοὺς ἐπονειδίστους

vocasse φόνους, quasi dicerent

ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem

Λευστήρ proprie idem est ac

λιθοβόλος, atqui hoc ipsum sive

Λαβόλος, in eundem alicubi sen-

suum a Grammaticis inventum;

nam ista prostant apud Hesych.

Ληβόλε, λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆ-

ναι. Hæc, ni fallor, etiam ad-

versus Casaubonum [Diatr. in D.

Chrysost. p. 43.] tueri poterunt

vulgatam in Herodoto lectionem;

V. 67. "Ἀδρηστον μὲν εἶναι Σικυ-

ωνίων βασιλῆα, ἐκεῖνον [Κλεισθέ-

νεα] δὲ λευστήρα." Valck. ad l. c.

SECT. V. Illud præcipue notabis, Sophocleo ΘΑΝΑΤΟΝ ΔΗ-
 ΜΟΛΕΥΣΤΟΝ quam examussin respondeat Æschyli
 ΛΕΥΣΤΗΡΑ ΔΗΜΟΥ ΜΟΡΟΝ. At altera ista Στε-
 γων σκοροδαλμη undenam præterquam ab ipso Poeta
 proficisci potuerint, equidem non adsequor. Ver-
 borum ἐλθοντ ἐδει λαβεῖν ordinem mutando rationi
 metricæ consulimus; uti et καθήντο pro ἐκαθήντο
 scribendo. Atque hoc quidem editio Basil. 1532²⁸⁶.
 repræsentat. Pro καὶ denique κᾶσως, h. e. καὶ ἰσως
 commodissimum censuimus.

316 * V. 442. Καὶ χρηματοποιον· κουτ ἀπορρητ εφη]
 “ Emendandus hic versus. Lege

“ —————κ’ ουτε τ’ ἀπορρητ εφη²⁸⁷.

“ Illud τ’ απ longum erit, εκ [scripsit, opinor, ut]
 “ τ’ αγαθα.” *Tan. Faber.* “ Versus hic claudicat,
 “ ut recte vidit Faber, qui proinde eum sic fulcien-
 “ dum censet,—κουτε τ ἀπόρρητ εφη. Sed et ita ei
 “ syllaba deerit. Quare, ut versus omnino ἀρτιπους
 “ fiat, scribendum erit, κουτε τα γ ἀπορρητ εφη.”
Kusterus. Immo ἀρτιπους est, quem venditat Faber,
 senarius. Nam, utcunque demum repræsentaverit,
 per crasin enunciari voluit τα ἀπορρητ, quo pacto tres
 longæ habeantur, necesse est. Mirabitur autem, cui
 Cl. Kusteri minus quam mihi perspecta est incon-
 stantia, quod in ipsius editione conspiciatur. Equit.
 282.

Νη Δι εξαγαγων γε τ ἀπορρηθ ιν²⁸⁸ ἄρτον καὶ κρεας.

Eadem itidem verba, forma quidem aliquantulum
 dispari, eandem quantitatem obtinent. *Ran.* 365.

quem conf. ad N. F. pp. 379,
 380. Hesychius; λευστήρα. φο-
 νέα λίθοις ἀναιρούντα. Vid. *Elms.*
 ad Heraclid. 60. et *Butler.* ad
 Agam. 1127.

286. item Ald. [Junt. 1, 2.]
 Basil. 1547. R. P. ad R. D.;

vide supra p. 490. Infra κᾶσως
 indiligens nimium exaravit R. D.;
 melius forte καῖσως quod exprimit
 P. P. D.

287. f. κοῦτε τὰπ. R. B.

288. ἄμ’ ἄρτον Br. quem conf.
 in Addend. ad Nub. 995.

Ἡ προδίδωσι²⁸⁹ [1. σιν] φρουριον ἡ ναυς ἡ τὰ πόρορητ AD
 αποπεμπει. ECCL.

Quod vero legendum censuit uterque *κουτε*, cum neque præcedat nec sequatur alterum vel *ουτε* vel *τε*, vel denique *και*, adversus sermonis rationem peccat. Ei vero sic consultum oportuit,

*—————ΚΟΥΧΙ ταπόρητ εφη: 317

vel etiam adhuc accuratius *κωνχι*.

V. 512. Ουδεμια γαρ δεινότερα σου ξυμμιξας οίδα γυναικι] Loquitur Chorus mulierum, necdum virorum, uti postea, personatorum. Proinde rescribi oportet *ξυμμιξας οίδα*²⁹⁰. Atque ita quidem certior factus sum habere editt. Ald. et Wechel. quibus adstipulatur Basil. 1532. At enim, dicet aliquis, quid obstat, quo minus masculinum *ξυμμιξας* hic legatur²⁹¹, cum

289. προδίδωσι D, E, T; προδίδωσι I, quam postea in προδώσει

(προδιδωσθ) mutandam voluit.

290. Οὐδὲ μιᾷ nemo, opinor, dubitabit rescribere cum *Elmsleio* in *Cens. trimest. Edinb.* No. xxxvii. p. 76.; et 624. Μηδὲ μιᾶς ἢ τρύπημα κενόν. τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει; vide Porsoni *PRÆF.* P. xxxvii, et supra p. 221*. *ξυμμίξας* Ald. Suidas *ξυμμίξασα*. R. B. "Sic codex et editt. septem primariæ." Br. ad l. *ξυμμίξας* "scribendum ante *Davesium* vidit T. Faber." VALCK. ad Herodot. ii, 63. conf. *Toup.* ad Suid. i, 423. Plato *Polit.* 309. B. 2. τούτων τὰς μὲν ἐπὶ τὴν ἀνδρίαν μᾶλλον ξυντεινούσας, οἷον στημονοφυῆς νομίσας αὐτῶν εἶναι τὸ στερεὸν ἦθος—*Heusde*; νομίσας edd. Inscriptio apud *Chandler.* P. xxvi. l. penult. ΑΙΔΕΙΣΑΔΡΙΑΝΟΥ —quam C. imperite distribuit A

ἴδεις A.; recte, "Αἰδ' εἰς' A., *Stuart.* in *Antiq. of Athens*, Vol. iii. p. 19.

291. Nugatur acutissimus *Clarkius* ad Il. E, 778. qui formas loquendi dissimillimas conguessit, quas perite scrutatur *Brunckius* ad Soph. Ant. 977.: *Davesio* quoque refragatur *Heathius* ad Soph. l. c., Eur. Med. 850. etc. (et ex illo *Wetstein.* ad D. Luc. xxii, 58.), qui cum *Clarkio* contendit participium et singulare et masculinum, ubi de muliere sermo est, rite poni posse. Dolet *Valckenær.*, viro summo, sententiam suam probasse, qui ad eam firmandam citat Sophocl. Ant. 455. ὥστ' ἄγραπτα κάσφαλῇ θεῶν Νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν. ὑπερβαλεῖν *Darnaud* in *Conject.* p. 411. Sed σέ, haud ἐμὲ, ut vir præstantissimus, subaudiendum: et Ion. 973. θνητὸς οὖσ' editiones veteres omnes, ut *Androm.* 422. ἀκούσας *Lasca-*

SECT. ris. Vide *Elmsl.* ad Med. 823. t.

V. Addere libet illud Virgilii *Æn.*

II, 632. ducente deo [Venere].

Hunc locum Clarkio imposuisse

mirum profecto. VIII, 616. *Ille*

deæ donis et tanto lætus honore.

Macrob. Saturn. v, viii, p. 389.

i

Ille deo (sic) MS. Cic. in Cato.

M. ii. naturam optimam ducem,

tanquam deum, *sequimur.* de Finib.

v. xv. *ut eam, quasi* deum, *ducem*

subsequens, ad naturæ perveniat

extremum —. Non meminerat vir,

si quisquam, in dijudicando soler-

tissimus νῆ τῷ θεῷ (ἦτοι τὴν Κό-

ρην καὶ τὴν Δήμητραν) Atheni-

enses, ut ναὶ τῷ σιῷ, aut ναὶ σιῷ

(τοὺς Διοσκόρους) Lacones, deju-

rare solere; *Aristoph.* Pac. 213.

Ναὶ τῷ Σιῷ, νῦν Ἀττικίων δώσει

δίκην. *Plut.* 1007. Καὶ μὴν προ-

τοῦ γ' ὁσημέραι, νῆ τῷ θεῷ. *Xe-*

noph. Anab. vi, p. 486. Ἀκούσας

ταῦτα ὁ Κλέανδρος, Ἀλλὰ ναὶ

μὰ τῷ Σιῷ, ἔφη, ταχύ τοι ὑμῖν

ἀποκρινοῦμαι. vide *Valckenær.* ad

Adonias. p. 286.; conf. *Odyss.*

M, 448, 9. II. Γ, 380. Δ, 58.

E, 339. *Æschyl.* Eum. 663. *Soph.*

Ant. 801. *Eur.* Ph. 542. *Anti-*

phanes apud *Grot.* in Exc. p.

635. *Philemon* apud *Stob.* p.

210. *Walpole* p. 45. (apud *Clem.*

Alexandr. p. 726.) *Herodot.* i,

105. *Demosth.* de Cor. init.

θεοῖς εὐχομαι πᾶσι καὶ πάσαις.

Cayl. T. II. tab. LIX. **ΘΕΟΙΣ**

ΠΑΣΙ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙΣ. In for-

mula Cretica apud *Chishul.* p.

133. **ΘΕΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ**

ΠΑΣΑΣ. Inscriptio iv. in *Bibl.*

Coll. SS. Trin. Cantab., et haud

ita pridem a *Dobræo* τῷ μακαρίτη

typis demandata, l. 27. **ΚΑΙ**

ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΘΕΟΙΣ

ΓΑΣΙ ΚΑΙ ΓΑΣΑΙΣ. *Spencer's* F. Q. Stanz. xlvii. *Great*

god of men and women, queen of

th' air, Mother of laughter, and

well-spring of bliss. *Pind.* Pyth.

xii, 6. ὦ ἄνα, regina. In numero

duali "Attici de feminis articulos

præsertim, et participia generis

adhibebant masculini." II. E, 778.

Τὼ δὲ βάτην *Schol.* Lasc. ad *Soph.*

El. 977.; sed apud scriptores ve-

tustissimos τῷ communis generis

est; *Xenoph.* K. II. i, ii, 11. καὶ

μίαν ἄμφω τούτῳ τῷ ἡμέρα λογι-

ζονται. *Plato* in *Phædr.* 237. D.

Δεῖ οὖν νοῆσαι, ὅτι ἡμῶν ἐν ἐκάσ-

τῳ δύο τινὲ ἐστὸν ἰδέα ἄρχοντε καὶ

ἄγοντε, οἷν ἐπόμεθα, ἥι ἂν ἄγη-

τον. Sic *Cod.* Clarkio-Bodl. *Ar.*

Nub. 506. ἐς τῷ χεῖρέ νυν Δός

μοι μελιτοῦτταν πρότερον. *Pac.*

35. καὶ ταῦτα τὴν κεφαλὴν τε

τῷ χεῖρέ πως ὦδὶ περιάγων. *Ran.*

201. οὐκουν προβαλεῖ τῷ χεῖρε,

κάκτενεῖς; *Lys.* 434. ξυλλάμ-

βαν' αὐτὴν, κώπίσω τῷ χεῖρε δεῖ.

Xenoph. Mem. ii, iii, 18. νῦν

μὲν γὰρ οὕτως, ἔφη, διάκεισθε,

ὥσπερ εἰ Τῷ ΧΕΪΡΕ, ἃς ὁ

Θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλή-

λαιν ἐποίησεν, ἀφεμένῳ τούτου

τράποιντο πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλ-

λήλῳ. *Anab.* vi, p. 427. ὀπίσω

τῷ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει. *De*

Repub. Laced. p. 395. καὶ ἐν

ταῖς ὁδοῖς ἐπέταξεν ἐντὸς μὲν τοῦ

ἱματίου τῷ χεῖρε ἔχειν. *Lex.*

Sangerm. p. 389. Ἀμφω τῷ χεῖ-

ρε: ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας. Vide

Brunckii *Lex.* *Soph.* vv. Τῷ

ΧΕΪΡΕ. *Theætet.* p. 155. E. οἱ

οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὐ

ἂν δύνωνται ἀπρίξ τοῖν χεροῖν

λαβέσθαι. *Cod.* Clarkio-Bodl.;

Scholia vetustissima *Codicis* Har-

leiani ad *Lucian.* T. II, p.

270. τοῖν χεροῖν. Conf. *Koën.* ad

Gramm. Leid. de *Dial.* p. 304.

Xenoph. K. II. i, iii, 2. καὶ τὰ

ψέλλια περὶ ταῖν χεροῖν,—sed

ταῖς χερσὶν exhibent MSS. Paris.

tres, *Altorf.* marg. *HSt.*, et

apud Euripiden videamus Hecubam (509) de se AD
ECCL.
similiter dicentem :

— οὐκ ἀρ' ὥς ΘΑΝΟΥΜΕΝΟΥΣ
Μετηλθες ἡμας —

Verum enimvero sic colligas, velim, ubicunque de foemina reperitur masculini generis adjectivum, ibi etiam pluralem numerum adhiberi ²⁹¹.

Leunclav.; vide *Porsonum* ad Aristoph. Equit. 823. Plato in Phædo. p. 54. C. *Fr.* = T. I, p. 71. E. *HSt.* = p. 300. *Fischer.* = p. 25. *Wyttenb.* οὐκοῦν καὶ τοῖν γενεσέοιν τοῖν περὶ ταῦτα ἢ γ' ἑτέρα σαφὴς οὔσα τυγχάνει; καὶ αἶν αἶν τοῖν—τοῖν Cod. Clarkio-Bodl., et τοῖν—τοῖν e Cod. Tubingensi Fischerus. de Legg. x, p. 898. A. Τούτοιιν δὴ τοῖν κινήσειν τοῖν ἐν ἐνὶ φερομένοιιν.—Soph. Œd. Col. 1676. Ἰδόντε καὶ Ald.; παθοῦσαι MSS. Palatin. et duo apud *Brunckium*, qui, ut oratio sibi constet, παθόντε in notis proposuit. Soph. El. 977 — 982. Ἰδεσθε τῶδε κασιγνήτω, — Ψυχῆς ἀφειδήσαντε, Τούτῳ φιλεῖν χρὴ, τῶδε χρὴ πάντας σέβειν, Τῶδ' ἐν θ' ἑορταῖς. [Milton's S. A. *I shall be named amongst the famousst Of women sung at solemn festivals, Living and dead recorded.*] Eur. Hipp. 391 (389. Monk.). Οὐκ ἂν δὴ ἦτην ταῦτ' ἔχοντε γράμματα. Ἰδόντε, παθόντε, ἀφειδήσαντε, et ἔχοντε communis generis sunt. Sic ἀκολουθοῦντε apud *Hermippum*, teste Lex. Sang. pp. 367, 8. περιφυσήτω quoque in Lys. 323. pristinam sanitatem retinet. Si enim nominativus singularis in ος exit, a finalem in numero duali non agnoscunt veteres.

291. Vide R. P. ad l., et

Hermann. ad Viger. p. 713. Il. O, 104, 5. Juno de se locuta, Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, ἥ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσσον ἰόντες. Æschyl. Suppl. 203. Πάτερ, φρονούντως πρὸς φρονούσας † ἐννέπεις. “φρονούντας Med. Ask. D. Guelph. Ald. Rob.” *Butler.*; conf. *P.P.D.* ad *Ar. Plut.* 256. 334. Καὶ δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή. Conf. Soph. Ant. 926. Tr. 492. Aj. 269. 273. El. 814, 15. Eur. Hec. 237. 403. Med. 246. 315, 316. 763. 769. Alcest. 384. Androm. 357. 712. 888. et Neophro. apud *Grot.* in Flor. p. 107. a *Br.* cit. ad Med. 1062. Verba sunt Medæ ad Jasonem. Ph. 1730. “de se sola Antigone loquitur,” Γενόμεθα, γενόμεθ' ἄθλιοι Δῆτα Θηβαιῶν μάλιστα παρθένων. *R.P.*, qui in ep. ad *Dalzell.* in *Mus. Crit.* No. III. p. 334-5. enotavit; “In Soph. Electr. 399. *Triclinius* altered τιμωρούμενοι into the feminine. In Euripid. Hippol. 350. *Brunck* has rightly edited κεχρημένοι from his membranæ. [Med. 385-6.] πεφυκάμεν σοφαὶ is not ‘I Medea am expert,’ but, ‘We women are expert.’—*Euripides*, the woman-hater, could not miss the opportunity of libelling the sex. Ion. 629. “Ὅσας σφαγὰς δὴ, φαρμάκων τε θανάσιμων Γυναῖκες εὖρον ἀνδράσιν διαφθοράς. *There is a stronger ob-*

SECT. V. 659. Τῆς αἰκίας οἱ τυπτοντες²⁹² ποθεν ἐκτισουσιν]
 V. Nemini, quod sciam, displicuit syntaxis ista τῆς αἰκίας ἐκτισουσιν. Et genitivum quidem cum verbo, quod vocant, transitivo nonnunquam conjungi non diffiteor.

jection against Dawes's rule in Hippolyt. 1120. *than can be brought, I believe, from any other quarter.* Fortasse vero propius, *Ξύνεσιν ΔΕ τιν' ἐλπίδι κεύθΟΥΣ' Ἐλλείπω τε τύχαις*—sed *ἔπεχω*. Suspicionem suam de hoc loco humaniter mecum communicavit vir eruditissimus, *Thomas Briggsius*, ξ. δ. τ. ἐ. κεύθειν Λ. εὔτε τ. θ. κ. ἐ. ἐ. λεύσσω. *Aristophan. Eccles. 30, 31.* "Ὡρα βαδίζειν, ὥς ὁ κήρυξ ἀρτίως, Ἡμῶν προϊόντων δεύτερον κεκόκκυκεν. In hac fabula mulierculæ virorum partes acturæ satagunt. Si earum una tardiusculas increpitans, προϊόντων deblaterasset, acta hæc res esset; sorores sub alienis personis latentes prodidisset, et ratio de integro illis ineunda. In *Act. DD. Apost. ix, 37.* λούσαντες pro λούσασαι more Atticorum; *feminarum* enim erat, non *virorum*, feminas mortuas lavare. *Markland. Explicat. vett. aliquot p. 281. II. Ω, 547.* Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ. *Plat. Phædo. p. 115. A. 7.* δοκεῖ γὰρ ἤδη βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον, καὶ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Si genere proxima hoc munere plerumque fungeretur, cadit quæstio. *Soph. Ant. 900.* Ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ "Ελουσα, κακόσμησα, κάπιτυμβίους Χοὰς ἔδωκα. conf. *Eur. Hec. 609, 10, 11. Ph. 1337—9. Virg. Æn. iv, 681.* "Sed in scriptoribus sacris non est venanda sermonis Attici in-

doles, sed quærenda est sola rerum altitudo et magnificentia." Ne quis *Clarkii* nota s. c. abutatur, reminiscatur,—"*νεκρὸς masculino genere semper dicitur.*" ad *Hec. 665.* Quotiescunque numero multitudinis utimur, genus quoque masculinum usurpare solemus, etsi una et item altera inter nos sit mulier. Sic passim locuti sunt veteres; et nunc quoque vulgo loquimur. Hinc *Pausaniæ* locum [II, 21.] male a *Clarkio* intellectum pulcre expedit *Brunckius*. "De duobus Niobes liberis, quibus *Latonæ* pepercit ira, ibi agitur, *Melibcea* puella, cui *Chloris* inditum postmodo nomen, et *Amycla*, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius *Pausaniæ* loco p. 417. *Χλωρίς Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἓνα περιγενέσθαι φασὶ τῶν ἀρσένων.* Itaque de mare et puella agens rite dixit L. II. cap. 21. ΤΟΥΤΟΥΣ δὲ φασιν Ἀργεῖοι τὸ ἐξαρχῆς οἰκοδομῆσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναόν, quemadmodum paullo ante dicere debuit περιγενέσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendose ex librarii errore legitur *εὐξαμένας*." ad *Ant. 977.* Enotasse libet ad *Æschyl. P. V. 858.* δαμέντας optime restituisse *Paupium*; et levis transpositio sententiæ laboranti succurret; *Γυνή γὰρ—Δίθηκτον ἐν—Πελασγία τε—* Ἀρεὶ δαμέντας—. 292. "*κλέπτοντες* Ald. leg. *ληφθέντες.*" R. B.

In hanc utique constructionem cadunt των θρυαλλιδων AD
 Nub. 59. των ψηφων Ran. 1294. των κρεων Equ. 418. ECCL.
 των λιθων Ach. 183. των ισχαδων 805. των δημοσιων
 Vesp. 552. των σκοροδων Pac. 257. * των κριθων 962. 318
 των σπλαγχνων 1102. 1111. των δρεπανων 1202. των
 χυτρων Av. 356. των ξυλων Thesm. 733.²⁹³ Verum

293. Ach. 146. φαγεῖν ἀλλαντος e membranis *Brunckius*; 1179. τῆς κεφαλῆς κατέαγε. Equit. 201. Fortasse, ἀλλαντος μᾶλλον ἔλονται. Il. E, 30. χειρὸς ἔλοῦσα. Thucyd. i, xlii, τῆς ὑποψίας σῶφρον ὑφελεῖν μᾶλλον. 1178, 9. φαγεῖν Ἐλατῆρος. Conf. 364. Rav., et 769. Vesp. 239. ἠψαμεν τοῦ κορκόρου. Nub. 271. ὑδάτων ἀρύτεσθε. Pac. 1133. ἕως τῶν ξύλων. 1136. Κάνθρακίζων τοῦ ῥεβίνθου. 1145. Τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε. Thesm. 663. τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας. Aristoph. apud Polluc. vii. §. 30. "Ἐξαινε δὲ τῶν ἐρίων, Ἀριστοφάνης ἔφη. Pherecrates apud Lex. Sangerm. v. "Ανθος, p. 404. a D. R. ad Tim. p. 153. citatus, Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἄνθων τῶν παντοδαπῶν κατάγωμεν. Crates apud Plutarch. ii, 830. C.—τῶν ἐρίων ξαίνοντα—et apud Athen. iii, 119. E. τῶν ῥαφάνων ἔψειν χρή. Il. Γ, 78. μέσσου δουρὸς ἔλών. 385. Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα. Il. E, 30. Χειρὸς ἔλοῦσα. 268. τῆς γενεῆς ἔκλεψεν. Soph. Œd. Col. 924. ἐπεμβαίνων χθονός. Ant. 537. φέρω τῆς αἰτίας. El. 1451. φίλης γὰρ προξένου καθήνυσαν. Eur. Hec. 614. βάψας ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός. 1156. κόμης ἀντεῖχον. Or. 153. λόγου μετάδος. Herodot. viii, 106. αὐτοῦ τε—ἀπέταμνον. Thucyd. i, xlii. τῆς ἠπείρου ὀρμίζοντο. xxx. τῆς γῆς ἔτεμον

Xenoph. Anab. ii, p. 160. οἱ ἂν ἐξελεγχθῶσι διαβάλλοντες τῶν Ἑλλήνων. iii, 190. συνειλήφασιν ἡμῶν. p. 224. Παρήγγελτο δὲ, τῶν πελταστῶν οὓς ἔδει διώκειν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν, καὶ τοῖς ἵππευσιν εἶρητο θαρσοῦσιν διώκειν. iv, p. 303. αὐτός τε τῶν πώλων λαμβάνει. Cyrop. viii. p. 122. l. 8. οὐκ ὦετο προσήκειν οὐδενὶ ἀρχῆς. Plato Gorg. p. 469. D. 7. κἂν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς κατεαγῆναι δεῖν—Schol. Cod. Clarkio-Bodl. ad l. καὶ τοῦτο ἀττικόν· τὸ γὰρ κοινὸν τὴν κεφαλὴν κατεαγῆναι· τὸ γὰρ ἐπιμέρους λέγειν ἀττικόν· οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου· οὕτως οὖν καὶ κατεάγην τῆς κεφαλῆς. P. 514. A. 6. δημοσίᾳ πράζοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. De Repub. iv, p. 445. D. 9. οὔτε γὰρ ἂν πλείους οὔτε εἷς ἐγγενόμενος κινήσειεν ἂν τῶν ἀξίων λόγου νόμων τῆς πόλεως. Vide H. Steph. de Dial. p. 45. Elmsl. ad Heracl. 908, 909. et Monk. ad Alcest. 861, et imprimis P. P. D. ad Plut. 1021. ὅζειν τε τῆς χροᾶς ἔφασκεν ἡδύμοι [Respicit Comicus Eur. Med. 1071. ὦ μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἡδιστον τέκνων. et Troad. 760. ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα—]. Aliud est Καίετο μὲν Ναννοῦς (ἔρωτι scilicet) Hermesian. apud Athen. xiii, 598. B.; alia quoque sunt Hec. 521. 541., Xenoph. Cyrop. iii, 41. l. 21. σὺ δὲ, ὦ Ἀρμένιε, ἀπάγου τὴν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς,

SECT. ista locutio της αικίας εκτισουσιν nihil aliud valere
 V. poterit quam ineptum istud *injuriæ-partem-aliquam persolvent*. Nam hujusmodi semper est genitivi notio ad verbum transitivum relati. Legendum vero censeo, τας αικίας²⁹⁴, vel potius αικειας, sive ακειας εκτισουσιν *injurias persolvent*. Sic vers. 650.

Εν ετι ζητω, πως, ηντις οφλη παρα τοις αρχουσι
 δικην τω,

Ποθεν ΕΚΤΙΣΕΙ ΤΑΥΤΗΝ;—

Eur. Herc. 983.

ΕΧΘΡΑΝ πατρων ΕΚΤΙΝΩΝ—

Dixi autem αικειας sive ακειας potius quam αικίας, propterea quod inter ακεια et ακης, apud Ionas αείκης, eadem servatur analogia, quæ inter αληθεια et αληθης, cæteraque id genus omnia. Emenda obiter Æschylum pag. 32. l. 3. [P. V. 476.].

Πεπονθας ακες²⁹⁵ πημ, αποσφαλεις φρενων.

et Oratio adv. Neær. p. 573. Taylor.—1355. Reisk. Καὶ δεῖται αὐτοῦ [ἡ Νέαιρα] προσθέντα τὸ ἐπίλοιπον, οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, καταθεῖναι αὐτῆς τῷ τε Εὐκράτῃ καὶ τῷ Τιμανορίδῃ, ὥστε ἐλευθέραν εἶναι. Vide Valck. ad Herodot. III, 130. Similium est in promptu larga seges, si talia congerere sit operæ pretium.

294. “Της αικίας—An τας? aliter subaudiendum δικην, τιμημα, aut quid tale, quod duriusculum videtur.” Sanctamandus. Vulgatam l. probat Dorvill. ad Charit. p. 456. et subintelligi putat την δικην.” Burgess. Et Raperus ad Av. 1046. intelligit δίκην. “Sic in Vesp. 716. ξεινίας φεύγων. Ellipsis in jurisprudentia Attica notissima. Pollux VIII. c. 6. §. 46. Lysiam ἐν τῷ πρὸς Ἰπποκράτην αἰκίας laudat. et inter Demosthenis orationes extat

ὁ κατὰ Κόνωνος αἰκίας λόγος.” Conf. Lex. Sangerm. in voce pp. 356, 360. [an assault]. Ib. notandum quoque Αἰκῶς: χαλεπῶς, δυσλλαβῶς, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτω Πλάτων, propter Soph. El. 102. quem suspicabatur R. P.

295. “accinente Heathio. Sic in Eur. Androm. 131. legendum ἀκέλιον pro αἰκέλιον; ut metrum versus non rogat, sed flagitat. Frustra igitur Dawesii emendationi repugnat R. Ph. Brunck. ad Æschyl. Prometh. 264.” R. P. Class. Journ. No. XIV, p. 458. Similiter P. V. 93. “potius ἀκείαισιν” [ἀνίαισι MS. Bigot.], “et 177. ἀκείας.” R. P. ib. p. 457. et ad Soph. El. 489 (487). ΑΙΚΕΙΑΙΣ Advss. p. 209. conf. Elms. ad Eur. Bacch. 1371. Soph. Œd. Col. 748. Aristoph. Av. 1670. “forte αἰκίαν βλέπων” R. B. Sic MS. Vat. U apud Kus-

Quod utique vulgo ibi exaratur αεικες, anapæstum in secunda ²⁹⁶ sede contra senarii tragici rationem præfert. AD
ECCL.

V. 948. Προσελθε, και ξυνευνος μοι

Την ευφροσυνην ὅπως εσει.]

* “ *Accede, et mecum concumbens delectationem* 319
“ *noscas et experiaris.* Verti quasi fuisset scriptum
“ ειση, vel Attice εισει.” *Tan. Faber.* Profecto nimis
certum est lectionis vulgatæ nullum esse sensum,
nullam syntaxin. Sed neque locutioni, quam pro-
bavit vir doctissimus, ευφροσυνην ειση, simile quid-
quam reperire est. Facit denique articulus vocis
ευφροσυνην comes adjunctus, ut multo adhuc minus
ferenda sit. Tu vero Poetæ manum tandem ali-
quando instauratam agnosce :

Προσελθε, και ξυνευνος μοι

Την ΕΥΦΡΟΝΗΝ ²⁹⁷ ὅπως εσει.

ter.; vide *R. P.* apud *P. P. D.*
“ Schol. p. 427” (ad 1568.) “ *l.*
τὰς κνήμας τινὰς αἰκίας. Athen.
xiii, 584.” C. Locus est, ἐτύγ-
χανε δὲ ἡ μὲν αἰτίαν ἔχουσα
sic MSS. et edd.; ex supra alla-
tis αἰκίαν legisse patet *R. B.*:
Thucyd. vii, 75. καὶ μὴν ἡ ἄλλη
αἰκία καὶ ἰσομορία τῶν κακῶν.
de hac voce vide *Salmas.* Epist.
xcvii, pp. 221, 2. Schol. ad Lu-
cian. de mort. peregr. iii, 331. ab
Is. Vossio ad Catull. p. 42. cita-
tus, μετὰ πολλὰς ἄλλας αἰκίας
τελευτῶντος. leg. τελευτῶντες.
hoc est, tandem, demum.” *R. B.*
Thucyd. ii, 47. τελευτῶντές τε
αὐτῶν ἀπέστησαν ὑπὸ τοῦ κακοῦ
νικώμενοι. Xen. Anab. iv, p. 294.
καὶ τελευτῶν ἔχαλέπαινε, vide
vi. p. 555. Plato de Republ. iv,
p. 634. D. ἔρχεται ἐπὶ τοὺς νό-
μους καὶ πολιτείας ξὺν πολλῇ, ᾧ
Σώκρατες, ἀσελγεία, ἕως ἂν τε-
λευτῶσα πάντα ἰδία καὶ δημοσία

ἀνατρέψῃ. Æschines de F. L. p.
251. τελευτῶν δὲ ἐκπίπτει ἐκ τοῦ
λόγου.

296. Iph. A. 652. Οὐκ οἶδ' ὃ
φῆς, οὐκ οἶδα, φίλτατ' ᾧ πάτερ.
Heathius et *Marklandus.* Vulgata
ὃ, τι φῆς, et φίλτατ' ἐμοὶ π. Herc.
Fur. 1256. Lege Πρὸς ΝΟΥΘΕ-
ΤΕΙΑΣ σὰς· ἀναπτύξω δέ σοι.
R. P. Advss. p. 306. Π. νουθε-
σίας σὰς Ald. ν. τὰς σὰς tacite
Barnesius, νουθετήσεις σὰς revo-
cavit *Pierson.* ad Mær. p. 270.;
et revocasset *R. P.*; nam ad Hec.
746. ubi “ἐπαρκείαν Ald. et edd.
ἐπάρκεσιν reduxit. Iph. A. 1193.
Παίδων σ', ὅτων ἂν *R. P.* ad Ph.
1373.; conf. Troad. 350. ab *El-
dikio* inchoatum in Susp. Spec. p.
42. Æschyl. P. V. 353. Agam.
513. *R. P.* ad Or. 485. Ph. 1651.
Med. 284. Iph. A. 508. 899
(*R. P.* Pr. xxii.). Iph. T. 335.
Musgr. 1174. *Gaisford.* Hel. 86.
297. “ leg. εὐφρόνην.” *R. B.*

SECT. *Accede et noctem fac mecum concumbas.* Vocis
 V. autem *ευφρονην* notionem, ne forte lectori convitium
 facturus videar, adstruere supersedeo. Illud potius
 vide, quam laute se dederint Suidæ editores: “*Ευ-*
φρονη] Η νυξ.

“ Τίς τον μεγιστοφωνον ενδον της στεγης
 “ Επεισεν ορνιν ωρολογειν την εσπεραν ;”

Nimirum huic exemplo non immerito adjeceris:
Μηνιν αείδε θεα — *Ανδρα* μοι εννεπε *Μουσα* — *Αριστον*
μεν υδωρ — Nam ex his perinde atque ex illo, *ευφρονη*
 quid valeat, quivis didicerit. Videtur profecto Cl.
 Kusterus, nam cæteros nihil moror, ορνιθος μεγιστο-
 φωνου assessoris indiguissse, juxta illud *Bdelycleonis*
 apud *Aristoph.* commentum. *Vesp.* 811.

320 * ΦΙΛ. Αταρ τι ΤΟΝ ΟΡΝΙΝ ὥς ἐμ ἐξηνεγκατε;
 ΒΔΕ. ΙΝ ΗΝ ΚΑΘΕΥΔΗΙΣ, απολογουμενου τινος,
 Αιδων ανωθεν ΕΞΕΓΕΙΡΗΙ Σ ΟΥΤΟΣΙ.

PHI. *At quo tandem consilio avem [gallum] ad me*
adduxistis? BDE. Ut si forte dormias, *causam*
perorante quopiam, superne canendo hic te e somno
 excitet. Sed ne longum faciam, lege — *ωρολογειν την*
ΕΥΦΡΟΝΗΝ ²⁹⁸. Illud tantum addam apud *Aristoph.*
 pro *εξηνεγκατε* legi omnino oportere *εισηνεγκατε* †.
 Nam domi intus versatur, qui ista loquitur.

την ευφρόνην confirmant Brunckii
 MSS. et Rav. “ atque ita citat
Toupius Cur. Noviss. in *Suid.*
 p. 138 (187).” *R.P.* apud *P.P.D.*
Conf. Æs. Pers. 179. 221. *Agam.*
 266. 280. 338. 527. *Eum.* 689.
Soph. El. 19.; in *Æsch. Suppl.*
 689. lege, *Σχήσει κατ’ ἡμαρ καὶ*
κατ’ ευφρόνην ὁμῶς. *Soph. El.*
 259. ‘*Αγὼ κατ’ ἡμαρ καὶ κατ’*
ευφρόνην αἰεί. *Epicharmus* ab
R. P. ad *Hec.* 1161. *Αἶτε τι*
ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμη-
τέον.

298. “ *Ευφρονην* recte legi

apud *Pisidem* monet *Toupius*
 [Vol. i. p. 209. Ox.]. Eadem li-
 brarii est oscitantia iterum *Suidæ*
 v. ΕΦΙΕΙ. *Εφiei’ επετρεπεν.* Ο
 δε *Καισαρ* δηουν τα προ της πο-
 λεως επετρεπεν. pro τα προ της
 πολεως ΕΦΙΕΙ. Vide *Toupium*,
 [ibid. p. 211.], qui locum re-
 stituit. Utrunque codex noster
 C. C. C. cum editis peccat.”
Burgessius.

† ἐξην. “*Ινα γ’ ἦν κ.* Rav. et
 tres edd. pr.; “ non intus ver-
 satur *Philocleo.*” *Br.* quem vide
 ad l.

Emendationes in THESMOPHORIAZUSAS.

V. 32. Ουκ αλλ' ἑτερος τις. ουχ' ἑωρακας πωποτε;

AD
THES.

Μων ὁ δασυπωγων; Ουχ' ἑωρακας πωποτε;]

In utroque versu scribi jubet Cl. Kusterus ἑωρακας ποτε. Atqui supra pag. 202. abunde demonstravimus quadrisyllabum ἑωρακας Atticis fuisse ignotum. Lege vero utrobique,

— — — ουχ' ΕΩΡΑΣ²⁹⁹ πωποτε.

Quanquam utique quadrisyllabum ἑωρακα, uti diximus, nullum sit; at ἑωρων tamen perpetuo trisyllabum est, uti in istis:

*¹ Συ δε πως ἑωρας, ω κακιστ' απολουμενε.

321

² Οτι δειλοτατον τουτον ἑωρων, ελαφοι δια τουτ' εγενοντο.

³ Ταυτην ἑωρας την καλην την διαφανη.

Collige obiter frustra esse Cl. Bentleium, qui ad Nub. 325. ista habeat: "Ego sic ex ingenio restitueram:

"Ως ου καθορω³⁰⁰. Παρα την εισοδον. Ηδη νυνι μόλις ἑωρων.

"Εωρων δυσλλαβως, ut sæpe³⁰¹. Sic in Avibus [1572.]:

"Εωρακα παντων βαρβαρωτατον θεων."

Vides quam imperite vir Cl. verba tam dissimilia confuderit. Sed neque ἑωρων, si ipsum tempus spectes, recte se habet. Nihil utique aliud valet quam quod Latinorum *vidi*, *I saw*, vel *I have seen*.

¹ Plut. 713.

² Nub. 353.

³ 765.

299. ἑώρακας *R.B.* et *Rav.*; et ad alterum quoque versum ἑώρακας *R.B.*; vide supra pp. 379, 80. Post paullo Plut. 713. ἑώρακας *MS. F.*

300. 'Ως οὐκ ἄθρῳ in exemplari suo *R. B.* ἡδη νυνι μόλις αὐτὰς ἄθρῳ *C, H*; ἡδη νυνι μόλις ὀρῳ *D, E, T, Dorv.* ἡδη νυνι μόλις

ἄθρῳ

ὀρῳ *F.* "ὀρῳ (ἄθρῳ) *Vict. cod.*

ψ' εἶδον." πρὸς τὴν εἰσοδον ῥε ἡδη νυν καὶ μόλις ἄθρῳ *I*, et *Barocc. 127.* inter l. ὄρα παρὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ ὄρους habet *I.*

301. *Conf. Mus. Crit. No. VII, p. 435.*

SECT. V. Postulat vero loci indoles verbum præsens-imperfectum *video*. Lectio vulgata sic repræsentatur :

Ὡς οὐ καθορῶ. Παρα τὴν εἰσοδὸν. Ἡδὴ νῦν μολὶς ὄρω.

Quo pacto in versus fine pes integer deest. Eum autem ex sequente sat commode suppleveris :

————— Ἡδὴ νῦν μολὶς ὄρω ΑΥΤΑΣ.

Ibi utique legitur :

Νῦν γέ τοι ἡδὴ καθορᾶς ΑΥΤΑΣ—

322 * Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos. Sed est tamen legitimus. Quin et ipsi huic quicquid est incommodi mutato verborum ordine subveniri poterit :

————— Ἡδὴ ὄρω νῦν μολὶς αὐτὰς³⁰².

302. "Sed illud αὐτὰς incommode additur, dum hæc verba Strepsiades loquitur, qui versus initio non addiderit. Superscriptum pro interpretatione in uno MS. vidi ; in textu quidem habet MS. Ravennas, sed idem contra sensum ὄρῳ omittit. Quod habet MSS. fere dimidia pars ἀθρῳ probant Kusterus et alii ; in textum intulit Brunckius, διαθρῳ νυνὶ μολὶς "Ἡδὴ. Sed felicius hoc compositum restituit [Kusterus] Thesm. 665. Præterea metro coactus εἰσοδὸν scribit, quod nunquam apud Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab εἰς compositum reperitur. Rarissime omnino, et vereor, ne in locis tantum mendosis, εἰς ante vocalem usurpant. At μολὶς ἀθρῳ, præterquam quod licenter priorem producit, cum Davesio opinor non dici posse pro μολὶς ὄρῳ. [ἀθρῳ cum compositis, et similia vix unquam producantur apud Comicos. R. B. Kustero in Mus. Crit. N°. VII, p. 435.] Bent-

leius contra tempora, si non contra metrum, ἐώρων. Quid igitur hoc versu faciendum ? Primo varias lectiones videamus. Olim vulgatæ editiones, ἡδὴ νῦν μολὶς ὄρῳ. MSS. quidam pro νῦν habent νῦν καὶ, alii νυνὶ, in quibus quatuor, quos ipse inspexi ; ἀθρῳ pro ὄρῳ multi ; utroque omisso Ravennas, ἡδὴ νυνὶ μολὶς αὐτὰς. Equidem, si quis ex dissensu Codicum arguat, hunc locum jam ante eorum ætatem foede corruptum fuisse et veritatem in puteo latere, non vehementer negem. Sin quis e MSS. vestigiis quid eliciendum censeam, requirat, respondebo, me totam sententiam Socrati continuare malle et legere, ΣΩ. Νυνὶ μάλ' ἀθρῳν βλέπε πρὸς τὴν εἰσοδὸν ἡδὴ. Νῦν γέ τοι ἡδὴ καθορᾶς αὐτὰς—In quo addidi βλέπε e v. 322. Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personæ quam agit, oblivisci faciant, et de theatro aut spectatoribus, quasi impruden-

Cæterum Cl. Kusterus ad locum "Metrum (inquit) AD
THES.
"manifeste claudicat: cui vitio egregie medetur MS.
"Vatic. U. qui sic habet, ΗΔΗ ΚΑΙ ΝΥΝ ΜΟΛΙΣ
"ΑΘΡΩ. Textui lectionem hanc restituissem, nisi
"Collatio illius MS. paulo serius ad me missa fuisset."
Egregia vero medicina, quæ ex simplici morbo duplicem effecit. In recepta utique scriptura metrum unice laborat; in hac et metrum, et oratio: metrum, quod αθρω priorem in sermone comico necessario corripiat: oratio, quod verbum istud de simplici visu nunquam adhibeatur, sed *intueri, considerare, examinare*³⁰³, vel simile denotet. Immo tertium est, quod in egregia ista lectione merito improbaveris, quod voculam και similiter otiosam non sit reperire. Lectio hæc, uti et pleræque aliæ in MS. Vatic. U. a vulgatis discedentes, a correctore, eoque perquam imperito, profecta est.

Analogiam autem, ut illud obiter notemus, quam inter ὥρακα et ἑωρων servari videmus, sequuntur etiam ista ἡλωκα et ἑάλων³⁰⁴. Prioris exempla in istis habentur:

tem loqui. Εἴσοδος autem est ea theatri pars, qua Chorus scenam intrat. Vide Av. 297. et Schol. Ergo Socrates, Strepsiade querente se Nubes non videre, respondet, *Nunc tandem quam maxime contende et ad Theatri introitum specta: nunc enim tandem eas vides.* Μάλ' αθρεῖν dicitur ut μάλ' ἀπανδᾶν et μάλα δάκνειν Ran. 372. 888. Denique πρὸς τὴν εἴσοδον accurate respondet verbis præcedentibus, πρὸς τὴν Πάρνηθα. E duobus optimæ notæ MSS. a me collatis, πρὸς adoptavi pro παρὰ, quam varietatem e nullo codice adhuc enotatam esse profecto mirum." PORSONUS. PRÆF. liii, iv. = lvii, viii., quem conf. ad Or. 679. ed. 2. Plato Phædo, p. 155.

E. 2. "Αθρει δὲ περισκοπῶν, μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ.

303. Lex. Sang. p. 349. "Αθρει: ὄρα, βλέπε. Iterum p. 350. 'Αθρεῖν: τὸ περισκοπεῖν καὶ μετὰ ἐπιτάσεως ὄρᾶν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά. Soph. Œd. Col. 252. Οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν,—Conf. El. 696, 7. Eur. Bacch. 1058. ὅσσοι ἀθρῶν R.P. Opusc. p. 234. Med. 532. "θήσομαι significare debebat *judicabo*. Non invitius legerem αὐτ' ἀθρήσομαι, si mihi exemplum hujus futuri innotuisset." R.P. Sæpenu-
mero hoc verbo utitur Plato.

304. Hanc Dawesii observationem verissimam putat Piers. ad Mœr. p. 178. Eur. Ph. 1647. ὅς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφω ἀλῶ. sed de ὥρακα vide TYR-

SECT.
V.

323

* ¹ ΗΛΩΚΕΝ, ὡς ὁ φρυκτός αγγελλων πρεπει.
² Πλειστον ἡμαρτηκεν· η γαρ εισφορα τις ἡρπακε
 Τανδοθεν παντ, η δικη τις περιπεσων απωλετο,
 Η στρατηγησας προσωφλεν, η στρατηγος αἰρεθεις
 Ιματια χρυσα παρασχων τῷ χορῷ ῥάκος φορει,
 Η τριηραρχων απηγξατ, η πλεων ΗΛΩΚΕ ποι³⁰⁵.

¹ Æschyl. p. 177. l. 9 [Ag. 30.]. ² [Antiphanes] Apud Athen. p. 103. F.

WHITT. supra laudatum (p. 379.)
 Burgess. Analogia, quam inter
 ἡλωκα et ἑάλων servatam voluit
 R.D., infirmo tibicine nititur; in
 loco ex Agam. ἐάλωκεν exhibent
 editiones omnes; Xenoph. Cyrop.
 II, II, 22. τοῦτό γε ψευδόμενος
 ἐάλωκα. Conf. Anab. VII, p. 494.
 T. Mag. 'Εάλωκεν οἱ Ἀττικοί·
 οὐχ ἡλωκε. Sed Anab. IV. p.
 264. τὸν ἡλωκότα λόφον. Ib. p.
 289. καὶ ἵπποι ἡλωσαν ὡς εἴκοσι,
 καὶ ἡ σκηνὴ Τηριβάζου ἐάλω.
 Suidas, "Ἠλωκε: ἐκρατήθη. sed
 ὅλως πολλὰ τὰ γλωσσηματικά
 παρ' αὐτῷ [apud Xenophontem],
 inquit Suidas in v. Ἀγυιάν· quæ
 tantum absunt, ut pro nævis
 habenda putem, ut hanc potius
 ab Atticismi norma deflexionem
 jucunditati illi inaffectatæ, quam
 nulla possit affectatio consequi,
 facile condonandam existimem;
 vide supra pp. 138. 454. Anab.
 V. p. 360. ἡλίσκετο. Photius,
 Ἠλίσκοντο. ἐπόρθουν.

305. Χορηγὸς αἰρεθεῖς, Ἰμάτια
 χρυσᾶ παρασχὼν τῷ χορῷ ῥάκος
 φορεῖ R. P. Advss. pp. 62. 286.
 Walpole, p. 12. Idem apud
 Polluc. VII, 59. Ταῖς δ' ἐνδύτοις
 στολαῖσι τετραγῶδημέναις. Ib.
 283. II Penseroso 97, 8. Some-
 time let gorgeous tragedy In
 scepter'd pall come sweeping by.
 Philemo Τὰ δ' ἀργυρώματ' ἐστίν,
 ἢ τε πορφύρα, Εἰς τοὺς τραγῶ-

δοὺς εὐθετ', οὐκ εἰς τὸν βιόν. Ib.
 p. 316. Aristot. Eth. Nichom.
 IV, II. καὶ κωμῶδοις χορηγῶν, ἐν
 τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων,
 ὥσπερ οἱ Μεγαρεῖς. Plaut. Pers.
 I, III, 79. SA. Sed πόθεν or-
 namenta? To. Abs Chorago
 sumito. Quid sibi velit R. D.
 per στρατηγός, nescio. Sueton.
 in Tiberio XXI. "Vale, ju-
 cundissime Tiberi, ἐμοὶ καὶ
 Μούσαις στρατηγῶν." fo. ἐμοὶ
 καὶ ταῖς Μούσαις ραιεῖ (sic) στρα-
 τηγῶν. hoc est, spreto vulgi judi-
 cio, mihi place. vide Erasmi
 adagia (col. 1538. ed. Hanov.
 1617.). Sibi canere." R. B. Plau-
 tus in Curcul. II, III, 5. Nec
 quisquamst tam opulens, qui mihi
 obsistat in via, Nec strategus,
 nec tyrannus quisquam, nec Ago-
 ranomus. IV, I. CHORAGUS.
 MILES correxit R. B. Hæc R. D.
 parum muniunt; utrum memine-
 rit Eum. 25. Ἐξ οὗγε Βάκχαις ἐσ-
 τρατήγησεν θεός. an M. Antonin.
 lib. XII, p. 363. sub fin. οἷον εἰ
 κωμῶδὸν ἀπολύει τῆς σκηνῆς ὁ
 παραλαβὼν στρατηγός. Erras,
 Koppiersi, si hunc esse mirum er-
 rorem credis, et qui vir et quan-
 tus ille Davesius fuerit, ignoras;
 qui in Plauto strategus, in incerto
 apud Sueton. forte Choragus
 audit; viz. in Stich. V, IV, 20.
 Strategum te facio huic convivio.
 In Vit. Aug. LXX. Cum mimum

Ubi vulgo tam nulla prosoedia quam sententia AD
THES.
legitur,

προσωφλεν, στρατηγος θ αιρεθες
Ιματια και χρυσα παρασχων ³⁰⁶

³ Ειποις τ αν αυτους αρτιως ΗΛΩΚΕΝΑΙ.

³ [Xenarchus] pag. 225. D.

histrorum conduxit mensa choragi.
Sed de hoc non valde conten-
derem.

306. ἤλωκέ ποι MSS. Veneto-
Paris. et Epit.; “ἤλωκέ που
Cod. Reg. ut scribendum edixit
DAWES Miscell. Critic. p. 323.
Sed που non melius est quam
ποι. Utro modo adverbium scri-
batur, nihil interest.” *Brunckius.*
Æschyl. P. V. 27. που MS.
Emerici Bigot. Soph. Œd. Tyr.
355. levi mendo sublato, rescribe,
καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
El. 55. οἶσθά μοι κεκρυμμένον
solenni errore pro ποι codex
Turnebianus; sed που melius.
Aristoph. Ran. 1343. αὕτη ποθ’
ἡ Μοῦσ’ οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὐ Edd.
ἐλεσβίαζεν; οὐκ; Brunckius. ἐλεσ-
βίαζε; ποῦ; TYRWHITTUS; sed
vide Mus. Crit. N^o. iv. p. 473.
Eccles. 935. ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν
τοῦτό γ’ ἐλευθέρῳ; PORSONUS ad
Hec. 300. ed. 2. vide supra pp.
537, 8. Vocolæ πω et που sæpe-
numero locum mutarunt; Il. A,
124. quantocyus restitue, Οὐδέ
τί που Fίδμεν—Schol. Lips. αἱ
πᾶσαι που ἔχουσιν. Schol. Venet.
οὕτως καὶ ἡ Σωσιγένοῦς καὶ ἡ
Ἀριστοφάνους. “Celeberrima illa
Harmodii” Scolia apud Athen.
xv, 695. [A. Ἐν μύρτου κλαδὶ
τό—Ar. Ach. 633. et Av. 240.
ἐπὶ κισ—σοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει
Æschyl. Septheb. 919. ξένων τε
πάντων στίχας. Georgius Leca-

penus, ut fertur, p. 61. Τοῖς δέν-
δροις μὲν γράφεται κοινῶς τοῖς
δένδροεσι δὲ ἀπτικῶς (Av. 1066.).
ὥς δάκρυ μὲν ἀπτικῶς, δάκρυον
δὲ κοινῶς.] B. φίλταθ’ Ἀρμόδι’
οὐπω τέθνηκας dant MSS. et edi-
tiones vetustæ; οὐτι που Schol.
ad Aristophan. Acharn. 980. et
Suidas v. Οὐδέποτε. satis recte,
nisi rectius correxerint ex conjec-
tura *Leopardus*, et ex Aristide
Palmerius, probante BENTLEIO.
Frustra; etenim de meliore luto
effictus, et criticis primoribus in-
fensissimo animo, που revocavit
venerandus *Louthius*, “qui,” ju-
dice *Toupio*, “et scolium inte-
grum vel dedit vel pessundedit.”
Etsi huic liti æstimandæ immorari
nolui, verecundia tanti nominis
prohibitus; TYRWHITTI tamen
sententiam cum PORSONO com-
municatam proferre juvat. In
prioribus quatuor versibus pristi-
ni sunt rudera splendoris, quibus
posteriora tetraschica vacant;
metra rite digesserat, ut liquet
ex Aristoph. Eccles. 932—939.,
sed sententias haud æque scite
compegerat doctus Præsul: ni-
mirum incaute consocians, quæ
sequioris sunt ævi, Ἀρμοδίου μέ-
λη minus recte ordinaverat, me-
rito propterea a *Toupio* castiga-
tus. Hactenus hæc, quæ annos
abhinc plus minus decem supra
memoravi, in libello certe quan-
tavis pretii, cui jam demum sui

SECT. Alterius proscœdia conspicitur Vesp. 354.

V.

——— Ἰεις σαυτον κατα του τειχους, ὅτε δη γ ἡ Ναξος ἔαλω³⁰⁷.

Vulgo minus recte ἔαλω.

dignum obtigisse editorem lætatur eruditi, e Typographeo inclytæ Academiæ in lucem emisso verbis ipsissimis firmat Vir summus: "*Falluntur enim, opinor, viri docti qui quatuor ea Scolia de Harmodio, quæ conservavit Athenæus L. 15. p. 695. quasi unum laudant.*" Conject. p. 82. Vide Addenda. In MS. Epit. justo parcius vox Ἀχιλεὺς scolion claudit; excidit ultimus versus, in quo Τυδεΐδην certe tetrasyllabon†, licet Τυδεΐδην subdubitanter, enunciarem. Posteriora certe sunt manus recentioris, quæ primam cantici seriem, tanquam minus notam, refingere elaboravit, et, grandibus imitatione detritis, ultimos forte quatuor versus pro sua peritia edolavit manus recentissima. Nec mirum; nam carminibus ἐν θ' ἑορταῖς, ἐν τε πανδήμῳ πόλει decantari solitis, et μεγαλοψυχίαν καὶ γενναιότητα ἀξίαν τῆς πόλεως accurate exprimentibus quisque cantor quippiam addendi studio flagrabat. Inscriptioni primariæ Marmoris Sigæi hujusmodi quiddam evenisse videtur; nec me latet esse inter reliquias nostratium usu pervulgatas, quæ hanc poëticæ facultatis licentiam haud effugerent, ut ex *Perceii* fragmentis patet; utrum τὸ πατρῶον μέλος, ut hoc obiter attingam, quod nostrates domi ac militiæ, in conviviiis atque omnibus in triviis disperdere solent, additamenta quædam minus sin-

cera subinde exceperit, aliis discutendum relinquo. Monuisse libet ex duobus fragmentis in unum temere conflatis exsurgere hymnum ad Musas apud Brunckium, An. Gr. T. II, 443, 4. Sed in MS. probæ notæ a me collato ΥΜΝΟΣ ΚΟΙΝΟΣ a v. 18. incipit: ex eodem a quibusdam negligenter tractato pauca delibabo; v. 3. ἔλκετ' ἐς. 4. Ὑμέων. 12. deficit. 15. Ὀργια καὶ. Conf. *G. Wakefield*. in *Sylv. Crit.* IV, 252, 3.

307. Optime Rav. "Ἰεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἔαλω; Demosth. de fal. Legat. p. 408, 10. et adv. Aristocrat. p. 653. 21. ἔαλω. Xenoph. Anab. III, 227. et 228. ἔαλω. Cyrop. III, II, 15. ἔαλωσαν. T. Mag. nimis rigidus Atticismi censor, p. 257. ἔαλω, οὐχ ἦλω. et Zonaras ἔαλω. Sed An. IV. p. 298. λαγῶς ὥχετο θηράσων, καὶ οὐχ ἦλω ἐν ταῖς κώμαις. Anti-Atticista p. 98. "Ἠλω: ἀντὶ τοῦ ἔαλω et Photius, "Ἠλω. ἐλήφθη. et "Ἠλωσαν. ἐνίκηθησαν. ἐλήφθησαν. Rectius ideo Mœris p. 178. "Ἠλω καὶ ἔαλω Ἀττικῶς. ἐλήφθη Ἑλληνικῶς. quamvis ἦλωκε, quod nollem, conjecit *Piersonus*; conf. Eustath. ad Il. P. p. 1121, 52, 3=1164, 15. Sophista apud Plato. in Hipp. maj. III, 286. A. Ἐπειδὴ ἡ Τροία ἦλω. sed ridicule hoc dictum existimo.—Revera apud oratorem et pedestris sermonis scriptores

† Vide eruditissimi *Burneii* PR. ad tentamen de metris ab Æschylo in choricis cantibus adhibitis, p. xli.

V. 106. Μυρμηκος ατραπους, η τι ³⁰⁸ διαμινυριζεται]AD
THES.

libero pede grassata est scribarum licentia; et nihil ago, si patronos Dawesio comparem ejusdem criminis socios. Quapropter ad ἑᾶλῳ redibo. Verba quædam augmentum tam syllabicum quam temporale sibi adsciscunt; e. g. δεδιηκόνηκεν Archedicus apud Athen. vii, 294. C. Valck. Diatr. p. 278. Sed audi discipulum suum, juventutis Frisiacæ principem: "In Hesychio certe pro Δεδιηκόνηκε, literarum ordo, in talibus unicus veritatis index, postulat Δεδιακόνηκε per α.—ejus rei hæc videtur fuisse causa: quod syllaba secunda in διακονεῖν natura esset longa, adeoque augmenti minus capax." Piers. ad Moer. p. 122. "Aristoph. Plut. 1171. διακονικός." "sed p. 371 (Av. 73, 4.), et 401 (839), et 415 (1253.), διάκονος 2da longa. Forte igitur hic leg. διάκονος vel διάκτορος." R. B.; conf. Æschyl. P. V. 940. Scol. apud Athen. xv, 695. E. emendat R. P. "Εγχει δὴ κώθωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου. Vide Advss. p. 147. δεδιηκονημένων Demosth. pro Cor. Trier. p. 1230, 10. Δεδιωκημένα. Ἀντιφάνης Μηναγύρτη Anti-Att. p. 89. Ἐνεώχμωσε Thucyd. i, 11. Ἐξεδιήτητο Ib. 132. conf. vii, 77. κεκατήρανται Num. xxii, 6. κεκατῶκισται Ps. xcii, 1. ex emendatione Koppiersii in Obs. Phil. p. 10. πεπαρῶνηκεν Proph. Dan. vi, 18. Michæ, vi, 3. Suidas in v. ἀνεώγεσαν, et Lex. Sang. v. Ἀνεώγεν p. 399. et ἀνεώγον p. 400.—Ἀνεώγεν, οὐχὶ ἤνοιξε. καὶ ἀνεώγετο [λέγουσι] λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς, καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ, Ἡδὲ δ' ἀνεώγε τὴν θύραν Ἡ Θετταλή.

[καὶ τὸ κεράμιον Ἀνέωχας (sic) ὄζεις, ἱερόσυλ', οἶνου πολὺ.] Εὐπολις Πόλεσιν. "Ἦν² οὐκ ἀνέωξα πῶποτ' ἀνθρώποις ἐγώ. καὶ Φερεκράτης Κραπατάλοις. Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέωγε (l. ἀνεώγει) μοι θύραν. ¹ Vulgo "Ἡδ—, ἡ δ' Lex. Sang. ² Vulgo "Ἡδ—, ὃν Lex. Sang. R. P. Advss. pp. 296. 283. 285. (Triplex augmentum admittunt ἡνεωγμένος Apocal. x, 8. ἡνεώχθησαν Prophetæ Isaïæ xxiv, 18. et Danielis vii, 10.) 2. Alia hanc rationem invertunt; ἡνέσχετο Aristoph. Ach. 709. Xen. An. i. p. 86.; vide R. P. PR. xvii = xix. 3. Quædam temporale augmentum geminare solent; ut, ἡνώχλουν, ἡνώρθουν. 4. Alia syllabicum duplicant; Suidas v. καινοπεποιημένοι. "lege, κεκαινοπεποιημένοι, prout ordo literarum postulat." R. P. ad Tourp. p. 455. Eustathii excerpta ex Heraclide coronidis loco apponam; p. 1448, 19 = 1325, 27. Οἱ μεθ' Ὀμηρον καινοτομοῦσι τὰς αὐξήσεις, ποτὲ μὲν ἔξω αὐξοντες, τὸ δὲ ἔσω ἀφιέντες ἀναύξητον. οἷον· τέλος ἔχει τὰ πάντα μοι, Ἰατρέ, φησι, καὶ ΔΕΔΙΟΙΚΗΤΑΙ πάλαι [apud Athen. viii, 341. C.] ποτὲ δὲ διχῇ αὐξοντες, ἡγουν ἔσω καὶ ἔξω. τοιοῦτον γὰρ τὸ ΔΕΔΙΩΙΚΗΤΑΙ ἐκ τοῦ διοικῶ. καὶ τὸ ΕΚΔΕΔΙΗΙΤΗΜΕΝΟΣ [Athen. xiii, 556. C.], ἀπὸ τοῦ ἐκδιδαιτῶ, καὶ τὸ ΜΕΜΕΘΩΔΕΥΜΕΝΟΣ, καὶ τὸ ΠΕΠΑΡΩΙΝΗΚΩΣ, καὶ ΜΕΜΕΛΟΠΕΠΟΙΗΜΕΝΟΣ, καὶ τὸ ΗΝΩΧΛΗΣΕ, καὶ τὸ ΗΝΕΩΓΕΝ. Hanc scribendi rationem deperibant Atticistæ.

308. "Sic Suidas in Μύρμηξ. sed fo. ἔτι." R. B.

SECT. V. Præfert hæc lectio anapæstum tribracho subjec-
tum³⁰⁹, vel certe in quarta sede proceleusmaticum.
Quod autem adhuc multo gravius est, verbum me-
dium μινυρίζομαι apud poetas Atticos nusquam alias
legitur, sed activum unice reperitur. Vesp. 219.
Av. 1414.

Λυχνους εχοντες και MINYPIZONTEΣ μελη³¹⁰.
Ο δ αυ MINYPIZΩΝ δευρο τις προσερχεται.

324 * Reponendum vero statuo,

Μυρμηκες ατραπους, η τι ΔΙΑMINYPETAI³¹¹.

Nam hujus contra verbi formam non nisi mediam
invenire est :

¹ Αργος, MINYPOMENH τι προς εμαυτην μελος.

² Ενθα³¹² λιγεια MINYPETAI

Θαμιζουσα μαλιστ αηδων.

³ Οταν δ αιδειν η MINYPEΣΘΑΙ δοκω.

¹ Eccl. 875. ² Œd. Colon. 702 (671). ³ Æschyl. p. 176.
l. 16. (Ag. 16.).

309. Vide supra pp. 446—8.

310. "Suidas v. μινυρίζω."
R. B. Conf. Odyss. Δ, 719. Il.
E, 889. Aristoph. Vesp. 219.
Av. 1414. Plato de Repub. III,
442. B.=II, 411. C. και μινυ-
ρίζων και γεγανωμένος υπό της
ῥόδης διατελεῖ τὸν βίον ὅλον. Ami-
cus sagacissimus in Epistola ad
Virum nobilissimum optime ob-
servat, pp. 12, 13. "there seems
reason to suspect that the word
μινυρίζω was used originally to
express only the note of the Nest-
ling Bird, which, being always
both plaintive and feeble, was in
a subsequent stage applied to
sounds, in which either of these
qualities might strongly predomi-
nate; and, lastly, to cases in
which one exclusively existed."

311. Probante Reisigio in
Conject. p. 49.; vide doctissi-
mum Blomfield. ad Agam. 15.
"μινύρομαι a μινυρός." * * *

μίω—μία, Anglice, unit.
312. "Lege, "Ενθ' ἃ λίγεια."
—R. P. ad R. D. Pindar. apud
Strab. x. p. 743. A = II, 708.
Ox. Ἀλλὰ καὶ ὁ γένος edd., unde
bene Barnesius Κοίου γένος sed
paullo melius e codice Mosq.,
qui καινογενῆς habet, Κοιογενῆς
elicuit, et Ἀλλ' ἃ suo marte resti-
tuit R. P. ad Hec. 782. Soph.
El. 1407. ἀνήκουστ' ἃ MS. Harl.
Eur. Iph. T. 177. σφαχθεῖς ἃ
τλάμων R. P. Xenoph. Mem. IV,
vi, 5. καθ' ἃ δεῖ πως ἀλλήλοις
χρησθαι—H. St.

V. 224. Η μὴ δίδομαι γ' αὐτὸν ὠφελον ποτε] AD
THES.
 “Versus supplendi gratia scribendum est δίδομαι γ'
 “εμαυτὸν” *Kusterus*. Immo εμαυτὸν postulat sermonis
 non minus quam versus ratio. At δίδομαι, quod reti-
 nuit Vir Cl., non uno nomine illa respuit. Oportet
 vero compositum ἐπιδίδωμι, sicuti supra intra versum
 quartum [220],

Ἀγε νυν, ἐπεὶ δὲ σάυτον ΕΠΙΔΙΔΩΣ εμοί.
 et rursus infra vers. 256.

Ἀγαθὼν ἐπεὶ δὲ σάυτον ΕΠΙΔΟΥΝΑΙ φθονεῖς.
 Deinde præsens-imperfectum δίδομαι, si ipsum tempus
 spectetur, parum congruit. Utraque vero re conju-
 rante rescribo :

Η ΜΗΠΙΔΟΥΝΑΜΑΥΤΟΝ ³¹³ ὠφελον ποτε
 h. e. μὴ ἐπιδουναί εμαυτὸν.

* V. 484. Ξυνοῖδ' εμαυτὴ πολλ' ἐκεῖνο δ' οὖν] 325
 “Metrum claudicat : quod ut fulciatur, scribendum
 “est :

“ Ξυνοῖδ' εμαυτὴ πολλὰ κακ' ἐκεῖνο δ' οὖν.”

Kust. Immo fulcrum tuum, Vir Cl., neutiquam effe-
 cit, quin versus etiamnum *claudicet*. Adhuc enim
 uno tempore minor est. Bisetus istum in modum
 suppleri voluit :

Ξυνοῖδ' εμαυτὴ πολλ' ἐκεῖνο δ' οὖν, ὅτι
 Δεινοτάτον, ὅτε—

Quo vix quidquam vidi magis inficetum. Jam vero
 scribendi rationem unam et alteram exhibebo, qua-
 rum neutra, opinor, Comico indigna videbitur.

Ξυνοῖδ' εμαυτὴ πολλὰ ΔΕΙΝ ³¹⁴, ἐκεῖνο δ' οὖν
 Δεινοτάτον—

Ξυνοῖδ' εμαυτὴ πολλὰ ΔΡΩΣ, ἐκεῖνο δ' οὖν

313. “l. ἐμαντόν. R. B. Kus-
 tero assentitur et Dawesii emen-
 dationem ineptissime rejicit Dor-
 villius ad Chariton. p. 593.” R. P.

apud P. P. D. “Ἡ μὴ ἑπιδιδόναι
 Τουρ. ad Hesych. III, 50.

314. “forte δεινὰ πο.” R. B.

SECT. V. Utrique autem perinde favet, quod apud Euripiden extat in Oreste vers. 396 (390).

Η συνεσις ³¹⁵, ὅτι ΣΥΝΟΙΔΑ ΔΕΙΝ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΣ.

V. 497. Ταυτ ουδεπωποτ εφωρατ Ευριπιδης]
 “Claudicat metrum : quod in integrum restituetur,
 “si pro εφωρατ addito augmento Attico scribas
 “εφεωρατ.” *Kusterus*. Satis infeliciter vir Cl. Nam
 326 integer quem vocat senarius, quartum pedem * spon-
 deum præfert, contra notissimam hujus metri legem.
 Idem porro sententiæ nimium securus fuit. Quod
 enim verba Græca valere voluit, *Hoc nunquam vidit
 Euripides*, neque cælum nec terram tangunt. Nempe
 Mnesilochus Euripidæ hic causam agens contra
 mulieres, quæ eum in jus vocaverant, quod ipsas
 indignis opprobriis lacerasset; agnoscit quidem
 Euripiden nonnullis contumeliis eas persecutum
 esse; quot vero graviora, cum ipsi in promptu essent,
 dicere supersederit, hic recenset. At lepidum, hercle,
 patronum nactus fuisset bonus Euripides, si ipsum
 Mnesilochus defensum iret graviora mulierum faci-
 nora, quæ ipse non jam non dixisset, sed non vidis-
 set, indicando. Scaliger nihilo felicius conjecit le-
 gendum εφωρασ. Hoc utique pacto, perinde atque in
 vulgata lectione, bini pedes laborant: sententia iti-
 dem non minus aliena habetur. Nunc vide, quid a
 dictantis librarii ore Comicique manu prodierit:

Ταυτ ουδεπωποτ ΕΙΦ, ΟΡΑΙΣ ³¹⁶, Ευριπιδης.

315. ‘Η ξύνεσις—“Hanc re-
 gulam mihi semel statui, ut ξύν
 semper pro σύν scriberem, ubi
 per metrum et numeros liceret.”
R. P. ad *Med.* II. et *Hec.* 109.

316. “probante *Piersono* ad
Moerin p. 6.” *R. P.* apud *P. P. D.*
 “leg. εἰφ’, ὄρατ’, εὐρ.” *R. B.*;
 sic *Codd.* *Rav.* et unus *Br.* et
Raperus, qui infra 503. “pro
 ὀρᾶς forte scribendum ὀρᾶτ’.”
 “Solet illud ὀρᾶς sic a *Tragicis*

et *Comicis* adhiberi.” *Soph. Tr.*
 394. δίδαζον, ὡς ἔρποντος, εἰσο-
 ρᾶς, ἐμοῦ. *Soph. Ph.* 861. ἀλλ’
 ὥς τις Αἰδᾶ παρακείμενος, Ὀρᾶς,
 βλέπει. καίρια φθέγγου· vide
Brunckium ad I.; Fortasse, “Ορα,
 βλέπε, καίρια φθ. *Eur. Bacch.*
 300. ὀρᾶς; σὺ χαίρεις, ὅταν ἐφες-
 τῶσιν πύλαις Πολλοί. *Ar. Pac.*
 331. ἀλλ’, ὀρᾶτ’, οὐπω πέπανσθε.
 (conf. *Vesp.* 45.). *Pac.* 891. “I.
 ὀρᾶτ’ ὅπτ. vel ὀρᾶτε τοῦπτάνειον

Hæc nunquam dixit, uti vides, Euripides. Mox intra AD
THES.
versum sextum [503, 4] totidem verba recurrunt :

—————ΤΑΥΘ, ΟΡΑΙΣ,
ΟΥΠΩΠΟΤ ΕΙΠΕΝ—————

Gemellum verbi ὄρας usum infra etiam habemus
V. 563.

* Επειτα γ ΟΥΚ ³¹⁷ ΕΙΡΗΧ, ΟΡΑΙΣ, ὡς σπλεγγιδας 327
λαβουσαι.

Ne quem autem offendat, quod intra tam paucos
versus eadem locutio bis habeatur, notandum est
alteram ejusdem virtutis phrasin, ουκ ειρηκε πω, intra
quartum itidem versum bis reperiri.

V. 502. *Ἰν οσφραινομενος ανηρ απο του τειχους εισιων* * 328
“Versus hic manifesto in legem metri peccat, non
“solum quia in sede secunda est dactylus, quod
“Iambicus nunquam admittit; sed etiam quia quæ-
“dam redundant. Quare nullum mihi dubium est,

ὡς καλόν. Sed Attici ὀπτάνιον
dicebant. Phryn. (p. 120.) Ety-
mol. (p. 629. 12.)” R. B. “Pro
εφωρατ’ corrigit Berglerus πε-
φωρακ’ *deprehendit.*” Burgess.
Multo probabilius ad Athen. vii,
317. C. ἐφωράθησαν pro ἐωρά-
θησαν conjecit R. P., ut infra
ibid. l. 7.—Alexis apud Athen.
x. p. 431. E. τοῦτ’ ἔσθ’, ὄρας,
Ἑλληνικὸς Πότος, μετρίοισι χρω-
μένους ποτηρίοις Λαλεῖν τε καὶ
ληρεῖν πρὸς αὐτοὺς ἡδέως. Plato.
Protag. p. 336. B. Ἄλλ’, ὄρας,
ἔφη, ὃ Σώκρατες, δίκαια δοκεῖ
λέγειν Πρωταγόρας. Demosth. de
Cor. p. 334. πάνν γὰρ παρὰ
τοῦτο, οὐχ ὄρας; γέγονε τὰ τῶν
Ἑλλήνων,—Conf. infra pp. 347.
352. Eodem modo δοκεῖν, οἶεσ-
θαι, et θάρσειν usurpant Attici;
Plato. de Legg. iii, p. 687. E. 5.
τότε, δοκεῖς, παῖς πατρὶ ξυνεύ-

ξεται; Ar. Pac. 302. κάκεῖνος,
οἶμαι, τέρπεται τιμώμενος. Plato.
Meno, p. 93. C. 7. Ἄλλ’ οἶει,
οὐκ ἂν ἐβουλήθη ἄλλους τέ τινας
καλοὺς κάγαθους γενέσθαι—;
Theætet. p. 147. B. ἦ, οἶει, τίς
τί συνίησι τινὸς ὄνομα, ὃ μὴ οἶδε
τί ἐστίν; p. 191. A. εἰάν δὲ
πάντη ἀπορήσωμεν, ταπεινωθέν-
τες, οἶμαι, τῷ λόγῳ παρέξομεν—.
Soph. Œd. Col. 1185. οὐ γάρ
σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπά-
σει Γνώμης. Plato. Phædo. p.
311. B. ὥστε, θάρρει, καταληψό-
μεθα αὐτὸν, ὡς τὸ εἶκός, ἔνδον.
Virg. Æn. vi, 760. *Ille, vides,*
pura juvenis qui nititur hasta.
770. *Qui juvenes quantas osten-*
tant, adspice, vires!

317. “ἐπεὶ τόδ’ οὐχ Kuster.”
R. P. apud P. P. D. ἐπεὶ τὰ γ’
οὐκ Rav.

SECT. "quin pro οσφραινομενος scribi debeat οσφρομενος ;
 V. " non solum quia hac ratione metro consuletur (sic
 " enim in sede secunda Proceleusmaticus erit pro
 " Anapæsto, quod a metro Iambico non abhorret)
 " sed etiam quia οσφρομαι magis Atticum est quam
 " οσφραινομαι : ut observat Thomas Magister V.
 " Οσφρομαι [p. 660,] quem vide." *Kusterus*. Thomam
 Magistrum audiant, quibus visum fuerit. Nam nuda
 illius in hac re auctoritas, cum apud poetas Atticos,
 quotquot hodie extant, verbum οσφρομαι nusquam
 reperiatur ; apud me plane nulla est. Legitur qui-
 dem participium οσφρομενος Vesp. 788.

Κατα βδελυχθεις ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ³¹⁸ εξεπτυσσα.

328 * Atque hinc opinor in fraudem inductus est homo
 imperitus. Nimirum istud participium non jam
 a præsente οσφρομαι sed ab aoristo ωσφρομην derivatur :
 hic autem a præsente οσφραινομαι. Nunc vide, quam
 bellum senarium nobis venditaverit vir Cl.

Ἰν οσ | φρομενός α | νηρ απο | τοῦ τει | χους εισ | ιων.

Proceleusmaticum neque in iambicis nec trochaicis
 licuisse crediderim. Accentum autem in ultimam
 vocis quadrisyllabæ correptam minus recte cadere
 fidenter assevero. Tertium in hac lectione impro-
 bandum venit, quod ανηρ absque articulo habeatur.
 Oportet enim ὁ ανηρ, *the husband*. Quartum, quod
 in sede pari spondeus repræsentetur. Tam negli-
 genter ! Contemplare porro, si vacat, versum præ-
 cedentem, prout a viro Cl. cum cæteris editoribus
 exhibetur :

Την νυχθ εωθεν σκοροδια μασωμεθα.

Qua tandem, obsecro, virtute vocis σκοροδια vel pri-
 mam vel ultimam produci dicendum est ? Quippe,
 ni horum alterum fiat, versus est nullus. Nunc vi-

318. Vide *Elmsleium* ad Aris-
 toph. Ach. 179. et *Porsonum*

apud *Dobræum* ad Plut. 783.

cissim viri Cl. fautorum censuræ subjicio, quod a Poeta profectum mihi videtur : AD
THES.

Την νυχθ εωθεν ΣΚΟΡΟΔΑ ΔΙΑΜΑΣΩΜΕΘΑ ³¹⁹,
 Ιν ΟΣΦΡΟΜΕΝΟΣ ἄνηρ ἀπο τοῦ τειχοῦς ΙΩΝ.

* V. 659. ————— τουτονι φυλαττετε 329

Καλως. ὅπως μὴ διαφυγῶν οἰχεται.]

“ Versus hic claudicat, utpote syllaba una brevior.

“ Quare cum Scaligero rescribo διαφυγῶν οἰχοιτο πῆ.”

Kusterus. At enim, quod utrumque pariter fefellit, φυλαττετε ὅπως μὴ οἰχοιτο oratio perinde solœca est, ac si Latine dicas, *custodite ne elaberetur*. Quam rem supra pag. 82. [136,] &c. fusius tractavimus. Lege vero,

Καλως, ὅπως μὴ διαφυγῶν ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ ³²⁰.

Nempe ab οἰχομαι formatur futurum οἰχησομαι.

¹ Ἀρθεις ἀφ ἡμῶν ³²¹ εἰς κορακας ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ.

¹ Vesp. 51.

319. Probante *Piersono* ad *Moer.* p. 6. “ leg. σκόροδα διαμ.” *R. B.* verum secundum “ recte emaculavit *Doctiss. Dawesius*.” *Piers.* ad *Moer.* p. 282. “ ὀσφραινό. *Gry.* leg. ὀσφρόμενος p. 339. (*Vesp.* 788.). τοῦ del.” *R. B.* “ ἀπὸ τείχους. Sic in *Avib.* 497. ἔξω τείχους sine articulo.” *Raper.* Ad *R. D.* propendeo. *Xen. Mem.* iii, ix, 7. εἴαν τε γάρ τις μέγας οὕτως οἶηται εἶναι, ὥστε κύπτειν τὰς πύλας τοῦ τείχους διεξιὼν. “ In *Hesychio* ii. p. 1598. lege, ὀσφροντο. συνῆκαν. ἤσθηντο. ἔγνωσαν.” *R. P.* apud *P. P. D.* *Machoni* apud *Athen.* xiii, 578. *F.* αἰσθόμενος restituit *Hermann.* de metr. p. 155. ed. pr.

320. “ οἰχοιτο πῆ *Scaliger.* leg. οἰχήσεται” *R. B.* “ Verissima est emendatio *Dawesii*. Idem mendum apud *Schol.* ad *Vesp.*

49.” *R. P.* apud *P. P. D.* “ Geminum germanum est quod *Plato* dicit in *Phædone*, p. 244. ed. *Foster.* *Ευλαβουμενοι ΟΠΩΣ ΜΗ* ἐγὼ ὑπο προθυμίας ἅμα ἐαυτον τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατησας, ὥσπερ μελιττα, τὸ κεντρον ἐγκαταλιπὼν ΟΙΧΗΣΟΜΑΙ.” *Burgess.* [*Eupolis* apud *Diod.* Sic. xii, 40. et *Schol.* ad *Aristoph.* *Ach.* 529. καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.] *Crito* p. 45. *D.* οὗς σοι ἐξὸν καὶ ἐκθρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι. ΟἸΧΗΣΕΙ καταλιπὼν,— etc. *Photius*, Οἰχήσομαι: πορεύσομαι.

321. “ ες edd.” *Burgessius.* “ Εἰς κωμικώτερον est,” inquit *Walpole* in *Monito Comic. Gr.* fragmentis subjecto. Vide supra p. 578. *R. P.* ad *Pac.* 551. et *Adverss.* pp. 50. et 242. quæ

SECT. ² Δίδου κατα χειρος· τουτον ΟΙΧΗΣΕΙ λαβών.
 .V. IT ³ Ο της διάρροιας ποταμός ΟΙΧΗΣΕΤΑΙ ³²².

Vulgo διάρροιας—εξοιχησεται. Futurorum autem cum

² [Archedicus] apud Athen. p. 292. E. ³ [Aristophanes]
 p. 551. C. (Gerytad. fr. XII.)

citat P. P. D. in Addend. ad
 Plut. p. 114. n. 21.

322. "Plato Comicus Cleo-
 phonte in Lexico Sangermanensi
 MS. apud Ruhnkenium Hist.
 Crit. Orat. Græc. p. XLIV. [p.
 418. Bekker.] 'ΑΛΛ' αὐτ' ἀπαρτὶ
 τ' ἄλλοτρι' ΟΙΧΗΣΕΙ φέρων." R. P.
 ad R. D. Plato Phædo p. 487.
 Fisch. οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ'
 οἰχήσομαι ἀπὼν εἰς μακάρων δὴ
 τινὰς εὐδαιμονίας. — ἀλλ' οἰχή-
 σεσθαι ἀπιόντα. p. 497. ἐπειδὴ
 πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῷ,
 τότε οἰχήσεται. Gorg. p. 281.
 Læmar.=1, 447. B. H. St. Οὐ-
 κοῦν, ὦ τᾶν, βούλεσθε παρ' ἐμὲ
 ἥκειν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας
 καταλύει, καὶ ἐπιδείξεται ἡμῖν. ex
 emendatione T. H. apud D. R. ad
 Tim. 281. "Thomas Mag. v. Eι,
 prava lectione deceptus, βουλή-
 σεσθε legit pro βούλεσθε." Sed
 βουλήσεσθε sanissima est; ὅταν
 βούλησθε Codd. Aug. Meermann.
 Reg. et Bodl. Husjusmodi cor-
 ruptelæ e scribendi compendiis
 ortæ, latissime patent. Il. Γ,
 301. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν
 editiones omnes, et quatuor MSS.;
 unus Harl. μιγεῖεν in textu, et γρ.
 δαμεῖεν inter lineas; alter δαμεῖεν
 in textu, quam firmant Schol.
 Harl. 5727. Cod. olim TOWNL.
 et schol. (quamvis μιγεῖεν inter
 lineas manu admodum recenti,) et
 Etym. M. v. Δαμεῖεν, qui citat
 ἄλλοι δ' ἄλλοισι δ. in ed. Syl-
 burgii; melius paullo ἄλλοχοι δ'

ἄ. δ. ED. PR., ex quo error ema-
 navit. "Eustath. ad Od. I, 198.
 καταληφθῇ ed. Bas. 347. 34. κα-
 ταλυφθῇ ed. Rom. 1623. 53. veræ
 lectioni proxime κατακαλυφθῇ."
 R. P. ad Odyss. I, 40. Pind.
 Olym. II, 97. δεδαιλμένος Cod.
 Ciz. pro δεδαιδαλμένος. Æschyl.
 Eum. 982. ἀντίδοιεν Ald. ἀντι-
 δίδοιεν Rob. Soph. El. 465.
 πάντων ἐν ἄδου κεινῷ πατρί.
 Turnebi editio notata, quam in
 recensione correxit π. ἐ. ᾄ. κει
 ΜΕΝΩΙ ΚΟΙΝῷ π. . . Vesp. 1466.
 ἐσκέκληκεν edd. vett. εἰσκεκύκλη-
 κεν Schol. probantibus Scaligero,
 R. B., "Tourpio ad Longin. §.
 22." et Tyrwhitto. "Vide Kuster.
 ad Thesm. 774. atque ita Suid.
 ed. MS. in v." R. P. apud P. P. D.
 ad I. Suidas. ANEPPIΨAN. Ἀνέ-
 βαλον. Οἱ δὲ ἅμα πάντες ἀναρ-
 ρίψαντες ὄλεθρον: lege, Οἱ δ'
 ἈΛΛΑ πάντες ἀνερρρίψαν, ΔΕΙ-
 Σαντες ὄλ. Odyss. K, 130. Tourp.
 Προσβολοχεῖ, προσχαίρειν λέγει.
 Lego, Προσβωμολοχεῖ. πρὸς χά-
 ριν λέγει. R. B. Grævio p. 72.
 Mihi quidem verisimillimum fit
 literarum nexus in Proverb. xv,
 4. librariis fraudi fuisse; "Ἰασις
 γλώσσης δένδρον ζωῆς, ὃ δὲ συν-
 τηρῶν αὐτὴν πλησθήσεται πνεύ-
 ματος. Schol. quoque φυλάσσων.
 In hoc loco, utpote sibi parum
 constanti, hærent eruditi; "lego,
 φθείρων αὐτήν." R. B.; quam
 Schultens. ad I. calculo suo com-
 probaverit.

voculis ὅπως μη conjunctorum exempla supra abunde conguessimus pag. 229 [405—407].

AD
THES.

V. 711. Οἶον ὑμῶν ἐξαράζω τὴν ἀγὰν ἀνθαδιαν] ³²³
Nihil hic vidit Cl. Kusterus quod improbaret. At enim festivus, quem venditat, trochaicus in sede tertia spondeum præfert, in quarta unicam pro pede syllabam;

Οἶον | ὑμῶν | ἐξαρά | ζω * | τὴν ἀγὰν ἀνθαδιαν.

* Sed neque verborum ulla est sententia. Comici 330 vero manum mihi videor certo certius instauraturus:

Οἶον ὑμῶν ΕΞΕΡΩ ΓΩ τὴν ἀγὰν ἀνθαδιαν!

Quali modo vestram ego effrænata insolentiam declarabo!

¹ ————— εμαυτον, ἣν λέγω

Κακῶς ἐκείνην, ΕΞΕΡΩ· λέξω δ ὁμῶς.

² Καὶ τουννομ αὐτῶν ΕΞΕΡΕΙΣ πρὶν εἰσιδεῖν;

³ Τοιαῦτα τοὶ νῦν πᾶς τις ΕΞΕΡΕΙ βροτῶν.

⁴ Καὶ σοὶ, γυναι, ταληθεῖς ΕΞΕΡΩ —

⁵ Σοὶ κεῖ το μῆδεν ΕΞΕΡΩ, φράσω δ ὁμῶς.

⁶ Ἐν δ οἶον οὐπὼ προσθεν, αὐτικ ΕΞΕΡΩ.

⁷ Ὡ παῖ Ποιαντος, ΕΞΕΡΩ· μολὶς δ ἐρῶ

Ἀγωγ ὑπ αὐτῶν ἐξελωβηθὴν μολῶν.

¹ Eurip. Or. 559 (552). ² Ion. 1414. ³ Soph. El. 990 (984). ⁴ Œd. Tyr. 819 (800). ⁵ Ant. 240 (234). ⁶ Trach. 157 (154). ⁷ Phil. 341 (329). [Conf. Œd. Tyr. 335. 936. Col. 1284. Aj. 423.]

323. “leg. ἐξαράζω vel — ἀζει.” — R. B. et Equit. 638. ἐξήραξα R. B. ad l. “Versus præcedentes et sequentes trochaici catalectici, quare et hic talis sine dubio esse debet, quod corruptum esse locum non minus quam sensus, clamat. Restituetur uterque legendo, ἐξαράζω.”

Sanctamandus apud Burgess. Actum egit Toup. ad Suid. i. pp. 178. et 180.: nam “ἐξήραξα in Equitibus et ἐξαράζω in Thesmophoriazusis legendum viderat Reiskius.” R. P. ad Toup. p. 446. Simonides in An. Gr. i, 125. Οὐδ’ εἰ χολωθεὶς ἐξαράζειεν λίθῳ Ὀδόντας.

SECT. V. 941. ——— Νη Δι, ὡς νυν δητ ανηρ

V.

Ολιγον μ αφειλετ αυτον ιστιορραφος.]

Per Jovem, modo vir quam pene hunc mihi eripuit sutor ille fraudum. Ita interpretatur Cl. Kusterus. Atque hanc quidem sententiam postulat omnino loci indoles. Sed Græca, prout hodie repræsentantur, nihil istiusmodi sonant. Id vero ipsum sonabit, quod Nostrum scripsisse nullus dubitaverim :

331

* ΟΛΙΓΟΥ μ αφειλετ αυτον οιστιορραφος ³²⁴.

324. ὀλίγον Codd. Rav. et unus Br. quem vide ad Lys. 31. ὀλίγον quoque Suidæ MS. v. ιστιορράφος. R.P. apud P. P.D. Eadem varietas lectionis sæpe comparet; Demosth. de Cor. p. 245. Bekker. Καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται. Lambin. καὶ τὰ τοῦ ὕστερου λέγοντος δ. ex codd. Vind. Guelph. Ital. Ven. et Reg. a, optime Reisk. Nub. 720. ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι. Vide Bergler. ad l. Thucyd. iv, 124. Ἰππῆς δ' οἱ πάντες ἠκολούθουν Μακεδόνων ξὺν Χαλκιδεῦσιν ὀλίγῳ ἑς χιλίους, Priscian. xviii, p. 292 = 731, Thucydides δ'. ἰππεῖς — ὀλίγου ἑς χιλίους· ἀντὶ τοῦ παρ' ὀλίγον χιλίους: nos paulo minus mille. viii, 35. καὶ προσβαλόντες τῇ πόλει ἀτειχίστῳ οὐσῃ, ὀλίγου εἶλον. Plato Menex. T. ii, p. 236. B. 10. καὶ ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον ὅτι ἐπελανθανόμεν. Ibid. C. 10. ὥστε καὶ ὀλίγον, εἰ με κελεύοις ἀποδύντα ὀρχήσασθαι, χαρισαίμεν ἄν. Demosth. de F.L. p. 504. Bekker. τίς Μεγάρα πρῶην ὀλίγου; Xenoph. K. II. i, iv. 8. καὶ μικροῦ κάκεϊνον ἐξετραχήλισεν. Dixit plene Æschyl. in Septheb. 759. Μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου Τείνει πύργος ἐν εὐρεί. Subjectæ loquendi formæ pau-

lulum diversæ sunt; I. Herodot. vii, 10. ἀλλ' οἷόν κοτε ἡμέας ὀλίγον ἐδέησε καταλαβεῖν πάθος. Xenoph. Mem. iii, x, 13. ὀλίγου δεῖν ἐν φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι εἰκόσιν. Hellen. ii, iv, 13. οἱ ἰδίων κερδέων ἕνεκα ὀλίγου δεῖν πλείους ἀπεκτόνασαν Ἀθηναίων ἐν ὀκτῶ μηνσιν, ἢ πάντες Πελοποννήσιοι δέκα ἔτη πολεμοῦντες. Æsch. adv. Ctes. p. 428. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν πάσης μεθειστήκει. Demosth. de Cor. p. 250. τί οὖν συνηγωνίσατο αὐτῷ πρὸς τὸ λαβεῖν ὀλίγου δεῖν ὑμᾶς ἐκόντας ἐξαπατωμένους; Longin. περὶ Ὑψ. xxxii. τὸ δ' ἦν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ. ut supra xviii. ὀλίγου δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα. II. Thucyd. ii, 77. τοῦτο δὲ μέγα τι ἦν, καὶ τοὺς Πλαταιῆς τᾶλλα διαφυγόντας, ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι. III. Demosth. de Cor. p. 348. τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν μικροῦ δεῖν ὁμοίον ἐστὶ τῷ ὀνειδίζειν. IV. Xenoph. Anab. i, v, 14. αὐτοῦ ὀλίγου δεήσαντος καταλευσθῆναι. v, iv, 32. Καὶ οὐ πολλοῦ δέοντας ἴσους τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος εἶναι vii, i, 41. Ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ. Aristoph. Ach. 542. ex Euripidis Telepho, ἢ πολλοῦ γε δεῖ.

¹ ΟΛΙΓΟΥ τ' απεθανον άνθρακες Παρνασσιοι.

² ————— ως ΟΛΙΓΟΥ πανν

Απωλομην —————

³ Επισχες ούτος, ως ΟΛΙΓΟΥ μ' απωλεσας.

AD
THES.

Quorum locorum primum et alterum interpretatur Frischlinus: Parumque adeo abfuit *quin essent mortui hi carbones Parnassii* — parum abfuit *ut non perierim* — tertium Florens Christianus: *Siste hic amabo: perdidisti pene me.* In primo autem reposuimus άνθρακες h. e. οι ανθρακες. Vulgo utique contra sermonis comici rationem articulus desideratur; uti et in altero illo ιστιογραφος.

Emendationes in LYSISTRATAM.

V. 16. Ηξουσι· χαλεπη τε γυναικων εξοδος.]
Legit cum Scaligero Florens Christianus χαλεπη τοι.

¹ Ach. 347.

² 380.

³ Vesp. 825.

Plato Charmid. p. 166. C. 3. 'Η δὲ μόνη τῶν τε ἄλλων ἐπιστημῶν ἐπιστήμη ἐστὶ, καὶ αὐτὴ ἐαυτῆς. καὶ τοῦτο σὲ πολλοῦ δεῖ λεληθῆναι. Schol. Clarkio-Bodl. ad l. πολλοῦ δεῖ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Euthyphro p. 4. A. 2. πολλοῦ γε δεῖ πέτεσθαι. Phædo p. 80. D. 10. πολλοῦ γε δεῖ. Gorg. p. 517. A. 8. "Αλλὰ μέντοι πολλοῦ γε δεῖ, ὦ Σώκρατες, μήποτε. Demosth. de Cor. pp. 360. 362. πολλοῦ γε καὶ δεῖ. quæ respicit BENTLEIUS ad Hor. A. P. 441. p. 703. b. ed. 3. V. Herodot. i, 16. "Αρδυος δὲ βασιλεύσαντος ἐνὸς δέοντα πεντήκοντα ἔτεα — 14. βασιλεύσαντος δυῶν δέοντα τεσσαράκοντα ἔτεα. 94. διάγειν ἐπ' ἔτεα δυῶν δέοντα εἴκοσι. οἰστιορράφος curiose nimis; veterator nescio quis bene vertit Brunckius. 1 F. ἀπεθάνει, Tyrnkittus, quem vide in Conject. p. 42. Παρνάσιοι tres codices apud Brunckium. "F. Παρνήθιοι vide Steph. de Urb.

Suid. in Παρνάσιοι." R. B. et Grayius II. p. 133. Παρνήσιοι recte Elmsleius, et Hotibius. "Parnes mons Atticæ." Thucyd. II, 23. ἐδῆουν τῶν δήμων τινὰς ἄλλους τῶν μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Βριλήσσου ὄρους. vide etiam doctissimum Blomfieldium ad Æschyl. Choeph. 555., et supra p. 25. Locus Stephani Byz. p. 227. 35. ed. Bas. Πάρνης, Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τοῦτο δὲ ἀρσενικῶς λέγεται. Ἐμφάνης (num Εὐφάνης Meinek. p. 45.) ἐν Πραννῶ. Ἐς κόρακας ἤξω, φέρων δεῦρο τὸν Πάρνηθ ὄλον. R. B. ad Schol. in Nub. 323.; "Proverbium, εἰς κόλακας, "Ἐξω φέρων σοι δεῦρο τὸν Πάρνηθ ὄλον. montes polliceri." Amicus mihi innuit R. P. hoc fragmentum aliter ordinasse; sed locum invenire nequeo; vide virum summum apud P. P. D. ad Ran. 1088, 9. ubi Παρνήθων legendum suspicatur, quicum concordat Bentleius.

SECT. V. Sane si in poetæ cujuspiam Tragici senario versaremur, ne unum quidem verbum facerem, quin ita legeretur. Verum ad comici sermonis integritatem bis instaurandus est articulus :

Ηξουσι χαλεπή ΤΩΝ γυναικων ΗΞΟΔΟΣ³²⁵.

332 * V. 111. Εθελοῖτ' αν ουν, ει μηχανην ευροιμ εγω,
Μετ' εμου καταλυσαι τον πολεμον; Νη τω θεω
Εγω δε γ' αν, καν ει με χρη, η τουγκυκλον
Τουτι καταθεισαν εκπιειν αυθημερον.]

“ Lege, ει με χρη: i. e. *etiamsi me oporteat*. χρη
“ enim hic idem significat quod δεη. Suidas: χρη,
“ δεη. Forte ad locum hunc respexit. Apud eundem
“ Suidam v. Εγκυκλον legitur χρεη η.” *Kusterus*.
Cæcum hic ducem secutus est vir Cl. Valet quidem
χρη tantundem quod δεη; sed istud χρη vox nihili
est. Porro autem si χρη idem sonaret quod δεη; at
ipsum ει δεη solœcismum efficeret³²⁶. Oportet enim
ην [quod est ει αν] δεη; Idem dictum puta de altera
illa quæ apud Suidam habetur lectione, ει χρεη [h. e.
χρεια] η. Sed scripsit forte Suidas ad hunc locum
respiciens, χρηη, δεοι³²⁷. Utcunque hoc sit, χρηη hic

325. χαλεπή δ' ή vel τοι ita
MS. R. B. χαλεπή γ' ή *Raper.*;
χ. τοι ex duobus Regiis *Brunck.*
qui in addendis ή "ξοδος prætulit.
“ Recte *Dawesius* et *Brunckius*
χαλεπή ΤΩΝ γυναικων ΗΞΟ-
ΔΟΣ. ΤΩΝ γυναικων *Grotius*
Excerpt. p. 545.” *R. P.* ad *Toup.*
466, 7. ή "ξοδος occurrit *Pac.*
1181. *R. P.* apud *P. P. D.*;
Conf. *Hemsterh.* ad *Lucian.* i, p.
33. *F. A. Wolfius* in Græcis li-
teris diu summaque cum laude
versatus, et artis Dialectices ma-
gister peritissimus, lectorum suo-
rum acumen subinde exercet, e.g.
‘Η έξοδος minimum tribus modis
et scribitur et scribi potest, ήξοδος,
ή "ξοδος, ή "ξοδος; postremum con-
tra bonam logicam, quæ attribu-

tum dari vetat non-enti. *Litt.*
Anal. N°. ii, p. 444. *Æschyl.*
Septheb. 560. “Ηξωθεν *Soph. Ant.*
384. ‘ήξειργασμένη. 558. ‘ήξαμαρ-
τια. *Aj.* 1357. ή 'ρετή. *R. P.*

326. Conf. *Brunck.* ad *Æsch.*
Pers. 788. *Aristoph. Plut.* 1037.
1064 (*Month. Rev. Aug.* 1789.
p. 242.), *Burneium* ad *Miltoni*
Carm. Gr. p. 595. (*Crit. Rev.*
Jan. 1803, pp. 7, 8.). Hujus so-
lœcismi patrociniū suscipiunt
Heathius passim, *Hermannus* in
Obs. Crit. pp. 77, 8. et *Bastius*
in *Ep. Cr.* p. 89—93.

327. *Plato* de *Legg.* i. p. 568.
D. Læmar. χρείη. *Schol.* ad l.
δέοι, ή αντί τοῦ, χρεών εἶη.
Epist. vii. p. 721. E. χρείη.
Schol. δέοι.

rescribendum esse confirmo ³²³. Nempe ab aoristo AD
LYS.
indicativo ἐχρην notissima fluunt analogia χρῆ, χρεῖη, χρῆναι. Ecce autem loci constructionem: ἐθελοῖτ' αὖ — εἰ ἐυροίμην —; Ἐγὼ δὲ γὰρ αὖ — [ἐθελοίμην] καὶ εἰ — χρεῖη — Eadem itidem curatione Sophocli non semel succurrendum est ³²⁹. Ant. 895 (883).

Ἀρ ιστ, αοιδους ³³⁰ καὶ γοους προ τοῦ θανειν,
Ὡς οὐδ' αὖ εἰς παυσαιτ' αὖ, εἰ ΧΡΕΙΗ λεγειν.

Vulgo χρεῖ η, adjecta itidem distinctione: quo pacto
syntaxis constituitur παυσαιτ' αὖ λεγειν renitente ser-
monis indole: ea utique postulat παυσαιτ' αὖ λεγων. 333
Trach. 164 (161).

Νυν δ' ὥς ἐτ' οὐκ ὦν εἶπε μὲν λεχους ὅτι
ΧΡΕΙΗ μ' ἐλεσθαι κτησιν· εἶπε δ' ἦν τέκνοις
Μοῖραν πατρῶας γῆς διάιρετον ΝΕΜΟΙ,
Χρονον προταξας ὥς τριμνηνον ἦνικα
Χωρας ΑΠΕΙΗ κανιαυσιος βεβως,
Τοτ' η θανειν ΧΡΕΙΗ σφε — ³³¹

εἶπε μὲν — ὅτι ΧΡΕΙΗ — εἶπε δὲ ἦν — ΝΕΜΟΙ — προταξας
— ἦνικα — ΑΠΕΙΗ — τοτ' η — ΧΡΕΙΗ. Viden quam ro-
tunde jam omnia procedant? Vulgo autem triplex
repræsentatur solœcismus χρεῖ η — ἦνικ αὖ — ἀπιη — τοτ

328. "probante Piersono ad Mœrin p. 415." R. P. apud P. P. D. "leg. Ἐγὼ μὲν αὖ, καὶ εἰ μ' ἐχρην, vel με χρεῖ ἦ. Suidas in Ἐγκυκλιον sic; ἔγωγ' αὖ εἰ μοι χρεῖ ἦ τοῦ γ." R. B. "αὖ καὶ εἰ με χρεῖ ἦ." Suid. MS. R. P. apud P. P. D. "Ἐγωγ' αὖ καὶ Junt. "constructio est, εἰ χρεῖη με καταθεῖσαν τοῦτ' ἐγκυκλιον ἐκπιεῖν." Raper.

329. "adde Œd. Col. 260 (268). ubi ex Dawesii sententia χρεῖη recte reponit Heathius." R. P. ad R. D. Locus est, Εἰ

σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖη λέγειν.

330. αοιδὰς editiones.

331. 2. Χρεῖη. Extat apud Plat. p. 1292, C. Musgr. 3. πατρώαν MS. Palat. et v. l. Turnebi, et διαιρετὴν μένειν MSS. Harl. et Hunt. μένειν Ald. et ἴνέμοι in marg. exemplaris quod inspexi. 4. ἦνικ' αὖ editiones. 5. ἀπίη MS. Harl. ut Ald. ἴν' ἀπία in marg. ejusdem exemplaris. ἀπῆει in marg. Turnebi; ἀπείη e cod. Brunckius; κανὶ αὐσειος (sic) MS. Hunt. κανιαύσιον conjectura Br. et Musgr.

SECT. η—χρει η—non sine metri ratione in versu quinto
V. insigniter violata. Œd. Tyr. 563 (555).

Επειθες, η υκ³³² επειθες, ὡς ΧΡΕΙΗ μ επι
Τον σεμνομαντιν ανδρα πεμφασθαι τινα;

Æschyli itidem locum in Prometheo pag. 17 (213).
sic refinge:

Το μελλον ἡ κραινοιτο προυτεθεσπικει,
Ως ου κατ ισχυν ουδε προς το καρτερον
ΧΡΕΙΗ³³³, δολω ΔΕ τους ΥΠΕΡΕΧΟΝΤΑΣ κρατειν.

Vaticinata fuerat non jam virtute, sed dolo superandos esse, qui rerum summa poterentur. De nostro autem χρεη unice reposuimus. Nam δολω δε ἔσ.
334 * ab H. Stephano in variis lectt. recensetur. Vulgata vero scriptura,

Χρη, η δολω τους ὑπερεζοντας κρατειν,

quatuor de causis improbanda est: principio utique ob hiatum istum χρη η: secundo ob trochæum τοῦς ὕ: tertio ob solœcam constructionem * Το μελλον ἡ ΚΡΑΙΝΟΙΤΟ προυτεθεσπικει, ὡς ΧΡΗ: ob sententiam denique absurdam adeo ut nihil supra: qua scilicet declaratur, *superandos quidem esse qui rerum summa poterentur, id vero neque dolo tamen nec virtute effici posse.* Alterum porro germani ingenii solœcismum extare video: pag. 163 (Pers. 791, 2.).

Ει μη στρατευοισθες τον Ελληνων τοπον,
Μηδ ει στρατευμα πλειον ΗΙ το Μηδικον³³⁴.

332. Vide supra p. 494. vide *Elmsleium* ad l.

333. ὑπερέσχοντας MSS. nonnulli, qui aliquantisper favent *R. P.* ὑπερσχόντας: sed lectio vulgata "merum est typographi erratum qui simplicem χ literam pro nexu σχ posuerit." Pers. 708. et fragm. apud Strab. iv, 252. Ox. et Eur. Hipp. 1365. ὑπερσχών. Eur. Ph. 1399. ὑπερσχόν.

Soph. Œd. Tyr. 1461. σχεῖν, Col. 1169. ὦ φίλτατε, σχέες. Aristoph. Thesm. 499. μὴ ᾿χωμεν vel potius μὴ σχῶμεν. *R. B.* ᾿χωμεν *Piers.* ad Moer. p. 6. Lys. 648. σχοῦσ'. 789. σχοῖμ', Antiphanes apud Athen. i, 23. A. σχόντ' *R. P.* Advss. p. 49. adde Soph. Œd. Tyr. 789—793. El. 716. Eur. Androm. 78.

334. 1. στρατευήσθ' εἰς MS.

Lege vero πλειον ΕΙΗ Μηδικον. Ει μη στρατευσθαι—AD
LYS.
μηδε—ειη—. Ulteriore autem auxilio indiget Æs-
chyli, in qua versamur, pagina. Supra utique lin.
9 (785, 6, 7.). sic scriptum legitur:

Εν γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνήλικες,
Απαντες ήμεις, οι κρατη ταδ εσχομεν,
Ουκ αν φανημεν πηματ ερξαντες τοσα.

h. e. *Probe enim hoc nostis mei coætanei, omnes nos, qui hoc imperio potiti sumus, tantarum calamita-
tum auctores non fuisse extaturos.* Cuiquamne, obsecro, istud *omnes nos* Ἔc. placere poterit? Me certe quod * attinet, sententiam omnino ineptam ac 335
futilem efficere videtur. Immo falsam non immerito dixissem. Quippe ista particulæ negantis collocatio, Απαντες ήμεις ουκ αν εφανημεν ερξαντες, *Omnes nos auctores non extitissemus*, tantundem est, quod *nemo nostrum auctor extitisset*. Nam neque idem valere potest, quod alter verborum ordo, Ουκ άπαντες ήμεις Ἔc. *Non omnes nos* Ἔc. Ain vero significare voluisse Darii ειδωλον eorum, qui Medico ante Xerxen imperio potiti erant, neminem tantam patriæ cladem allaturum fuisse? At ne Mardum³³⁵ quidem, qui inter versum decimum quartum (773, 4.) ab eodem dicitur αισχυνη πατρα Θρονοισι τ αρχαιοισι, *patriæ ac thronorum avitorum dedecus*? Æschylum vero nullus dubito sic scripsisse:

Εν γαρ σαφως τοδ ιστ εμοι ξυνήλικες
Απαντες, ήμεις, ΕΙ κρατη ταδ εσχομεν,
Ουκ αν ΕΦΑΝΗΜΕΝ πηματ ερξαντες τοσα³³⁶.

Probe enim nostis mei quotquot estis coætanei, nos

Lambeth. 2. μη δ' ει στρ. πλεϊ-
στον η το περσικόν Idem. Μηδ'
* ην στ. π. η R. P. in utraque
editione.

335. Πέμπτος δέ * Μέρδης ηρ-
ξεν, R. P.

336. 2. οι κράτη MS. Lam-
beth. 3. φάνημεν inter alios MS.

Lambeth. φανείμεν prætulisse
videntur Abresch. in Dilucid.
Thucyd. p. 6., et R. P.: Davesii
emend. idcirco ejicienda, quod αν
ictum nunquam patitur nisi em-
phaseos gratia; vide Opusc. p.
303.

SECT. [h. e. me], si hoc imperio potiti essemus, tantarum
 V. calamitatum auctores non fuisse extaturos. Εφανη-
 μεν autem postulat sermonis Attici ratio, quæ ver-
 borum augmenta prætermitti vetat. Infra denique
 lin. pen. (796), ubi habetur metro renitente,

Αλλ ευσταλη και λεκτον αρουμεν στολον,

336 * pro αρουμεν reponendum censeo ηρουμεν³³⁷ h. e. ει
 αρουμεν eadem crâsi, qua ex ει αν fit ην; in versus
 autem fine locandam interrogationis notam: ut sen-
 tentia sit: *Sed quid si delectas copias instruxerimus?*
 Non deerunt fortasse, quibus placebit αιρωμεν. Mihi
 vero alterum illud magis adridet.

V. 142. — — — Χαλεπα μεν ναι τω σιω

Γυναικας ὑπνων εστ ανευ ψωλας μονας

Ομος γε μ αν δει· τας γαρ ειρανας μαλ αυ]³³⁸.

Principio ne ὑπνων priorem producat, rescribendum
 est mutato verborum ordine Γυναικας ΕΣΘ ΥΠΙΝΩΝ.
 Deinde omnino audiendus est Cl. Kusterus qui
 “Lege (inquit) — μαν δει. Lacæna enim hic loquitur
 “quibus μαν dicebatur pro μην.” Felix profecto, si
 sic omnia dixisset. Leviculum porro istud addere

337. * αρωμεν ex Robortello
 R. P. αροῦμεν MSS. Lambeth.
 Guelf. regii apud Brunck., et
 Ald.; alterutrum probum; vide
 supra p. 419. Iph. T. 117. Ἐκ
 τερμάτων δὲ νόστον ἄρωμεν πάλιν.
 αροῦμεν Codices. Conf.
 Soph. Aj. 129. Agam. 45-7.
 Hec. 1123. El. 2. In Heracl.
 323. αἶρω. edd. αῤω Elmsleius.

338. “γα μαν δει τας Scalig.
 (ut Rav.): γε μαν MS.—μέλει
 MS. recte.” R. B. “Infra 502.
 Ὑμῶν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου
 ΤΗΣ Τ’ ΕΙΡΗΝΗΣ ἐμέλησεν;”
 R. P. apud P. P. D. Conf. Tour.
 ad Suid, π. 164 = 426. et Koen.
 ad Greg. p. 110. (p. 237. ed.
 Bastii). Burgessius. Sic quoque

Tyrnhittus in Conject. p. 69.
 “Sed præstabit, opinor, sine li-
 terulæ mutatione sic interpun-
 gere: “Ὅμως γὰ μάν. δει τας εἰ-
 ράνας μαλ’ αῦ.” Cratinus apud
 Athen. xv, 669. B. μάχης δ’ ἄλ-
 λοισι καὶ πόνον μέλοι. R. P. Advss.
 p. 144. (Eur. Ph. 942. ἄλλοις
 μελήσει ταῦτ’. Ach. 931.; Iph.
 T. 40. σφάγια δ’ ἄλλοισιν μέλει
 “Ἀρρητ’). Herodot. viii, 19.
 κομιδῆς δὲ πέρι τὴν ὥρην αὐτῷ
 μελήσειν. 65. περὶ δὲ στρατιῆς
 τῆσδε θεοῖσι μελήσει. Xenoph.
 Anab. vii. p. 490. ἔφη αὐτῷ ταῦτα
 συμπροθυμηθέντι οὐ μεταμελή-
 σειν. p. 500. πειθομένοις αὐτοῖς
 μεταμελήσει. p. 504. Ἀναξιβίου
 μὲν ἡμέλησε.

potuisset pro communi γε scribendum esse Laconicum γα. Restat vero aliud nequaquam leve. Quid enim tantum in librariorum atque editorum gentem committere potuit bona Lacæna, ut orationem, τας γαρ ειρνας μαλ αυ, sensu plane cassam ac barbaram ei tribuerint? In ipsa vero hac stribligine veræ lectionis vestigia mihi videor deprehendisse: Nostrum utique scripsisse crediderim:

AD
LYS.

——— τας γαρ ειρνας ΜΕΛΕΙ.

* — *pax enim* curæ est. Vel forte, quod et a vulgatæ 337 scripturæ sono propius abest, ΜΕΛΩ.— *pacis enim* curam habeo. Nam et hæc loquendi ratio bene Græca est. Sic apud Sophoclem Aj. 697 (689). et Elect. 343 (342).

Τιματε· Τευκρω τ, ην μολη, σημηνατε
ΜΕΛΕΙΝ μεν ΗΜΩΝ, ευνοειν δ υμιν ³³⁹ αμα.

Δεινον γε σ ουσαν πατρος, ου συ παις εφυσ,
Κεινου λελησθαι, ΤΗΣ δε ΤΙΚΤΟΥΣΗΣ ΜΕΛΕΙΝ.

Hesychius: Μελει, φροντιζει. Suidas: Μελει. φροντιζει. Μελλει δε αντι του βραδυνει. Cæterum puræ putæ deliciæ est Bourdinus ³⁴⁰, qui ex hac mulieris *Lacænæ* oratione ansam adriperit monendi υπνων *Attice* dici pro communi υπνου.

V. 197. Ομοσομεν εις την κυλικα μη πιχειν υδωρ]
Lege Ομοσωμεν ³⁴¹, *juremus*; uti habet Florentis

339. υμιν R. P. PR. xxxiv = xxxvii. l. σημηνατε.

340. "imo Scholiastes." R. P. ad R. D. "Dorvill. ad Chariton. p. 36. facete Bourdinum pro Scholiaste citat." R. P. apud P. P. D. ad Thesm. 567.

341. ομόσωμεν Codd. Rav. et unus apud Brunck. "Sed in tyronum gratiam observandum est hac forma, ea nempe, ubi υω pro υμι in fine verbi ponitur,

nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos, sæpissime novæ Comœdiæ poetas." R. P. ad Med. 744. Phrynichus Σ. Π. p. 40. 'Επιδεικνυ: τὸ προστακτικὸν Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπιδείκνυε. τὸ θέμα αὐτοῦ δείκνυμι. ὥσπερ καὶ ὄλλυμι ὄλλυ καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἐπιδείκνυε ἀπὸ τοῦ δεικνύω. Conf. Bast. Ep. Cr. pp. 136, 7. 262. Aristoph. Lys. 748. διαπεράννυ R. B.

SECT. V. Christiani interpretatio. A verbo utique ομνυμι formæ activæ futurum apud Atticos nullum est. Ii medio duntaxat utebantur, crasin itidem suam adhibentes, ομνυμαι. Ac metri quidem ratio perinde recipit Ομνυμεθ. Hoc vero sententiæ non æque convenit, et a recepta scriptura longius discedit.

V. 234. Ταυτ εμπεδουσα μεν πιοιμ εντευθενι·

Ει δε παραβαιην, υδατος εμπλησθη κυλιξ.]

εμπεδουσα μεν — ΠΙΟΙΜΙ — Ει δε ΠΑΡΑΒΑΙΗΝ — ΕΜΠΛΗΣΘΗΙ — Viden solœcismum in modorum 338 * ratione; illud autem πιοιμι cum sequentibus alium itidem optativum postulare? Nec vero magis hic ferendum est, quod κυλιξ, cum de calice jam ante memorato agatur, articulo destitutum sit. De eodem calice legimus vers. 197. ex emendatione superiori Ομοσωμεν εις ΤΗΝ ΚΥΛΙΚΑ—et rursus 209. Λαζυσθε³⁴² πασαι ΤΗΣ ΚΥΛΙΚΟΣ—uti et 841.—πλην ὧν συνοιδεν Η ΚΥΛΙΞ. Dicas autem deinceps licebit me nihil videre, ni veram hujus loci scripturam instauravero:

Ει δε παραβαιην, υδατος ΕΜΠΛΗΘΗ Η κυλιξ³⁴³.

342. λάζυσθε Cod. Rav. “λά-
ζυσθε pro λάζοισθε Aristophani
Lysistr. 209. recte, opinor, resti-
tuit *Brunckius*. Idem restituit
in *Rhes.* 880. e MS. *Musgra-
vius*.” *R. P.* ad *Med.* 1213. Ph.
1674. Λάζυσθε τήνδε, κείς δόμους
κομίζετε. *Pompeius Macrus* apud
Stob. T. LXXVIII, p. 454, 37.
(Vol. III. p. 106. *Gaisford*.) μη-
τέρα τε προσλάζυσθε, κάξαρχαθέ-
μον.

343. Conf. *Lys.* 253. *Soph.*
Œd. Col. 1552. Ph. 119. 991.
1. Εμπλημένος *Ald.* et *Junt.* 2.
ἐμπλησμένος *Junt.* 1. 2. “pro-
bante *Valckenærio* ad *Eurip.*
Hippol. 664.” *R. P.* apud *P. P. D.*
ἐμπλήμην *Rav.*, conf. *Br.* ad
Lys. l. c. 3. “ἐμπλησμένος *Ald.*”
(et *Junt.* 1., ἐμπλημένος *Junt.* 2.),

“p. 486 (*Eccles.* 56. ἐμπλησμέ-
νος edd. tres pr.) *Suidas* ἐμπλη-
μένος: sed in τρίχιδες habet πεπ-
λησμένος, et *Schol.* hic p. 226.;
325 (*Vesp.* l. c.). *Kusterus* apud
Suid. probat πεπλησμένος. Sed
recte ἐμπλημένος ab ἐμπλημαι
sic et *Hesychius* in ‘Εμπλημ.’
R. B.; conf. *R. P.* apud *P. P. D.*
ad l. c. et *Av.* 1310. 6. “Sic
Suidas in ‘Ενήλατο et in *Καχρύων*
et in *Παροινικώτατος*.” *R. B.* *Plut.*
893. Διαρράγειης μηδενός γ’ (sic)
ἐμπεπλησμένος *Cod. H*; γ’ a re-
centi manu. Sic in membr. et
cod. Reg. apud *Brunck.*, nec ali-
ter in C scriptum esse suspica-
tur; unde exsculpsit δ. μηδενος
γ’ ἐμπλημενος; conf. *P. P. D.*
ad l. *Vesp.* 978. Οὐδέν ποτ’,
ἀλλ’ ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος

Spectes autem, velim, si literarum ductui perpendendo vacet, a vulgato *εμπλησθη* quam leviter discedat, quod reposuimus, *εμπληθ η*. Verbi *εμπλητο* analogiam quod attinet, ea quam recte se habeat, subjecta docebunt exempla:

AD
LYS.

¹ ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ φθαιης ετ εις

Εκκλησιαν ελθειν—

² Ως εγω βαλλων εκεινον ουκ αν ΕΜΠΛΗΜΗΝ λιθοις.

Vulgo minus recte *εμπλειμην*,

³ Ξυσταλεις, ευτακτος, οργης και μενους ΕΜΠΛΗΜΕΝΟΣ.

⁴ ΕΜΠΛΗΣΟ λεγων· παντως γαρ τοι—

⁵ Κατεσικελιζε, ΚΑΝΕΠΛΗΤ εν τω σκοτω.

*⁶ Ευθυς γαρ ως ΕΝΕΠΛΗΤΟ πολλων καγαθων.

⁷ Ασπασιοι προτι αστυ, πολις δ ΕΜΠΛΗΤΟ αλεντων.

339

V. 678. Ιππικωτατον γαρ εστι χρημα καποχον γυνη,

Κουκ αναπολεισθαι ³⁴⁴ τρεχοντος —

Laterem hic lavat Bisetus, dum verbi *αναπολεισθαι* sensum exponere laborat, cujus hoc in loco neque sensus nec syntaxis est ulla. Editt. Basill. 1532.

¹ Equ. 931. ² Ach. 235. ³ Vesp. 422. ⁴ 601. ⁵ 906.

⁶ 1295. ⁷ Ιλ. Φ, 607.

Cod. Rav. 1122. *εμπλήμενος* in textu Rav. et in uno Br. vulgato superscriptum. (Eur. Syleo, *εμπλήσθητί μου*.) Ran. 931. “κατερρίνησμένον (Junt. 2. et Bas. 1547.) κατερρίνημένον Suid. v. λῆμα.” R. P. apud P. P. D. Conf. R. B. ad Hor. A. P. 441. Nub. 1205. *ἀριθμὸς, πρόβατ’, ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι; i. e. σεσωρευμένοι* in margine exemplaris Benteleiani; et in epistola ad Kusterum Viro præstantissimo “placet τὸ νενησμένοι, vel potius ut Suidas, Xenophon” [Anab. v, vii, 24.], “et Hesychius, νενημένοι.” Mus. Crit. N°. vii, p. 451.; vide Dobræum in Ap-

pend. ad Aristoph. p. (45). Herodot. viii, 144. *οἰκήματα ἐμπεπρησμένα. ἐμπεπρημένα* alii probæ notæ Codices. Sed Theodosius Grammaticus in Anecd. Gr. apud Bekker. Vol. iii. p. 1020, 21. *κέκλειμαι λέγεται παρὰ πᾶσιν Ἑλλησιν.* Et p. 1388. *κεκλειμένος εἰ διφθ., ὡς κεκλειμένων τῶν ἐμπορείων, καὶ κέκλειται.* Choerobosci cod. Barocc. 50.

344. “*ἀναπολεῖται Q. S. F. Christianus. κούκ ἂν ἀπολέσθαι MS. leg. κούκ ἂν ἀπολισθῇ.*” R. B. “*Sanctamandus legit, ἀπολειπεσθαι, hoc sensu, neque a currente anteverti.*” Burgess.

SECT. et 1547. uti et Plantin. αναπολισθαι repræsentant.
 V. — Atque hæc quidem scriptura, utcunque vocem nihili præferens, ad veram tamen adhuc propius accedit. Veram autem censeo,

Κωνκ ΑΝ ΑΠΟΛΙΣΘΟΙ τρεχοντος—

Vel potius Κωνδ h. e. Και ουδε, *Et ne a corrente quidem* [equo] *deciderit*. Soph. Electr. 748 (746). Καξ αντυγων ΩΛΙΣΘΕ — Facem hic nobis quodammodo prætulit doctiss. Lysiaë editor, pag. 868. qui pro αναπολεισθαι legendum conjecit απολισθαινει. Quo tamen pacto primam trochaici sedem dactylus dehoneſtabit³⁴⁵. Quin etiam virum doctiss. cum aliis

345. Vide App. pp. 636, 637.
 “Hanc conjecturam stabiliunt Br. Codd. MSS. Aug. et B, item Ravennas.” R. P. apud E. M.
 “Comicus ignotus apud Plutarch. Erot. p. 769. B. Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον.” R. P. ad Ph. 1398. Ran. 702. ὀλισθοῦσιν. “Ἡ ποσὶν ὀλισθάνοντες ἐν ξηρῷ πέδῳ R. PORSONUS in Opusc. p. 156. ὀλισθάνειν Xen. Anab. III, 245. [Theocr. Id. xxv, 230. ὀλισθεν Callim. fr. LXXI, 1. “Ὀλισθεν. cxxxvi. ὀλισθη. Alciph. Epist. lib. III, xi. οἶδα ἀκούσας ἄλλα τινα δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεισθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. ἀπόλισθε Steph. Bernardus, et alii; quidni legamus, ἀπόλισθε.] Eurip. Ph. 1398. ἐξολισθάνοι. Eq. 489. ἐξολισθάνειν R. P. apud P. P. D. Ach. 704. Ἐξολέσθαι Pac. 140. ἐξολισθεῖν. Eccles. 286. ἐξολισθη, de quo loco vide Dobræum in Addend. p. (145). Plato Cratyl. p. 427. B. 3. ὅτι δὲ ὀλισθάνει μάλιστα ἐν τῷ λάβδῳ ἢ γλῶττα, κατιδὼν ἀφ' ὁμοίων ὠνόμασε τὰ τε λεῖα, καὶ αὐτὸ τὸ ὀλισθάνειν.— ἢ δὲ ὀλισθανούσης τῆς γλώττης — Cod. Clarkio-Bodl. Ut D. R.

ad Xenoph. Mem. I, II, 22. ἐξολισθαίνειν admiserit, qui ἀπολισθαίνειν ad Longin. §. III. repudiarat, id mihi vehementer dolet: *Sed graviter magni magno cecidere ibi casu.* “Ἀπολισθάνοι, quod verbum Lexica ignorant, una cum διολισθάνειν, habet Paus. Eliac. 448. Alterum Luc. Rev. c. 30. neque adeo corrigendum [a T. H.] in ejusdem Dial. Mar. xv. c. 2.” Abresch. ad Thucyd. p. 716. Pausanias v, 27. ἀπολισθάνουσι. Ælianus de N. A. IX, 9. ὑπολισθάνει Cod. Vat. 997. et IX, 61. XI, 22. XIV, 8. XVII, 21. et 44. κατολισθάνει. ΟΙΔΑΝΩ. II. I, 554. Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. Aristophan. Pac. 1165. Τὸν τε φήληχ' ὀρῶν οἰδάνοντ' R. B. et R. P. Opusc. xcii. Apoll. Rhod. I, 478. Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. Claudian. de bello Gild. 330. *Tantane devictis tumuit fiducia Mauris?* N. HEINSIUS. Conf. Eschenbach. ad Pseud-Orph. Argonaut. 363. ΑΛΦΑΝΩ. Eurip. Med. 299. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ. Aristoph. Thesm. alt. XVI. in Br. T. III. p. 251. ἀλφάνει. Menander apud Cler.

fefellit vera istius verbi scriptura απολισθανει. So- AD
phocles apud Suidam in V. Ως. LYS.

Θαυμαστα γαρ το τοξον ως ΟΛΙΣΘΑΝΕΙ.

Loci autem hujus depravationem deceptis librarii scribentis auribus mecum acceptam referes. Libet hanc porro occasionem amplecti menda quædam* apud 340 Euripiden eodem fonte derivata correctum eundi.

Hec. 1038 (1022). Αλλ ουτι μ εκφυγητε λαιψηρω ποδι] Vocula ου cum verbo subjunctivæ formæ conjuncta alteram itidem μη comitem postulat. Cujus rei exempla aliquot supra adduximus pag. 222 (408-412). Ecce jam alia :

¹ ΜΕΝΕΙΣ ασυλος, ΚΟΥ σε ΜΗ ΜΕΘΩ ποτε.

² ΑΛΛ ΟΥΔΕ νυν σε ΜΗ παροντ ΙΔΗΙ πελας.

³ ΑΛΛ ΟΥΤΙ ΜΗ ΛΑΧΩΣΙ τουδε συμμαχου.

⁴ ΟΥ ΜΗ ΠΙΘΗΤΑΙ· προς βιαν δ ουκ αν λαβοις·

⁵ ΟΥ ΜΗ ΘΑΝΩΣΙ· τουσδε γαρ μη ζην εδει ³⁴⁶.

Lege igitur, Αλλ ουτι ΜΗΚΦΥΓΗΤΕ ³⁴⁷—

¹ Eurip. Med. 728 (726). ² Soph. Aj. 83. ³ Œd. Col. 462 (450). ⁴ Phil. 104 (103). ⁵ 431 (418).

p. 134=58. R. B. et Eupolis apud Suid. v. αλφάνω. Hesychius 'Αλφάδδαι. εύρίσκει. και αλφαίνει. L. αλφάνει. In Apostolio xvi, 28. ἄμπελον γάρ τιος φυτάνοντος, "sed Codex Paris. ab Apostolio ipso conscriptus, φυτεύοντος." Bast. ep. cr. p. 249. Nulla ratio habenda est Τουριῖ, qui ad Longin. §. iii. hanc emendationem perstringit : "Sed obstare videtur, ut alios permultos taceam, Musæi, si qua demum, auctoritas : 95. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων "Ελκος ΟΛΙΣΘΑΙΝΕΙ" — (Κάλλος Schraderus, sed vulgatam retinet Muret. Opp. iv. p. 413.). Quidni pergeret in exemplum trahere Apoll. Rhod. i, 377. "Ως κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτῶν φορέοιτο.

iii, 383. Νειόθεν οἰδαίνεσκον, ἐέλδετο δ' ἐνδοθι θυμός. Orphei Argonaut. 363 (367). 'Αφροῦ ἄμ' οἰδαίνοντος ὑπὸ τρόπιν ἐνθα και ἐνθα : et οἰδαίνουσα θάλασσα apud Aratum. Sed hujusmodi quisquiliæ, probe novit Tourpius, scriptoribus condonandæ, qui elegantias a veterum lectione arripuerunt, et sordes a sæculi sui contagione traxerunt.

346. 1. Vide supra p. 438. 2. pro μῆ, και MS. Reg. 4. πείθεται MS. Urbinat., et ἄγοις MS. Harl.

347. Hanc emendationem probavit Valck. ad Ph. 408. ; "με φύγητε Ald., Musgravii MSS. omnes, ipso teste, μῆ φύγητε. Correxerat aliquis in vulgatis μ'

SECT. Hipp. 659. Νυν δ εκ δομων μεν, ες τ αν εκδημος χθονος
V. Θησευς, απειμι, σιγα δ εξομεν στομα]

Desideratur ad orationis integritatem verbum sub-
junctivum, quo referatur ες τ αν; quod tamen ver-
bum subaudiri sermonis Attici ratio non patitur.
Itaque omnino reponendum est, quod scriba a libra-
rio dictante minus distincte audivit:

————— ες τ αν ΗΙ κδημος χθονος ³⁴⁸.

Iph. in Aul. V. 383.

————— ων γαρ εκτησω, κακως

Ηρχες· ειτ εγω δικην δωσω κακων ο μη σφαλεις]

341 * *Quæ enim possidebas, illis male Præfuiſti. An igitur ego pænas dabo malorum tuorum, qui non peccavi.* Ita interpretes. Viderunt scilicet *tuorum* ad necessariam sententiæ emphasin desiderari. Nec vero σων in Græca oratione subaudiri patitur alterum istud εγω. Porro autem peccat lectio recepta adversus commatum trochaicorum rationem, quam poetæ tragici inviolatam servabant, quæ scilicet exigebat,

ἐκφύγητε, unde *Dawesius* sagaci-
ter, licet minus recte, hanc scilicet
MSS. lectionem esse ratus, eli-
cuit μὴ ἐκφύγητε." *R. P.* ad l.
quem vide. *Soph. Ph.* 789. μὴ
φύγητε μηδαμῇ. In *Æschyl. Sep-
theb.* 267. mallet, οὐ γάρ τι
μᾶλλον μὴ ἐκφύγῃς τὸ μόρσιμον.
et in *Eur. Or.* 1609. ἦν γε μὴ
ἐκφύγῃς πτεροῖς. *unless you should
escape*—*OP.* οὐ φευζόμεσθα· *we
will not attempt it.* *Soph. Ph.*
911. Προδούς μ' εἴοικε κάκλιπών
τὸν πλοῦν· κάλιπών *MS. Harl.*
El. 985. Ζώσαιν θανούσαιν θ'
ὥστε μὴ ἐκλιπεῖν κλέος. μὴ λι-
πεῖν *MSS. v. Livineii, Harl.*
Hunt. Ph. 470. μὴ λίπῃς μ' οὕτω
μόνον. *Æschyl. Eum.* 225. Τὸν
ἄνδρ' ἐκείνον οὐ τι μὴ λίπω ποτέ.
Eur. Ph. 586 (592). τῶνδ' ἐτ' ἐν
μέσφ' ἐκπεσεῖν *Valck.* πεσεῖν *MSS.*

et editiones. *Aristoph. Eq.* 697.
"Lego, Ἦν μὴ ἐκφάγῃς, ἐγὼ δ'
ἐάν σε μὴ ἐκπίω." *R. P.* apud
P. P. D. "Leviter quoque titu-
bavit *Marklandus* apud *Burton.*
ad *Phœn.* 21. Ὁ δ' ἡδονῇ ἔνδους
(vel ἐκδους) temere conjiciens."
R. P. in *Class. Journ.* N^o. l. p.
342. *Æschyl. Pers.* 841. ψυχὴν
διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν. *Eu-
ripides* infra 1008. καὶ δειλία
δίδωσι [i. e. ἐαυτόν· hujusmodi
locus in *Philostrato* præsto non
est, εὐφροσύνη δίδους καὶ παίζων.
Lucian. T. II. p. 571. §. 4. καὶ
τῷ ἔρωτι τῆς Θεᾶς ταύτης δους
ἐμαυτόν. *Plato* in *Phædro* p.
1224. *E. Frf.* ἀλλ' ἡδονῇ παρα-
δούς.].

348. Quam recepit *Valcke-
nærius.*

finis ut quarti pedis

*Nominis verbive fine comma primum clauderet*³⁴⁹.

AD
EUR.

Utrique malo uno negotio sic subveniendum est :

Ἡρχεσ' εἰτ ἐγὼ δικὴν ΔΩ ΣΩΝ κακῶν ὁ μὴ σφαλεις³⁵⁰ ;

349. *Ter. Maur.* v. 308, 309. Vide *Markland.* ad l. et *R. P.* PRÆF. xlviii=lii, iii.

350. "*Hanc emendationem probat David Ruhnkenius ad Jul. Rufinian. de Fig. Sent. et Eloc.* 37. p. 222. et ita edidit *Marklandus.*" *R. P.* ad *R. D.* "Imitatur *Ennius Iphigenia* apud *Ruf.* l. c. *Ut ego plectar, tu delinquas : tu pecces, ego arguar.*" *R. P.* Advss. p. 250., *Opusc.* p. 303. *Iph. T.* 1037, Οὐ καθαρὸν ὄντα τόνδ' ὅσιον δώσω φόνῳ. "Ut metro et sensui simul consulatur, legendum : Οὐ καθαρὸν ὄντα σ' ἀνόσιον δὲ σὼ φόνῳ." *TYRWHITT.* in *App. ad Musgrav.* p. 144. *Lucian.* in *dearum judicio*, i, 267. ΠΑΡ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε. "Equidem deæ personam continuandam, lenique insuper literarum sejunctione scribendum existimem : οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις ΔΙΔΩΣ ΜΟΙ μῆλον. ΠΑΡ. ἐπὶ τούτοις λάμβανε." *Eldik.* *Susp. spec.* pp. 18, 19. *Plurima veterum loca corrigenda restant, in quibus*¹ *CONJUNGENDA maxime separaverunt librarii, junxerunt, quæ fuerant*² *SEPARANDA.* *Ibid.* p. 1. *Sequentes emendationes adolescentibus critices studiosis proponamus.*

I. *Esaiæ proph.* xvii, 20. φύτευμα ἄπιστον. "*lego, φύτευμα πιστόν.*" *R. B.* plantationem fidelem. *Vulgata* ; conf. *Louth.* ad l. *De Æschyl. Agam.* 1393, 4. vide *R. P.* *Opusc.* p. 210. *Aristoph. Ach.* 1177. *Br.* "Ἐρὶ, οἰσυνπηρεῖ,

λαμπάδιον περὶ τὸ σφύρον. Legendum, περισφυρόν. *Lys.* 1318. Ἀλλά γε κόμαν Παραμπυκιδδέτε Χειρὶ, "Scribe, ne litera mutata quidem aut transposita, ἀλλ' ἄγε, κόμαν Παραμπύκιδδέ τε Χειρὶ," *Idem.* *Eccles.* 1173. Εὐαίως ἐπινίκι Lege, εὐαί, ὥς ἐπὶ νίκη *R. P.* quem vide ad l. "Tagenistis apud *Schol.* ad *Ran.* 295. Χθονίας Ἐκάτης πείρα σοφῶν ἐξελιζομένη. Lege Χθονία θ' Ἐκάτη, Σπείρας ὀφέων εἰλιξαμένη." *R. P.* apud *P. P. D. Alexis* apud *Athen.* iii. p. 107. B. Θαρρέϊν κελεύσας ἔνεκ' ἐμοῦ, ταῦτοῦ δὲ ἐν Φήσας ἀδικήσιν, Lege ἐμοῦ ταῦτ', οὐδὲ ἐν e *Cod. Epit. et Casaubono.* *Ibid.* p. 107. F. omnino vide *PORSONI* palmariam emendationem hujus Comici in *Adverss.* p. 65. *Antiphanes* apud *Athen.* x, 449. B. MS. τατεροχρῶτι δηκτύουσιν unde nullo negotio *Porsonus* Τακεροχρῶτ' εἶδη κύουσιν. *Advss.* p. 121. *Xenophanes Athenæi* xi. p. 462. F. Σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι Πρήσσειν ταῦτα γὰρ ὧν ἐστὶ προχειρότερον. Legendum, ταῦτα ΓΕΡΩΝ—*Callimachi* fragmentum ex *Orionis Thebani Etymologico MS.* Χεῖα καὶ χεῖα, ὁ φωλεός. — καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ὁ Καλλίμαχος. Οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αὐχέν' ἀνανχήν. restituit *D. R.*, Οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς ὀφίς αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών. ad *Ernesti* p. 55=Ep. Cr. ii, 189 (193.). *Bion.* xv, 79. Κρύψε θεόν—leg. Κρύψεθ' ἔον—*Casaub.* apud *R. B. Plato*

SECT. de Repub. ix, p. 580. A. 4.—

V. φθονερῶ, ἀπίστῳ, ἀδίκῳ, ἀφίλῳ,

ἀνοσίῳ, καὶ πάσης κακίας πᾶν
δοκεῖ τε καὶ τροφεῖ· sic ed. Fran-
cof. forte operarum incuria; nam
πανδοκεῖ HSt. Polyb. Vol. ii,
xxxv, 5. ὑπολαμβάνοντες οἰκεῖον
ἱστορίας ὑπάρχειν τὰ τοιαῦτα ἐπί-
σον διὰ τῆς τύχης εἰς μνήμην
ἄγειν καὶ παράδοσιν τοῖς ἐπιγενο-
μένοις· ἙΠΕΙΣ'ΟΔΙΑ τῆς τύχης
e Casauboni interpretatione (ni-
mirum, *hujusmodi lusus fortu-
næ memorabiles*) emendationem,
quam in animo habuit vir sum-
mus, dextre elicuit eruditissimus
Editor; conf. *Porsonum ad Tourp.*
in *Suidam*. Vol. ii, p. 464. l. ult.
Pausan. i, xxxviii. p. 93. καὶ
τοῖς μὴ τελεσθεῖσιν ὅπως ὦν θέας
εἴργονται. F. ὁπόσων. *Tyrwhittus.*
iv, ii, p. 282. Πυθέσθαι δέ που
δὴ πάνυ ἐθελήσας,—“*Valcken.*
ad *Herod.* p. 254. (iii, 115. et
ad *Phalaridea* p. xvii.) nulla ne-
cessitate coactus emendat σπουδῇ
πάνυ.” *Facius.* “*Rectissime*
Valckenærius.” *Porsonus.* *Pseu-
do-Phal.* Ep. lxxxvi. οὐκ ὀρθῶς
ὄντα, forte οὐ κατορθώσοντα R.B.
“*Seneca de Benefic.* iv, xii.
(T. i. p. 712. l. i.) *quoto anno*
empturus sit, disputat. quanto e.
[*Epist.* cxxi. p. 601. l. 12. *scenæ*
peritos—. “*Scripti, satiat peri-*
tos.” *Lipsius.* pro *satiat peritos*
lego, *Pantomimos.*]. *Suetonius*
Augusto liii. *Tiberio quoque de*
eadem re sedulo violentius apud
se per epistolam conquerenti ita
rescripsit. *Grævius.* -re, sed vio-
lentius *apud se*—*Oudendorp.* ed.
2. -re, sed dolentius a. s. BENT-
LEIUS. Idem in *Nerone*, lii. *quem,*
mox hujus criminis reum, putant
quidam mandata prolaturum, nisi
ea secreta obstare ut per quæ—
Lege ductu MS. (Reg.) ni spes
secreto ostentata esset vitæ.

Martialis xii, xiv, 9. *Si te delec-*
tant animosa pericula: Tu scis,
Tutior est virtus, insidiemur apris.
Tuscis. A. *Gellius N. A.* lib. ii,
xiii. *orare cœpit, ut se defende-*
rent: cœpit id quid MS. *Paris.*
lege, cœpit, inquit, ut—vii. xiv.
squalentes et jejuni dicti pro gra-
cilibus. leg. *jejunidici.* xiv, iv.
Chrysippus; τοῖς μὲν ὥς πρὸς
φίλους ὄντος τοῦ τοιούτου προσώ-
που, τοῖς δὲ ἑτέροις προσάντους.
lege, προσφίλους.” Omnia hæc
BENTLEIUS. *Ter. Maur.* 217.
Vocalibus apte sed et anteposta
cunctis,—“ sedet est egregia Pe-
trecinianæ recensionis correctio.”
Santenius. C. V. Paterculus (ii,
lxxxiv. p. 352. ed. D.R.), “*nam*
de illius exemplis vitæ naxuta
Dolabella ad Cæsarem,”—ED.
PR. *Lege, “ Nam Deillius ex-*
empli sui tenax, ut a Dolabella
ad Cassium—” LIPSIIUS: vide
Koen. ad *Greg.* p. 85.

II. *Meleager* apud *Brunckium*
in *Anal. Gr.* i. p. 18. LVII. Ἡ
προδότας καὶ πίστος ἔφυς—*Lege,*
κάπιστος. *Æschyl. Suppl.* 317.
Καὶ τοῦ δαναοῦ γε Ald. Rob.
Καὶ τοῦδ' ἀνοιγε R. P. 404, 5.
ἐς βυθὸν μολεῖν Δεδορκὸς ὄμμα,
μηδ' ἄγαν οἰνωμένον editiones;
“*ὦν. Med.*” *P. Needham: quid*
Askevius? “ ὦν. Med. lego ὦνο-
μένον cum iota adscripto.” Sed
in margine exemplaris sui ex ed.
Pauw. comparent *ανω μενειν* tan-
quam ossa suis carnibus nuda:
undenam gentium devenisse vi-
detur hæc præclara emendatio?
Signa insunt, ex quibus conjectu-
ram capere facile sit: vide su-
pra p. 287. *Eum.* 942. *Μῆλά τ'*
εὐσθενοῦντ' ἄγαν, Ald. *εὐθυνοῦντ'*
ἄ. Rob. *εὐθενοῦντ' ἄ.* *Turneb.*
EYΘENOYNΤΑ ΓΑ dextre eruit
vir amicissimus in *Classical Jour-*
nal, No. iii. p. 653. *Euripid.*

Helen. 1444. ME ΔΕΙ pro ME-
ΔΕΙ “certissime restituit *Mus-*
gravius.” [*Mosch.* III, 116. φάρ-
μακον εἶδες. “corrigo εἶλες.”
R. B. Aristoph. Thesm. 1208.
Ναὶ ναίκε δῶ σοι. I. δώσω, vel po-
tius, δῶσο *R. P.* apud *P. P. D.*
“*Ion.* apud *Plutarch.* de Consol.
ad Apollon. p. 113. B. Ἐξῆλθον
ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν τροφός, *Turn-*
neb. Var. Lect. Ἐξῆλθον ἡμο-
νῆτι καὶ τοὺς ἡμῶν. Legendum,
utriusque lectionis ope, Ἐξῆλθον,
ἡ μόνη τε καὶ πλήμων τροφός.”
Advss. p. 278. Conf. *R. P.* apud
P. P. D. in schol. ad Vesp. 842.
et in Pratinam apud Athen. xiv,
622. C. ad Hec. 2. ed. 3. *Xe-*
noph. Hellen. I, iv, 6. Οὐκ ἔφα-
σαν δὲ τῶν οἴων περ αὐτὸς ὄντων
καινῶν δεῖσθαι πραγμάτων, οὐδὲ
μεταστασέως. Lege,—οὐκ ἔφασαν
δὲ τῶν, οἴων περ αὐτὸς, ὃν τὸ και-
νῶν—aut potius, οὐκ ἔφασαν δὲ
Οὐδ’ ἔνα τῶν, οἴων περ αὐτὸς,
ὄντα καινῶν—III, ii, 8. ὁ δὲ Δερ-
κυλλίδας, ἐπειδὴ ἔγνω μενετέον
ὄν,—*Plato* in *Lysid.* T. II, p.
212. B. 10. φιλοῦντες γὰρ ὥς
οἰόντες μάλιστα οἰόμενοι οἰονται
οὐκ ἀντιφιλεῖσθαι· οἱ δὲ καὶ μι-
σεῖσθαι. οἰόμενοι *Codices* et *E-*
ditiones : “sed malim equidem :
οἱ μὲν οἰονται.” *Heusdius* in *Spec.*
Crit. p. 126. *Isocrates* in *Arch-*
damo p. 122. E. οὐδεὶς ἂν μελε-
τῶν πείσειεν· lege, με λέγων.
“*Pausan.* VI, xix, p. 499. ποιῆσαι
δὲ Αὐτόνομον τῷ παιδί, φησὶ, τὰ
ἐπὶ τοῦ πόλου γράμματα. For-
tasse, αὐτὸν ὁμοῦ. IX, xxxv. p.
780. τῇ δὲ ἑτέρᾳ τῶν Ὠρῶν νέ-
μουσιν ὁμοῦ τῇ Πανδρόσῳ τιμὰς
οἱ Ἀθηναῖοι Θαλλωτὴν Θεὸν ὀνο-
μάζοντες. Lege, Θαλλῶ τὴν θ. id.
ibid. Τιμῶσι γὰρ ἐκ παλαιοῦ καὶ
Ἀθηναῖοι Χάριτας, Αὐξὼ καὶ
Ἠγεμόνην. τὸ γὰρ τῆς Καρποῦς
ἔστιν οὐ Χάριτος, ἀλλὰ Ὠραε

ὄνομα. p. 781. ὥς ἡ Πειθὼ Χάρι-
των εἶη καὶ αὐτὴ μία. VIII, xxxi,
p. 664. Ἀγνὼ δὲ, τῇ μὲν ὑδρίαν, ἐν
δὲ τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ φιάλην. XXXVIII,
p. 678. ταῖς Νύμφαις δὲ ὀνόματα,
ὑφ’ ὧν τὸν Δία τραφῆναι λέγουσι,
τίθενται Θεισῶαν, καὶ Νέδαν, καὶ
Ἀγνώ.” *TYRWHITTUS.* *Plutarch.*
II, 224. A. τὸν ξένον ἑαυτοῦ Σά-
μιον—lege τὸν ξένον ἑᾶν τὸν
Σάμιον. *ВАЛСК.* ad *Herodot.* III,
115. et 148. “*Alciphro* III. Ep.
62. καὶ παρὰ τούτου γραμματίδια
ὀσημέραι φοιτᾷ ιδίουρα πρὸς τὸν
γαμετὴν τοῦ τρέφοντος ἡμᾶς.
ιδιόχειρα suspicatur *Berglerus* ;
Tu si majores literas exares, qui-
bus olim utebantur, ΦΟΙΤΑΔΙ-
ΟΥΡΑ, simul et originem vitii,
et emendandi viam oculis habe-
bis subjectam ; nam lineola loco
ducta sponte dabit, φοιτᾷ δίθυ-
ρα.” *T. H.* Obs. Misc. v. p. 18.
“*Seneca* de *Clementia*, lib. II,
p. 480. l. penult. *Vultum quidem*
non dejiciet, nec animum ob ærus-
cantis civis aridam ac pannosam
maciem, et innixam baculo senec-
tutem :—Lege, *Vultum quidem*
non dejiciet nec animum, ob crus
alicujus aridum, aut pannosam—
de morte Cl. Cæsaris, p. 854.
hic—tam facile homines occidebat,
quam canis excidit. forte, exta
edit. MS. frustum abscidit. de
Controvers. lib. II. p. 157. l. ult.
cœpit evertere, et explosa quæ-
sitione : c. a vetere, —. *M. Ca-*
pella, p. 271. *hoc maxime impe-*
tulantis prorruptionis sonitum, ef-
fusique cachinni licentiam provo-
carint. lege, *in petulantis—pro-*
vocarit.” Hæc *BENTLEIUS.* *Quin-*
tilian. Declam. xv. p. 311.
Burm. *Audio subinde exactas*
mero noctes, tua mulier conviva,
perditas amantium rixas. An te-
mulenta. *Markland.* *Juv. Sat.* II,
120. *ingens Cæna sedet : gremio*

AD
EUR.

SECT. V. Nempe litera ν librarii scribentis aures effugit, isque adeo pro δω σων exaravit δωσω. Similem autem verbi δω aliorumque hujus formæ usum passim videre est. Unum illud in præsens adduxisse sufficiat: Aristoph. Equ. 703.

Ως οξυθυμος! φερε, τι σοι ΔΩ καταφαγειν;

Scribentis contra aurium tinnitui acceptum refero, quod in quodam apud Sophoclem loco litera ν præter justum numerum habeatur. Nempe Œd. Colon. vers. 1248 (1189). sic repræsentatur:

342

* ————— ὥστε μητε δρωντα σε

Τα των κακιστων δυσσεβεστατων, πατερ,

Θεμις σε γ ειναι κεινον αντιδραν κακως.

Αλλ αυτον· εισι χατεροις γοναι κακαι.

Dicas, velim, si Œdipus alter audire gestias, quænam sit constructio istorum τα των κακιστων δυσσεβεστατων. Interim vero liceat alteram scribendi rationem, quam et germanam esse nullus dubitem, suggerere:

Τα των κακιστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω πατερ³⁵¹,

jacuit nova nupta mariti. In the place of Juvenal I believe the true reading is Ingens Cæna, sed et gremio—But somebody, I find, had corrected it before me. Sed et is, nay farther, and what is more. J. Markland's letter to Dr. Taylor, Dec. 14, 1755. Paterculus (II. lxxxvi. p. 358. D. R.) "ad solium alarunt, in prisca gravitate celeberrimi fides." ED. PR. Lege, "At Sosium L. Aruntii, prisca gravitate celeberrimi fides." CLAUDIUS PUTEANUS; Conf. supra pp. 289—301.

351. *Toup.* ad Suid. II, 80 = I, 323. τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, π. Sed in Præf. ad P. III. p. 7. τὰ τῶν κακίστων κάσεβεστάτων, π. quæ *Musgravio* arisit. Hec. 618. ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστα τ' εὐτεκνώτατε. "κάλλιστα εὐτεκνώτατε dictum est,

ut μέγιστον ἐχθίστη *Med.* 1320. πλεῖστον ἐχθίστης *Soph. Phil.* 631. πλεῖστον κάκιστος *Œd. C.* 743, 4. κάκιστα δυσσεβεστάτων 1190. ut recte edidit *Brunckius* e priori *Toupii* conjectura." *R. P.* ad I. II. B, 220. "Ἐχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν. *Eur. Hipp.* 1419. μάλιστα φίλτατος. *Alcest.* 806. πλεῖστον ἡδίστην. *Plato Epinom.* 992. A. εἶτε χαλεπὰ, εἶτε ῥάδια, ταύτη πορευτέον. τὸν δὲ ξύμπαντα ταῦτα οὕτως εἰληφότα, τοῦτον λέγω τὸν ἀληθέστατα σοφώτατον. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. I. pp. 3, 4. *Shaksp.* *Winter's Tale*, III, ii. *whose every word deserves To taste of thy most worst.* *King Henry IV.* P. II. iii, 1. *And, in the calmest and most stillest night.* *Julius Caesar*, III, 2. *This was the most unkindest cut of all.* *Rarius com-*

Fecit utique syllaba των ante iterata, ut scriba istorum δυσσεβεστατ ω minus accurate sonum acceperit, adeoque, dum adhuc tinnirent aures, δυσσεβεστατων descripserit. Periphrasin autem istam τα των κακιστων δυσσεβεστατα quo minus quis miretur, faciet, opinor, quod apud eundem poetam legitur Phil. 65 (64).

AD
SOPH.

λεγων ὅς αν
Θελης καθ ημων ΕΣΧΑΤ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΚΑ.

Sed ulteriore insuper auxilio locus indiget. Nimirum istud μητε, cum in oratione habeatur neque alterum μητε, nec τε, nec και; sermonis indoli adversatur. Oportet vero μηδε: ut ne committentem quidem *adversus te* ἔc. Porro, ὥστε θεμις ειναι purus putus est barbarismus. Jam olim vero emenda-
* veram θεμιν; atque ita in Colinæi editione scrip- 343
tum nuper comperi. Istorum denique Αλλ αυτον, uti vulgo accipiuntur, nullus est sensus, constructio nulla. Conjecit autem nescio quis Αλλ εασον. Atqui hoc pacto minus commode eliminabitur αυτον. Verborum a Sophocle profectorum plenam potestatem statuo Αλλ εα αυτον, per crasin vero efferendam esse Αλλ ηυτον: aut etiam producta vocali α, Αλλ αυτον. Itaque totum locum sic refingo:

— ὥστε ΜΗΔΕ δρωντα σε
Τα των κακιστων ΔΥΣΣΕΒΕΣΤΑΤ, Ω πατερ,
ΘΕΜΙΝ σε γ ειναι κεινον αντιδραν κακως ³⁵².

parativus cum superlativo junctus reperitur; ut, Soph. El. 201. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἡμέρα Ἐλθούσ' ἐχθίστα δὴ μοι. Sæpenu-
mero comparativus geminatur; Æschyl. Septheb. 670. μᾶλλον ἐνδικώτερος; Suppl. 287. μᾶλλον ἐμφερέστεραι. Eur. Hecub. 377. μᾶλλον εὐτυχέστερος. Hip-
pol. 381. μᾶλλον ἀλγίων κλύειν. Conf. Monk. ad 487. Xenoph. K. Π. II, iii, 12. ἡδιον δι-
δόντα μᾶλλον. Virg. Cul. 78.

Quis magis optato queat esse beatior ævo,—“Ad verbum *Aristophanes* (Eccles. 1131.): τίς γὰρ γένοιτο (—νοῖτ' ἂν) μᾶλλον ὀλβιώτερος; Hoc autem archaismo utitur sæpe *Plautus*, ut (Men. prol. 54.): magis majores *nugas egerit*.” ἔc. *Scaliger* ad l.

352. Θέμις, ΣΕ Γ' ΕΙΝΑΙ, κ. ἂ. κ. *Non fas sit tamen, quod ad te attinet.*—*Toup.* l. c.—“*Mirror equidem Toupium facillimam Dawesii correctionem Θέμιν reje-*

SECT.
V.ΑΛΛ ΗΥΤΟΝ· εἰσι ³⁵³ —

— Herc. 206. Παιδας δε δη τι τουσδ αποκτειναι θελεις ;

Τι σοι δ εδρασαν —

Legit Scaliger Τι δη σ εδρασαν ; Vidit utique vir summus vitiosam receptæ lectionis syntaxin. Nempe verbum δραν et similia, quoties notione huic loco accommodata adhibeantur, vel cum gemino accusativo, vel cum accusativo et adverbio construuntur. Qua de re Barnesius nil quidquam suspicatus est. Quanquam vero vir summus loci morbum perspectum habuerit, medicinam tamen minus felicem adhibuit. Rescriptum oportuit eodem earundem literarum ordine :

Τι Σ ΟΙΔ εδρασαν ³⁵⁴ —

cisse, ut inauditam locutionem in Græcam linguam inveheret. Magis miror, *Brunkio* eum sententiam suam probasse." *R. P.* ad *Toup.* p. 453.

353. "Mihi ea crasis duriuscula videtur,—. Tentabam ἀλλ' ἄνυσον, vel, ἀλλ' εἶξον." *Musgr.* ἀλλ' ἔα ὑτόν. *Br.* ad l. et ad *Ran.* 1243 (1274): sed ibi Ἐα ὑτόν—recte habet *Aldina.* *R. P.* apud *P. P. D.* Nihil habeo quod interponam. "Scio sermonem et decori servire et aurium voluptati ; unde fit ut sæpe aliud scribamus, aliud enunciemus." *Vellius Longus* apud *Burgess.*

354. "Sic edidit *Musgravius.*" *R. P.* ad *R. D.* *Aristoph.* "Παc. 556. Ἀσμενός γ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους,—Elegantius, opinor Ἀσμενός Σ' ἰδὼν —." *Tyrwhittus* in *Conject.* p. 56. *Av.* 1760. Αἶρων δὲ κουφιῶς ἐγὼ ed. *Bas.* 1547. κουφιῶ σ' ἐγὼ *Ald. Junt.* 1, 2. "Lys. 376. οὐκ οἶδας εἰ—Legendum οἶδά, σ' εἰ me monebat *Porsonus*, e *MSti Trin.* textu et schol." *Dobræus*

ad l. *Æschyl. Eum.* 169. μάντις ὦν *R. P.* μάντι σῶ *Ald.* 217. Ὀρκου ὅστι *R. P.* ὅρκους τι *Ald.* *Soph. Ph.* 102. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν ; Lege, τί Σ' ἐν δόλῳ—60. οἳ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν *Demosth. adv. Pantæn.* p. 975, 24. καίτοι τίς ἂν καθάπαξ πρατῆρας ἔχων — *Edd.* πρατῆρά σ' *Wolfius.* *Id. adv. Everg. et Mnesib.* p. 1160. κὰν μὲν ἀφοφύγης ἐπιωρκηκέναι *edd.* ἀποφύγῃ σ', ἐ. *Wolfius.* *Gen.* iii, 15. αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. τηρήσει et τηρήσεις *ed. Complut.* : "legendum αὐτό σου τηρήσει" *R. B.* ; *conteret Vulgata* ; et ipsa legebat *S. Augustinus T. iii. col.* 292. *ed. Ben.* littera Σ subinde irrepsit ; *Soph. Tr.* 160. Ἀλλ' ὥς τις δράσων εἶρπε. ὥς τι δρ. *R. B.* quem corroborat p. *Livineii* ; vide *R. P.* ad *Ph.* 1521., et supra p. 299. subinde omittitur ; *Eum.* 683. Αἰγέως στρατῶ *Scaliger* ; Αἰγέω στρατῶ *edd.* *Demosth. Erot.* p. 1406. ἐπαινέσαι ἔχω *Lambinus* ;

* Cum utique in versu præcedente legantur *παιδας* AD
EUR.
 ΤΟΥΣΔΕ, emphatice itidem hic dicitur *οἶδε*. *Liberos*
vero hosce quid studes occidere? Quid tantum in te
hi commiserunt? Est quidem *Τι σοι εδρασαν* locutio 344
 satis Attica; sed sententia longe alia valet, *What*
have they done for You? Syntaxeos rationem apud
 Homerum similiter violatam supra ostendimus pag.
 186 (334).

V. 312. *Εἰ μὲν σθενοντων των εμων βραχιονων*
Ἦν τις ὑβριζων, ῥαδιως επαυσατ αν]

Versum posteriorem laborare sentiens ὁ πανν scri-
 bendum censuit, *Ἦν τις αν ὑβριζων*—Atqui solitum
 hic viri summi iudicium desideratur. Est utique *ει*
τις αν ην solœcismus. Barnesius autem, festivum
 caput, asperi sequentis vim *εκτατικην* crepat. Nos
 excidisse statuimus post *τις* alteram³⁵⁵ *σιγμα*, scrip-
 sisse autem Euripiden:

legendum ex *Reiskio*, *ἐπαινέσας*
ἔχω: vide *D. R.* ad *Tim.* p. 258.
Demosth. Olynth. iii. T. i. p.
42. Bekker. Οὐκοῦν σὺ μισθοφο-
 ρὰν λέγεις; φήσκει τις latet hic
 locus apud *Dion. Halicarnass. de*
Isæo, T. ii. p. 172. ed. Hudsoni,
οὐκ οὖν σοὶ μισθοφορὰν λέγει φή-
σεις. ad quem expediendum se
 minime idoneum confitetur *Syl-*
burgius. Sequentia e *TYRWHITTI*
schedis; “*Pausan. viii, xxxii,*
p. 666. ἦν δὲ τῶν Μουσῶν μία.
ἔστι καὶ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα.
Fortasse—μιας ἔτι καὶ Ἀπ. viii,
lii, p. 705. Ἀριστείδην δὲ τὸν
Λυσιμάχου καὶ Πανσανίαν τὸν
Κλεομβρότου Πλαταιάσιν ἡγησα-
μένου, τὸν μὲν τὰ ὑστερον ἀφεῖλεν
ἀδικήματα εὐεργέτην μὴ ὀνομασ-
θῆναι τῆς Ἑλλάδος. Fortasse,
ἡγησαμένου, —. ix, xxxix, p.
789. Ἀναβᾶσι δὲ ἐπὶ τὸ μαντεῖον,
καὶ αὐτόθεν ἰοῦσιν ἐς τὸ πρόσω
τοῦ ὄρους, Κόρης ἐστὶ καλουμένη
Θήρας καὶ Διὸς βασιλέως ναός.

Fortasse, *Κόρης ἐστὶ καλουμένης*
Ἡρας καὶ Διὸς β. ν.” Poccockii
Inscript. Antiquæ, p. 15. 2. l. 4.

ΔΙΟΣΟΣΟ
 ΓΟΛΛΙΟΣΖΗΝΟ
 ΗΟΣΕΙΛΩΝΟΣ

i. e. *Διὸς Σωσοπόλιος Ζηνοπο-*
σειδῶνος. Aliquando contrarie
scriptum. Pausan. vi, xxi. p. 508.
Ἡόνες Μάγνητες τοῦ Αἰόλου.
Fortasse, Ἡόνεα Μάγνητος τ.
A. ix, xiii, p. 735. διδάγματά
τε Αὐτοῖς τὰ τε ἐπιχώρια ἔμα-
θεν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, καὶ ὧς
ἤδη μειράκιον ἐφοίτησεν ὡς Λύσιν,
—Fortasse, αὐτὸς—καὶ ὧν—TYR-
WHITTUS. Vide supra ad p. 26.

355. *alterum potius*: “*Græca*
literarum nomina non solum neu-
tro genere concipi debent, sed
etiam sunt ἄκλιτα, hoc est, neque
differentias casuum habent, neque
numerus pluralem. Ideo Hella-
dus Grammaticus apud [Phot.
p. 869. in] Xenoph. Hellen. (iv,
4, 10.) τὰ σίγματα—legendum

præcepit τὰ σίγμα τὰ [ἐπὶ] τῶν ἀσπίδων." SCALIGER ad Euseb. p. 113. Plato Theætet. p. 203. A. 2. "Ἰθι δὴ, οὕτως εἶπὲ καὶ τὸν τοῦ σίγμα λόγον. Cratyl. p. 427. A. 2. ὥσπερ γε διὰ τοῦ Φῖ, καὶ τοῦ Ψῖ, καὶ τοῦ Σῖγμα, καὶ τοῦ Ζῆτα. etc. Aliter longe Salmas. in Plin. Exercit. p. 626. b. D—F. et p. 627. a. "At non poteris, exclamant Palmerius et Morus, eodem modo sanare quæ sequuntur, ψεύσει γ' ὕμμε τὰ σίγματα ταῦτα. Deletis duabus literis male repetitis, corrige, τὰ σίγμα ταῦτα." PORSONUS ad Med. 476.

356. Sic MS. Paris. apud Musgravium; "Ἡντησ', ὑβ. maluit Elmsleius in Class. J. No. xv. p. 209. Æschyl. Suppl. 506. ἀρπαγαῖς Σ' ἐκδώσομεν. R. P. "sæpe accidit, ut initia vocabulorum, et vocabula etiam integra, in ultimis syllabis præcedentium absorberentur. Hoc modo fortasse depravari potuit locus Achillis Tatii, p. 35. ed. Salmas. Το συνηθες της κοινωνίας εις χαριν αιδεσιμωτερον. Eleganter profecto vir doctus in Bibliotheca Critica P. II. p. 60. corrigit—εις χαριν ανυσιμωτερον. Suspicebam εις χαριν αναιδεσιμωτερον. h. e. μαλλον αναιδεα, θρασυτερον ποιει. Sed ecce alteram lectionem acute a TYRWHITTO nostro excogitatam. Το συνηθες της κοινωνίας εις χαριν ΕΝΑΙΣΙΜΩΤΕΡΟΝ. h. e. συμφωρωτερον. Αιδεσιμωτερον censet fuisse correctionem του αινεσιμωτερον, idque ex εναισιμωτερον depravatum: quod accidere potuisse enunciationis vitio, quo confundi solent αι et ε. vel per festinantiam syllabis transpositis, εναις—αινες." Burgess. Wytttenbachius

vero in Vol. III. Part. XII, pp. 15, 16. suam conjecturam, "ut magis prosæ orationi et sententiæ convenientem," tuetur. Apoll. Rhod. I, 717. αἰνέσιμος Codices A et E. apud Brunckium ad I. et III, 748. ἡχείης habet Cod. E.; vide eundem ad CEd. Col. 1482. Similis literarum turbatio apud Aul. Gell. XII, VII. inter ridendum ἀκοινονοητοί, inquit, homines estis. lege, ἀνοικονόμητοι. BENTLEIUS. Quantas turbas dedit litera in locum non suum irrepens; Xenoph. Hellen. II, III, 18. Οὐ μέντοι θαυμάζω γε τὸ Κριτίαν παρανενομηκέναι omni-no corrigendum, παρανενοηκέναι. "Sic in Od. B, 159. Cod. Harl. αἰνέσιμα. E, 190. αἰνέσιμος in Eurip. Alcest. 1080. Ed. Flor. prave αἰνεσίμως. Æsch. Athenæi XV. p. 667. C. ὑβριζ' ὑβρισ-μους οὐκ αἰνεσίλους ἐμοί. Ubi infeliciter ἀνεκτέους Casaubonus; ἀνοιστέους vel ἀνοισίμους vel ἀνεκτέους Stephanus Thes. L. G. tom. III. p. 1717. D. infelicius Pauwius. At quid clarius, quam transpositis vocali et diphthongo, legendum ἐναισίλους?" R. P. ad I. Vide infra Append. p. 639. Pausan. X, XXXI. p. 876. πρεσβύτης δὲ ἄνθρωπος, ὁ δὲ ἔτι παῖς, καὶ γυναῖκες Ἐ'ΑΝ μὲν ἐπὶ τῇ πέτρᾳ, παρὰ δὲ τὸν πρεσβύτην εἰκυῖα ἐκείνῳ τὴν ἡλικίαν. Fortasse, γυναῖκες, Ν'ΕΑ μὲν — TYRWHITTUS. Sæpius autem, ut observat Editor Cl., voculam præcedens syllaba absorpsit: Cicero pro Rabirio Posth. c. II. In dando autem et credendo processit longius, nec suam solum pecuniam credidit, sed etiam amicorum: stulte: quis negat? aut quis jam non admonet?

Neque enim vocola σε ad sententiam minus com-
moda est quam ad versum: *Si valentibus quidem*
meis brachiis injuria quis te afficere sustinuisset,
facile ab incepto desistere coactus fuisset. Nempe
hoc Megaræ respondet Chorus de injuriis, sub qui-
bus laboraret, conquestæ.

AD
EUR.

* Electr. V. 784. Νυν μὲν παρ ἡμῖν χρη συνεστίους εμοί 345
Θοινην γενεσθαι—

Sic interpretantur: *Nunc quidem apud nos oportet*
convivas mihi Vos interesse convivio. Verum ex
loci verbis neque hæc neque alia quælibet sententia
elici potest. Constructio utique ista, χρη συνεστίους
θοινην γενεσθαι, vitiosa adeo est ut nihil supra. Quæ,
ut in integrum restitueretur, pro θοινην Scaliger
legendum conjecit το νυν. Hujus vero conjecturæ,
cum in versu præcedente haberetur νυν, adeo con-
spicua erat infelicitas, ut ne Barnesium quidem
fugeret. Hic autem in contextum fidenter invexit,
Θοινην πενεσθαι, laudatque Homericā ἀριστον ἐπενοντο
[Il. Ω, 124.], et δαιτα πενοντο [Odyss. Γ, 428.]. Atque
hic quidem hominis ingenium solito longe majus

quod male cecidit, bene consultum
putares. repone, bene NE con-
sultum putares. exitus ipse malus
docet, non bene consultum esse.
Vell. Paterc. II, xviii. bene con-
sulta ei male cederent, xiv.
Quando bene coepta male cede-
bant. Withof. Spec. Gunther.
p. 81. Corn. Nepos in Vita Mil-
tiadis, vi. nunc autem effusi, atque
obsoletæ; lege, atque EO obso-
leti. VALCK. ad Ph. 157. Seneca
de Benefic. II, 27. T. I. p. 643.
l. 5. princeps jam civitatis et pe-
cunia, et gratia, subinde Augusto
solebat queri, dicens, a studiis
se abductum. lege, subinde DE
Augusto. BENTLEIUS. Virg. Geo.
IV, 4. Tu tamen e levi sinuosa
cubilia limo Ungue. Lege, T.
t. ET l. Hor. Carm. III, i, 9.

Est ut viro vir latius ordinet.
“Lege, Esto ut viro”—BENTLEI-
US in notis. Demosth. adv. Ti-
mocrat. p. 378. Taylor. = p. 711.
Reisk. = 792. Bekker. ἐκτιθέναι
κελεύει τοῦ προειδέναι πάντας; ὡς
τάχ' ἂν εἰ τύχοι, τοὺς μὲν ἀντει-
πόντας ἂν, εἰ μὴ προαίσθοντο,
λάθοι, οἱ δὲ οὐδὲν προσέχοντες
ἀναγνοῖεν ἂν. ἀλλὰ γράψασθαι,
νῆ Δί', ἕκαστόν ἐστιν, ὃ καὶ γὼ
νυνὶ πεποίηκα. locus perdifficilis;
πάντας. τάχ' ἂν, εἰ τύχοι, κ. τ. λ.
e Codicibus legit Bekkerus; Con-
jecerat TYRWHITTUS, ἐκτιθέναι
Οὔν κελεύει τοῦ προειδέναι πάν-
τας. ΚΑ'Ι ὡς τάχ' ἂν εἰ τύχοι,
τοὺς μὲν ἀντεῖποντας ἂν, εἰ ΤΙ
προαίσθοντο, λάθοι, οἱ δ' οὐδὲν
προσέχοντες ἀναγνοῖεν ἂν, ἀλλὰ
γράψασθαι κ. τ. λ.

SECT. V. video. Verum ei undique tuto esse vix unquam contigit. Quanquam utique verbi *πενεσθαι* is fuerit apud Homerum usus, apud scriptores tamen Atticos nihil aliud unquam denotat quam *pauperem esse, indigere*, vel simile : neque accusativum unquam, uti loquuntur, regit. Multo melius quis conjecisset pro *συνέστιους* scribi oportere *συνέστιοις*, ut constructio esset : *χρη θοινην γενεσθαι [ὑμιν] συνέστιοις : oportet epulas parari [vobis] convivis*. Sed veram Euripidæ manum critici, opinor, quique *γονιμοι* sic potius agnoscent :

Νυν μὲν παρ ἡμιν χρη συνέστιους εμοι
ΘΟΙΝΗ ΓΓΕΝΕΣΘΑΙ—

346 * hoc est, *Θοινη εγγενεσθαι, epulis interesse* ; Hæc utique cum pronunciaret dictans librarius, scriba sibi visus est audire, quod et sono simillimum est, *Θοινην γενεσθαι* ³⁵⁷.

V. 1018. *Ημας δέδωκε Τυνδαρεως τῷ σῷ πατρὶ*
Ουχ ὥστε θνησκειν, οὐδ ἂ ᾿γειναμην ἐγῶ.]
Bina hic occurrunt menda ex una eademque causa oriunda. Primo utique pro *Ημας δέδωκε*, *has given us* ; rescribendum est *Ημας δ ἔδωκε*, *Now Tyn-darus gave us* ³⁵⁸. Deinde scriptura ista, *ἂ ᾿γειναμην*, crasin fieri indicat ; quo pacto voculam *ἂ* produci oportet, adeoque spondeum in quarta senarii sede locari. Atque hoc quidem vidit Barnesius ; qui et proinde exhibuit absque augmento *ἂ γειναμην*. Verum, quod nos primi fortasse monemus ³⁵⁹, poetæ

357. *θοίνης γ.* *Reiskius* ;—
ὁμοῦ Θοίνη γανοῦσθαι Musgravius ; *ἐμοὶ Θοίνη γενέσθαι Seidlerus*, quæ mihi certe arridet. Quam facile iota adscriptum in *ν* abire posset, Porsonus docet ad *Hec. 2. ed. 3.* Nonnunquam *ν* locum invasisse, et non semel e textu excidisse videtur. “ *Pausan. viii, xlv. p. 693. πεποιημένοι δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τοῦ ὕους, τῇ μὲν ἐστὶν Ἀταλάντῃ καὶ*

Μελέαγρος —. Fortasse, *πεποιημένοΥ. ix, xxi. p. 751. ὀδόντας δὲ αὐτὸ τριστοίχους κατὰ ἑτέραν τὴν γένυν, καὶ κέντρα ἐπὶ ἄκρας ἔχει τῆς οὐρᾶς*. Fortasse, *ἔχειΝ*.”
TYRWHITTUS.

358. *Pseudo-Phal. Ep. cxix (iv.). οὔτε νῦν παραδέδωκεν ὁ καιρός. MS. παρέδωκεν. R. B. Conf. Opusc. p. 332.*

359. “ *Quod scribit Rich. Dawes, hoc nos primi fortasse*

Attici verborum tempora augmentum recipientia sine augmento nunquam adhibent. Denique ἃ ἐγεινᾶ-
μην neutiquam valet, quod habent interpretes, *quæ*
peperissem; quod tamen, vel potius *parerem*, loci
natura postulat. Tu vero scribæ parum accurate
audienti, vel certe librario perperam enuncianti hoc,
quicquid est vitii, acceptum refer, ac mecum securus
rescribe, οὐδ' ἃ ΓΕΙΝΑΙΜΗΝ³⁶⁰ ἐγώ.

V. 1032. Ἀλλ' ἦλθ' ἔχων μοι Μαιναδ' ἐνθεον κορὴν,
Λεκτροῖς τ' ἐπείσεφρηκε, καὶ νυμφὰ δύο
Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δωμασὶν κατειχομεν.]

* *Sed venit adducens mihi Mænadem afflatam nu- 347*
mine puellam, Et lectis intulit, et sponsæ duæ In
iisdem ædibus continebamur. Ita interpretes: et
monet quidem Æmilius Portus activum κατειχομεν
Attice pro passivo adhiberi. Barnesius itidem pari
judicio ἡμᾶς subaudiri posse contendit. Cujusmodi
ineptiis non libet immorari, quanquam eas cele-
briores etiam patronos alibi nactas videam. Iis autem
missis, germanam loci scripturam revocemus:

————— καὶ νυμφὰ δύο
Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δωμασὶν KATEIX OMOY³⁶¹.

monemus, rectius omisisset. Qui
perpauca recentiorum scripta le-
gimus, multa tanquam nova
miramur, quæ dudum aliis ve-
nerant in mentem." *Valckenæ-*
rius ad Ph. 856. Conf. omnino
Butlerum ad Æschyl. Eum. 114.

360. *Eur.* Alcest. 841. Νῦν
δεῖξον, οἷον παῖδα σ' ἢ Τίρυν-
θία Ἑλεκτρώωνος γείνατ' Ἀλκ-
μήνην Διῖ. Ἑλεκρώωνος ἐγείνατ'
Ἀλκμήνη Διῖ. emendante BLOM-
FIELDIO.

361. "Κατειχομεν hoc loco
intransitivam, ut vocant, signifi-
cationem habet; ut *Eur. Hipp.*
1465. Τῶν γὰρ μεγαλῶν ἀξιοπεν-
θεις φημαὶ μάλλον κατεχουσιν.
Thucyd. I.—καὶ ὁ λόγος κατεχει.
explicarem ergo, in eadem domo

degebamus. Exemplum profert
Musgravius ad locum ex *Thucyd.*
VIII, 28. ἐπὶ Ἰάσον, ἐν ἡ Ἀμοργῆς
πολεμῖος ὧν κατεῖχε, πλεῦσαι.
Alterum ex eodem (IV, 32.)
Abreschius Dilucid. *Thucyd.* p.
286. ὅσοι περὶ Πύλον κατειχόν
παντὲς. Vide *Budæi* Comm. L.
Gr. p. 868." *Burgessius*. Recte:
sensus est, we dwelt, lodged,
abided: *Eur. Ion.* 551. Προξένων
δ' ἐν τῷ κατέσχε; *Thucyd.* VIII,
100. νομίσας αὐτὸν καθεῖξιν αὐ-
τοῦ, Schol. Cass. ἐνδιατρίβειν;
diversus paullo *Soph. Œd. Col.*
1252. Τίς οὗτος; ὅνπερ καὶ πάλαι
κατεῖχομεν Γνώμη. *Hec.* 1081.
Ἄρει κάτοχον γένος. *Shakspeare*,
Macb. III, IV. ED. PR. *Iftrembling*
I INHABIT then, protest me *The*

SECT. *et sponsas duas in iisdem simul ædibus continebat.*

V.

Δυο autem, pro δυω scriptoribus Atticis nusquam usurpato³⁶², reponendum curavimus. Denique pro voce nihili ἐπεισεφρηκε rescribi oportet ἐπεισεφρησε³⁶³, quomodo legitur Herc. 1366.

—————γοργωπους οφεις
ΕΠΕΙΣΕΦΡΗΣΕ τοις εμοισι σπαργανοις.

baby of a girl. Miltoni P. A. VII, 162. *Meanwhile INHABIT laxe, ye Powers of Heav'n*; Aptius fortasse exemplum citemus e fabula quæ designatur Two Gent. of Verona, A. v, 4. *O thou that doest inhabit in my breast.* Per raro vim verbi ξυνοικεῖν obtinet; Eur. Androm. 18. ἴν' ἡ θαλασσία Πηλεῖ ξυνώκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις. Æolo, XIII. ἐν δόμοις Χρόνον ξυνοικῇ πλεῖστον, Soph. Œd. Col. 1259. γέρων γέροντι συγκατῳκήκεν πίνος, 415. οὐδ' ὅτων οἰκέις μέτα. Tr. 1237. ἡ τοῖσιν ἐχθίστοισιν συνναίειν ὁμοῦ. Æschyl. Septheb. 187, 8. Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλη Ξύνοικος εἶην τῷ γυναικείῳ γένει. Xen. Anab. I. p. 20. παρὰ τὴν θάλατταν οἰκοῦντες ἐν Σόλοις καὶ ἐν Ἰσσοῖς. Plato in Menex. p. 407. Ε. νόμῳ δὲ Ἕλληνες ξυνοικοῦσιν ἡμῖν. Potestatem activam plerumque habet; ut, in Æschyl. Septheb. 733. Pers. 43. 189. 427. Suppl. 26. Agam. 458. 1542. Eum. 1006. Eur. Hec. 79. Aristoph. Nub. 603. Xenoph. Memorab. III, v. 26, et 27. Demosth. de Cor. p. 100. Meminisse libet Gen. XLIX, 24. “συνετρίβη hic interpretandum commoratus est, non contritus est.” R. B.; et Pausan. VIII, XLVI, p. 694. I. ult. Τοῦ δὲ ὑὸς τῶν ὀδόντων ΚΑΤ'ΕΧΕΣΘΑΙ μὲν τὸν ἑτερόν φασιν οἱ ἐπὶ τοῖς θαύμασιν, ὁ δὲ ἔτι ἐξ αὐτῶν λει-

πόμενος, ἀνέκειτο ἐν βασιλέως κήποις. Fortasse, κατέδεσθαι. TYR-WHITTUS.

362. “probante sane quam idoneo iudice Valckenærio ad Euripid. Phœniss. 585. Quamquam horum decreto acquiescere noluit Marklandus ad Euripid. Iph. Aul. 1247. versu ex Aristoph. Equit. 1347., infirmo tibicine, nixus. Cum duo MSS. apud Br. δύο exhibeant, transpone tantum particulam γε, et lege, Καὶ νῆ Δί' εἴ γε δύο λεγοίτην ῥήτορε. Soph. apud Scholiast. ad Æschyl. Pers. 181. ἐδοξάτην μοι τὰ δύο ἡπείρω μολεῖν. Ita proculdubio legendum.” R. P. Advss. pp. 35, 36. et apud P. P. D. ad Eq. I. c., quem confer ad 979. Ran. 134. Eur. Suppl. 344 (345). Iph. A. 1247. Or. 1550. Valckenær. ad Ph. 585. 1022. Brunck. ad Or. 857. et Ran. 1405. Virg. Buc. II, 40. Præterea duo, nec tuta mihi valle reperti. III, 39. 44. Æn. XI, 285. Macrob. Saturn. 582. ed. Pontani.

363. Quam amplectitur Musgravius. De formis διαφρεῖν· εἰσφρεῖν· ἐκφρεῖν· ἐπεισφρεῖν vide Aristoph. Av. 193. et Br. ad I. Vesp. 892. Eur. Troad. 647. Demosth. adv. Leptin. p. 56. Wolf. de Chers. p. 77. E. Vesp. 162. 125. ἐξεφροῦμεν ἄν dubitanter proposuit R. P. apud P. P. D. 156. Eur. Alcest. 1075. et Monk. ad I.

APPENDIX.

[ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS *Luctus in Obitum Serenissimi GEORGH I.*
εὐεργέτου Magnæ Britannicæ, etc. Regis: et Gaudia ob potentis-
simi GEORGH II. patriarum virtutum ac solii hæredis successionem
pacificam simul et auspicatissimam. Cantabrigiæ, 1727.]

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΘΡΗΝΟΘΡΙΑΜΒΙΚΟΝ.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ, ΔΑΜΟΙΤΑΣ, ΘΥΡΣΙΣ.

ΤΟΝ ποτὲ Δαμοίταν καὶ Θύρσιν ὁπάοντας εὐρῶν APPX.
Ἄμφω ἀμείβεσθαι δεδαημένω, ἄμφω αἰεῖδεν,
Πρὸς χώραν δρυμοῖσιν ἐπίσκιον ἦλθε Παλαίμων·
Αὐτίκα δὲ πταμένοις κούρους ἐπέεσσι προσηύδα—
ΠΑΛ. ὦδε, Νέοι, θερμῶν ἀπάνευθ' Ὑπερίονος αὐγῶν
Πυκναὶ ξὺν μελίσς τείνουσι σκεπάσματα φηγοὶ,
Ἢδὺ δὲ γόγγυζον πρᾶως παραλείβεται ὕδωρ·
ὦδε κατὰ χλωρὴν ποίην, ἴτε, σῶμα κεκμηκός
Ἢδυλόγην κελαδεῖτε κατακλίνοντες αἰοιδὴν,
Ἢδύλογον κελαδεῖτε μέλος περὶ τεθνηϊῶτος
Ἀλβιόνων ΒΑΣΙΛΕΩΣ τε, καὶ ὙΙΟΥ λειπομένοιο.
Ἀρχετε δὴ μολπῇσιν ἀμοιβαίησιν ἐρίζειν,
Ἀρχετ', ἀμοιβαίην Μοῦσαι φιλέουσιν αἰοιδὴν.
Τοίοισι προσέειπε Νέους ἐπέεσσι Παλαίμων·
Οἱ δ' ἐπιπειθόμενοι φίλου μύθοισιν ἐταίρου
Παυσόμενον σκιεροῖς ὑπὸ δένδρεσι σῶμα τίθησαν.
Δαμοίτας δ' ἐξαῦτις ἐπήρξατο πρῶτος αἰεῖδεν—

APPX. ΔΑΜ. Οὐκέτι χαιρούσης ἀπ' ἐμοῦ ἑσακούσετε φωνῆς,

Οὔρεα καὶ δρυμοὶ, λυσιπαίγμονος οὐκέτι πλήκτρον·

Οὐκέτ' ὀπηδεύει λιγύφωνος ἔμοιγε Θάλεια·

Τέρψις ἐκὰς ἀπέφευγεν· ἀναιδὴς ἔκλυσε δίνη

Τὸν Μούσης φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Χαρίτεσσιν ἀπεχθῆ.

Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος

Αἰάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.

Οἷα Πίτυς θαλεροῖσιν ὑπερβάλλουσ' ἐνὶ κήποις·

Οἷα δ' ἐν ὑψηλῆς Μελίσσῃ ὑπεραίρεται ὕλης·

Τόσσον ὑπερλάμπεσκε ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἐν Βριτόνεσσι

Παντοίῃς ἀρέτῃσιν ὑπὲρ προτέρων Βασιλῆων·

Τοιοῦτος μὲν ἔην (ὥς νῦν ὄφελές γε καὶ εἶναι)

Τοιοῦτον δ' ἄρ' εὐντα δυσήνιος ἔλλαβε μοῖρα.

Ἀμφηχοῖ ἔγκοιλα “ΓΕΩΡΓΙΟΣ ὄλλυται” οὔρη·

Φύλλα, λύπης¹ σημεῖον, ὄρεινοὶ ἀπέκδυτε δρυμοί·

Ἄνθεα σαθρωθέντα προσουδίζοιτε κάρηνα·

Ἄλγος δ' οἱ ποταμοὶ παρέχοιτ' ὀκνηρὰ ρέοντες.

Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος

Αἰάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.

Φοῖβε, κατάκρυψον ἀχέων νεφέλῃσι πρόσωπον·

Ἀστροῖς σὺν πενθοῦσιν ὑπὸ χθόνα δῦθι, Σελήνῃ·

Νῦξ ἐπιγιγνέσθω πολυώδυνος· ἀμφὶ δὲ γαίῃ

Ἀενάοις ἀχλὺσι περιβληθεῖσα στενάζοι.

Κλαυθμώδη θαμινὰ χεῖτωσαν ἀηδόνες ὀμφήν·

Κλαυθμώδη δὲ λυπεῖσα βοὴν ἀναπεμπέτω Ἥχώ.

Εὐγνώστους ποταμοὺς βαρύφωνοι λείπετε κύκνοι,

Κάδδ' ἐπικηδείην ποιεῖτε θανούμενοι αὐδὴν.

Θρηνώδεων ἔξαρχε μέλων, ἄγε, Μοῦσα· θανόντος

Αἰάζω ΒΑΣΙΛΗΟΣ, ἐπαιάζοιτε Βρέταννοι.

¹ *Vocabula* λύπη, λυπεῖν, et λυπηρὸς primam semper producunt.
 Tour. ad Suid. Par. i, p. 135=Vol. i. p. 173. Oxon.

Δαμοίτας μὲν τοῖον ἀεισάμενος ἀπέληγεν.

Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Θύρσις ἀοιδὴν—

ΘΥΡ. Χαίροις, ὦ κύδιστε ΓΕΩΡΓΙΟΥ 'ΥΙΕ 'Ανακτος,
'ΥΙΕ 'Αναξ, Μεγάλοιο ἀρείοτερος Γενετῆρος·
Οὐποτε ΣΕΙΟ κλέους ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ προθύμως
'Αείσω πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισι.

Λήγετε θρηνώδεων, Μοῦσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδῶν.
Μηκέτ' ΕΔΟΥΑΡΔΟΥΣ κλαίοι, ΚΑΡΟΛΟΥΣ τε θανόντας,
Μηκέτι δ' 'ΕΝΡΙΚΟΥΣ, καὶ ἀγακλειτὸν ΓΥΛΙΕΛΜΟΝ,
Μηκέτ' ἀγανότερον δὲ ΓΕΩΡΓΙΟΝ αἶα Βρετάννη·
Καὶ γὰρ ΕΔΟΥΑΡΔΩΝ ἀρέται, ΚΑΡΟΛΩΝ τ' ἐρικύδεων,
'ΕΝΡΙΚΩΝ, ΓΥΛΙΕΛΜΟΥ, ἰδ' ἐνδόξου Γενετῆρος
Φαίνονται ἐν ΣΟΙ' γε ΓΕΩΡΓΙΟΥ ἀγλαὸς 'ΥΙΟΣ.

'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
'Αλβιόνων, ἄγε, κοῦροι, ἐριστικὸν εἶπατ' ἐπαινον,
Εἶπατε τῷ ΒΑΣΙΛΗΪ πολυφθόγγοισιν ἐν ὧδῆς·
Νικᾷτ' Οὐργίλιον, νικᾷτ' ἄδοντες 'Ομηρον,
Οὐδ' ἄλις ἀσόμενοι· ἀναρίθμητός γε μὲν ἄμμος.

'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
Πᾶσα πολυχρονίῳ πληροίη καρδία τέρψει·
Κτήνη, ἐν ἡδυγέλωσιν ἀγαλλιάσασθε νομῆσιν·
Αὐτόματοι σκιρτᾶτε δρυές, σκιρτᾶτε δὲ βουνοὶ
Μεῖζονι γηθοσύνῃ, ἢ ὅταν θαμινῆς ἅμα πέτρης
Θρηκίην ἄπτοντι λύρην ἐφέπεσθε μελωδῶ.

'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
Μηκέτι τερπνοτάτην αἶη θαύμαζε Βρετάννη
'Αρχαίου βασιλείαν ἐπιφθονέουσα Κρόνοιο·
Νῦν ὄντως ἄρα σοὶ χρύσειος ἐπήλυθεν αἰών.

'Αρχετε χαρμόφρονος, Μοῦσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδῆς.
'Αμμι νεοκτήτῳ στιλβηδόνι πάντα γελῶσιν·
Οὐδὲ μὲν ἦν πᾶσιν φάος ἔθνεσι Φοῖβος ἀφαιρῇ,
'Ην δὲ Σεληναίη τε καὶ ἄστερες· οὐδὲ μὲν οὕτως

APPX. Ἡμέτερον παύσειε φόως· ἴδιός γε Βρετάννην

Ἀσπασίως τρίλλιστος ἐπήλυθε Φωσφόρος αἴη.

Χαίροις, ὦ κύδιστε ΓΕΩΡΓΙΟΥ ὙΙΕ Ἀνακτος,
ὙΙΕ Ἀναξ, Μεγάλοιο ἀρειότερος Γενετῆρος·

Οὔποτε ΣΕΙΟ κλέους ἐπιλήσομαι, ἀλλὰ προθύμως

Ἀείσω πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἐν τε μέσοισιν.

Ὡς μετὰ Δαμοίταν Θύρσις μὲν ἔληγε μελωδῶν.

Τῶν δ' ἄρ' αἰσαμένων οὕτως διέκρινε Παλαίμων—

ΠΑΛ. Κοῦροι, ἐπιστήμη μεγάλη, ἡδεῖα δὲ μουσα

Ἀμφοτέρων· σὺ δὲ, Θύρσι, πολὺ νίκησας αἰίδων,

Οὐδὲ τόσον νίκησας, ὅσῳ θέμα φέρτερον εὔρες.

Rich. Dawes,

Coll. Emman. Alumnus.

[GRATULATIO ACADEMIÆ CANTABRIGIENSIS *auspicatissimas* FREDERICI Walliæ Principis et AUGUSTÆ Principissæ Saxo-Gothæ nuptias celebrantis. Cantabrigiæ typis Academicis. 1736.]

ΑΡΓΩ ἔσσελμος Γαίην ποθέουσα Βρετανὴν

Εἰσιδέειν, πόντοιο διέρχεται ὕγρα κέλευθα·

Οὐ μὲν Ἡρώεσσι κεκασμένη ἐκλέκτοισιν,

Ἰεμένοις, ὥς πρόσθε, δέρας χρύσειον ἐνείκαι·

Ἀλλὰ τι χρυσείου δέρατος μέγ' ἄμεινον ἄγουσα,

Κούρην λαμπροτάτην, πολυήρατον, εἶδος ἀρίστην,

Σοὶ δ', Ἡρως ΦΡΕΔΕΡΙΚΕ, φίλην Νυόν· οὐδὲ μὲν Ἀρης

Νηὶ κυβερνητῆρσιν ὁμιλέει· αὐτὰρ ὁδοῖο

Ἠγεῖται σὺν Ἑρῳσι φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη.

Ποίεο δὴ, Κυθήρεια, καλὸν πλόον· ἔλκετ', Ἑρωτες,

Ελκετε καλλιφυῇ γαίῃνδε Βρετανίδα κούρην.

Κούρη δ' ἐκ νηὸς θαλερόν γ' ἀνέφαινε πρόσωπον, APPX.
 Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα·
 Τὴν δὲ Ποσειδάων καὶ ποντοπόροι θεοὶ ἄλλοι
 Τηλόθεν ἀθρήσαντες, ἐπειγόμενοι προτὶ νῆα,
 Τέρπονται, μάλ' ἀγασσάμενοι, φρένας· οὐδ' Ἀφροδίτη
 Ἐγγύθεν ἰσταμένη τοσσῆνον ἐν ἱμέρον ὤρσει.
 Νηΐδες αὖ λαιψηρὸν ἐπορνύμεναι πανομιλεῖ
 Ἦθροισθεν, Κούρην περικαλλέα θαυμάζουσιν
 Ὀφθαλμοῖς ἄμυδις καὶ ἐπιφθονέουσιν ὀρῶσαι.

Ποίεο δὴ, Κυθήρεια, καλὸν πλόον· ἔλκετ', Ἔρωτες,
 Ἐλκετε καλλιφυῇ γαιήνδε Βρετανίδα Κούρην.

Κούρης δ' ἱμερόεντος ἀπὸ στόματος κίεν αὐδή·
 Δελφῖνες παρὰ νῆα δ' ἐριστικοὶ ἠγερέθοντο
 Φθόγγου ἀκουσάμενοι μελιηδέος· ὥς ὅτ' Ἀρίων
 Πόντον ἀν' ἠχήμεντα διερχόμενος κιθάριζεν·
 Ἰέμενοι δὴ ἕκαστος ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλείην
 Κούρην ἐμβιβάσεσθαι, εἴαν ποτὲ πῆμα γένοιτο
 Ἀργοῖ, ὀρινομένου φοβερῆς πόντοιο θυελλῆς.
 Ἐνθα χόρος συνάεισεν ὀμηλικίης ἐρατεινῆς
 Γηθόσυνος· φωνὴ δ' ὑπερήνδανε διὰ ΣΕΒΑΣΤΗΣ,
 Ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, λιγυραὶ δέ τε πᾶσαι.
 Φαίης ἂν Κούρην νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι ἀεῖδοιεν· τοίηγ' ἐξήλυθε μολπή.

Ποίεο δὴ, Κυθήρεια, καλὸν πλόον· ἔλκετ', Ἔρωτες,
 Ἐλκετε καλλιφυῇ γαιήνδε Βρετανίδα Κούρην.

Ἰδαῖος ποτὲ Κοῦρος ἐν ὠκυπόροισι νέεσσι
 Πόντον ἐπιπλώσας Ἑλένην εὐειδέ' ἀνῆγεν
 Ἐξ Ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων·
 Ἦτοι μὲν Ἑλένη προφερεστάτη ἦε γυναικῶν
 Κάλλει ἐριστίλβω· ἀλλ' οὐδέ μιν ἠγαγε Κοῦρος
 Ἀγνὴν, ἀλλ' ἀλιτήμον', ἀναιδείῃ τ' ἐπίσημον,
 Ἀλλ' αὐτῷ μέγα πῆμα, πόλῃ τε, παντί τε δήμῳ·

APPX. Ἀλλοίων δ' Ἑλένην ἤθεων, μορφῇ δέ τ' ἀμείνω,
 — Νῦν ῥα δι' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἐπαγινέει Ἀργῶ
 Ἕσυχος, ἐσσομένην μέγα χάσμα Βρετανίδι γαίῃ.
 Παύεο δὴ Κυθήρεια φίλη, παύεσθε δ' Ἔρωτες·
 Ἦλυθε καλλιφυῆς γαίῃνδε Βρετανίδα Κούρη.
 Ἀλλὰ Σὺ μὲν μάλα χαῖρε, γυναικῶν δία, ΣΕΒΑΣΤΗ·
 Χαῖρε Σὺ δ' αὖ, ΦΡΕΔΕΡΙΚΕ· λιλαιόμενος δ' ἐρατεινοῖς
 Ἔργοισι φρένα τέρπον· ἰδοὺ σπεύδουσι γὰρ ἵπποι
 Νύκτα Σοὶ ἱμεροπειθῇ ἀπ' Ὠκεανοῖο φέρουσαι.

Rich. Dawes, A.M.

Coll. Emman. Socius.

PROPOSALS

For printing by SUBSCRIPTION

PARADISI AMISSI

a Cl. MILTONO conscripti

LIBER PRIMUS

Græca VERSIONE donatus una cum

ANNOTATIONIBUS

A RICHARDO DAWES, A.M.

Coll. *Emman.* apud CANTABRIGIENSES Socio.

APPX.

—— Ζήσοιτε τρισόλβιοι ἄγροϊ

250

——— Χαρματοοίκητοι· φοβεραὶ δ' ἐπιχαίρετ' ἔρημοι,
 Κόσμος ὑποχθονίός τε, Σὺ δ' Ἀδης εὐρυβάθιστος
 Ἠγεμόν' ἐνδέξαιο νεήλυδα, τὸν γε νόημα
 Ὅν τόπῳ οὐδὲ χρόνῳ μετακίνητον φορεόντα.
 Αὐτοτόπος νόος ἐστὶ, καὶ αὐτοφύεσσ' ἀρετῇσιν
 Οὐρανὸν ἂν περίοιδε μεταλλάξαι τε καὶ Ἀιδην.
 Αὐτότατος δ' ἄρ' ἐὼν τίπτ' αὖ μελετῶμι τόποιο,
 Τῷ μόνον οὐκ ἴσος τὸν ὑπερμεγάλυνε κεραυνός;
 Ἀλλ' ὧδε προέθηκεν ἐλευθερίας ἀπολαύσειν
 Ἀφθονος, ἀλλ' ἐνθένδ' Ὑψίζυγος οὐπὸτ' ἀπείργει.

255

260

ANNOTATIONES.

v. 250. — Ζήσοιτε τρισόλβιοι ἄγροϊ] Hæc valedicendi forma, habito etiam ad ea quæ *odimus et arcemus* respectu, quemadmodum in *Versione* adhibui, apud *Virg.* occurrit, *Bucol.* VIII. 58. Vivite *Sylvæ*; et apud *Catullum*, II. 17. *Cum suis vivat valeatque mæchis.*

v. 252. Κόσμος ὑποχθονίός τε, Σὺ δ' Ἀδης εὐρυβάθιστος] Immanis videtur *Bentleio* hic esse ταυτολογία; hanc autem *Vir Doctiss.* (uti et alios, prout ipsi videntur, errores) non *Miltono*, quem optime semper scripsisse contendit (præsumens simul se quid sit optimum semper novisse) sed fictitio cuidam Editori ascribit. Mihi autem haud licere arbitror *Lectionem*, quæ hucusque ubique obtinuit, ex sola *Bentleii* conjectura rejicere; nec vero, si liceret, rejicerem; hujusmodi enim *Repetitiones* vel potius *Periphrases* apud optimos *Scriptores* frequenter admodum invenire est: hujusmodi sunt illa apud *Hom.* occurrentia—θάνατος

καὶ μοῖρα passim — θανεῖν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν *Il. H.* 52. θάνατον καὶ πότμον passim. — Διῆτον ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος *Il. H.* 119. Notandum est in ultimo exemplo non tantum *sensum* sed et ipsum magna ex parte *sonum repeti*—διῆτον — δηϊοτήτος. Libet etiam illud *Divi Joh.* adjicere *Apocal.* 9. 6. ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, καὶ οὐκ εὐρήσουσιν αὐτόν· καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν. *Bentleio* autem (ni fallor) instar omnium videbitur illud *Horatii* Quid foret *Iliæ Mavortisque Puer* si taciturnitas Obstaret meritis invida *Romuli*? quem in locum aliquis, cujus judicium in dubium vix vocabit *Bentleius*, hæc habet: “*Romuli* nomen subjungit (*Poeta*) cum eum περιφραστικῶς jam nominasset. Atque alii ita *Poetæ* non raro.” Quid autem *Cæcilio Plautoque dabit Romanus ademptum Virgilio Varioque*? Quidni et *Miltono* itidem licuerit *Regionis subterraneæ* nomen sub-

—Farewell, Happy Fields 250 APPX.

Where Joy for ever dwells : Hail Horrors, Hail
 Infernal World, and Thou profoundest Hell
 Receive thy new Possessor, One who brings
 A Mind not to be chang'd by Place or Time :
 The Mind is its own Place, and in itself 255
 Can make a Heav'n of Hell, a Hell of Heav'n.
 What matter where, if I be still the same,
 And what I should be, all but less than He
 Whom Thunder hath made greater ? Here at least
 We shall be Free ; th' Almighty hath not built 260
 Here for his Envy, will not drive us hence :

ANNOTATIONES.

jungere, cum eam περιφραστικῶς
 jam nominasset? Vide Bent. Ann.
 ad Carm. I. 7. 27.

v. 260. Οὐπὸτ' ἀπείργει] Præ-
 sens hîc pro fut. ideo adhibui
 quod rotundius videatur ; super-
 vacaneum autem esset similem
 hujus Temp. usum Exemplis con-
 firmare. Unicum tamen exhi-
 bebo, quòd de loco, in quo oc-
 currit, aliquid in transcurso li-
 beat observare, Il. Δ. 82. Ἡ
 ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ
 φύλοπις αἰνῇ Ἔσσεται, ἢ φιλότητα
 μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, ὅστ'
 ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέ-
 τυκται. τίθησι pro θήσει—Repre-
 hendit Doctiss. Clarkius Scripto-
 rem Gallicum Terassonum, quod
 huic præsagio aliquid inesse ri-
 diculi affirmaret. “Hoc enim
 (juxta Clarkium) aiunt Milites ;
 Rem non amplius in incerto
 fore ; quippe signum dedisse Jo-
 vem, aliquid jam apud se statutum
 atque decretum ; statim intellec-
 turos, Paxne futura sit an Bel-

lum.” Hæc autem omnia ex loco
 citato quam vix vi expressa sint,
 nemo non videt ; ibi enim nude
 declaratur, vel rursus futurum
 esse Bellum, vel Pacem a Jove,
 Belli inter homines arbitro, con-
 ciliatum iri : quod insulsum sa-
 tis, imo ridiculum videtur : hoc
 enim, absque Phænomeni non
 vulgaris ope, procliviter affir-
 māsse etiam Miles potuerit. Si
 igitur conjecturæ nostræ sit lo-
 cus, eundem errorem errasse vi-
 dentur Terassonus et Clarkius,
 quòd non senserint locum esse
 aliter punctuandum ; etenim ne
 literâ quidem mutatâ, sed posito
 ad finem sententiæ interroga-
 tionis puncto, perspicuus et sim-
 plex evadet sensus, et Militum,
 quos jam θάμβος ἔχεν εἰσορόων-
 τας, circumstantiis accommoda-
 tus. Quid enim magis obvium
 esse possit, quam ut Miles qui-
 libet, de Phænomeno insperato in-
 certus ac mirabundus, proximum
 quemvis percontaretur, quidnam

APPX. Ὡδε μὲν ἡσύχιοι βασιλεύσομεν· αὐτὰρ ἔγωγε

Ἐνδοξον κὰν Ἄδῃ οἶομαι ἐμβασιλεύειν·

Μᾶλλον ἂν Ἀδοτύραννος ἢ Οὐρανόδουλος ἐσοίμην.

ANNOTATIONES.

de ejus significato sentiret, an futura videretur Pax an Bellum? Ἡ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ Ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται;

v. 263. Μᾶλλον ἂν Ἀδοτύραννος ἢ Οὐρανόδουλος ἐσοίμην] Perversam hanc Servitutis exoptandæ aversationem videtur

suggestuisse illud *Æschyli*; ubi *Prometheus* jam scopulo infixus *Mercurio* minis refertum a *Jove* nuncium deferenti sic respondet, Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν, Σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ. Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρα, Ἡ Πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Προμ. Δεσμ. 965.

Here we may reign secure; and in my choice
 To reign is worth Ambition, tho' in Hell:
 Better to reign in Hell than serve in Heav'n.

- I. EVERY Subscriber is to pay 2 Shillings at the time of Subscription, and on the delivery of a Book in Sheets 2 Shillings more.
- II. The Book will be put to the Press as soon as a competent number have Subscrib'd.
- III. The English Text will be printed opposite to the Translation as in the Specimen prefix'd, if leave can be obtained from the Proprietors ; otherwise, a Latin Translation of the Greek.
- IV. The Paper and Letter will be the same with those of the Specimen.

Subscriptions are taken in by *C. Crownfield* and *W. Thurlbourn* in CAMBRIDGE ; and by Messrs. *I. and P. Knapton* ; and Messrs. *W. Innys* and *R. Manby* in *Ludgate-Street* ; and Mr. *Charles Hoguel* in the *Strand*, LONDON.

N.B. The Translator will procede to the Second Book, and so on ; if He meets with sufficient Encouragement.

Mr. R. DAWES to the Rev. DR. TAYLOR.

APPX.

319

Newcastle, May, 31st. [1744].

SIR,

BE pleased to accept of my most hearty congratulation upon your late preferment¹, and thanks for the favour and honour of your letter.

The point controverted between us stands thus: you had advanced, that the ancient Greeks expressed the power EI by the single vowel E. The authorities, to which you had appealed, seemed to me, and still seem, to be inconclusive. I took the liberty to hint such objections as the principal of those authorities appeared liable to, desiring at the same time, that, if you was furnished with any more, you would be so kind as to communicate them. This favour you very *readily granted. You likewise proceeded to make a reply to the objections, which I had hinted. I shall now in my turn offer my sentiments upon each particular of your letter, flattering myself, that I shall make it appear, that the authorities, upon which you build your hypothesis, are not able to support it. 320

The first is that of *Victorinus*, which you thus cite: *E et O ternas habebant apud eos [Græcos] potestates*. But I am perswaded, that you will find reason, upon second thoughts, to acknowledge, that the grammarian is there treating upon the triple

1. Dr. *Taylor* succeeded Dr. *Reynolds* as Chancellor of Lincoln, in April, 1744; took possession of the Living of Lawford

in Essex, in April, 1751; succeeded Dr. *Terrick* in a residentiaryship of St. Paul's in July 1757, and died April 4, 1766.

APPX. power not of the Greek but of the Latin E; and
 — that the third power, which he mentions, is what
 obtained, when E in Latin words answered to EI in
 the Greek ones, from which they were formed, as in
*Homeréus, Diomedéus*², &c. in Greek Ὅμηρος, Διο-
 μέδης, &c. I should write the passage thus: *Nostri
 Latini cum literis uterentur, quas a Græcis accepe-
 rant, A, B, etc. (et Græci vocales habebant totidem
 quot et nos, A, E, etc. nam H et Ω postea sunt ab
 his repertæ,) E et O ternas habebant apud eos [La-
 tinos] potestates, ut E esset breve et productum,
 I autem longum quodammodo sonaret cum ex [Græ-
 cis] E et I ductum esset*³. To suppose *Victorinus*
 here treating upon the Greek E makes him incon-
 321 sistent * with himself; for in the very next page he
 tells us expressly, that amongst the Greeks O was
 indeed allowed a *triple* power, but that E had only
 a *double* one: *Apud Græcos autem — E — duarum
 obtinet vicem brevis et productæ; O vero et pro
 brevi, et pro longa, et pro U posita est.* He tells us
 much the same thing in another passage, which
 you yourself have quoted, pag. 7. of your *Commen-
 tary*: *Significaveram, priusquam Græcis inter voca-
 les repertæ sunt H et Ω, vicem earum tam apud
 illos quam apud nos explesse E et O; O etiam
 scribi solitam pro OΥ.* Surely he would have added
uti et E pro EI, or something tantamount, if he had
 before intended to suggest any such thing. His
 silence in this respect has the force of a negation;
dum tacet, clamat. Thus we find, that *Victorinus*,
 instead of confirming your hypothesis, declares
 clearly against it.

2. *Homeréus* Hor. A. P. 120. *Diomedéus* Ovid. *Centaurea* Hor. Carm. 1, xviii, 8. *Cyllenæa* Epod. xiii, 9. *Dædaléo* Carm. II, xx, 13. iv, ii, 2. *Democratéi* Bentley ad Cic. Tusc. I, xxxiv. *Gigantéo* Hor. Carm. III, i, 7. *Iam-*

béis A. P. 253. *Niobéa* Carm. IV, vi, 1. *Penelopéa* Æn. II, 192. &c.

3. Vide *Taylori* Comment. ad *Marmor Sandv.* p. 6., et supra ad *Daves.* pp. 230, 1.

The second authority, which you produce, is that APPX. of *Athenæus*: Παντες οἱ ἀρχαιοὶ τῷ ΟΥ ἀντι τοῦ Ο — στοιχείου προσεχρῶντο, παραπλησιῶς καὶ τῷ ΕΙ ἀντι τοῦ Ε⁴. These words you say are interpreted by the critics, as if the author had said, *The Ancients used ΟΥ and Ο, ΕΙ and Ε promiscuously*. The critics must excuse me, if I cannot concur with them in being so liberal to Athenæus, as to bestow upon this passage just twice as much meaning * as it ever 322 had in it. He tells us only, that the Ancients used ΟΥ instead of Ο, and ΕΙ instead of Ε: but as to the converse he is extremely silent. This observation of Athenæus, I presume, relates to such words as νοσοῦς and Ξεινοῦς, instead of νοσοῦς and ξεινοῦς. If this be the case, it either does not affect the present controversy, or makes against your hypothesis. I could wish you had referred me to the page, where it occurs in Casaubon's edition. But you have contrived a method by transposing the author's words to make him affirm the converse of what has hitherto been his constant doctrine. But the ancient system of grammar, you say, requires this transposition. It indeed allows of it, as far as Ο and ΟΥ are concerned; but this, with submission, is all that it does.

Your next quotation is from *Plato*⁵: Οἱ ἀρχαιοτάτοι ἡμέραν τὴν ἡμέραν ἐκαλοῦν, οἱ δὲ εἴμεραν. You are welcome to add, if you please, οἱ δὲ ἐτι καὶ εἴμεραν, for even so the passage will have no relation to any thing, which I maintain. It does not at all concern my cause, in how many different manners soever any word was at different times or at the same time written. All that I contend for is, that the same Greeks, who wrote Ε, never pronounced it ΕΙ, any otherwise than as Α was pronounced ΑΛΦΑ, * that 323 is, when its name, not its power, was considered. I

4. Omnino conf. supra ad pp. 232, 3.

5. οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. Cratyl.

T. I. p. 418. C. 5. Galen. T. IX, p. 479. ἡ καὶ εἰ δι' ἐνὸς χαρακτῆρος—οἱ καὶ ὦ.

APPX. shall here take occasion to offer my sentiments concerning the passages in *Mich. Apostolius* and *Plutarch*, pagg. 8 and 9 of your Commentary. I am perswaded, that the emendations you have suggested to be necessary have proceeded from a mistake about the meaning of those authors. When the former says, γραφας μικρον ΟΥ, and the latter, ΟΥ μεγα γραφαντες, they mean not the *diphthong*, as you apprehended, but the *vowel* called ΟΥ, that is O. It was the general, if not universal, custom of the Greek writers to express the *letters* not by their *character*, but by their *name*. This you will find to prevail quite through *Lucian's* Δικη Φωνηεντων.

You procede in the next place to cite from the Sigean Inscription, ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ and ΕΠΟΕΙΣΕΝ. The former word in Shuckford's⁶ copy, appears in this manner, ΜΕΛΕΔΑ-ΙΝΕΝ. If the other copy, which you mention, exhibits the same representation I should desire to know what account you give of the vacant space betwixt the two letters A and I; for you have brought those letters together. I account for that vacant space by supposing it to be only misplaced, and that it should be thus represented

324 ΜΕΛΕΔΑΙΝΕ-N. * By this means we have room for the I necessary to the completion of ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΙΝ. I had no thoughts of having recourse to the Doric dialect in order to solve an appearance in an inscription manifestly Attic. I have been for some time fully satisfied, that different dialects were never mixed by any of the γονιμοι Greeks. But supposing the other copy of the inscription exhibits ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ without any such interstice as appears in Shuckford's, I shall oppose the one to the other, that so the authority of both may be destroyed. As to the other word ΕΠΟΕΙΣΕΝ, which you say shews, that E and EI were convertible; all that I can gather from thence is, that E and I were capable of

6. [Connect, I. 264.]

being by inaccuracy transposed, that is, that ΕΠΟΕΙ- APPX.
 ΣΕΝ might be written instead of ΕΠΟΙΕΣΕΝ. For —
 I think there is no reason to imagine, that this verb
 was ever used by the Greeks without the I subjoined
 to the O. That it has sometimes that form in the
 present editt. and perhaps MSS. amounts to no-
 thing; nor is it of any moment, that ποιεῖν often has
 the first syllable short, for indeed it cannot be other-
 wise, unless the I be doubled in pronunciation. But
 to allow, that there is no blunder in the form ΕΠΟ-
 ΕΙΣΕΝ, it can only be an argument, that EI was
 sometimes used instead of * the common way of 325
 writing Η⁷. But this is foreign to the present
 dispute.

Instead of ΕΙΜΙ and ΣΙΓΕΥΕΥΣΙ, which are in
 Shuckford's copy, the other as you acquaint me has
 ΕΜΙ and ΣΥΚΕΕΥΣΙΝ. Such a difference as this
 disqualifies both copies for being of any authority
 with respect to these two words: nay, the credit of
 the whole inscription is affected by it. Let me add,
 that, probably, at least, they both give the latter
 word an absurd form. There seems to be no reason
 for doubting, that it should be ΣΙΓΕΙΕΥΣΙΝ accord-
 ing to that of ΣΙΓΕΙΕΣ. Upon the whole, no part
 of the inscription can be justly allowed to have any
 weight in the present controversy, except the two
 words ΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝ and ΣΙΓΕΙΕΣ: and for whether
 of us these declare, I need not mention. And here
 be pleased to consider, whether it would not have
 been an extravagant wantonness to intend, that the
 letter E in ΣΙΓΕΙΕΣ should be pronounced EI, when
 this very power is in the preceding syllable ex-
 pressed in full. You meet with nothing similar in
 the use of O.

Another authority referred to in your Commen-
 tary is the Delian Inscription. To this I objected,
 that the inscription was Æolic, and that, therefore,

7. See above p. 218. and Auctarium.

APPX. the power * of the verb EMI was there not EIMI but
 — HMI. You reply, “ 1st. If I maintain, that EMI is
 326 archaicè for EIMI, and you, that it is Æolicè, our
 assertions are not binding, the one upon the other ;
 but there must be some third judgment, some other
 topic to be concluded by.” I answer, that supposing
 neither of us could give a reason, whereby his hypo-
 thesis might appear the more probable, our asser-
 tions would amount to no more than if we had both
 been silent. So that even upon that footing the
 authority of this inscription would be set aside ; and
 that would be enough for my purpose. But further,
 the digamma F, which appears in the inscription, is
 a strong argument for its being Æolic : for that the
 digamma was peculiar to that dialect is at least highly
 probable from the epithet constantly given it. The
 inscription has still further marks of Æolism : for if
 it was not Æolic, there is no doubt to be made, but
 that we should have there had TOF AFTOF ΛΙΘOF,
 not TO AFTO ΛΙΘO : for why should the power of
 the aspiration Waw be left to be thrice understood,
 when 'tis plain, that a character expressive of it was
 ready at hand ? The reason of our meeting with
 such instances as ΔΙΟΝΥΣΟ is, that in other parts
 327 of Greece there was no capital character * denoting
 the aspiration *Waw*. This, as well as the other as-
 piration *He*, was left to be supplied by the common
norma loquendi. On the contrary, supposing the
 inscription to be Æolic, it will be liable to no such
 objection ; the power of the words will be τω αωτω
 λιθω ημι. The T, which I have prefixed to the O, is
 absolutely necessary ; for αωτος destitute of the ar-
 ticle never means *the same*. Now my hand is in, I
 shall add another conjecture about the genuine form
 of this inscription, which I am perswaded has been
 still further corrupted. The reading, which now
 prevails, is no verse ; and the language, when con-
 sidered as prose, is vitious. The nature of prose
 requires the article along with ανδρας, as well as with

σφέλας, ὁ ἀνδρίας, or rather ὁ τε ἀνδρίας καὶ το σφέλας. APPX.
 And now we have no sooner rectified the language, —
 but what confirms the emendation instead of prose
 there turns out a complete Iambic verse⁸, to be
 thus pronounced, Τῶν τῶ λιθῶ μ' ὁ τ' ἀνδρίας καὶ το σφέ-
 λας· or Τῶν τῶ λιθῶ ημ' ; for the Æolians might per-
 haps allow of this hiatus, though the Athenians did
 not. The Υ in ΑΨΥΤΟ I imagine has been written
 near the Ψ in the later times, by way of explication
 of the antient power of that figure ; for what is now
 written αὐτος is never used as a trisyllable.

* You proceed 2dly, “ If I allow you your opi- 328
 nion, it does by no means conclude against mine.
 For instance, if the Æolians wrote ΗΜΙ and the more
 modern Greeks ΕΙΜΙ, does it therefore follow, that
 the more ancient Greeks did not write ΕΜΙ ? For be
 pleased to observe, that you are bound to maintain
 a negative illation.” You must mean an illation
 universally negative. But, with submission, I con-
 ceive the case to be of a very different nature.
 You assert, that what was written Ε by the ancient

8. “ I'll try my hand at it, and
 shall keep exactly to the letters ;
 only beg leave to suppose a
Tau, which in above 2000 years
 may have been worn out at the
 beginning. I read, Τοῦ αὐτοῦ
 λίθου εἰμ' ἀνδρίας καὶ τὸ σφέλας.
 Ex eodem lapide sum statua et
 basis. That is, to the then
 pronunciation, and in the now
 orthography, Ταῦτοῦ λίθου εἰμ'
 ἀνδρίας καὶ τὸ σφέλας. Which
 is a true Iambic verse, and
 that establishes the correction.
 This indeed was worth telling ;
 to be both of the same stone, in
 a Coloss, was both costly and
 extraordinary.” From Doctor
 BENTLEY's letter to Doctor
 Mead, pp. 252, 3, which has
 been lately printed by the very

learned and sagacious critic,
 Doctor C. Burney. [“ I ima-
 gine that the letter T at the be-
 ginning of this line must have
 been worn out when Copies were
 taken of it, and that it began
 τοῦ αὐτοῦ and not οὐ αὐτοῦ.”
Shuckford's Connect. I. 259. (b)
 Lond. 1728. See *Stewart's An-
 tiq. of Athens*, III. 58, 9. *R. P.*
Adv. pp. 41. 76, 7.] R. B. has
 achieved a similar restoration ad
Statii Theb. II. 342. *tua me, pro-
 perabo fateri, Angit amata salus*
 —Forte, *Tangit, amate, salus.*
Cic. fr. pro Flacco, p. 33. *tum*
denique quid Molitæ et Loreni de
L. Flacco existiment, audiemus.
Molitæ aperte codex, sed videtur
scribendum Tmolitæ. A. Mæus.

APPX. Greeks was sometimes pronounced EI : and as a proof
 — of this you appeal to EMI in the Delian inscription.
 But this amounts to no proof, unless it be impossible,
 that EMI in that inscription should have any other
 power than EIMI. Whereas I have assigned another
 power indisputably possible, nay highly probable, or
 rather certainly true.

Lastly, if the Delian Inscription be, as I maintain,
 Æolic, 'tis plain, that your account of dialects and
 archaism is not applicable to it. By your account,
 the distinction of dialects, as far as relates to the
 powers $\eta\mu$ and $\epsilon\mu$, did not take place, till the cha-
 racter H was introduced. But, according to my
 explication, we have in this inscription the power
 329 $\eta\mu$ in the * form $\epsilon\mu$. So that your notion of archaism
 and mine of dialects are not found to coincide.

I am preparing for the press a volume in the
 critical way, (which I shall desire the favour of you
 to revise,) with the following inscription: *Emenda-
 tiones in Poetas Græcos, Aristophanem, Euripidem,
 Sophoclem, Æschylum, Callimachum, Theocritum,
 Pindarum, Hesiodum, Homerum. Præmittitur dis-
 sertatio de præcipuis Poetarum dramaticorum metris,
 uti et de Accentibus cum ψευδωνυμοῖς⁹ tum veris.
 Hanc excipiunt animadversiones in Cl. Bentleii
 Emendationes in duas priores Aristophanis Fabulas.
 In Præfatione autem disseritur de aspiratione Vau
 prout in sermone Homérico obtinebat. Agmen ex-
 tremum claudunt alteræ Animadversiones in Phile-
 leutheri Lipsiensis sive Bentleii Emendationes in
 Menandri et Philemonis Reliquias¹⁰. I have a pretty
 large apparatus, out of which these emendations will
 be selected; upon Aristophanes in particular about
 1500. For one of these I am in a great measure
 obliged to a conjecture of yours, *Lect. Lys.* p. 686.*

9. Nullæ notæ accentuum, quo-
 rum omnis hodie ratio præpos-

tera est atque perversa. *R. B.,
 Millio*, p. 82.

10. See above p. 94.

For the nonsensical αναπολεισθαι you write απολιστα- APPX. θαινει. But we have by this means a Dactyl in the beginning of a Trochaic verse, contrary to the laws of that metre. By the way, the true writing of the verb you have offered * is απολιστανει. I read αν 330 απολιστανοι¹¹. This reading you will find preferable to your conjecture, even in point of diction. I need not mention its conformity to the laws of Trochaic verse, or the proximity of its form to that of the common lection.

Your company at Newcastle will give very great pleasure to, Sir,

Your obliged humble servant,

R. DAWES.

P. S. I am afraid, that the only subscription for your Demosthenes, which I shall be able to send you, will be my own. The good people in this part of the world are not very fond of Greek. Please to send me a transcript of the other reading of the Si-gean inscription.

11. See above p. 602.

Advertisements from a Newcastle Newspaper, 1747.

I. SHORTLY will be published extracts from a MS. Pamphlet entitled *The Tittle-tattle-Mongers*;—titles of the Extracts, 1. the origin of the Names *Nesowanassa*¹ and *Logopoiians*².—2. The blushing

1. *Nesowanassa* i. e. the queen of the islands [R. D. has suggested another queer derivation of this word which I shall leave as an exercise for the acumen of his readers.]

2. *Logopoiion* — *Logopoeium*

—logo' poi—boi—bois French for wood—i. e. Log o'wood. [It is somewhat extraordinary that this playful, but whimsical derivation of *Dawes* should have excited the indignation of illustrious scholars. With the taste or

APPX. diffidence of a certain Poet³ illustrated; The true
— reading and meaning of the Iambic verse preserved
by *Lucian*⁴.—3. The wisdom of certain Genii in

courtesy of tracing a word up to a head not its own I have no concern; the conceit may have been intended as the vehicle of personal spleen, unworthy of our great Critic; it is, however, at present, as far as I know, perfectly harmless. If it were obvious to me that those, who are inclined to seek, could find something unpalatable in this Etymology, it should not stand here: surely it is not correct to state *quibusdam, quos audio sapientes habitos in Græcia, placuisse mirabilia quædam; sed nihil est, quod illi non persequantur suis argutiis*. Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ, καὶ στωμύλματα, Χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης. *Photius*; Λογοποιῶν: πλάττων λόγους ψευδεῖς. *Soph. Aj.* 148. τοιούσδε λόγους Ψιθύρους πλάσσω. See *Pierson. ad Mær.* p. 244. *Heindorf. ad Plat. Euthydem.* p. 360. —As it is probable that R. D., in general, examined “critically the passages which he occasionally quotes,” I shall, on this account, enumerate the citations which have been admitted into this pamphlet, and subjoin his translations of them, wherever they occur.] οὐχι τὴν πόλιν λέγω. Μεμνησθε τοῦθ', ὅτ' οὐχι τὴν πόλιν λέγω, ἀλλ' ἀνδραρία μοχθηρά, παρακεκομμένα, Ἀτιμα, καὶ παρασημα, καὶ παραξένα. *Aristoph. [Ach.* 515. ὅτ' *Bentleius*; *Brunck* was the first editor who resolutely maintained that the final vowel in ὅτι never suffers elision in Attic Comedy: See *Misc. Cr.* p. 442. *Stanley*

seems to have suspected it, ad *Æschyl. Vit.* p. 707. *Oportet autem neque recentiores viros in his fraudare, quæ vel repererunt, vel recte secuti sunt; et tamen ea, quæ apud antiquiores aliquos posita sunt, auctoribus suis reddere.* *Celsus L. II. c. 14.* *Demosth. Phil. I.* [p. 38. l. 16. ed. *Par.*] ἀνοητατοὶ εἰσὶν οἱ λογοποιοῦντες —of all fools your tittle-tattle-mongers are the greatest. *Lysias* p. 305. ed. *Lond.* λογοποιοῦντας καὶ ψευδομένους—indulging themselves in tittle-tattle and lyes. *Antiphanes* apud *Athen.* [VI. 224. C.] Ἐγὼ τεως μὲν ὦμην (l. ὥομην) τὰς γοργόνας εἶναι τι ΛΟΓΟΠΟΙΗΜΑ. Hitherto I imagined the Gorgons to be an idle fiction [vide *R. P. Adverss.* p. 76.].

3. [*Mark, afterwards Doctor M. Akenside—forgive my song, That for the blushing diffidence of youth, P. of I. III. 204.*]

4. *Lucian.* [*Necyom.* l. 456.] Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θρασος τοῦ νου πλεον—This is a verse from *Euripides' Andromeda* preserved by *Stobæus*, tit. LII. p. 201. ed. *Grot.* where the reading is Νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σθενος τοῦ νου πλεον [*Musgr. Fr. Androm. XI.*] My youth put me upon it, and confidence greater than my sense. —πλεως and πλεων—*plenus, plenum*. [How this remark was introduced into the context of the pamphlet, I cannot recollect. I was favoured with the loan of a copy of this work by that illustrious critic on *Shakspeare*, the late *Rev. Dr. Farmer*; but I was

their application of a Character in a certain poem⁵. APPX.
 —4. The Character of *Porcus*. *Porcus* with a pen
 in his hand, recommended as a proverbial Expression
 to answer the Latin *Asinus*⁶ *ad Lyram*.—5. The
 Character of *Strepsodicus*⁷.

not at that time meditating an edition of Dawes. “Simplex est πλέως, πλέα, πλέων in compositis, ut solet, utriusque generis sunt ἐκπλεως, κατάπλεως, ἀνδ-πλεως, etc.” *Heindorf. ad Phædo* p. 120. conf. *Musgr. ad Soph. Aj.* 1130.].

5. *Thee too, facetious Mommion, wandering here, Thee, dreaded Censor, oft have I beheld Bewilder'd unawares: alas! too long Flush'd with thy comic triumphs and the spoils Of sly Derision! till on every side Hurling thy random bolts, offended Truth Assign'd thee here thy station with the slaves of Folly. Thy once formidable name Shall grace her humble records, and be heard In scoffs and mockery, banded from the lips Of all the vengeful brotherhood around, So oft the patient victims of thy scorn.* P. of I., III. 179.—[This work, which, according to Mr. Gray, was published at least nine years too early, first appeared in 1744. In the revisal of it Dr. A. had the grace to cancel this passage; “But let it go for what it is;—the dulness of the *Ridicule* will sufficiently atone for the abuse of it:” as *Warburton* observed on a similar occasion in the postscript to his dedication to the free-thinkers, P. xlii.] Ἀοιδόρησαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπιφθόρον, Ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις [l. εἰ τις—but ὅστις is right] εὖ λογίζεται. *Aristoph. [Eq.*

1274.—*Misc. Crit.* p. 511.] Ὀν δητὰ μῆπω ΝΟΥ τοσονδ' εἰην κενῇ *Soph. El.* 405.[=403. conf. *R.P.* ad *Hec.* 1261.] No: I hope I am not so void of sense.—*Quis inepte* (sic) *Tam patiens urbis, tam ferreus, ut teneat se?* *Juven.* [Sat. I, 30, 1.] —*Multa diuque tuli; tandem* (sic) *patientia victa* [*Ovid Amor.* III. El. xi, 1. conf. II, xix, 49.] *Turno tempus erit, magno cum optaverit emptum Pallanta*—[*Virg. Æn.* X, 503.]

6. [From a particular train of thought, which he owed, perhaps, to his rural situation, R. D. discovered an interesting affinity between the words ὈΝΟΣ and ALDERMAN which he was wont to point out to the higher forms. Indeed, this appellative, we are told, became in the lapse of ages, a proper and personal name in the Latin language; *Gentile nomen, ASINIUS, Varonis de Re Rust.* II, 1. *in similibus derivandis auctoritate, cum Sigonio, de Nom. Rom. c. III. et Facciolato in Lex. Latinit. in v. ab asinis ductum esse putamus.* *J. Thornbecke de Asinio Pollione*, p. 2. (1). It is, however, deeply to be regretted that *Dawes* could feel any pleasure in regaling his boys with such scurrility.]—Καὶ νυχίαν ἐκατὴν καὶ αἰπεινήν (l. ἐπαινήν) περσεφονείαν [*Lucian.* I. *Necyom.* 9. 469. conf. II. I, 569.].

7. [Of this I know nothing.]

APPX. II. Philonoi Antipolypragmonis Epistola ad juvenem αλαζονοχαυνοφλύαρον⁸ *Antonium Askew*, M. B.

8. Archestratus apud Athen. I. 29. C. [Εἰ δέ τινες σκώπτουσιν αλαζονοχαυνοφλύαροι]. *Aristoph.* [Av. 825-6.] οἱ θεοὶ τοὺς γηγενεῖς Αλαζονενομενοὶ ποθ' ὑπερηκόντισαν. [κᾶθ' ὑπερηκόντισαν Edd. Ald. and Junt. 1, 2. καθυπερηκόντισαν ed. L. Bat. 120. 1624. which *Kuster* has followed, and *Brunck* confirmed by three of his MSS. See also a fragment of *Eupolis* preserved by *Athenæus*. V. p. 218. C., and emended by *Porson* in *Adverss.* p. 75. *Photius*: Σαλακωνία: αλαζονεία ὑπὲρ τὸ δέον· καὶ σαλακωνίσαι αλαζωνεύεσθαι· αλαζόνας δὲ ἔλεγον τοὺς ψεύστας καὶ μεγαλαύχους. See *Lambin.* ad *Cic.* Epist. lib. xvi. xviii. and *Reisig.* Conject. pp. 53—55.]. *Lucian.* [1. Mort. Dial. x. 8. p. 369.] Ω Ζευ! ὅσῃν μὲν αλαζονειαν κομίζει, ὅσῃν δὲ τὴν αμαθίαν. [*Æschyl.* Agam. 863.] Ἀπαξ ἑκάστῳ καθθανων μορφωματι. [*Aristoph.* Eq. 1239.] Κλεπτειν, επιορκειν, και βλεπειν εναντιον. [κλέπτων ἐπ. as 428. ὅτι ἡ πῖωρκεις θ' ἡρπακὼς, *Brunck.* ad l. 298. Καπιορκῶ γ' ἐμβλεπόντων. *R. P.* apud *P. P. D.* ad Ach. 739. *Æd.* Tyr. 413. Σὺ, καὶ δεδορκῶς, οὐ βλέπεις ἴν' εἰ κακοῦ. δέδορκας κοῦ βλ. ante *Reiskium* quicum consentit *Brunckius.* Diversa paullo *Demosth.* Olynth. II. p. 23. οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδικοῦντα καὶ ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. *Xenoph.* Anab. II. pp. 172, 3. Ἐπὶ δὲ τῷ κατεργάζεσθαι ὧν ἐπιθυμοίη, συντομωτάτην ὁδὸν ᾗ εἶτο εἶναι διὰ τῷ

ἐπιορκεῖν τε καὶ ψεύδεσθαι καὶ ἔξαπατᾶν.] *O fortunatam natam me consule natam* (sic) [*Juv. Sat.* X. 122. *Quintil.* lib. xi, 1. p. 966. *Burm.* *In carminibus utinam pepercisset* [*M. Tullius*], *quæ non desierunt carpere maligni*, Cedant arma togæ, concedat laurea linguæ. *Et*, *O fortunatam natam me consule Romanam.* On which *Mr. Markland* observes in a marginal note, *Sumsit hæc Quintilianus ex Sallustii Orat. in Ciceronem.* See *Santen.* ad *Ter. Maur.* p. 218.] *Quid tantum digno feret hic promissor hiatu? Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus* [*Hor. A.P.* 138—]. *Quod medicorum est, Promittant* (sic) *medici* [*Hor. Epist.* II, ii, 115.]. *parcit Cognatis maculis similis fera* [*Juv. Sat.* XV. 159.]. That learned and worthy Secretary to the Society of Antiquaries, the Rev. *John Brand*, ὁ μακαρίτης, engaged to favour me with copies of *R. D.*'s letters inserted in certain Nos. of a provincial Newspaper, which he had preserved. They contained, chiefly, strictures upon *Dr. Askew's* projected edition of *Æschylus*; but he was removed from this feverish state of existence, prematurely for society, and before he had half done even his own tale. *O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, et inanes nostras contentiones! quæ in medio spatium sæpe franguntur, et corruunt, et ante, in ipso cursu, obruuntur, quam portum conspiciere potuerunt.* *Mr. Brand* was a faithful friend and profound scholar, an

Coll. Emman. apud Cantab. non ita pridem Pseudo- APPX.
Socio-Commensalem *Æschyli* Editionis promisso-
rem. In qua ὁ δεινα obiter, festivum caput, ex suis
virtutibus ornatur.

III. Consilii a *Pantolmo Thrasonida* Academiae
Panalazonicæ alumno, undecimum ætatis annum⁹
agente, de Lycophrone edendo suscepti declaratio.

able theologian and zealous pro-
moter of antiquarian researches.]

9. —*duri puer oris et audax*
[Ovid. Met. V. 451. Martial.

Epigr. Lib. v, lviii. 10. *Si duri*
puer ingeni videtur, Præconem
facias, vel architectum.]

[Extract from a Pamphlet entitled "*Tittle-tattle-*
mongers ; 8vo. *Newcastle upon Tyne*, 1747."

ÆNEAS in the first book of the Poem, v. 100. (96.)
calls Diomedes the bravest of the Grecians :

O Danaum fortissime gentis

Tydide

But Virgil very well knew that this character did
not belong to Diomedes but to Achilles ; and not
only so, but further that Ajax, not Diomedes, was
second to Achilles¹. Accordingly we read in Pindar,
Nem. VII. 39.

1. Hom. Odyss. Λ, 468. Αἰ-
αντός θ', ὃς ἄριστος ἔην Φεῖδός τε
δέμας τε Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ'
ἀμύμονα Πηλεΐωνα. Scolion apud
Brunckium in Anal. Gr. i, p.
157. xii. Παῖ Τελαμῶνος, Αἴαν
αἰχμητὰ, Λέγουσιν σ' ἐς Τροίαν
ἄριστον ἔλθεῖν Δαναῶν μετ'
'Αχιλλεία. Vide Addenda. DRY-
DEN, also, in the dedication of
his translation of the *Æneis* had
defended Virgil in his preference
of Diomed.—" You may please,

my Lord, to take notice that the
Latin author refines upon the
Greek, and insinuates that Ho-
mer had done his hero wrong,
in giving the advantage of the
duel to his own countryman :
though Diomede was manifestly
the second champion of the Gre-
cians ; and Ulysses preferred
him before Ajax, when he chose
him for the companion of his
nightly expedition ; for he had
a head-piece of his own, and

APPX.

Οὐ κεν ὅπλων χολῶθεις
ὁ καρτερός Αἴας ἐπαξε δια φρενῶν
Λευρὸν ξίφος, ὃν Κρατὶ-
στον Ἀχιλλεύς ἀτερ.

Non sane armorum causa iratus fortis
Ajax—transfixisset perpectus latum ensem—
Quem fortissimum, Achille excepto,—

In Sophocles likewise we find Ulysses himself assign-
ing Ajax the same place, v. 1357 (1340).

———— ΑΡΙΣΤΟΝ Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικομεσθα, πλὴν Ἀχιλλεύς.

fortissimum Argivorum, quotquot ad Trojam perve-
nimus, excepto Achille. Upon Hector's challenging
the Greeks to a single combat during the retirement
of Achilles, nine of the Princes accept the challenge.
The Lot is cast and falls upon Ajax: This Homer
tells us was the very Event the Greeks wished for:

Ἐκ δ' ἐθορε κληρὸς κυνέης, οὐδ' ἠθέλον αὐτοὶ
Αἴαντος — [Il. H, 182.]

Exiliit autem sors e galea, quam utique volebant ipsi,
Ajacis. Virgil, I say, could not be unacquainted
with this order of the Grecian Heroes, any more
than Horace, by whom Ajax is called, *Heros, ab
Achille secundus*. [Serm. II. iii. 193.] And indeed
as to Achilles, in his fifth (fourth) Eclogue (36) when
he has no partial view, we find him writing in con-
formity to the established tradition: *Atque iterum
ad Trojam magnus mittetur Achilles*. Nor can it
with reason be urged that Virgil was induced by any
metrical convenience to make use of *Tydidē* the
patronymic title of Diomedes, rather than that of
Achilles, *Pelide*; since they have precisely the same
syllabical quantity. His design in thus running
counter to the consent of the ancients was I think

wanted only the fortitude of ano- and that he might compass his
ther, to bring him off with safety, design with honour."

indubitably this, viz. that from the Reader's having APPX. preconceived this exalted opinion of Diomedes's Bravery, the character which this Hero gives Æneas in the 11th Book, (281—287.) might redound to his honour in the highest degree:

*Munera, quæ patriis ad me portastis ab oris,
Vertite ad Ænean; stetimus tela aspera contra
Contulimusque manus: experto credite quantus
In clypeum assurgat, quo turbine torqueat hastam.
Si duo præterea tales Idæa tulisset
Terra viros, ultro Inachias venisset ad urbes
Dardanus, et versis lugeret Græcia fatis.*

With the same view we find Diomedes ennobled with the same Epithet in the Æneis² which is given to Achilles in the eclogue above mentioned (viii, 9.):

Mittitur et magni Venulus Diomedis ad urbem—

Had the same character of Æneas proceeded from an insignificant, worthless Creature, nothing could have rendered the hero more ridiculous. The only way whereby such animals can contribute to the real praise of any person is to depreciate him.

2. "In the old Translation of Virgil set out by Phaer and Dr. Thyne, they are call'd the XII Books of Virgil's Æneidos; and the Running Title of every Page is the I, or II, or III Book of Virgil's Æneidos. Without question, that was the Language in those days all over the Nation. So that if the Examiner's Mumpsimus should pass for an Argument, the Æneidos should be the

current Language at this day; and those that call it Æneis must be run down for Pedants.—I do not here disparage those excellent Pens, that have unawares fallen into the common Error; but to defend it against manifest Reason, and to vilify those that would reform it, is a plain instance of Positive and Pedantic Genius." R. B.'s PREF. to his Answer to Boyle, PP. xcii, xciii.

CORRIGENDA IN TEXTU.

- P. 134. l. 5. lege, ΕΙ τι † ΔΕΟΙ.
 247. col. 2. l. 5. corrige, 288.
 265. l. 31. corrige, 'ΑΝΑΣΣΕΝ.
 372. l. 11. lege, ὀπλοῖς ²⁴ *.
 383. l. 1. corrige Ἀπόλλωνος.
 394. l. 1. βλέπων ⁶² *.
 584. l. 10. corrige Μυρμηκος.

“ *Puncta porro subinde desiderantur ; nec raro minus recte adhibentur. Reperiuntur etiam σφαλματα aliquot in diversis literarum generibus. Adspirationis denique nota literis majusculis me invito non semel præficitur. Hæc vero, cum non sint ejusmodi, ut nisi dormitanti moram injicere possint, neutiquam opus esse videtur, ut singulis hic recensendis immoremur.*” R. DAWESIUS in *Addendis et Corrigendis*.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN NOTIS AD SECTIONEM PRIMAM.

- P. 1. col. 2. l. 6. Lege, Cœnobio “ divi Columbani, a Theodolinda regina Longobardorum exstructo,” ex quo
Ibid. l. 7. “ prima.” adde, Desiderium unici codicis Terentiani Dawesio minuisset, si certior esset factus alia duo ejus exemplaria aliquando superfuisse, ut ex *L. Santenio*, viro elegantissimo et his in rebus versatissimo, nunc demum intelligo. “ *Andr. Patricius*, qui ante duo secula eruditione in Polonia clarus fuit, editionem Terentiani *Brissæanam* cum vetusto Codice contulerat, ex qua Varsoviæ sibi emta vir nobilissimus atque eruditissimus *Jo. Aloys. Mart. Laguna* mihi transcripsit variantes a Galbiati recensione diversissimas. Vide addenda ad v. 37. 42. 99. 122. 126. Terentiane Codicis mentio etiam fit in Heumanni Pœcile T. I. p. 582. quem, ut narrat *Henricus Wolton* (f. *Wotton*) in epistola ad D. Hoeschelium Florentia 1602., cum *Stapletonus* nostras, ut videtur, nactus esset, ex prurigine proferendi aliquid, quod haberet peregrinum saporem, adducit inde locum, sed tanquam ex manuscripto Terentio poëta Afro. *In novâ Comædiâ*, inquit, *quæ inscribitur Maurus*.” Santenii PRÆF. pp. ix, x.
 2. col. 1. l. 1. corrige, HIERONYMI.
 4. col. 1. l. 4—6. “ Numerosa—p.” dele, et repone, de versibus hoc nævo inspersis—numerosaque stagna,—mare scindere—

maenia structa—mollius loqui cultissimum *Santenium* in notis suis brevibus ad Hieron. Balb. p. 102. apud *Beck.* in Comment. Soc. Phil. Lips. Vol. II. p. 146. Sed ad p. 152. huic duritiei imbecillius assentitur.

6. col. 1. l. 44. post "345." *insere*, Il. M. 21. *ἴδιος τε Σκάμανδρος.* "Sic et Ambros. Refert autem *Majus* in Bibl. Ambr. esse exemplum Ed. Flor. cum hac nota ms. ad hunc locum: *In omni codice legitur Κάμανδρος sine σ et in codd. nuper excussis.*" Butmannus.

Ibid. col. 2. l. 41. post "51. D." *insere*, Plato Cratyl. p. 427. C. 5. *εἰς δὲ τὸ γογγύλον τοῦ Οὔρου δέομενος σημείου, τοῦτο πλεῖστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασεν.* Sic Codex Clarkio-Bodleianus; *στρογγύλον τοῦ οὔρου* Editiones. At in Parmenide p. 137. D. 10. *οὔτε γὰρ στρογγύλον οὔτε εὐθέος μετέχει.* ἂν omittit Cod. Clarkio-Bodl. *μετέχει* exhibent MSS. tres apud Bekker. *στρογγύλον omnes*, ut videtur. E. 2. *Στρογγύλον γέ πού ἐστι τοῦτο οὗ ἂν τὰ ἔσχατα πανταχῇ ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχη.* "ἴσον ἂν ἔχη m. pr." *Gaisford.* Phædr. p. 234. E. 7. —*ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνενται;*

7. col. 1. l. 29. post "jubent." *insere*, Polyb. III, lxxvi, 5. *Κίσσαν.* *Scissum*, Liv. xxi, 60. Polyb. xi, xx, 1. *καὶ κατεστρατοπέδευσαν οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς προσαγορευομένης Ἑλίγγας.* Ἑλίγγας tam Codd. quam Edd. Ἑλίπας ex Strabone aliisque restituit *Schweighæuserus.* *Silpias* Liv. xxviii. 12. *Ibid.* 3. "Κολίχαντα—*Colcham, Colcam*, et, præposita S litera, *Scolcam* et *Sculcham* vocant Liviani Codices xxviii, 13. et xxxiii, 21. quem Hispani populum *Edetanos* alii vocant, eundem alii scriptores præfixa S litera *Sedetanos* nominant;" —*Schw.*

Ibid. col. 1. l. ult. post "navus." *insere*, Hanc literam quandoque oblitterarunt librarii; *Prudentius* in Peristeph. h. ii, 6. *En Cæsar agnoscit suum Nomisma nummis inditum.* "Marq. Gudius et Ez. Spanhemius legunt *Gnorisma.* Libanius cornua imagini Ius apposita vocat τοῦτο τὸ γνῶρισμα Ἰοῦς. Vide Præst. num. p. . ." BENTLEIUS. Virg. Geo. III, 130. *IGNota* restituit *Vir acerrimi iudicii, TYRWHITTUS.*

Ibid. col. 2. l. 24. lege, *Plutarch.* T. II. p. 277. D. 5. *ὁψὲ ἐχρήσαντο [Ῥωμαῖοι] τῷ Γάμμα, Καρβιλίου Σπορίου προσεξευρόντος.*—*Supra* p. 271. D. 7. "Οπου σὺ Γάϊος, ἐγὼ Γάϊα. "Pertinet hæc formula," ut tradit *Pithæus*, "ad veterem nuptiarum ritum, quo auspiciis adhibitis *Caïus Caïam* ducebat. Quintil. I, vii, 18.—*quæ scribuntur aliter quam enunciantur. Nam et Gaius C litera notatur, quæ inversa mulierem declarat: quia tam Caias esse vocitatas, quam Caios, etiam ex nuptialibus sacris apparet.*" Conf. *Villoison* in Diatr. p. 167. *Ausonius, Prævaluit postquam Gammæ vice functa prius C.*

10. col. 2. l. 4. corrige, *Messalæ.*

Ibid. l. 46. post "Κῶλον" *insere*, *Polyb.* Hist. II, xi, 10. ἅμα καταστρεφόμενοι τοὺς Σαρδιαίους, τοὺς Ἀριδαίους ex MSS. *Schweighæuserus.*

11. col. 2. l. 6. lege. iii, 44. v, 35. x, 72.—II, v, 22.
Ibid. l. 14. post “22.” *insere*, Pers. Sat. II, 44. *Rem struere exoptas cæso bove Mercuriumque Arcessis fibra* :
13. col. 1. l. 24. post “et” *dele*, “ad Hieron. Balb.” *et insere*, apud Beck. l. s. c. ad p. 4.
17. col. 2. l. 35. post “et” *insere*, Auctor.
19. col. 2. l. 24. post “unda.” *insere*, Adligat, et novies Styx interfusa coërcet. [Statius Theb. II, 5. *Styx inde novem circumflua campis. leg. ripis. R. B.*] Æn. VI, 132. *Cocytosque sinu labens circumvenit atro.* Fortasse, circumFLUIT a.
25. col. 1. l. 22. post “Coll. Jes.” *insere*, Æn. XII, 573. *Ferte faces propere—properi.* BENTLEIUS.
- Ibid.* col. 2. l. 26. post “dapem.” *insere*, sic Cod. Paris. et Ed. 1472.
26. col. 1. l. 27. *corrige*, commigrarant.
- Ibid.* col. 2. l. 22. post “delectat.” *insere*, *It is but the asperities of the Celtic and Saxon dialects, said Dr. Rochcliffe, which according to Verstegan still linger in those northern parts of the island.* Woodstock, Vol. II. p. 201.
- Ibid.* l. 27. post “R. B.” *insere*, Virg. Geo. III, 534. *Ergo ægre rastris terram rimantur, et ipsis Unguibus infodiunt fruges,* *Corrige, ipsi—.*
28. col. 1. l. 29. post “p. 426 :” *insere*, *Ecquid erit præmi?* SCALIGER; quem firman Codices apud Wetzel. quatuordecim.
29. col. 2. l. 19. *corrige*, II, i, 62. 69. conf. Santen. ad Ter. Maur. p. 234.
30. col. 1. l. 9. post “Hecyram,” *insere*, A. I. Sc. II, 60.
- Ibid.* l. 15. post “H. Balb.” *dele* “p.” *et insere*, apud Beck. in Comment. Soc. Philol. Lips. Vol. II. p. 146.
- Ibid.* col. 2. l. 7. post “p. 122.” *insere*, *Itane pronunciabantur Licini et Licini eodem vigente?* Hor. Carm. II, x, 1. *Rectius vives, Licini, neque altum Semper urguendo,—*Pers. Sat. II, 35. *Nunc Licini in campos, nunc Crassi mittit in ædes.*
33. n. “19. Joanne Taylora.” *his adde, plures.* ipsa est prioris Venetæ ex Mediolanensi principe expressæ, et Parrhasianæ; *plures in alios convertit Brissæus* : putes egregia est Petrecini lectio, quam divinando quoque assecutus erat Dawesius. Sante-nius, qui hinc suspicatur “aut fucum Dawesio factum esse, aut ipsum re male intellecta Editionem Principem pro Codice MS. sumsisse.” Conf. infra ad p. 40.
35. col. 1. l. 9, 10. *dele* utramque formam, Sponio me lactante; *et repone* ex Bockhii viri clarissimi Inscript. N°. 169. Baudelot. tabula prior l. 30. et N°. 169. tabula altera l. 4. ΘΟΚΥΔΙΔΕΣ conservant. Plato in Cratyl. T. I. p. 416. B. 6. ERM. τί δὲ τὸ καλόν; ΣΩ. Τοῦτο χαλεπώτερον κατανοῆσαι· καίτοι τοῖς λέγουσί γε αὐτὸ ἁρμονία μόνον καὶ μήκει τοῦ οὗ παρῆκται. λέγει MSS. Clarkio-Bodl. et Gudianus; τοῖς inseruit et οὗ emendavit Butmannus. Quintil. I. VII, p. 178. “—apud Græcos O literæ, quæ interim longa ac brevis, ut apud nos, interim pro syllaba, quam nomine suo exprimit, posita est.”

36. col. 1. l. 37. post “Ὠμέγα.” *insere*, Plato Phædro p. 244. C. D. οἰονοϊστικὴν ἐπωνόμοσαν, ἣν νῦν οἰωνιστικὴν τὸ Ω σεμνύνοντες οἱ νέοι καλοῦσιν. οἰωνιστικὴν ἐπ.—τῶι ω Codex Clarkio-Bodl.
40. n. “29. Joanne Taylora.” *adde*, sive verbo *pari*—Venetarum et Parrhasii lectionem, “mendosam licet,” admisit vir iudicii perquam limati, L. Santenius; Brissæum in a se adjectum fateri idem monet, et Dawesium hoc in loco leviter titubare autumat, quod versu superiore hanc utilitatem referat ad voculam E, cum Terentianus intelligat ultimam semivocalem ix, sive ξ.
42. col. 1. l. ult. “Corrigend.” *adde*, Ecquis non indoluit tam multas maculas operarum incuria optimis scriptoribus fuisse inustas? Geo. iii, 168. *dehinc*, ubi libera colla Servitio adsuerint, ipsis e torquibus aptos Junge pares, et coge gradum conferre juvencos: Facilius multo, aptos Junge, pares et—Hor. Serm. i, ii, 26, 7. *distingue*—*subductis usque*: *facetis Pastillos Rufillus olet*,—et *ibid.* 59. *Fama malum gravius, quam res trahit, unde Personam*—et *ibid.* ii, iii, 145. *Quondam lethargo grandi est oppressus. Ut hæres Jam circum loculos et clavis lætus hiansque Curreret, hunc medicus*—*ἔc.* Pind. Pyth. iii, 125. Πραῦς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς. Heyn. Potius, Πραῦς, ἀστοῖς οὐ φθ. α. v, 74. *distingue*, ὄλβος ἔμπαρ, τὰ καὶ τὰ νέμων.
51. col. 1. l. 10. *corrige*, 43. *Phalæcion*—et duas *præcedentes* notas ad p. 53. *transmovens lege*, “44. 1. *Phalico* Ald. Manut. Inst. Grammat. p. 336; *phallico* R. B. 2. *phallicos*, 3. *phallica*, 4. *phallicis* occupaverat BENTLEIUS. Proinde Atilio Fortunatiano *ἔc.*”
60. col. 1. l. 5. *lege*, “59. Conf. *infra*

IN NOTIS AD SECTIONEM SECUNDAM.

- P. 64. col. 2. l. 2. “Bodl. γ.” *adde*, Isthm. viii, 11. Γεφύρωσε δ’ Ἀτρεΐδαισι νοστόν. vide *infra* ad p. 582.
68. col. 2. l. 8. post “b. B. C.” *insere*, Phrynichus in Σ. Π. p. 30, 15. Βλήχων: ὁ οἱ Δωριεῖς γλάχων λέγουσιν, οἱ δὲ Ἴωνες γλήχων.
- Ibid.* l. 9. post “Βοιωτῶν,” *insere*, Corinna apud Apollon. Dysc. de Pronom. p. 325. Bekker. “Ὅτι βανὰ φοῦς’ ἔβα Πινδαρίοιο ποτ’ ἔριν. Pausan. ix, xxii. p. 753. Φαίνεται δέ μοι νικῆσαι [ἡ Κόριννα] τῆς διαλέκτου τε εἵνεκα, ὅτι ἦδεν, οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωριδί ὥσπερ ὁ Πίνδαρος, ἀλλ’ ὅποια συνήσειν ἔμελλον Αἰολεῖς.—Athen. iv, 130. B. ed. Casaub. σιγύναις ἀργυραῖς *typothetæ incogitantia*; recte Schw. σιβύναις ut patet ex v. 201, B. σιβύνας ἐπιχρύσους.
69. col. 2. l. 16. *lege*, “Gray,” p. 203. Mason.
70. col. 1. l. 33. post—“δεις.” *insere*, Hellen. i, vii, 7. Παρήλθε δέ τις ἐς τὴν ἐκκλησίαν.
75. col. 2. l. 35. post “BENTLEIUS.” *insere*, Lys. pro Milite p. 161. *Tayl.* = p. 276. Bekk. εἰ μέντοι ὑμᾶς οἶόν τε [οἶονται Bekk.] δι’

εὐνοίαν ὑπὸ τῶν διαβολῶν πεισθέντας καταψηφιεῖσθαι μιν, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι. Fortasse, αἰγνοίαν. *Marklandus*.

76. n.* l. ult. "163.]" *Adde*, Plato Gorg. T. i. p. 458. B. 7. ἴσως μέντοι χρῆν ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων—Cod. Clarkio-Bodl. "χρῆν in textu. ἔδει pro. v.l. in marg." *Gaisford*.

77. col. 1. l. 4. post Εὐρυτον." *insere*, Idem ad Schol. in Aristoph. Plut. 7. "locus ex Synesio—ἡ γὰρ Λαῖς ἀνδράποδον ἦν Καρικὸν ἐκ Σικελίας ἐωνημένον. lege, ὑκκαρικὸν nata *Hycaris Siciliae oppido*." *Mus. Crit. No. vii, p. 428*. Sæpenumero nomina propria capite detruncarunt librarii; *Æn. xii, 362. Huic comitem ASbuten conjecta cuspide mittit. Buten* Editiones plerique ante *Heynium*. Liv. xxi, xxxi. *Quartis castris ad Insulam pervenit; ibi Arar Rhodanusque amnes, diversis ex Alpibus confluentes, agri aliquantum complexi, confluent in unum. Pro Arar, BIBarar in margine Codicis penes Collegium SS. Trin. Cantab. Emendatio palmaria, et fortasse Benteio ipso confecta. Polyb. iii, xlix, 5. τῇ μὲν γὰρ ὁ Ῥοδανὸς, τῇ δὲ ἸΣΑΨΑΣ προσαγορευόμενος, ῥέοντες παρ' ἑκατέραν τὴν πλευρὰν, ἀποκορυφοῦσιν αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν. "τῇ δὲ Σκάρας Vat. Flor. Aug. Reg. A.: ἡ δὲ Σκώρας Bav. Regg. B. C. et Edd. 1. 2. Scaliger etiam ad oram sui libri adnotaverat; Ἰσάρας. Male apud Livium Arar. τῇ δὲ ὁ Ἀραρος correxit Casaubonus: Gronovius refert Cluverum τὸν γεωγραφώτατον Ital. Antiq. L. i. xxxiii, p. 367. Ἰσάρας reposuisse; et Holstenium addidisse errorem natum e majusculis literis CKOPAS pro OICAPAS. multo autem propius CKAPAC, plurium Codicum lectionem," observat eruditissimus Editor, qui Ἰσάρας ex altero Codice Vaticano, quem inspexerat dux inclytus, Melvillus, virorum doctissimorum conjecturis munitam in textum recepit. Vide Cens. Trimestr. (Edinb. Rev. No. lxxxv. p. 182.). Polyb. v, lvii, 5. Συνίριδος αὐτὸν τοῦ φυγάδος εἰς τοῦτο τὸ μέρος μάλιστα προτρεψαμένου. "Sed Συνήριδος dant Vat. et Flor. Et, his scriptis, demum animadverto, ad verum hominis nomen proxime accedere hanc scripturam. Est enim haud dubie ΓΑΡσύηρις ille, cujus infra (cap. 72. et seqq.) frequens mentio occurrit; et confidenter Γαρσυνήριδος h. l. rescribendum." Schw.*

Ibid. col. 2. l. 21. post "comparere." insere, In Corpore Inscr. Antiq. apud *Bockh*. P. i. p. 35. Ins. (inter Spartanas Fourmonti) xv, l. 1. ΥΟ [N.]—i. e. ὕον. Editor præclarus.

78. col. 2. l. 18. post "1637 (1657)." *insere*, ; ubi innuit vir præstantissimus, "Sophoclis simili loco restitutus articulus pristinum indet vigorem." Fortasse locus est in Aj. 1226. σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι. lege, σὲ δὴ, σὲ δεινὰ ῥ. ut Ant. 441. Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα—aut 1228. σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω. σέ τοι, σὲ τὸν τῆς—ut emendat *Elmsleius*.

79. col. 2. l. 8. post "supra c." *insere*, Verbum οἶχεσθαι eodem modo crebro usurpatur; Grammaticus nescio quis, qui *Georgius*

- Lecapenus* audit, apud *Matthæi* in *Lect. Mosq.* p. 72. Ο'Ι-
 ΧΕΤΑΙ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ ἀντὶ παρακειμένου λαμβάνεται
 οἶον Ο'ΙΧΕΤΑΙ καὶ ΕΦΘΑΡΤΑΙ, καὶ Ο'ΙΧΕΤΑΙ καὶ ΦΘΕ'ΙΡΕ-
 ΤΑΙ. *Soph. Œd. Col.* 298. οἴχεται στελῶν. 574. ὥστ' ἔστι
 μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν Εἰπεῖν ἃ χρήζω, χῶ λόγος ΔΙΟΙ'-
 ΧΕΤΑΙ. *Eur. Suppl.* 532=542. χῆ δίκη διοίχεται. *Hec.* 139.
 ὥς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων,
 Τροίας πεδίῳν ἀπέβησαν. *Or.* 415. πόσον χρόνον δὲ μητρὸς
 οἰχονται πνοαί; *Ph.* 990. ἦν δ' ὑστερήσης, οἰχόμεσθα, κατα-
 νεῖ. *Aristoph. Ach.* 208. ἐκπέφευγ' οἴχεται φροῦδος.
85. *col.* 1. *l.* 15. *lege*, "3." *Il. Γ,* 103. Οἴσετε Φάρν', ἕτερον λευ-
 κὸν, ἑτέρεν δὲ μέλαιναν. *Soph. Ant.* 988. Θήβης ἄνακτες, ἤκο-
 μεν κοινὴν ὁδὸν Δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ Αὕτη
 κέλευθος ἐκ προσηγητοῦ πέλει.
- Ibid. l.* 23. *post* "ἄμφω"—*insere*, *Euthydem.* i, p. 271. Α. Ὅποτερον
 καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; οὐ γὰρ εἷς, ἀλλὰ δύο ἦσθην, et, "Hec.
 890. ὥς—χθονί." *dele*.
90. *col.* 2. *l.* 19. *post* "pp. 181, 2." *insere*, *Appian. de reb. Nu-*
mid. T. I. p. 501. *Fr. II. ed. Schw.* "Quos Βαγαίους Appianus
vocat, eos Vaccenses Sallustius Jugurth. lxvi. a Vacca, Numidiæ
magna et opulenta civitate, (Sallust. ib. xlvii, et lxi.) quæ
Οὐάγα apud Ptolemæum vocatur, et Βάγα apud Plutarch. in
Mario cap. 9. p. 409. Conf. Cellar. iv. 5. p. 174. Schw. ad
Polyb. III, xxxiii, 15.
- Ibid. l.* 22. *lege* "—dot." *iv, 157.*
91. *col.* 1. *l.* 9. *dele* "ibid. et Add."
92. *col.* 1. *l.* 1. *post* "codices;" *insere*, *Polyb. xxv, ii. 3.* τοὺς
 περὶ Βίππον τὸν Ἀργεῖον, "nil dubitat Εὐῖππον rescribere
Reiskius:" *conf. etiam infra ad iii. 4. Pausan. viii, xiv. p. 629.*
τοῦτο ἐποίησεν ἀνὴρ Ἀθηναῖος, Εὐχειρ ὁ Εὐβουλίδου. Vide
Steph. Βέχειρ. Porsonus. Conf. quoque J. Voss. ad Melam
p. 105.
- Ibid. l.* 3. *post* "—quissimus" *insere*, *Romanus apud Jo. Pierium ad l.*
quem conf. ad Buc. III, 90 (p. 16.); et ad Æn. vii, 627 (p. 136.):
et Boissonad. ad Philostrat. p. 481.
- Ibid. l.* 6. *post* "P. LIV." *insere*, "Asivida, Silenus, ὄνοβατός—
 Asibida, quod illi imperiti
- Ibid. l.* 9. *lege* p. 527=261. *Idem ad Fest. P. vii. "DANU-*
VIVS in denariis Trajani subscribitur fluvio nobilissimo, qui
Ister quoque dicitur."
97. *col.* 2. *l.* 29. *post* "Bentleiani." *insere*, *Polyb. Hist. v, xlv.*
 10. συμβαίνει δὲ καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν τόπον [κατὰ τὸν Λίβανον],
 ἥ στενώτατός ἐστι, διείργεσθαι τενάγῃσι καὶ λίμναις, ἐξ ὧν ὁ
 μυρεψικὸς κείρεται κάλαμος.
- Ibid. l. antepen. corrige*, aut Jortinum aut Wolfium,
103. *col.* 2. *l.* 5. "vii, 2." *adde*, *Plato Protag. p. 320. D. 5.* προσ-
 ἔταξαν Προμηθεῖ καὶ Ἐπιμηθεῖ κοσμησαί τε καὶ ΝΕΪΜΑΙ
 δυνάμεις ἐκάστοις ὥς πρέπει. Προμηθεῖα δὲ παραιτεῖται Ἐπι-
 μηθεὺς αὐτὸς ΝΕΪΜΑΙ. ΝΕΪΜΑΝΤΟΣ δὲ ἐμοῦ, ἔφη, ἐπίσκεψαι.

Pausan. viii, xliii. p. 690. τούτοις ἐλείπετο εἰκότα νεῖμαι τὰ χρήματα ἐς οὐ προσήκοντας, ἢ ἐπανξῆσαι τὸν βασιλέως πλοῦτον, κατὰ νόμον δὴ τινα. Fortasse ἢ κατανεῖμαι—TYRWHITTUS.

IN NOTIS AD SECTIONEM TERTIAM.

- P. 110. col. 2. l. 8. "ad R. D." adde, Hunc codicem descripsit et nuper in lucem protulit Lips. 1820. vir doctissimus, et amicissimus, E. H. Barker. Vide Porphyrium etiam περὶ προσωδίας a Villoisono editum in Anecdotis Græcis p. 103. et sqq. Villoisonum ipsum p. 130. et in Epist. Vinar. p. 115.; necnon Joann. Alex. Τοικὰ παραγγέλματα.*
- 112. col. 2. l. 9. post "XLVI." insere, Quamvis ii, "qui hæc mysteria penitus scrutari volunt," risum optimo TYRWHITTO movere consuescebant, ipse tamen vice adverbii οὐ particulam οὐ reponendo Pausaniam sanavit. ii, xxi. p. 158. Τὸ δὲ οἰκοδόμημα λευκοῦ λίθου κατὰ μέσον μάλιστα τῆς ἀγορᾶς, οὐ τρόπαιον ἐπὶ Πύρρῳ τῷ Ἡπειρώτῃ, καθὰ λέγουσιν οἱ Ἀργεῖοι. Fortasse, οὐ τρόπαιον, non tropæum.*
- Ibid. l. 21. 28. Lege, βαρεῖαν—ὀξεῖαν—βαρεῖαν 34. Lege, Graii*
- 114. col. 2. l. 5. lege, -tim;"*
- 116. col. 2. l. 2. post "πόνων." insere, Eur. Hipp. 702. ἀλλ' ἔστι κακ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον.*
- 117. col. 2. l. 18. post "10." insere, Herodot. viii, 102.*
- Ibid. l. 26. post "32." insere, Demosth. adv. Androt. p. 607. Reisk. =679. Bekker. τὴν τῶν χρημάτων εἰσπραξιν ἐξετάσομεν, vulg. ἐξετάσωμεν "F. Y. O. r. s."*
- 118. col. 1. l. 3. post "utitur," insere, et in Hellen. I, vii, 10. p. 46. καὶ τοὺς ἀδικοῦντας εἰδότες κολάσεσθε.*
- Ibid. l. 4. post "676." insere, et ibid. p. 710. ἀλλ' ἐκείνου μὲν οἱ νόμοι κύριοι κολάσειν καὶ οἷς προστέτακται ταῦτα, κολάσαι Codices optimi. Lycurg. adv. Leocrat. p. 149. Reisk.=232. Bekker. εὐ δ' ἴστε, ὦ ἄνδρες, ὅτι οὐ μόνον τοῦτον νῦν ΚΟΛΑΣΕΤΕ κατεψηφισμένοι.*
- Ibid. col. 2. l. 7. lege, Addend. pp. (110, 111).*
- Ibid. l. 46. post "detertere." insere, Quod ad Oratores attinet, quo me vertam, non habeo: illi certe se non probatissimis scriptoribus, qui apud Atticos bene dicendi norma habebantur, per omnia addixerunt; sed quasdam saltim voces et loquendi formulas, quas vetustissimi Athenienses sui temporis consuetudini indulgentes damnassent, parce usurpare solent. ἘΓΚΑΛ'ΕΣΩ Demosth. adv. Aristocrat. p. 661. R.=738. B. δικαίως ἐγκαλέσουσιν οἱ μὴ τυχόντες. Lycurg. adv. Leocrat. p. 150=235. Bekker. οὕς αὐτίκα σώσοντας ἑαυτὸν ἐκ τῶν κινδύνων ἐπικαλέσεται. Id. ibid. p. 168=281. Bekker. καὶ ἐπικαλέσεται τοὺς θεοὺς σώσοντας αὐτὸν ἐκ τῶν κινδύνων. "ἐπικαλέσετε Z." Bekker.*
- 120. col. 1. l. 7, 8. "βαδίσει Plut. 334." dele.*

120. col. 1. l. 30. post "132." *insere*, Aristoph. Plut. 768.
121. col. 2. l. 5. *corrigere*, repudiant,
122. col. 2. l. 4, 5. ΚΟΥΦΊΣΩ e censu eximi debet.
124. col. 1. l. 6. post "Bentleius" *insere*, (et ad Kusterum in Mus. Crit. No. VII, p. 430.).
128. col. 2. l. 8. *lege*, R.P. ad R.D.
130. col. 2. l. 7. post "δωρήση." *insere*, Hellen. II, II, 1. εἰδὼς ὍΣΩΙ ἄν πλείους ΣΥΛΛΕΓΏΣΙΝ ἐς ἄστυ καὶ τὸν Πείραια, θᾶπτον τῶν ἐπιτηδείων ἔνδειαν ἔσεσθαι. Lys. adv. Alcib. p. 275. *Tayl.* = 320. *Bekker.* καὶ ὍΣΟΙ ἄν μάχης οὔσης εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσωσι, καὶ ὍΣΟΙ ἄν ἐν τῇ πεζῇ στρατιᾷ μὴ παρῶσι.
132. col. 1. l. 27. post "ἀκοῦσαι;" *insere*, Plato de Repub. VII. p. 516. C. 5. οὐκ ἂν οἶε ἐαυτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ' ἐλεεῖν; Lys. in Delat. p. 406. *Tayl.* = 412. *Bekk.* καίτοι ὅστις τούτοις φθονεῖ οὗς οἱ ἄλλοι ἐλεοῦσι, τίνος ἄν ὑμῖν ὁ τοιοῦτος ἀποσχέσθαι δοκεῖ πονηρίας; L. δοκεῖη *Markland.* δοκῇ *Coisl.* recte δοκεῖ.
- Ibid.* col. 2. l. 31. post "πατέρων." *insere*, Strabo lib. XIII. p. 876. Μητρόδωρος δὲ διὰ τὴν δόξαν ἐν Καρχηδόνι γάμου λαμπροῦ πένης ὦν ἔτυχε καὶ ἐχρημάτιζε Καρχηδόνιος.
134. col. 1. l. 5. post "Eton." *ei ti†au Δ.* editiones.
- Ibid.* l. 6. *lege*, ῥαδίως ἀπολαβεῖν
- Ibid.* l. 8. "31." *ordina sic*; 1. ἘΙ ἄν. Eur. "Or. 283. Plato—"
- Ibid.* l. 26. post "δύναισθε." *insere*, "Virg. Æn. II, 54.—p. 379." 2. ἄν ἘΙ. Soph. Œd. Tyr. 305—Φοῖβος γὰρ, εἰ καὶ μὴ κλυες τῶν ἀγγέλων, Πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἐκλυσιν Μόνην ἄν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος, ἘΙ τοὺς κτανόντας Λαῖον, μαθόντες εὔ, Κτείναιμεν.
- Ibid.* col. 2. l. 3. post "ποιοῖ;" *insere*, Apol. Socrat. p. 32. Ε. Ἄρ' οὖν ἄν με οἶεσθε τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι, ἘΙ ἔπραττον τὰ δημόσια,
- Ibid.* *dele*, l. 6—15. "Œd. Col. —κτύπος."
137. col. 2. l. 9. post "P.P.D." *adde*, et κατέπλασεν pro κατέπλαξεν, ut προσέπαισε pro προσέπαιξε σμῆσαι pro σμῆξαι. Vide D.R. ad Tim. p. 222.
138. col. 1. l. 35. post "φόβω." *insere*, Androm. 626. Οὕτως ἘΔΕΙΣΑΣ, Μῆ ὄυ κακὴν δάμαρτ' ἘΧΟΙΣ. "Membr. ἔχεις. Editiones ἔχης." ἔχοις *Brunckius*; recte, ut videtur.
- Ibid.* col. 2. l. 20. post "codices;" *insere*, Plato. Charmid. p. 159. B. 3. Ἐπειτα μέντοι Εἶπεν, ὅτι οἱ ΔΟΚΟῖ σωφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν, καὶ ἡσυχῇ,—"οἱ δοκοῖ em. Fuit οἷσ." Lect. Plat. e Cod. Clarkio-Bodl. cura *Gaisford.* Heindorfium autem optimum demum facti poenituit, quod δοκοῖ ediderit; ad Protag. p. 505. Lys. adv. Eratosth. p. 208. *Tayl.* = 300, 301. *Bekk.* οὕτως οὐχ ὑπὸ τῶν πολεμίων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τούτων πολιτῶν ὄντων ἐπεβουλεύεσθε, ὍΠΩΣ μὴτ' ἀγαθὸν μηδὲν ψηφίσεσθε, πολλῶν τε ἐνδεεῖς ἔσεσθε. Mallem cum *Bekkero* ψηφίσαισθε.
- Ibid.* post "in Xenoph." *insere*, Mem. II, IX, 2.—εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτόν με τράποιτο. Anab. VII. II, 18. ΚΑΤΕΜΑ-

ΘΕΝ, ὅτι τούτου ἔνεκα τὰ προκεκαυμένα εἴη τῷ Σκεύθῃ πρὸ τῶν νυκτοφυλάκων, "ΟΠΩΣ οἱ μὲν φύλακες Μ'Η 'ΟΡΩΙΝΤΟ ἐν τῷ σκότει ὄντες, Μ'ΗΘ' ὅπου Ε'ΙΕΝ, οἱ δὲ προσιόντες Μ'Η ΛΑΝΘΑΝΟΙΕΝ,—IBID. 33. 'ΕΚΑΘΕΖ'ΟΜΗΝ ἐνδίφριος αὐτῷ ἰκέτης, δοῦναί μοι, ὅπόσους δυνατὸς εἴη, ἄνδρας, "ΟΠΩΣ καὶ τοὺς ἐκβαλόντας ἡμᾶς, εἴ τι δυναίμην, κακὸν ΠΟΙΟ'ΙΗΝ, καὶ μὴ Ζ'ΩΙΗΝ εἰς ἐκείνου τράπεζαν ἀποβλέπων, ὥσπερ κύων. Ibid. iii, 7. προσελάσαι 'ΕΚΕΛΕΥΣΕΝ, "ΟΠΩΣ ὅτι πλείστων ἀκουόντων Ε'ΙΠΟΙ αὐτῷ ἃ ἐδόκει ξυμφέρειν. K. Π. i. p. 11. l. 8. H. St. ἐνταῦθα κατέμεινεν, ὡς μὴ βοηθοῖεν οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας. *dele* "Cyrus."

P. 139. col. 2. l. penult. post "πρὸς Π." *insere*, Sequentia a Thucydide allata sunt exempla ad Dawesii canonem infra ad p. 418. labefactandum: sed rem non conficiunt: vide Porro Obs. Crit. ad Thucyd. p. 155. * De i, 82. vide infra ad p. 421. col. 1.: ii, 67. τοὺς ἄνδρας 'ΕΓΧΕΙΡ'ΙΣΑΙ σφίσιν, "ΟΠΩΣ Μ'Η διαβάντες ὡς βασιλέα τὴν ἐκείνου πόλιν τὸ μέρος ΒΛ'ΑΨΩΣΙΝ. iv, 66. ξυνέβησάν τε πρῶτα μὲν τὰ μακρὰ τείχη 'ΕΛΕ'ΙΝ 'Αθηναίους—"ΟΠΩΣ Μ'Η 'ΕΠΙΒΟΗΘ'ΗΣΩΣΙΝ ἐκ τῆς Νισαίας οἱ Πελοποννήσιοι,—76. ἅμα δὲ ταῦτα ἐν ἡμέρα ῥητῇ Γ'ΙΓΝΕΣΘΑΙ, "ΟΠΩΣ Μ'Η ΞΥΜΒΟΗΘ'ΗΣΩΣΙΝ ἐπὶ τὸ Δήλιον οἱ Βοιωτοὶ ἀθρόοι,—i, 73. οὐ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν πόλεων 'ΑΝΤΕΡΟ'ΥΝΤΕΣ,—ἀλλ' "ΟΠΩΣ Μ'Η ῥαδίως περὶ μεγάλων πραγμάτων τοῖς ξυμμάχοις πειθόμενοι χεῖρον ΒΟΥΛΕ'ΥΣΗΣΘΕ,—iii, 57. 'ΟΡ'ΑΤΕ "ΟΠΩΣ Μ'Η οὐκ 'ΑΠΟΔ'ΕΞΩΝΤΑΙ ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ αὐτοὺς ἀμείνους ὄντας ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι,—Mox, lege, Auctor Alcib. 11.

140. col. 1. l. 10. post "Σώκρατες." *insere*, Apologia Socr. p. 17. A. 9. τοῦτο, ἐν ᾧ ἔλεγον ὡς χρὴ ὑμᾶς Ε'ΥΛΑΒΕ'ΙΣΘΑΙ Μ'Η ὑπ' ἐμοῦ 'ΕΞΑΠΑΘΗΘ'ΗΤΕ ὡς δεινοῦ ὄντος λέγειν. Χρὴ pro Χρῆν Bas. 2. Heindorfius. Phædo. p. 77. B. 1.=p. 320. Fischer.=34. Wyttenbach.=Vol. iv. p. 94. Heindorf. εἰ μέντοι καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν ἔτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἔφη, ᾧ Σώκρατες, ἀποδεδεῖχθαι, ἀλλ' ἔτι 'ΕΝ'ΕΣΤΗΚΕΝ, ὃ νῦν δὴ Κέβης ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, "ΟΠΩΣ Μ'Η ἅμα ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδαννῶται ἢ ψυχὴ, καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ᾗ. Cod.

ἅμα

Clarkio-Bodl. ὅπως μὴ ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκε-

η

τ

δαννῶται. Et "in marg. ὁρ. ἀντ. ὑπο. sed et ibi η suprascriptum." Gaisford. διασκεδαννῶται Bas. 2.—ἔτι ἐνέστηκεν, *superstes est*. Vide omnino Heindorf. ad l. Cratylo i, 439. B. 9. "Ἐτι τοίνυν τόδε σκεψώμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα εἰς ταῦτόν τείνοντα ἐξαπατᾷ. Theætet. p. 186. E. 9. ἀλλ' οὐτι μὲν δὴ τούτου γε ἔνεκα ἡρχόμεθα ΔΙΑΛΕΓ'ΟΜΕΝΟΙ, "ΙΝΑ Ε'ΥΡΩΜΕΝ, τί ποτ' οὐκ ἐπιστήμη, ἀλλὰ τί ἐστίν. Euthydem. p. 288. B. 3. 'Εγὼ ΦΟΒΗΘΕ'ΙΣ Μ'Η λαιδορία Γ'ΕΝΗΤΑΙ πάλιν, κατεπράυνον τὸν Κτήσιππον.—Protag. p. 320. A. 6. ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ Περικλῆς, ΔΕΔΙΩΣ περὶ αὐτοῦ μὴ ΔΙΑΦΘΑΡ'Ηι δὴ ὑπὸ 'Αλκιβιάδου. Gorg. p. 328. C. 3. ed. Frf. καὶ

πράττοντα καὶ λέγοντα ὅπως μὴ διδῶ δίκην, μηδὲ ἔλθῃ παρὰ τὸν δικαστήν· de Republ. i, p. 341. B. 9. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι· οὐδέν σου παρίεμαι· ἀλλ' οὐ μὴ οἷός τ' ἦς. vi, 478. C. 9. Læmar. ΕΥΛΑΒΕΪΣΘΕ μέντοι μή πη ἘΞΑΠΑΤΗΣΩ ὑμᾶς ἄκων, κίβδηλον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου.

Ibid. l. 10. post "Xenoph." *insere*, Mem. i, ii, 37. φυλάττου ὅπως μὴ καὶ σὺ ἐλάττους τὰς βούς ποιήσης. Mallem, ποιήσεις. iv, iv, 16. οἶμαι δ' ἐγὼ ταῦτα γίγνεσθαι, οὐχ "ΟΠΩΣ τοὺς αὐτοὺς χόρους ΚΡ'ΙΝΩΣΙΝ οἱ πολῖται, οὐδ' "ΟΠΩΣ τοὺς αὐτοὺς αὐλητὰς ἐπαινῶσιν, οὐδ' "ΟΠΩΣ τοὺς αὐτοὺς ποιητὰς αἰρῶνται, οὐδὲ "ΙΝΑ τοῖς αὐτοῖς ἡδῶνται, ἀλλ' "ΙΝΑ τοῖς νόμοις ΠΕ'ΙΘΩΝΤΑΙ.

Ibid. l. 15. post "—τευμα—" *insere*, *ibid.* p. 523. καὶ ἀποχωρῶν οὐ μὴ δείσης τὸν πολέμιον.

Ibid. l. 18. post "—μεθα." *insere*, lege, ἀπολαυσόμεθα. Hellen. i, iv, 2. τοτὲ δὲ οἵκαδε ἀποπέμψειν, ὥς μηδὲν μέμψεται. Lys. Orat. i. p. 13. Reisk.=191. Bekker. πολλάκις ἡ γυνὴ ἀπῆει κάτω ΚΑΘΕΥΔ'ΗΣΟΥΣΑ ὥς τὸ παῖδιον, "ΙΝΑ τὸν τιτθὸν αὐτῷ ΔΙΑΨΩΙ καὶ μὴ ΒΟΨΑΙ. *Ibid.* p. 14=191. καὶ ἐγὼ τὴν γυναῖκα ἈΠ'ΙΕΝΑΙ ἐκέλευον καὶ ΔΟΨΝΑΙ τῷ παιδίῳ τὸν τιτθὸν "ΙΝΑ ΗΑΨΗΤΑΙ κλᾶον. In Andocid. p. 257=258. παρήνεσε ΚΡ'ΙΝΑΙ τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα "ΙΝΑ ἀκούσαντες καὶ ἰδόντες σωφρονέστεροι οἱ ἄλλοι ᾤΩΣΙ. In Nicomach. p. 849=452. οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν ὈΡΓΙΖΟΜΕΝΟΙ Κλεοφῶντος κατηγόρουν, ἀλλ' "ΙΝΑ ἐκεῖνον ἀποκτείναντες αὐτοὶ ὑμᾶς κακῶς ΠΟΙΨΩΣΙΝ. p. 392. Reisk. ὁδ' ἔφασκεν ΒΑΔ'ΙΖΕΙΝ εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ, "ΙΝΑ καὶ τὰ ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ ΣΚ'ΕΨΗΤΑΙ. Pseudo-Lysiae Laudatio, p. 98=212. ἘΞ'ΕΛΙΠΟΝ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τὴν πόλιν, "ΙΝ' ἐν μέρει πρὸς ἐκατέραν [δύναμιν] ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΩΣΙΝ. Demosth. adv. Androt. T. iii, p. 221. Taylor.= p. 602. Reisk.= 672. Bekk. εἰ δὲ πρὸς διαιτητῇ φεύγοι, ὅτι χρῆν σε ἀπάγειν, ἵν' ἐκινδύνευες περὶ χιλίων, γέλως ἂν εἶη δῆπουθεν. Legendum ἵνα κινδυνεύης.

145. col. 1. l. 18. post "Δελείης." *insere*, Plato Cratyl. p. 418. C. 2. Νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἰῶτα, ἥ εἰ ἡ ἦτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ τοῦ δέλτα ζῆτα, ὥς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα.

Ibid. l. 23. post "191." *insere*, et in Mus. Hunter. p. 197. N°. 1. DANKVE.

146. col. 1. l. 29. post "ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ;" *insere*, Phædr. p. 256. D. 7. Εἰς γὰρ ΣΚ'ΟΤΟΝ καὶ τὴν ὑπὸ γῆς πορείαν οὐ νόμος ἐστὶν ἐτι ἐλθεῖν τοῖς κατηργμένοις ἤδη τῆς ἐπουρανίου πορείας, ἀλλὰ ΦΑΝ'ΟΝ [Β'ΙΟΝ] διάγοντας εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων πορευομένους. Xenoph.

Ibid. l. 45. Lege, Opusc.

147. col. 1. l. 2. post "94." *insere*, et Lezbia in inscriptione vetusta apud Io. Pierium ad Virg. Æn. vii, 648.

Ibid. l. 22. post "—nere" *insere*, De sono autem τοῦ Z pronunciati diu multumque decertarunt grammatici; et utrum adhuc vim propriam aurium sensu percipimus, viderint eruditi. Postquam

de discrimine S et Z ore Græcanico et ore Latino prolatarum satis multa disputaverat Jo. Pierius l. s. c., enarrare pergit; *Ea autem de pronuntiatione loquor, quæ viget ætatis nostræ usu: Nam quæ fuerit in antiquis, tam Græcis, quam Romanis pronuntiatio ignoratur prorsus, usque adeo tam apud illos quam apud nos omnia pessum ire, vel a pristina illa Venere prævalente barbarie degenerarunt. Audivi tamen Patavii M. Musurum, quum Græcas litteras summa omnium admiratione profiteretur. Et jucundissima ejus consuetudine, quandiu Romæ vixit, in eodem contubernio, apud Clarissimum Principem Julium Cardinalem Med. fruebar, Janum Lascarin tanti nominis virum, et Venetiis, quum Regis Galliarum Orator esset, et Romæ colui: cum Basilio Chalcondylo Demetrii F. dum in gymnasio Romano græce profiteretur, familiarissime vixi: omnes eo, quem dixi sono, litteras has pronuntiare memini. Quærit etiam SCALIGER quid velint illa apud eundem M. Capellam s. c. p. 58: "Z vero iccirco Appius Claudius detestatur, quod dentes mortui, dum exprimitur, imitatur." Ego, inquit vir summus, hunc locum nunquam potui assequi.*

152. col. 2. l. 34. *corrigere*, post Dawesii

155. col. 1. l. 45. post "14." *insere*, "*Lucilius, quia eo tempore Romani, quomodo Latine dicerent, non habebant, Græcam vocem usurpavit: Eidola, atque atomos vincere Epicuri volam.*" Scaliger ad Cul. p. 281. Sed Ὀψίγονοι notante eodem

159. col. 1. l. 31. Auctor Hipparchi p. 510. C. 7. = T. II. p. 223. D. 2. Τὸ οὖν ἄξιον κερδαίνειν ἄλλο τι λέγεις ἢ οἶεσθαι δεῖν κερδαίνειν; τὸν οὖν ἄξιον Cod. Clarkio-Bodl.; Lege, Τὸ οὖν ἀξιοῦν κ.

161. col. 1. l. 23. *corrigere*, καὶ θ'—legit Meinekius in Cur. Crit. p. 39. Τοῦ γῆς ἐπιψάυσαντα, καὶ θ' ὑπὸ—

169. col. 1. l. 6. *lege*, P. P. D. quem vide in Addend. ad Ar. Plut. 886. p. (110).

Ibid. l. 16. post "—thiam." *insere*, 1. "AN cum imperfecto; Eur. Troad. 1170. μακάριος ἦσθ' ἂν, εἴ τι τῶνδε μακάριον. Vide infra ad pp. 439, 40. 2. cum perfecto; Nub. 558. ὃς ἐμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἦδην. 3. cum aoristo primo; Soph. Œd. Tyr. 433. ἐπεὶ Σχολῆ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην, Ph. 426. οἴμοι δὲ αὖ τῷδ' ἐξέδειξας, οἷν ἐγὼ Ἦκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιιν κλύειν. 4. cum aoristo secundo; Soph. Ph. 443. Θερσίτης τις ἦν, "Ὅς οὐκ ἂν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου Μηδεὶς ἐώη. Fortasse, "Ὅν οὐκ ἂν. Eur. Suppl. 1101. οὐκ ἂν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν, κακόν. Aristoph. Hor. Fr. II. Ἐγὼ δὲ τοῦτ' ὀλίγου χρόνου χρήσας ἀφειλόμην ἂν. χρήσας, *having lent it to them.* R. P. apud M. D.

170. col. 2. l. 18. post "(105.)" *insere*, Xen. Mem. I, III, 2. τοὺς δὲ εὐχομένους χρυσίον, ἢ ἀργυρίον, ἢ τυραννίδα, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, οὐδὲν διάφορον ἐνόμιζεν εὐχεσθαι, ἢ εἰ κυβείαν, ἢ μάχην, ἢ ἄλλο τι Εὐχόιντο τῶν φανερώς ἀδήλων, "ὍΠΩΣ ἈΠΟΒῆΣΟΙΤΟ. Quæ subjunguntur e Xenoph. Hellen. Lib. II. delibavi; I, 14. προεῖπεν ὥς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως,

μηδὲ ἀνάξοιτο. iii, 8. αἰρεθέντες δὲ, ἐφ' ᾧ τε ξυγγράψαι νόμους, καθ' οὐστίνας ΠΟΛΙΤΕΥΣΟΙΝΤΟ, 12. πολλοὶ δῆλοι ἦσαν ξυνιστάμενοί τε καὶ θαυμάζοντες, τί ἔΣΟΙΤΟ ἡ πολιτεία, πάλιν ἔλεγεν ὁ Θηραμένης, ὅτι, εἰ μή τις κοινωνοὺς ἱκανοὺς Λ'ΗΨΟΙΤΟ τῶν πραγμάτων, ἀδύνατον ἔΣΟΙΤΟ τὴν ὀλιγαρχίαν διαμένειν. 18. Ἦιδειν γὰρ, ὅτι, ἀποθνήσκοντος μὲν Λέοντος τοῦ Σαλαμινίου, ἀνδρὸς καὶ ὄντος καὶ δοκοῦντος ἱκανοῦ εἶναι, ἀδικοῦντος δ' οὐδὲ ἓν, οἱ ὅμοιοι τούτῳ φοβήσονται, φοβούμενοι δὲ ἐναντίοι τῇδε τῇ πολιτείᾳ ἔσονται. Ibid. Ἐγίγνωσκον δὲ, ὅτι ξυλλαμβανομένου Νικηράτου, τοῦ Νικίου, καὶ πλουσίου, καὶ οὐδὲν πώποτε δημοτικὸν οὔτε αὐτοῦ οὔτε τοῦ πατρὸς πράξαντος οἱ τούτῳ ὅμοιοι δυσμενεῖς ὑμῖν γενήσονται. Ibid. ἠπιστάμην ὅτι καὶ οἱ πρόθυμοι τῇ πόλει γεγεννημένοι πάντες ὑπόπτως ὑμῖν ἔξοιεν. Ibid. εὐδῆλον γὰρ ἦν, ὅτι τούτων ἀπολομένων, καὶ οἱ μέτοικοι ἅπαντες πολέμιοι τῇ πολιτείᾳ ἔσονται. Ibid. ἤδειν γὰρ, ὅτι οὕτω γε τὸ ἀντίπαλον ἰσχυρὸν ἔσοιτο, εἰ τῷ μὲν πλήθει ἡγεμόνες ἱκανοὶ προσγενήσονται, τοῖς δὲ ἡγεῖσθαι βουλομένοις ξύμμαχοι πολλοὶ φανήσονται. Ibid. 19. γνοὺς ὁ Κριτίας, ὅτι, εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο. iv, 3. γιγνώσκοντες δὲ, ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν λεηλατήσονται, εἰ μή τις φυλακὴ ἔσοιτο, διαπέμπουσιν ἐς τὰς ἐσχατίας. Ibid. 5. ἐβουλήθησαν Ἐλευσίνα ἐξιδιώσασθαι, ὥστε εἶναι σφίσι καταφυγὴν, εἰ δεήσοι. Ibid. φάσκοντες, εἰδέναι βούλεσθαι, πόσοι εἶεν καὶ πόσης φυλακῆς προσδεήσονται. Ibid. 20. Πανσανίας ὁ βασιλεὺς, φθονήσας Λυσάνδρῳ, εἰ κατειργασμένος ταῦτα ἅμα μὲν εὐδοκμήσοι, ἅμα δὲ ἰδίας ποιήσοιτο τὰς Ἀθήνας.

171. col. 1. l. ult. lege, —rus, 1885—1888.

173. col. 2. l. 24. post “ 213.” insere, D. Luc. i, 44. ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου.

IN NOTIS AD SECTIONEM QUARTAM.

P. 185. col. 2. dele, l. 24—29. “ Verba autem—est usus.”

186. col. 1. l. 36. lege, apud Italos—et col. 2. l. 17. e Veliensium

200. col. 1. l. 20. post Φοξος. insere, Atqui Polyb. v, lxii. 11. Ἐχέκράτει τῷ Θετταλῷ καὶ Φοξίδᾳ τῷ Μελιταιεῖ παρέδοσαν. lxxv, 4. τῶν δὲ μισθοφόρων Φοξίδος.

Ibid. col. 2. l. 18. post “ vocabatur.” insere, Polyb. ii, xvi. 10. ἀναπλεῖται δ' ἐκ θαλάττης, κατὰ τὸ στόμα [τοῦ Παδοῦ] τὸ καλούμενον Ὀλανα, σχεδὸν ἐπὶ δισχιλίους σταδίους. “ Ὀλανα. Sic ed. 1. 2. cum Bav. Vat. Flor. Ὀλανα Aug. Reg. A. et sic edidit Casaub. et seqq.” Schw.

201. col. 1. l. 39. post “ Vossianus.” insere, et ii, iii, 114. Ac potius foliis parvus vescatur amaris : fortasse reponendum, loliiis.

207. col. 2. l. 7. lege, correxit

211. col. 1. l. 43. locus est. Εἴτα τις εὐσεβέων ὀλετὴρ ἤξει μέγας ἀνδρῶν, Ἐπτάκις ὅς δεκάτην κερέην δείκνυσιν πρόδηλον.

212. col. 1. l. 4. corrige, “ antea”—l. 6. dele, “ oratorem”—l. 10.

—“LEIUS.” adde, Cum n sæpius confuderunt; Geo. I, 457.

—*neque a terra moneat convellere funem.* moneo and moveo are so often confounded in MSS. (as above v. 353.), that I should make no scruple of inserting moveat in this passage, as a far stronger and more expressive word. So, *Nec tibi tam prudens quisquam persuadeat auctor* Geo. II, 315. TYRWHITTUS.

Ibid. l. 25. post “F.” *insere, H. K. Cankrenius*, optimus olim discipulus, et omnis officii nomine mihi devinctissimus in eandem conjecturam incidit.

Ibid. l. 30. “πέρκη.” adde, Theodectes apud Athen. x, p. 454. E. paullo diversus; τούτους δὲ πλάγιος διὰ μέσου συνδεῖ κανών. Schol. ad Dionys. Thrac. apud Bekker. in Anecd. Gr. Vol. II, pp. 777, 8. τὸ γὰρ εὐρισκόμενον παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι δίγαμμα οὐκ ἔστι γράμμα—ἔχει δὲ τύπον τόνδε F—ὁ προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς ἐκάστη λέξει [τῇ] παρ’ ἡμῖν δασυνομένη, αὐτοὶ φιλοῦντες πᾶσαν λέξιν. σύμβολον οὖν παρ’ αὐτοῖς ἐστίν, ἐκφωνήσεις ἔχον τῆς Οἱ καὶ Οὐ διφθόγγου. ὅθεν δείκνυται μὴ ὄν γράμμα μηδὲ συγκαταριθμούμενον τοῖς γράμμασιν. οὐ γὰρ ἐν πάσαις ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις εὐρίσκεται, ὡς τὰ ἄλλα γράμματα, οὔτε ἀφ’ ἑαυτοῦ ἀρχεται ἐν τῷ ἐκφωνεῖσθαι, ὡς τὰ ἄλλα¹.

1. Ἐπειδὴ δὲ τινες τὸ παρὰ Βοιωτοῖς καὶ Αἰολεῦσι λεγόμενον δίγαμμα, ὃ τυποῦται οὕτως F, βούλονται τοῖς στοιχείοις κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἰπώμεν τοὺς λόγους, δι’ οὓς βούλονται αὐτὸ κατατάσσειν τοῖς στοιχείοις, καὶ τότε δείξομεν ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. Φασὶ μὲν ὅτι παντὶ στοιχείῳ ἔπεται τὸ ἔχειν χαρακτήρα καὶ ὄνομα, δι’ οὗ ὀνομάζεται, ὡς φάμεν τοῦτο καλεῖται α ἢ ἥ ἢ ὦ. εἰ οὖν ἄρα καὶ τὸ δίγαμμα χαρακτήρα ἔχει καὶ ὄνομα, δῆλον ὅτι στοιχεῖόν ἐστιν. Εἰπόντες οὖν πῶς λέγεται αὐτὸ στοιχεῖον, ἔλθωμεν καὶ δείξωμεν ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτὸ στοιχεῖον. Ἰστέον οὖν ὅτι πᾶν στοιχεῖον ἀφ’ ἑαυτοῦ ἀρχεται, τὸ α ἀπὸ τοῦ α, τὸ β ἀπὸ τοῦ β, καὶ τὰ ἐξῆς ὁμοίως. τὸ δὲ δίγαμμα οὐχ οὕτως ἔχει. οὐκ ἄρα οὖν ἐστὶ στοιχεῖον. Ἄλλως δὲ πάντα τὰ στοιχεῖα κατὰ πᾶσαν ἐστὶν εὐρίσκεισθαι διάλεκτον, τὸ δὲ δίγαμμα οὐ, ἀλλὰ παρὰ μόνοις τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοῖς Λάκωσι καὶ τοῖς Αἰολεῦσιν. οὐκ ἄρα στοιχεῖον. Τὰ δὲ στοιχεῖα ἢ φωνήεντά ἐστιν ἢ σύμφωνα. [καὶ τὰ μὲν σύμφωνα] εὐρίσκονται μετὰ ἑτέρου συμφώνου ἢ ἐν συλλήψει ἢ ἐν διαστάσει, οἷον ΘΝ’ΗΣΚΩ, ἙΛΚΩ. εἰ ἄρα οὖν τὸ F οὐ σύνεστι παντελῶς συμφώνοις, ἀλλὰ φωνήεσιν αἰεί, οἷον FO’ΥΛΕΝΑ, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι σύμφωνον. ἀλλ’ οὐδὲ φωνῆεν δύναται εἶναι. καὶ γὰρ τοῖς φωνήεσι παρέπεται τὸ δασύνεσθαι καὶ φιλοῦσθαι, τὸ δὲ F οὐδέποτε δασύνεται, ἀλλὰ μόνον φιλοῦται. οὐκ ἄρα ἐστὶ φωνῆεν. Ἄλλως δὲ καὶ τὰ προτακτικὰ φωνήεντα οὐχ ὑποτάσσονται φωνήεσιν, οἷον τὸ α καὶ ε καὶ τὰ ἄλλα, προτακτικὰ ὄντα, οὐχ εὐρίσκονται ἑτέροις ὑποταττόμενα φωνήεσιν. εἰ ἄρα οὖν τὸ F εἰπώμεν φωνῆεν, εὐρεθήσεται ἐν τῷ FANAΞ καὶ FEL’ENH τὸ α καὶ ε, τὰ προτακτικά, ὑποταττόμενα φωνήεσιν, ὃ πέρ ἐστιν ἀτοπον. . . . τρία οὖν φωνήεντα ἐν μιᾷ συλλαβῇ, ὃ πέρ ἐστιν ἀδύνατον. εἰ ἄρα οὖν, ὡς δέδεικται, οὔτε σύμφωνον δύναται εἶναι οὔτε φωνῆεν, δῆλον οὐκ ἔστι στοιχεῖον τὸ F. Ἐτι πᾶς χαρακτήρ στοιχείων σημαίνει ἀριθμόν, καὶ γὰρ τὸ α σημαίνει ἓνα ἀριθμόν, καὶ τὸ β δύο, καὶ ἐξῆς. εἰ ἄρα οὖν ὁ χαρακτήρ τοῦ F οὐ σημαίνει ἀριθμόν, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον. In priore editione hoc testimonium de usu τοῦ F consulto omisi; etsi, Brunkio iudice, curæ secundæ aliquando posthabendæ sint; cogitanti tamen quam rara suo digamma conservato vocabula supersint et velut e naufragio enatarint, et quam difficile sit ad refingendam e vestigiis veteris ruinæ lectionem rudi, credo, et prisca fabrica, non idcirco tamen rejiciendam utpote poeta indignam; ne hujus quidem grammatici auctoritate supersedere mihi visum est.

214. col. 1. l. 10. lege, "etiam Deli"
216. col. 1. l. 11. "**HEΘMON.**" adde, Athen. ix, p. 398. A. B. οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ Η στοιχείου τυπώσασθαι τοὺς παλαιούς τὴν δασεΐαν.
- Ibid.* col. 2. l. 3. "et 4." adde, **HIMERA** Mus. Hunter. p. 155. No. 8. et 10. **ΑΡΞΜΙΗ**
220. col. 2. l. 4. post "1645." insere, Apollon. Alexandr. περὶ Συνδέσμ. apud Bekkerum in Anecd. Gr. p. 495. l. 24. ἄμεινον οὖν παραδέξασθαι Δωρικὴν μετάθεσιν τοῦ εἰς τὸ α, καὶ ὡς ὁ ἀνὴρ ἀνὴρ, ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος, οὕτως τὸ ἕτερον θάτερόν ἐστι.
221. col. 1. l. 13. post "295." insere, et Eur. Bacch. 1265. "Εθ' αὐτὸς, ἢ σοι μεταβολὰς ἔχειν δοκεῖ; ἔθ' αὐτὸς Codex Palatinus, ut testatur eruditissimus Editor, P. ELMSLEIUS.
- Ibid.* l. 28. post "*Hermannus.*)" insere, Ph. 856. ἀνὴρ δ' ἀνόμματος (Ed. Col. 1486. ἄρ' ἐγγὺς ἀνὴρ; Aldus: ὠνὴρ (ἀνὴρ) Brunckius; recte. 630. γῆ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' ὡς τελῶν ἐφαίνετο. Tr. 391. μίμν', ὡς ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων. Aj. 1355. ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρὸς, ἀλλὰ γενναῖος ποτ' ἦν.
222. col. 1. l. 5. post "γος." insere, Vide eundem ad Kuster. de Nub. 991. in Mus. Crit. No. vii. p. 447.
225. col. 2. l. 2. corrige, ἔστιν-οὔστινας
- Ibid.* l. 14. post "κατεδακρύσαμεν." insere, *ibid.* 17. οἱ δὲ ἱππεῖς ἔστιν-ὅτε καὶ ληστὰς ἐχειροῦντο τῶν ἐκ τοῦ Πειραιῶς,
226. col. 1. l. 8. post "κατηγορεῖ." insere, Agam. 1305. Μηκέτ' εἰσέλθης, τάδε φωνῶν. Dobræus apud eruditissimum Editorem, quem vide.
230. col. 1. l. 6. post "nequeo." insere, Ex hoc censu literam Q eximendam esse arbitratur Salmasius in Inscr. Herod.; pp. 225, 6. perperam.
- Ibid.* col. 2. l. 2. lege, Bouhierius apud Montefalcon. de Palæogr. Gr. pp. 562, 3.
- Ibid.* l. 3. lege, nam H, et U,
232. col. 1. l. 1. Ἀχαιοί. adde, Pausan. viii, p. 477. pen. Facii (xli. p. 683. Kuhn.). ὠνόμαζον δὲ ἄρα οἱ Ἀχαιοὶ αὐτὰ λύματα. ἀρχαῖοι Porsonus.
241. col. 1. l. 22. post "ut F:" insere, ideoque Φ litera literam F comprehendit; sed non vice versa:
- Ibid.* l. 26. lege, mutabat Græculus,
243. col. 1. l. 11. post "sqq." insere, Sed vide Pinkerton on Medals, Pr. xv. 3d ed.
244. col. 2. l. 8. Lege, ADDITAMENTA
245. col. 2. l. 4. insere, [FAI. in Mus. Hunter. p. 141. No. 1.]
- Ibid.* l. 29. post "ἐκφαίνντο." insere, [ΑΨ Mus. Hunter. p. 142. No. 2. 3. 4. FA 5. 6. 7. 10, bis. 11. 12. FALΕΙΩΝ 8. 9. 13.]
253. col. 1. l. 14. post "videtur:" insere, Il. A, 216. αἰσχιστος δὲ Φανὴρ ὑπὸ Φίλιον ἦλθεν. I, 189. ἄειδε δ' ἄρα κλέα Φανδρῶν.
- Ibid.* l. 18. post "ἀνδρῶν." insere, [FAΞΙΩΝ Mus. Hunter. p. 65. No. 1. 4. sed vide infra p. 277. col. 2.]

- Ibid.* col. 2. l. 3. post "R. B." insere, [FAΣΤ. in *Mus. Hunter.* p. 68. N°. 15.]
258. col. 2. l. 6. lege, obstat;
262. col. 1. l. 18. post "158." insere, Theocr. Id. i, 58. ὄνον καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος· τυρῶντα correxit Porsonus." Gaisfordius ad l. quam Meinekius in sua ed. Lond. 1825. repudiatur; et ad v. 66. "sine causa Porsonus in *Tracts and Miscell. Crit.* p. 256. πᾶ τόκ' ἄρ'—" conf. *Virg.* Buc. x, 9. *Milioni* Lycid. 50. Sed alienis laboribus insidians Porsoni emendationem verissimam ad Id. xxiii, 46. in sese transtulisse videtur: Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοῖς τοίχοις χαράξω· Vide Porsoni Opusc. l. c. Aristoph. Ach. 144. ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' ἈΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ. conf. Vesp. 97. Id. inter Theocr. xviii, 47. Γράμματα, δ' ἐν φλοιῷ γεγράφεται. Callim. Fragm. lxx.—αὐτὸς ὁ Μῶμος Ἐγραφεὶν ἐν τοίχοις,—Incertus apud Brunck. in An. Gr. iii. p. 154. xiv. 3, 4. Οὐ δρυὸς, οὐδ' ἐλάτης ἐχαράξαμεν, οὐδ' ἐπὶ τοίχου Τοῦτ' ἔπος· ἀλλ' ἐν ἐμῇ ἔσχετ' ἔρως κραδίη. *Virg.* Buc. x, 53. tenerisque meos incidere amores Arboribus: crescent illæ: crescetis amores. Conf. *Ovid.* Heroid. v, 23. Cowley (Essay on Himself); they were like letters cut in the bark of a young tree, which with the tree still grow proportionably. *Shaksp.* As you like it, A. iii, Sc. ii. Run, run, Orlando, carve on every tree The fair,—. Baille's Count Basil, p. 128. Yes, lovely shepherdess, on every tree I'll carve her name,—
274. v. ΕΥΦΑΡΑ post ["p. 196." insere, ΕΥΦΑΡΑ *Mus. Hunter.* p. 68. N°. 12.]
278. col. 2. l. 36. post "p. 411." insere, Atqui Pers. Sat. iv, 3. Quo fretus? dic hoc magni pupille Pericli. et l. 41. post "Φίπιτος." insere, Δίοκλος et Διοκλῆς Eustath. ad Il. A, 112. l. . Conf. Bentl. de Pseudo-Phalar. pp. 112. 122. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mort. xi. p. 377. Valck. ad Theocr. Adon. p. 411. B. C. Ruhnken. ad Homerid. h. in Cer. 153.
280. col. 2. l. 37. post "Bigot." insere, Pausan. vi, iii, p. 458. οὐ γάρ τι Ἰσθμίων Λεπρεάταις δεῖμα, ὥσπερ γε αὐτοῖς ἐστὶν Ἥλείοις ἐπὶ Ὑσμῶνι τῷ Ἥλείῳ. Lege, ΕΠΕΙ ΤΥΡΩΗΙΤΤΟΣ. Aliquid intercidisse videtur. Fortasse ἐκεῖ excogitaverat Vir summus, et voculam exscribendo leviter titubavit. Hujus enim voculæ ope Pausaniam ix, xxviii. p. 764. felicissime sanavit: καὶ οἱ τὰ τῆς ἀνδράχνου θάμνοι τὸν πανταχοῦ καρπὸν, ἔξει ἡδιστον. Fortasse—τῶν πανταχοῦ καρπὸν Ἐκεῖ ἡδιστον.
282. col. 1. l. 43. post "Φοῖνον." insere, Herodot. viii, 46. Αἰγινῆται δέ εἰσι Δωρίεις· ἀπὸ Ἐπιδάουρου· τῇ δὲ νήσῳ πρότερον οὖνομα ἦν Οἶν' Ὠνή.
284. col. 1. l. 8. post "Lycurgo," insere. T. i. p. 42. C. Πολύδωρος καὶ Θεόπομπος οἱ βασιλεῖς τάδε τῇ ῥήτρᾳ παρενέγραψαν.
288. col. 1. l. 10. dele, "et—placem," et repone, atque ut posthac Dawesii manes in pace requiescant, viros tot tantisque doctrinæ divitiis instructos, quos honoris et amicitiae caussa nominarem, obtestor, idque ut æquū bonique consulant, quod eandem lite-

ram, tanquam illam *quæ sexta est nostrarum, inter discrimina dentium efflando* proferre nollem; vide supra pp. 190. 202, 3. 212, et Addend. ad 215. et 241. magistros his in locis memoratos tanquam duces suspicio; *Vos, maximo tamen intervallo, sequar, in vestro satis est examine cautum.* Sed, ut symbolam meam conferam, dono, crede mihi,

Ibid. col. 2. l. 1. post "dicabunt." insere, Hæc mendi indagatio, quæ tragicum nostrum tamdiu contaminavit, an aliis satisfecerit, nescio; me saltem adeo oblectat, ut viri, qui in his literis regnat, testimonio constabilisse haud displiceat; "I knew, for example, some of the Gordons, and others of good repute, who always put an F for the WH; as faat for what, fan for when, and the like." Woodstock, Vol. II. p. 223.

292. *col. 2. l. 17. post "ἐξερυσάμην." insere, De hac constructione, quæ Homero familiaris est, digredi paullisper libet; Ant. 390. σχολῇ ποθ' ἤξειν δεῦρ' ἂν ἐξήνχουν ἐγὼ, Ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε. 955. ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, Ἡδωνῶν βασιλεὺς κερτομίους Ὀργαῖς, Tr. 1175. Τοῖς γὰρ θανούσι μόχθος οὐ προσγίγνεται. Ph. 1012. Οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ παθον. El. 42. Οὐ γὰρ σε μὴ γήρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ. Aj. 970. Καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα Τιμαῖς ὑπείκει. Sed de sanitate hujus loci subdubito. Eur. Ph. 17. ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ, Iph. T. 31. Οὐ γῆς ἀνάσσει βαρβαροῖσι βάρβαρος Θόας. Or. 357. Ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι. Eodem modo dativum pro genitivo sibi vindicant probatissimi scriptores hujusmodi locis; Il. I, 144. Τρεῖς δέ μοι εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ ἐϋπήκτῳ. Odyss. A, 10. Τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ, θύγατερ Διὸς, εἰπέ καὶ ἡμῖν. Lege, θ. Διὶ, Φειπέ κ. Æschyl. Agam. 871. μονογενὲς τέκνον πατρί. Soph. Œd. Tyr. 1451. ἔνθα κλήζεται Ὀυμὸς Κιθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον. El. 1148. Ἐγὼ δ' ἀδελφῇ σοὶ προσηνδῶμην αἰεί. Eur. Ph. 88. ὦ κλεινὸν οἴκοις, Ἀντιγόνη, θάλος πατρί. Sed illuc, unde paullum mea declinavit oratio, revertor.*

295. *col. 2. l. 40. corrige, ollis:*

297. *col. 1. l. 41. Lege, Opusc. col. 2. l. 33. corrige, venditarent.*

299. *col. 2. l. 3. corrige, at v. 30.*

314. *col. 2. l. 5. lege, necessitate sola*

Ibid. l. 32. post "C." insere, ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Mus. Hunter. p. 52. N°. 59.

316. *col. 1. l. 21. post "Ἡρακλείδης." insere, (Photius; Ἡρακλείδην: τὸν Ἡρακλέα οὕτως ἔλεγον.)*

319. *col. 2. l. ult. adde, Polyb. iv. iii, 3. Τριχωνεύς.—"Τριχωνιεύς habet Stephanus, quod et alibi editores apud Polybium invitis msstis expresserunt." Schw.*

327. *col. 2. l. 3. adde, In Hesychio nonnunquam temere se ipsa intulit; Γεννὸν, ἀρχαῖον. legit ἐννὸν, annosum Koën. ad Greg. 126. In Auctario.*

337. *col. 1. l. 33. "l. 29." adde, Polyb. x. xxv, 2. καὶ συμβιώσαντες Ἀρκεσίλα τῷ φιλοσόφῳ κατὰ τὴν φυγὴν,—Polyb. xx, x. Με-*

νέστρατον xxii, xiv, 13. Μενεστᾶς, *Menetas*. Liv. xxxv, 28. xxxviii, 10. Idem *Polyb.* xxxi, xviii, 9. Γνάϊον Μερόλαν. xxvii. 1. ὁ Μερόλας.

Ibid. l. 36. "p. 3." *adde*, *Polyb.* xvii. xiv, 4. παρὰ δὲ Βοιωτοῖς τοὺς περὶ Θεογείτονα καὶ Τιμόλαν.

Ibid. col. 1. l. 23—36. *et ibid.* l. 37. *usque ad col.* 2. l. pen. "P. 197—p. 3." *et*, "P. 190—recte." *transpone*.

Ibid. col. 2. l. 24. *corrigere, præchones*

338. col. 1. l. 28. *post* "ινγήν" *insere*, *Oraculis vero de abusu sermonis Homerici tuto confidere nequeo, quæ quasi alia quadam dialecto mortalibus ægris invisâ loquebantur.*

Ibid. col. 2. l. 30. *lege*, Jo. Pierius

341. col. 2. l. penult. *corrigere*, Döderlinus

342. col. 1. l. 18. "*Bockius.*" *adde*, *Pausan.* iii. p. 272. ῥκισται δὲ νῦν μὲν Ἰλίου καλουμένου, καὶ ἈΜΑΣ, καὶ Μνακαδίου, τῶν ὀρῶν τούτων τὸ μεταξὺ ἐπέχουσα· πρότερον δὲ τῆς Ἀσίας τοῦ ὅρους ἔκειτο ἐπὶ τῇ κορυφῇ. Fortasse Ἀσίας. TYRWHITT. [ἈΜΙΑΣ]. Nummis Posidoniae, quos vidi, hæc forma perpetuo comparet.

Ibid. l. 19. "ibid. l." *dele*, *et* P. 215. l. 23. *reponens notam in locum suum transpone*.

Ibid. col. 2. l. 42. "P. 281—" *et in* p. 343. col. 1. l. 15. "P. 278." *transpone*.

343. col. 2. l. 6. "*employed.*" *adde*, *Aristoph.* *Nub.* 269—274.

Ἐλθετε δῆτ', ὧ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν, εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονιβλήτοισι κάθησθε, εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε, Νύμφαι, εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέης ἀρύτεσθε πρόχοισιν, Ἡ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ', ἥ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος· Ἐπακούσατε δεξιόμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι. *Milton*, P. L. v, 185—191. *Ye Mists and Exhalations, that now rise From Hill or steaming Lake, dusky or grey, Till the Sun paint your fleecy skirts with Gold; In honour to the World's great Author rise, Whether to deck with Clouds th' uncolour'd Sky, Or wet the thirsty Earth with falling shon'rs, Rising or falling still advance his praise.* Equidem nullus dubito quin *Miltonus* noster in animo habuerit illum *Comici* suavissimum locum, quem *dulci poëseos sacræ melle conditum et commendatum hymno divinis rebus consecrato dextre contexuit; in quo Dei ter Optumi Maximi laudes illo mentis impetu effert, qui lectoris animum percellat, verum numinis cultum exacuat, et ipsius religionis spiritu acriter commoveat.*

350. col. 2. l. penult. *post* "—nent." *insere*, Hunc vide ad *Polyb.* iv, xxxix, 4. At in *Athen.* vi, p. 252. C. D. Πολύβιος δ' ἐν ὁγδόῃ ἱστοριῶν· Κάναρος, φησὶν, ὁ Γαλάτης, ὦν τᾶλλα ἀνὴρ ἀγαθός, ὑπὸ Σωστράτου τοῦ κόλακος διεστρέφετο, ὃς ἦν Χαλκηδόνιος γένος. *invitis proculdubio Bessarionis membran.*

351. col. 1. l. 11. *post* "144." *insere*, *Polyb.* v, liv, 7. εἰς τὴν Καλ-
λωνίτιν. Χαλωνίτιν alii. *Demosth.* *adv. Timocrat.* T. iii. p. 372.

l. 5. *Taylor. Bekker.* ἡ δὲ ἐπιχειροτομία ἔστω ἢ προτέρα, ὅτῳ δοκοῦσιν ἀρχεῖν οἱ νόμοι οἱ βουλευτικοί,—ἀρκεῖν *Aldina*, si rite memini, et *Lambini* Paris. 1570. p. 445. ἀρχεῖν operarum vitio in *Wolfii* ed. Aur. Allobr. 1607. p. 464.

IN NOTIS AD SECTIONEM QUINTAM.

- P.* 354. col. 1. l. 9. "436." adde; conf. infra ad pp. 300. 302.
 355. col. 2. l. 5. lege, 406. 1387.
 366. col. 2. l. 1. post "illi:" lege, προσεικέναι. *Soph. El.* 618. ἔξωρα πράσσω κοῦκ ἐμοὶ προσεικότα.
 370. col. 1. l. 31. post "verba," insere, quæ *Homerus* ipse fortasse ab antiquiore bardo sumpsit, et
 372. col. 1. l. 3. post "284." insere; vide *Piers.* ad *Mœr. Pr.* XXXII.
Ibid. l. 18. post "213." insere, "(26) *Eubulus Athen.* xv. p. 679. *E.* στεφάνους ἴσως βούλεσθε πότερον ἐρπυλλίνους. πότερ' *Porsonus Adv.* p. 145. et alii (*Hermannus de Metr.* p. 161.)—*In* (27) *Nicomacho* *ibid.* vii, p. 291. *A.* lege πότερ' ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς,"—*P. P. D. Addend. ad Ar.* p. (114).
Ibid. col. 2. l. 19. lege, 24 *. 1. Sic *Ἔc.*
 374. col. 1. l. 11. post "tres.]" insere, Vide medicum eruditissimum, *A. Coraium* ad *Heliodor.* T. ii. p. 68.
 377. col. 1. l. 6. post "versa." deletis "Ipsum vide" insere, Atque ipsum consule, et perpende quæ adnotavit
 387. col. 1. l. 14. corrige, exsolvat
Ibid. col. 2. l. 10. post "ed. 3." insere, ποῖ τις ἂν τράποιτο *Cod. Borg.*
 394. col. 2. ad calcem, adscribe, 62 *. Vide infra ad p. 563.
 396. col. 2. l. 20. lege, ὀπτάνιον τε.
Ibid. l. 30. post "ἀηδόνειον." insere, Forma loquendi paullum diversa, sed color idem in *Shaksperio* nostro, *Merch. of Ven.* A. iii. Sc. ii.
 404. col. 2. l. 17. lege, 80. 5. θαάζειν, *Brunckius*, probante *Elmsleio.*
 406. col. 1. l. 34. lege, qui in *Diatr.* p. 229.
 410. col. 2. l. 19. post "dead." insere, In transcurso addere liceat
 419. col. 2. l. 38. post "καπώλεσας." insere, *Nub.* 1400. Πειθώ τινα ζητεῖν ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.
 420. col. 2. l. 17. post "ἔξει." insere, *Æschines* *adv.* *Timarch.* p. 13. *Tayl.* = 296. *Bekker.* προσήκειν δ' ἔγωγε νομίζω, ὅταν μὲν νομοθετῶμεν, τοῦθ' ἡμᾶς σκοπεῖν, ὅπως καλῶς ἔχοντας καὶ ξυμφέροντας νόμους τῇ πόλει θησοίμεθα. Sic *Codices*, ut videtur, et editiones. "Certum est auctorem scripsisse θησοίμεθα." *Brunckius* ad *Aristoph. Eccles.* 255.; cui accedit *Bekkerus* ad l. c.
 421. col. 1. l. 6. post "μηδένα." insere, *Vesp.* 372. ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.
Ibid. l. 28. lege, τι Πελοποννήσῳ
 423. col. 2. l. 9. "ἔλεγεν." adde, *Eur. El.* 1053. λέγ', εἴ τι χρήζεις, κἀντίθεος παρρησία, Ὅπως τέθνηκε σὸς πατήρ οὐκ ἐνδίκως.

424. col. 2. l. ult. adde, vide supra p. 95.
425. col. 1. l. ult. dele, Plato
435. col. 1. l. 3. corr. Ald.
438. col. 1. l. 1. lege, "ad l.;" sic Rav.;
- 442 col. 1. l. 25. post "116." *insere*, *Vocabula σφῶν, νῶν, πρῶ ἔς.* *ubique monosyllaba sunt apud Aristophanem. Bentleius ad Kuster. in Mus. Crit. No. VII. p. 444.*
449. col. 1. l. 33. post "alibi." *insere*,; mox ἐμαντῶ Brunkius, et Ravennas, ut videtur.
452. col. 1. l. 9. lege, R. P. ad R. D.
455. col. 1. l. 4. post "Soph." *insere*, Phil. 895. τί δῆτα δρῶμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ; Brunkius. quem vide.
456. col. 2. l. 4. post "Ἡροδότου." *insere*, Vide Xenoph. Hellen. II, III, 19. IV, 10.
458. col. 2. l. 4. corr. παρῳδεῖ, et l. 6. τετρασυλλαβῶς.
469. col. 1. l. 14. lege,— "Leg. πολλῶ-ἐσθ' "
- Ibid.* l. 16. dele, "et Cod. Rav."
470. col. 1. l. 4. lege, καρδίας.
471. col. 1. l. 24. "codex." adde, E contrario Νόμος apud Demosth. adv. Mid. p. 90. ed. 4°. Tayl. = p. 577. Bekker. Τοὺς Πρωτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν ἐν Διονύσου τῇ ὑστεραίᾳ ἐν Πανδίοι. Sic Aldina; ἐν Πανδίοις Lambini correctionem amplectitur Taylorus; lenius fortasse, ἐκ Πανδίων. TYRWHITTUS, si rite memini.
483. col. 2. l. 5. corrige, φευξείω Eur. Herc. Fur. 622. Matthiæ.
489. col. 1. l. 14. post "—mericis" *insere*, in —σκον desinentibus, quas Tragici parcissime usurpant,
492. col. 2. l. 13—16. transmove ad p. 504. lege in textu l. 12. καταξηνην 199*. et in notis ad calcem col. 2. adscribe 199*. "Lege ἔς.
497. col. 1. l. 23. lege, vide supra ad p.
500. col. 1. l. 6. post "μόλης." *insere*, Eur. Sylei fr. II. Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοὶ θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. Xen. Anab. VII. p. 498. Πρὶν ταῦτα ἐπιδεῖν ὑφ' ἡμῶν γεγόμενα.
508. col. 2. l. 11. lege, a Pausania et Strabone firmata,
513. col. 1. l. 21. post "mallem." *insere*, Plutarch. in Vit. Lycurgi p. 55. D. καλὸς μὲν ἦν καὶ ἀγαθὸς ὁ Βρασίδας· πολλοὺς δὲ ἄνδρας Λακεδαιμῶν ἔχει τήνου κάρρονας.
520. col. 2. l. 18. post "vide" *insere* (in Hellen. IV, III, 12.)
526. col. 1. l. 10. post "980." *insere*, et in PRÆF. ad Eur. p. xlii.
534. col. 1. l. 24, 5. lege, Vide PRÆF. P. . . . verba "et Addend." dele.
543. col. 2. l. 32. post "ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ." *insere*, Pausan. VII, xviii, p. 569. Καλυδῶνος γὰρ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης ὑπὸ Αὐγούστου Βασιλέως ἐρημωθείσης διὰ τὸ τὴν ἐς Νικόπολιν — Fortasse, [Καλυδῶνα] ἐς—TYRWHITTUS.
583. col. 2. l. pen. lege, 308. Ita Rav. ; et "sic
582. col. 1. l. 10. Coronidis loco apponam Scolia, quæ in ejus scri- niis deprehensa sunt, Tyrwhitti propria manu exscripta sine accentuum adminiculis, quæ ipse apposui. "Inter omnes convenit, τὸ Σκόλιον fuisse carminis genus, a veteribus

Atheniensibus in conviviis cantari solitum. De natura ejus carminis et speciebus, de modo cantandi, de nomine etiam, multa dicta sunt ; nonnulla forte restant dicenda. Prius expedit, ut omnia hujus generis poëmata, quæ scilicet reperiri possent, simul colligantur, et oculis subjiciantur." [Vide Schol. Cod. Clarkio-Bodl. ad Plat. Gorg. p. 451. E. *HSt.*]

[I] ΣΚΟΛΙΟΝ ¹ Athen. xv. 694. C.

Παλλὰς Τριτογένει, ἄνασσ' Ἀθηνᾶ ²,
 "Ορθον τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
 "Ατερ ἄλγεων καὶ στάσεων
 Καὶ θανάτων ἁώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

[II] "Αλλο. Id. ibid.

Πλούτου μητέρ' Ὀλυμπίαν αἰίδω
 Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
 Σέ τε, παῖ Διός, Περσεφόνη.
 Χαίρετον· εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

[III] "Αλλο. Id. ibid. D.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατῶ,
 Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλων',
 Ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
 Ἀρτεμιν, ἧ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

[IV] "Αλλο. Id. ibid.

Ἴω Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
 Ὀρχηστὰ, βρομίαις ὀπαδὲ νύμφαις,
 Γελάσαις, Ἴω Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
 Εὐφροσύναις αἰεὶ δὴ κεχαρημένος.

[V] "Αλλο. Id. ibid.

Ἐνικήσαμεν ὥς ἐβουλόμεσθα
 Καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
 Παρὰ Πανδρόσου — ∪ ∪ | — —

[VI] "Αλλο. Id. ibid. E.

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος,
 Τὸ στηθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
 Ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
 Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί ³.

1. " SCOLIA sub nominibus ΑΡΜΟΔΙΟΥ, ΑΔΜΗΤΟΥ, ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ, ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑΣ, passim citantur ; nominibus scilicet, non ex auctore, sed, ex

materia, unicuique impositis." TYRWHITTUS in Conject. pp. 52, 3 ; vide infra, p. 666. n. 10.

2. Ἀθανᾶ Brunckius.

3. Conf. Aristoph. Eccles.

[VII] "Αλλο. Id. ibid.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ.
Δεύτερον δὲ, καλὸν φυὰν γενέσθαι.
Τὸ τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως.
Καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ φίλων⁴.

[VIII] "Αλλο. Id. ibid. 695. B.

Ἐν μύρτου κλαδὶ⁵ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὡσπερ Ἀρμόδιος⁶ κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

[IX] "Αλλο. Id. ibid.

Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὔτι πω τέθνηκας.
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
Ἴνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδεΐδην τε φασὶν Διομήδεα.

[X] "Αλλο. Id. ibid.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
Ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

[XI] "Αλλο. Id. ibid.

Ἀεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἀρμόδιε κ' Ἀριστόγειτον,
Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

[XII] "Αλλο. Id. ibid. E.

Αἱ αἱ Λειψύδριον προδωσέταιρον,
Οἴους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
Ἀγαθοὺς τε καὶ εὐπατρίδας,
Οἳ τότε ἔδειξαν οἴων πατέρων κύρον⁷.

[XIII] "Αλλο. Id. ibid. C.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φέλει⁸,
Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνούς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

933—ubi Comicus initium hujus
Scolii videtur παρωδεῖσθαι—TYR-
WHITTUS in Conject. p. 83.

4. Vide Schol. ad Plat. Gorg.
s. c.

5. Aristoph. Av. 238. ὅσα θ'

ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισ- Σου
κλάδεσι νόμον ἔχει.

6. Aristoph. Ach. 980. οὐδὲ παρ'
ἐμοί ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται.

7. κύρησαν Brunckius.

8. σέβου Brunckius.

- [XIV] "Αλλο. Athen. xv. 695. D.
 Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συνστεφανηφόρει·
 Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.
- [XV] "Αλλο. Id. ibid.
 Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκόρπιος⁹, ὧ ταῖρ', ὑποδύεται·
 Φράζεν μή σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πάς ἔπεται δόλος.
- [XVI] "Αλλο. Id. ibid. E.
 Ἄ ὤς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
 Καγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβῆν.
- [XVII] "Αλλο. Id. ibid.
 Πόρνη καὶ βαλανεὺς τῷ τὸν ἔχουσ' ἐμπέδεως ἔθος.
 Ἐν ταύτῃ πνέλῳ τὸν τ' ἀγαθὸν τὸν τε κακὸν λούει.
- [XVIII] "Αλλο. Id. ibid. F.
 Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
 Τιμὴν ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.
- [XIX] "Αλλο. Id. ibid. C.
 Παῖ Τελαμῶνος¹⁰, Αἴαν αἰχμητὰ, λέγουσί σε
 Ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν
 Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα.
 Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴαντα δὲ δεύτερον
 Ἐς Τροίαν λέγουσιν ἐλθεῖν
 Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα.
- [XX] "Αλλο. Id. ibid. C. D.
 Εἴθε καλὴ λύρα γενοίμην ἐλεφαντίνη,
 Καί με καλοὶ παῖδες φεροῖεν
 Διονύσιον ἐς χορόν.

9. Suidas vv. ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκόρπιος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίζουν. Ἐν παντὶ γάρ τε σκόρπιος φρουρεῖ λίθῳ.—γάρτοι Brunckius. Aristoph. Thesm. 528. Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ Τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ Παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτῳ, ἀθρεῖν. Vide Blomfieldium in Censura Trimest. (Quart. Rev. No. xviii. p. 364.)

10. Aristoph. Lys. 1238. Νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρκεσεν· ὥστ' εἰ μὲν γέ τις "Αἰδοὶ Τελαμῶνος, Κλειτα-

γόρας ἄδειν δέον, Ἐπηνέσαμεν ἂν, καὶ προσεπιωρκήσαμεν. "Tela-ton est nomen Scolii. Vide Joan. Tourrium Cur. Posterior. in Theocrit. xv. 98. Antiphanes apud Athenæum xi. 15. p. 503. E. Ἐπεὶτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων Τούτων περάνης τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιῶνα, μήδ' Ἀρμοδιόν. ubi vulgo male legitur τὸν τε Τελαμῶνα." Porsonus apud Dobræum; vide Adverss. p. 132.

Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
 Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη·
 Καθαρὸν θεμένη νόον.

[XXI] "Αλλο. Athen. xv, 695. A.

Ἐκ¹¹ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον
 Εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι,
 Ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται
 Τῷ παρέοντι τρέχειν ἀνάγκη.

[XXII] "Αλλο. Athen. xv, 695. A.

Ὁ Καρκίνος ὧδ' ἔφη, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβὼν,
 Εὐθέα χρὴ τὸν ἐταῖρον καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

[XXIII] "Αλλο. Athen. xv, 695. E.

Ἐγχει τῷ κώθωνι¹², διάκονε, μὴδ' ἐπιλήθου,
 Εἰ χρὴ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

[XXIV] "Αλλο. Apud Schol. ad Aristoph. Ach. 532. et Ran. 1337.

Ὡφέλες¹³, ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
 Μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
 Μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆναι,
 Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
 Κ' Ἀχέροντα, διὰ σὲ γὰρ
 Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκα."

* * * * *

Lacuna valde deflenda.

11. ["Αδηλον] ἐκ γῆς supplevit Burneiuss; δύναιτ' ἂν in altero versu; et Ἐπεὶ δ' ὧν ἔμπορος, γ. in tertio subdubitans correxit vir clarissimus in *Censur. Mens.* (*Month. Rev. Jan.* 1798, p. 10.); quæ emendationes Porsono me audiente non arriserunt.

12. Ἐγχει καὶ Κήδωνι, διά-

κονε, Codex Marcianus; Ἐγχει δὴ κώθωνι, Porsonus in *Adverss.* p. 147.

13. Ὡφέλες γ', ὦ—Brunckius ad *Solia Anacreonti* subjecta, p. 142. v. 5. κ' Ἀχέροντα Br. An. Gr. T. 1. p. 148. καχέροντα ad *Aristoph. Ach.* 532. v. 6. κάκ' ἐστί. supplebat Brunckius ll. c.

[XVI]

The history of the

[XVII]

THE HISTORY OF THE

[XVIII]

[XIX]

The history of the

[XX]

[XXI]

The history of the

[XXII]

[XXIII]

The history of the

[XXIV]

[XXV]

The history of the

[XXVI]

[XXVII]

The history of the

[XXVIII]

[XXIX]

The history of the

[XXX]

[XXXI]

The history of the

[XXXII]

[XXXIII]

The history of the

[XXXIV]

[XXXV]

The history of the

[XXXVI]

[XXXVII]

The history of the

[XXXVIII]

[XXXIX]

The history of the

[XL]

INDEX I.

CONFECTUS A BURGESSIO,

ET

AUCTUS AB EDITORE.

2 Chron. vi, 18. p. 296.
Gen. iii, 15. p. 610. xlix, 24. p.
616.
Esaias Proph. xvii, 20. p. 605.
Proverb. xv, 4.

Acta DD. Apost. ix, 37. p. 572.
xi, 26. p. 132.
D. Matth. iv, 5. D. Luc. iv, 9. p.
539.
D. Paul. Ep. ad Philem. 20. p. 133.

ACHÆUS 222, 223, 224, 225.
227. App. 634.

Achilles Tatius apud *Burgess*.
612.

Æschines 662.

ÆSCHYLI

Prometheus Vincetus 456. 476.
596. 162. 474. 302. 499.
502, 503. 574. 478. 384.
459. 433. 291.

Septem contra Thebas 456.
567.

Persæ 456. 538. 46. 491. 456.
597. bis. 590.

Supplices 407. 416.

Agamemnon 584. 162. 580.
404. 433, 434. 153. 474.
567. 392.

In notis 8. 46. 298. 363, 364.
454. 487. 572. 576. 606,
607. 610.

[Albinovanus 23].

Alcæus 254. 272, 273. 282.

Alciphro 607.

Alcman 307.

Alcuinus 199.

Alexis Athenæi 380. 398. In
notis 159. 305. 374.

Amipsias 366.

Amphis 374.

Anaxandrides 479. In notis 125.
146. 464.

Anaxilas Athenæi 398.

Anthologia Græca 156, 157.

Anti-Atticista 152. 396. 430.
454. 456. 471. 475. 479. 564.
582.

Antimachus 101. 232. 529. 530.

Antiphanes Athenæi 580. In
notis 10. 366. 372. 386. 464.

Apollonius Rhodius in notis 86.

Apollophanes 498.

Apostolius App. 632.

Arcadius MS. p. 110.

Archedicus 590.

Archestratus 398.

Archilochus 197. bis. 258. 260.
280, 281, bis. 282.

Aristides 358.

ARISTOPHANIS

Acharnenses *270 (p. 469).
347 (593). 479 (471). 489

- (ib.). 490 (470). *519 (472).
 *633 (ib.). *640 (477). 816
 (448). 860 (235). 879
 (478). 1067 (438). *1174
 (382).
- Equites** 159 (456). 207 (381).
 428 (457). *435 (458).
 *713 (459). 755 (460). 764
 (382). *789 (373). 886 (460).
 1272 (512). 1308, 9 (462).
 1367 (374).
- Vespæ** 55 (550). *168 (482).
 184, *185 (484). 268 (486).
 *271 (484). 316 (486). 347
 (477). *354 (582). 357
 (160). 358 (373). *422
 (601). *536 (492). 574
 (504). [632 (431)]. 706, 7
 (505). 768 (504). 798
 (170). 811 (576). *889
 (507). 1248 (452). *1434
 (437).
- Nubes** *7, 42 (497). *58 (154).
 87 (403). 325 (578). 329
 (404). 366 (408). 371 (415).
 389, 90 (313). *411 (547).
 *415 (290). 422 (416). 480
 (141). 505 (412). 630 (550).
 778 (499). 984. 1188 (500).
 822 (418). *992 (425).
 *1031 (460). 1292 (288).
 *1350 (426). 1438 (152).
 1447 (354).
- Pax** 32 (510). 117 (511). *187
 (514). 202 (382). 600 (522,
 3). *621 (524). *698 (290).
 703 (550). *744 (525). 918
 (473). 930 (ix). 1119 (527).
 1200 (381). 1204 (448).
 1241 (438). 1269, 70 (529,
 30). *1283 (531). *1284
 (530). 1285 (532). 1287,
 *90 (533). 95 (534). *1334
 (536). *1351 (ib.).
- Aves** 9 (537). 45 (538). *48
 (ib.). *163, 64 (403). 177
 (iv). *319 (541). *387, 388
 (542). 391 (356). *394
 (537). 460 (384). 511 (427).
- *660 (298). *998 (543).
 *1103 (545). *1157 (548).
 1168 (393). 1298 (548).
 1496 (390). 1513 (549).
 1616 (545). *1629 (554).
 *1730. *1733 (556). *1734.
 1739 (557).
- Thesmophoriazusæ** 32, 33
 (577). 106 (584). 224 (585).
 383 (433). 430 (550). *484
 (585). *497 (586). *501,
 502 (589). *660 (589). 711
 (591). 923 (501). *942
 (592). 943 (512).
- Lysistrata** 16 (594). 113 (595).
 143, 144 (599). 197. *209
 (600). 235 (ib.). *488 (375).
 *530 (126). *678 (602).
 1094 (423). 1169 (558).
- Ranæ** 4 (432). 32 (437). 174
 (550). 350 (434). 365 (569).
 *440 (437). *505. 528. 607
 (ib.). 512 (411). *633 (438).
 742 (302). *854 (430). 867
 (493). 890 (441). *920
 (446). 942 (390). 956, 967
 (550). *1138 (447). 1266
 (447). 1268 (451). *1335
 (137). 1496 (452).
- Ecclesiazusæ** 57 (557). 62
 (401). 70 (558). 154, *5
 (560). *290, *291, *292
 (563). *295. *302 (564).
 *384 (374). 442. *512
 (569). 659 (574). 836, 37
 (500). *948 (575).
- Plutus** 89 (170). 98 (381).
 112, 113 (547). 166 (373).
 196 (385). *256 (355). 277
 (223). *306 (374). *375
Cod. Borg. (388). *392
 (547). *438 (387). 449
 (372). *707 (389). *816
 (376). *860 (391). 886
 (392). *965 (393). 986
 (395). 1066 (291). 1142
 (401).
- Gerytades** 590.
- Aristoteles** 140. 511, 512.

Astyages 258.
 Athenæus 181. 193. 232.
 Athenæi excerptor 232, 233.
 App. 631.
 Auctor de Fluviis 299.
 Ausonius in notis 24. 35, 36.
 112. 155.

B.

Babrius PR. ii. 43.
 Bion 606.

C.

Cæcilius (L.) 199.
 Callias 34—37.
 Callimachus 96. 101. 144. 158.
 163, 164, 165, 166, 167, 168,
 169, 170, 171, 172, 173, 174,
 175, 176. 383. In notis 172.
 606.
 Capella (M. M.) in notis 8. 24.
 56. 146. 156. 299. 330. 480.
 528.
 Cassiodorus 199. 207.
 Catullus 48. 59, 60, 61. In notis
 12. 32. 299.
 Cephisodorus 470.
 Charisius 198. 201. 330. 480.
 Chionides 372.
 Cicero 214. 240. In notis 14.
 27. 44, 45. 202. 214. 274.
 361. 612.
 Claudianus 23.
 Cleanthes 333.
 Cledonius 199.
 Cleomedes 275.
 Comoediæ priscæ, mediæ, novæ
 scriptores 488, 489.
 Cornutus (Annæus) 199. 202.
 Cratinus 366. 371.
 ——— Junior 366.
 Cypseli arca 258.

D.

Damoxenus Athenæi 380. 464.
 Demosthenes 475. 566. In notis
 79. 422. 460. 510. 543. 592.
 610. 613. 662, 663.
 Demosthenis Codex Parisiensis
 221.

Diaconus 198.
 Dio Cassius 11. 49.
 Diodorus Siculus 10. 392.
 Diomedes 198.
 Diomedes ad Dionyss. Thrac. 36.
 Dionysius Hal. 110. 210. 212,
 13, 14. 267. 303.
 Diphilus 388.
 Donatus 198, 9. 212.

E.

Ennius in notis 6. 47. 605.
 Epicharmus 164. 181, 2.
 Epicrates 469.
 Etymologus M. 302, 3.
 Eubulus 464.
 Eupolis 374, 5. 380. 503. 523.
 EURIPIDIS
 Hecuba 355. 430. 571. 401.
 417. 603. 387. bis.
 Orestes 437. 78. 586. 567.
 570. 567. 173. 451. 460.
 357. 567. 451. 41. 451.
 Phoenissæ 387. 482. 438.
 Medea 482. 161. bis. 158, 9.
 438. et 603. 78. 411. 387.
 525.
 Hippolytus 100. 125. 438.
 455. 290. 555. 604. 173.
 Andromache 442. 560. 559.
 417. 173.
 Supplices 85. 442.
 Iph. A. 455. 605. 567.
 Iph. T. 291. 455. bis.
 Troad. 393, 4.
 Bacchæ 404. 458. 417.
 Cyclopes 506. 437. 417.
 Heraclidæ 455.
 Helena 455.
 Ion. PR. i. 9. 290. 174, ter. 591.
 Herc. Fur. 455. 610, 11. 403.
 438. 574. 616.
 Electra 555. 437. 442. 290.
 613, 14, 15.
 In notis vi, 6. 9, 10. 128, 9.
 299. 364. 367. 401, 2. 409.
 455. 459, 60. 571.
 Eustathius 84. 143. 310. In notis
 145. 583.

F.

Flaccus (Val.) 23.
 Flaccus (Ver.) 330.
 Festus 43.

G.

Gellius (A.) in notis 16. 35. 198.
 299.
 Grammaticus MS. 208.
 Grammaticus Harl. 238, 9, 40.
 253. 310, 11. 314. 318. 330.
 346.

H.

Heracleense Fragmentum 480.
 Hermesianax 297.
 Hermippus 181, 2.
 Herodianus 331.
 Herodotus 10. 166. 207. 210.
 Hesiod. 8. 80, 1. 96, 7. 322, 3.
 In notis 8. 195.
 Hesychius 302. 325, 326, 327.
 503. 583.
 Hesychii codex Marcianus 1. 218.
 Hipparchus 467.
 Hirtius 207, 8.
 HOMERUS 82. 84. 89. 94. 98, 99.
 102, 103. 141, 142, 143. 147,
 148, 149. 151. 158 [B, 661.].
 162, 163. 168. 247—252. 263
 —271. 303—311. 313—325.
 328—337. 382. App.
 In notis 83, 84, 85, 86.
 163. 177—179. 185. 187, 188.
 243, 244—247. 252—261.
 335, 336. 343—346. 482, 483.
 499. 520. 571. 581. 590.
 Horatius 67. In notis vi. 11, 12.
 15. 44. 150. 160. 307, 308.
 613. 647, 648, ter.

I.

Incertus apud Athen. 398.
 Incertus apud Non. Marcell. 56.
 INSCRIPTIONES
 Argivæ 337. 342, 343.
 Atticæ 35. 147. 207. 219, 220.
 258. 337. 340, 341, 342.
 344. 369. 569. 6...
 Bœoticæ 341, 342, 343.

Corbrigiensis 197.
 Corcyr. 218. 342.
 Cumea 6... 211. 214. 229.
 337. 344, 345.
 Cyzicena 272.
 Deliacæ 228, 229. 233, 234,
 235. 633—636.
 Elea 271, 272. 274, 275. 283.
 337. 345.
 Tabb. Heracleenses 254. 276.
 255, 256. 261. 274.
 Herodis Attici 227.
 Lebete aëneo apud R. P.
 Knight. 337.
 Leucadia apud Rosium p. 494.
 Milesia p. 494.
 Naniana 219. 345.
 Olymp. 342.
 Orchom. 218. 253, 254, 255.
 258. 274. 279. 283, 284.
 345. 350, 351.
 in Lithostrato Prænestino 219.
 Sigæa 216, 217, 218, 219, 220.
 632, 633.
 Spartana 342.
 Teiorum Diræ 227.
 Tessara Hospitalis Musei
 Borgiani 443.
 apud Herodot. 207. 257.
 apud Pausan. 268.
 penes Collegium S.S. Trin.
 Cantab. 339. 443.
 in Bibl. Publ. Cantab. 227.
 344. 351.
 apud G. Bankes, p. 277.
 apud Burmann. 344, 345.
 apud Com. Caylusium 456.
 apud Dodwell. 196.
 apud Osann. 77. 342.
 apud Pocock. 342. 611.
 apud Winkelman. 258.
 Carmen Arvale 273.
 Duiliana 147.
 apud Fabretti 204. 243.
 apud Placentin. 204.
 Isocrates 169.
 Italicus (S.) in notis 6. 19. 23. 32.
 Julianus 358.
 Juvenalis in notis 23. 91.

L.

Laertius 305. 445.
 Lesches 280.
 Lexicon Rhetoricum 375. 511.
 549. 567.
 Lexicon Sangerm. 210. 386. 393.
 436. 456. 475. 483. 533. 549.
 570. 574. 579.
 Longinus 275.
 Longus (Velius) 199. 203. 213.
 219.
 Lucanus 22. 201.
 Lucianus xiv. 60. 159. 212.
 Lucilius 47. 150.
 Lucretius 46, 47, 48. 172.
 In notis 10, 11. 14. 299.
 528.
 Lycurgus Orator 651.
 Lysias 648.

M.

Macho 379.
 Macrobius 321.
 T. Magister 127. 580.
 Manilius in notis 22. 155, 6.
 Marcellus (Nonius) 201.
 Martialis 23.
 Martyrius 199.
 Menander 35, 36. 380. 397, 398.
 506, 507. 519. In notis 399,
 400. 460, 69, 98, bis. 519.
 Mœris 127. 582.
 Moschus 607.

N.

Nepos (C.) 613.
 Nicander 254.
 Nicostratus 367. 466.
 Nummi apud
 Berger. 243.
 Eckhel. 243. 275. 279.
 Goltzium 243. 253. 273.
 Hunter. Addend. ad 245.
 531.
 R. P. Knight 342.
 Parutam 7.
 Vandamme 337.

O.

Oracula 191. 338. 661. 345.
 Origenes in notis 43. 97. 132.
 Orpheus 581.
 Ovidius 3, 4. 7. 150. 171. In
 notis 4. 15. 17, 18, 19, 20,
 21, 22. 43, 44. 95. 150. 193.
 201.

P.

Papirianus 199.
 Paterculus 606. 608. 613.
 Pausanias 392. 430. 457. 516
 bis. 519. 572. 611, 612. 614.
 659. 661. 663.
 Persius 426.
 Petronius [Alcimus] 68, 9.
 Phalaris (Pseudo-) 75. 449. 464.
 606. 614.
 Pherecrates 366.
 Philetærus 366.
 Philemon 355. 400. 466.
 Philippus 466.
 Philo (Judæus) 97.
 Philodemus (Pseudo-) 10.
 Philostratus 563.
 Philyllius *Athenæi* 123.
 Photius 428. 481. 540. 580.
 Phrynichus 210.
 Phrynichus Σ. Π. 375.
 PINDARUS Ol. 11. 154. pp. 84—
 88. 159. pp. 95, 6. iv, 10.
 p. 387. vii, 109. pp. 88—90.
 ix, 21. p. 82. x, 40. p. 81.
 ult. pp. 106—108. Pyth. i, 7.
 p. 82. 147. pp. 93, 94. ii, 52.
 et iii, 42. p. 328. iv, 6. 21. 48.
 62. 89. 103. pp. 94, 95. 363.
 p. 100. 461. pp. 99, 100. vi,
 pp. 63—66. viii, 113. p. 81.
 ix, 193. pp. 96, 97. Nem. i,
 11. pp. 97, 98. v, 17. p. 100.
 vi, 44. p. 81. vii, 39. App.
 642. viii, 28. p. 98. x, 78.
 p. 81. Isthm. ii, 32. pp. 102,
 103. iv, 6. pp. 98. viii, 125.
 pp. 89, 90. In notis, v. 8. Fr.
 p. 72. 124. 590. 648 bis.

Plato philosophus 141. 224.
 App. 631. In notis 6. 85, 6.
 131. 210. 527. 582, 3.
 Platonis Codex Parisinus, ut
 mihi videtur 444.
 Plato Comicus Athenæi 367.
 372. (Pseudo-) 380.
 Plautus 20, 1. 38. 555. In
 notis 43. 68. 156. 359. 528.
 555. 580.
 Plinius 69. 193, 4. 207. 211.
 Plutarchus 483. 321. App. 632.
 In notis 124.
 Polybius 458. 646.
 Posidippus 380. 386.
 Priscianus 200—208. 306—308.
 Probus (V.) 198.
 Propertius 8. 16.
 Prudentius 154. In notis 24. 36.
 154, 155, 156. 646.

Q.

Quintilianus 188—192. 240. In
 notis 188, 93.

R.

Rhesi Auctor 458. 559.
 Rutilius Lupus 96.

S.

Sannyrio 367.
 Sappho 229. In notis 195. 259.
 272, 273.
 Scaurus 199.
 Seneca 150, 51. In notis 14,
 15. 21. 23. 25. 57. 149.
 Sergius 212.
 Servius 43. 212.
 Scholiastes
 Schol. ad Aristoph. 543.
 Homeri 77. 322.
 Ven. 345.
 Pindari 70, 71. 73. 86, 7.
 Dionys. Thrac. 286, 287. 495.
 Scolia 377. 664—667.
 Severus 7.
 Sidonius 155.
 Simonides in notis 8.

Solon 253, 54. 56, 57. 72, 73.
 76.

Solonis Κυρβεῖς 207.

SOPHOCLES

Œdipus Tyrannus 596. 162.
 591. 94. 491, 92.

Œdipus Coloneus 567. 603.
 94. 417. 584. 434. 438. 609,
 10. 515. 385.

Antigone 566. 591. 486, 87.
 514. 595. 455, 456.

Trachiniæ 9. 404. 591. 595.
 460. 472. 407. 424. 412.
 560.

Ajax 603. 417. 174. 412, 13,
 14. 482. 415. 223. 599.
 512. 474. App. 642.

Philoctetes 609. 603 bis. 591.
 515. 451 bis. 482. 438. 558.
 443. 5.

Electra 9. 522 bis. 557 bis.
 599. 602. 519. 591. 477.
 411 bis. 404. 385.

In notis ix. 9. 46. 84. 287.
 364. 408, 409. 420. 471.
 487. 545. 560. 571. 586.
 590. (*Turnebi editio typis*
mandata, et mox repudiata).
 610. 622. 655.

Athamantis fragmentum 418.

Sosipater Athenæi in notis 9.

Sotton 469.

Statius in notis 14. 20. 22. 210.
 647.

Stesichorus 245. 280, 281.

Strabo 211.

Strattis 367. 443.

Suetonius 45. 124. 203, 4. 528.
 580.

Suidas 11. 373. 503. 576. 590.

Synesius 115.

T.

Tacitus 194. 203.

Terentiani Mauri codices 1. 645.

Terentianus Maurus emendatus
 2, 3. 26, 7, 8. 31, 2, 3, 8, 9,
 40, 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 50, 1,
 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8. 60. 192—

198. 298, 9. 544, 5. 583. In
notis 33. 44. 171.
Terentius 305. 394.
Theocritus 165, 166. 659.
Theopompus 399.
Thucydides 210. 457. 543.
Tibullus 18.
Timocles 479, 480.
Trypho 200. 283. 360.
Turpilius 201.
Tyrtæus 256, 257.

V.

Varro 43 bis. 47, 48. 201, 202.

Victorinus 230, 231. App. 629,
630. In notis 198. 658.

Virgilius 4. 7. 82. 149, 150. In
notis 8. 11, 12, 13, 14. 25.
43, 4. 97. 212. 241. 528. 613.
641—3. 646. 647 ter. 648.
649. 657.

X.

Xenarchus 581.

Xenophon 130—135. In notis
iv. x. 43. 69. 75, 76. 100.
138, 9. 146. 454. 520, 1. 543.
580. 612.

INDEX II.

VIRORUM ERUDITORUM

IN MISCELLANEIS CRITICIS ET IN NOTIS

ALLEGATORUM.

A.

Abreschius 597. 602.

Alsop (A.) 175.

Arnaldus (G.) 462.

Ashton (C.) 175.

Askevius (A.) 154. 333. 606.

B.

Barnesius 72. 84. 163. 266. 614, 615.

Bastius 70. 300. 480. 603.

Battie (Gul.) 333.

Bekker 124.

Benedictus 74.

BENTLEIUS (Ric.) apud *R. D.* xi.; 151, 152, 153, 154. 165.

209. 347. In notis vi, vii. xii.

4. 6. 14, 5, 7, 9, 20, 21, 2, 3.

42, 6. 85, 6, 7. 91, 92, 5, 7.

128, 9, 30. 137. 140. 143.

147. 153, 60. 164. 196. 201,

2, 3, 5, 6, 9, 10, 11, 17, 19.

221, 23. 247, 248. 253, 4, 7.

288, 89, 290, 8, 9. 302, 308,

15, 19. 322, 25, 26. 332, 33.

347. 354, 56, 57, 58, 59. 366,

67. 374, 75, 76. 393. 403, 8,

14, 15, 16, 18. 426, 27, 28.

431, 32, 33, 35, 36. 441, 46,

47, 48. 450, 54, 58. 460, 61,

62, 63, 64, 65, 66, 69. 472,

77. 484, 86, 89. 492, 93, 94,

95, 96, 97. 502. 504. 508, 509. 513, 514. 519. 523, 524, 525. 528, 529, 530, 531, 532. 539. 541. 543. 545. 548. 554, 555, 556, 557, 558. 568. 572. 575. 577. 583. 593. 596. 600. 610. 616. App. 635.

Errores quos BENTLEIUS in Menandri et Philemonis fragmentis commisit 399, 400.

Bentleius (Thomas) 143, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 50, 51, 52. 154, 5, 6, 7.

Berglerus 415.

Blomfield (Præsul) 244. 259. 272. 282. 284. 368. 494. 498. 502. 615.

Boeckhius (Aug.) 63, 5, 6. 73, 4, 9. 80, 1, 3, 6, 9. 90, 3, 5, 9. 100, 106, 7, 8. 244. 253. 255, 8, bis. 9. 272, 3, 4. 278, 9, 280. 378. 564.

Boissonadius 13.

Boschius (H.) 157. Add.

Bouhierius 230. 658.

Boyle (C.) 210.

Briggs (T.) 166. 549.

Brunckius 136. 152. 314. 365. 381. 390. 489. 497. 503. 557. 569. 574.

Bryantius (J.) 295.

Buchananus 3.

Burges (G.) 292—294. 303.
 Burgessius (Præsul) viii. 7. 70.
 96. 167. 178—186. 216. 243.
 343. 344. 347, 8. 351. 360.
 363. 389, 390. 395. 400. 406.
 408. 416. 425. 428. 433. 435.
 439. 442. 447. 449. 454. 480.
 481. 512. 530. 545. 551—54.
 576. 580. 587. 589. 598. 610.
 615.
 Burneius (C.) 125. 292. 402.
 469.
 Butlerus 100. 494.

C.

Cankrenius (H. K.) 521. 657.
 CASAUBONUS viii. 222.
 Casimiri 3.
 Caylusius (Comes), 456. 570.
 vide v. *Inscriptiones*.
 Cherry [Rev. Thomas] 36.
 Clarkius (S.) 266. 304, 5. 316,
 7, 23, 24. In notis 569, 72.
 Clinton [H. F. Arm.] 392. 530.
 Corsini 323. 543.

D.

DAWESIUS in obitum GEO. I. et
 successionem GEO. II. pp.
 617, 618, 619, 620. in nuptias
 FREDERICI Walliæ Principis
 pp. 620, 621, 622. Meta-
 phraseos Paradisi Amissi spe-
 cimen pp. 624—627. errores
 suos ultro coarguit ii—vii.
to the Rev. Dr. TAYLOR.
 pp. 629 — 637. *Advertise-*
ments 637—641. *Tittle-tattle-*
mongers [extract from] pp.
 641—643.
R. D. cum R. B. amice conspirat
PRÆF. PP. xx—*xxvi.*
—favet paululum PRÆF. pp.
xxvi, xxvii*.*
—cum CODICE RAVENNATE PRÆF.
*pp. *xxvii—*xxxiii.*
—suffulcit aliquantulum PRÆF.
pp. xxxiii, xxxiv*.*
 Dickenson 274.

Dobraeus 6. 75. 153. 392. 443.
 461. 465, 466, 96. 498. 530.
 532. 534. 541. 606. 658.

Dorvillius 124.

Drydenus xv. 295. 468.

E.

Edwards (T.) 139. 308.
 Eckhel. 243. 274.
 Eldikius 487. 605.
 Elmsleius 122. 152. 292. 363.
 365. 393. 460. 462. 496. 523.
 538. 547. 581. 658.
 Ernestus 5.

F.

Faber (Tan.) 160, 61, 65. 561,
 62, 75.
 Fabretti 243.
 Florens Christianus 431. 530.
 Fogginius 48. 201. 330.
 Fosterus 109, 110, 111.
 Fox (C. J.) 261.

G.

Gally (H.) 111.
 Gell (G. Eques) 275.
 Gibbon 518.
 Giovenazzi 207. 555.
 Goltzius 243.
 Grævius 68, 9. 322, 3.
 Grayius, poeta 56. 494. 548.
 571.
 Gronovius (J. F.) 21.
 Gruterus 211.

H.

Harduinus 210.
 Hartungus 254. 482.
 Hayleius 171.
 Heathius passim.
 Heinsius (N.) 16, 17. ceteraque.
 HEMSTERHUSIUS 75. 91. 133.
 137. 256. 385, 88. 547, 55.
 In notis 331. 363. 366. 449,
 50, 67. 607.
 Heringa 42. 296. 454.
 Hermannus 154. 166. 173. 364.
 383. 461. 492. 589. 594.
 Heusde 560. 569.

Heynius 238. 355.
 Hickes 281.
 Hipparchi auctor 510.
 Holland (Baro) 297.
 Hoogevenius 130.
 Horsleius (Præsul) 516.
 Hotchkisius 9. 195.
 Hotibius (i. e. Bothius) 356. 366.
 392. 433. 441. 443. 463. 465,
 94 bis. 593.

Hutchinsonus 127, 30.

I.

Iriarte 254.

Jortinus 97. 430. 527. 530.

K.

Kingius 104. 401.

Knight (R. P.) 60. 92. 145, 6,
 8. 178, 9. 183. 186. 187. 200.
 206. 244. 247. 253. 258. 273.
 284. 329. 346.

Koenius 306. 330. 496.

Koppiersius 10. 580.

Kusterus 122, 23. 223, 24, 63.
 302. 311, 13. 568. 579. In
 notis iv. 355. etc.

L.

LAGOMARSINIUS 22. 147. 188,
 189, 190, 191, 192.

Larcherus 529.

Lennepius 322.

Lipsius 23. 487. 606.

Locella (Baro) 281.

Louthius (Præsul) 581.

M.

Marklandus 405. In notis 40.
 132. 331, 66. 408. 572. 616.

Marsh (Præsul) 200. 540.

Mason 467.

Menekius 367, 72. 442, 63, 4, 6.

Milton App. 623—627. PR. ii.
 161. 298. 616. 661.

Monk (J. H. litt. Gr. Prof.) 101,
 35. 292. 489.

Morritt (J. B. S. Arm.) 342.

Muretus 76. 213.

Musambertius 511, 12.

MUSGRAVIUS 477, 8.

N.

Needhamus (P.) 606.

Neutonus 468.

Noris (Card.) 30. 48.

P.

Pandecta Florentina 26. 91.

Parrius (S.) PRÆF. ii*. 67. 393.

PEARSONUS (Præsul) 15. 36. 90.

132, 33. 154. 260. 408. 540.

PIERSONUS 180, 81. 322. 478, 9,
 82. 528, 60.

Pinkerton 658.

PORSONUS ad R. D. PR. P. iv.

38, 9. 95. 128. 173. 174. bis.

318. 333, 34. 355. 380. 383.

399, 400, 401. 404. 408. 426.

434, 435. 437, 438, 439, 440.

449. 452. 474. 483. 507. 524.

538. 567, 68. 584. 590. 595.

599. 605. 610.

—apud M. D. 298. 300. 311.
 396. 655.

—apud E. M. 397. 602.

—apud P. P. D. 75. 86 bis. 114.

119, 120. 125. 169. 289 bis.

291, 92. 294, 95. 301. 354.

356, 357, 358. 363, 64, 65, 66,

67, 68, 69, 370, 71, 72. 74, 75.

380, 82, 85, 86. 393, 94, 95.

401, 2, 3, 4, 9. 416, 19, 420,

28, 29. 431. bis. 435, 36, 37.

442. 450, 51, 52, 53, 54, 56,

57, 58, 59. 462 bis., 63, 65,

69, 70. 482, 84, 85, 88. 494,

95, 97 bis., 98, 99. 508.

510, 11. 514 bis. 515. 520.

525. 527. 531. 534. 538. 540,

41. 545. 548 bis. 558. 560.

575. 585, 586, 587. 592. 595.

600. 604, 605. 610. 616.

—alibi 10. 81. 93. 126. 128.

138. 145. 163. 165. 291. 297.

493. 495. 511. 574. 598.

658.

Portus 615. In notis 134.

Puteanus (C.) 608.

R.

Randolph (T.) 297.

Raper (Matth.) 220. 290. 302.

365, 74, 92. 409. 425, 37,

63, 89, 93, 97. 505. 512, 30,

41, 62, 86, 89, 94, 5.

Richterius (G.) 209. 506.

Reisigius 365, 6, 7, 9, 73, 81, 6.

416, 28, 65. 554.

Reiskius PRÆF. *xv—*xix. 10.

300. 460. 534. 543.

Rollinus 115.

Routhius (M. J.) 488.

RUHNKENIUS [*D. R.*] xiii. 168.

184. 194, 5, 6. 199. 326, 7.

449.

S.

SALMASIUS 51. 194. 230. 458.

Salterus apud *Burgess*. 348—

352. 415.

Sanctamandus apud *Burgess*.

376. 415. 432. 463. 467. 511.

522. 539. 560. 574. 591. 601.

Santenius [*Laurentius*] 645. 4.

13. 27. 31. 647. 39. 46. 47.

52. 156. 193. 196. 236. 242.

364. 544.

Scaliger (J. C.) 155, 6.

SCALIGER (J. J.) xi. 278. 411.

413. In notis 7. 92. 144.

155. 201, 2, 3. 206, 207.

210. 212, 213, 27, 32, 38.

316. 456, 58. 562. 611.

Schmidius 66.

Schraderus xiii. 11. 310.

Seguinus 211.

Seidlerus 365.

SHAKSPERIUS 7. 288. 396. 467,

468. 615, 616. 662.

Shuckfordius 216. 331. App.

632, 633. 635.

Spanhemius 158. 162.

Spencer (Comes) 198. 469.

Stephanus (H.) 158. 168.

Stewart 569. App. 635.

T.

Taylorus (Gualt.) 249 bis.

Taylorus (J.) 217, 18.

230, 36. In notis 26. 31. 33.

38 bis. 40. 43. 193. 198. 204.

236. 276. 322. 327.

Thierschius (Fr.) 130. 258.

Toupius 67. 366, 7. 376. 414.

478. 501. 603.

Townleius 295.

Twining vi. 67.

TYRWHITTUS apud *Burgess*. 3.

34. 44. 53. 126. 150. 220.

224, 225. 336. 379. 392. 406.

445. 457. 470. 481. 498. 501.

519. 530. 538, 39. 612, 613.

In notis ad Pr. ii. iii. 20.

53. 70. 89. 112. 159. 211.

220. 300. 319. 386. 414, 33,

45, 65. 503, 15, 16. 523. 527.

543. 581. 605. 651 bis. 657.

659 bis. 661. 663 bis. 664—

667.

U.

Uptonus apud *Burgess*. 343.

V.

VALCKENÆRIUS in notis v. 86.

133. 166 bis. 167, 8. 205.

207. 210. 285. 295. 308. 314,

315 bis. 331, 332. 419. 449.

474. 491. 567. 569. 607.

FRANCIS DE VERULAMIO vice-

comes O. S. T. Albani 27. 295.

Villoisonus 10. 148. 301. 339.

528.

Vossius (Is.) 519.

W.

Wakefield (G.) 70. 114. 143.

261. 523. 582.

Waring (Prof.) 37.

Whiter (Gualt.) 38.

Wise (Fr.) apud *Burgess*. 243.

WITHOFIUS (J. H.) 14, 15, 16.

18. 21, 22, 23. 58. 91. 95.

192. 210. 613.

Wolfius (Fr.) 97. 169.

INDEX III.

MEMORABILIMUM.

A.

A στερητικὸν 329. 332.
 A in H rarius mutant Dores 81.
 Ἀγάθων, ἄγων, ἀγορανόμοι,
 ἀδελφός, ἀθμονεὺς, Ἀισωπος,
 ἀλεκτρυὼν, ἀλετρίβανος, ἀλι-
 τήριος, ἄναξ, Ἀναφλύστιος,
 ἀνῆρ, ἄνθρακες, ἄνθρωπος,
 Ἀπόλλων, ἄτερος, αὐτός, ἄρ-
 χων, Ἀχραδούσιος, 220, 21,
 22. 401. 442, 81, 86. 588, 93.
 658.
 Ἀγαμαι, καρδία 470.
 Ἀγγάρους 181.
 Ἀγεσίλας 197.
 Ἀγκυρα 181.
 Ἀδελφίδιον
 Ἀηδόνειος 396.
 Ἀθρῶ 579.
 AI et E sæpissime permutantur
 124, 25. 385.
 † Αἶγινα 90.
 Αἰγυπιὸς 414.
 Αἶδης 513.
 Αἰέλουρος et Αἰόλ—478, 479.
 † Αἰητὸς pro Αἰετὸς barbarum
 94.
 Αἰκεία sive ἀκεία 574.
 — αἰος 317.
 Αἶρειν et αἶρεσθαι 435, 36, 37.
 † Αἶρω· αἶρῶ seu ἀρῶ 419. 598.
 Ἀἴσσω-αἴσω-ἄσσω 425.
 Αἴτιος et ἄξιος 472, 73.

Αἰφνίδιος

Ἀκούετε λέω 393.

Ἀκούσομαι, ἤκουσα. ἀπολαύσο-
μαι, ἀπέλαυσα. Ἀισομαι, ἤσα
iv, v. 122. 534, 35. 654.

Ἀκραν—ἄκτην 290, 91.

Ἀλις nunquam apud Homerum
construitur cum genitivo 73.

Ἀλφάνειν 603.

Ἀμάρτοιιν 164.

Ἀμφιβέβηκεν 383.

Ἀμφορείδια 382.

* AN 130. S. A*. i, 1. * AN *præsenti*
indicativo jungi nequit 383.
392.

2. *Cum futuro indicativo nun-*
quam construitur 168.

3. *Cum futuro optativo nihilo*
rectius conjungitur, quam op-
tant tribuitur vii, 169.

4. * AN *verbis infinitis et partici-*
piis temporis futuri notionem
confert 131. 134.

5. * AN—EI, et vv. *cum imper-*
fecto vel aoristo indicativo 134.
439, 440, 441.

6. * AN *crebro* 442.

7. *Verbum optativum cum quali-*
bet interrogandi particula con-
junctum alteram * AN *comitem*
exigit, subjunctivum vero res-
puit 86. 387. *conf.* 453—
455.

8. *Vocula ὅσω et similes comite*

* R. M. regulas de quantitate et metris, S. A. syntaxin Atticam denotant: *conf.*
virum doctissimum, Jacobum Tate in Mus. Crit. No. iv. pp. 519—535.

- ἂν *cum forma subjunctiva con-*
struuntur 130, 31.
 9. Ἐως ἂν et ὥς ἂν *apud Comi-*
cum cum subjunctivo 509, 510.
 10. Πρὶν ἂν *cum subjunctivo* 499.
 Ex ἂν omissione defluunt
 corruptelæ graves 459, 60, 77,
 78, 85. 505, 6. 509, 10, 11.
 557.
 Ἀνάλωκα 470.
 Ἀναξίλας 197.
ANAXΣΙΛΑΣ 337.
 Ἀνατος 434.
 Ἀνδρῶν· ἀστρῶν 529.
 Ἀνὴρ ὅδε 658.
ΑΝΙΗ 277.
 Ἀντηλίους-ἀνθηλίους 504.
 Ἀνύσαι, ἀνύσασθαι 384, 85, 86.
 ἈΟ in ἐξευξᾶο, 144. ἈΟ in ἐκα-
 τηβελετᾶο 151.
 Ἀπεῖπας· ἀπεῖπες 491.
 Ἀποδοῦναι, ἀποδόσθαι 447—451.
 Ἀποδρέψαι—ἀποδρέψασθαι 96, 7.
 Ἀποθρέξει vi.
 Ἀπολισθάνειν 602, 3.
 Ἀπφάρια 232.
 Ἀπφία 233.
 Ἀπφῦς 232.
 Ἀρθρων· ἀστρῶν 301.
 Ἀριστᾶν 291, 2, 3.
 Ἀρκεσίλας et ΑΡΧΕΣΙΛΑΣ 197.
 337. 660.
 Ἀρρυμαι 94.
 ΑΡΧΑΓΕΤΑ· Ἀρχήγετις 531.
 ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ 660. 314.
 Ἀσπιδεῖον 397.
 Ἄττα et ἄττα 549. 554.
 Ἀυάσεις 211.
 Ἀντικάμαλα 393.
 Ἀντὸς Cod. Pal. 658.
 Ἀντότατος iii.
 Ἀχαιοί· Ἀρχαιοί 232. 658.
 Angli semi-Græci 297, 298. 396.
 Asibida 650.
 Athenienses, Attici 183.
 Athenienses rerum nauticarum
 periti 312.
 Aristophanes et Miltonus noster
 661.
 Aristophanis Nubes B' luctuo-
 sissimæ mortis semen et caussa
 fuere 312, 313.
 Accentuum notulæ, seu vocalatio
 Græca 110—115.
 Accusativus formæ Atticæ ἀμφο-
 ρῆς, Ἀχαρνῆς, ἱππῆς, Μεγαρῆς
 217. 396. 467, 468.
 S. A. ii. 1. *Accusativus* καί ποτέ
 τις ἐκ πολέμου ἀνιόντα εἶποι
 —Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖς· υἱὸν
 εἶπῃ—τὸν υἱὸν εἰ μεμάθηκεν
 εἶπε 262, 63.
 2. Οὐτάζω et βάλλω *cum gemino*
nonnunquam accusativo 265.
 Δρᾶν, ἐργάζεσθαι, ποιεῖν *cum*
gemino accusativo 334. 610.
 S. A. iii. *Adjectivum cum parti-*
cipio adverbialiter conjunctum
 457, 58.
 Æolica dialectus 183, 84, 85.
 193—96. 343, 44, 45, 46.
 Alexandrinæ formæ 475. 491,
 492.
 R. M. i. 1. *In Anapæsticis συν-*
άφεια 57, 8.
 2. *In versu paræmiaco syllaba*
catalectica soli anapæsto ple-
rumque subjicitur 412, 413.
 3. *Proceleusmaticum Anapæsti-*
cus Aristophaneus non admittit
 354.
 4. *Cæsuram post quartum pedem*
exigit 42.
 Articulus 381. 442, 45. 594.
 601. vide supra v. Ἀγάθων.
 S. A. iv. οὐτοσί, ὁδὶ, *en tibi*,
 sine articulo utuntur Attici
 125. 558.
 Attica dialectus 179—183.
 AUGMENTUM 1. *Attici verborum*
tempora augmentum recipientia
sine augmento nunquam adhi-
bent 615. 598. 487, 488, 489.
 2. *Augmentum per crasin coales-*
cit 488.
 3. *Verba quædam augmentum*
nunquam habuere 489, 490,
 491.

4. *In quibusdam augmentum plusquam perfecto reservant Attici* 490.
5. *Quibusdam non præponunt tragici, Ib.*
6. *Quædam geminum, aut triplex augmentum sibi parcius adsciscunt* 583.

B.

B pro *Digamma* 90. Usus τοῦ B pro ea littera inter Lacones solennis, neque infrequens apud Latinos et alios Italiæ antiquæ populos 91, 92. 247.

Βάγα· Βαγαίους 650.

Βαλλήσομεν 122.

Βάνα 648. et BANNΑΣ 247.

Βαρβαράφωνοι 191.

Βασιλεὺς 182.

Βατάνιον 181.

Berber 273.

Βλέπων πυρρίχην 394.

Βλέπων ὑπότριμμα 563.

Βλήχων 648.

Βόρβορος 312.

Βουνὸς 182.

Βοῶν 226.

Βρασίδας 197. Πολυχαρίδας Eccl. 1100. 1244. Φιλοχαρίδας Thucyd. iv, 119. Βρασίλας 197.

Γ.

Γ non semel intercidit 516. Γ et Υ, et Γ et Ψ confunduntur 519.

R. M. ii. Γε—in *voculam correptam nunquam cadit ictus* 354. 458.

γεωπέδον 317.

Γῆ rarius excidit 518. subinde in textum irrepsit 518.

—γῆς acephala 518. quandoque disjicitur 519.

Γλάχων et γλήχων 648.

†γναφεύει, κναφεύει 373.

Γογγύλον 6. 646.

Γύαι 543, 544.

Gaza, urbs 517.

S. A. v. Genitivus cum verbo, quod vocant, transitivo conjungitur, et—partem aliquam valet 572—575.

C pro G apud Latinos 7. 646.

Genitivus nominum in *ius* vel *ium* exeuntium 29, 30, 31.

Δ.

Δ et Γ rarius confunduntur 516.

Δ et £ confunduntur 76.

Δακτυλίδιον *annulum*: Δακτυλίδιον *digitulum*: 396.

Δάκυνθος † Ζάκυνθος 145.

DANKV E 145.

DANVVIVS 650.

Δεινὸς λέγειν,—εὐρεῖν,—φαγεῖν 87.

Δελείης 145.

ΔΕΞΙΤΡΕΦΟΣ 342.

Δημίδιον 397.

Δημόλευστος 566, 7, 8.

Διδόασιν 479.

Δικόκταν 181.

Διοκλῆς· Δίοκλος 659.

Δραχμή 182. 381.

Δρέπεσθαι 97.

Δρῶ formæ subjunctivæ, quæ temporis futuri vi quodammodo gaudet 123.

†Δύω, δύο Attice 616.

Datismus 459.

Dativi usus 292. 660.

DAWESIUS leviter titubasse videtur 37, 38. 46, 47. 102. 174. 224. 266, 267. 288. 659. 289. 329. 380. 398. 432. 481. 492. 529, 530. 558. 578. 596. 603. 608. 615 (*Eur. El.* 1034).

Dialecti viii. 179—185.

Diminutiva in —ιδιον et —ιδιον 395, 6, 7.

R. M. iii. 1. *Diphthongus finalis sequente vocali produci nequit* 96. 424. *sequente consona corripri nequit* 164.

2. *Poetis Atticis non licuit ullam diphthongum elidere* 493.

3. *Diphthongus ante brevem vocalem elidi non potest, sed per crasin vocalem longam efficit* 495, 496, 497, 498. *Diphthongus ante vocalem longam elidi non potest* 496, 7.

4. *Nunquam eliditur apud Comicos veteres, sæpius apud Comœdiæ, ut aiunt, mediæ scriptores, sæpissime apud Comicos novissimos* 498. *Hoc me monuit R. P.*

Dualis numerus 84, 5, 6, 7. 263, 4. 542. 570, 1.

Duellona duellum 93.

E.

E et AI, vide supra AI et E.

EI — vetustissimi EI parcissime scribebant pro E 34, 5, 6. 217. 228—233. App. 630—635.

Ἐάλων, ἔάλωκα, et ἤλωκα 579, 83.

Ἐγκαθεύδω 463.

†Ἐγκαθίστατο· ἔγκαθείστατο 100, 101.

Ἐγκαλέσουσιν 651.

Ἐγκεραννύω 501.

Ἐγνώς 299, 300.

Ἐγχέλνυα vel ἔγχέλνυα· ἔγχελείδια vel ἔγχελύδια 398.

Ἐζων IX.

—ει secundæ præsentis et futuri passivi indicativi personæ in ει terminantur 152, 153.

†Εἴ τις ἂν ἦν 611. †εἰ δέη 594.

Εἴλη splendor, gelu 503.

S. A. vi. Εἶμι, ἄπειμι, ἔξειμι—*revera futura sunt* 128, 9, 30.

†εἰναλίαν, ἐναλίαν 362.

†εἶρομαι· ἀνέρωμαι· ἐπανεύρωμαι 557.

S. A. vii. Εἰς—ἐπὶ minus recte 462.

Εἰς præpositionis usus 63. 450.

S. A. viii. Εἶτα inter participium et verbum solenniter intercedit 525, 6.

Εἵτοι 554.

Ἐκκαλεῖν, ἐκκαλεῖσθαι 484, 85.

Ἐκλείπειν deserere 391.

Ἐκφύγειν 603. 604.

†Ἐλέομαι 93.

Ἐλικοβλέφαρος potius ἐλικωγλέφαρος 68.

Ἐλλείπειν deficere 390, 1. 572.

Ἐμπλήμην 600, 1.

Ἐμπορευτέα—ἐκπορευτέα 471.

Ἐναίσιος 612.

Ἐνδοθεν intus 393.

Ἐνεκαλυψάμην 389, 90. οὐγκαλυμμός 390.

ΕΝΗΥΔΡΙΣ 219.

Ἐξεθρεψάμην 524, 525.

ΕΟΒΩΛΟΣ 342.

Ἐόρακα 379. 380. 577.

Ἐπεισέφρησε 616.

Ἐπέκεινα 226.

Ἐπέπτετο, ἐπέπτατο 538—540.

Ἐπὶ—ἀπὸ non congruunt 318.

Ἐπικαλέσεται 651.

Ἐπὶ τὸ θησεῖον 462.

Ἐπιλείπειν deficere 89. 379.

ΕΠΙΤΥΙΣ 337.

ΕΠΟΕΙΣΕΝ 218. ΕΠΟΕΙΣΕ 371. ΠΟΕΙΤΑΣ· ΑΥΛΕΙΤΑΣ· ΘΕΙΒΕΙΟΣ· ΔΕΕΙΣΗ· ΜΕΙΝΟΣ· ΜΕΙΝΑ· ΠΛΕΙΘΟΣ· ΣΥΓΧΩΡΕΙΣΙ 341. 218. ΕΠΟΕΣΕ· ΕΠΟΕΣΕΝ· ΠΟΕΣΕ· 341. ΕΠΟΗΣΕ· ΠΟΗΤΗΣ 341. 218. 543.

Ἐπτάμην—ἐπτόμην 538. 539.

Ἐρείψεις 515.

Ἐς rarissime ante vocalem usurpant Comici 578. 590, 1.

Ἐς οὐατα εἶπεν 173.

†Ἔσεται, nedum ἔσσεται apud Atticos 513, 14, 15. 519.

Ἔσθ' ὥς—ὅπως ἔξεις 514.

Ἔσαντο 100, 2.

Εὐ et οὐ confunduntur 76.

Εὐβῶδ' 167.

- ΕΥΒΩΛΟΣ 218.
 Εὐγειος—εὐγεως 317.
 †Εὐδαιμονία, δαιμονία 76.
 Εὐειλος 503.
 Εὐθανασία 386, 387.
 †Εὐράμην, εὐρόμην· εὐρέσθαι *nancisci* 473, 74, 75.
 Εὐφρηνη 267.
 Εὐφρόνη 575, 6.
 "Εως—ἤως—ἄως—αὖως 229.
 "Εως—vide —αιος.
 Epica verba—"An tragici poetæ unquam epicas formas in diverbiis receperunt?" 513. 522, 523.
 R. M. iv. *Eω terminatio genitivorum apud poetam μονοσυλλαβῶς effertur* 316.
 †Εώρακα, ἐώρακα Attici 379, 80. 577.
 S. A. ix. "Εως *nusquam apud poetas Atticos cum forma sub-junctiva sine αὖν conjungitur* 509, 10.
 S. A. x. *Ellipsis vocis πᾶς vel αὖν* 566.
- F.**
- DIGAMMA 177. 186, 87. 192—214. 234, 35, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44. 657. Illud non agnoscunt poetæ Attici 287, 8.
 "Loco Digammatis adhiberi voluit *Davesius* signum hoc ['], eadem atque illud potestate. Scilicet in sequentibus enunciandum *Waγνος*, *a-wa-σαμην*, *aw-ασαμην*, *daw-ιζω*, *da-wιφρονι*, *δweinος*, *δweος*, *λυ-wω*, *λυw-ω*, *παwς*, *έσταwς* etc." *Burgessius*.
 "Voces a *Davesio* *vauatae*:" quas interposui τῷ F designantur.
 Α'αζω α'ασαμην 325. α'ατη 328.
 Α'βρομοι 332.
 Φαγάν 244.
 'Αγνος 90, 1, 2.
 'Αγνυμι 264.
 'Αδοντι 83.
 Φάδος· Φάδομαι 245.
 ΑΦΥΤΟ 206. 234. 341.
 ΦΑΙ 658.
 ΑΙΦΑΝΣ 245.
 'ΑΦίδηλος *ibid.*
 ΑιΦών 207.
 Φαλήμεναι 245.
 ΑΨ et ΦΑ. et ΦΑΛΕΙΩΝ 275. 658.
 Φαλίος 246.
 Φάλις *ibid.*
 Φαλίσκω *ibid.*
 Φάλλομαι *ibid.*
 Φάλωμι 246.
 Φάνασσω 246, 7.
 Α'ει 267.
 Α'εικης 94. 265. 574.
 Α'εθλων 264.
 Α'ηδονα 301.
 Α'ημι 458.
 Α'ιδης vii.
 —αι'οι 99. —αι'ων 103. —αι-οισιν 162.
 Α'ιω 440.
 Φάμαξα 246.
 Ανα'αστος *inviolabilis* 329.
 Ανα'ατος *innocuus* *ibid.*
 'Αναξ 213. 237. 246. 252. ε'ανασσον 268.
 'Ανδανω 329.
 —α'ο 157. 247, 48. 251.
 —α'οι 287.
 Φανήρ 213. 253. 658.
 ΦΑΞΙΩΝ 253. 277. 658.
 ΦΑΞΟΣ* *ibid.*
 Α'ορ 253. 304.
 "ΑΦορνος 253.
 Απο'ερξε, απο'ερξη, απο'ερξειε 336.
 Απ'ολλωνος 383.
 —α'ς 329.
 Φαραιή 253.
 'ΑΡΓΕΙΦΟΙ 207. 151. 253. 342.
 Φαρδμός 253.
 ΦΑΡΝΩΝ *ibid.*
 'Αστν 268. 321. ΦΑΣΤ. 253. 342. 659.
 Ατρε'ιδης 309. 'ΑτρεΦίδης 253.

- Ἀφάτα** 253.
Ἀφερύω 254.
Ἀνσε 248.
Ἀντο 228. 234. App. 634, 5.
 — **αὖν** 81. 262. 265.
ΑΥΛΑΦΥΔΟΣ 254.
Ἀχελῶφο 254.
Βοῆ 531. 533.
Βοῶν 533. **βόφο** 207.
Γερωφία 254. 327.
Γράφει 207.
Γραΐδιον 426.
Δαφίς 254.
Δαΐζω 304. 254.
Δαΐον 307. 254. 205.
Δαΐφρονι 175.
 — **δαο** 248. 250, 1, 2.
Δαφο 192.
Δεος, δειλος, δειμος, δεινος, δει-
σηνωρ, δειση, εδεισεν, περιδει-
σας, ὑποδειςας 303. 305, 6.
 254.
Δημοριφει 567.
Δῆν 303.
DIFI 342.
Δία 304. 254.
Διῆνεκεεσαι 267.
Δμῶεσσιν 267.
Ἐ 99. 321.
Ἐαρ et ἤρ 254.
ΕΓΓΗΛΗΘΙΩΝΤΙ 254.
EDEDOFE 342.
Ἐδνον 254.
Ἐεσατο, ἔεσασθην 324.
Ἐελμένος 254. 317.
Ἐερκτο 336.
Ἐερρωσαντο 318.
Ἐέθιραι 254.
Ἐέθνος *ibid.*
Ἐειδος *ibid.*
Ἐειδέω 255.
Ἐιδομαι 323. **οἶδα, οἶδως** 84. 98.
 269. **εἰδεις** 324.
 — **εἶδης** 309, 310.
 — **ἡιαδης** 314.
Ἐείδωλον 255.
Ἐείκοσι 255.
ΕΙΚΑΤΙ *ibid.*
ΕΙΚΑΤΙΔΕΙΩ *ibid.*
Ἐείκω 256.
Ἐεικώς *ibid.*
Ἐίλαι 317. **Ἐελμενος** *ibid.*
 — **εἶοι** 263. **Ἐελίσσω· Ἐελικω-**
πικ 68. 256.
Ἐέλιξ· Ἐέλω· Ἐειλέω· Ἐειλύνω 256.
Ἐίλιξεν 82.
Ἐειράναν 256.
Ἐείρω *ibid.*
Ἐείσκω *ibid.*
Ἐισαΐσσειν 426.
Ἐεισάμην 256.
Ἐεκάς 257.
Ἐκαῖργον· Ἐεκηβόλος *ibid.*
Ἐεαστος 247. 257.
Ἐεκάτη 257.
Ἐεηλος 257.
Ἐεκήτι· Ἐεκήτι 258.
Ἐεκλῦον 531.
ΕΚΕΤΑ 258.
Ἐεκυρε 305.
Ἐεων 247.
Ἐλαβε 287.
ΕΛΑΤΙΗ 258.
Ἐελέα 209.
ΕΛΕΝΗ 212. 239. 258.
Ἐελια 210.
Ἐελικωψ, 68.
Ἐελισσετο 287.
Ἐελίσσω 68. 239. 247. 321.
Ἐελιτανευε 288.
Ἐελος, locus paludinosus, 303.
 258. 210.
Ἐελπίς· Ἐελπομαι 258, 259.
Ἐέλω 259.
Ἐελωρ 247. 259.
Ἐελώριον 259.
Ἐέμω *ibid.*
Ἐενεροι 260.
Ἐενετοί *ibid.*
Ἐεννυμι 101. **Ἐεῖμα· Ἐεσθής·**
 260.
Ἐενοῆσε 263.
Ἐεολπει 324.
Ἐεχεοντο 533.
Ἐεινοχοῖ 324.
Ἐεοικα 334. 256, 7. **Ἐεοικει** 324.
Ἐεοικως 334.
ΕΞ 261.

ΞΕΑΚΑΤΙΩΝ *ibid.*
ΞΕΗΚΟΝΤΑ *ibid.*
ΕΠΙΒΑΚΕΥΦΑΙ *ibid.* et *cor-*
rige 342.
Ἐπιδείφελα *ibid.*
Ἐπος 269. **ἔπειν** 268—72. *παρ-*
ειπων 98.
Ἐργμα 272.
Ἐργάζομαι 273.
Ἐργον 269. 272. **ΕΡΓΟΝ** 272.
ἔοργα 247. *ἔοργει* 324. *ἔεργ-*
μενον 336.
Ἐργνυμι 273.
Ἐρδω *ibid.*
Ἐραιοσθη 288.
Ἐρεεν *ibid.*
Ἐρέζε *ibid.*
Ἐρηξαντο *ibid.*
Ἐρῆξεν *ibid.*
Ἐριγησεν *ibid.*
Ἐριψαν *ibid.*
Ἐρφος 207.
Ἐρρω 273.
Ἐρυνμα 274.
Ἐρυνω 269. 274.
Ἐρχαται 336.
Ἐσμενος *ibid.*
Ἐσπερος 274.
Ἐστία *ibid.*
Ἐττης *ibid.*
Ἐτος 322.
— ἔς — ἔος — ἔι — ἔα — ἔε —
ἔοιν — ἔες — ἔων — ἔσι — ἔας
217. 313, 14.
ΦΕΤΕΑ et **ΦΕΤΙΑ** 274.
ΦΕΤΟΣ· ΦΕΤΕΟΣ *ibid.*
ΦΕΤΕΙ· ΦΕΤΗ· *ibid.*
ΦΕΤΕΩΝ *ibid.*
Φετώσιον *ibid.*
ΦΥΦΑΡΑ 274. 659.
Φήβη 274.
Φηδύς· Φήδομαι *ibid.*
Ἡθεα 321.
— ἥος 264.
— ἥι 249, 250. 252.
— ἥα 249. 251. 267.
— ἥιαδης 314.
Φηϊος 275.
Φῆκα *ibid.*

Φηλείοι· ΦΑΛΕΙΩΝ· ΦΑΛΕΙ-
ΟΙΣ *ibid.*
Φηλός *ibid.*
Φήνοψ *ibid.*
Φῆρα *ibid.*
ΕΡΦΑΟΙΟΙΣ *ibid.*
Φήρη *ibid.*
Φηρίον *ibid.*
Ηρωί 249.
Φηχή 275.
Φηχώ 276.
Θήητον 97.
Γαινω 267.
Φιάνθη 276.
Ἰαχη 269. 321. 323. 332. 275.
ΦΙΔΙΟΣ· ΦΙΔΙΑΝ· 276.
ΦΙΔΙΑΙ *ibid.*
Φίδρις· ἀΦίδρις· πολύΦιδρις *ibid.*
Ἰδρωόντας 531.
Φιέμαι 276.
Ἰερα 261. **Ἰεράων** 81.
ΦΙΚΑΤΙ 255. 342.
ΦΙΚΑΤΙ *ibid.*
ΦΙΚΑΤΙ-ΠΕΔΟΝ· 256.
ΦΙΚΑΤΙΔΕΙΩ *ibid.*
ΦΙΚΑΤΙΔΕΙΟΝ *ibid.*
Ἰκελος 269. 305. 323.
Φικμάς 276.
Ἰλῖος 269. **Φίλιον** 276.
Φίμεναι 277.
Φίμερος *ibid.*
Φίνιον *ibid.*
Φιοκλής *ibid.*
Φιόλαος· Φιόλας *ibid.* et 465.
Ἰον, ἰοΐδεα 277. 333.
Ἰοέντα 332.
Φιόμωροι 333.
Ἰρευς 383.
Ἰρις 269. 277.
Φίς 277.
Φίσημι 278.
Φίσκος *ibid.*
Ἰσος 269. 320. **ΦΙΣΟ** et **ΦΙΣΟ-**
ΤΕΛΙΑΝ 342.
Ἰσταΐς 329.
Φίστωρ 278.
Φισχύς *ibid.*
Φιτέαι *ibid.*
Φίτυς *ibid.*

Ίφι 148. 247. 248. 252.
 Φίφικλος· Φιφικλῆς. 278.
 Ιχθυόεντα 168.
 Ἰώ 265.
 Φιωή 278.
 — κηΐ 251.
 Φιωλκός 279.
 ΚΑΠΦΟΥΑ *ibid.*
 ΚΙΘΑΡΑΦΥΔΟΣ *ibid.*
 ΚλαΦίς 207.
 ΚΟΜΑΦΥΔΟΣ 279.
 ΚόΦος *ibid.*
 ΛάΦρος *ibid.*
 ΛαιΦός *ibid.*
 Λίην 265.
 ΛίΦος 279.
 Φλίσσομαι *ibid.*
 Λυώ et Λύω 304.
 Μέγα 325.
 Νές et νής 214. νέος et νηός
 ibid. νήα 249. 252. νήας 168.
 Νεφος 287.
 Φόαρες 279.
 Οέτεας 322. 282.
 Φοί 279, 280.
 Φοία 281.
 Φοίγνυμι· ανΦοίγνυμι *ibid.*
 Φοῖδμα *ibid.*
 Φοίκαδε 281.
 ΦΟΙΚΙΑΝ *ibid.* ΦΟΙΚΙΑΣ 342.
 Φοίκοθεν 281.
 Όικος 213. 251. 269. ΠΕΔΑ-
 ΦΟΙΚΟΙ 343.
 Φοικίζω 281.
 Όινος 269. εοινοχόει 324. Βοιω-
 νώαι 282. Οίνωνη 659.
 ΌΦίς 207. 282. 205.
 Οίσταν 149.
 Οϊώ 328.
 Φολρός 282.
 Όλοός 297.
 — οοιο 240.
 Ός 323. αν 77.
 Όν 306. οι 98. 263, 66, 67. 279.
 533. ε 98. 321.
 Φουλαμός 282.
 Φοῦλος *ibid.*
 Φόψ *ibid.*
 Πας 247. 251. 267. 329.

Περαΐειν 162.
 ΠηλεΦίδης 282.
 Πλέουσας 168.
 Ποας 229.
 ΠοσειδάΦωνος 282.
 Προσΐλειν 303.
 ΡΑΨΑΦΥΔΟΣ 283.
 Φράω· Φραιώ· Φρήσσω 282, 3.
 Φρέζω· Φρέω· *ibid.*
 Ρήγμικα 148. Ρήγμινι 287.
 "Ρηΐδιη 159.
 Ρηΐτερος 162.
 Φρηξίς 283.
 Φρηγαλέος *ibid.*
 Φρήσος
 Φρήτρα· ΦΡΑΤΡΑ 659.
 Φριγέω
 Φρίπτω
 Φρώομαι
 Σΐαινω 303.
 Σΐευω *ibid.*
 ΣκαιΦός 284.
 ΣόΦος *ibid.*
 Σωέσκον 264.
 ΤαΦώς 207.
 Τετυφαΐσι 329.
 Τίε 248. τίσωσιν 99. 304.
 ΤΡΑΓΑΦΥΔΟΣ 284.
 Τρωών 103.
 ΤυδεΦίδης 244.
 ΦΥΚΙΑΣ 343.
 Υλΐη 308, 309.
 Υός 267.
 Υπερωήσαν 263.
 ΦυλεΦίδης 284.
 Χέω 533.
 — ωΐ 249.
 — ωός 320.
 — ωων 103.
 Φωλξ 284.
 Φωνέω *ibid.*
 ΩΦον, *gynecæum* *ibid.* 207.
 ΥπερωΦον *ibid.*
 ΩΦόν ουυμ. *ibid.*
 Φώς *ibid.*

Z.

Z σδ vel δσ 144, 5. 654, 5. Z et
 Y carent Latini 188—191. Z

Appius Claudius detestabatur
655. R. M. v. *Vocalis brevis
sequente vel Z, vel duabus qui-
buslibet consonantibus mutis,
syllabam nunquam, ne verbi qui-
dem in fine, terminat, sed sequen-
tium consonarum ope longam
semper constituit* 144—149.

Zà forma Æolica 345.

†Ζάκυνθος† Ζάνκλη 145.

Ζεφυρίη 233.

Ζεύγησι sine iōta subscripto
207. 301. 501.

Ζῆν λαγώοις vesci 505, 6.

S. A. xi. Ζήσοιτε optanti nun-
quam tribuitur, neque valedi-
cendi notionem sortitur ii.

H.

S. A. xii. Ἡδὲ non est vox At-
tica apud Comicos, sed ea utun-
tur Tragicis 522, 3, 4.

Ἡδεα, ἥδη novam 427—431.

Ἡδέως et πρακτέον apud Atticos
poetas nunquam in disyllabon
contrahuntur 543.

†Ἡδοίμι 459.

HEΘMON 216. 339. 658.

HEΛΠΙΣ 258.

ΗΙΚΑΝΟΝ 219.

Ἡικειν similis erat 548.

Ἡκω veni, adsum 78, 9.

Ἡλωκα 580.

ἥμιν et ὕμιν apud Sophoclem
514.

Ἡμίνα 182.

Ἡμιτύβιον 181.

Ἡνέωγμαι 583.

Ἡνθρωπος 220. [adde, Eccles.
935].

Ἡνπερ, ἥνπερ 512.

Ἡξοδος 594.

ΗΟΥΤΟΙ 340.

Ἡπείλησε γὰρ, ὅς ἂν μὴ ἤκη 566.

Ἡρακλῆς, Ἡρακλῆς 388.

Ἡῤατο precatus est, ἥνῤετο adau-
gebatur 507.

Ἡυσέβεια — ἥυγένεια — ἥυτέλεια
— ἥυλάβεια — ἥμπειρία 446.

HEMSTERHUSII versio Aristopha-
nis Avium 301.

Hiatus 401, 2. 507.

HOMERO indigna sunt, quæ in
Deorum pugna reperiuntur
265, 6. Il. B, 316. an sit spu-
rius 321. Il. Ω, an sit spurius
266. — Odyss. Ω. — Totum
hunc librum cum parte præ-
cedentis ut spurium ejecerunt
Aristophanes et Aristarchus.

Θ.

Θαιμάτια 423.

ΘΕΟΚΛΟΣ 277.

Θοιμάτιον 395.

†Θνήσκειν ad orcum descendere
445.

ΘΟΥΔΙΔΕΣ 647.

Θουκῦδίδης 157.

Θύρασι 207. 501.

Θωρηχθεὶς ebrius 533.

†Θωτέρω, θατέρω 454, 5.

Theocrito abjudicavit R. D.
Idyll. xxv. 165, 6.

Θεὸς et Deus e textu sæpius ex-
ciderunt 487, 488.

I.

Ἰκάνω 513.

Ἰκω 79.

ΙΑΚΥΣΙΝ 339.

ΗΙΜΕΡΑ ΑΦΕΜΙΗ 216. 658.

Ἰνα S. A. xiii. Forma, quam vo-
cant optativam, cum voculis
ἸΝΑ, ὈΦΡΑ, Μῆ, et similibus
verbis de tempore non nisi præ-
terito usurpatis subjicitur 136
—139.

S. A. xiv. Forma subjunctiva
cum voculis ἸΝΑ, ὈΦΡΑ, Μῆ,
et similibus verbis non nisi
præsentis vel futuræ signifi-
cationis subjungitur 140—143.

Ἰόλας 155. 465.

Ἰπνός 376.

Ἰστω Ζεὺς 235.

Ἰχθὺς apud Comicum — ἰχθύ-
δια 398.

- Ἰωνγα 307.
 R. M. vi. 1. Iambici senarii—
Anapæstus in secunda sede stare nequit 575.
 2. *Anapæstus dactylo subjici nequit* 463, 4, 5. 547.
 3. *Anapæstus tribrachyn sequi non potest* 465, 6. 584.
 4. *Dactylus in quarta senarii sede* 389.
 5. *Spondeus in secunda sede* 446.
 6. *Spondeus in quarta sede* 144. 586.
 R. M. vii. *Iambicum tetrametrum acatalecticum non agnoscit Comœdia Græca* 56.
 Iasmus in tragicorum diverbiis 385. 511, 13. in melicis 513, 514.
 Ictus metricus 353—362. 373. 393. 458. 473. 547. 554 ter. 588.
 R. M. viii. *In metris iambicis iambi, spondei, et anapæsti in ultimam, tribrachi et dactyli in mediam; in trochaicis pedis cujusque in primam; in anapæsticis anapæsti et spondei in ultimam, dactyli et proceleusmatici in penultimam, ictus cadit* 354.
 —ix. *Poëtæ Attici in vocis hyperdisyllabæ ultimam correptam accentum cadere non patiebantur* 393. 588.
 —x. *Particula τε (vel γε) in senario nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba, et in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest* 354. 458.
 —xi. *Ἄν ictum nunquam patitur nisi emphaseos gratia* 597.
 J 61.
 Jo 60. 544, 5.
 R. M. xii. Ἰῶτα Υῶτα ubique apud Maurum 38.
 †Idōla 155.
 Hierosolymæ 517, 518.
 Ionis quatuor filii 272.
 Juvenis 49.
- K.
 K et IC confunduntur.
 ΚΑΓΟ 495.
 Κάδυντις 517, 518.
 Καθέζομαι 490.
 Καθεύδω ibid.
 Κάθημι ibid.
 †Καθώς, †καθὼςπερ repudiant poetæ scenici 459. καὶ ὥςπερ ibid.
 Καικίας 458.
 Καλάσιρις 181.
 Καλέσω aor. á subj. 118.
 Καλοῖς τε καγαθοῖς 452.
 Καλοῦμαι Παισθέταιρον ὕβρεως 365.
 Καλχηδών 350. 661.
 Κάμανδρος 6. 148. 646.
 Καμφορεΐδια 382.
 Κανδύταλις 181.
 Καρδία—ἄγαμαι, καρδία 470.
 Κάρκαρον 337.
 Καρποῦσθαι 97.
 Κάρρνες 513. 663.
 †Κατεῖχ' ὁμοῦ, κατείχομεν 615.
 ΚΑΤΤΟΨΑΦΙΣΜΑ, i. e. κατὰ τὸ ψηφίσμα 345.
 Κεῖρεσθαι 97.
 Κεκλαύσομαι et κλαύσομαι 154.
 Κεκλήσομαι 79.
 Κεκοιμένος 563.
 Κεκόρεσθε 318. κεκορεσμένοι 531.
 Κενέβρεια 42, 43.
 Κέπφος 232.
 ΚΕΥΓΕΝΙΔΑΣ 557.
 Κιρνᾶσιν 500.
 Κολάσεσθε· κολάσετε 651.
 Κομίσω aor. á subj. 120.
 Κονία 463.
 Κρεῖδιον 393.
 Κῦδος 157.
 Κυρβασία 181.
 Canities 410.
 Coactæ lacrymæ 149, 50.
 Cybebe 32.
 Cæsura—R. M. xiii. *In longis versibus, item in senariis, animadverterunt Metrici, duos pri-*

mos pedes, item extremos duos, habere posse singulos integras partes orationis, medios haud unquam posse: sed constare eos semper ex verbis aut divisis, aut mixtis atque confusis 47.

Comparativus cum superlativo parcius junctus reperitur 609.

Comparativus geminatur 608.

R. M. xiv. *Comparativa in iων exeuntia in sermone Attico penultimam producunt, in poetico eandem corripunt* 468, 469.

Conjungenda maxime separabant librarii 675, 606.

Crasis apud Pindarum 100. apud Atticos poetas 408. 448. 489. 493, 4, 5, 6, 7.

Creticus 361.

Λ.

Λάζυσθε 600.

Λαμπρὸς ἄνεμος 457.

Λαοδίκη 287.

Λαχεῖν sortitum esse 224.

Λεβήτιον 393.

Λευσθῆναι 567.

Λῆς—λῶντι 164.

Λιγαῖα 306.

Λιπεῖν τινα, λίπεσθαί τινος 89.

Λιπερνῆτες γεωργοὶ 524.

Λίτρα 182.

Λύω 304.

Lenis, levis 40.

Lezbia 654.

Librariorum σφάλματα 26. 75—77. 90, 1. 299, 300, 301. 401. 425. 515, 6, 7. 528. 569. 590. 607, 8. 612, 13.

Literarum Gr. nomina non solum neutro genere concipi debent, sed etiam sunt ἄκλιτα 611.

Literæ absorptæ 26, 27. 612, 613.

R. M. xv. Liquidæ λ, μ, ν, ρ digamma ante se pronunciari patiebantur 285—287.

Vocalis brevis, cum qua efferuntur consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν, a poetis scenicis plerumque producitur 370—372. 382—384.

M.

Μανθάνεις; intelligisne? 464.

Μαραθωνομάχην 358.

Μεθήμῃ τινα, et μεθίεμαί τινος 438.

ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ 216.

Μέλητος 508.

Μεμνήσομαι 79.

Μενέλας 197.

Μενεστᾶς 661.

Μερόλας ibid.

Μέσση 513.

Μετέωρος· μετήορος 317.

Μνᾶ 182.

Μοῦνος· μοννῶπα 513.

Μουννυχιάσι 207.

Μύρον 183.

Μυχῶ nusquam apud Homerum et Hesiodum cum ἐν conjungitur 80, 81.

Μῶσα 306.

S. A. xv. Μινυρίζω *activum* apud poetas Atticos unice reperitur 583, 4.

S. A. xvi. Μινύρομαι *forma non nisi media* apud eosdem compararet 584.

Matronymica 310.

N.

N finalis 246. 323.

Νάβλα 183.

Νεῖμε 102, 3.

Νεκνόστολος 100.

Νίτρον 183.

Νόμως 182.

Νοῦμμος 181.

Νῶν 443.

Νωσάμενος 165.

Nec—nullus 44.

Negatio triplex 43, 4, 5.

Nomina appellativa nonnunquam in locum priorum illabuntur, et vice versa 299. 543, 544.

Notæ [‘et’] unam et eandem aspirationem designabant, pro diversis scribendi rationibus exaratae 243.

S. A. xvii. Numerus pluralis—*“ Si mulier, de se loquens, plu-*

ralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem." 571, 572.

Navus, Gnavus: Neus, Cneus, Gneus.

Ξ.

Ξ antiquitus XΣ 147, 148. 337. 340.

Ο.

Ο apud vetustissimos ΟΥ audiebat 34, 5, 6. 227. 230, 1, 2, 3. 235, 6. App. 630, 31.

Ὁβολος 182.

Ὁγγία 182.

Ὁ ἕτερος—ἄτερος, ἥτερα, θάτερον 454.

Ὁθόνη 183.

Ὁθούνεκα 393.

Οἶδ' ὅποι 537.

Οἰδάνειν 602.

Οἰδιπόδεια 396.

Οἶνος 182.

Οἰχήσομαι 589, 90.

Οἶχομαι *abii* 649.

Ὁκχον 233.

Ὁλانا. Ὁλانا 656.

Ὀλίγου *pene* 592, 3.

Ὀλίγω 467, 468, 469.

Ὀλισθάνω 601, 2, 3.

Ὀλυμπίασι 207.

Ὁμνυμι *apud Atticos futurum activum nullum habet* 600.

Ὁναίμην et ὀνοίμην 132, 133.

Ὁπή *caminus* 476.

†Ὁπλοφόρων, ὀπλοτέρων, 529, 30.

Ὁπότε *cum optativo conjunctum præcedente imperfecto indicativo* 401, 2.

Ὁπτανεῖον 396.

Ὁπφιοέσσης 232.

Ὁπφισ *ib.*

S. A. xviii. Ὁπως, vel ὅπως μὴ, ὥς, quod *rarius*, et οὐ μὴ *cum futuro indicativo, vel cum aoristo altero subjunctivo formæ vel activæ vel mediæ, uti et aoristo*

primo passivæ legitime construuntur 418 — 423. 514, 15. 408, 9, 10, 11. 603.

Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia construitur, rarius cum prima 418.

Ὁρᾶς *absolute* 586.

Ὁρεστείων 396.

Ὁρνίχων Διὸς 95, 6.

Ὁσ' ἀγαθὰ 545, 546.

Ὁς ἂν—πάντι vel τούτῳ *subau-dito* 566.

Ὁστις, τίς 477.

Ὁσφρόμενος 588.

Ὁτι *apud poetas Atticos nunquam elisionem patitur* 442, 3. 497. App. 638.

Ὁτιῇ 443.

†Ὁττι, εἰ τι—ὅστις, εἰ τις—ὥσπερ, εἰπερ 511, 512.

Οὐ. R. M. xvi. *Vocalis initialis nunquam eliditur ob οὐ præcedentem* 395. 498, 499.

Οὐδὲν ἄλλο πλὴν 417.

Οὐκ-ἀπόδειξις, οὐ-διάλυσις, 225. 658.

ΟΥΛΥΞΟΥ *loco* Ὀδυσσέως 182.

S. A. xix. Οὐποτε vel οὐδέποτε (*nunquam*) *rarius verbo præteriti, et οὐπώποτε vel οὐδεπώποτε (nondum unquam) nunquam verbo temporis futuri junctæ reperiuntur* 375.

Οὐσίδιον 396.

S. A. xx. Οὗτος *cum substantivo conjunctus articulum postulat* 481. Ἀνὴρ *eadem positione articuli opem recusat* Opusc. 34.

Ὁφέλλειν 99.

Optativæ formæ—εἶμεν,—εἴτε, εἶεν 452—455.

S. A. xxi. Optativus *nude positus semper optat vii.* 482.

—xxii. *Futura Optativa temporibus præteritis significatione futura perpetuo subjiciuntur,* vii. 170. 655.

Oracula 338. 661.

Ordinem rerum ordo verborum
plerumque observat, quando
minutatim et gradatim recen-
sent Attici 519—521.

Π.

S. A. xxiii. Πᾶν *quodlibet* 476.
Πᾶνα 182.
Παρ' ἡμῶν 546, 7.
Παρά—ἐς· †πρὸς—ἐς Græci ser-
monis indoli repugnat 71.
Παράδεισος 181.
Παράσαγγας 181.
Πάρνης, Πάρνηθος 593.
Παρνήσιοι 25. 593.
Πᾶτρός apud Homerum 261.
R. M. xvii. *apud quem vox dis-
syllaba nusquam ita secunda
venit, ut prior in vocalem bre-
vem sequentibus muta et liquida
exeat* 261.
Πάομαι 595. Conf. Valck. ad
Hipp. 664. Diatr. p. 87.
Πείθολας 197.
Πέμφομαι 97.
Πένεσθαι apud scriptores Atticos
nihil aliud unquam denotat
quam *pauperem esse, indigere,
vel simile* 614.
Πελεκᾶν 547, 8.
Περάαν 162.
†Περιῦδεῖν tragicis uti non licuit
492.
ΠΕΡΙΛΑΣ 197.
Πηνίκαπτα 549.
Πινάκιον τιμητικὸν 481.
Πλαταιάσι 207.
Πλεῖον 513.
Πλευμόνων, πνευμόνων 401, 2.
Πνύξ, Πυκνός, Πυκνὴ, Πύκνα· 331.
†Πόα, ποία 229.
Ποῖ et ποῖον non sunt nisi inter-
rogantium 537. 548.
Ποῖ, ποθὲν—vide supra AN.
Πόλεος, ὕβρεος, φύσεος, apud Co-
micum 565.
Πόλτον 182.
Ποῶ, et ποιῶ 218. 543. App. 633.
Ποίησις cum articulo *fabulæ* 443.
Ποῖον interrogantis est 547, 548.

Πότνια 370.
Πουλύπους· Πουλυχαρίδας 514.
Πρὶν cum infinitivo 499, 500.
Προσέχεται 83. πρόσχετε 356. 512.
Προσφύειν *demonstrare* 415.
Πρῶ monosyllabon 442.
Πτερόλας 197.
Πτερύγιον (sic corrige) 539, 40.
Πύλας Ἀῖδαο 162.
Πφ 232, 3.
Πω et που 581.
Pæon superior et posterior 361.
Parœmiacus, 314.
S. A. xxiv. *Participium et sin-
gulare et masculinum de fe-
mina rite usurpari posse te-
mere certatum est* 569, 570.
Patronymica 309, 10. 314—316.
Phallicum metrum 53.
Pindaro abjudicavit R. D. Od.
Isthm. viii. 90.
Plusquam perfecti terminationes
427—431.
Pluti Aristophanis προέκδοσις 377.
Poetarum leges metricæ librario-
rum licentiam coercebant 128.
427.
Proceleusmaticus; 584. conf. su-
pra Anapæstica et Iambica at-
que infra Trochaica metra.
Princeps, Principis 155.

Ρ.

Ρρ—Tragici nunquam ρρ pro ρσ
usurpant 355.
Ῥήτρα 284. 659.
R. M. xviii. *Sermonis Attici est
proprium omnibus omnino ver-
bis a ρ incipientibus duplicis
consonantis vim perpetuam con-
ferre* 288—294.; quamobrem
hanc litteram geminare noluit
R. D.
Repetitio: non literæ tantum et
syllabæ, sed integræ voces,
quæ repeti debuerant, sæpe
sunt a librariis semel tantum
positæ 124. 227. 528, 529. 590.
Rhesus, an Euripidis 458. 559.
Rhopalicus versus 310.

Σ.

- Σ. M 661.
 Σᾶν et Σῖγμα 6, 7. 36. 236. 612.
 646.
 Σαπφείρη 233.
 Σαπφώρα ibid.
 Σαπφῶ 232.
 ΣΘΕΝΕΛΑΣ 337.
 Σιμικίνθιον 610.
 Σίνδων 183.
 Σίω 570.
 S. A. xxv. Σιωπῶ ὄγῳ; καὶ
 ταῦτα κάλυμμα φορούση—123.
 Σκάλοπας 478.
 Σκιά 403, 4.
 Σκύπφειον 233.
 Σκύπφος 232.
 Σουδάριον. Σωδάριον 180, 181.
 Σοφὸς 159. 541.
 Σποδούμενος 72.
 Στίμμις 181.
 Στρατηγὸς 580, 1.
 Στρογγύλον 646.
 Συγκαλύπτεσθαι — an eundem
 usum, quem ἐγκαλύπτεσθαι,
 apud poetas Atticos sortitur
 389, 90.
 Σφετέρησιν pro ἔμῃσιν 166.
 Σφῶν. R. M. xix. *Vocabula*
σφῶν, νῶν, πρῶ, ὅς. ubique
monosyllaba sunt apud Aristo-
phanem. Bentleius Kustero in
Mus. Crit. No. VII. p. 444.
 Σχινδάλαμος 143.
 Σχοῖνος 181.
 †Σχολή, χολή 432, 3.
 Σωκράτη et Σωκράτην 397.
 Sed autem 38.
 R. M. xx. σσ—*Geminatio σ ne in*
Tragœdia quidem, nedum in
Comœdia unquam permissa est
 385.
 S *sæpissime male additur, parcius*
omittitur, non raro ex proximo
adhæret 7. 26, 27.
 Semper-udum 225.
 Separanda conjunxerunt librarii
 124. 606—608.
 Serpens 300.
 Siluæ 308.

S. A. xxvi. *Subjunctiva forma*
temporis futuri vi quodammodo
non raro gaudet 123.

Superlativus geminatur 608.

R. M. xxi. *Synalœpha in metris*
Iambicis Trochaicis, et ana-
pæsticis legitimis nunquam ces-
sat.

Τ.

T et Ψ—T et Γ—confunduntur
 515, 516.

R. M. xxii. Τᾶγὸς 456.

Τάλανς 331.

τᾶλλα πάντα—πάντα τᾶλλα—
 ταῦτα πάντα—πάντα ταῦτα
 443, 444.

Ταμίασι 207.

ΤΑΠΟΛΛΟΝΟΣ 494.

ΤΩΠΟΛΛΩΝΙ ibid.

Ταυρούμενος 483.

Τε—354. 458.

ΤΕΒΕ 337.

Τεθνήξω 152, 3.

Τεμενίτιδας 124.

Τεττιγοφόρας 358.

†Τέως apud poetas Atticos 509
 —511.

†Τήλεφος, Τήλεμος 159.

Τί ἂν 134.

Τι apud Tragicos nunquam eli-
 ditur.

Τίθησι—φιλότητα τίθησι is bring-
 ing about a peace vii.

ΤΙΜΟΛΑΣ 197. 661.

†Τι τμητικὸν, τιμητικὸν 481.

Τις post verbum 477.

Τιτθίδια 397.

Τοίχοις χαράσσειν 659.

τουτονὶ καλόν see, a fine one:
 ταυτὶ κρέα—meat, here it is 558.

conf. 125.

Τουρανοῖ 494.

τρέφοιν 164.

Τυρῶντα 659.

Ττ—Tragici nunquam ττ pro σσ
 adhibent 159, 60. 355.

Τυπτήσω 122.

Τὼ χεῖρε 570.

Terrea progenies 232.

Tibi-cen, tubi-cen 397.
 Transitio a plurali ad singularem
 ix.
 — a singulari ad pluralem ibid.
 Transpositio 519, 20. 612.
 R. M. xxiii. *Trochaica*—*primam*
sedem dactylus deturpat 545.
et quintam 461. *tertiam sedem*
spondeus 591. *proceleusmaticus*
 547. 588. *Commatum Tro-*
chaicorum ratio 46. 545. 605.

Υ.

Υ et Z carent Latini 188—91.
 Υ et V 214.
 Υ nomen 35, 6. 236.
 R. M. xxiv. Υ *nunquam eliditur*
 321. 494.
 Υ et T nonnunquam confundun-
 tur 519.
 Ὑδυσσέα 229.
 Ὑλάκτεν 488.
 Ὑον apud Pindarum 77. 649.
 S. A. xxvii. Ὑπερβάλλειν *modum*
excedere, ὑπερβάλλεσθαι supe-
rare 460.
 † Ὑπερέχοντας, ὑπερσχόντας 596.
 R. M. xxv. *Verba in ζω desinen-*
tia penultimam aoristi á ante
simplex σ corripunt 325.
 Ὑποκοριστικῶς 76.
 Ὑψαύχενες ὑψηχέες 275.
 Verba in —είω desinentia 482,
 483.
 Verba in —σκον desinentia 489.
 S. A. xxviii. *Verba infinita no-*
tionis aut activæ aut neutrius
post adjectiva 87. 162.
 Verba, ut aiunt, media iii—vi.
 89. 94. 96, 7. 101, 102. 158, 9,
 60. 387, 8. 403. 437. 449.
 460. 473—7. 485. 535.
 Vocales—ex tribus vocalibus syl-
 laba fieri nequit 239.
 Vocabula—Capita vocabulorum
 non semel detruncarunt libra-
 rii 177. 649.
 R. M. xxvi. *Vocalis longa vocem*
claudens elidi non potest 448, 9.
 V consonans apud Latinos τῶ

W, V vocalis τῶ OY potestate
 respondet 203. 209. 212, 13,
 14. Post consonantem V non
um sed *om* proferebant Latini
 veteres 192. Auct. ad p. 192.
 l. 17—30.

R. M. xxvii. 1. *Vocalis brevis ante*
vel tenues, quas vocant, conso-
nantes π, κ, τ, vel adspiratas φ,
χ, θ, sequente quavis liquida; uti
et ante medias β, γ, δ, sequente
ρ, syllabam brevem plerumque
claudit 363—370. Hæc regula
 Comicos respicit. Quanquam
 syllabas natura breves posi-
 tione producant Tragici, longe
 libentius corripunt;—hoc ge-
 nus licentiæ, in verbis scilicet
 non compositis, ceteris longe
 frequentius est:—rarius multo
 syllaba producit in verbo
 composito, si in ipsam junctu-
 ram cadit; eadem parsimonia
 in augmentis producendis
 utuntur:—rarius adhuc licen-
 tia est, ubi præpositio verbo
 jungitur:—sed, ubi verbum in
 brevem vocalem desinit, eam-
 que duæ consonantes exci-
 piunt, quæ brevem manere
 patiantur, syllaba ista raris-
 sime aut nunquam producit
 p. 365.

2. *Vocalis brevis ante conso-*
nantes medias β, γ, δ, se-
quente quavis liquida præter
unicam ρ, syllabam brevem raro
terminat, sed sequentium con-
sonarum ope longam plerumque
constituit. 373. 382. 384. Vide
 supra p. 690. col. 2. Hæc re-
 gula poetis etiam Tragicis cum
 comœdiæ scriptoribus com-
 munis est. 382.

xxviii. *Ubi vocalem brevem ex-*
cipiunt duæ consonantes qua-
rum prior est (S,) vocalis ista
syllabam brevem non claudit,
sed cum consonis sequentibus
longa effertur.—Qui in Eclogis

sermonem soluto similem usurpavit, eam sibi licentiam indulgebat Horatius, quam heroicæ majestatis poemata non agnoscunt.—Idem est, quod ad syllabæ quantitatem attinet, sive consonantes in medio sive initio vocis sint.

xxix. *Ubi vocalem brevem excipiunt duæ consonantes, quarum muta est prior, altera liquida; ita pro arbitrio comparari potest, ut vocalis ista vel syllabam brevem terminet, vel in eadem cum sequentibus consonis, quæ proinde longa evadet, efferatur.*—Non idem juris est liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. 149, 150.

xxx. *Vocalis brevis sequente vel Z, vel duabus quibuslibet consonantibus mutis, syllabam nunquam, ne verbi quidem in fine, claudit, sed sequentium consonarum ope longam semper constituit.*

Violans, Violens, Violeus 196.

Φ.

Φ in B mutabat dialectus Macedonica 92.

Φάνος 146.

Φέρειν et φορεῖν 125.

Φῆς 491. Conf. Soph. Ph. 991.

Φοξίδος 656.

Φρενῖτις Phrenēsis 155.

Φυγαδεύειν 456. 663.

Φυλάσσειν, φυλάσσεσθαι 160.

Φύλλα καί φύλακα 300.

Φῶς 145, 146.

Φῶσων 181.

Futura Attica 117, 18, 19, 20, 21, 22. 135. Ionica 117. 135, 6.

Futurum, ut vulgo dicitur, secundum 116.

Futura Attica 117—121. 651.

Quæ hanc contractionem repudiant 121, 122.

Futura Optativa vii. 168, 169, 170. 655, 656.

Formianum agrum 214.

Fundanius (*Phundanius*) 189. 240, 41, 42. 658.

PH et F 241. 658.

PH et F in Codicibus pervetustis Latinis perpetuo commutantur 200, 201.

X.

Χαίρω ii. 467, 468.

Χαίρων impune 493.

ΧΑΙΡΟΛΑΣ 196.

Χαρίλας 197.

Χεῖρε (τῶ) 570.

Χελειδόνειος 396.

Χεράδος Homericum neutrum 72.

Χορηγός 580.

Χρείη 594, 95, 96.

Χρηματίζω 132, 133. 652.

XΣ pro Ξ 147, 8.

†Χυτρίω 378. χυτρίδιω 382.

Ψ.

Ψ—Prisci ΦΣ pro duplici littera utebantur 344.

Ω.

Ω nomen 34, 35, 36. 648.

ᾠ ἄνα, *regina* 570.

S. A. xxix. Ὡς cum imperfecto indicativo 423.

Ὡς sine ἄν—Vide in v. "AN.

Ὡς eadem potestate qua ἔως 510.

Ὡς vice εἰς 170.

Ὡστε θέμις εἶναι purus putus est barbarismus 609.

CORRIGENDA.

P. 241. col. 1. l. 14. in *dele.*

P. 658. l. 37. corr. literam F

P. 671. col. 1. l. 4. a calce lege x. 79. &c.

P. 672. col. 1. l. 37. lege 44. 91. 150. 160. 225. 295. 307. &c.
et l. 38. ter. 656.

Published by the same Editor,

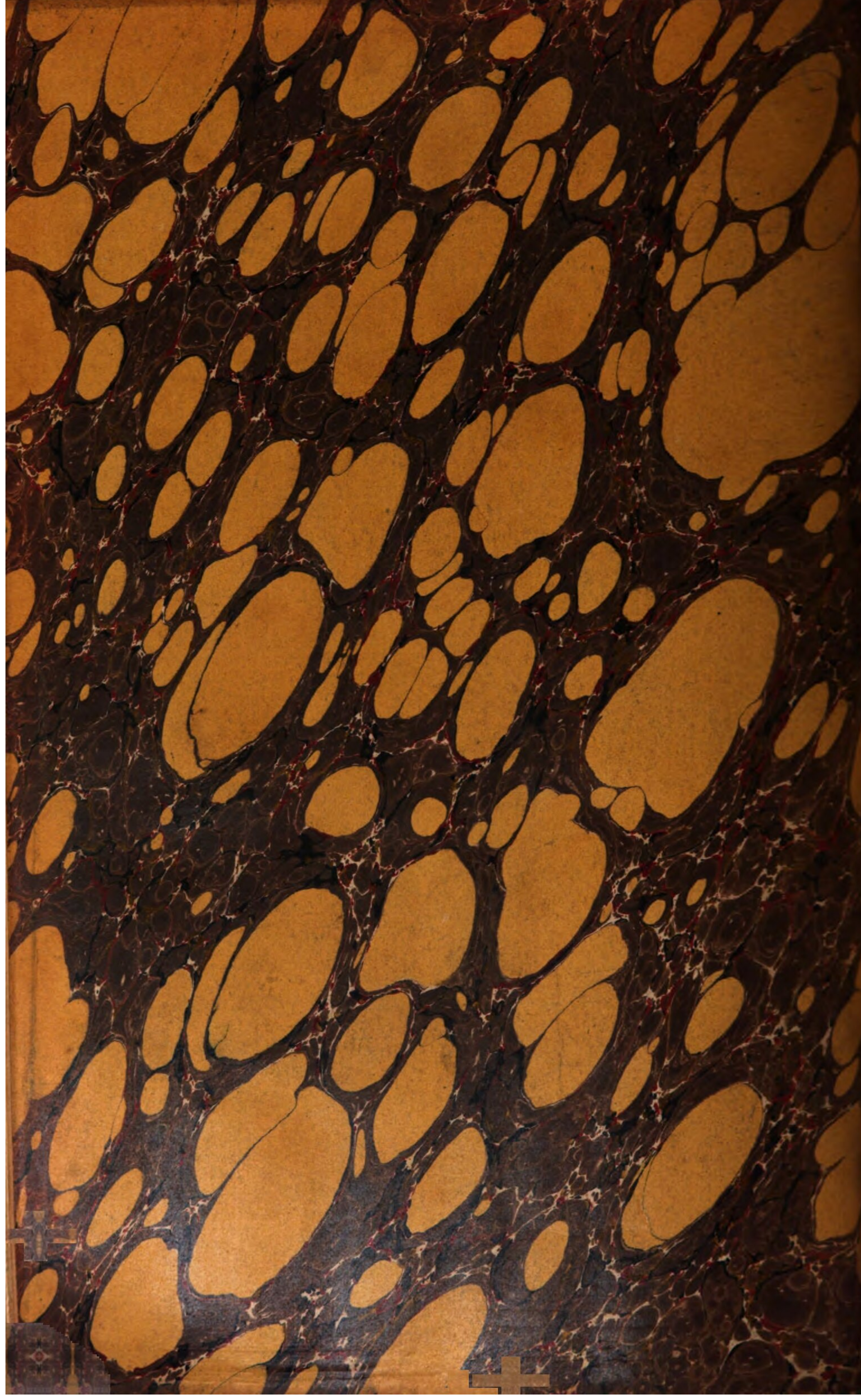
DAVIDIS RUHNKENII Opuscula. Accedunt epistolæ
novem ad J. P. D'ORVILLIUM nunc primum in lucem prolatae. 8vo.
Londini. 1807.

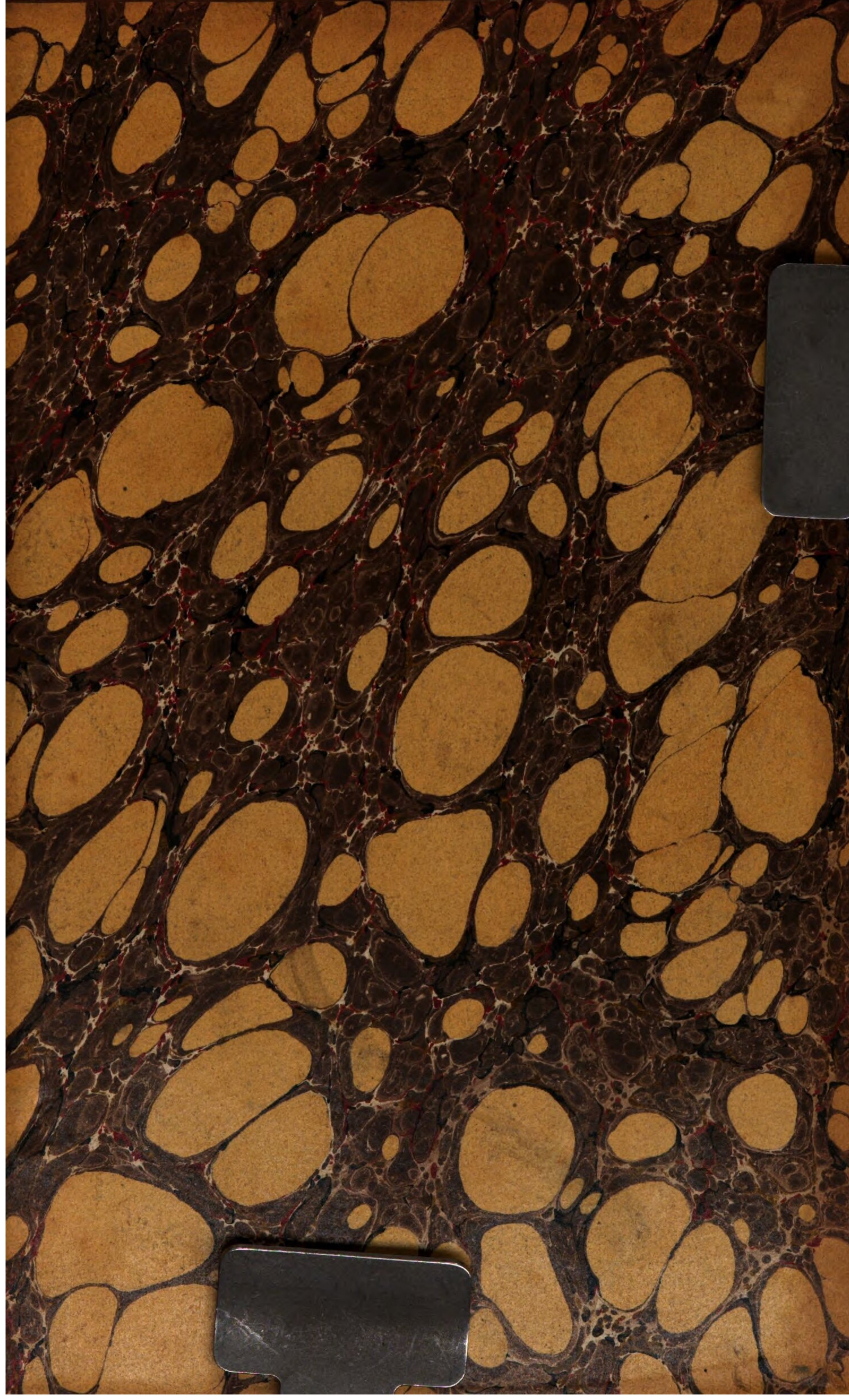
TRACTS and MISCELLANEOUS CRITICISMS of the
late R. PORSON, Esq. Regius Greek Professor in the University
of Cambridge. London: printed by Taylor for Payne and Foss,
Pall Mall. 1816.

Q. HORATII FLACCI opera ad exemplar Benteianum
plerumque efformata et brevibus notis instructa. Cantabrigiæ
Typis Academicis excudit J. Smith. Veneunt apud Deighton et
Filius. 1817.

LONDINI:

EXCUDIT R. GILBERT, ST. JOHN'S SQUARE.

Dawes, Richard

Ricardi Dawesii Miscellanea critica Accedunt appendicis loco Dawesii lusus
iuveniles: Miltoni P. A. graecae metaphraseos specimen integrum: Et
excerpta e libello, anglice scripto, 'Tittle-tattle-mongers

Cantabrigia u.a. 1827

Philol. 316 h

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10765804-9